ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

ஒன்பதாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
சே. பார்த்தஸாரதி ஐயங்காராலும்,
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்கில வருஷ] [1929.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி.

ஒன்பதாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—கொண்டபெண்டிர் - ப்ரவேசங்கள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஸாமவத மோக்ஷத்வபர்யந்தமான நிரதிஶயபுருஷார்த்தமானத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்வார், "இப்படி உபகாரகனானவனே ஆத்மாவுக்கு நிருபாதிகபந்துவும், ப்ராப்யப்ராபகங்களெல்லாம்; மற்றொருவருமில்லை" என்று தமக்குப் பிறந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே "ஸமஸ்தசேதநரையும் குறித்து ஔபாதிகபந்துக்களான புத்ரமித்ராதிகளை விட்டு, நிருபாதிகபந்துவான எம்பெருமானையே பற்றுங்கோள்" என்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், கீழ் ஏழாம்பத்திலும் எட்டாம்பத்திலும் விரோதிஸ்வரூபத்தையும் தந்நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, மேலிரண்டுபத்தாலும் ப்ராப்திபலமான ப்ராப்தியை யருளிச் செய்வதாக, இப்பத்திலே பலஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்பதாகக்கொண்டு ஸௌஹார்த்தனான ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாதிக்யத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் திவ்ய ப்ராப்யத்வத்தையும், நிரதிஶயபோக்ய ஶீலாதிகுணயோகத்தையும், நித்ய அபூர்வபோக்யதையையும், ஸ்மரணமாத்ரத்திலே ஸாந்நித்யஜநகமான போக்யகுணவத்தையையும், ஸ்ம்ருதிஸாந்நித்யமுடையாரை புஜிப்பிக்கையில் உண்டான ப்ரீதிபோத்தீபோகத்தையும், அத்யர்த்தரமணீய தேஹக்ஷமத்வத்தையும், பக்தபரிஜநாதிபூர்த்தியையும், அல்பகால விளம்பத்திலும் அதிக்லேஶாவஹத்வத்தையும், ஐகாந்திகமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அருளிச்செய்து அவனுடைய பலரூபத்வத்தை யருளிச்செய்தருளுகிறார். முதலிரண்டுபத்தாலே நிரூபித்த ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரயோஜநரூபத்வம் இங்கே நிரூபிக்கப்படுகிறது.

முதற்றிருவாய்மொழியிலே, தத்பலமோக்ஷத்வ போக்யதா ப்ரதிபத்தி பிறக்கும்படி ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்தபின்பு, அந்த தத்பலமோக்ஷத்வ போக்யதா மூலமான தத்போக்யதையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரபலத்வத்துக்கு உபபாதகமான ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரகாஶகமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அவிஶ்வாஸநிராஸகத்வத்தையும், அநிஷ்ட நிராஸக க்ருபாயோகத்தையும், அவதாரப்ரயுக்த குணோத்தாரதையையும், அநிஷ்டப்ரத்வம்ஸகத்வம் அடியான அவிஸ்மரணீயதையையும், கீர்த்தநீயகுணவத்த்வத்தையும், சிந்தாமாத்ரஸுலபத்வத்தையும், உஜ்ஜீவந

ஹேதுத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹவிஶிஷ்டதையையும், ஸம்ஹார நிராஸகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரனே நிருபாதிக பந்துவானவன்; அல்லாதார் உபாதிநிபந்தந பந்துக்கள். ஆகலால் அவர்களைவிட்டு, நிருபாதிகபந்துவான இவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள்" என்று தாம் அறுதியிட்ட அர்த்தத்தை தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், இப்படி உபகாரகனான இவனே ஆத்மாவுக்கு நிருபாதிகபந்துவென்றும், அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிகபந்துக்களென்றும், அவனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றும் அநுஸந்தித்து, அத்தால் வந்த ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸமஸ்தசேதநரையுங் குறித்து "ஸோபாதிகபந்துக்களைவிட்டு நிருபாதிகபந்துவான ஸர்வேஶ்வரனைப் பற்றுங்கோள்" என்று உபதேசிக்கிறார். "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ:" "கச்சத்வமேநம் ஶரணம் ஶரண்யம் புருஷர்ஷபா:" என்று இத்யாதிகளாலே நிருபாதிகபந்து அவனையிறே; மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட ஜயந்தனுக்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்துக்கொடுநிற்கிற தாமேயிறே புகலானார். "ஸ பிதா பித்ருபி:"—பிதா எதிரியாக அவனிலும் அண்ணியவுறவாய் உதவினனிறே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு. "ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந" என்று ஹிதஞ்சொன்ன ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைத் தள்ளிவிட்டான் ராவணன்; "ந த்யஜேயம்" என்று அவனையொழியச்செல்லாதாயிற்றுப் பெருமாளுக்கு. மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டனாலே நோவுபட நிருபாதிகபந்துவாய்ச் சென்றுஉதவினார். த்ரௌபதியை பரர் பரிஹஸிக்க, பர்த்தாக்கள் தர்மபராயணராய்க் கவிழ்ந்திருந்து தரையைக்கிற, அவ்வளவிலே உதவினபின்பும் "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி" என்று புண்பட்டது அவன்திருவுள்ளமிறே. உபாயாந்தரங்களைக் குறித்து ஶோகித்த அர்ஜுநனைக்குறித்து, "அவற்றைபடங்க விட்டு என்னையே பற்று; உன்னை நான் ரக்ஷிக்கிறேன்; ஶோகியாதேகொள்" என்றானிறே. இப்படி "நிருபாதிகபந்து அவனே: புறம்புள்ளாரடங்க ஸோபாதிக பந்துக்கள்" என்று அநுஸந்தித்து, அத்தால்வந்த ப்ரீதியாலே "எல்லாரும் ஸோபாதிக பந்துக்களைவிட்டு அவனையே பற்றுங்கோள்" என்று பரோபதேஶ ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி. கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமாக நிரதிஶய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகமாக அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து "சயமேயடிமைதலைநின்றார்" என்றும், "நீக்கமில்லாவடியார்" என்றும், "கோதிலடியார்" என்றும் பாகவதரை விரும்பினாராய் நின்றார். ஆப்பான்திருவழுந்தூரரையர் ஆஶ்ரயித்ததும், திருவாய்மொழி கேட்டதும், ஆழ்வானோடேயிறே. "'சயமேயடிமைதலைநின்றார்' என்றது, ஸ்ரீஹரதாழ்வான்போல்வாரை; 'நீக்கமில்லவடியார்' என்றது,

கொண்டபெண்டிர் ப்ரஸங்கமே; ஸங்கதி கடிநார்த்தம் வ்ருத்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - கீழ்ற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. கீழிற்றிருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் சொன்ன

இளையபெருமாள் போல்வாரை; 'கோதிலடியார்' என்றது, ஸ்ரீ ஶத்ருக்நாழ்வான் போல் வாரைக்காணும்'' என்று ஆழ்வான் பணித்தாகைப் பணிப்பர். ''இப்படிப்பட்ட ஸாம வதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தில்எல்லையைநமக்குத்தந்த ஸர்வேஶ்வரனே நிருபாதிக பந்து அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிகபந்துக்கள். அவனே நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்து, அல்லாதார்பக்கல் தோற்றுகிற ஸௌஹார்த்தம் ஸோபாதிகம்'' என்று ப்ராப்யாபாஸங் களைத் தவிர்த்து அவனே ப்ராப்யமென்றும் ப்ராபகாபாஸங்களைக் கழித்து அவனேப்ராபக னென்றும் அறுதியிட்டுப் பிறந்த லாபத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே சேதநரைக்குறித்து, ''நீங்கள் ஸோபாதிகபந்துக்களான அல்லாதாரைவிட்டு நிருபாதிகபந்துவான அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கோள்'' என்று பரோபதேசே ப்ரவருத்தராகிறார். **''ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம்''** (ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம்) இத்யாதி; **''அவ்யய: பிதா''**(அவ்யய பிதா) ;அல்லாதார் தாய் தமப்பனென்று பேராய் நாலுநாளிருந்து மணற்கோட்டகம்போலே கழிந்துபோவர்கள்; அங்ஙனன்றிக்கே, அழியாதே என்று மோக்க ரக்ஷகனும் பிதா அவனேயாயிற்று. தனக்குஹிதஞ்சொன்ன விபீஷணனை **'த்வாம் து திக்'** (த்வாந்துதிக்) என்று புறப்படவிட்டானிறே ராவணன்; அவன்தம்பி யையொழியச் செல்லாதேன்றாரிறே பெருமாள். மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டனாலே நோவுபட, தனிமையிலேவந்து உதவினாரிறே பெருமாள். பெற்ற தமப்பன் [illegible]கையாக, அவனிலும் அண்ணியனாய்வந்து உதவினாரிறே, ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு. மாதாபிதாக்கள் கை விட்டஜயந்தனுக்கு, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்தொடுத்துக் கொடுநிற்கிறவர் தாமேயிறே புகலானார், **''ஸபித்ராச''** (ஸபித்ராச) இத்யாதி. **''ஸ:''** (ஸ:) -நீரிலேபுக்கழுந்துவாரைப்போலே தாரகரானவரே பாதகராய்அம்புதொடுக்கும்படி சூழ்த்துக்கொடுநின்ற அவன். 'ஶேஷம் பூர்வவத்.' த்ரௌபதி,தர்மப்ரதாநரான பர்த்தாக்கள்ஐவரும் வெறுந்தரையைக்கீறியிருக்க அவர்களையொழிய தூரஸ்த்தனான க்ருஷ்ணனையே நினைக்க,''அவள் ஆபந்நையாய் நம்மை நினைக்க, நாம் உதவப்பெற்றிலோம்'' என்று **''க்ருஷ்ணேதி சுக்ரோச''** (க்ருஷ்ணமாம்தூரவாஸிநம்,என்று புண்பட்டானவனிறே. அர்ஜுநன் ''என்னதிமதம் என் னால் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவரிது'' என்று ஶோகிக்க, 'உன்னைத்தோற்றி வருவதொன்று பேற்றுக்கு உடலாமன்றிறே, உனக்கு ஶோகிக்கவேண்டுவது ? உன்னுடைய ஸர்வபரங் களையும் நம்தலையிலேபோகட்டு,நாமே கடவோமென்றிரு; உன்னுடைய விரோதிவர்கு

அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்ததுக்கு அப்தரைபரதம் - அப்பான் இத்யாதி. ஸங்கதி - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. ஶோபநஸம்பந்தம்ருதயம் யஸ்ய, ஸ: - ஸுஹ்ருத். ஸோபாதிகபந்துக்களென்றதால் ஸூசிதம் - ப்ராப்யாபாஸங்களைத்தவிர்த்து என்றது. நிருபாதிகவந்து என்றதால்ஸூசிதம் - அவனேப்ராப்யன் என்றது. ஸௌஹார்த்தம் நிருபாதிகமென்றதால் ஸூசிதம் - ப்ராப காபாஸங்களைக்கழித்து என்றது. அவனே நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்து என்றதால் ஸூசிதம் - அவனே ப்ராபகன் என்றது. அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிகபந்துக்கள், அவனே நிருபாதிகபந்து வென்றதிக்கு வசநத்வயமும், அநுஷ்டாநங்களும் காட்டுகிறார் - ஸர்வேஷாம் இத்யாதி அர்ஜுநனென்கிற வாக்யத்தாலும். அவ்யய: பிதா என்றதுக்கர்த்தம் - அல்லாதார் இத்யாதி. 'ஶேஷம் பூர்வவத்' என்றது - பயிலும் சுடரொளியிலே "நம்பனை ஞாலம்படைத்தவனை" என் கிற பாட்டில் வ்யாக்யாதமானாற்போலே யென்றபடி. இதரர் ரக்ஷகரல்ல, அவனே ரக்ஷகனென்கிறார் கீழ்; உபாயாந்தரங்களும் உபாயமன்று, அவனே உபாயமென்கிறார் மேல் [illegible]கியத்வயம். இது யாதி. உபாயாபாஸங்களைக்கழித்து அவனே உபாயமென்றதுக்[illegible] - இல்லைகண்டீரித்யந்வய:.

த்தை யுடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்'' என்றுனிறே. இப்படிகளாலே ''அவனே நிருபாதிகபந்து. அவனையே பற்றப்பாருங்கோள்'' என்று தாம் அறுதியிட்ட அர்த்தத்தைத் தம்மைப்பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுவதாகப்பரோபதேசப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர்மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர்பிறரும்
கண்டதோடுபட்டதல்லால்காதல்மற்றுயாதுமில்லை
எண்திசையுங்கீழும்மேலும்முற்றவும்உண்டபிரான்
தொண்டரோமாய்உய்யலல்லால்இல்லைகண்டீர்துணையே.

ஆ.—(கொண்டபெண்டிர்.) - இந்தஸாரகவதகைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை ஸாமவதகைங்கர்யாதிகளாயிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேக்ஷையுடையரான ஆழ்வார், தமக்கிதனை இந்ததேசத்திலே காணாமையாலே இந்தலோகத்திலுள்ளாரையே ஸாமவதமோக்ஷதைகபதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும்அவர்களோடே இப்போகத்தை புஜிக்கைக்காக, ஸாமவதமோக்ஷதைகாதித்வத்துக்கு உபாயமாக, அவர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு ஸோபாதிகஸ்நேஹரான களத்ராதிகளோடுள்ள உறவைவிட்டு, அகாரணஸுஹ்ருத்தாய் ப்ரளயகாலத்திலெல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனை எம்பெருமானுக்கு அடியோமாயுய்கையொழியவேறு ரக்ஷகரில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எல்லாருடைய பந்துத்வமும் ஸோபாதிகமாகையால், நிருபாதிகபந்துவான எம்பெருமானையே பற்றி யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிறார்.

[கொண்ட பெண்டிரென்று தொடங்கி] - தான் தன்ஹ்ருதயத்திலே மிகவும் பந்துக்களாக நினைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகள் கையில்அர்த்தங்கண்டபோது ஸ்நேஹித்தாராயிருக்குமித்தனைபோக்கி மெய்யானஸ்நேஹம் ஒன்றுமில்லை. 'கொண்ட பெண்டிர்' என்கிறது - அர்த்தவ்யயாதியாலே ஸம்பாதித்த ஸார்யை என்றுஞ்சொல்லுவர். [எண்திசையுமென்று தொடங்கி] - ப்ரளயாபத்தில் தன்னையொருவரும் அர்த்தியாதிருக்கச்செய்தே, எல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனானவனுக்கு அடியோமாய் உய்கையொழிய வேறு ஆத்மாவுக்கு ரக்ஷகரில்லை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஔபாதிகபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளாலொரு ப்ரயோஜநமில்லை: அமோக்ஷஜமத்தையும் வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின ஆபத்ஸகனானவனுக்கு அடியராமதொழிய வேறுதுணையில்லை யென்கிறார்.

கொண்ட - நாம் பந்துக்களாக நெஞ்சிலேகொள்ளப்பட்ட, பெண்டிர் - தாரம், மக்கள் - புத்ராதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, சுற்றத்தவர் - பாந்தவர்களும், பிறரும் - மற்

சிழ்ற்றிருவாய்மொழி ...றுமையும்'' என்றது. ''சுற்றத்தவர்'' என்றது - அவனே நிருபாதிகபந்து வென்ற
அறுவிட்டாரங்காட்டினவைகளிலே ஆகிஞ்சந்யஅநந்யகதித்வங்களும் அர்த்

றும் மித்ரப்ருத்யப்ரப்ருதிகளும், கண்டதோடு - நம்கையிலே ப்ரயோஜநங்கண்ட போது, பட்டதல்லால் - உடன்படுமதொழிய, மற்று - ப்ரகாராந்தரத்திலே, யாதும் - ஏகதேசமும், காதல்இல்லை-ஸ்நேஹமுடையாரல்லர்; (ஆதலால்), எண்திசையும்-ஸமஸ்த திக்குக்களோடுகூடின, கீழும் - பூமியையும் பாதாளங்களையும், மேலும் - ஊர்த்வ லோகங்களையும், முற்றவும் - எல்லாவற்றையும், உண்ட - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி யமுது செய்துநோக்கின, பிரான் - மஹோபகாரகனுக்கு, தொண்டரோமாய் - அடியோமாய், உய்யலல்லால் - உஜ்ஜீவித்தலல்லது, (ஸ்வரூபத்துக்கு), இல்லைதுணை - துணையில்லை.

இ.—முதற்பாட்டில், நிருபாதிகபந்துவானவன், ஆபத்ஸகன்; அவனையேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

[கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி] - தான் தன்ஹ்ருதயத்திலே பந்துக்களாக நினைத்திருக்கும் ஸார்பாதிகளென்னுதல், ஸார்மைக்கே விசேஷணமாய் அர்த்யபாதி [illegible] மாதாபித்ருப்ராத்ருதிகளைக் காற்கடைக் விசேஷத்தாலே கொண்ட ஸ்த்ரீ என்னுதல், [illegible] கொண்டு எல்லாருமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்த்ரீ என்னுதல். [மக்கள] - அப்படிப்பட்ட அவளுடைய யௌவநத்தை யழியமாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கு ஸத்ருஸ விஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்பந்திகள். [சுற்றத்தார்] - அவர்கள் மதிக்கும்படியான இத்தலையில் ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்யரும்: முன்பு சொன்னவர்களும், இவர்களிற்காட்டில் வாஸிபெரிதன்றென்கை. [கண்டதோடு பட்டதல்லால்] - ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழிய வென்னுதல், கையிலே த்ரவ்யங்கண்டபோது அத்தைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமதொழிய வென்னுதல். [காதல்மற்றி யாதுமில்லை] - காணாதபோது மெய்யான ஸ்நேஹமொன்றுமில்லை யென்னுதல். ஸ்நேஹமும் அதற்கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடியான பந்தமும் இல்லையென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான ஸகலதேசங்களையும் பிரிகதிர்ப்படாமல் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின் பக்கலொன்றுமில்லாதஅன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாபத்தில் ரக்ஷிக்கைக்குக் கைமுதலுமில்லை; அர்த்திதையுமில்லையே; ரக்ஷிக்கைக்குத் தான் அறிந்த ஆபத்தும் ஸம்பந்தமுமிறே வேண்டுவது? அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லையே. [பிரான்]-உபகாரசீலனானவன். [தொண்டரோமா யுய்யலல்லால்] - அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்கைதொழிய நம்மதாய் அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுவதொன்றில்லை. சேஷத்வத்தை இசையுமித்தனை. சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே அத்தையறிகை உஜ்ஜீவநம்; சேஷத்வத்தை இழக்கை விநாசமும். [இல்லைகண்டீர் துணையே] - "வேறே துணையுண்டாயிருக்க இவனைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன்; இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல் இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை". அந்வயத்தாலே ஸாதித்து வ்யதிரேகத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில். "ஔபாதிகபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளால் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; நிருபாதிகபந்துவானவனே ஆபத்ஸகன்; அவனையே பற்றியுஜ்ஜீவியுங் கோள்; வேறுதுணையில்லை" என்கிறார்.

இதி

முதற்பாட்டு - கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தை [illegible] ரீத்யந்வய:. நிருபாதிகபந்துவான இத்யாதி.

[கொண்டபெண்டிரித்யாதி] - தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே ஸம்பந்திக்களாக நினைத்திருக்கும் தார்யாதிகளென்னுதல். [கொண்டபெண்டிர்] - நிருபாதிகமாகவந்த தன்றிக்கே த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகள். அன்றிக்கே, மாதாபிதாக்களைச் செங்கற்சீரை கட்டவிட்டு, தான் ஆர்ஜித்த தநத்தையடையக் கொடுக்கும்படி தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரதேவதையும் ஐச்வர்யாதிகளும் எல்லாம் இவளேயாகக் கொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். இவளுண்டாகையிறே எல்லாமென்றிருக்கை அன்றியே, இது ஸர்வவிசேஷணமாய், பந்துக்களாகத் தான் நினைத்திருக்கும் தார்யாதிகளென்னுதல். [மக்கள்] - அப்படிப்பட்ட அவளுடைய யௌவநத்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கும் ஸத்ருசவிஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்பந்திகள். [சுற்றத்தவர்] - அவர்கள் மதிக்கும்படியான ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்யரும்: முன்புசொன்னவர்களும், இவர்களிற் காட்டில் வாசி பெரிதன்றென்கை. [பிறரும்] - மித்ரப்ருத்யாதிகளென்றுமாம். [கண்ட [illegible] தோடுபட்டதல்லால்] - ஸங்கதியிலே [illegible] டபோது உடன்படுமதொழிய, ப்ரகாராந்தரத்தில் ஏகதேசமும் ஸ்நேஹமுடை[illegible]ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ மொன்றுமில்லையென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. [காதல்மற்று] - ஸ்நேஹமும், அதுக்கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடியான பந்தமுமில்லையென்னுதல். [எண்திசையுமித்யாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான ஸகல சேதநரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின்பக்கலொன்று மில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷிக்கைக்கு ஸா[illegible]நமுமில்லை, அர்த்தித்வமுமில்லையிறே: ரக்ஷிக்கைக்குத் தானறிந்தஆபத்தும் ஸம்

'தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே' இத்யாதி வாக்யத்வயம் சில ஸ்ரீ கோசங்களிலில்லை. "கொண்ட" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் - க்ரீதத்வமும், வால்லப்யமும், உத்தேச்யதையும். த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே, வீர்யசுல்கத்தாலும், பூத்தருபுணர்ச்சியென்று தொடங்கி மூன்று புணர்ச்சியாலும், பரிக்ரஹித்தவர்களைச் சொல்லுகிறது. செங்கற்சீரைகட்டவிட்டென்றது - பிச்சைபுகுரவிட்டென்றபடி. நெஞ்சிலேகொண்ட என்றது - ப்ரீதிவிஷயமாகக்கொண்டவென்றபடி. ஸார்வையைப்பற்ற புத்ரன் அபிமதனென்னுமிடம், ஸ்த்ரீயையுபேக்ஷித்து அஷ்டம புத்ரனை ஸீஷ்மனை நோக்கிக்கொண்ட சந்தநுவின்பக்கலிலே கண்டு கொள்வது. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே பிறரையுமொக்க எடுப்பானென்? என்ன - முன்பு சொன்னவர்களும் இத்யாதி. சொன்னவர்களுக்குமென்றபடி. 'கண்டதோடு' - இவனைக் கண்டபோதென்று முந்தினவர்த்தம். 'பட்டதல்லால்', படுகை - நெஞ்சிலேபடுகையாய், ஸ்நேஹிக்குமதொழியவென்றபடி. இது இரண்டாமர்த்தத்துக்குமொக்கும். மற்று - காதல் - யாதுமில்லையென்றந்வயித்தர்த்தம் - காணாதபோது இத்யாதி. மற்றென்றால் காணாதபோதைச் சொல்லுமோவென்ன - கண்டதுக்கு இத்யாதி. மற்றையர்த்தத்துக்கும், "காதல்மற்று" என்று அடைவேகண்டுகொள்வது. எதிர்த்தலை - ப்ரதிகோடி. த்வேஷமுமென்றது - த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். அதுக்கடியான - ஸ்நேஹத்துக்கடியான. மற்று - சம்பந்தமும். பூர்ணவுமென்றதுக்கர்த்தம்- பிரிகதிர்ப்படாமேயென்றது; தப்பாதபடி யென்றபடி. இத்தால்ஸாவம் - இவற்றின்பக்கல் [illegible]த்யாதி. அப்போதொன்றுமில்லையோவென்ன - ப்ரளயாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. ஸாதநமு[illegible]மில்லை யென்றபடி. அர்த்தித்வமும் - ப்ரபத்தியும். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் [illegible] - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க [illegible]

வந்யமுமிறே வேண்டுவது. அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகாரமில்லையே. [பிரான்]- உபகாரசீலனானவன். [தொண்டரோமாயுய்யலல்லால்] - அவனுக்கு நம்மதாயிருப்பதொன்று கொடுக்கவேண்டுவதில்லை, அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானபின்பு அத்தையிழக்கையாவது - விநாசமிறே. அந்வயத்தாலே அன்றிக்கே வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கிறார். [இல்லைகண்டீர்துணையே] - ஆபத்துக்கு வேறொருபாச்ரயமுண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச்சொல்லுகிறதல்ல இது; அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

துணையுஞ்சார்வுமாகுவார்போல்சுற்றத்தவர்பிறரும்
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல்அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்
கணையொன்றாலேயேழ்மரமுமெய்த எம்கார்முகிலை
புணையென்றுய்யப்போகலல்லால்இல்லைகண்டீர்பொருளே.

ஆ.— (துணையும்) - பரப்ரயோஜநபரரைப்போலே வர்த்தியாநின்ற ஸ்வப்ரயோஜநபரராயிருக்கிறவர்களை விட்டு, கேவலம் பரப்ரயோஜநபரனான தசரதாத்மஜனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றப்பாருங்கோள்; வேறொருவரைப்பற்றி ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை, என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், பரோபகாரபரரைப்போலே யிருந்து, தந்தாமுடைய ப்ரயோஜநங்களையே தலைக்கட்டப் பார்க்கும் ஹேயரையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநனான ஸ்ரீதாசரத்மஜனைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார்.

[துணையென்று தொடங்கி] - ஸாபேக்ஷைகளையொக்க அநுபவிப்பாரைப் போலேயும், தங்களை புகலாவாரைப்போலேயும் அம்பரோடு வஸ்துக்களோடு வாசியின்றிக்கே தங்களுக்குக் கைக்கெட்டின ஸம்பத்து உண்டாகில், அவன்பக்கல் உபகாரங் கொண்டாராகக் கொள்ளாதே அவனுக்கு ஹிதம்பண்ணினராய் உபஜீவிப்பர். [கணையொன்றாலே என்று மேலுக்கு]- தம்மால் சொல்லலாவதொன்றில்லாதபடி வெறுவியருமாயிருக்கிற ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜர், "தான் மிடுக்குடையர்" என்று தேறி வாலியைக் கொல்ல விசைகைக்காக உதவிற்றொரு ஸாரத்தாலே மராமரங்களேழும் எய்த என்னுடைய பரமோதாரனை. 'எம்' என்று ஆத்மநி பஹுவசநம். ப்ரீத்யர்த்தம் பேறுகச்

யத்தில் நின்றும் ரக்ஷியாதிருப்பானென்? என்ன - அப்போது இத்யாதி. அப்ரதிஷேதம் காணுமையாலே ரக்ஷித்திலனென்றபடி. அப்போது-ப்ரளயாவஸ்தையிலே. அவன்உபகாரசீலனானால் நாமும் சில பச்சையிடவேணுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. "தொண்டரோமாயுய்யலல்லால்" என்கிறதென்? சேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது உஜ்ஜீவநமில்லையோவென்ன - சேஷத்வம் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடீகரிக்கையாவது - அவனைத் துணையாகப்பற்றினால் உஜ்ஜீவிக்கலாம், அல்லாதாரைத் துணையாகப்பற்றினால் உஜ்ஜீவநமில்லையென்றபடி. துணையேயென்ற அவதாரணார்த்தம் - வேறோர் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இது - ஆத்மவஸ்து. கொண்டபெண்டிர்தொடங்கி, உய்யலல்லால் - துணை - இல்லைகண்டீரித்யந்வய:.

சொல்லுகிறார். தந்தாமுடைய ஸர்வஸ்வ நிர்வாஹகனைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க நினைக்கையல்லது வேறொருவரைப்பற்றி ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை.

ப.—அநந்தரம், அவிஶ்வஸநீயரான அநுபகாரகரை பந்துபக்ஷபண்ணாதே, விஶ்வாஸஜநகனுமாய் உபகரிக்குமவனை ஆஶ்ரயித்தாலல்லது ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறார்.

(ஸாவலேபங்களுக்கு) துணையும் - ஸஹாயபூதருமாய், (ஆபத்துவந்தால்), சார்வும் - ஆஶ்ரயமும், ஆதுவார்போல் - ஆவாரைப்போலே, சுற்றத்தவர் - பந்துக்களும், பிறரும் - மற்றுமுள்ளாரும், அணைய - தங்களுக்குக்கிட்ட, வந்த - வரும், ஆக்கம் - ப்ரயோஜநம், உண்டேல் - உண்டாகில், அட்டைகள்போல் - அட்டைகள் போலே, சுவைப்பர் - இவன்றனக்கு உபகாரமென்று நினைக்கும்படி பசையறச் சுவைத்துவிடுவர்; (அப்படியன்றிக்கே, ஆபத்திலே ஆஶ்ரயமான தன்பக்கலிலே பந்துத்வஶங்கைபண்ணினவனுக்கு விஶ்வாஸம் பிறக்கும்படி), கணையொன்றாலே - ஓரம்பாலே, ஏழ்மரமும் - ஏழுமராமரங்களையும், எய்த - எய்தவுபகாரகனைப், எம் - நம்மையும் விஶ்வஸிப்பிக்கும், கார்முகிலை - காளமேகஸ்வபாவனானவனை, புணையென்று - ஆஶ்ரயமென்று நினைத்து, உய்யப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய, பொருள் - ப்ரயோஜநம், இல்லை - இல்லை. புணை - தெப்பமாய், அமிழ்க்காதபடி நோக்கும் ஆஶ்ரயத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈ—இரண்டாம்பாட்டில், உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜநங்களையே தலைக்கட்ட நினைக்கும் அவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக ஆபத்ஸகனைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார்.

[துணையும் இத்யாதி] - துணையாகையாவது - “[illegible]” என்று ஸாதநாந்தரங்களைப் போக்க அநுஷ்டிக்கை. சார்வாகையாவது - போக்கடியற்ற ஊமையில் தாங்களைப் புகலாகை. பாண்டவர்களுடைய வனவாஸத்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறபோது தங்களைப் பரிக் கொட்டிலே சென்று முகங்காட்டிக் கடாக்ஷித்தருளின துணையானாற்போலேயும், ஹஸ்தத் தன்னிட்ட ஶக்தியை அர்ஜுனனோடுக்கள்ளித் தன்மார்பிலே ஏற்ற க்ருஷ்ணனைப்போலேயும் இருக்கை. [ஆதுவார்போல்]-தாங்கள் ஆபத்துக்குத்தானானபடியே கடக்கநிற்பதொன்றும் செய்யாதே “ரக்ஷகர்” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பார்கள். [சுற்றத்தவர் பிறரும்]- வந்தாக்களோடு வாஸியின்றிக்கே. [அணைய வந்த ஆக்கமுண்டேல்] - கைக்கொட்டின ஸம்பத்துண்டாகில்; இவன்பக்கலிலே ஒரு ப்ரயோஜநம் தங்களுக்குண்டாமென்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல்; தங்கள்பக்கலிலே இவனுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். [அட்டைகள்போல் சுவைப்பர்] - ரக்தஸ்பர்ஶமற வாங்கா நிற்க ஹிதஞ்செய்ததாயிறே யிருப்பது; அதுபோலே உபகாரங்கொண்டாராய்க் கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாக உபஜீவிப்பர். “உன்கையிலே கனக்கக்கிடந்தால் அபஹரிப்பர்கள், என்கையிலே புகட்டுவை” என்று ஹிதஞ்செய்கிறார்களாகவிறே உபஜீவிப்பது. [கணையொன்றாலே] - ‘[illegible]’ என்று கைக்கொட்டிற்று ஓரம்பாலே. [ஏழ்மரமும் எய்த]-ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிஶங்கை போவதாயிருக்க, ஏழுமராமரத்தையுமெய்த. [எம்கார்முகிலை] - வாலியாலே தாப்புண்டு வெறுவியரான ஊமையிலே யுதவப்புக. ரக்ஷணத்திலே அதிஶங்கை பண்ணினவனுக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து, அவன்விரோதியைப் போக்கி, “[illegible]”

என்று ஆஶ்ரிதரைச் சொல்லுதல், ஆத்மநி வஹுமாநபசஈமாய் அவருக்குச் செய்ததும் தமக்கச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும்படியாலேயாதல். [புணையென்றிருப்பப் போகலல்லால்] - அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபாரனாய் உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய; "என்கார்யம் உனக்கேபாரமாகவேணும்" என்று ஒருவார்த்தையே அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது. [இல்லைகண்டீர் பொருளே] - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமில்லை. புறம்பாஶ்ரயிக்கையிலே க்லேஶிக்கச் சிலருண்டு இத்தனை; ப்ரயோஜநரூப மாவதொன்றில்லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜநங்களைத் தலைக்கட்டநினைக்கும் அவிஶ்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விஶ்வாஸஜநகனாய், ஆபத்ஸகனானவனைப்பற்றுமதன்றி ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறார்.

[துணையித்யாதி]- துணையாகையாவது - "ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்ச நௌ" (ஏகம்து:கம்ஸுகஞ்சநௌ) என்று ஸுகது:கங்களையொக்க அநுபவிக்கை. சார்வாகையாவது - போக்கடியற்றதசையில், தாங்களேபுகலாகை பாண்டவர்களுடைய வநவாஸத்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுபோகிற போது "ஜகாம தாம் பார்க்கவகர்மஶாலாம்" (ஜகாமதாம்பார்க்கவகர்மஶாலாம்) என்று அவர்கள்தங்கின பணிக்கொட்டிலிலேசென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறியும் துணையாயும், பகதத்தன்விட்ட ஶக்தியை அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற்றுப் புகலாயும் போந்த க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. [ஆதவார்போல்]-தாங்கள் அபந்துக்களானபடியே கடக்கநிற்பதுஞ்செய்யாதே "ரக்ஷகர்" என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பர்கள். [சுற்றத்தவர்பிறரும்] - ஜ்ஞாதிகளும், மற்றுமுள்ளாரும். [அணையவித்யாதி] - கைக்கெட்டின ஸம்பத்துண்டாகில். "இவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநம் தங்களுக்கு உண்டாம்" என்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். "தங்கள்பக்கல் இவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டு" என்று தோற்றியிருக்குமாகில் என்னுதல். [அட்டைகள்போல்சுவைப்பர்]-ரக்த

இரண்டாம்பாட்டு - துணையும் இத்யாதி. "துணையும்சார்வும்" என்றுதொடங்கி, "புணையென்றிருப்பப்போகலல்லால்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உபகாரகரை இத்யாதி.

துணைக்கும் சார்வுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - துணையாகையாவது இத்யாதி. துணை - ஸஹாயம். சார்வு - ரக்ஷகம். துணையும் சார்வுமாகை ஸர்வேஶ்வரனுக்கேயுள்ளதென்று விவக்ஷிக்க, அப்படி துணையும் சார்வுமாகக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - பாண்டவர்களுடைய இத்யாதி. "ஸம்யக் வ்ருத்தோ ஹி ஸ்வ வ்ருத்தேன ஏகம் து:கம் ஸுகஞ்ச நௌ" இத்யாதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. "வ்ருஷ்ணி வீரஸ்ஸகாசாத் வ்ருஷ்ணீரா நாபிமாநஸ்வ ஸஹாயஹிணேய: । ஜகாம தாம் பார்க்கவகர்மஶாலாம் யத்ராஸதே தே வராஹ வ்ருஷ்ணி வீரா:" இதி ஸம்பவபர்வணி. பார்க்கவ: - குலாலஃ. "ஸாமந்த்ரஸ்து கும்பகாரோ வஸ்யாத்ருஷ்டோ மாஸம்ஸவஶாக யோ:" இதி நிகண்டு:. "கர்மஶாலா" என்றதுக்கர்த்தம் - பணிக்கொட்டிலிலே என்றது. சார்வான துக்கு உதாஹரணம் - பகதத்தன் இத்யாதி. "போல்" என்றதுக்கு ஸாரார்த்தம் - தாங்கள் இத்யாதி. அணையவந்த - அணைந்துவந்த - கிட்டவந்த; ஆக்கம் - ஸம்பத்து, ப்ரயோஜநமென்னுதல். யாதாவானவனை யணைந்துவந்தவென்னுதல்; அர்த்திகளான தங்களை வந்தணையும்படி - வந்து கிட்டும்படியான ஆக்கம் யாதாவுக்குண்டென்று தோற்றியிருக்குமாகி

ஸ்பர்ஶமற வாங்காநிற்கச்செய்தே, இவனுக்கு ஹிதஞ்செய்தனவாயிறே இவையிருப்பது; அப்படியே, உபகாரங்கொண்டாராய்க்கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பர்கள். 'உன்பக்கலிலே யுநங் கிடக்கில் வாங்கிக்கொள்வர்கள், அவற்றை என் மேலே ஏறிட்டுவை' என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்செய்கிறார்களாயாயிற்று, உபஜீவிப்பது. [கணையித்யாதி] - "ஏகேநமஹேஷுணா" (ஏகேநமஹேஷுணா) என்று கைக்கேட்டிற்றோர் அம்பாலே, மஹாராஜர், தனியருமாய், வெறுவியருமாய், தமையன் பகையுமாய், மநுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமாளையும் இளையபெருமாளையுந் தூரத்திலேகண்டு "வாலிவரவிட்டவர்கள்" என்றுஅஞ்சியோடித் திருவடியைவரவிட்டு அறிவித்தபின்பு, "நாம் உம்முடைய கார்யஞ்செய்யவல்லோம்" என்று மழவேந்திக்கோடுத்தும் அவர்கார்யஞ்செய்தாரிறே. [ஏழ்மரமுமெய்த] - ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிசங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழுமராமரத்தையுமெய்த. [எம்கார்முகிலை] - 'எம்' என்று - ஆஶ்ரிதரைச்சொல்லுதல்; ஆத்மநி பஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருந்தபடியாலே யாதல். [கார்முகிலை] - பரமோதாரனானவனை. அவன்படி யிதுவாகில் நாம் அவனுக்குச்செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்? — [புணையித்யாதி] - இடவேண்டுவதொரு பச்சையில்லை, ஒருக்திமாத்ரம் அமையும். "என்கார்யம் உன்க்கே பாரம்" என்றோருவார்த்தையே அவனுக்கு நேரவேண்டுவது. [இல்லைகண்டீர்பொருளே] - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பாஶ்ரயிக்கையிலே க்லேசிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநரூபமாவதொன்றில்லை. (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காணில்போற்றியென்றேற்றெழுவர்
இருள்கொள்துன்பத்தின்மைகாணில்என்னே! என்பாருமில்லை
மருள்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
அருள்கொள்ளாளாய்உய்யலல்லால்இல்லைகண்டீர்அரணே.

ஆ.—(பொருள்கை.) - இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரரானவர்களை ப்ரயோஜநமுள்ளபோது பற்றி, தாரித்ர்யத்தில் விடும் ஸ்வபாவரான அவர்களைவிட்டு, ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய் உய்யலல்லால் வேறொருரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

லென்னுதல். "அட்டைகள்போல்" என்றதுக்கு பாவம் - ரக்தஸ்பர்ஶம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "ஹிதம்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பர்கள்" என்றதின் விவரணம் - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. ஓர் அம்பாலே யெய்ததுக்கு ப்ரமாணம் - ஏகேந இத்யாதி. "விபீஷணவிநாஸ்த்வாநுஸஹ்லைகேநமஹேஷுணா" இத்யாதி. "கணையொன்றாலே ஏழ்மரமுமெய்த" என்றதுக்கு பாவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. "எம்" என்றதுக்கும், "மரமும்" என்ற ஶப்தத்துக்கும் பாவம் - ஒன்றிரண்டாலே இத்யாதி. புணை - ப்ரதிபூ "என்று" என்கிற துக்குபாவம் - இடவேண்டுவது இத்யாதி. விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. பொருள் - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. க்ரமேணைக்வய:. (௨)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய மற்றுள்ளாரெல்லாம் ப்ரயோஜநமுள்ளபோது ஸந்யாஸக்களாய்க் கொண்டாடி, இவனுக்கு ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு நிருபாதிகமாக எல்லார்க்கும் ஆபத்ஸகனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனையே ஆஜியுங்கோளென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தம் உண்டாய் பரிமாறக்காணில் பரஸம்ருத்தியைக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லி அவன்றன்னை அபிமுகீகரித்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்று தோற்றினவாறே இடாயோபோகவென்று கைபேற்று நிற்பர்கள்; இப்படி அர்யித்தவர்களுக்குஇட்டே தரித்ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள் என்னை என்ற மாத்ரத்திலே இவனுக்கு உஜ்ஜீவிக்கலானால் அம்மாத்ரம் செய்வாருமில்லை. இருள்கொள் துன்பத்தின்மையாவது - அறிவுகேட்டையும் து:கத்தையும் விளைக்கக்கடவ தாரித்ர்யம். [மருள்கொளென்று தொடங்கி] - சேதநர் கலங்கும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர் மங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது வேறு இவ்வாத்மாவுக்கு ரக்ஷை இல்லை.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிராஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகிலல்லது வேறு முதலில்லையென்கிறார்.

கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் செல்ல -, காணில் - கண்டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்களாசாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - (அவன்கொடுத்தத்தைக் கையிலே) ஏற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - (யதாபிலஷிதம்) போகாநிற்பர்: இருள்கொள் - அஜ்ஞாநதம:ப்ரசுரமாய், துன்பத்து - து:கோத்தரமான, இன்மை - தாரித்ர்யம், காணில் - கண்டார்களாகில், என்னே - ஐயோ! என்பாரும் - என்று க்ருபை பண்ணுவாரும், இல்லை -; (ஜகத்துக்கு), மருள்கொள் - நெஞ்சுகலங்கும்படியான, செய்கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர்-, மங்க - கலங்கும்படியாக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள் - க்ருபாபாத்ரமான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அரண் - வேறுபுகல், இல்லை-இல்லை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவனையொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது ஸந்யாஸக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை. ஆனபின்பு நிருபாதிகமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனை யொழிய ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - ஒருவன் கையிலே அர்யமுண்டாய்ப்பரிமாறக் காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்யைக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர். இன்னம் அர்யம் அநேகமுண்டாகவேணும் உனக்கென்பர்கள். "நம்ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப்பார்த்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்றறிந்தவாறே [ஏற்றெழுவர்] - இடலாகாதோ போக என்றெழுந்திருப்பர்கள். [இருள்கொள் துன்பத்தின்மைகாணில்] - அஜ்ஞாநத்தையும் து:கத்தையும் விளைக்கக்கடவதான தாரித்ர்யத்தைக் காணில். [என்னே என்பாருமில்லை] - "ஐயோ என்னக்கடவாருமில்லை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர்; பிள்ளைத் திருநறையூரரையர், "அர்யித்தித்தவனுக்குஇட்டே தரித்

ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள், 'என்?' என்ற மாத்ரத்திலே 'இவனுடைய பந்தம்' என்று ஜீவிக்கலாயிருக்குமாகில், அதிலும் லோகஙிகளாய் ஒரின்சொல்லுச் சொல்லார்" என்பர். [மருள்கொள் இத்யாதி] - வெறுமையே பற்றுமாக ரக்ஷிப்பானொருவனுளன்; அவனைப்பற்றுங்கோள் ! என்கிறார். [மருள்கொள்செய்கை யசுரர்மங்க] - சேதந ஹ்ருதயங்களிலே அறிவுகேடு குடிகொள்ளும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படி. பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளிலே சேதநர் கலங்கும்படியிறே அஸுரப்ரக்ருதிகளுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது: [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு] - ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்கு, அகர்மவஶ்யனான தான் கர்மவஶ்யர்நடுவே வந்து தத்ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து உதவுமவனுக்கு. [அருள்கொளாளாயுய்யலல்லால்] - அவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய அவன்க்ருபையை விலக்காதொழியுமதுவே இவனுக்கிடவேண்டும் பச்சை. தன்னருள் கொள்வாரை, "உதாரா:" என்றிறே அவன்சொல்லுவது. [இல்லை கண்டீரீனே] - வேறு ரக்ஷகமாகவல்லது ஒன்றுமில்லை. "ஆஶ்ரயணாய ... । ... "

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜந முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாதிகமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகையொழிய வேறரணில்லையென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - இவன்தான் சிலவற்றை அவிழ்ப்பது முடிவது செய்பதாய்ப் போராநிற்குமிறே. பொருளானது கையிலேயுண்டாய்ப் போரக்காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவர். உனக்குஇன்னமும் ஸம்ருத்தி பெறவேணுமென்பர்கள். "நம் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப் பார்க்குமே! இவன்இனி நமக்குக் கண்ணழமாட்டானென்றறிந்தவாறே, [எற்றேழுவர்] - இடலாகாதேபோக வென்று ஏற்றுக்கொண்டேழுந்திருப்பர்கள். [இருள்கொள்துன்பத்] - அஜ்ஞாநகார்யமாய், து:கரூபமாயிருக்கிற வெறுமையைக் காணில். [என்னேயென்பாருமில்லை] - ஐயோ என்பாருமில்லை. பிள்ளை திருநறையூரரையர், "ஒருவனுக்கிட்டொருவன் வெறுவியனாவது; அவனாலே ஸம்ருத்தனானவன் இவனை 'என்' என்னுதல், இவன்க்ருஹத்திலே வந்தொருநாள்கால்கழுவிப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே 'இன்றேன்

மூன்றும்பாட்டு. பொருளானை இத்யாதி. "பொருள்கையுண்டாய்" என்றுதொடங்கி, "இல்லைகண்டீரீனே" என்னுமளவும் உடைத்தவர்கை - அவனைவெரிப்பார் இத்யாதி.

தன் கைக்கு ப்ரகாஶிதேயென்ன - இவன்தான் இத்யாதி. ஸம்ருத்தம் - பொருளாவது இத்யாதி. "போற்றி" என்றதற்கு அர்த்தம் - பரஸம்ருத்தி இத்யாதி. சொல்லுமர்த்தத்தை தன்னை விசதீகரிக்கிறார் - உனக்கு இன்னமும் இத்யாதி. க்ருத்யம் - காணில். கண்ணழமாட்டான் - ஸ்வார்த்தபரனாகமாட்டானென்றபடி. என்றறிந்தவாறே யென்னுமளவும், அவதாரிகை. சோர்கை - உடைத்தாகையாய், அஜ்ஞாநகார்யமென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை, தாரித்ர்யம். "என்னே" என்றதற்கு - என் என்பாருமில்லையென் றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதற்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை திருநறையூர் இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஏகார்த்தமேயாய், என்னேயென்பாருமில்

இன்னானுக்கு பந்துவாகாதே!' என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால், அவ்வளவுஞ் செய்வாரில்லை'' என்று பணிப்பர். [மருள் இத்யாதி]- பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணாதவன்றும் ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவஶ்யனான தான் வந்துஅவதரித்து உதவுவானொருவனுண்டேன்கிறதுமேலே. சேதநர்நெஞ்சிலே இருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸுரவர்க்கம் முடியும்படி, ஒருவர்அபேக்ஷியாதிருக்கத்தானேவந்துஅவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு. அவனுக்கு நாம்செய்ய வேண்டுவதேன் என்னில்? [அருள்கோள் இத்யாதி]-க்ருபாபாத்ரமான ஶேஷபூதராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அவன்பண்ணும் அருளை விலக்கா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; தன்னருள்கோள்வாரை ''உதாரா:'' (உதாரா:) என்னுமவனிறே யவன். இவன் பக்கல் இதுக்கு மேற்படக் கோள்ளலாவதில்லை; அவனுக்கும் இதுக்குமேல்செய்ய வேண்டுவதில்லை; பூர்ணனாகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாபாவிகமாயிருந்தது; இவன் புகுரநின்ற வம்ஶமுண்டாகில், தன்பேறாக நினைத்திருக்குமவனா யிருந்தான்; இனி விலக்காமையிறே வேண்டுவது. [இல்லைகண்டீர்அரணே]-ரக்ஷகமாவதுஇதொன்றுமே; அல்லாததெல்லாம் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மித்தனை. சிறுப்ரஜை ''குன்றிச்சூடு'' என்று நெருப்பிலே கைவைக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே, புறம்புஇவன் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்கும் இவை. ''ஆதரேணயதாஸ்தௌதிதநவந்தந்தநேச்சயா | ததாசேத்விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்'' (ஆதரேணயதாஸ்தௌதிதநவந்தந்தநேச்சயா- ததாசேத்விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்)-ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த வாஸனையாலே உச்சைஸ்ஸாக ஸ்துதியாநிற்கும். இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உதாரனையோ வென்னில்? ''தநவந்தம்'' (தநவந்தம்) - ஓர்பற்றையுடைய யென்றபடி; அவன்பக்கல் நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகில் அவனை ப்ரேரித்தார் ஆர்என்னில்?—''தநேச்சயா'' (தநேச்சயா). ஸர்வத்தையுமுடையனாய், இவனளவன்றிக்கேயிருக்கிற அவன்பக்கலிலே இவ்வாநுகூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டும்படி இவனை வையான். (௩)

லாமையின் ரக்ஷகமாவதிக்கு ஸம்பாதமாதல். அருளைக்கொள்ளுகிற ஆளாயென்றபடி. அப்படி விலக்கா தொழிந்தால் தனக்கு நினைத்திருக்குமோ வென்ன - தன்னருள்கோள்வாரை இத்யாதி. விலக்காதமாத்ரத்தாலே ''உதாரா:'' என்னக்கூடுமோவென்ன - இவன்பக்கல் இத்யாதி விலக்காமையிறே வேண்டுவது என்றுமாவும். அவனப்படியிருந்தாலும் அவன் பெருமைக்கீடாக இவன் பச்சையிடவேண்டாமோ? என்ன - அவனுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றுமில்லாத இவன் பக்கலிலே, விலக்காமை மாத்ரம் கொண்டு க்ருபைபண்ணுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார்- ஸம்பந்தமோ இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. புகுரநின்ற வம்ஶம் - லபிக்குமம்ஶமென்றபடி. ''அல்லாலில்லைகண்டீர்'' என்றத்தால் பலிதம் - ரக்ஷகமாவது இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது 'அருள் கொள்ளாமை'. இதொன்றுமே, என்கிறதேன்? வேறு ரக்ஷகரில்லையோ? என்ன - சிறுப்ரஜை இத்யாதி. குன்றிச்சூடு - குந்தமணிக்கொண்டை. அநுமதிமாத்ரம் கொண்டு அவன் ரக்ஷிக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆதரேண இத்யாதி. ''ஆதரேணயதாஸ்தௌதிதநவந்தந்தநேச்சயா | ததாசேத்விஶ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்'' ஸ்தோத்ரம்அப்ரதிஷேதத்யோதகமென்று கருத்து ''ஆதரேண'' என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி இத்யாதி. ''தநவந்தம்'' என்று - அஸ்திவிவக்ஷாயாம் மதுப்பாய், தநமுண்டானமாத்ரமென்றபடி. உத்தரார்த்தத்துக்கர்த்தம்-ஸர்வத்தையும் இத்யாதி. இவனளவன்றிக்கே யென்றது - விஶ்வகர்த்ருத்வம் தயாகார்யமாகையாலே நெகிழ்ச்சியுடையனா யிருக்குமென்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

அரணமாவர் அற்றகாலைக்கு என்றென்றமைக்கப்பட்டார்
இரணங்கொண்ட தெப்பராவர் இன்றியிட்டாலும் அஃதே
வருணித்தென்னே? வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே
சரணென்றுய்யப் போகலல்லால் இல்லைகண்டீர் சதிரே.

ஆ.—(அரணமாவர்.) - த்ரவ்யதாநாதிகளாலே ஆபத்துக்கு பந்துக்களை ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களுட் ஆபத்துவந்தால் க்ருதக்நராய் அநுபக்ருதரைப் போலே யுதவார்; ஆதலால், அவர்களைவிட்டு, உபகாராபேக்ஷனின்றியே வடமதுரையிலே வந்துபிறந்து ஆபந்நரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனுடைய கல்யாணகுணங்களை சரணமாகப்பற்றுங்கோள்; அதுவே சதிர்! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை "இவர்கள் நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகராவர்" என்று அர்த்தாதிகளைக்கொடுத்து நெடுநாள் ஆஶ்ரயித்துவைத்தால் ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்; நாம் ஆஶ்ரயியாதிருக்கச்செய்தே தானேவந்து பிறந்தருளி ஆபத்ஸகனான எம்பெருமானே ஆஶ்ரயணீயனென்கிறார்.

[இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - கடவியதநத்திலே சிறிதிழந்து போஷித்தது கொண்டுபோவாரைப்போலே இவனை யுபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப் போவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயியாவிட்டாலும் இத்தப்ரமைக்கிடைக்கும். அவர்கள் தாங்கள் நடுவேமுடிந்து இவர்களுக்குஉதவாதேபோகிலும் போவதொன்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யர்த்த கதையை வருணித்து ப்ரயோஜநமென்? வண்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். சரண் - ரக்ஷகம்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்துக்குஉதவுவர்களென்றுக்கிவைத்தவர்களும், அவ்வவஸ்தையில்உதவார்கள்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக அவதரித்து உபகரிக்குமவன்குணங்களே ரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கிறார்.

அற்றகாலைக்கு - கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர் - புகலிடமாவர், என்றென்று - என்றுபலகாலும் அநுஸந்தித்து, அமைக்கப்பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - கடவது, கொண்ட - கொண்டாரோபாதி, தெப்பராவர் - துச்சராய்ப்போவர்கள்; இன்றியிட்டாலும் - நாம் ஆக்காதொழியிலும், அஃதே - அவருடைய உதவாமையே ஸித்தம்; வருணித்து - க்ருதக்நப்ரகாரம்சொல்லி, என்னே - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - நிர்ஹேதுகோபகாரகமான, புகழே - ஶீலஸௌலப்யாதிகுணங்களையே, சரண் - ரக்ஷகம், என்று - என்று நினைத்து, உய்ய - பிழைத்து, போகலல்லால் - போமதொழிய, (வேறு), சதிர் - சதிர்பாடு, இல்லை -. சதிராவது - அநாயாஸேந பலம்பெறலாம் ப்ரவ்ருத்தி. அன்றியிட்டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலுமென்றுமாம். தெப்பர் - தப்பராய், துச்சரென்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நெடுநாளாஶ்ரயித்துவைத்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர். நிர்ஹேதுகமாக வந்து அவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே ஆஶ்ரயணீயனென்கிறார்.

[அற்றகாலைக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம்முதலற்றவன்றைக்கு ரக்ஷகனுவானொருவன் வேணுமென்று இயற்றியுள்ள காலத்திலே பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயித்து தனக்குஅபாஶ்ரயமாகச் சமைத்துவைத்தவர்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படி என்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - முன்பு பச்சைகொண்டதுவும் கடனாக் கொண்டாராய், ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப்போவர்கள். [தெப்பராவர்] - "நம்மத்தை நாம் கொண்டோம்" என்றிருக்கும் புல்லியராவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயியாவிட்டாலும் ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவாரைக் கிடைக்கும்; ஆபத்துவந்தால் பொகட்டுப்போகைக்குப் பச்சையிடவேண்டாவே? அவர்கள் தாங்கள் நடுவே முடிந்து இவர்களுக்கு உதவாதேபோனாலும் பலமதுவேயென்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யர்த்தமானவையைப் பரக்கச்சொல்லுகிறதுக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? க்ருதக்நரான ஸம்ஸாரிகள் படியை அநுஸந்தித்துஎன்ன பலமுண்டு? [வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - நாம் ஆஶ்ரயியாதிருக்க நமக்குஉதவுகையே தன்பேறாக வந்துபிறந்தவன். [வண்புகழே] - கல்யாணகுணங்களை. சரண் - ஶரணம், ரக்ஷகம். அவன் குணங்களையே ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்மீர் சதிரே] - அல்பபத்ரத்தாலே ஸஹஸ்ரபலம் பெறுமது - சதிர்; ஸஹஸ்ரபத்ரத்தைப்பண்ணி பலவேளையில் ஒன்றுமின்றிக்கேயொழிகை; இளிப்பு.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நெடுநாள் ஆஶ்ரயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர்கள்; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே யாஶ்ரயணீயனென்கிறார்.

[அற்றகாலைக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றகாலைக்கு ரக்ஷகனுவானொருவன் வேணுமென்று பலகாலும் அநுஸந்தித்து, தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டாஶ்ரயித்து,தனக்குஅபாஶ்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படியென்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்]- இவனிட்டபச்சையை இவனொன்று செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தங்களுக்கு ப்ராப்தமானத்தை வாங்கினாராய், இவனுக்குஇயற்றி யின்றிக்கே பச்சையிடாத நாளைக்கும் "நமக்குஇட்டிலன்"என்று வெறுத்து, இப்படி கொடுத்தது வாங்கினரோபாதி புல்லியராம்படியையுடையராவர். தெப்பர்-த்ருப்ரர்; சப்ரரென்றபடி. [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டாஶ்ரயியாவிடிலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவோரைக்கிடைக்கும். ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவோர்க்குப் பச்சையிட்டு

நாலாம்பாட்டு - அரணம் இத்யாதி. "அமைக்கப்பட்டார் - இரணங்கொண்ட" என்று தொடங்கி, "வண்புகழேசரண்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலரை இத்யாதி.

காலைக்கு - காலத்துக்கு. இயற்றி - சாமர்த்யமும், யோக்யதையும், உச்ச்ராயமும். அமைக்கப்பட்டார்-சமைக்கப்பட்டார். இரணம்கொண்டதெப்பராவர்-கடன்கொடுத்துத் திரும்ப வாங்கினரோபாதி சப்ரராவரென்றபடி. இரணம் - ருணம்; கடனென்றபடி. தெப்பர்- த்ருப்ரர் சப்ரர். இரணம்கொண்ட ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனிட்ட இத்யாதி. "தெப்பராவர்" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனுக்கியற்றி இத்யாதி. சப்ரர். இன்றியிட்டாலும் - பச்சையிடாவிட்டாலுமென்னுதல், முடிந்துவிட்டாலுமென்னுதல். "அஃதே" என்றது - "இரணங்கொண்டதெப்பராவர்" என்றவதுவேயென்றபடி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன-

ஆஶ்ரயிக்க வேண்டாவே. அன்றிக்கே, இப்படியே இப்பச்சையிட்டவன் ''நமக்கு ரக்ஷகன்'' என்றுஶ்ரயியாநிற்கச்செய்தே, நடுவேயவன்முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன்னதுவே பலிதமாமித்தனை. [வருணித்தேன்னே] - உபகரித்தார்திறத்திலே அபகாரம் பண்ணுவார்படியை யநுஸந்தித்துவெறுத்து,'வருணித்தேன்னே' என்கிறார். இளைய பெருமாள் கைகேயியுடையபடிகளை யநுஸந்தித்து, ''ஆத்மகாமா ஸதா சண்டீ க்ரோதநா ப்ராஜ்ஞமாநிநீ'' (ஆத்மகாமாஸதாசண்டீ க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநிநீ) என்றாற்போலே சிலவற்றைச்சொல்ல; 'வாராய் பிள்ளாய்!நீதான் இவையெல்லாஞ்சொல்லுகிறது நடுவிலாய்ச்சியையே: ''நதேம்பாமத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந''(நதேம்பாமத்யமாதாதகர்ஹிதவ்யாகதஞ்சந)-ஒருபடியாலும் நீ அவளை இவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்லை. ''தாமேவ''(தாமேவ)-வேணுமாகில் கைகண்டமருந்தைச்செய்யப்பாராய்'. ''இக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய''(இக்ஷ்வாகுநாதஸ்யபரதஸ்ய)-ஐயரோ போகட்டுமுடிந்துபோனார்; நாம் போகட்டுப்போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதைகுலையாதபடியாக நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தபிள்ளை பரதனன்றோ இக்குடிக்கு நாயன். 'பரதஸ்ய கதாம் குரு'(பரதஸ்யகதாம்குரு)-நா நீர்வரும்படியான வார்த்தை சொல்லப்பாராய். ஆக, உபகரித்தார் விஷயத்திலே அபகாரமாகநினைத்திருப்பார்படி யநுஸந்தித்து, இவ்வர்த்தகதையைக் கிடந்து வர்ணிக்கிற இத்தால் ப்ரயோஜநமென்? பச்சையிட்டமையாதவன்றும் அபேக்ஷித காலத்திலே வந்து உதவுவானொருவனுண்டு; அவனையாஶ்ரயித்துப் பிழைத்துப்போகப் பாருங்கோள்! [வடமதுரையித்யாதி] - ஒருவர் அபேக்ஷியாதேயிருக்கச் செய்தே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தானேவந்து ஸ்ரீமதுரையிலேயவதரித்தவனுடைய நிர்ஹேதுக உபகாரகமான ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணங்களே நமக்கு ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவித்துப்போகையொழிய. [இல்லைகண்டீர்சதிரே] - நேற்றிபெருத்து பல

ஆபத்துவந்தால் இத்யாதி. ''அஃதே'' என்றதின் விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அதாவது - இரணம்கொண்டதெப்பாகை. ''வருணித்தென்னே'' என்றது - க்ஷேபோக்தி. இப்படி வெறுத்தபேருண்டோவென்ன - இளையபெருமாள் இத்யாதி. ''ஆத்மகாமா ஸதா சண்டீ க்ரோதநா ப்ராஜ்ஞமாநிநீ। அரோகா சாபி மே மாதா கைகேயீ கிமுவாச ஹ'' இத்யயோத்யாகாண்டே (ஸ 71, ஸ்லோ-10) பரத:. ''நதேம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந। தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு'' இத்யாரண்யகாண்டே (ஸ-16) ராம:. ஆத்மகாமா-ஸ்வார்த்தபரா. சண்டீ-அத்யந்தகோபவதீ. க்ரோதநா-ஸ்வஸம்ஸர்க்கேண அந்யேஷாமபி கோபஜநநீ. ப்ராஜ்ஞமாநிநீ-பண்டிதாம்மந்யமாநா. என்றாற்போலே யென்று-ஸ்ரீபரதாழ்வான் சொன்னாற்போலே. சிலவற்றை சொல்லவென்றது - ''ஸததம் ராஜ்யகாமா ச ரூக்ஷா ச லோபகாமுகீ। அநார்யா க்ருஷ்ணவர்ணா ச கைகேயீ பாபநிஶ்சயா''(?) என்று இப்படி சிலவற்றைச்சொல்லவென்றபடி. ''கதஞ்சந'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருபடியாலும் இத்யாதி. தேவர் இக்ஷ்வாகுநாதரா யிருக்க, பரதனை இக்ஷ்வாகுநாதனென்கிறதென்? என்ன, அந்வர்த்த ஸம்ஜ்ஞையையுடைய வனாகையாலே யவனே இக்ஷ்வாகுநாதனென்கிறார் - ஐயர் இத்யாதி. நா நீர்வரும்படி - நாக்குக்கு நீர்வரும்படி. ''வருணித்தென்னே'' என்றதுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை யநுவதியா நின்று கொண்டு, மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதியாலும், பச்சையிட்டமையாத இத்யாதியாலும். வண்புகழ் - கல்யாணகுணம். வ்யதிரேகார்த்தகமாந பூர்வகமாக ஸ்வபாவார்த்தம் - நேற்றி பெருத்து இத்யாதிவாக்யத்வயம். நேற்றி - ப்ரயாஸம். பகவத்விஷயத்திலே நெற்றியல்ப

மோன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமேன்னுமது- இளிம்பிறே; நேற்றி யல்பமாய் ஃபலம் கனக்கப் பெறுமதிறே-சதிராவது. 'நமோ'வேன்னலிறே-நெற்றி; 'சமன்கோள் வீடு' இறே- ஃபலம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சதுரமேன்றுதம்மைத்தாமேசம்மதித்துஇன்மொழியார்
மதுரபோகம்துற்றவரே வைகிமற்றேன்றுறுவர்
அதிர்கோள்சேய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கோளாளாயுய்யலல்லால் இல்லைகண்டீரின்பமே.

ஆ.—(சதுரமென்று.) - சதிராகவாழாநின்றோமென்று தங்களைத்தாங்களே யிசைந்து, இனியபேச்சுக்களையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய மதுரமான போகங்களை புஜித்தவர்களே, புஜிக்கைக்கீடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே மிகவும் பரிபவிக்கப்படுவர்; லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு ஸ்வாபதாநகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உய்யலல்லால் வேறு ஸுகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப் பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக்தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே, ஆபத்துக்கள் வந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, என்றும் ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[சதுரமென்று தொடங்கி] - "சதிராக வாழாநின்றோம்" என்று தங்களைத் தாங்களே இசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடைவர்களுடைய மதுரமான போகங்களை ஸுஜித்தவர்களே, புஜிக்கைக்கீடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே த்யஜிக்கப்படுவர். [அதிர்கொள் செய்கையென்று மேலுக்கு] - லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு ஸ்வாபதாநகளைப்பண்ணிஎதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கலல்லது ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுகம் இல்லை.

ப.—அநந்தரம், தங்களுக்கு போகஸஹாயா ஸ்வீக்ருதைகளான ஸ்த்ரீகளும் உதவாதபடி க்லேஸிப்பர்; க்லேஸநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணனை யஸிகமநம்பண்ணி ஆஸ்ரயிக்குமதொழிய வேறு ஸுகமில்லை யென்கிறார்.

சதுரம் - (அபிமதவிஷயத்தை வசீகரிக்கவல்ல) சதிரையுடையோம், என்று - என்று, தம்மை - தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதித்து - ஸம்வதித்துக்கொண்டு, இன் - ப்ரமுகஸரஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய, மதுரம் - இனிதான, போகம் - போகத்தை, துற்றவரே - பூர்ணமாகவநுபவித்தவர்களே, வைகி - காலாந்தரத்திலே, (அவர்கள்), மற்றென்று - அவமாநாதிகார்யமான விபரீதஃபலத்தை, உறுவர் - பெறுவர்; (லோகத்துக்கு) அதிர்கொள்-மிகவும்அதிர்த்தியை விளைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வபாவமாகவுடைய, அசுரர் - அஸுரர்கள், மங்க - நசிக்

மாய், ஃபலம் கனத்திருக்குமோவென்ன - நமோ வென்னல் இத்யாதி. இளிம்பு - அசாதுர்யம். க்ரமேணாந்வய:.

(ரு)

கும்படி, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - ஆபிமுக்ய கர்த்தாக்களான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யவல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, (வேறு), இன்பம் - நிரதிசயஸுகம், இல்லை —.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக்தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர். ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனானவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று இருந்ததேகுடியாக எல்லாரும் தம்மை இப்படியிறே நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து] - தங்களைத் தாங்களே யிசைந்து. ஆயற்றி யுடையனானவன், "நம்மை 'சதுரன்' என்றங்கே நினைப்பிடு" என்னும். இவ்வஸ்துஸ்ய ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறு ஸஹகாரிப்பாரில்லாமையாலே தாமே மேல் எழுந்திட்டுக் கொடுவரவேணும். [இன்மொழியார்]—இனிய பேச்சையுடையவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கப்பேச்சில் இனிமையாலே வஶீகரிப்பர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமான போகங்களை அவர்களைக்கொண்டு நெருங்க பூஜித்தவர்களே. [வைகி மற்றொன்றுறுவர்]-போக்யதை போனவாறே அவர்களாலே த்யஜிக்கப்படுவர்கள். போக்யதைபான யௌவநமும், தொடுமானமான அர்த்தமும் மாண்டாலும் இவனுக்கு ஶ்ரத்தை மாறுதிறே; இவன் மேல்விழ அவர்கள் நிஷேதிக்க இவன்படும் எளிமைகளை வாயாலே யருளிச்செய்யமாட்டாமையாலே, 'மற்றொன்று' என்கிறார். [எதிர்கொள் இத்யாதி] - சேதநர் அதிரும்படியான ப்ராவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படியாக. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லால்] - அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்?—ஸ்வாகதாதிகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளுமிக்கனை. அவன் மேல்விழாநின்றால் விழுவராகாதொழியுமத்தனையே வேண்டுவது. ஆபிமுக்யம் பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்டீர் இன்பமே] - ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுகமில்லை. உயிர்க்கழுவிலேயிருந்து பிபாஸை வர்த்தித்தவனுக்கு ஊறும் ஶமித்துப்பிறக்கும் ஸுகம்போலேயிறே ஸம்ஸாரத்திற் பிறக்கும் ஸுகம்; ஶமவத்விஷயத்தைவிட்டு அநர்த்தப்படுகைக்கு வேண்டுவ

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்நிக்தைகளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்நிக்தனானவனை ஆஶ்ரயிக்குமதொழிய வேறுஸுகமில்லை யென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று, "நாஞ் சதிரர், நாஞ் சதிரர்" என்றுயிற்று, இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து]-தங்களைத்தாங்களே ஸம்மதித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பம்இயற்றியையுடை

அஞ்சாம்பாட்டு.—சதுரம் இத்யாதி. "இன்மொழியார் மதுரபோகந்துற்றவரே வைகிமற்றொன்றுறுவர் - எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லா வில்லைகண்டீரின்பம்" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தங்களை இத்யாதி. கீழ், ப்ராபகாபாஸங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகிறது. "வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு" என்கையாலே- ஏகப்ரகாரஸ்நிக்தனை விவக்ஷிதம்.

"தம்மைத்தாமே" என்ற வ்யாஹவசநத்தையுட்கொண்டு அர்த்தம் - நாம் சதிரர் இத்யாதி. இருந்ததே குடியாக - எல்லாருமொக்க. ஸம்மதிக்கும்ப்ரகாரம் ஏது? என்ன - அல்பம்

யனு யிருக்குமவன், "அங்கே நம்மை 'சதிரன்' என்று நினைப்பிட்டுக்கோடுவா: நாம் அதிலே மேலெழுத்திட்டுத்தர" என்னும்; இவ்†வஸதஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானேயிறேயுள்ளது [இன்மொழியார்] - இனிய பேச்சையுடையராயிருந் துள்ளவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரணயஸரஸமான பேச்சாலே வசீகரிக்கவல்லவர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமானஸோமத்தை, அவர்களுடனே நெருங்க புஜித்தவர்களே. [வைகிமற்றொன்றுறுவர்] - ஸோகத்துக்குப் பாங்கான யௌவநமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்யமும்போமே; பின்னையும் ஆசை மாறுதே; அவ்வோவிடங்களிலேபோயிருக்கும், வருவார்க்கும் விரோதியாய். முற்பட, மனிச்சிலே நாலிரண்டுபேண்ணை "போகலாகாதோ" என்பர்களே; "போகிறேும், போகிறேும்" என்றிருக்குமே, போகாதே; பின்னைவெள்ளாட்டியையிட்டுப் பரிஹஸிப்பர்கள்; அதுக்கும் போகானே; பின்னை யானையிட் டெழுப்பிப்பார்ப்பர்கள்; அதுக்குமெழுந்திரான்; பின்னைக் காலைப்பற்றியிழுப்பர்கள்: இவன் தூணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர்களாலே பரிஹஸிதராவர்கள்; விபாகத்தில் பிறக்கும் பரிஹவத்தை யநுஸந்தித்து வெறுத்து, அது தம்வாயாலருளிச் செய்யமாட்டாமையாலே 'மற்றொன்று' என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, விபாகத்தில் நன்மையோடே தலைக்கட்டும் விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோளென்கிறார். [அதிரித்யாதி] – சேதநருடைய நெஞ்சுகள் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரவர்க்கம் முடியும்படி வடமதுரையிலேவந்து திருவவதரித்தவற்கு. [எதிர்கொளாளாயுய்யலல்லால்] - ஆபிமுக்ய்ம்பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய: அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதிது,—அவன்தானே மேல்விழாநின்றால், விழுவராகாதொழியு மத்தனையே வேண்டுவது. "க்ருஷ்ணம் ப்ராப்தவ ஸாம்ப்ராப்த" (அங்யத்பூர்ணாதபாம்கும்பாத்)—பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்கு நாட்டையுங் கொடுத்து, பொன்னையுங்கொடுத்து, நமக்

இத்யாதி. இயற்றி - த்ரவ்யாத்யாதிக்யம். 'இருக்குமவன்' என்றதுக்கு, 'என்னும்' என்றத்தோடே யந்வயம். அங்கேயென்றது - ஸபையிலே யென்றபடி. நம்மையென்று - ஸ்வாதிஶயந் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. "தாமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - இவ்வஸதஸ்ய இத்யாதி. மொழியின் இனிமையைச் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - அகவாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "மது திஷ்டதி வாசி யோஷிதாம் ஹ்ருதி ஹாலாஹலமேவ கேவலம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "மற்று" என்றது - மதுரபோகத்துக்கு மற்றான பரிஹவமென்றபடி. "வைகிமற்றொன்றுறுவர் -" சிறிது காலம் சென்றவாறே பரிஹவத்தை யடைவர்களென்று ஃபலிதார்த்தம். வைகி - காலாந்தரத்திலேயென்றபடி. மற்றொன்றுறும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஸோமத்துக்கு இத்யாதி. வைகுதை - யௌவநாதிகள்கழிகை. இருந்துபோகிறுனென்று உதாஸீநைகளாயிராதே, பரிஹஸிப்பானென்? என்ன - வருவார்க்கும் விரோதியாய் என்கிறார். மனிச்சிலே - வஹிர்மாநத்திலே. பண்ணை - பர்யாயம். "மற்று" என்கிறதென்? இன்னதென்னவொண்ணாதோ? என்ன - விபாகத்தில் இத்யாதி. விபாகத்தில் - ஃபலவேளையில். அவர்களிற்காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார்-அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஆபிமுக்யம்போருமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்தானே இத்யாதி. ஆபிமுக்ய ஸந்துஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் பூர்ணாத் இத்யாதி. "க்ருஷ்ணம் ப்ராப்தவ ஸாம்ப்ராப்த ஸம்ப்ராப்தவ ஜநார்த்தந! க்ருஷ்ண: ஸம்ஸ்த்வாந் ஸவ்ஹிதஜநார்த்தந:" இத்யுத்யோகபர்வணி ஏகோநநவதிதமே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்சய:. இதுக்கவதாரிகை - பாண்டவ இத்யாதி. படையறுத்து - ஸ்வவஶமாக்கி. நாடு

† அஸதஸ்யம் - ஸதஸ்ஸுக்குத் தகாதது: அஸப்யம். ஸதஸ் - ஸபை.

காக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்றாற்போலே த்ருதராஷ்ட்ரன் சிலசொல்ல; அதுக்குக்கருத்து-இவற்றாலே அவனைப் படையறுத்துக் கொள்ளுகிறேனென்றாயிற்று. அவன்தான் நெஞ்சாலே நினைப்பதொன்றாய், வாயாலே வ்யவஹரிப்ப தொன்றாயிறே யிருப்பது; இத்தை யறிந்த ஸஞ்சயன்,வருகிறவன் அங்ஙனொத்தவனல்லன்காண்: அவனுக்குவேண்டுவது இவ்வளவேன்கிறான்; தான் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைக்கக்கடவனே: அத்தை அவன் வருகிறவழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும். தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் கால்கழுவுவதாக ஸாமாந்யஶாஸ்த்ரம் விதித்தது, அதுக்கு மேற்பட அவனை வாசிக்கு விசேஷித்துச் செய்யவேண்டுவதில்லை:—"அந்யத்பாதாவநேஜநாத்" (அந்யத்பாதாவநேஜநாத்) - அந்தக்குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்க அமையும், மற்றுவேண்டா. "அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத்" (அந்யத்குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத்) நெடுந்தூரம் வந்தவனை "நடந்தகால்கள்நொந்தவோ?"என்ன ப்ராப்தமிறே. 'நசேச்சதி' (நசேச்சதி)-உண்டவனுக்கு உண்ணப்போகாதிறே; அப்படியே இவனுடைய உத்யோகத்திலே அவனுக்கு வயிறுநிறையும்; பின்பு அவன் செய்யுமவையடைய மிகையாயிருக்கும். [இல்லைகண்டீரின்பமே]-து:கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ப்ரமிக்கிறவித்தனை போக்கி, இதொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை. உயிர்க்கழுவிலே யிருக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும்வர்த்தித்து, தண்ணீருங்குடித்து, தாஹமும்சமித்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலே யிருப்பதொன்றிறே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோஹத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. ஆடுகிறபாம்பின் நிழலிலேயொதுங்கி, "அதுஅள்ளிக்கொள்ளும்" என்றறியாதே "வெய்யிலைத்தப்பப்பெற்றோம்" என்று ஹ்ருஷ்டராயிருப்பாரைப்போலேயிறே, விஷயாநுபவங்களாலே களித்திருக்கிறவிருப்பு இவனுக்கு. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இல்லைகண்டீர்இன்பம்அந்தோ! உள்ளதுநினையாதே
தொல்லையார்களெத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தொழிந்தார் ?
மல்லைமூதூர் வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
சொல்லியுய்யப் போகலல்லால்மற்றொன்றில்லைசுருக்கே.

முதலானவற்றைக்கொடுத்து ஸ்வவஶயாக்குகை கபடமாகவேணுமோவென்ன - அவன்தான் இத்யாதி. ஆஸ்முக்யமே அவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமத்தை பதங்களிலே எறிட்டுக்காட்டுகிறார் - தான்குடிக்கும் இத்யாதி. "பாதாவநேஜநாத்' என்றதுக்கு அவதாரிகை - தன் க்ருஹத்திலே இத்யாதி. நடந்தகால்கள் நொந்தவோ என்றது - திருச்சந்தவிருத்தம், அறுபத்தோராம் பாட்டு. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. இச்சாபாவத்துக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - உண்டவனுக்கு இத்யாதி. [illegible]த்திலேயே [illegible]ன்ன - அப்படியே இத்யாதி. ஆகிலென்னென்ன - பின்பு அவன் இத்யா[illegible], [illegible]தனும் சிலஸுகங்களுண்டாயிருக்க, "இல்லை" என்கிறதென்னென்ன-து:கங்களிலே இத்யாதி. விஷயஸுகம் - ஸுகப்ராந்தியொழிய, வஸ்துத: து:கமென்கிறார் - உயிர்க்கழுவிலே இத்யாதி. "விஷயாணாநுபவஸம்ஸர்ஜா:" இத்யாதி வசநாபிப்ராயேண அநர்த்தபர்யவஸாயியுமாம் என்கிறார் - ஆடுகிற இத்யாதி. (ரு)

ஆ.—(இல்லைகண்டீர்.) - "எம்பெருமானல்லது வேறு புருஷார்த்தமில்லை" என்னும் இவ்வுண்மையை யுணராதே எத்தனைவர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்? நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே, ஆச்ரிதர்க்கும் ஆச்வாஸம் பண்ணுகைக்காக வந்து பிறந்தருளினவனுடைய ஔதார்யத்தையே சொல்லி யுய்யுங்கோள்! வேறு உய்யவிரகில்லை: இது ஸங்க்ஷேபேண சொன்னேம்" என்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், "எம்பெருமானே நிரதிசயபுருஷார்த்தம்" என்னும் இவ்வர்த்தத்தை உணராதே பழையார் அநேகம்பேர் இங்ஙனே முடிந்துபோனார்; நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே ஆச்ரிதர்க்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேச்வரனை யாச்ரயிக்கைபல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை, இது ஸங்க்ரஹேண சொன்னோமென்கிறார்.

[இல்லைகண்டீர் இன்பமந்தோ உள்ளது நினையாதே] - வேறுபுருஷார்த்தம் இல்லைகிடீகோள். உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. [மல்லைமூதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர்.

ப.—அநந்தரம், புருஷார்த்த பரிஜ்ஞாநமில்லாமல் முடிந்துபோகாதே க்ருஷ்ணனுடைய ஆநந்தஜநகமான குணகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிலல்லது வேறு உஜ்ஜீவநார்த்தமாயிருப்பதொரு ஸங்க்ரஹமில்லையென்கிறார்.

("லவலேசஸுகமபேக்ஷமாண:" என்கிற ஜகத்திலே), இன்பம் - ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்று, இல்லைகண்டீர் - இல்லைகிடீர்: அந்தோ! - ஐயோ! உள்ளது - ஸர்வகாலவர்த்தியான ஆநந்தியாயுள்ள பகவத்ஸ்வரூபத்தை, நினையாதே - அநுஸந்தியாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்திலுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் - ஜந்மமரணங்களே யாத்ரையாய்ப்போனார்! (ஆனபின்பு), மல்லை - நிரதிசயஸம்பத்ஸம்ருத்தமாய், மூது - (வாமநாவதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் மாறாமல்) பழையதான, ஊர் - ஊராயிராநிற்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - ஆஹ்லாதஜநகமான, புகழ் - குணங்களை, சொல்லி - கீர்த்தித்து, உய்யப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய, மற்று - வேறு, சுருக்கு - ஸங்கரஹேண சொல்லலாவது, ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், நிரதிசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளார் அநேகர் முடிந்துபோனார்; அங்ஙனே நசியாதே ஆச்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆச்ரயிக்குமல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறார்.

[இல்லைகண்டீர் இன்பம்] - ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமில்லை கிடீகோள்; அந்தோ! போக்தாக்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! ப்ரத்யக்ஷம் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறீரே. [உள்ளது நினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. உண்டானஇல்லாமையை நினையாதே யென்றுமாம். [தொல்லையார்களெத்தனைவர்] - பழையராயிருப்பாரெத்தனைவர் உத்பத்தி விநாசமேயாய் நடுவிருந்தநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே முடிந்துபோனார். எத்தனைவரென்கிறது - அநேகரென்கிறது. [மல்லை மூதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப்பழையதாய் வருகிறஊர். ஸித்தாச்ரமமாய் வாமநன் நெடுநாள் தபஸ்ஸு பண்ணியும், ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், கிருஷ்ணன் அவதரித்தும், இப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாததேசம்.

[வண்புகழே] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களையே. [சொல்லி உய்யப்போகலல்லால்]-உக்திமாத்ரத்தாலே உஜ்ஜீவித்துப் போமத்தொழிய. [மற்றொன்றில்லை சுருக்கே]-சுருங்கச் சொல்லலாம் ஹிதம் வேறொன்றுமில்லை காடு கைக்கலாவதுண்டு, திரளச் சொல்லலாவதிதுவே.

ஈடு.—நிரதிசயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளாரநேகர் முடிந்து போனார்கள் ; அப்படியே நீங்களும் நசியாதே, ஆஶ்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆஶ்ரயிக்குமத்தனையல்லது, ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லையேன்கிறார்.

[இல்லைகண்டீரின்பம்] - "ஸர்வம் து:கமயம் ஜகத்" (ஸர்வம் து:கமயம்ஜகத்) என்கிற ஸம்ஸாரத்தில், கேடுவிகாள்! ஸுகலேசமுமில்லைகிடிகோள். [அந்தோ!] - ஶ்ரோத்தாக்களான உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறீரே. [உள்ளதுநினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. 'ஸுகரூபமுமாய் நித்யமுமா யிருப்பது ஹமவத்விஷயம்" என்று அநுஸந்தியாதே. உண்டானஇல்லாமையை நினையாதேயென்று கீழேகூட்டவுமாம். [தொல்லையித்யாதி] - பழையராயிருப்பா ரெத்தனைபேர், உத்பத்தியானது விநாசத்தோடே கூட்ட, நடுவுள்ளநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே கழிந்துபோனார். சிலபூண்டுகளுண்டாய், தோன்றின இடந்தன்னிலேநின்று தீய்ந்துபோவன ; அப்படியே. [மல்லையித்யாதி] - ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், அவனுக்கு என்றுமொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப் போருகிற ஸித்தாஶ்ரமமாய், ஸ்ரீவாமநனேழுந்தருளியிருந்தும், ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், க்ருஷ்ணன்வந்தவதரித்தும், இப்படி ஹமவத் ஸம்பந்தம் மாறாதேபோருகிற தேசமாயிற்று. [மூதூர்] - பழயதாய் வருகிறவூர் ; அங்கேவந்துஅவதரித்தவனுடைய உதாரமான புகழையே வாயாலே சொல்லி யுஜ்ஜீவித்துப் போமத்தொழிய. [மற்றொன்றில்லைசுருக்கே] - புறம்பேநின்று பரக்கக்காடுகைக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க வொருபாசுரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை.

(கூ)

ஆரும்பாட்டு—இல்லைகண்டீர் இத்யாதி. "உள்ளதுநினையாதே" என்று தொடங்கி "மற்றொன்றில்லைசுருக்கு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிசய இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை "உள்ளதுநினையாதே" என்றதின் முந்தினவர்த்தத்திலே.

"அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹார்த்த பாவம் - ஶ்ரோத்தாக்களித்யாதி. து:கரூபதை ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க உபதேசிக்கிறதென்? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருபையாலேயென்றபடி. விவரணம் - ஸுகரூபமுமாய் இத்யாதி. உண்டானவில்லாமை-ஸத்யமான இல்லாமை. ஸம்ஸாரத்தினுடைய பாரமார்த்திகாகாரம் - இன்பமில்லையென்னுமதென்றபடி. த்விதியயோஜனையில், 'இன்பம்-இல்லைகண்டீர்" என்றதுள்ளது ; அத்தை நினையாதே யென்று ஶப்தார்த்தம். உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலபூண்டுகள் இத்யாதி. மல்லை - ஸம்ருத்தி. அதாவது - ஹமவத்ஸம்பந்தம்மாறாமை. கலவிருக்கை-கொலுவிருக்கை. என்றுமொக்க இது கலவிருக்கையோவென்னலாவது - வாய்கைக்கும்படி வர்ணிக்கலாவது. வாய்க்குக்கேடாய்ச் சொல்லுகையென்றபடி. 'இல்லைகண்டீர்' என்றுதொடங்கி, போகலல்லால் - சுருக்கு - மற்றொன்றில்லை என்று அந்வயம்.

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றொன்றில்லைசுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ!
குற்றமன்றெங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல்கண்டீர் குணமே.

ஆ. -(மற்றொன்றில்லை.) - இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்தமாக்குகிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்க்ஷேபேண ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயத்தை எல்லார்க்கும் சொன்னோம். இதுக்கு அதிகாரிநியமமும், காலநியமமும், தேசநியமுமில்லை. "இவ்வுபாயந்தான் துஷ்கரம்" என்று குறைவுபடவும் வேண்டா, ஸ்ம்ருதிமாத்ரமே யமையும். இது நிஷ்பலமாகிறதோவென்னில்?—இது செய்தால் முன்னம் அநர்த்தமில்லையிறே. ஆகலால், ஆஶ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலேபிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களை யநுஸந்தியுங்கோள்: இதுதானே யமையுமென்னும்படி போக்யமாய், யுக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஊவத் ஸமாஶ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம்] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதும் இல்லை. இதுதன்னையும் பரப்பின்றிக்கே சுருங்கச்சொன்னோம். [மாநிலத்து]- இதுக்கு அதிகாரிகள் எங்ஙனேயென்னில்? பூமியிலேஎவ்வுயிர்க்கும்:ஜங்கம்ருத்தாதிகள் குறைந்தாரோடு நிறைந்தாரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும். [சிற்றவேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. [சிந்திப்பே அமையுங்கண்டீர்கள்] உக்திநிரபேக்ஷமாக சிந்தாமாத்ரமே அமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - இதிலே புகாதொழிவதே என்று இன்னாதாகிறார். [குற்றமன்று] - இவ்வுபாயம் அநர்த்தத்தை விளையாதிறே. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் என்றுமேலுக்கு] - ஆஶ்ரிதர்க்காக் வடமதுரைப் பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாண குணங்களை அப்யஸித்து என்றும் வாழ்கை, ஆத்மாவுக்கு யுக்தம்.

ப.—அநந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸாத்யனான க்ருஷ்ணகுணாநுஸந்தாநம் பண்ணி, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் வாழ்கை ப்ராப்தம் என்கிறார்.

மற்று - வேறு, ஒன்று இல்லை-வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று இல்லை: சுருங்க - ஸங்க்ரஹேண, சொன்னோம்-(உங்களுக்குச்) சொன்னோம்; மா - பெரிய, நிலத்து - பூமியிலே, எவ்வுயிர்க்கும் - எல்லாவாத்மாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா - பரக்கஆயாசப்படவேண்டா: சிந்திப்பே - சிந்தாமாத்ரமே, அமையும் - அமையும்; கண்டீர்கள் - ("ஸ்ரூயதாம் ஸர்வலோகஸ்ய" என்று ப்ரஸித்தமன்றோ?), அந்தோ - ஐயோ! (இந்தஸாதநம் மார்க்கம் பலவ்யாப்தமல்லவாகிலும்), குற்றம் - அநர்த்தகரம், அன்று - அல்லவே; (இப்படி ஸ்மர்த்தவ்யமேது? என்னில்), எங்கள் - ஆஶ்ரிதஸவ்யனுடைய, பெற்றம்-(அஜ்ஞமான) பசுக்களுக்கு, தாயன் - ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதீர்ணனானவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணைக

ப்ரயோஜநமான, சீர் - குணங்களை, கற்று - (உபதேசமுகத்தாலே யிப்படி) வ்யுத்பத்திபண்ணி, வைகல் - (“ஸ்வநுஷ்டாநாநுஸந்தேயஷ்டே” என்கிறபடியே) யாவதாத்மபாவி குணாநுபவம்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டீர்-வாழ்கைகிடீர்கோள்! (உங்களுக்கு), குணம் - ஸ்வபாவமாகையும், ப்ராப்தமும்.

தி.—ஏழாம்பாட்டில், பகவத் ஸமாஶ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை]-இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லை யென்னுதல்; இப்போதித்தைச் சொல்லி வேறொருபோது வேறேயொன்றைச் சொல்லுகிறான் என்றிருக்கவேண்டாவென்னுதல். [சுருங்கச்சொன்னோம்]-இது தன்னையும் பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படியன்றியே ஸங்க்ரஹமாகச் சொன்னோம். [மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார் பரமபதத்திலுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கை. [எவ்வுயிர்க்கும்] - இது அதிக்ருதாதிகாரமன்று, ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா]- ஆயாஸிக்க வேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய் பரக்கவேண்டாவென்கை. [சிந்திப்பேயமை யுங்கண்டீர்கள்] - உக்திநிரபேக்ஷமாச சிந்தாமாத்ரமேயமையுங் கிடீர்கோள். [அந்தோ]- இவ்விலக்ஷணவிஷயத்தை இழப்பதே என்னுதல். “இது ஸுலபம்” என்றால் காற்கடைக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பாவதே யென்னுதல். [குற்றமன்று] - ஒருநன்மையில்லையானாலும், ஓர் அநர்த்தத்தை விளையாதே. “ஹாதவேதிகாஷேஷி” இவ்வுபாயத்துக்கு பலமில்லையானாலும் தானே ப்ரயோஜநம் போருமென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - ஆஶ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். ஆஶ்ரிதர்க்காக பசுமேய்க்கும் ஆயனுவானுக வடமதுரைப் பிறந்தானென்னுதல். [குற்றமில்சீர் கற்று] - ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாண குணங்களை அப்யஸிக்கவென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்கையென்னுதல். “ஜஹம்வொவாந்யவொஜாதஃ” [வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே] - கற்பதொருகால்; வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும் [வாழ்தல் கண்டீர் குணமே]- வாழ்தல்கிடீர் இவ்வாத்மாவுக்கு யுக்தம்; அல்லாததெல்லாம் அப்ராப்தமென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல், இப்போது இத்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறொன்றைச்சொல்லுகிறானென்றிருக்க வேண்டா வென்னுதல் [சுருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னைப்பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படி சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸங்க்ரஹமாகச்சொன்னோம்.

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றொன்றில்லை இத்யாதி. “சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் குற்றமன்று” என்கிறபதங்களை க்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பகவத்ஸமாஶ்ரயண இத்யாதி.

இத்தோடொக்க என்றது - “சிந்திப்பேயமையும்” என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியோடொக்க எண்ணலாவது ஓர் உபாயாந்தரமில்லையென்று முந்தின அர்த்தத்துக்கு பாவம்; என் வார்த்தையை “விப்ரலம்பகவாக்யம்” என்றிருக்கவேண்டா, “ஆப்தம்” என்று விஶ்வஸியுங்கோள் என்றிரண்டாமர்த்தத்திக்கு பாவம். “சுருங்க” என்றதுக்கு - ஶப்தத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமும், அர்த்த

[மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்குஅந்நணியார் பரமபதத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை. [எவ்வுயிர்க்கும்] - இது அதிக்ருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. ஒரு வ்யாபாரம் வேண்டாவென்றபடி. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டீர்கள்] - உக்திநிரபேக்ஷமான சிந்தாமாத்ரமே யமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - "நற்சரக்குக்கிட்டினதனையும் கைவிடுகைக்கு உடலாவதே!" என்று அந்தோ! என்கிறார். [குற்றமன்று] - கீழ்ச்சொன்ன நன்மைகளொன்றுமில்லையேயாகிலும், இதுசொன்னாலும் உங்கள்தலையில் முந்தநமன்னம் இடிவிழாது. "*யோவஸாநஸ்ஸஉவ்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதி*" (யோவஸாதஸ்ஸஉச்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதி)-இவ்வுபாயத்துக்குப் பலமில்லையாகிலும், இதுதானே ப்ரயோஜநம் போரு மென்கை. [எங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - வந்துபிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும், வந்தவதரிப்பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப்பிறந்தானை பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். பெற்றத்தாயன் - பசுமேய்க்கும் இடையன். [குற்றமில் சீர்கற்று] - ஹேயப்ரத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களை யப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்குமென்னுதல். "**அஹம்வோபாந்தவோஜாத:**" (அஹம்வோபாந்தவோஜாத:). [வைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே] - கற்பதுஒருகாலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதொன்றுமே குணம்; இதொழிந்ததடைய அப்ராப்தம். (எ)

தத்தினுடைய ஸுக்ரஹத்வமொன்று இரண்டர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - இதுதன்னை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "ஸம்ஸாரத்திலே" என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலேயன்றோவுள்ளது? என்ன - இவ்வர்த்தத்துக்கு இத்யாதி. *"எவ்வுயிர்க்கும்" என்றதுக்கு ஹாவம்*-இது அதிக்ருத இத்யாதி. *"சிற்ற" என்றால் ஆயாஸத்தைக்காட்டுமோவென்ன* - சிற்றுதல் இத்யாதி. *"சிந்திப்பே" என்ற அவதாரணார்த்தம்* - உக்திநிரபேக்ஷமான இத்யாதி. *"அந்தோ" என்றதுக்குஹாவம்* - நற்சரக்கு இத்யாதி. கிட்டினதனையும் - *கிட்டவிருக்கச்செய்தேயும்.* கீழ்ச்சொன்னநன்மைகள் *ஆவன- ஸர்வோபாயாதிகதமத்வ ப்ரதிபத்திவிஷயத்வ ஸௌலஹ்த்வ ஸர்வாதிகாரத்வ அநாயாஸத்வஉக்திநிரபேக்ஷத்வரூபமான இவ்வாநுகூல்யங்கள். உத்தரார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்* - யோவஸாந இத்யாதி:— "**ப்ராதர்த்தேவேதிக்ருஷ்ணேதிமொவிநேதிவஜஸ்தாம் । யோஹ்வாவஸாநஹேவயோவஸாநஸ்ஸஉவ்யதாம்.**" *அவஸாந: - அந்தம். "குற்றமன்று" என்றதுக்கு ஹாவார்த்தரம்* - இவ்வுபாயத்துக்கு இத்யாதி. *ஏகார்த்தமாகவமாம்.* பெற்றம் - *கன்றும் பசுவும். பிறந்தபின்பு பெற்றத்தாயனென்றதே "பெற்றத்தாயன்பிறந்தான்" என்றதுக்குஹாவம்* - வந்துபிறப்பதற்கு இத்யாதி. *ஹலிதம்* - வந்தவதரிப்பதாக இத்யாதி. *த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "சீர்" என்று* - *குண கார்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லுகிறது. "பிறப்பில்புரையற்றிருக்கும்" என்றதுக்குப்ரமாணம்* - அஹம்வோபாந்தவ *இத்யாதி.* "**நாஹந்தேவோநகந்தர்வோநயக்ஷோநசதாநவ: । அஹம்வோபாந்தவோஜாதோநைதச்சிந்த்யமதோந்யதா**" *இதி ஸங்காங்குர்வதோ மோபாந் ப்ரதிஸ்ரீக்ருஷ்ண:. "கற்றுவைகல்வாழ்தல்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம்* - கற்பதோருகாலாய் *இத்யாதி. "வாழ்தல்கண்டீர்குணம்" என்றந்வயித்து, அவதாரணார்த்தம்* - இதொன்றுமே இத்யாதி. குணம் - *ப்ராப்தம். "சுருங்கச்சொன்னோம்" என்றதுக்கு, "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தோடே அந்வயம்.* (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டீர்குணமிது அந்தோ மாயவனடிபரவி
போழ்துபோகவுள்ளகிற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைமிக்கதே.

ஆ.—(வாழ்தல்கண்டீர்.) - தன்னுடைய கல்யாணகுணாநுஸந்தாநைகாத்மதாரணரான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரையிலே வந்து பிறந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாணகுணாநுஸந்தாநத்துக்குமேற்பட்ட புருஷார்த்தோபாயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் இங்கேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளுகைக்கு நிதானத்தைச்சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமித்தனைபோக்கி ஒருவர்க்கும் வேறொரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறார்.

[மாயவனடி பரவியென்று தொடங்கி] - ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடையவனை தன்னுடைய திருவடிகளை இனிதாய்க்கொண்டு பேசியே போதுபோக்கவேணுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லராய், அநந்யப்ரயோஜநரானவர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக வடமதுரையில் பிறந்த ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாணகுணங்களையே மேவும் துணையாக பற்றும் இதுபோக்கிச் சீரியது ஒன்றுமில்லை. [வீழ்துணையென்றது] - ஆசைப்படும் துணையென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநரான அதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யதிநிவேசித்தநுஸந்திக்குமதொழிய, இதில்விஞ்சினதொரு வாசியில்லை யென்கிறார்.

வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதுவன்றோ, குணம் - (எல்லார்க்கும்) குணமாவது! கண்டீர் - இதுலோகப்ரஸித்தமன்றோ? அந்தோ! - ஐயோ! (வாழும்ப்ரகாரம் அறிகிறதில்லையே. ஏதென்னில்?) மாயவன் - ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதனான ஸர்வேச்வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பரவி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, போழ்துபோக - காலக்ஷேபம்பண்ணவேணுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்களாய், புன்மை - (ப்ரயோஜநாந்தரஸம்பந்தமாகிற) புல்லிமை, இலாதவர்க்கு - இல்லாதவர்களுக்கு, வாழ்-ஸ்வரூபாநுரூபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா - உபாயபூதனுகைக்காக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண் - ஆச்ரிதாநுபாவ்யமான, புகழே - குணங்களையே, வீழ் - அபிநிவேசவிஷயமான, துணையா - போகஸஹாயமாய்க்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதனில் - இதில், மிக்கது - விஞ்சினது, யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை -. வீழ்துணை - விரும்பிய துணையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்கு நிதானத்தைச் சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமதொழிய வேறு விலக்ஷணமாயிருப்பதோராச்ரயமில்லை என்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டீர் குணமிது] - அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து வாழுமதே கிடீகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலி கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. [மாயவனித்யாதி] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌசீல்ய ஸீலாதிகளையுடையவனுடைய திருவடிகளை ப்ரீதியாலே அக்ரமமாக வத்தி அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணவேணுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லரான அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு. புன்மையில்லாதவர்கள் - சீரியவர்கள். உள்ளகிற்கை - உள்ளவல்லராகை, அத்யவஸிக்கவல்லராகை. [வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கைக்காக, "ஸஹம்வொவாநுவொஜாதः" என்கிறபடியே துணையாய்வந்து பிறந்தவன். "வரிதூணாயவஸாய-நாடி" என்றிறே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநமிருப்பது. [வண்புகழே வீழ்துணையாப் போமிதனில்] - கல்யாணகுணங்களையே ஆசைப்படுந் துணையாகப் பற்றுமிதுவேபாக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந் துணை. "தாம் வீழ்வார்" என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்தரை. [யாதுமில்லை மிக்கதே]. இதிற்காட்டில் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை.

ஏடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்கு நிதாநத்தைச்சொல்லி, அவனையேரக்ஷகனைப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிலக்ஷணமாயிருப்பதோர் அபாஸ்ரயமில்லையென்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டீர்குணமிது] - அவன் குணங்களை யநுஸந்தித்து வாழுமிதுவே கிடீகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலிகொடுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. வாழ்ச்சி உங்களதாயிருக்க, இரந்துதிரிவேன் நானுவதே! [மாயவனித்யாதி]-ஸௌசீல்யஸீலாதிகளால் ஆஸ்சர்யபூதனயிருந்துள்ள வஸ்துவினுடைய குணஜிதராய், ப்ரீதியாலே அவன் திருவடிகளை யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலே காலக்ஷேபம் பண்ணுவதாக அத்யவஸிக்கவல்லரான நன்மையையுடையவர்கள், சீரியவர்கள். அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. * தேரித்தெழுதிவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குமவர்கள். "இந்தமாயவனடிபரவுகை சூதுசதுரங்கத்தோபாதி காலக்ஷேபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள்" என்றுபட்டர். [வாழ்துணையித்யாதி] - புன்மையுடையவர்களும்அக்கப்படக் கழித்து அதுவேபோதுபோக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுகுராதவனுக்கு ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷமொழிய வேறு

எட்டாம்பாட்டு.—வாழ்தல் இத்யாதி. "வாழ்துணையா" என்று தொடங்கி, "யாதுமில்லைமிக்கது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி.

"வாழ்தல் கண்டீர்குணம்" என்றது அநுவாதம். அவன் குணாநுபவத்தினுடைய ரஸ்யதையைச்சொல்லி, "அந்தோ" என்றதுக்குபாவம் - கரும்புதின்ன இத்யாதி. லலிதம் - வாழ்ச்சி இத்யாதி. போழ்துபோக - *காலக்ஷேபம்பண்ணுவதாக,* உள்ளகிற்கும் - *அநுஸந்திக்கவல்லரான.* புன்மையிலாதவர்க்கு - *நன்மையுடையவர்க்கென்று பாவார்த்தம். "கிற்கும்" என்றதுக்கர்த்தம் -* வல்லரான *என்று.* உள்ளுகை - *நினைக்கை. "சீரியவர்கள்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் -* அநந்ய ப்ரயோஜநர் *இத்யாதி. ஸப்ரமாணகமாக உக்தவிவரணம் -* தேரித்து *இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி, அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு, "தரித்திருந்தேனாகவே" இத்யாதி.* வழிபடுகை - *அநுதாவேயாத்ரையாகை.* தேரித்து - *தெரிந்து; அறிந்தென்றபடி.* பட்டர் *நிர்வாஹத்துக்கு,* போழ்துபோக *உள்ளகிற்கிறது புன்மை, அதில்லாதவர்களுக்கென்றபடி.* அதாவது - *ஸ்வரூபமாகவன்றிக்கே காலக்ஷேபார்த்தமாக வுள்ளுகிறது. புன்மை - பொல்லாங்கென்றபடி. வாழ்துணையாகைக்கோ இவன்பிறந்ததென்ன -* புன்மையுடையவர்களும் *இத்யாதி.* கழித்து - *புன்மைபோகப்பண்ணி.*

ப்ரயோஜநமில்லையிறே. அவர்கள் தன் குணங்களையநுபவித்து வாழ்கைக்குத்துணையாக வடமதுரையிலேவந்து அவதரித்தவனுடைய: அவதாரப்ரயோஜநம் "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" (பரித்ராணுயஸாதூநாம்) என்றிறேயிருப்பது. [வண்புகழித்யாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையே யாசைப்படுந்துணையாகப்பற்றுமிதுபோக்கி. [வீழ்துணை]- ஆசைப்படுந்துணை. †"தாம்வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்" என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்தரை. [இதனில்] - இதிற்காட்டில். [யாதுமில்லை மிக்கதே] – இதனில் மேலாயிருப்பதோன்றுண்டாய், "இதில்நின்று" என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதோன்றுமில்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யாதுமில்லைமிக்கதனில்என்றேன்றதுகருதி
காதுசெய்வான்கூதைசெய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்
மாதுகிலின்கோடிக்கொள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த
தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டீர்சரணே.

ஆ.—(யாதுமில்லை.) - எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றே ஸாம்ஸாரிக துக்கநிவ்ருத்திரூப கைவல்யமென்று அத்தை புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினுற்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையும் இழக்குமித்தனை ; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த அழகையுடையனான கண்ணனே பரமப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய வேறொன்று ரக்ஷகமுண்டென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவர்கள் ; ஆனபின்பு, இவன்போக்கி ஶரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லையென்று தொடங்கி] - இதொழிய மற்றொன்று ரக்ஷகம் இல்லையென்றேதேனுமொன்றைச்சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகக்கொண்டு, காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு பண்டுள்ளத்தையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினுற்போலே பண்டுதாங்கள் வாழ்ந்துவருகிற வாழ்வையும் இழப்பர்கள். [தாதுசேர்தோள் கண்ணன்] - வைஜயந்தி ப்ரப்ருதி மாலைகளாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். "இவற்றைத்தவிர்ந்து கைவல்

இதுவே - ஸகவதநுபவமே. அது - புன்மை. ஸப்தார்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. "ஆஶ்ரித ஸம்ரக்ஷணமே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அவதாரப்ரயோஜநம் இத்யாதி. "வீழ்" என்று - ஆசையைச்சொல்லுமோவென்ன - தாம் வீழ்வார் இத்யாதி. "தாம் வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்பெற்றாரே - காமத்தின்காழில்கனி' என்றகுறள். நாயகியை முந்துற ஆசைப்பட்டவர்கள் தங்களை அந்நாயகி யாசைப்படப்பெற்றார்களாகில், காமத்தின் கொட்டையில்லாத ஃபலத்தை லபித்தாரென்று இதுக்குப் பொருள். காழ் - கொட்டை. கேவலம் ரஸரூபமான கனியென்றபடி.

(அ)

யத்தை புருஷார்த்தமாகப் பற்றிலேனென்னில்: பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு யோக்யமுமாய், ஸப்தாதிவிஷயங்களை அநுபவித்த ஸம்ஸாரத்திலே இருக்குமிருக்கையும் இழக்குமித்தனை யதில் ப்ரயோஜநம்; ஆனபின்பு, தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லதில்லை கண்டீர் சரண் என்கிறார்'' என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், வேறொன்றை ப்ரயோஜநமாக நினைத்தால் முன்புள்ள போகத்தையும் இழக்குமித்தனை. நிரதிசய போக்யனான க்ருஷ்ணனையொழிய ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

அதனில் - அதிற்காட்டில், மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜநம், யாதும்-ஏதேனுமொன்றும், இல்லை-; என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்த ஐச்வர்யகைவல்ய ரூபமான ப்ரயோஜநாந்தரத்தை, கருதி - அநுஸந்தித்து, காது செய்வான் - காதுசெய்யப்புக்கு, கூதைசெய்து-(ஆச்ரயமுங் குலைந்து) கூதையாய்விடுமாபோலே, கடைமுறை வாழ்க்கையும் - முன்புபோகிற ஹேயப்ரயோஜநமும், போம் - நசித்துப்போமித்தனை; (ஆனபின்பு), மா - பெரிய, துகிலின் - துகில்களாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள் - உடைய, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளஸீ வைஜயந்த்யாதி மாலாலங்க்ருதமான, தோள் - தோள்களையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை; கண்டீர் - இது நிரூபகர்க்குக் கண்டு கொள்ளலாம். தாது - புஷ்பகேஸரம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவனையொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங் கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போவர்கள்; ஆனபின்பு இவனைப்போக்கி வேறு சரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லை இத்யாதி] - பகவத்வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றி ''இதொழிய வேறு ரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை'' என்று சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகநினைத்து, '[illegible]'' என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலே வேணுமென்று பண்ணியிருக்கை. [காது செய்வான் கூதை செய்து]-காது பெருக்கப்புக்கு பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிய முறையான வாழ்க்கையும் அழியும். ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாகாது; அதின் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானபாலே தான் செய்து கொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகிலித்யாதி]- கம்ஸன் வாழ்கிறனைப்படைவிட்டைக்கொடிகட்ட இவர் அத்தை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கு உடலாக்குகிறார். ஸிசுபாலன் விவாஹார்த்தமாகச் செய்த சடங்குகளைத் தனக்குடலாக்கிக் கொண்டாற்போலே [தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லால்] - வைஜயந்தி உள்ளிட்ட தோள்மாலைகளாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுப்ரயோஜநம்வேண்டாவென்கை. [இல்லை கண்டீர் சரணே] - புறம்பு ரக்ஷகமில்லைகிடீர். அதவா, இப்பாட்டு கைவல்யநிந்தையென்றுமாம். ஆத்மாநுபவ ஸுகத்திற் காட்டில் மிக்கதொருபுருஷார்த்தமில்லையென்றே புத்தி பண்ணி. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - பகவத்ஸமாச்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்தாதி விஷயங்களையநுபவித்திருக்கு மத்தையுமிழக்கும். ஆனபின்பு ஸர்வாதிகனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்யன் என்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

[யாதுமித்யாதி] - பகவத்வ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றைப்பற்றி, "இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை" என்று சொல்லி, அத்தை ரக்ஷகமாக நினைத்து. "ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதேகஶ்சித்" (ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதேகஶ்சித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதைசெய்து] - காதுபெருக்கப்புக்கு, பண்டுள்ளயோக்யதையையுங் கெடுத்துச் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழக்கடவவாழ்வுஉண்டு - ஸம்ஸாரத்திலே பசலுங் குட்டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது:அதுவுங்கூடக் கெடுமித்தனை. ஆபத்தில்அது ரக்ஷகமாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாயிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்தனையுமிழக்கும்.[மாதுகிலித்யாதி]-கம்ஸன் வாழ்கிறனாய்,அலங்காரமாகக்கட்டினகொடியை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கென்றே நினைத்திருக்கிறாராயிற்றுஇவர். சிசுபாலன், பாணிக்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளடையத் தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப்பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதொடக்கமான மாலைகளாலே யலங்க்ருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருப்ரயோஜநந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லைகண்டீர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தொருவஸ்து இல்லைகிடிகோள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி]-"இவ்வாத்மாநுபவஸுகத்துக்கு மேற்பட்டிருப்பதொன்றில்லை" என்று, அவ்வருகே பகவதநுபவஸுகமுண்டேயாகிலும் அத்தையே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—**யாதுமில்லை** *இத்யாதி. "யாதுமில்லை மிக்கதனில்" என்றுதொடங்கி, "கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம் - கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்சரண்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -* **இவனையொழிய** *இத்யாதி. இந்தபதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஆத்மாநுபவத்தைச் சொல்லுகிறதென்ற யோஜநாந்தரம் -* **அன்றிக்கே** *இத்யாதி.*

"இதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை என்றென்றதுகருதி" என்றந்வயம். பகவத்பராயிருப்பார், "அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளுக்கு ஈஶ்வரனையொழியவேறொரு சக்திமானில்லை" என்று புத்திபண்ணுமத்தை, இத் தேவதைபக்கலிலே இவர்கள் புத்திபண்ணுவர்களென்கிறார் - **ஸமர்த்த** *இத்யாதி.* "**நஸம்ஶோ பாரமேவிஷாவிநவதேர ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதேகஶ்சித்தம்விநாவாஸுதேவாத்**". *அதுகருதி - வ்யதிரிக்ததேவதையை நினைத்து.* **கூதை** *- மூளி.* **கடை** *- தண்மை.* **பசலும் குட்டியுமாய்** *- குஞ்சும் குழந்தையுமாய்.* **அளாய்குளாயென்று** *- ஸம்ப்ரம வ்யாபாரம். ஸம்ஸாரத்தில் வாழுகிறது கேடாம் ப்ரகாரமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார்-***ஆபத்தில்** *இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.* **அது** *- தேவதாந்தரம். "மாதுகிலின் கொடிக்கொள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த - பெரிய துகிலையுடைத்தான கொடிகளையுடைய மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கிற வடமதுரையிலே யவதரித்தவென்று ஸப்தார்த்தம்.* **துகில்** *- ஆடை. கொடிகளாலுண்டான வலங்காரத்தைச் சொல்லி, அநர்தரம், "பிறந்த" என்றதுக்குபாவம் -* **கம்ஸன்** *இத்யாதி. இப்படி பிறக்காகச்செய்தது அவனுக்கானவிடமுண்டோவென்ன -* **சிசுபாலன்** *இத்யாதி.* **சடங்கு** *- க்ரியை. "தாது" என்று - உள்ளிதழாய், மாலையைலக்ஷிக்கிறது. ஸப்தார்த்தம்-***வைஜயந்தி** *இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் -* **வேறொரு** *இத்யாதி. "கண்ணனல்லால் - சரண் - இல்லைகண்டீர்" என்றந்வயித்தர்த்தம்-***அவனையொழிய** *இத்யாதி. "அதுகருதி" என்றதுக்கர்த்தம் -* **அவ்வருகே** *இத்யாதி. "அதுகருதி" என்றது - ஆத்மாநுபவத்தை புத்திபண்ணியென்ற*

புத்திபண்ணி, காதுபெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பலகாலும்அறுத்துவைத்து முன்புத்தை யோக்யதையுங்கூடக் கெடுக்குமாபோலே, ஹேயத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஶப்தாதிவிஷயங்களை யநுபவித்திருக்கும் அத்தையும்இழக்கும்; ஆன பின்பு,ஸர்வாயிகளை க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்ய னென்கை. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரணதுநிற்கவந்து
மண்ணின்பாரநீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ணமாநம்முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ
எண்ணவேண்டாநம்மதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

ஆ.—(கண்ணனல்லால்) - க்ருஷ்ணனல்லது சரணில்லையென்றிங்ஙனே தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்துபிறந்தருளி, பூபாராவதரணம்பண்ணி, ஜகத்தைரக்ஷித்தருளினன்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆன பின்பு, உங்களுக்காக வபிமாநிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே மோக்ஷத்தைவ ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக அபிமாநிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே மோக்ஷம், இதில்ஒருஸம்ஶயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தானேயெல்லார்க்கும் சரணமென்னும்இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காகவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனென்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனல்லது ஶரண்இல்லை என்னும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாகஸம்ஹாரத்தைப்போக்கியருளுகைக்காகவும் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணினான். உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவன்திருவடிகளிலே மோக்ஷத்தைவ த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். [எண்ணவேண்டா நம்மதாதுமவனன்றி மற்றில்லையே] - "இப்படியேயோ அன்றோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா. அத்தனையுமன்று. உங்களுக்கு ஸாத்யமானவை யெல்லாம் ஸாதித்துத்தருவான் அவனே.உங்களினவாகநீங்கள்அபிமானிக்கிருக்கிறவை யெல்லாம்அவனினவே; அதிலொரு ஸந்தேஹமில்லையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தானேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் நிலைநிறுத்துகைக்காக அவதரித்து பூபாரநிரஸநப்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார்.

படி.'அத்தையுமிழக்கும்'என்ற ஶப்தத்தாலே ஹேயதநுஹேயத்தை ஸூசிக்கிறது. இந்தபக்ஷத்தில், "சரண்" என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி. 'அதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை - என்றென்றது கருதி' யென்றுதொடங்கி, 'வாழ்க்கையும்போம்' ஆனபின்பு, 'மாதுகிலின்' இத்யாரப்ய, 'கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரண்'என்றந்வயம். (௯)

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுப்ராப்யப்ராபகங்கள், இல்லைகண்டீர் - இல்லைகிடிகோள்; அது - அந்த தன்னுடைய ப்ராப்யப்ராபகபாவம், நிற்க - லோகத்திலே நிற்கைக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விரோதிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளாகிற பூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து - நாகபர்யங்கத்தைவிட்டுவந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், (ஆனபின்பு), நும் - உங்களுக்காகநினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்த்தம், உண்டேல் - உண்டாமாகில், அவனடி - அவன்திருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ருடமாக, சேர்த்துய்ம்மினோ - ஸமர்ப்பியுங்கோள்; (இது), எண்ண வேண்டா - விசாரிக்க வேண்டா; நும்மது - உங்களுடைய, ஆதும் - ப்ராப்ய ப்ராபகரூபமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், அவனன்றி - "மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஶ்ஶரணம்ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:" என்று ஸர்வவித பந்துவானவனையொழிய, மற்று - வேறு ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதொரு வஸ்து, இல்லை - இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தானே சரணமென்னும் இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காக வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனல்லாலித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஶரணமாவாரில்லையென்னுமிவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாகபூபாரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை, ஶேஷியாய் ஸுலபனானவன் திருவடிகளிலே ஶேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். உண்டேலென்கிறது - ஸ்வபக்ஷத்தாலில்லை; அவர்களுடைய அந்யதாப்ரதிபத்தியாலே வந்தன உண்டாகிலென்கை. எண்ணவேண்டா - "அவனதோ நம்மதோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடைமையோடு வாசியற அவனுக்கே ஶேஷம். அதவா, உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸாதித்துத்தருவான் அவனொழிய வேறில்லை. ஸமிதை பாதி ஸாவித்ரி பாதியாய்உங்கள் தலையிலுஞ் சிறிது கிடக்கிறதன்று. அவனே நிரபேக்ஷோபாயமென்றுமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தான் ஶரணமென்னும் அர்த்தத்தை ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கண்ணனித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுஶரணமாவாரில்லை என்னும் இவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கைக்காக, இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கைக்காகவும், அதுக்கு உறுப்பாக பூபாரத்தைப்போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்களுடைமையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகஅவன்திருவடிகளிலே ஶேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்! உண்டேலென்றது - ஸ்வபக்ஷத்தா

பத்தாம்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர் சரணது நிற்க வந்து-வடமதுரைப்பிறந்தான் - அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-தான்சரணம் இத்யாதி.

"அது" என்றதிக்குப்பொருள் - இவ்வர்த்தம் என்றது. "மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கு" என்றிருக்க, "சரணதுநிற்க" என்கிறமாத்ரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கை ப்ரதாநப்ரயோஜநம், பூபாரநிரஸநமே ததுபயுக்தமென்றபடி. "நீக்குதற்கே" என்கிற ஏவகாரம் நிரர்த்தகாவ்யயமாதல்; "அதுநிற்க" என்கிறவிடத்திலே கூட்டி, அதுநிற்கவேயென்னுதல். திண்ணமா - த்ருடமாக. "உண்டேல்" என்கிற யதிஶப்தார்த்தம் - உண்டேல் இத்யாதி. நும்மதாதும் - உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், அவனன்றி -

வில்லை; அவர்களுடைய அஜ்ஞாதாஜ்ஞாநத்தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாகிலேன்கை. [எண்ணவேண்டா] - "இதுதான் அவனதோ, நம்மதோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடைமையோடு வாசியற அவனுக்கேசேஷம். [மற்றில்லையே] - வேறில்லை. அன்றிக்கே, உங்களுடையபரத்தில் கர்த்தவ்யாம்ஸமடைய உங்கள்தலையிலே கிடக்கிறதல்ல; எல்லாம் அவன்பக்கலிலே கிடக்கிறதென்னுதல். [மற்றில்லை] - பலஸித்திக்கீடான ஸாதநமும் அவனை யொழியவில்லை. ஸமிதைபாதி, ஸாவித்ரிபாதியாக நீங்களும் ஒருதலை கூட்டேப்படவேண்டுவதில்லை. (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆதுமில்லைமற்றவனில் என்றதுவேதுணிந்த
தாதுசேர்தோள் கண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீதிலாதவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஓதவல்லபிராக்கள்நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

ஆ.—(ஆதுமில்லை.) - ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவனுக்கேசேஷமென்று துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர்தோள்கண்ணனைச்சொன்ன, நிரவத்யமாய் கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியை ஓதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

ஒ—நிகமத்தில் "ஸ்வயேஷ்யத்வேஷஸ்மே" என்று தொடங்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதுமில்லைமற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இல்லையென்று அத்யவஸித்து. [தாது சேர்ந்தொன்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்தோஷமாய் ஸகலகுணமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் பண்டேநமக்குஸ்வாமிகள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குபலமாக, இதுகற்றவர்களைப் பற்றவுண்டான ஸ்வசேஷத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவனில் - அவனையொழிய, மற்று - வேறு, ஆதும் - ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்பதொருவஸ்துவும், இல்லை -, என்றதுவே - என்னுமத்தையே, துணிந்து - அத்யவ

அவனுக்குசேஷமன்றி, மற்றில்லை - ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதில்லை; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நும்மதாதும் - உங்களுடையஸர்வபரங்களும், அவனன்றி - அவன்பக்கலொழிய, மற்றில்லை - உங்களிடத்திலில்லை யென்றபடி. உபாயாந்தரங்களும் ஸாதநமாகாநிற்க, "மற்றில்லை" என்பானென்னென்ன - பலஸித்திக்கு இத்யாதி. "அவனையன்றிமற்றில்லை" என்றும், ஏவகாரார்த்தம் - ஸமிதை இத்யாதி. ஆவணியாவட்டத்துக்கு ஐந்நூறுஸமித்தும் ஐந்நூறுகாயத்ரியும் பண்ணலாகாதாற்போலே, அவனோடு நீங்களும் ஒருகூட்டேப்பட வொண்ணாதென்றபடி. கண்ணனல்லாலென்று தொடங்கி, நீங்குதற்கே - வந்து - வடமதுரைப்பிறந்தான், நும்முடைமையுண்டேல் - திண்ணமா - அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ; எண்ணவேண்டா இத்யாத்யாந்வயஃ. (க)

ஸித்து, தாதுசேர் - மாலாலங்க்ருதமான, தோள் - தோள்களையுடையனாகையாலே நிரதிசயபோக்யனாய், கண்ணனை - ஆச்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீது - ஸப்தார்த்தங்களிற்குற்றம், இலாத - அற்று, ஒண் - ஸமஹாகுணமாய், தமிழ்கள் - த்ராமிடரூபமான, இவை ஆயிரத்துள் -, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஓதவல்ல - அப்யஸிக்கவல்ல, பிராக்கள் - உபகாரகரான வர்கள், பண்டே - இந்த அப்யாஸார்த்தமான ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணின காலமே தொடங்கி, நம்மை - நமக்கு, ஆளுடையார்கள் - நாயகர். இது கலித்துறை. இது சீர்வகையொழித்த "கலிவிருத்தம்" என்பாருமுளர்.

இ.—நிகமத்தில் "அத்யேஷ்யதே சயஜமம்" என்று தொடங்கி அவன் அருளிச்செய்தாற்போலே இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதுமில்லை மற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்களில்லையென்று அத்யவஸித்து. [தாதுசேர் தோள் கண்ணனை] - இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தாரரென்னில்?—தோளுந் தோள்மாலையுமான அழகைக் காட்டியாயிற்று இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தீதிலாதவொண் தமிழ்கள்] - க்ரந்தரப்ரஸ்தாவமின்றி யிருக்கையும் ஸ்வார்த்தங்களைத் தானே வெளியிடவற்றாகையும். நிர்தோஷமாய் ஸமஹாகுணமானவை யென்றுமாம். ஓதவல்லபிராக்கள் - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையும், ஈஸ்வரனே ப்ராப்யப்ராபகங்களென்றுமிறே யிதிற் சொல்லிற்று. இத்தை அப்யஸித்து நல்வழி போமிதுவே யிறே இவர்க்கு உபகாரகராகையாவது. [நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே] - இத்தை அப்யஸிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸரீரபரிக்ரஹம்பண்ணின காலமே பிடித்து நாயரென்கிறார்.

ஈடு.—பதினோராம் பாட்டு. நிகமத்தில், "அத்யேஷ்யதே சயஜமம்" (அத்யேஷ்யதேசயஇமம்) என்று தொடங்கி அவனருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரேன்கிறார்.

[ஆதுமில்லைமற்றவனிலேன்றதுவேதுணிந்து] – அவனையொழிய வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்களில்லை யென்றத்யவஸித்து. இவர்க்குஇப்படி இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கோடுத்

நிகமம் - ஆதுமில்லை இத்யாதி. "ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யேஷ்யத இத்யாதி. "அத்யேஷ்யதே சயஇமம்தர்ம்யம்ஸம்வாதமாவயோ: । ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந தேநாஹமிஷ்டஸ்யாமிதி மே மதி:" இதிகீதாஸ்லோகஷ்டாதசே. "நம்மையாளுடையார்கள்" என்னுநிற்க, "ப்ரியகரர்" என்பானென்னென்னில்?—அவர் ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கீடாக அருளிச்செய்தாலும், வஸ்துஸ்திதியா ஸ்வப்ரவர்த்யாதிகர்த்தாக்கள் தமக்கு ப்ரியவிஷயமென்னலாயிறே யிருப்பதாகையாலே இப்படியருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்றுகருத்து.

"அவனில் - மற்று - ஆதுமில்லை - என்றதுவே துணிந்து" என்றந்வயிப்பது. அவனையொழிய வேறேதுமில்லையென்கிறத்தையே யத்யவஸித்தென்று ஸப்தார்த்தம். "சதுரமென்று" என்கிறபாட்டாலே, "அவனையொழிந்தவிஷயங்கள் அபோக்யங்கள்" என்கையாலே - அவனே போக்யனென்றும், "மற்றொன்றில்லை" என்கிறபாட்டிலே, உபாயஸௌகர்யத்தைச்சொல்லுகையாலே - அவனேயுபாயமென்றும் ஸித்தித்ததிறே; அத்தையுட்கொண்டு 'வேறுப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளில்லையென்றத்யவஸித்து' என்கிறார். மேலுக்கவதாரிகை - இவர்க்கு இத்யாதி.

தார்ஆர்? என்றால்,—வேறுண்டோ? அவனுடையதோளும் தோள்மாலையுமன்றோ? [தாது இத்யாதி]-அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாயிற்று, இவரை இப்படி துணியப்பண்ணிற்று. [தீதிலாத] - கயாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றிக்கேயிருக்கை. [ஒண்தமிழ்கள்] - உள்ளுண்டான அர்த்தத்தையடைய வெளியிட்டுக்கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. நிர்த்தோஷமாய், ஸகுணமானவையென்றுமாம். [ஓதவல்லபிராக்கள்] - இப்பத்தை யப்யஸிக்கவல்லஉபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின்தண்மையும், ஈஶ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகத்வமுமிறே இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்று; இத்தை யப்யஸிக்கவே, தீயவழியைத்தவிர்ந்து நல்வழிபோகத்தொடங்குவர்கள். இதுக்குமேற்பட இவர்க்கு உபகாரமில்லையிறே இவர்கள்பண்ணுவது. [நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே] - ஒருஜந்மத்திலே யித்தையப்யஸிக்கைக்கீடான அதிகாரத்தை யுடையராயிருப்பாராகில், அவர்கள் பண்டேநமக்கு நாதஸஹிதர். "அத்யேஷ்யதே" (அத்யேஷ்யதே) என்கிறபடியே, இத்தையப்யஸிக்கைக்கீடான யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தொடங்கி நமக்கு நாதர். (கக)

இத்தால் ஃபலிதம் - அவனுடைய இத்யாதி. ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதேதென்ன - கதாந்தர இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, லக்ஷணஹாநியில்லாதவென்றபடி. ஒண்மை - அழகு. அழகேதென்ன - உள்ளுண்டான இத்யாதி. நிர்த்தோஷமாயென்றது - லக்ஷணஹாநியாகிற தோஷமின்றிக்கேயென்றபடி. இத்தையப்யஸித்தவர்கள் இவர்க்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன - ஸம்ஸாரத்தின் இத்யாதி. "பண்டே" என்றதுக்கு - பூர்வஜந்மமேதொடங்கி நமக்கு நாதஸஹிதரென்று விவக்ஷித்து, அன்றே தொடங்கி இவர்கள் தமக்கு நாதஸஹிதரென்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - ஒரு ஜந்மத்திலே இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ப்ரமாணமுகத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - அத்யேஷ்யத இத்யாதி. அதாவது - யஃ - ஆவயோஃ - இமம் ஸம்வாதம் - அத்யேஷ்யதே - அத்யயநம் பண்ணக்கடவனென்று ஃபவிஷ்யதர்த்தமாகச் சொன்னாற்போலே, "பண்டே-நம்மையாளுடையார்கள்" என்றதுமென்றபடி. "பண்டே" என்றது - யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தொடங்கியென்றபடி. "அயமேதே" என்னாதே, "அத்யேஷ்யதே" என்கையாலே - யோக்யதையுள்ள வன்றேதொடங்கி எனக்கு ப்ரியகரரென்று தோற்றுகிறது" என்றருளிச்செய்வர். ஆதுமில்லை இத்யாரப்ய, க்ரமேணாந்வயஃ. "தாது" என்று - உள்ளிதழாய் மாலையைலக்ஷித்து, மாலையோடேசேர்ந்த தோளையுடைய க்ருஷ்ணனை யென்று ஃபலிதார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி }

கொண்டபெண்டிர்தாம்முதலாச்கூறமுற்றார்கன்மத்தால்
அண்டினவரென்றேயவரைவிட்டு - தொண்டருடன்
சேர்க்குந்திருமாலைச்சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம்
பார்க்குப்புகழ்மாறன்பண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்

இரண்டாந்திருவாய்மொழி--பண்டை நாள் · ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(பண்டைநாளாலே) - இப்படி எம்பெருமானுடைய உறவுடைமையை யநுஸந்தித்து, "இவ்வுறவுடையனான அவனோடே கலந்து பரிமாறவேணும்" என்று மநோரதித்துக்கொண்டு திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்புக்கு, அவ்விடத்தில், தன் திறத்து ஸாமாந்யகடாக்ஷமல்லது வேறொரு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளக்காணாமை யாலே சால இன்னாதாராய், "என்னை உன் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருள வேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டி யோடேகூட இருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்து என்னெதிரே வந்து அருளவேணும்" என்று இப்பாட்டுகளிலே தம்முடைய மநோரதங்களை யடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே அவ னுடைய நிருபாதிகஸம்பந்தத்தையறிவித்த ஆழ்வார் இப்படி பரமஸம்பந்தியானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே, அவனோடே யெல்லாப்பரிமாற்றமும் பரி மாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணராய்த் தம்பக்க லிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணாதிருந்ததுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணாதே ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே "திருமேனியலசுகிறது" என்று அதிஸீதரு மாய் "என்னை உன்னழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட விருந்தருள வேணும்: எழுந்திருந்து என்னெதிரே வந்தருளவேணும்" என்று தொடங்கி தம்மு டைய மநோரதங்களையடைய அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே, நிருபாதிகஸம்பந்தவான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபதயா ப்ராப்யதையை யருளிச்செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைங்கர்யம்பண்ணுகையை மநோரதித்து, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியானவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநுரூபஸம்பந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தையும், ஔர்ஜீயாகாரதையையும், மந்தஸ்மிதஸம்லாபையையும், ஆஶ்ரிதார்த்தமான வாஹநாயுதவத்தையையும், அஸாதாரண பரிகரயோகத்தையும், அகலலோக வந்த்யத்வத்தையும், அதிஶயித ஸௌகுமார்யத்தையும், ஸ்ரீபூமி ஸேவ்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டனான நீ, உனக்கு அஸாதாரண ஶேஷபூதராய்ப்போந்த எங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி பூர்ணகடாக்ஷம்பண்ணவும், திருவடிகளையெடுத்துத் தலையிலேவைக் கவும் அங்கீகரிக்கும்போது, பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்கவும், ஆஶாநுரூபமாக நடந்தெழுந்தருளிவரவும், முகமும் முறுவலுமாய்க்கொண்டு என் முன்னே நிற்கவும். நிற்கும்போது பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திவ்யாயுதங்களை யு மேந்திக்கொண்டு வரவும், அஸாதாரண பரிகரத்தோடேவந்து என்முன்னே எழுந் தருளிவந்திருக்கவும், ஸர்வலோகங்களுங்கண்டு வாழும்படி எழுந்தருளியிருக்கவும், இந்த ஸுகுமாரமானவடிவை நான் அநுபவிக்கும்படிபண்ணவும், நாய்ச்சிமாரை அடிமை கொண்டருளுகிறப்போலே உன்திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளவும் வேணு

மென்று, தம்முடைய மநோரதபரம்பரைகளை, திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே "அல்லாதாரடங்கஸோபாதிகபந்துக்கள்; அவனே நிருபாதிகபந்து" என்கிற அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கநுகுணமான பரிமாற்றத்துக்காக, பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே அவனோடே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெறாமையாலே விஷண்ணராய், அதுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணாதே ஏகரூபமாகக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே திருமேனியலைகிறதென்று அத்தலையிலே நோவைக்குறித்து அதிஶங்கிதராய், "என்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன், தன் ஆர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்" என்று வெறுக்கிறார். ஆராவமுதில் "என்னார்த்தி தீர்க்கிறிலன்" என்று வெறுத்தார். இரண்டையுங்குறித்து வெறுக்கிறார் இதில். "கொடியார் மாடக்கோளூர்" என்றதுவே தலையெடுத்து தம்மாற்றாமையெல்லாம் தோற்றும்படி, "என்னார்த்தி தீரக்குளிர நோக்கவேணும்; அநுகூலஜநஸமூகத்தாலே அகவாயில் பந்தம்தோற்ற விக்ருதனாய்ப் பண்ணும் ஸ்மிதத்தை நான் காணப்பெறவேணும்; பிராட்டியும் தேவருமாயிருக்கிற இச்சேர்த்தியைக்காட்டியருளவேணும்; திருவடிகளை என்தலையிலேவைத்தருளவேணும்; நான்வந்து கிட்டினவித்தால் வந்த ப்ரீதிதோற்ற எழுந்திருந்து என்னைத்தேர வரவேணும்" என்றுகொண்டு தம்முடைய மநோரதங்களைடைய அபேக்ஷிக்கிறார். ப்ராப்தியை அநுபவித்தார் கீழ்; ப்ராப்திபலத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

ஈடு.—கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே - "அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிகபந்துக்கள்: அவனொருவனுமே நிருபாதிகபந்து" என்றார்; நிருபாதிகபந்துவானால் பின்னை பந்துக்ருத்யம்பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிறே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டு இவர்சென்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையேன்னேன்னுதல், திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், ஒரு வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானார்; அது அவனுளனாகத்தீருமிறே. அதுக்குமேலேயும் ஒன்றுண்டாயிற்று - "திருமேனி பலசும்படி ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்: என்வருகிறதோ?" என்று ஒருபயமொடிற்று கீழே, * ஆராவமுதிலே, "என்னார்த்தியைத்தீர்க்கிறிலன்" என்றின்னாதானார்; இங்கே "என்னார்த்தியும் தன்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்" என்றின்னாதாகிறார். ஆக, "கொடியார் மாடக்கோளூரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னே" என்றஅதுவே தலையெடுத்து, பெரிய

பண்டைநாள் ப்ரவேஶே; வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. "பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிறே" என்று அநந்தரம் ஆகையாலே பந்துக்ருத்யம் செய்யவேணுமென்று திருப்புளிங்குடியிலேசென்று கிட்டினார் என்றிவ்வளவுங்கூட்டிக்கொள்வது. அது - அவஸாதம். அதேதென்ன - திருமேனி இத்யாதி. "திருவுடம்பசைய" என்றத்தைப் பற்ற - அலசும்படி என்றது. "எத்தனை காலம் கிடத்தி" என்றத்தைப்பற்ற - ஏகரூபமாக என்றது. அலசும்படி - அலமாம்படி. * ஆராவமுதிலும் இப்படியன்றோ அபேக்ஷித்தது: இதுக்குவாசியேது? என்ன - கீழே இத்யாதி. தன்னார்த்தி தீர்க்கிறிலனென்றது அங்குமிங்கிலேயுஞ் சொல்லிற்றேயென்ன - ஆக, கொடியார் இத்யாதி. அதினுடைய அநுஷாஷணமிதுவென்றபடி. 'ஆற்றாமையோடே' என்றதுக்கு, "விண்ணப்பம் செய்து" என்றத்தோடே யந்வயம். ""தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்"" "பாதபங்கயமே தலைக்கணி

வாற்றமையோடே, ''என்னுடையவார்த்தியெல்லாந்தீரும்படி திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும்; என்தலைமேலே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும்; தேவரும் பிராட்டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்சயன் பெற்றபேற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணாது''. '' *யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ*'' (யத்ரக்ருஷ்ணௌசக்ருஷ்ணாசஸத்யபாமாசபாமிநீ) என்றுசொல்லுகிறபடியே, அவ்விருப்பிலேயிறே யவனையழைத்துக்காட்சிகொடுத்தது. இப்படி ''ஸஞ்சயன் வந்தான்'' என்றறிவிக்க, ''நமக்குநல்லானொருவன்; உகவாதார்க்கும் இவ்விருப்பைப் போய்ச்சொல்லுவானொருவன்; அநுகூலனான இவனுக்கு விளைநீரடைத்தோமாகிறோம்: உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம்: புகுரவிடுங்கோள்'' என்றனிறே. *நசாபிமந்யுர்நயமௌ தம் தேஶமபிஜக்மது:* (நசாபிமந்யுர்நயமௌ தம் தேஶமபிஜக்மது:)-தாயுந்தமப்பனும் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சென்று கிட்டவொண்ணாமையில்லையிறே; அவர்களுக்குஞ்சென்று கிட்டவொண்ணாதபடியாயிற்றெழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பு; அவ்விருப்பிலேயிறே அவனையழைத்துக் காட்சி கொடுத்தது. அப்படியே ''தேவரும் பிராட்டிமாரும் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டவேணும்: என்னைக்கண்டகாட்சியிலே விக்ருதனாய் என்முன்னே நாலடியுலாவியருளவேணும்: அநுகூலதர்ஶநத்தால் பிறக்கும் ஸ்மிதங்காணவேணும்: ஒருவார்த்தையருளிச்செய்யவேணும்''என்று இங்ஙனே தாமும் அவனும் அறிந்ததாகத் திருவாசலைத் திருக்காப்புக் கொண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மநோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து, ''இவற்றை இப்போதேபெறவேணும்'' என்று த்வரிக்கிறார். ப்ராப்தியை யநுபவித்தார் கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே; ப்ராப்திபலத்தை ஆசைப்பட்டு அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

---

*யாய்,'' ''உன்தாமரைமங்கையும் நீயும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - திருக்கண்களாலே இத்யாதித்ரயமும். இப்படி யபேக்ஷிக்கைக்கு நாம்ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன-ஸஞ்சயன் இத்யாதி. அவன்பெற்ற பேறேதென்ன - யத்ரக்ருஷ்ணௌச இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகையாதல், ஶாவமாதல் - இப்படிஸஞ்சயன் இத்யாதி. விளைநீரடைக்கை - விளையும்படி யொருகாலே நீரைத் தேக்குகை. அப்படி யருளப்பாடிடும்படி ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோவென்ன - நசாபிமந்யு: இத்யாதி. ''யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபாமா ச பாமிநீ । ந அபிமந்யுர் ந யமௌ தம் தேஶமபிஜக்மது:'' இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி ஏகோநபஞ்சாஶே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்ஜய:. இவ்விருப்பைக்காட்டிக்கொடுத்தானென்னுமது ஏற்றமாகைக்குஉறுப்பாக,அதொருவர்க்கும்சென்று ப்ரவேஶிக்கவொண்ணாத ஏகாந்தஸ்தலமென்கிறார் - தாயும் தமப்பனும் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ''பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராய்'' என்றத்தைப்பற்ற - என்னைக்கண்ட இத்யாதி. ''தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து'' என்றத்தைப் பற்ற - அநுகூல இத்யாதி. ''சோதிவாய்திறந்து'' என்றத்தைப்பற்றவாதல், ''கூவுதல்வருதல்செய்யாய்'' என்றத்தைப்பற்றவாதல் - ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றது. இப்பரிமாற்றம் லோகத்தில் நடப்பதொன்றல்லாமையாலே-தாமும் அவனுமறிந்ததாக இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு ஸூசகஶப்தம் - ''கொடுவினையேனும்'' என்ற ஏகவசநமும், இருவருமான சேர்த்தியைச்சொல்லுகிற ''தாமரைமங்கையும்நீயும்'' என்றதுவும். இத்தால்பலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. கீழிற்றிருவாய்மொழி - நாராயணஶப்தார்த்தம்; இது சதுர்த்யர்த்தம். ஆக, * ஆராவமுதில்பிறந்த வ்யஸநமும் * அங்குமிங்கிற் சொன்ன ஆர்த்தியும் இத்திருவாய்மொழியிலே தோற்றுகிறது. கைங்கர்யப்ரார்த்தநையாயிருக்கையே இதுக்கு விசேஷம்.*

முதற் பாட்டு.

பண்டைநாளாலேநின்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளுங்
கொண்டுநின்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகாற்குடிகுடிவழிவந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய்திறந்துன்தாமரைக்கண்களாலேநோக்காய்
தெண்டிரைப்பொருநற்றண்பணைசூழ்ந்ததிருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே!

ஆ.—பிராட்டி பரிக்ரஹமஹிமையாலே பண்டை உன்னாலே விஷயீக்ருதராய் ஸர்வவித கைங்கர்ய நிரதருமாய் எங்குங்குடியாக அடிமைசெய்துவர்த்திக்கிற அடியோங்களுக்கருளி, சோதிவாய்திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அநந்யப்ரஜைகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்கெடும்படி திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[பண்டைநாளென்று தொடங்கி] - பழையதாகவே உன்னுடைய கடாக்ஷத்தையும் அதுக்கு அடியான பெரியபிராட்டியாருடைய கடாக்ஷத்தையும் பெற்று குடிமுறையேசாஸ்த்ரசோதிதமானவழி தப்பாதே கோயில்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யாரூபமான அடிமைசெய்கிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. [தெண்திரையென்று மேலுக்கு] — தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர் நிலம் சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய்க் கண்வளர்ந்தருளினவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், குலக்ரமாகதமாக கைங்கர்யம்பண்ணிப்போந்த அடியோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஸாந்த்வவாதத்தை யருளிச்செய்து, அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், சூழ்ந்த - சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நின் - (நிருபாதிகபந்துவான) உன், திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்தாள் - (உன்னை யருளுவிக்கக்கடவளான) பங்கயத்தாள், திருவருளும் - திருவருளையும், ("ஜாயமாநம்ஹி [illegible]ஷு" என்கிறபடியே), பண்டைநாளாலே - உத்பத்திகாலமே பிடித்து, கொண்டு - (உடையோமாய்க்) கொண்டு, நின் - நீ புகுந்தருளின, கோயில் - திவ்யதேசத்திலே, சீய்த்து - உசித கிஞ்சித்காரத்தைப்பண்ணி, பல்படிகால்-பல்படிகாலுண்டாம்படி, குடிகுடிவழி- குலக்ரமத்திலே (அப்படிகாலந்தோறும்புத்ரபௌத்ராதிஸஹிதராய்க்கொண்டு ஶாஸ்த்ரோக்தமார்க்கத்தைத் தப்பாதபடி), வரக்க—வராய், — வந்து ஆட்செய்யும் - வந்தடிமைசெய்து போருகிற, தொண்டரோர்க்கு - மோக்ஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவதிகக்ருபையைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வலமான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து -, (ஸாந்த்வவாதம்பண்ணி), உன் - உனக்கஸாதாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்களால் - திருக்கண்களாலே, நோக்காய் - பூர்ணமாகப்பார்த்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், அநந்யகதிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய் கெடும்படி குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடவே பண்ணிப் போந்த கடாக்ஷத்தையும்; எதிர்சூழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக்லேஶத்தின் பலமன்றோவிது? நெடுநாள் க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலேகைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியாக பெரிய பிராட்டியார்கடாக்ஷத்தையுங் கொண்டு; அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யமூர்த்தத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ராணபித்வத்தால்வந்தபாரதந்த்ர்யமிறே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்ப்பது? "என்னடியார் அது செய்யார்" என்னும் உன்கடாக்ஷமும், "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவள் கடாக்ஷத்தையும் பெற்று. "க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்று க்ருபாபரதந்த்ரனை உன்கடாக்ஷமும் அந்தபாரதந்த்ர்யத்துக்கடியான அவள் கடாக்ஷமுமென்றுமாம். [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரணபரிசர்யைபண்ணி தேஹாத்மாபிமாநிகள் தந்தாமுடையக்ருஹங்களைப்பேணுவர்கள், பிராட்டியடியாக ஸ்வரூபப்ராப்தம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின தேஶங்களைப் பேணுவர்கள். [பல்படிகால்] - இன்று புதிதாய் வந்ததோ, நீ விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணத்தொடங்கினவன்று தொடங்கி வந்த தன்றோ? என்கை. [குடிகுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறமுறை தப்பாதபடி வந்து ஆட்செய்யும். [தொண்டரோர்க்கருளி] - அடிமைசெய்கிற அடியோங்கள் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய் திறந்து] - பூவலருமாபோலேயாயிற்று, வாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்திற்பிறக்கும் செவ்வி. "ஸ்மிதபூர்வாபிபாஷீ" என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று அக்ரூரன் அநுபவித்தது. தத்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியும் த்ஶ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றாதவந்தமும் நோக்கிலே பதுவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும். "ஸவ்யோக்ஷதாமஹே ஸ்நிக்தசதாம்ஶுபாவய". [தெண்டிரைப்பாழி] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடே சேர்ந்த அழகிய நீர்நிலஞ்சூழப்பட்ட திருப்புளிங்குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! தேவர்ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான தேஶத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வம்ஶமுண்டு. இதின் கார்யம்பெறவேணு மென்கிறார். செய்தவம்ஶத்தில் க்ருதஞ்ஞராகவொண்ணாதே.

ஈடு —முதற்பாட்டு. அநந்யகதிகளான அடியோங்களைக்குறித்து ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்து விடாய்கெடும்படி குளிர நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள்கூடப்பண்ணிப்போந்தஉன் கடாக்ஷத்தையும். நீ நேற்றுஇன்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின்ஃபலமோ இது? * எதிர் சூழல்புக்கு நெடுநாள்பட்ட க்லேஶத்தின் ஃபலமன்றோ இது? நெடுநாள் க்ருஷியைப் பண்ணி ஃபலவேளையில்கைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியான

முதற்பாட்டு.—பண்டைநாள் இத்யாதி. "குடிகுடிவழிவந்தாட்செய்யும்தொண்டரோர்க்கு-சோதிவாய்திறந்துஉன் தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அநந்யகதிகளான இத்யாதி.

ஶப்தார்த்தம் - நெடுநாள் இத்யாதி. முன்பேதொடங்கி உண்டான உன்திருவருளுமென்று ஶப்தார்த்தம். "அருள்" என்று - தத்கார்யமான கடாக்ஷத்தை லக்ஷிக்கிறது. ஃபலிதம் - நீ நேற்றின்று இத்யாதி. இது - தாம் பண்ணுகிற கைங்கர்யம். ஆனாலென்? என்ன - நெடுநாள் இத்யாதி. அதுக்கடியான - அவனருளுக்கடியான. இவளுடையவருள் அவன்கடாக்ஷத்துக்கு அடியாகை

பெரிய பிராட்டியார் கடாக்ஷத்தையுங்கொண்டு. அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்க்கும் அருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்த பாரதந்த்ர்யமிறே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்ப்பது. "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும் உன்கடாக்ஷமும் "**நகஶ்சிந்நாபராத்யதி**" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவள்கடாக்ஷத்தையும் பெற்று. "**க்ருபயா பர்யபாலயத்**" (க்ருபயாபர்யபாலயத்) என்று, க்ருபாபரதந்த்ரனை உன்னுடைய கடாக்ஷமும், அப்பாரதந்த்ர்யத்துக்கடியான அவள் கடாக்ஷமும் என்றுமாம். [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - உன்னருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யருசியைத் தவிர்க்குமவள்அருளும்படியாக வன்றோ வந்தது. அவளருள் அவன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் பின் செல்லாதபடி பண்ணுமாயிற்று. "அவனுடைய பாரதந்த்ர்யம் ப்ரணயித்வமன்றோ? நிலைநிற்குமோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ ப்ரக்ருதி?" என்று அஞ்சவேண்டா; அவளருகேயிருக்க ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஜீவியாது. ஆகையிறே, முற்கூற்றால் அவள் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறது. [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளினநிலங்களிலே, அஸாதாரணபரிசர்யை பண்ணி. தந்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே ஸ்ருவதநுக்ரஹமுடையரானவர்கள், தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுவர்கள்; பிராட்டி புருஷகாரமாக ஸ்ருவத்ப்ரஸாதம்பெற்றவர்கள், உகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுநிற்பர்கள். "**நகிஞ்சிதபி குர்வாணோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத்**" (நகிஞ்சிதபிகுர்வாணோ விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) - ஒருதுரும்பு நறுக்கேன் என்னுமவர்களுக்கும், உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக்கிடக்கவேணும். ஶரீரஸம்பந்தமற்றால் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற அடிமையை, இஶ்ஶரீரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடானிறே. "வயலணியனந்தபுரங் கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே-" ப்ராப்யத்தை லக்ஷிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமா

யாவதென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்க்கும் வழியேதென்ன - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. இசலி க்ருபைபண்ணுவர்களென்று கீழில் பதத்வயத்துக்கு ஸாரார்த்தம் - என்னடியார் இத்யாதி. கொண்டு - பெற்றென்றபடி. முந்தின தாத்பர்ய விவரணம் - க்ருபயா இத்யாதி. 'வ்யாஜமாத்ரஸாபேக்ஷ: க்ருபயா பர்யபாலயத்". "அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - உன்னருளின் இத்யாதி. ஏதத்விவரணமாதல், "ப்ரணயித்வத்தால்வந்த" இத்யாதிவாக்ய விவரணமாதல் - அவளருள் இத்யாதி. ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமன்றோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ நிலைநிற்பதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. ப்ரணயித்வமன்றேயென்றது - ப்ரணயித்வஹேதுகமன்றோ என்றபடி. 'ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமன்றோ? ஸ்வாதந்த்ர்யமேயன்றோ நிலைநிற்பது?' என்றஞ்சவேண்டாவென்றபடி. அதாவது - ப்ரணயித்வம் நித்யமாகையாலே தத்கார்யமான பாரதந்த்ர்யமும் நித்யமென்றபடி. கைங்கர்யங்களெல்லாமிருக்க, திருவலகிடுகிறத்தை விசேஷிக்கையாலே, எல்லாக்கைங்கர்யங்களிலும் முக்யம்இதுவேயென்கிறார் - உகந்தருளின இத்யாதி. அல்லாதார் ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களைப் பேணுநிற்க, இவர்களுகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுவானென்னென்ன - தந்தாமுடைய இத்யாதி. ஸ்வயத்நாத் நிவ்ருத்தனானவனுக்கு இவற்றைப் பேணவேண்டுவானென்? என்ன; வேணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நகிஞ்சிதபி இத்யாதி. "நகிஞ்சிதபி குர்வாணோ விஷ்ணோராயதநே வஸேத் । விஷ்ணவே வஸதிர்யஸ்ய ஸ்ருஷ்டிம் ஸாங்கத்யம் க்ருதம்"
இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஶௌநக:. இந்த ப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் - ஒருதுரும்பு இத்யாதி. ஆனாலடிமை விதிப்பது கழல்கழிந்தவிடத்தேயன்றோவென்ன - ஶரீரஸம்பந்தம் இத்யாதி. அப்படி இஶ்ஶரீரத்தோடே கைங்கர்யம் ப்ரார்த்யமாயோவென்ன - வயலணி இத்யாதி. இதில், கடைத்தலை சீய்க்கை விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ஸாதநமாகத் தோற்றுகிறதேயென்ன - ப்ராப்யத்தை இத்யாதி. விரோதிநிவ்

யிற்று. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே ஒரு திருமகிழடியிலேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிடாநிற்க, கூடவாசித்து நாஸ்திகனுயிருப்பானேருவன், "ஹ்ரு வான் உபாயம், நாம் அநந்யப்ரயோஜநர், இப்போது இந்த க்லேசத்துக்கு ஃபலமேன்?" என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாதவிடத்தையும்காட்டி, "இவ்விடமும் அவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு, ஒருஃபலமில்லை' என்று தோற்றியிருந்ததோ?" என்றான். [பல்படிகால்] - இதுதான் இன்றுதோடங்கி வந்ததோன்றோ? நீ கடாக்ஷிக்கப் புக்க அன்று தொடங்கி வந்ததன்றோ ?[குடிகுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற முறை தப்பாதபடி வந்து. [ஆட்செய்யும்தோண்டரோர்க்கருளி] - அடிமை செய்கிற அடியோங்கள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய்திறந்து] - பூ அலருமா போலேயாயிற்று, வாய்திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் சேவ்வி. "𑌮𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿" (மாமக்ரூரேதிவக்ஷ்யதி) என்று வார்த்தையள விலேயாயிற்று, அக்ரூரன் அநுஸவித்தது. தத்காலத்தில் திருமுகத்தில் சேவ்வியும் உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றுத ஸௌந்தர்யமும் நோக்கிலே யநுஸவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும்; "𑌅𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌲𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯" (அவலோகநதாநேநபூயோ மாம்பாலயாவ்யய) என்னுமாபோலே. வார்த்தையருளிச்சேய்யப்புக்கு விக்கினுல் குறையுந் திருக்கண்களாலே தலைக்கட்டியருளவேணும். பிள்ளை தேவப்பெருமாளரையர், "உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய், நோக்காய்" என்று பலகாலுஞ்சொல்ல, ஆழ்வாரெழுந்திருந்து "பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகாலும் நிர்ப்பந்திக்கிறதேன்? அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்லபாட்டைத்தந்தாராகில், பிள்ளைகளையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் தந்தாராகில் என் செய்யாதாராக நீர் இங்ஙனேகிடந்து படுகிறது?" என்றருளிச்செய்தாராம். [தேண்திரையித்யாதி] - திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுரூபமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளப்

ருத்தி ஆநுஷங்கிக ஃபலமென்றபடி. அநந்யஸாதநனுக்கு, உகந்தருளின நிலங்களில் பரிசர்யை உபாயத்திலந்வயியாது, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கண்ணமங்கை இத்யாதி. நாஸ்திகன் - ப்ராப்யஸ்வரூபமறியாதவன். கண்டாய்க்கு - கண்டஉனக்கு. பல்படிகால் - பலஸந்தாநமாக; ஸந்தாநபரம்பரையாகவென்றபடி. ஒருவனிடத்திலே அநுக்ரஹமுண்டானல், அவன் மாத்ரம் செய்யுமதொழிய எல்லார்க்கும் செய்யவேணுமோவென்ன - இதுதான் இத்யாதி. "சோதிவாய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - பூவலருமாபோலே இத்யாதி. அவன்வார்த்தை யுத்தேஶ்யமானல், வாய் திறந்தென்னுதே, "சோதிவாய்திறந்து" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - மாமக்ரூரேதி இத்யாதி. "𑌯𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌶𑍇𑌖𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 । 𑌸𑍋𑌽𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌮𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿" இதி பஞ்சமேம்ஶே ஸப்தஶே அக்ரூர:. நோக்காய் - நோக்கவேணும். "சோதிவாய்திறந்து" என்றத்தோடே, "உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்" என்றத்தையுங்கூட்டி ஸாவம்-வார்த்தையில் இத்யாதி. அப்படி நோக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தபேருண்டோ வென்ன - அவலோகந இத்யாதி. "𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑍇𑌶𑌵 । 𑌅𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌲𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯" இதி ப்ரதமேம்ஶே ப்ரஹ்லாத:. "வார்த்தையில் தோற்றுத" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - வார்த்தையருளிச்சேய்ய இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பிள்ளைதேவப்பெருமாள் இத்யாதி. ஆழ்வாரென்றது - ஆழ்வான் திருத்தமப்பனுரான ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையரென்றபடி. "தெண்திரை" இத்யாதி வர்ணநத்துக்கு ஸாவம் -

பெற்றது. தெளிந்த திரைகளை யுடைய திருப்பொருநலோடே சேர்ந்து அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்தவம்மாம். [உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - செய்தவம்சத்துக்கு க்ருதஜ்ஞதைகவும், செய்யவேண்டும் அம்சத்துக்கு ப்ரார்த்திக்கவும் வேணுமிறே அதிகாரிக்கு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்துநின்நீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து
உன்பொன்,னடிக்கடவாதேவழிவருகின்றஅடியரோர்க்கருளிநீயொருநாள்,
படிக்களவாகநிமிர்த்தநின்பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய், கோடிக்கோள்
பொன்மதிள்சூழ்குளிர்வயற்சோலைத்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

ஆ.—(குடிக்கிடந்த.)—த்வத் ஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு உனக்கு அந்தரங்கமான அடிமை செய்து உன் திருவடிகளல்லதறியாதே பரம்பரயா வர்த்திக்கிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலபமான நின்பாதபங்கயமே ஒருநாள் தலைக்கணியாய்; கொடிக்கொள் பொன்மதிள்சூழ் குளிர்வயல்சோலைத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே யென்கிறார்.

ஒ—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலபமான உன்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந் தாக்கஞ்செய்து]- குடிக்கீடாகவர்த்தித்துப் பண்டில்லாத நன்மைகளையுமுண்டாக்கித் தன்னுடையரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்த்தங்களில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைப்பண்ணி உன் திருவடிக ளல்லதறியாதே பரம்பரையாய் வருகிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி. படிக்களவாக - பூமிக்கு அளவாக.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரய விஷயாநுரூப ஸம்பந்தத்தையுடைய உன்திருவடிகளை என்தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

கொடிக்கொள் - கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய், பொன் - கநகமயமான, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், சோலை - சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - (ஆச்ரிதாநுஸவார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! குடிக்கிடந்து - மோக்ஷத்வகுலம் தப்பாதபடி நின்று, ஆக்கம்செய்து - அந்த மோக்ஷத்வம் அபிவ்ருத்தமாம்படியான மோக்ஷவ்ருத்தியிலே உத்யுக்தராய், நீர்த்த - இதரஸங்கநிவர்த்தகமான, நின் - உன் விஷயமான, அடிமை - அடிமைகளிலே, குற்றவேல் - அந்தரங்கமான வ்ருத்திவிசேஷங்

திருமேனியில் இத்யாதி, சப்தார்த்தசதநமுசேஷ உத்தார்த்த விவரணம் - தெளிந்த இத்யாதி தமக்காகத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனுயிருக்க, 'நோக்காய்'' என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ வென்ன - செய்தவம்சத்துக்கு இத்யாதி. தெண்திரையென்று தொடங்கி, கிடந்தானே - பண்டை நாளாலே யென்றுதொடங்கி, கண்களால் நோக்கா யித்யந்தமயீ. சீய்ச்சை - திருவலகிடுகை. இது - அஸாதாரணமான அடிமைச்செல்லாம் உடலக்ஷணம். (உ)

களை, செய்து - அநுஷ்டித்து, உன் - உன்னுடைய, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அடிக்கடவாதே - திருவடிகளை யொழிய, (அநுஜ்ஜ்வஜநிதமாய் அபர்யவஸாந லப்டமான ஸ்வாநந்தத்திலும் தாத்பர்யம்பண்ணாதே), வழி - பாரதந்த்ர்யமார்க்கம், வருகின்ற - தப்பாதபடிவருகிற, அடியோர்க்கு - சேஷபூதரானவெங்களுக்கு, அருளி-, நீ-(நிருபாதிக பந்துவான) நீ, ஒருநாள் - (அபிமதபாபிமாநம் வந்தது) ஒருநாளிலே, படிக்கு - அதுக்கு, அளவாக - அநுரூபமாக, நிமிர்த்த - நிமிர்த்தளந்து கொண்ட, நின் - உன், பாத பங்கயம் - நிரதிசய போக்யமான திருவடித் தாமரையை, தலைக்கு - என்தலைக்கு, அணியாய் - அநுரூபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளை என்தலையிலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து]-குடிக்கீடாகவர்த்தித்து; குலமர்யாதை தப்பாதேவர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்சரில், கநிஷ்டர் முடிசூடியறிவாரில்லை" என்னுமிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடிப்பிறப்புக்கு லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி: "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்கிறபடியே, ஜடாவலகலமும் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கை. [நன்தீர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்த்தங்களில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்து. [உன்பொனடிக் கடவாதே] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே யென்னுதல், உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்னுதல். அல்லதறியாமையாவது - அநந்ய ப்ரயோஜநனாகை: தப்பாதொழிகையாவது - ஆஜ்ஞையை அதிலங்கியாதொழிகை; "ராஜ்யஞ்ச அஹஞ்ச ராமஸ்ய" என்றிருக்கையும், பெருமாளை மீட்கைக்குச்சென்று திருவடிகளிலே விழ "பித்ருவசநத்தை யநுஷ்டித்தோமான நிறம் நமக்குண்டாவது, நீ ராஜ்யத்திலே யிருக்கிற்காண்" என்ன "சிரஸா ப்ரஸாத்ய ஸஹோதரஷ்ட:" என்று மீளுகையும். [வழிவருகின்ற] - பரம்பரையாய் வருகிற என்னுதல்; அடிமைசெய்யும் முறைமையிலொன்றுந் தப்பாதபடி போருகிற என்னுதல். [அடியோர்க்கருளி] - அநந்யகதியாயிருக்கிற எங்கள் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [நீயொருநாள்] - சேஷியான நீ முன்புதகலங்கின நாளிலே. [படிக்களவாக நிமிர்த்த] - பூமிக்களவு கடந்தத ஸம்ருத்தரூபமான திருவடிகளை நிமிர்த்த ஆச்சர்யத்தோபாதி போருமாயிற்று; பூமியளவிலே குசைதாங்கினபடி. [நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்] - ஸர்வஸுலபனான உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை என்தலைக்கு ஆபரணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். குணகுணநிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார்தலைகளிலும் வைத்த திருவடிகளை, அநந்ய ப்ரயோஜநனான நான் இழக்கவோ? ருசியில்லாதார் தலையிலேவைத்த திருவடிகளை ருசியுடைய என்தலையில் வைக்கலாகாதோ? பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை என்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? "கோலமாமென் சென்னிக்கு" என்றிருக்கிற என்தலையில் வைக்கலாகாதோ? இந்தசீலம் காணாசித்தமாய்ப் போகிறேனோ? [கொடிக்கொள இதமாஷீ] - ஸுரக்ஷிதமாய் ப்ரமஹாரமான தேசத்திலே கண்ணாளநதருளப்பெற்றது, "எனவருகறதோ" என்கிற பயந்தீர; என்னை ரக்ஷயிக்கைக்கும் இதும்வழுறை என்கை. "ஸா ராமேணக்ருதவிருத்தஶோகா" என்று ராமஸந்தேஶத்தாற்பிறந்த அதிசங்கைபோய், "ராமஸ்ய ஶோகேந ஸமாநஶோகா" என்று விரஹத்தாலேவந்த ஶோகமே பிராட்டிக்கு உண்டானாற்போலே.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலபமான உன்திருவடிகளை என்தலையில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கீடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கை. "இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியரிவாரில்லை" என்றானிறே ஸ்ரீபரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கி; **"பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே । பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்ச குஶலம் க்ருஹே"** (பங்கதிக்தஸ்துஜடிலோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஶலம்க்ருஹே) என்றும், **"ஜடிலம் சீரவஸநம்"** (ஜடிலம்சீரவஸநம்) என்றும், **"நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் । பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌரா வை தர்மவத்ஸலம்"** (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம்)-அருகேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனைச் சூழவிருக்கிற பௌரரானவர்கள் இவனை யநுபவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியேன் என்னில்?- **"ராஜபுத்ரம்"** (ராஜபுத்ரம்) - பெருமாள் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனோ தான் நமக்குத் தோங்கப்புகுகிறான்?" என்றிருந்தார்கள். **"தர்மவத்ஸலம்"** (தர்மவத்ஸலம்,-இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; தர்மத்துக்காகத் தன்னை யழியமாறினானிறே யவன். **"ஸஹிஸ்வ ஸவிதேயஸார்த்தம்"** (ஸஹிஸ்வஸவிதேயஸார்த்தம்; - தானொருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆத்தர்பலரையுங் கொண்டுபோனான்; அதுக்கடி - "நாம்ஒருவருமேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணநீர்கண்டால் மீளாரோ?" என்னுமத்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு.—குடிக்கிடந்து இத்யாதி. "படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலப இத்யாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஶேஷபூதமான ஸ்வரூபத்துக்கநுகுணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷியாவிட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஶயமாகவுமாம். பண்டில்லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஶ்யத்தால் வந்த விக்ருதிகள். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதிக்தஸ்து இத்யாதி. "பங்கதிக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே । பாதுகே தே புரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்ச குஶலம் க்ருஹே" இதி யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயாணே ராமம்ப்ரதி ஹநுமத்வாக்யம். "ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலிம் பதிதம் புவி । ததர்ஶ ராமோ துர்தர்ஶம் யுகாந்தே பாஸ்கரம் யதா" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடே. "நஹி தே ராஜபுத்ரம் தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் । பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌரா வை தர்மவத்ஸலம்" இதி யுத்தகாண்டே ராமாகமநாவஸரத்திலே. "ந - வ்யவஸ்யந்தி" - அத்யவஸித்தார்களில்லை யென்றபடி. இவன்கைகழியப்போகையாலேயோ நசையற்றதென்ன - அருகே இத்யாதி. நசை - பேராசை. தோங்குகை - இருக்கை. அவன்தன்னோடு- சக்ரவர்த்தியோடு. அதெப்படியென்ன-தர்மத்துக்காக இத்யாதி. இவனும், "தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிசூடக்கடவனல்லன்" என்கிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளையுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஸஹிஸ்வ இத்யாதி. "ஸஹிஸ்வ" என்றதுக்கு பாவம் - தானொருவனுமே இத்யாதி. "ஸஹிஸ்வ, ஸவிதேயஸ்வ" என்ற சகாரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

யப் போவாரைப்போலே, ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக்கோடு போனானாயிற்று. பரிவாற்றுமைக்குத் தன்னிற்குறைந்தா ரொருவருமில்லையாயிற்று பரிகரத்தில். "ப்ரஸாயாசிதோமயா" (ப்ரஸாயாசிதோமயா) - நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ? 'ப்ரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா" (ப்ரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா) என்றாரிறே யவரும்; "அவனும் தனக்கடுக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கடுக்கும்படி செய்தோம்" என்றாரிறே. "அவன் தலையாலேயிரந்த கார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்" என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது. "ப்ராதா:" (ப்ராதா:)- "ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மந:" (ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மந:) என்கிறபடியே, அவர் தந்திருமேனியாக வன்றோ என்னை நினைத்திருப்பது? ஶேஷம் பூர்வவத். இப்படி இக் குடியிலில்லாத ஏற்றங்களையுஞ்செய்து. "மூத்தாரிருக்க விளையார் முடிசூடக்கடவதன்று" என்றுபோந்தவித்தனைமுன்பு; ஆற்றாமையும், கண்ணும் கண்ணீருமாய், ஜடையும் புனைந்து வல்கலையுமுடுத்திருந்தாரில்லையிறே முன்பு இவனையொழிய. [நின்தீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைச்செய்து. [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - தன்சபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவும்அன்றிக்கே, முன்பு பெரியவாற்றாமையோடே ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் தொடக்கமானாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், 'நாம் ஐயர் சொன்னகார்யம் செய்தோமான நிறம்பெறலாவது, நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்" என்ன; "ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:" (ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:) என்று ஹ்ருஷ்டனாய் மீண்டுபோந்தானிறே: அப்படியே, உன்னுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணாதே. உன்திருவடிகளுக்குத்தப்பாதே.

இத்யாதி. ரதகஜதுரகபதாதிகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குஹேது - பரிவாற்றமைக்கு இத்யாதி. "மறுப்பரோ" என்னுமதுக்கு நியாபகமருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஸாயாசதஸ் தஸ்ய இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ராவணவதாநந்தரே ராம:, '[illegible]' இதி பூர்வார்த்தம். இந்த ஶ்லோகத்துக்கு பாவம் - அவனும் இத்யாதி. நமக்கடுக்கும்படியென்றது, நம்முடையநைர்க்ருண்யத்துக் கடுக்கும்படியென்றபடி. விவரணம் - அவன்தலையாலே இத்யாதி. "ப்ராதா:" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ராதாஸ்வாமூர்த்தி: இத்யாதி. "ஆசார்யோ ப்ரஹ்மணோ மூர்த்தி: பிதா மூர்த்தி: ப்ரஜாபதே: | மாதா ப்ருதிவ்யா மூர்த்திஸ்து ப்ராதா ஸ்வோ மூர்த்திராத்மந:" இதி மாநவ தர்மஶாஸ்த்ரே. ஶேஷம்பூர்வவத் என்றது- மஹாப்ரவேஶத்திற் பண்ணின வ்யாக்யாநத்தைநினைத்து. "வாஹ்ய" என்ற ப்ராணிகளைச் சொன்னது - ஆனை குதிரைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். விவரணம் - மூத்தாருக்க இத்யாதி. 'முன்புஇவனையொழிய' என்றவநந்தரம், அப்படியே இவரும், ப்ராப்யத்வரையாலே, ப்ரபந்நகுலத்திலில்லாத "கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்," "மண்ணையிருந்துதுழாவி" இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட அழுவதுதொழுவதான வ்யாபாரங்களாலே அதிசயத்தையுண்டாக்கி என்றுகூட்டுவது. தீர்த்தவடிமையாவது - உனக்கேயற்றுத் தீரப்பண்ணுகிற வடிமையென்று விவக்ஷித்து, அத்தால் பலிதம் - தன்னுடைய இத்யாதி. உன் விஷயமாய் இதரஸங்கநிவர்த்தகமான அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்தென்று ஸப்தார்த்தம். 'நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலே யிருக்கில் காணும்' என்றவநந்தரம், 'தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே' என்றத்தை யநுஸந்திப்பது. 'நிர்ப்பந்திக்கு மதுவுமன்றிக்கே' என்றதுக்கு, 'ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்ட:' என்றதத்தோடே யந்வயம். ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணாதே யென்றது - ஈஶ்வரனுக்குத் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கத் திருவுள்ளமானால், அந்த வ்யஸநத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்று.

அன்றியே, உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே என்னுதல். அதாவது - அநந்யப்ரயோஜநனைகை. [வழிவருகின்ற வடியரோர்க்கருளி] - அடிமை முறைதப்பாதே போருகிற அநந்யகதிகளான எங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. [நீயோ ருநாளித்யாதி] - அந்தஸ்வஹாவம் ஒருநாளிலேயாய்ப் பின்பு வற்றுமதோ? அப்ரதிஷேதத் துக்கு மேற்பட ருசி மிகையோ? குணதணநிருபணம்பண்ணாதே எல்லார்தலையிலும் வைத்த திருவடிகளை, ஆசையுடைய என்தலையிலும் வைக்கலாகாதோ? [படிக்கள வாக] - பூமியை விளாக்குலைகொள்ள விஞ்சவளருமதிலும் அரிதுபோலேகாணும், அதுக் களவாகத் திருவடிகளைக் குசைதாங்கின அருமையும் உனக்குஅரியதொன்றாய் நான் க்லேசப்படுகிறேனோ? இத்தனையன்றோ செய்யவேண்டுவது? [நின்பாதபங்கயமே] - ஒருசெவ்விப்பூவைக்கொண்டு காணும் காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது [தலைக்கு அணியாய்] - ஏதேனுமாகக்கொள்ள நினைத்தகார்யத்துக்குஅளவாக்க மித்தனையாயிருந்த திறே; பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை என்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? [தலைக்கணியாய்]- "கோலமாமேன்சென்னிக்கு" என்று இருப்பார்தலையில் வைக்கலாகாதோ? "கதா" (கதா) என்கிறார். [கொடியித்யாதி] - "ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீதஸோகா ராமஸ்யஸோகேந ஸமாநஸோகா" (ஸாமஸங்கீர்த்தநவீதஸோகா ராமஸ்யஸோகேந ஸமாநஸோகா) — பெருமாளுடைய ஸத்பாவத்தில் அதிஸங்கையாலேயும் ஒரு ஸோக முண்டு. பிரிவாற்றாமையாலே படுகிறதும் ஒருஸோகமுண்டு; அதில் - திருவடியைக் கண்டபின்பு ஒன்று தீர்ந்ததிறே: அப்படியே ஸாக்ஷிசமாய் ஸ்ரமஹரமான தேசத்திலே

எந்தவழியே வருகிற என்ன - அடிமைமுறை இத்யாதி. "ஒருநாள்" என்றதுக்குஹாவர் - அந்தஸ்வ ஹாவம் இத்யாதி. அந்தஸ்வஹாவமாவது - க்ருபைபண்ணுமவை. வற்றுமதோ - வற்றுமதன்றென்ற படி 'படி" என்ற அசேதநஸாதிக்கஹாவம் - அப்ரதிஷேதத்துக்கு இத்யாதி. மிகையோ - அதிக மாக வேண்டுமதோ? தாத்பர்யம் - குணதண இத்யாதி. படியிலே நிமிர்த்தவென்னாதே. "ஆளாக நிமிர்த்த" என்று விசேஷிக்கிறதென்? அப்படியாளாக நிமிர்த்தமையருந்தவோவென்ன - பூமியை இத்யாதி. 'விளாக்குலை கொள்ளுகை' குலை - சுவாயு, விளாக்கொள்ளுகை, - வ்யாபிக்கை. சுபளீ கரிக்கையென்றபடி. குசைதாங்கின - சுடராகிப்பட்டு நிமிர்ந்த இஸ்வார்த்தபரதக்கத்து க்லேசா ஹாவமாநனிச்செய்கிறார் - உனக்கரியது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இத்தனையன்றே செய்ய வேண்டுவதென்றது - செலுத்தவதாரிகைபாதல். "பங்கயம்" என்றதுக்குஹாவம் - ஒருசெவ்விப் பூவை இத்யாதி. பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை பிறருடைய தலைக்களவாக்கப் போமோவென்ன - ஏதேனும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். மையாயென்னைகே. "அணியாய்" என்றதுக்குஹாவம் கோலமாம் இத்யாதி. "அணியாய்" என்கைக்கு, அப்படி ப்ரார்த்திப்பானோவென்ன; ப்ரார்த்யமென்கைக்கும், திரு வடிகள் அலங்காரமென்னுமதக்கும் ப்ரமாணம்-கதாவென்கிறதொன்று, "கதாவா ஸுகுமாராவ" இத்யாதி, "ஸீர்யோவா யுக்தா ஸவிஷ்யதி" இதி யாமுநாசார்யஸ்தோத்ரே. மதினைச்சொன்ன துக்கும், "தலைக்கணியாய்" என்றுசொன்னதுக்கும் ஸக்ருஷ்டார்த்தமாகஹாவம் - ஸாராம இத்யாதி. "ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீதஸோகா ராமஸ்யஸோகேந ஸமாநஸோகா | ஸரந்மேகே ஸாந்த்ரஸுக்ஷ்மாவ்ருதஸோமலேகேவ கண்டகாவலஹ்யவ" இதி ஸுந்தரகாண்டே, "வீதஸோகா" என்றதிற்க, "ஸமாநஸோகா" என்றது சேருமபடியென்னென்ன - பெருமா ளுடைய இத்யாதி 'ராமஸங்கீர்த்தநவீதஸோகா" என்கையாலே பெருமாளுடைய ஸத்பாவத் தில் அதிஸங்கை போயிற்றென்றபடி. கொடிகளையுடைத்தாய், பொன்மதிளாலே சூழப்பட்டு, குளிர்ந்த வயலையும் சோலையையுமுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே என்று ஸப்

கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றது, "என்வருகிறதோ?" என்கிற பயந்தீர; இனியென்னை விஷயீகரிக்கும் அதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனைகாலங்கிடத்தியுன்றிருவுடம்பசையத், தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்துதொல்லடிமைவழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளித், தடங்கொடாமரைக் கண்விழித்துநீயெழுந்துன்றாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கொள்மூவுலகுந்தொழவிருந்தருளாய்திருப்புளிங்குடிங்கிடந்தானே.

ஆ:—(கிடந்தநாள்.)—இங்ஙனே யொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிரானே! உன் திருவுடம்பு நோவாதே. உன் திருவுடம்பு நோவாதே உன்னடியேனான எனக்காக நீ ஒருநாள், தாமரைத் தடம் மலர்ந்தாற்போலே திருக்கண்களை விழித்து எழுந்திருந்து உன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென்கிறார்.

ஒ:—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுடம்பசை ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, உன்னடியோமுக்காகத் திருக்கண்களை விழித்து, எழுந்திருந்து, உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படியிருந்தருளாய் என்கிறார்.

[தொடர்ந்தென்று தொடங்கி] - இது இப்போதைக்கடுப்பதென்றுணர்த்தி அடிமைசெய்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாய் வருகிற அடிமைநெறிதப்பாதே வருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும் தம்மைக் கொண்டாடுவாரல்லர். ஓரிடத்துக்கே கூடவாரை வேறு நோக்குவாரன்றோ என்று தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள் தாமரை] - தடத்தை விழுங்கின தாமரை. இடங்கொள் - இடமுடைத்தானை.

ப.—அநந்தரம், திருமேனியசையும்படி எப்போதும் கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோங்கள் கண்டநுபவிக்கும்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட உணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறார்.

திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! (அபேக்ஷாபாரதந்த்ர்யத்தைக்கொண்டு), கிடந்தநாள் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்று தொடக்கமாக, கிடந்தாய் - இப்படி யொருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; உன் திருவுடம்பு - உன் திருமேனி, அசைய - அசையும்படி, எத்தனைகாலம் - இன்னமெத்தனைகாலம், கிடத்தி - கண்வளர்ந்தருளக்கடவை? (இனி), தொடர்ந்து - (எங்கள் அபேக்ஷைக்காக வுன்னை அநுவிதானம்பண்ணிச்) சென்று, குற்றேவல் - அந்தரங்கவ்ருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல் - அநாதிஸித்தமான, அடிமைவழி - சேஷத்வமார்க்கத்திலே, வரும் - வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கேசேஷமாம்படி

தார்த்தம். 'கொடிக்கொள்' என்று தொடங்கி, 'கிடந்தானே - குடிக்கிடந்தென்று தொடங்கி, தலைக்கணியாய்' இத்யந்வயஃ. (உ)

யநந்யகதிகளான எங்களுக்கு, அருளி-இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள்-கொள்ளும்படி பெருத்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-திருக்கண்களை, விழித்து - பரக்கவிழித்து, (நீ), எழுந்து - (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, உன் - உனக்கநபாயிநீயாய், தாமரை - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான ஸௌகுமார்யத்தையும், மங்கையையும் - பருவத்தையுமுடைய ளான லக்ஷ்மியும், நீயும் - , இடங்கொள் மூவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்த்ரயமும், தொழ - (அநந்யப்ரயோஜநரோபாதி) கண்டநுபவிக்கும்படி, இருந்தருளாய்-இருந்தருளவேணும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்திருந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள் கிடந்தாய்] - ஓர் ஆச்ரிதன் "சாய்ந்தபோதை அழகுகாணவேணும்" என்றாசைப்பட்ட நாள் தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறிலையோ? [எத்தனை காலக்கிடத்தி] - இனியொருவன் வந்து "கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு" என்னுமளவுங் கிடக்குமித்தனையிறே. எல்லாச் சேஷ்டிதங்களும், "ஹஸ்தாநாம்" என்றிருக்கை தவிராதிறே. [உன் திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமேனி அலசும்படி. அர்ச்சிக்கும் அவர்களை நீ பார்க்குமித்தனையோ? உன்னையும் பார்க்க வேண்டாவோ? [தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து] - "இக்கரையில் செய்யவடுப்பது இது" என்று உணர்த்தி அந்தரங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி. பெருமாள் தமக்கு அபிமதங்களில் அவஹிதரான்றிக்கே யிருந்தபோதும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்" என்று வடிம்பிட்டு இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே. [தொல்லடிமை] - ஆத்மாவுக்குஸ்வாபாவிகமான அடிமை: "ஸ்வஸஹஜகைங்கர்யவிதய:" என்கிறபடியே. [வழிவருந்தொண்டரோர்க்கருளி] - நெறிதப்பாதேவருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபை பண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும், தம்முடைய யோக்யதையைச் சொன்னாற்போலேயிருக்கும்; அதன்று சொல்லுகிறது; "ஒருவர்க்கே மோக்ஷமாயிருப்பாரை வேறாமுகம் பார்ப்பாருண்டோ?" என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள்தாமரைக்கண் விழித்து] - பொய்கையை விழுங்கின தாமரைபோலே இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீ யெழுந்து] - நீ எழுந்திருந்து: உணர்ந்தருளும் போதைச் செவ்வியை அநுபவிக்கவேணும்; "மாரிமலை முழைஞ்சில்" என்கிறபடியே. [உன் தாமரை மங்கையும்நீயும்]-பிராட்டியும் தேவருஞ் சேரவிருந்து எனக்குக் காட்டித் தரவேணும். "பங்கயத்தாள் திருவருளும்" என்று ஆச்ரயணவுபாயாகையாலே புருஷகாரபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுக் கீழ்; "அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக்கடவது" என்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள் மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்]-அநந்யபரரைப்போலே முறையிலே தொழவிருக்கும் இருப்பை நான் கண்டநுபவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே]-ஸாலப்ஹனைபின்பு எல்லாஞ் செய்தருளத்தட்டென்? [திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே-இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகை அநுபவிப்பித்தருளிற்று; இருந்தருளின அழகை அநுபவிப்பித்தருள வேணுமென்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள்கிடந்தாய்] - "கிடந்த்தோர்கிடக்கை" என்று கிடையழகுகாண வேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருப்பா னொருவனுக்காக, ஆசைப்பட்டஅன்றுதொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளினாய். [எத்தனைகாலங்கிடத்தி] – இனியோருவன்வந்து "கிடந்தவா றெழுந்திருந்துபேசு" என்னுமளவும் கிடக்கு மித்தனையிறே. எல்லாச்சேஷ்டிதங்களும், "ஹ்ருதா நாடி"(பக்தாநாம்) என்றிருக்கை தவிராதிறே. [உன்திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமேனியலசும்படி. அர்த்திகளையேபார்க்குமித்தனையோ ? உன்னையும் பார்க்க வேண்டாவோ? [தொடர்ந்துகுற்றேவல்செய்து]-"இத்தசையில் செய்யவடுப்பதுஇது, இத்தசையில் செய்யவடுப்பதுஇது"என்றுணர்த்தி,அந்தரங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி.பெருமாள், தமக்கு அபிமதங்களில் அவஹிதரன்றிக்கே யிருந்தபோதும்,"இவ்வடிமையைக் கோண்டருளவேணும், இவ்வடிமையைக் கோண்டருளவேணும்" என்று அவ்வவகாலந் தோறும் "மாம்வத, மாம்வத" (மாம்வத, மாம்வத) என்று வடிம்பிட்டுஅடிமைசெய்தாற் போலே, அந்தரங்கவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [தொல்லடிமை] - ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான அடிமையாகையாலேபழையதாய்ப்போருகிறஅடிமை."ஆவிஸ்யுர்மமஸஹஜகைங்கர்யவிதய:" (ஆவிஸ்யுர்மமஸஹஜகைங்கர்யவிதய:) என்னக்கடவதிறே. [வழி வருந்தோண்டரோர்க்கருளி] - அடிமைமுறை தப்பாமேபோருகிற அநந்யகதிகளான எங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. இம்மூன்றுபாட்டிலும், தம்முடையயோக்யதையைச் சோன்னாற்போலேயிறேயிருக்கிறது; அதுஅன்று சோல்லுகிறது;"ஒருவர்க்கேயாயிருப்பாரை வேறு

மூன்றாம்பாட்டு.—கிடந்தநாள் இத்யாதி. "உன்திருவுடம்பசைய - எத்தனைகாலங்கிடத்தி- தாமரைமங்கையும்நீயும் - இருந்தருளாய்" என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவுடம்பசைய இத்யாதி.

"கிடந்தநாள்" என்கையாலே - கிடக்தகாலத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை யென்று தோற்றுகிறது. அக்கால தைர்க்யத்துக்கு ஒருஹேது அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்யாதி. ஆஸ்ரிதர் அபேக்ஷைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற அன்றுதொடங்கி ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; ஸுகுமாரமான உன்திருமேனி யலஸமாம்படி இன்னம் எத்தனை காலம் கண்வளர்ந்தருளக் கடவையென்று பதார்த்தம். கிடந்ததோர் கிடக்கையித்யாதி: திருமாலை. 'கிடந்தவாறெழுந்திருந்துபேசுவாழி' திருச்சந்தவிருத்தம். ஸ்பஷ்டோர்த்த:. இதுக்கு ஒருமுடிவுண்டாகவொண்ணாதோ என்கிற இது, "எத்தனை காலம்கிடத்தி"என்கிற இவர்க்குவிவக்ஷிதமாகையாலே, அம்முடிவுண்டாவது, ஆஸ்ரிதன்,"எழுந்திருக்க வேணும்" என்றபேக்ஷிக்குமளவும் என்கிறார்-இனியோருவன் இத்யாதி. கிடக்கையிருக்கையெல்லாம் ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காயிருக்குமோ என்ன - எல்லாச்சேஷ்டிதங்களும் இத்யாதி."ஸம்ஸ்ரிதாய்த்தஜ் ஞகாய்" என்னக்கடவதிறே. வரதராஜஸ்தவே.(௬௩)அசைய-அலசும்படி;அலஸமாம்படி. இத்தால் பாவம் - அர்த்திகளையே இத்யாதி. "தொடர்ந்து" என்றவிசேஷணத்துக்குபாவம் - இத்தசையில் இத்யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவிவரணம் - பெருமாள் இத்யாதி. தொடர்ந்து - அநுவியாகம்பண்ணி யென்றபடி. வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து. அடிமையில்தொன்மையேதென்ன - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி. அப்படி ஸ்வாபாவிகமோவென்ன - ஆவிஸ்யுர் இத்யாதி. அஷ்டஸ்லோகீ. "ஸகாரனாய்ஹாயே வஸஹேஸ்யஸஹம்நநிவஹோநாராணாநிகத்ரநாடி" இத்யாதி. கைங்கர்யவிதய: என்கிறதில், விதியென்றது - விதானமாய், கைங்கர்யக்ரியையைச் சொல்லுகிறது. "குடிகுடிவழிவந்தாட்செய்யும்தொண்டர்" என்றும், "வழிவருகின்றவடியர்" என்றும், "தொல்லடிமை வழிவரும்தொண்டர்" என்றும், தம்முடைய அயோக்யதையையென்றப்டி. "தாமரை" என்ற ஏகவசநத்திலேநோக்காகபாவம்-

முகம்பார்ப்பாரில்லை'' என்று தம்முடைய அநந்யகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து]-பொய்கையைக் கண்செறியிட்ட தாமரைபோலே, இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீயெழுந்து] - நீயெழுந்திருந்து. "சீரியசிங்கமறிவுற்று'' என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளும்போதை யழகு காணவேணும். [உன்தாமரைமங்கையும்நீயும்] - ''ஸமவத்விஷயத்தில் முதலடியிடுவார் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றக்கடவது'' என்னுமத்தாலே, ''பங்கயத்தாள்திருவருள்'' என்றார் கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போருமத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள்மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்] - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே முறையிலே தொழ நீ யிருக்குமிருப்பை நான் கண்டநுஷவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே] - நீ ஸாலஹ்ஞனபின்பு, எல்லாம் செய்தருளவேணும். அபேக்ஷிதங்களெல்லாஞ் செய்தருளக்கடவதானால், அதில் ஏகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக்கட்டவேண்டாவோ? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகுகாட்டினாய்; இருந்தருளினபோதை யழகையுங் காட்டியருளாய்! (௫)

நான்காம் பா. ௬.

புளிங்குடிக்கிடந்துவரகுணமங்கையிருந்துவைகுந்தத்துள்நின்று
தெளிந்தவென்சிந்தையகங்கழியாதேவென்னையாள்வாய்!எனக்கருளி
நளிர்ந்தசீருலகம்மூன்றுடன்வியப்பநாங்கள்கூத்தாடிநின்றார்ப்ப
பளிங்குநீர்முகிலின்பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்பநீகாணவாராயே.

ஆ.—(புளிங்குடி.) - உன்னுடைய காருண்யத்தினாலே எனக்காகப் புளிங்குடிக்கிடந்து, வரகுணமங்கை யிருந்து, வைகுந்தத்துள்நின்று, தெளிந்த என்சிந்தை அகங்கழியாதே என்னையடிமைகொண்டருளினாப்போலே, இன்னமும் உன்னுடைய பரமகாருண்யத்தினாலே சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடிகளை என்தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளி, "ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்''என்று இந்தக் கல்யாணகுணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்று ஆரவாரப்பட நிறம் அழகிதான மேகத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகியதிருப்பவளத்திற் சிவப்போடேகாணலாம்படி நீ வரவேணுமென்கிறார்.

பொய்கை இத்யாதி. தடம் - பொய்கை, பரப்பும். கண்செறியிட்ட - மறைத்த. "நீயெழுந்து'' என்கைக்கு, எழுந்திருக்குமது அழகாயிருக்குமோவென்ன - சீரிய இத்யாதி. அறிவுற்று-உணர்ந்து. கீழே "பங்கயத்தாள்'' என்றுவைத்து, பின்னையும் 'தாமரைமங்கை'' என்கிறதென்னென்ன-ஸமவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. ''திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்'' என்றுகூட்டிஹாவம்-நீ ஸாலஹ்ஞன இத்யாதி. விவரணம்-அபேக்ஷிதங்கள் இத்யாதி. ''கிடந்தானே - இருந்தருளாய்'' என்றுகூட்டி, உக்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டுகிறார்-சாய்ந்தருளின இத்யாதி. ஏகதேசம் செய்கையாவது-திருப்புளிங்குடியிலேகிடக்கை. 'உன்திருவுடம்பசைய - கிடந்தநாள் கிடந்தாய் - எத்தனைகாலம் கிடத்தி' என்று தொடங்கி, 'திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்' இத்யந்வயः. (௫)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான திவ்யஸ்தாநங்களிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[தெளிந்த என்சிந்தை யகங்கழியாதே என்னையாள்வாய்] - அயோக்யனென்று அகலாதபடி* கண்கள் சிவந்திலே என்ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அங்கே வந்து புகுந்து நிரந்தரமாக விருந்தருளி என்னை ஆளுகிறவனே! [நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப]-"ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்று இந்தக்கல்யாண குணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட. [பளிங்கென்று தொடங்கி] - அறத்தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நிறமழிந்தான மேகத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில் சிவப்போடே காணலாம்படி நீ வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னை யடிமை கொண்ட ஸௌசீல்யமான வடிவோடேகூட நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, வரகுணமங்கை - திருவரகுணமங்கையிலே, இருந்து-, வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று-, தெளிந்த - ("இவை நமக்காகப்பண்ணின வ்ருத்திகளிறே" என்று) தெளிந்த, என் - என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சுக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, (உன்னுடைய சீலாதிகுணங்களைப்ரகாசிப்பித்து), என்னை-, ஆள்வாய் - அடிமைகொண்டவனே! எனக்கு-, அருளி - விசேஷமாகக்ருபைபண்ணி, (உன்னுடைய), நளிர்ந்த - சீதளமான, சீர் - சீலாதிகளை, உலகம்மூன்று - லோகத்ரயமும், உடன் - ஏககண்டமாய்க்கொண்டு, வியப்ப - "ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமே!" என்று விஸ்மயப்படும்படியாகவும், நாங்கள் - (அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு காணவிருக்கிற) நாங்கள், கூத்தாடி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தப்பண்ணி, நின்று-, ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பரவம்பண்ணும்படியாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலே நிறைந்த, முகிலின் - காளமேகத்திலே, பவளம்போல் - பவளக்கொடி படர்ந்தாற்போலே, கனி - ஸ்நிக்தமான நிறத்தையுடைத்தான, வாய் - திருவதரம், சிவப்ப - சிவந்துதோன்றும்படி, காண - நாங்கள் கண்டநுபவிக்கும்படியாக, நீ வாராய் - நீ நடந்துவந்தருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடி யித்யாதி] - "திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னும் அழகைக்காட்டியும் திருவரகுணமங்கையிலே "பிரானிருந்தமை காட்டினீர்" என்னும் இருப்பில்அழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே "நிலையாரநின்றான்" என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப்புகுர நிறுத்திற்று? இவையெல்லாம் நான் இரக்கவோசெய்தது? [தெளிந்தவென சிந்தையகங்கழியாதே]-அயோக்யனென்று அகலாதபடி* கண்கள்சிவந்திலே என்ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அதனைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி. [என்னையாளவாய்] - உன்னாலல்லது செல்லாத என்னை குணஜ்ஞாநத்தாலே முடியாதபடி தரிப்பித்துப் போந்தாய். [எனக்கருளி] - வ்யதிரேகத்தில் நசையாலே முடியவும்மாட்டாதஎனக்கு க்ருபைபண்ணி. [நளிர்ந்தசீர்] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான சீலத்தை; "ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்கிற இக்கல்யாணகுணத்தை. [உலகமூன்றுடன் வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு

அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க அநுபவித்து விஸ்மயப்படும்படியாக. [நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப]-நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே விக்ருதராம்படி. [பளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப]-தெளிந்தநீரை முகக்கையாலே ஓர்ச்யாமமான மேகமானது பவளத்தைப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீகாணவாராயே] - நான்காண நீ வரவேணும். என்னெதிரே உன் நடைபழகு காணவேணும். அவன் கூத்திருக்கிறபடி. வல்லாராடினாற் போலேயிறே நடையழகிருப்பது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே, மேலும் என் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[புளிங்குடி இத்யாதி] - நான் இரக்கவோ இவையெல்லாம் நீ செய்தது? பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பிலே, "தேவர் ஸ்வாதந்த்ர்ய மெல்லாங் காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணினவிஸ்வாஸத்தில்குலைத்தலின்றிக்கேயிருக்கும்படி எலும்புஉரமுடைய எம்பெருமானார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியேலும்பனை அடியேன்பக்கலிலும் செய்வதோ? "உஹாவிஸ்வாஸ வசீவ-ுகழ்" (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்) என்கிறபடியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாலும் 'இங்குத்தைக்கு ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று; இதுக்கடி, நம்முடையபாபம்' என்று பண்ணின விஸ்வாஸம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை — இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும்படி இளநெஞ்சர்பக்கலிலும்— அத்தைச் செய்யக்கடவதோ?" என்றாராம். திருப்புளிங்குடியிலே "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே "பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்" என்னும்இருப்பழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே "நிலையாரநின்றான்" என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றே என்னைப் பகுரநிறுத்திற்று. [தெளிந்தஎன் சிந்தை யகங்கழியாதே]-"அயோக்யன்" என்றுஅகலாதபடி * கண்கள்சிவந்திலே என் ஹ்ருதயத்தைத்தெளிவித்தும் அத்தைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம் பண்ணி. [என்னையாள்வாய்] - என்னை "அயோக்யன்" என்று அகலவுமொட்டாதே, பிரிவாற்றாமையால் முடியவுமொட்டாதே, குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிப்பித்துக்கொண்டு போந்தாய். [எனக்கருளி] -

---

நாலாம்பாட்டு.—புளிங்குடி இத்யாதி. "புளிங்குடிக்கிடந்து" என்று தொடங்கி, "எனக்கருளி" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருப்பதிகளிலே இத்யாதி. இவ்வளவாக்கினதை - இந்தப்ராவண்யத்தை விளைக்கை.

"வைகுந்தத்துள்நின்று" என்னுமளவுக்கும்பாவம் - நான்இரக்க இத்யாதி. "தெளிந்தஎன் சிந்தை" என்றதுக்கு - "மிரமெயாவஷ-ுயாராஹி:" இத்யாதிப்படியே, எத்தனை துக்கங்கள்வந்தாலும் கலங்காத நெஞ்சென்ற விவக்ஷித்து, அநுக்குஜதிஷ்பம் - பட்டர் இத்யாதி. விவரணம் - மஹாவிஸ்வாஸ இத்யாதி. திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பாவது - எம்பெருமான் திருமேனிக்கும் அழிவுவந்து, பிள்ளை திருநறையூரரையரும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினத்தால் வந்த துக்கம். எலும்புஉரமுடைய - சக்தியுடைய. மஹாவிஸ்வாஸமுடைய வென்றபடி. எலியேலும்பனை - அல்பசக்திகனை. விஸ்வாஸமாந்த்யமுடையனை யென்றபடி. "நான்இரக்கவோ நீயிவையெல்லாஞ்செய்தது" என்கிறவாக்யத்தில் ஹ்ருதிக்ருதமான அர்த்தவிசேஷங்களை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருப்புளிங்குடியில் இத்யாதி. "தெளிந்த" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அயோக்யன் இத்யாதி. ஆரும்ப்ரகாசமேதென்ன - அயோக்யன் என்று இத்யாதி. "எனக்கருளி" என்று தொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் பாவம் - புறம்பு இத்யாதி. நார்ந்த - சீதளமான. சிருக்குக்குளிர்த்தியேதென்ன - அநுஸந்தித்தார் இத்யாதி. சீராவதேதென்ன - ஆழ்வார் இத்யாதி. விலக்ஷணர் - இந்த்ராதிகள். அவிலக்ஷணர்- பூமியிலுள்ளார். "உடன்" என்றதுக்கர்த்தம் - வாசியற என்றது. "நாங்கள்" என்று - ஆத்மநி

புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநமிடாவிட்டால் எங்ஙனே தரிக்கும்படி? [நளிர்ந்த இத்யாதி] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான ஶீலகுணத்தை. "ஆழ்வாரபேக்ஷிதஞ் செய்தருளினான்" என்கிற கல்யாணகுணத்தை. [உலகமூன்றுடன்வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்கஅநுபவித்து விஸ்மயப் படும்படியாக. [நாங்கள் இத்யாதி] - நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே, விக்ருதராம் படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்பட அவஸரமில்லையாயிற்று. [பளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம் போல்கனிவாய்சிவப்ப] - தெளிந்தநீரை முகக்கையாலே நிர்மலமான மேகமானது பவளத்தைப்பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர் ஸம்ப்ரமத்தைக் கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீ காணவாராயே] - என்னெதிரே உன்னழகு காணவரவேணும். அவன்கூத்திருக்கிறபடி. அவன் மாறிமாறி இடும்அடி, வல்லாராடினாற்போலேகாணும் இருப்பது. பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு, "நாம் இங்ஙனே நடக்கிறோம்; நீ அதுக்கீடாக ஆடிக்காண்!" என்ன, "தம்பிரானே! என்னால் அந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ? "கானகம்படியுலாவியுலாவி" இத்யாதி: தேவருடையகுழலோசையைக்கேட்டவாறே, பாடல்தவிர்ந்தார்கள்! தேவருடைய ஸ்வாபாவிகமானநடைக்குத் தங்களுடைய ஶிக்ஷாபலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிர்ந்தார்கள்; குரக்குக் கைகொடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல்லேனோ?" என்றாராம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்துநின்பல்நிலாமுத்தம்
தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து நின்திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்
பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறைபொருநல்தண் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்
கவளமாகளிற்றினிடர்கேடத்தடத்துக்காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே.

ஆ. - (பவளம்போல்.) - வருமிடத்தில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேறிவந்தருளினாற்போலே, கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்து நின் பல் நிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செய்து, நின்திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்! என்கிறார்.

ஸஹபாவசகம். இவர்க்கு விஸ்மயப்படவேண்டாவோவென்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்படிகம்போலே தெளிந்த நீரையுடைய காளமேகத்தில் பவளம்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற கனிவாயானது சிவந்து தோன்றும்படி என்று பதார்த்தம். "நாங்கள் கூத்தாடிநின்றூர்ப்ப" என்றவநந்தரம், "கனிவாய் சிவப்ப" என்றதுக்கு பாவம் - இவர் ஸம்ப்ரமத்தை இத்யாதி. "நாங்கள் கூத்தாடிநின்றூர்ப்ப வாராய்" என்ற பதச்சேர்த்தியால் பலித்தபாவம் - அவன்கூத்திருக்கிறபடி என்று. அவன்வருவது கூத்தோவென்ன - அவன் மாறிமாறி இத்யாதி. "நடச்சை - கூத்து" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. "அவன் நடைக்கீடாக ஆடப்போகாது" என்கைக்குப்பாசுரம் - கானகம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. கானகம்படி - வநபூமி. பாசுரத்துக்கர்த்தம் - தேவருடைய இத்யாதி. குரக்குக் கை-குரக்குவலித்த கை. குரக்கு - குரக்குவாதம். 'புளிங்குடிக்கிடந்து' என்றதொடங்கி அடைவே யந்வயம். (ரு)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பல்நிலாமுத்தமென்று தொடங்கி] - பல்லாகிற ஒளியையுடைய முத்து கதிர்புறப்பட முறுவல் செய்து திருக்கண்களாகிற தாமரைவிளங்க நின்றருளாய். [பவளநன்படரென்றுதொடங்கி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வ்யாபாரமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [கவளமென்று தொடங்கி] - மத்தமான பெரிய ஆனையினுடைய விடாய் கெடுகைக்காக அகப்பட்டு நின்ற பொய்கையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு தோற்றினவனே!

ப.—அநந்தரம், என்முன்னே எழுந்தருளிவந்து மந்தஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டு நின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன் - செறிந்த, படர்க்கீழ் - பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உறை - வர்த்திக்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைய, தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருப்புளிங்குடி — திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனாய், கவளம் - கவளங்கொள்ளுகையே ஸ்வபாவமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - கஜேந்த்ரனுடைய, இடர் - ஆயிரந்தேவஸம்வத்ஸரம் நிராஹாரனாய் நின்று க்லேசித்த து:கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத்திலே, காய் - (விரோதிவிஷயத்திலே) வெவ்விய, சினம் - சினத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்தானே - நடத்திக்கொண்டுவந்தவனே! பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்படரும் சங்கும் செறிந்தாற்போலே, கனி - ஸ்நிக்தமான, வாய் - திருவதரமானது, சிவப்ப - சிவந்துதோன்ற, நின் - உன், பல் - பல்லாய், நிலா - நிற்கிற, முத்தம் - முக்தம்பார்க்கில், கதிர் - கதிரை, தவழ் - உடைத்தாம்படி, முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, (ஸ்ரீகஜேந்த்ரன்முன்பு வந்தாற்போலே), காண - (நானும்)காணும்படி, நீ வந்து-நீ ஸத்வரனாய்வந்து, நின் - உன்னுடைய, திரு-அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும்படி, நின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற நின்றருளவேணும். படர் - பற்றை.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்போல் இத்யாதி] - "ஸவாக்யநாஸுஃ" என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அநுகூலஹர்ஷத்தாலே அகவாயில் வந்த்யம்தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும் [பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையானது. [தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து]-கதிர்தவழும்படி - கதிர் புறப்படும்படி, முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்]-திருக்கண்களாகிற தாமரை விளங்க காலடிவந்து, மூடியவராமாட்டாதே ஸ்தப்தனாய்நிற்கும் நிலையைக் காணவேணும். கண்ணினுடைய ஸ்திமிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகை - தத்காலத்தில் ஒளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே அசைந்து வருகிறபடியாதல். [பவளநன்படரித்யாதி]- நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வ்யாபாரமாய் வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர் - தூறு.

நிர்பாயமாக பவளத்தூற்றிலே ஶங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு பயங்களால் அச்சமில்லையென்கை. [கவளமாகளிறு] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்பு இடர் பட்டறியாத ஆனை. [இடர்கெடத்தடத்து] - தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஒரு க்ஷுத்ர பதார்த்தத்தின் கையிலே அகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியையின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராமே அவனைப் பேரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆனையின் ஊமை கிடாய் என்னுமை. அதுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமித்யாதி] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர:) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அநுகூல தர்ஶநத்தாலே அகவாயில் ஸந்தோஷந்தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து] - 'கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து' - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்நிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதரம். கதிர்புறப்படும்படி முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே அசைந்துவருகிறபடியைச் சொல்லிற்றாதல். [நின்றருளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னை அதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்தனாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும் [பவளமித்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின்கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய், மநோஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, வாயகத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்குமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஶஸ்வபாவம் இதுவாயிருக்க, "எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?" என்று நான் பயப்படும்படி யிருக்கிறதேன்? [கவளமித்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்யாதி. "கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத்தடத்துக்காய் சினப்பறவையூர்ந்தானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ கஜேந்த்ர இத்யாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்யாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கடவனன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர: - ஆதர்த்தவ்யவிஷயமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன் இதிஸ்ருத்யர்த்த:. பவளம்போலே ஸ்நிக்தமான திருவதரமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை நான்காணும்படி நீவக்கென்ற ஸப்தார்த்த:. முக்திவர்த்தத்துக்கு, "நிலா" என்று - ஒளியாய், திருமுத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி அர்த்தாந்தரம் - முத்தத்திலே இத்யாதி. அதாவது - "நிலா" என்றும், "கதிர்" என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸ்ஸைச்சொல்லி, பல்லினுடைய மிக்கதேஜஸ்ஸானது, முத்தத்திலே - அதரத்திலே, தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத்திலே கதிர்தவழுகையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தஸாவம் - கண்ணினுடைய இத்யாதி. "காணவந்து" என்றத்தோடே. "நின்றருளாய்" என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முந்துற இத்யாதி. "நன் - பவளம் - படர்க்கீழ்" என்று அந்வயிப்பது. படர் - தூறு. இத்தால்ஸாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. ஸார்த்தஸாவம் - அத்தேஶஸ்வபாவம் இத்யாதி. "கவளங்கொண்ட" என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டறியாத ஆனை [இடர்கெட] - "வாராயென்னுரிடரைநீக்காய்" என்று, தன்வாயாலே "ஆரிடர்" என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். "ஆனையின்துயரம்" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [தடத்து] - தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலே க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியை யின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்கும், பொய் கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக்கொண்டுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் உளைகிடாய் என்உளை! அதுக்குத் தோற்றினாற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையூர்ந்துபோன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானென்று அங்கவர்படக்கனன்றுமுன்னின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே!கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையூர்ந்து.) - உம்முடைய மநோரதங்களுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில் ?—என்னுடைய மநோரதப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர கதா சார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையூர்ந்து, மாலி ஸுமாலி மால்யவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸநம்பண்ணி யருளினாற்போலே இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மநோரதத் தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், உன்னுடைய அபிலஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படி ப்ரதிபந்தகங்களுண்டென்னில்; ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுதங்களேந்தியிருக்கிற நீ, மாலிப்ரப்ருதிகளான ராக்ஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையென்று தொடங்கி] - மேருஶிகரத்திலேயேறி மேகம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயும்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் ஹலித்தஹாவம் - கவளங்கொண்ட இத்யாதி. "மதமுதிதம்" என்றதுக்குஹாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்யாதி. 'மாகளிற்றினிடர்" என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடரென்று விவக்ஷித்து, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்யாதி ; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - துக்கம். ப்ரமாணாந்தரம் - ஆனையின்துயரம் இத்யாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - ஈடுபடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னுதே, "தடத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - தன்நிலம் இத்யாதி. காய்கை - ஹிம்ஸிக்கை. சினம் - கோபம். "இடர்கெட" என்றதிலே ஞோக்காகஹாவம்-அவ்வானை இத்யாதி. 'ஊர்ந்தானே" என்றதிலேநோக்காக ஹாவம் - அதுக்கு இத்யாதி. பவளநன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே - நீ பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்நிலா இத்யாரப்ய, நின்றருளாய் இத்யந்வய:. (ரு)

நிர்பாயமாக பவளத்தூற்றிலே ஶங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு பாயகங்களால் அச்சமில்லையென்கை. [கவளமாகளிறு] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்புஇடர் பட்டறியாதஆனை. [இடர்கெடத்தடத்து] - தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஓர் நக்ஷத்ர பதார்த்தத்தின் கையிலே அகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியையின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராமே அவனைப்பேரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆனையின் கூப்பிடுகைக்கு வந்தவிடாய் என்றுமை. அதுக்கு வந்து தோற்றினாற்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாற்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமித்யாதி] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர:) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்ருதனாகாத நீ, அநுகூல தர்ஶநத்தாலே அகவாயில் ஸந்தோஷந்தோற்ற விக்ருதனாய் ஸ்மிதம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து] - 'கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து' - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்நிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதரம். கதிர்புறப்படும்படி முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல்லிற்றாதல். [நின்றருளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னை அதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்யனாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும் [பவளமித்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின்கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய், மநோஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, பாயகத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்குமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஶஸ்வபாவம் இதுவாயிருக்க, "எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?"என்று நான் பயப்படும்படி யிருக்கிறதென்? [கவளமித்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆனை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்யாதி. "கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத்தடத்துக்காய் சினப்பறவையூர்ந்தானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ கஜேந்த்ர இத்யாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்யாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர: - ஆதர்த்தவ்யவிஷயமில்லாமையாலே அநாதரித்திருக்குமவன் இதிஶ்ருத்யர்த்த:. பவளம்போலே ஸ்நிக்தமான திருவதரமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை நான் காணும்படி நீவக்கென்ற ஸப்தார்த்த:. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "நிலா" என்று - ஒளியாய், திருமுத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவழும்படி முறுவல்செய்கென்றபடி அர்த்தாந்தரம் - முத்தத்திலே இத்யாதி. அதாவது - "நிலா" என்றும், "கதிர்" என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸ்ஸைச்சொல்லி, பல்லினுடைய மிக்கதேஜஸ்ஸானது, முத்தத்திலே - அதரத்திலே, தவழும்படி முறுவல்செய்கென்றபடி. அதரத்திலே கதிர்தவழுகையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஸித்தஸாவம் - கண்ணினுடைய இத்யாதி. "காணவந்து" என்றத்தோடே. "நின்றருளாய்" என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முந்துற இத்யாதி. "நன் - பவளம் - படர்க்கீழ்" என்று அந்வயிப்பது. படர் - தூறு. இத்தால்ஸாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. ஸார்த்தஸாவம் - அத்தேஶஸ்வபாவம் இத்யாதி. "கவளங்கொண்ட" என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டறியாத ஆனை [இடர்கெட] - "வாராயென்றாரிடரைநீக்காய்" என்று, தன்வாயாலே "ஆரிடர்" என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். "ஆனையின்துயரம்" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [தடத்து] - தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலே க்ஷுத்ரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு ப்ரதிக்ரியை யின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்கும், பொய் கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக்கொண்டுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் உதைகிடாய் என்உதை! அதுக்குத் தோற்றினாற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையூர்ந்துபொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானென்று அங்கவர்படக்கனன்றுமுன்நின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே!கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையூர்ந்து.) - உம்முடைய மநோரதங்களுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மநோரதப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர கதா சார்ங்காதி திவ்யாயுதங்களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையூர்ந்து, மாலி சுமாலி மால்யவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸநம்பண்ணி யருளினாற்போலே இந்த ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மநோரதத் தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், உன்னுடைய அபிலஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படி ப்ரதிபந்தகங்களுண்டென்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுதங்களேந்தியிருக்கிற நீ, மாலிப்ரப்ருதிகளான ராக்ஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையென்று தொடங்கி] - மேருஶிகரத்திலேயேறி மேகம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் ஃபலித்தபாவம் - கவளங்கொண்ட இத்யாதி. "மதமுதிதம்" என்றதுக்கு பாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்யாதி. 'மாகளிற்றினிடர்" என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடரென்று விவக்ஷித்து, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்யாதி; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - து:கம். ப்ரமாணாந்தரம் - ஆனையின்துயரம் இத்யாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - ஈடுபடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னாதே, "தடத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - தன்நிலம் இத்யாதி. காய்கை - ஹிம்ஸிக்கை. சினம் - கோபம். "இடர்கெட" என்றதிலே நோக்காகபாவம்-அவ்வானை இத்யாதி. 'ஊர்ந்தானே" என்றதிலேநோக்காக பாவம் - அதுக்கு இத்யாதி. பவளநன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே - நீ பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்நிலா இத்யாரப்ய, நின்றருளாய் இத்யந்வய:. (ரு)

திக்கொண்டு வந்து, பெரிய சினத்தையுடையரான மாலி மால்யவான் தொடக்கமான அஸுரர்கள் அங்கே முடியும்படி சீறி, அவர்கள் முன்பே நின்ற காயும் சினத்தையுடைய வேந்தே! [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - "அதுபண்டிறே" என்னவொண்ணாதபடி ஸம்ருத்தமான திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! இப்பாட்டில் க்ரியை மேலிற்பாட்டிலே.

ப.—அநந்தரம், உகவாதார்முன்னேயசுப்படப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு சென்று நின்ற நீ, உகந்துகாண ஆசைப்பட்ட என்முன்னே அப்படி அவனை மேற்கொண்டுவந்து நின்றருளவேணு மென்கிறார்.

பொன் - கநகமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின், மீமிசை - மேலேபடிந்த, கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-(விரோயிவிஷயத்திலே) வெவ்விய, சினம் - சீற்றத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபக்ஷங்களிலே காலாக்நிகல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டு - ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தையும், ஏந்தி-, மா-பெரிய, சினம் - சினத்தையுமுடைய, மாலி-, மான் - மஹானான, மாலி - சுமாலி, என்று - என்றுப்ரஸித்தரான, அவர் - அவர்கள், அங்கு - அந்தயுத்தபூமியிலே, பட - நசிக்கும்படி, ("கூாஜா௱ஹிவஷ௱றஃ கொ௱யெ" என்கிற கணக்கிலே), கனன்று - பெரியசீற்றத்தோடே, முன் - (உகவாதார்)முன்னே, நின்ற - (இவ்வழகைக்காட்டி) நின்றவனாய், ("அங்கருளில்லாத்தன்மையாளன்" என்னும்கணக்கிலே), காய் - விரோயிகளுக்குஉாஹகமான, சினம் - க்ரோதகுணத்தையுடைய, வேந்தே — ஸ்வாமியாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம் மடிகையாலே ஒளிவிடுகிற, முடியானே - திருவபிஷேகத்தை யுடையவனாய், (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், (அவ்வழியாலே), எம் - எங்களுடைய, இடர் - அநுஹவாலாஹரூபமான து:கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக் கடவனாயிருக்கிறவனே! அந்த வாஹநத்தோடும் ஆயுதங்களோடும் திருவபிஷேகத்தோடும் நான் காணும்படியாகவந்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்! என்று கீழே அந்வயம்.

இ—ஆறும்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ஆனையிற்காட்டில் ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களுண்டே யென்ன; மாலிப்ரப்ருதி ராக்ஷஸரிலும் வலிதோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகம்? என்கிறார்.

[காய்சினப் பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குத் தண்ணளியுண்டாகிலும் கண்ணற்றழியச் செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்] - அப்போதிருக்கும்படி மேருவைக்கிளிய ஒரு காளமேவம் படிந்தாற்போலே. இப்போது இதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகில் இருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு வந்தமாலி [மாலிமான்] - மஹானான மாலி, ஸுமாலி யென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்று முன்நின்ற] - சீறி; அவர்கள்முன்னே நின்ற; வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே]- திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்கா நின்ற திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! நீர் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்தனென்று தான் இழக்

கிறனே? ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளின வனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்கன்றோ? மேலிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் க்ரியை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ப்ரதிபந்தகங்கள் ப்ரவலமன்றோ என்னில்? — 'மாலி, சுமாலி, மால்யவான் இவர்களிலும் வலிதோ என் ப்ரதிபந்தகம்?' என்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குக் கண்ணோடிலும் கண்ணற்றழியச்செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில் போல்] - அப்போதிருக்கும்படி. மேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. இப்போது இது சொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பைக் காண்கைக் காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு வந்த மாலி. [மாலிமான்] - மஹானான மாலி. சுமாலியென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர்கள் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்றுமுன்னின்ற] - சீறி அவர்கள்முன்னேநின்ற. வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியாயிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] — விளங்காநின்ற திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த்தனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? ஸம்ருத்தமானவயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி]-காயுஞ்சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை யரித்தது ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? "எம்மிடர்கடிவானே - திருக்கண்தாமரைதயங்க நின்றருளாய்" என்று கீழிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்கு க்ரியை. (௬)

ஆறும்பாட்டு.—காய்சினம் இத்யாதி. "மாசினமாலிமாலிமான்" என்று தொடங்கி "கனன்று" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி.

"காய்சினம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, "காய்சினப்பறவை காய்சினவேந்தே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஹாவமாதல். கண்ணற்று - நிர்த்தயமாய். கண்-க்ருபை. இப்போதுஇது சொல்லுகிறதென்றது - வருத்துச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மீமிசை - மேலே. கினிய - கபளீகரிக்க. மாலியையும் சுமாலியையுஞ்சொன்னது - மால்யவானுக்கும் உபலக்ஷணம். சுமாலியும் மால்யவானும் ஓடிப்போகையாலே, "அவர்பட" என்று - தேஜோவதத்தைச் சொல்லுகிறது. "மான்மாலி-" மஹானனமாலி. "என்று - அவர் - அங்கு - பட -" என்று ப்ரவித்தரானவர்கள் அந்தயுத்தபூமியிலே படவென்று ஸப்தாரத்தம். கனன்று - சீறி. ஸம்வலிபாதே, சீறி முன்னே நிற்பானென்னென்ன - வடிவை இத்யாதி. அர்வர்த்தநாமமென்கிறார் - காயும்சினத்தை இத்யாதி. இதுக்குஹாவம் - நீ ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. "திருப்புளிங்குடியாய்" என்றதுக்குஹாவம்-நீ தூரஸ்த்தனாய் இத்யாதி. "எம்" என்று - ஆஶ்ரிதரைச்சொல்லுகிறது. இப்பாட்டுக்கு க்ரியையைக் காட்டுகிறார் - எம்மிடர் இத்யாதி, 'பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல - காய்சினப்பறவையூர்ந்து - காய்சினவாழிசங்கு வாள்வில்தண்டேந்தி - மாசினமாலிமாலிமானென்று அவர் - அங்கு - படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தே' என்று தொடங்கி, 'திருப்புளிங்குடியாய் - எம்மிடர்கடிவானே - நின்திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்' இத்யன்வயம். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னையாள்வானே! இமையவர்தமக்குமாங்கனையாய்!
செம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத்தண்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்டுகந்து நாம்களித்துளநலங்கூர
இம்மடவுலகர்காணநீயொருநாளிருந்திடாயெங்கள்கண்முகப்பே.

ஆ.—(எம்மிடர்.) உத்கர்ஷாபகர்ஷவிபாகமின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ? ஆனபின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீ பிருந்தருளு மிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள்வாழும்படியாக, இந்தலோகத்திலுள்ள வர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே நீ ஒருநாள் இருந்திடாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், து³ர்வலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியின்றிக்கே ரக்ஷ கனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே ஒருநாளிருந்திடாய் என்கிறார்.

[எம்மிடரென்று தொடங்கி] - ஸாம்ஸாரிகஸகலது³:க்கங்களையும் போக்கி இங்கே என்னை ஆளுகிறவனே! எத்தனையேனும் அபி⁴மாநிகளான ப்ரஹ்மருத்³ராதி³க ளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! ஸம்ருத்³த⁴மான பழனங்களையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையடியர் என்று தொடங்கி] - திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு நாங்கள் களித்து மிகவும் ப்ரீதராக, இந்த லோகத்திலுள்ள ஸாதுக்கள் காணும்படி.

ப.—அநந்தரம், அளவிலிகளான எங்களோடு அளவுடையாரோடு வாசி யற ரக்ஷகனான நீ, அஸாதா⁴ரணஶேஷபூ⁴தரான ஸூரிகளநுப⁴விக்கிற கிளர்த்தியைக் கண்டு நாங்களுகக்கும்படி எங்கள் கண்முகப்பே யிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

எம் - எங்களுடைய, இடர் - அவித்³யாதி³ க்ருதமான ஸகல து³:க்கங்களையும், கடிந்து - போக்கி, இங்கு - இந்த பூமியிலேவைத்து, என்னை-, ஆள்வானே - அடிமை கொண்டு போருமவனுப், இமையவர்தமக்கும் - அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதி தேவர் களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து ரக்ஷிக்குமவனுப், செம் - சிவந்த, மடல் - இதழ், மலரும் - மலருகிற, தாமரை - தாமரையையுடைத்தான, பழனம் - நீர்நிலங் களையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் - ஆஸ்ரிதார்த்த²மாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நம்முடை - நம்முடையாரென்னும்படி, அடியர் - உனக்குஅஸாதா⁴ரண ஶேஷபூ⁴தரான ஸூரிகளுடைய, கவ்வைகண்டு- (அநு ப⁴வஜநிதமான) கோலாஹலத்தைக் கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து- ஆநந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சிலே, நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வர்த்³தி⁴க்கும்படியாக, மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர் - லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ - (நித்யஸூரிகளை ஒன்றுமிருந்து அநுப⁴விப்பிக்கிற) நீ, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், எங்கள் கண்முகப்பே— இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், து³ர்வலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர் கடிந்து]-எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:க்கங்களையும் போக்கி. [இங்கு என்னையாள்வானே] - ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநரான எங்களுக்கேயன்றிக்கே, "ஸம்ஸ்வரோஹம்" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! [செம்மடலித்யாதி]-சிவந்தமடல் மலராநின்றுள்ள தாமரையையுடைய நீர்நிலங்களையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னைப்புஜிக்கிற ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிகளநுபவிக்கும்படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஶந விஷயமான நீ, ஒரு நாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய தர்ஶநம் அதிக்ருதாதிகாரமாகவேணுமோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. துர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர்கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:க்கங்களையும் போக்கி. [இங்கென்னையாள்வானே] - ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநரான எங்களுக்கே யன்றிக்கே, "ஸம்ஸ்வரோஹம்" (ஸம்ஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனானவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்த மடல் மலராநின்றுள்ள தாமரைகளையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ஶ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உள்ளும் புறம்புமெல்லாம் தாமரையாயிற்று. [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுபவிக்கிற ஆரவாரத்தைக்கண்டு நாங்கள் உகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய், இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களும் கண்ணாலே காணும்படியாக. [நீ ஒருநாளிருந்திடாய் எங்கள்கண்முகப்பே] - எங்கள்கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸதாதர்ஶநவிஷயமான நீ, ஒருநாள் எங்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தா லாகாதோ? உன்னுடைய தர்ஶநம் அதிக்ருதாதிகாரமாக வேணுமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு - எம்மிடர் இத்யாதி. "என்னையாள்வானே, இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் - எங்கள் கண்முகப்பே - இருந்திடாய்" என்றவர்ளைக் கடாக்ஷித்தபடியாகை - துர்ப்பலரோடு இத்யாதி. "எம்" என்கையாலே - துர்ப்பலரோடு என்றது. "இமையவர்" என்கையாலே - ப்ரபலர்என்றது.

"இங்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே. அனையாய் - அப்படிப்பட்டவனே இத்யர்த்தம். இமையவர்க்குமென்றதே, "தமக்கும்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அகிஞ்சநரான இத்யாதி. "செம்மடல் மலரும் தாமரை" என்று - புறத்திலில் தாமரையைச்சொல்லி, "கிடந்தாய்" என்று அவனைச் சொன்னதுக்குபாவம் - உள்ளும் இத்யாதி. "நம்முடை -" உம்முடைய என்றபடி. உன்னடியார் என்றது - திருப்புளிங்குடியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. கவ்வை - ஆரவாரம். நலம் - ஸ்நேஹம். கூர - மிக்குவர. மடப்பம் - அஜ்ஞாநம். நீள்வாக்ய விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. "எங்கள்" என்றதுக்குபாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. எம்மிடர் இத்யாதி, க்ரமேணாந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எங்கள்கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாமிணையடிதொழுதெழுதிறைஞ்சித்
தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால்தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்பத்
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்!திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா!
இங்கண்மாஞாலத்திதனுளுமொருநாள் இருந்திடாய்வீற்றிடங்கொண்டே.

ஆ.—(எங்கள்.) - "நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலேசெய்கிறோம்" என்றோ பேசாதிருந்தருளுகிறது? அங்ஙனே செய்தருளவமையாது; எங்கள்கண்ணெதிரே லௌகிகரெல்லாரும் உன்திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகத் தங்களுடைய ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்தலோகத்திலே இத்திருப்புளிங்குடியிலே பிராட்டியும் நீயுங்கூட ஒருநாளிருந்திடாய்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேயன்றோ நீர் அபேக்ஷிக்கிறபடி செய்யலாவதென்னில்; ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே திருப்புளிங்குடியிலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடுதோற்ற ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பேயென்று தொடங்கி] - எங்கள் கண்ணெதிரே லௌகிகர் எல்லாம் உன்திருவடிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய்த் தங்களுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகத் தங்களுடைய ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்களென்று தொடங்கி] – சந்த்ரபதத்தளவும் உயர்ந்த மாடங்களையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! அவ்வளவன்றி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேவந்து நின்றருளி மிகவும் விளங்காநின்றுள்ளவனே!

ப.—அநந்தரம், அந்தவிபூதியி லன்றியே, ஸகலலோகங்களுங் கண்டு உன் திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது வாழும்படி, இந்தவிபூதியிலும் திருப்புளிங்குடியிலே உன்வாஸிதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கவேணு மென்கிறார்.

திங்கள் - (தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக்கிற) சந்த்ரன், சேர் - சேரும்படியோங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்தருளி நிற்பானாய், தேவா - இந்த ஸௌலப்ய தேஜஸ்ஸையுடையனானவனே! எங்கள் கண்முகப்பே-, உலகர்கள் - லோகத்திலுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன் திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க் கொண்டு, இறைஞ்சி - பாரதந்த்ர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்ப்ரமராய், தங்கள் - தங்களுடைய, அன்பு - ஊக்தியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, (அத்தாலே), தமது - தங்களுடைய, சொல் வலத்தால் - உக்திபலாநுரூபமாக, தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸ்வைஹாமாக ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணும்படி, இ - இந்த, கண் - இடமுடைத்தாய், மா - (நீ வருகைக்கிடாக) ஶ்லாக்யமான, (ஸ்ரீமத்தான), ஞாலத்து - பூமியிலே, இதனுளும் - திருப்புளிங்குடிக்

குள்ளேயும், வீற்றிடங்கொண்டு - உன்மேன்மை இடங்கொண்டு தோன்றும்படி, ஒரு நாள் இருந்திடாய் - ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகு காட்டலாவதென்ன அவ்விருப்பைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பே இத்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்தருளுமிடத்தில் லௌகிகரெல்லாம் திருவடிகளிற் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய் ஆஶ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள்ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஶக்த்யநுகுணமான சொற்களாலே யென்னுதல், தாந்தாம் சொல்லவல்லவளவாலே என்னுதல். "பொன்னேலே பூணுநூலிடுவீர்: நூறுபிராயம் புகுவீர்; "விஜயஸ்வ" என்னுதல். [தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப] - மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்கள் இத்யாதி] - ஸஞ்சாரஶீலனான சந்த்ரனுக்கும் இளைப்பாறலாம்படியான மாடங்களையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நின்றருளினவனே! [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால்வந்த புகர். [இங்கண் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ருதிவியிலே திருப்புளிங்குடியிலே பரமபதத்திலிருக்கும் வேண்டற்பாட்டோடே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகுகாட்டலாவதேன்னே? - அவ்விருப்பைத் திருப்புளிங்குடியிலே ஒருநாளிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்களித்யாதி] - எங்கள்கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத்தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகுகண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஶக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே யென்னுதல்; தாந்தாஞ் சொல்லவல்லவளவாலேயென்னுதல்; "யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம்" (யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம்) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - "நூறுபிராயம்புகுவீர், பொன்னைலே பூணுநூலிடுவீர்" என்றாற்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி "விஜயஸ்வ" (விஜயஸ்வ) என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை

எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. "இசைவொடொருநாளிருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி.

'எங்கள் கண்முகப்பே யிருக்கவேணும்' என்றது - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. "தமது - வலத்து - சொல்லால்" என்றந்வயித்து, தந்தாமுடைய பலத்துக்கிடான சொற்களாலே யென்னுதல்; வலம் - பலம்; தாந்தாம் சொல்லவல்ல வளவாலே யென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - யதாஜ்ஞாநம் இத்யாதி. "யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷ்யாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம் । தஸ்யைவ ஸ்வஸ்ய மஹாத்ம்யம் ஸ்வகீயை: வாக்யை: பரமாத்மன: ஸ்ய: இதி" ஸ்ரீநாராயணே ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே. அறிந்தவறிந்தவளவுகளிலே சொல்லுகையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - வங்கிப்புரத்து நம்பி இத்யாதி. அதாவது - வங்கிப்புரத்து நம்பி, பெருமாளை சேவிக்க வெழுந்தருளினவளவிலே, இடைச்சிகளண்டையிலே யிருந்து ஸேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி, "ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கெழுந்தருளுவானென்" என்ன; "நாம்அல்பம் † விரகமாயிருப்போம், 'இவர்களொன்றுமறியாத கொச்சைகளாகையாலே, 'யஶோபகோ நவஸ்தி' என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுடைய

† விரகம் - தந்த்ரமுடையோர்.

நினைப்பது. [தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப] - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழுந்து மிகவும் ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டாட. [திங்களித்யாதி] - சந்த்ரனுக்கு இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கையாலுண்டான இளைப்பெல்லாம் ஆறும்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினுடையவோக்கம்; அதிலே ஸந்நிஹிதனானவனே. [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவேயன்றிக்கே, திருவைகுந்தத்திலே நின்றருளினவனே. [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால் வந்த புகர். [இங்கண்மாஞாலத் திதனுளுமொருநாளிருந்திடாய்] - இந்த மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயும் ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில் [வீற்றிடங்கொண்டு] - பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருக்கவேணும். "இதனுளும்" - என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்?—சாய்ந்தருளினவழகு கண்டோமுக்கு, "இவனிருந்தாலெங்ஙனேயிருக்கிறதோ?" என்றும், "இப்படியிருக்கிறவன்றான் நின்றால் எங்ஙனேயிருக்கிறதோ?" என்றும், இங்ஙனே சில அபேக்ஷைகள் பிறக்குமிறே இவர்களுக்கு; அது வேறொருபடியிறே நமக்கு. இவையெல்லாம் நரகாவஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தெரியாது. செய்ததெல்லாம் பரிதாகையும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுகையு மெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியிருக்குமோ வென்று அறியுமித்தனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வீற்றிடங்கொண்டுவியன்கோள்மாஞாலத்திதனுளுமிருந்திடாய்அடியோம்
போற்றியோவாதேகண்ணிணைகுளிரப்புதுமலராகத்தைப்பருக
சேற்றிளவாளைசெந்நெலூடுகளுஞ்செழும்பணைத்திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய் அசுரர்குலமுதலரிந்தகொடுவினைப்படைகள்வல்லானே!

கடாக்ஷமிவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்குங்காணும்' என்றங்கேயிருந்தேன்" என்ன; "அவர்கள் சொன்னதேது, தேவரீரருளிச்செய்ததேது" என்று ஆண்டான் கேட்க; "'பாலுண்பீர், பழமுண்பீர்; பொன்னாலே பூணுநூலிடுவீர்; நூறுபிராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்" என்கிற இது அவர்கள் சொன்னவார்த்தை: '**விஜயஸ்வ, விஜயீபவ**' என்று நான் சொன்னவார்த்தை" என்று நம்பியருளிச்செய்ய; "அங்கே போயும் முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டீரில்லையே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்" என்று ஆண்டானருளிச்செய்தவார்த்தை. தலைந்தலை - ஒருவர்க்கொருவர். சிறந்து - கிட்டி. பூசிப்ப - ஆஶ்ரயிக்க. திங்கள் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சந்த்ரன் இத்யாதி. சேருகை - படிகையாய், விஶ்ரமிக்கையாகிறது. இங்கே தீப்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. "திவ்யலோகே வா" இத்யாதி. "கண்" என்று - இடமாய், இடமுடைத்தான இம்மஹாபூமியிலென்றபடி. "இதனுளும்" என்றசப்தார்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அது நமக்குக்காண்கிறோமில்லையே யென்ன - அது வேறே இத்யாதி. "வேறொருபடி" என்றதை விவரிக்கிறார் - இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவ்விஷயத்தில் - ஐஹவத்விஷயத்தில். எதத்விவரணம் - செய்ததெல்லாம் இத்யாதி. பரிதாகை - ஸ்த்தூலமாகை. அதாவது - போராதேயிருக்குமென்றபடி. 'திங்கள் சேர்மாடம்' இத்யாரப்ய, 'தேவா - உலகர்களெல்லாம்' என்று தொடங்கி, 'இங்கண்மாஞாலத்திதனுளும் - இடங்கொண்டு - எங்கள் கண்முகப்பே - ஒருநாள் - வீற்று - இருந்திடாய்' இத்யந்வய:. (அ)

ஆ.—(வீற்றிடங்கொண்டு.) - என்னுடைய கண்ணிணையானது விடாய் தீர்ந்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை ஓவாதே பருகும்படியாக விஸ்மயநீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி ஒருநாளிருந்தருளவேணும்; ஆஶ்ரிதருடைய துக்கத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அவை செய்யாதொழியலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீறறியாதஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிறதென் என்னில்? ஆசையுடைய நாங்கள் நிரந்தரமாகக் கண்டுவாழுகைக்கு என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டென்றுதொடங்கி] - உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே செல்லுகிற விஸ்மயநீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடு தோற்றும்படி ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இதில் உமக்கு ப்ரயோஜநம் என்னென்னில்?- அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள் கண்களின் விடாய் கெடும்படி செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமேனியை வாழ்ந்தி நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி. [சேறுளென்றுதொடங்கி] - செங்கெலின் நடுவே சேற்றிலே இளவாளைகள் களித்துத் துள்ளாநின்றுள்ள அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானவனே! ம்ருத்யுபோலே அஸுரருடைய குலங்களைப்போக்கவல்லையாய் அதுக்கு உபாயமாய்க் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய திவ்யாயுதங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! இது பண்டு தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயஸௌகுமாரமான உன் வடிவை நாங்கள் கண்டநுபவிக்கை ப்ரயோஜநமாக இந்த விபூதியிலே எழுந்தருளியிருக்கவேணுமென்கிறார்.

சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இளம்வாளை - இளகிப்பதித்தவாளைகள், செங்கெலூடு - செங்கெலூடே, உகளும் - உகளிக்களித்து வர்த்திக்கக்கடவதாய், செழு - ஸம்ருத்தமான, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்க்கொண்டு, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதல் - கர்ப்பபர்யந்தமாக, அரிந்த - அறுத்துப்போகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கீடான கொடுந்தொழிலையுடைய, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லானே - விதேயமாகவுடையனானவனே! அடியோம்-உனக்கு அஸாதாரண ஶேஷபூதரான நாங்கள், போற்றி-மங்களாஶாஸநம் பண்ண, ஓவாதே - இடைவிடாதே, கண்ணிணை - கண்ணிணையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்ந்து குளிரும்படியாக, ("ஜோவநாஸ்ரேஸவேஸ" என்கிறபடியே), புதுமலர் - செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸௌகுமாரமான, ஆகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுரூபமாக அநுபவிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - (உன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தால்வந்த) வேறுபாடு விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டுதோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ஶ்லாக்யமான, ஞாலத்து இதனுளும்-இந்த ஜகத்திலுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீறறியாத ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறதென்னென்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டு அநுபவிக்கைக்கென்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஶேஷித்வத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி. [வியன்கொள்இத்யாதி] - விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருதிவியான இதிலேயுமிருந்திடாய்.

உன்னைக்கொண்டுகார்யமின்றிக்கே அநுபயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னையொழியச் செல்லாமையுடையார் முன்பேயிருக்குமது உனக்கேற்றமோ? இதில் உமக்குப்ரயோஜநமென்னென்னில்,—[அடியோம்] - அநந்யப்ரயோஜநரான நாங்கள். [போற்றி] - அவ்விருப்பு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீடு விடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - கமர்பிளந்தகண்கள் விடாய்கெட்டுக் குளிரும்படி. [புதுமலராகத்தைப்பருக] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையநுபவிக்கும்படியாக புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமானவடிவை "ஜௌவநாஹ்ராமவிவஹிவ" என்கிறபடியே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளவாளை இத்யாதி] - செங்கெலின் நடுவே சேற்றிலே பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத்துள்ளாநிற்பதான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய தேஶம். [செழும்பணை]- அழகிய மருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாயித்யாதி] - ம்ருத்யுபோலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிஶ்ஶேஷமாகப் போக்கவல்லையாய். அதுக்குஉறுப்பாகக் கொடிய தொழிலையுடைய திவ்யாயுதங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுதமென்னவுமாம். இதுக்கு முன்பு தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கென்ன அஶக்தி உண்டாய் நான் இழக்கிறேனென்னுதல்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவ்விருப்பில் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிறதென்?' என்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டநுபவிக்க என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஶேஷித்த்வத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி, [வியன்கோள் இத்யாதி]-விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருதிவியான இதிலேயுமிருந்திடாய் உன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. [இதனுளும்இருந்திடாய்] - இந்தத் திருப்புளிங்குடியாகிற திருப்பதியிலேயும் இருந்திடாய். உன்னை யொழியச் சேல்லாமையுடையார் முன்னேயிருந்தாயென்னும் இது போருமோ?[இதனுளும்இருந்திடாய்] - சாய்ந்தருளினபோதிருக்கும் இருப்பை யநுபவிப்பித்தருளிற்று. இனி, இருந்தால் இருக்குமழகையும் அநுபவிப்பித்தருளவேணும்."நமக்கு இவையெல்லாம் இங்கேகாணலாமிறே: சாய்ந்தருளினஅழகு, பெரியபெருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்; இருப்பிலுண்டானவழகு, பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலே காணலாம்"என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். நாம் இங்கிருந்து நீர் பெறப்புகுகிற பேறு ஏதென்ன?- [அடியோமித்யாதி] - அடியோம் - அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாகவிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வீற்றிடம் இத்யாதி. "வீற்றிடங்கொண்டு" என்று தொடங்கி "புதுமலராகத்தைப்பருக" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவ்விருப்பில் இத்யாதி.

இடங்கொண்டு - இத்தை ஸ்தாநமாகக் கைக்கொண்டு. "இதனுளும்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். மாஞாலமான இந்த பூமியிலும் என்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - விஸ்மயநீயமான இத்யாதி. மாஞாலத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலுமென்று இரண்டாமர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இந்தத் திருப்புளிங்குடி இத்யாதி. "இதனுளும்" என்கைக்கு இதுக்குத்தண்மையேதென்ன - உன்னைக்கொண்டு இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கக்கடவ நமக்கு இங்கே யிருக்கவேண்டுவானென்னென்ன - உன்னையொழிய இத்யாதி. த்விதியார்த்தத்துக்கு "இதனுளும்" என்ற சமப்தார்த்தம் - சாய்ந்தருளின இத்யாதி. இங்கே காணலாம் என்றது-கோயிலிலே காணலாமென்றபடி. இவையெல்லாம் என்றது - கிடையழகும், இருப்பழகும், நிலையழகும். ஆகத்தை - திருமேனியை, ஆகம் - திருமேனி. விவரணம் - புஷ்ப

நாங்கள். [போற்றி]-இவ்விருப்புஇங்ஙனே நித்யமாகச் செல்லவேணுமென்று மங்களாஶாஸநம்பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீடுவிடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - காணப்பெறுமையாலே கமர்பிளந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாயெல்லாந்தீர்ந்து குளிரும்படியாக. [புதுமலர்இத்யாதி] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யநுபவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸஸௌகுமாரமானவடிவை, "ஜோவநாஸூக்ஷ்வேஷிவ" (லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ) என்கிறபடியே நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளம் இத்யாதி] – அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுடைய அபிமதலாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்குமாயிற்று. செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே, பஞ்சவிம்ஶதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத் துள்ளாநிற்பதான அழகியநீர்நிலத்தையுடைய. [செழும்பணை] - அழகியமருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாய்இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுதங்களை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னுதல்; அன்றிக்கே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயரிந்து போகடுமவனாய், அதுக்கு உடலாகக் கொடியதொழில்களையுடைய திவ்யாயுதங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் என்னுதல். இப்போது இதுசொல்லுகிறது— இதுக்குமுன்பு, தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்னுதல். (௯)

———

பத்தாம் பாட்டு.

கோடுவினைப்படைகள்வல்லையாய்அமரர்க்கிடர்கெடஅசுரர்கட்கிடர்செய்
கடுவினைநஞ்சே!என்னுடையமுதே!கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்
வடிவிணையில்லாமலர்மகள்மற்றைநிலமகள்பிடிக்கும்மெல்லடியை
கோடுவினையேனும்பிடிக்கநீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே.

ஆ.— (கொடுவினை.) - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸமர்த்தனுமாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுமாய், எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனுமாய், திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரியபிராட்டியாரும், அப்படியே

ஶ்ராஸ இத்யாதி. "தஸ்ய தஷ்வநம்ஶு ஸுவாராஜோவநஜேபே வீக்ஷ । வவஸாவஸாஜுயி செக்ஷநம்ஜோவநாஸூக்ஷ்வேஷிவ" இதியுத்தகாண்டே (௧௬-எ) "புதுமலராகத்தை-ஓவாதே-பருக" என்றந்வயிப்பது. இப்பதத்துக்கு ஸாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. உகளுகை - ஸம்ப்ரமமாக ஸஞ்சரிக்கை. செழும்பணை - ஸம்ருத்தமானவயல். மருதநிலம் - நாடுசார்ந்தப்ரதேசம். ஜலஸ்தலமாதல். "கூற்றமாய்" என்றது - திவ்யாயுதவிசேஷணமாதல்; ஈஶ்வரவிசேஷணமாதல். இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்திலே "கொடுவினைப்படைகள்வல்லானே" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குஉடலாக இத்யாதி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. என்னகுறையுண்டாய்இழக்கிறேன் என்றது-விரோதியைப் போக்கப் பரிகரமில்லாமலோ, ஶக்தியில்லாமலோ இழக்கிறேன்? என்றபடி. 'சேற்றிளவாளை' என்று தொடங்கி, படைகள்வல்லானே - அடியோம்போற்றி - கண்ணிணைகுளிரப் புதுமலராகத்தை - ஓவாதே பருகும்படி - வியன்கொள்மாஞாலத் திதனுளும் - இடங்கொண்டு - வீற்று இருந்திடாய் இத்யந்வய: (௯)

யிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் கூசிஸ்பர்சிக்கவேண்டும்படி ஸௌகுமார்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை, அதில் போக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும்பிடிக்கும்படி, என்னையொருநாள் அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மிகவும் போக்யமான உன்திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] — உனக்கு சேஷமாய்வைத்தே உன்னோடு ப்ரதிகூலித்த சேதநர்பக்கல், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே சீறி ஆயுத மெடுக்கவல்லையாய். [அமரர்க்கென்று தொடங்கி] - தேவர்களுடைய ஸர்வ துக்கங்களும் போம்படி அஸுரர்க்கு துஸ்ஸஹமான துக்கத்தை விளைக்கும்படியான ப்ரதயௌஷ்யமில்லாத நஞ்சாய் எனக்கு நிரதிசய போக்யனாய்த் திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! [வடிவிணை யென்று மேலுக்கு]-வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும் அப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும கூசி ஸ்பர்சிக்கவேண்டும்படி ஸௌகுமார்யமான திருவடிகளை அதில் போக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளினாற்போலே நானும் உன்திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைதல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

கொடுவினை - விரோதிவிஷயத்தில் கொடுந்தொழிலான, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லையாய் - (கார்யங்கொள்ள) வல்லையாய், அமரர்க்கு - அநுகூலரான தேவர்களுடைய, இடர் - துக்கம், கெட - தீரும்படி, அசுரர்கட்கு - ப்ரதிகூலரானவசுரர்கட்கே, இடர் - து:கத்தை, செய் — விளைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்னும், வினை - ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவனாய், என்னுடை - (அநந்யப்ரயோஜநனாய் அநந்யகதியான) எனக்கு, அமுதே-(அலப்யமான) அம்ருதமாய், (அத்யாஸந்நமாம்படி), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ("சுவலிதேக்ஷணா" என்னும்படி), வடிவு - வடிவழகுக்கு, இணையில்லா-நீயும் தகுதியில்லாதபடியான அதிசயிதவைலக்ஷண்யத்தையுடைய, மலர்மகள் - கமலவாஸிநியானலக்ஷ்மியும, மற்றை - ஏவம்பூதவைலக்ஷண்யத்தையுடைய, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும - (தங்களுடைய ஸ்வாபாவிக மார்த்தவத்தையுடைய திருக்கைகளாலே) பிடிக்குமபடியான, மெல - நிரதிசயஸௌகுமார்யத்தையுடைய, அடியை - திருவடிகளை, கொடுவினையேனும் - (ப்ராபதனாய்வைத்து நெடுங்காலமிழக்கும்படி) கொடியபாபத்தையுடைய நானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ கூவுதல் - நீ அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல்-(நான் அபேக்ஷித்தபடி இங்கே) வந்தருளுதல், ஒருநாள் செய்யாய் - ஒருநாள் செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாப்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கேவருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்] - உனக்கு ஶேஷமாய்வைத்து ப்ரதிகூலித்தவர்கள்பக்கல் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போலே சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். "சிலரை அழியச்செய்ய" என்றால் ஶக்தனன்றிக்கேயிருக்கை. "பதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" என்றிறேயிருப்பது. "நநமேயம்" என்று ப்ராதிகூல்யம் மிகைத்தாலும், "ஶரணாகதம்" என்று பின்பு கண்ணுங் கண்ணநீருமாய் நின்றிறே சொல்லுவது? [அமரர்க்கிடர் கெட] - அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்குஉண்டான து:க்கம் தீரும்படி. [அசுரர்க்கிடர் செய்] - அஸுரர்க்கு து:கத்தை விளைக்கும். [கடிவினை நஞ்சே] - சடக்கென முடிக்கவற்றாய் ப்ரத்யௌஷதமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடை அமுதே] - எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! ஸாத்யமான தேவர்கள் அமுதன்று. [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - ஸ்வர்கத்திற் போகவேண்டா; கடலைக் கடையவேண்டா; திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்று இவருடைய அம்ருதம். [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவிணை இத்யாதி] - இவ்வடிவில்வந்தால் ஒப்பில்லை. ஐஶ்வத்தத்த்வமும் ஒப்பன்று; "தவஹ்யஸவிதேக்ஷணா" என்று வற்றயாய் நின்றதிறே. [மற்றை நிலமகள்] - அப்படிப்பட்ட நிலமகள். ஸஹவாஸ மென்னுமித்தனை. [பிடிக்கும் மெல்லடியை] - அவர்களும் கூசித் தொடவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை. [கொடுவினையேனும் பிடிக்க] - "அவர்கள் ஸந்நிதியுமுண்டாயிருக்க இழப்பதே!" என்னும்இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறார். * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு நிகர்ஷாநுஸந்தானமில்லை. நிரதிஶயபோக்யனைப் ஸந்நிஹிதனான நீ ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒருநாள் அங்கே அழைத்தல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணும். வருதல் என்கிற இத்தை முந்துறச் சொல்லாதொழிந்தது, அந்தஸமுதாயத்தைக் காணவேணுமென்னும் நசையாலே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நிரதிஶயபோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி, என்னையங்கேயழைத்தல், நீ இங்கேவருதல் செய்யவேணுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள்வல்லையாய்] - நீரிலேநெருப்பெழுந்தாற்போலே, உனக்கு ஶேஷமாய்வைத்து ப்ரதிகூலித்தவர்கள்பக்கல்சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன் மாட்டாதது சிலரையழியச்செய்கையாயிற்று; "பதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" (பதிவா (ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்னுமவனிறே. கடலையணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, பின்னை அங்கதப்பெருமாளைப்புகவிட்டு, கையிலேவந்தகப்பட்டவனை. "ஶரணாகதம்"

பத்தாம்பாட்டு.—கொடுவினை இத்யாதி. "வடிவிணையில்லா மலர்மகள்" என்று தொடங்கி, "கூவுதல்வருதல்செய்யாய்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிஶய இத்யாதி.

ஏழேயெல்லாம் ஸந்நிஹிதனாக அருளிச்செய்தது, இங்கே, "கூவுதல்வருதல் செய்யாய்" என்றது - மாநஸாநுபவ வைஶத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதனாகவும், அது கலங்கினவாறே, தாம் இங்கும், அவன் அங்குமாகத்தோற்றுகையாலே. கொடிதான வ்யாபாரத்தையுடைய ஶத்ருஸேனையை முடிக்க வல்லையாயென்று ஶப்தார்த்தம். * ப்ராஸக்தஸ்யஹி ப்ரதிஷேத: அன்றோ? "வல்லையாய்" என்று, ஸர்வஶக்திக்கு அஶக்திப்ரஸங்கமேதென்ன - நீரிலே இத்யாதி. அப்படிமாட்டாதேனென்ன - பதிவா இத்யாதி. "ஶக்நயேநம் ஸமிஹேஷே தத்வேஷ்டும் ஸம்யோ । விபீஷணோவாஸுஶ்ரீ பதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்" இதியுத்தகாண்டே ராம:. ஆனாலும் ஸம்ஹரித்தானேயென்ன - கடலை இத்யாதி. "ஶரணாகதம் ரணாதுத்ஸ்ரும் ப்ரவிஶ்யராத்ரிஞ்சரராஜ

(கச்சாநுஜாநாமி) என்று தப்பவிட்டது, "இன்னமோருகால் அநுகூலிக்குமோ?" என்று; "நான்முடிந்தேபோமித்தனை" என்று அவன்அதிலேமுதிரநின்றபின்பு, கண்ணுங்கண்ணீருமாயிறே நின்றுகோன்றது. இவர்கள் பண்ணும்ப்ராதிகூல்யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனை போக்கி, தானுகஅழியச்செய்யமாட்டானுயிற்று. [அமரர் இத்யாதி] — அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்கு உண்டான து:கந்தீரும்படி, அஸுரர்களுக்கு து:கத்தைவிளைக்கும். [கடுவினைநஞ்சே] - அப்போதே சடக்கெனமுடிக்கவற்ருய், ப்ரத்யௌஷதமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடை யமுதே]-அந்நஞ்சுதானே இவர்க்கு அம்ருதமாயிருக்கிறபடி. தேவர்களுடையஉப்புச்சாறன்று.[கலிவயல்இத்யாதி]-இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல்,ஸ்வர்க்கததிலேபோதல் செய்யவேண்டா;திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்றிவ்வம்ருதம். [கலிவயல்]-ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவிணையித்யாதி]-வடிவில்வந்தால் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கும். ஸௌவதத்த்வமும் ஒப்பன்று; "தவேயமஸிதேக்ஷணா" (தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணு) என்றுஏற்றமாயே நிறைத்றே. [மற்றைநிலமகள்]-ஏவம்ஸீதை யென்னுமத்தனையவளையும். [பிடிக்கும்மெல்லடியைய]-அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்புக்கால், பூத்தொடுவாரைப்போலே "கன்றுகிறதோ!" என்றுகூசித் தொடவேண்டும்படியாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருப்பது; அப்படிப்பட்டதிருவடிகளை. [கொடுவினையேனும்பிடிக்க] - * கண்கள்சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு நிகர்ஷாநுஸந்தாநமல்லையிறே. "அவர்களும் ஸந்நிஹிதராய், ப்ராப்தியுமுண்டாயிருக்க, நான்இகழ்ந்திருப்பதே!" என்று, "பாவியேன்" என்பாரைப்போலே, 'கொடுவினையேன்' என்கிறுர். [நீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே] - † (நிரதிசயபோக்யனுய் ஸந்நிஹிதனுன நீ, ஸத்தையைநோக்குகைக்குஒருநாள் அங்கேயழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். முற்பட 'வருதல்' - என்றிலராயிற்று, அஸ்ஸமுதாயத்தைக் குலைக்கவோணுதேனனுமத்தாலே. அபேக்ஷையுடையார்பக்கல் அவனைத்தன்விட்டிராரகளிறே, கூடககோடுவருவர்களேன்னுமத்தைப்பற்றச் சோல்லுகிறுர். (க0)

ஜநாமி। ஶுஶ்ரூஷிஷ்யே ஹரிஷ்யாமி தவ ஶோகமஹம் மஹத்—ப்ராஞ்ஜலிர்வ்யவஸிதோ பிபுத்ஸு:" இதியுத்தகாண்டே. "ஶரணாகதஸ்ய துர்மதேர்வ்ருத்ரம்" "ஸ்ரக்சந்தனாதிகம் வஸ்த்ரம்" இத்யாத்யுக்த ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற - கண்ணுங்கண்ணீருமாய் என்றது. கண்ணும் கண்ணீருமானுல் கொல்லக்கூடுமோவென்ன - இவர்கள்பண்ணும் இத்யாதி. க்ரூரவ்யாபாரத்தையுடைய நஞ்சேயென்று பதார்த்தம். நஞ்சின கௌர்யத்தை த்வேதா அருளிச்செய்கிறுர் - அப்போதே இத்யாதி. 'அந்நஞ்சுதானே' இத்யாதிக்கு - அஸுரவர்க்கத்துக்கு விரோதியானுயிருக்குமிருப்பு, தமக்கு போக்யமாயிருக்குமென்று கருத்து. "என்னுடை யமுதே" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - தேவர்களுடைய இத்யாதி. "கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்" என்கிறத்தாலும் அவ்வம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி - இவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. இணை - ஒப்பு. ஒப்பில்லாமையின் சரமாவதி - ஸௌவத்தத்த்வமும் இத்யாதி. ஆதிக்யமேதென்ன - தஞ்சேயம் இத்யாதி. "தவேயம் ஸீதா வம்சே விசாலாக்ஷீ ஜாதம் தவாப்ய ஸுதா யேநைவ ஸுந்தரம் தவேயமஸிதேக்ஷணா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமாந். மற்றை - தத்துல்யையான. "மெல்லடி" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவர்களும் இத்யாதி. "கொடுவினையேன்" என்றவிது, அயோக்யதாநுஸந்தாநபரமோவென்ன; அன்று என்கிறுர் - கண்கள் இத்யாதி. ஆனுல் "கொடுவினை" என்கிறதுக்கர்த்தமேதென்ன - அவர்களும் இத்யாதி. முந்துற "வருதல்" என்னுதொழிவானென்னென்ன - முற்பட இத்யாதி. பிற்படத்தான் "வருதல்" என்ருல் அஸ்ஸமுதாயங்குலையாதோவென்ன - அபேக்ஷை இத்யாதிவாக்யத்வயம். க்ரமேணுந்வய:. (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன்தன்னை
மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புனல்பொருநல் வழுதிநாடன் சடகோபன்
நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ளும் இவையுமோர்பத்தும்வல்லார்கள்
ஓவுதலின்றிஉலகமூன்றளந்தான் அடியிணைஉள்ளத்தோர்வாரே.

ஆ.—(கூவுதல்) - குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை பரமப்ராப்யமாகப்பற்றி, கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று அபேக்ஷித்த வியன்புனல் பொருநல்வழுதிநாடன் சடகோபன் நாவியல்பாடலாயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆஶ்ரிதஸுலபனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யநுபவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானை நிரந்தரமாக பூஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

"கூவுதல் வருதல்" என்றுதொடங்கி - இப்பாட்டிக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்காக. கடலைக் கடைந்தருளின - எம்பெருமானை இத்தன்மையை யுடையையான நீ, என்னை அங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல்செய்து என் அபேக்ஷிதத்தைப் பூரிக்கருளவேணும் என்றர்த்தித்து, அப்படியே பூர்ணமாகப் பெறுகையாலே ஸாத்ருஶ்யமான திருவழுதி நாட்டையுடைய ஆழ்வாருடைய அநாயாஸமான வாக்ப்ரவ்ருத்தியையுடைய ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் விலக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள் ஆஶ்ரிதஸுலபனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்தில் அநுபவிக்கப்பெறுவர் ;—ஆராவமுதில் ஆர்த்தருடைய ஆர்த்திதீர்க்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்து வைத்து என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கிலனென்று இன்னதானார் : இங்கு - பரமவைத்யனாவாப்பைவைத்து என்னை அங்கீகரிக்கிலனென்றும், ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ வென்றும் இன்னதாகிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸம்பந்தஜ்ஞாநலாபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக) குரை - அதிகோஷத்தை யுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - கடைந்தவனான ஸர்வேஶ்வரனை, கூவுதல் - அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நானிருக்குமிடத்தில்) வருதல், செய்திடாய் - செய்யவேணும், என்று - என்றபேக்ஷித்து, மேவி - அவனுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்று, (அத்தாலே), நன்கு - நன்றாக, அமர்ந்த - தரித்தவராய், வியன் - ஸம்ருத்தமான, புனல் - ஜலத்தையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தான, வழுதிநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் - ஜிஹ்வாவ்யாபாரமான, பாடல் ஆயிரத்துள்ளும் - பாடல் ஆயிரத்துள்ளும்வைத்துக் கொண்டு, ஓர் - அத்விதீயமான, இவையுப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்லவர்கள், மூன்றுலகம் - த்ரைலோக்யத்தையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்ட ஸர்வ

ஸாலஹன், அடி - திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், ஓவுதல் - ஓவுதல், இன்றி -, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, ஓர்வார் - அநுஸந்திக்கப்பெறுவர்கள். இது எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[குரைகடல் கடைந்தவன் தன்னை] - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய் என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்குக் கடல்கடைந்தவனை யாயிற்று ஆச்ரயித்தது. இச்சீலத்தையறிந்து, முறைகெடவாகிலும் முறையாலேயாகிலும் கண்டு கொண்டு நிற்கவேணுமென்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. [மேவி நன்கமர்ந்த] - இஸ்ஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்து அத்தாலே ,, ரித்த. [வியன்புனல் இத்யாதி] - அத்தாலே விஸ்மயநீயமான ஜலத்தையுடைய திருப்பொருநலையுடைத்தான திருவழுதிவள நாட்டையுடைய ஆழ்வார். [நாவியல் பாடல்] - மனஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே சொன்னவை. [ஆயிரத்துளிவையும் பத்தும் வல்லார்கள்] - விலக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆச்ரிதஸுலபனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே அநுபவிக்கப்பெறுவர். «யதி நாமஸஹஸ்ரேண கதாவகாசீக்ருதீஸுதா» என்று இது தன்னைப் பேறாகச் சொல்லிற்றிறே. * ஆராவமுதில் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுமவன் என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கிறிலன் என்றார். இந்த-பரமஸாம்யாவாய் வைத்து என்னை அங்கீகரித்திலனென்றும், ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ என்றும் இன்னாதாகிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், அவனை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கூவுதல்இத்யாதி] - 'குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்' என்றாயிற்று இவர்சொல்லிற்று. முறைகெடவுமாம். முறையிலேயாகவுமாம், காணுமித்தனையேவேண்டுவது. [குரைகடலித்யாதி] - இவ்வபேக்ஷையில்லாதார்க்கும் உடம்பு நோவக்கடல்கடைந்து அம்ருதங்கொடுத்தவனையாயிற்று இவர் அபேக்ஷித்தது [மேவிநன்கமர்ந்த] - இந்தஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலேபொருந்திக் கால்தரையிலேபாவினாராயிற்று. [வியனித்யாதி] - விஸ்மயநீயமான நீரையுடைய திருப்பொருநலையுடைய திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [நாவியல்பாடல்] - மநஸ்ஸஹகாரமுமொழியவா

நிகமம் - கூவுதல் இத்யாதி. "இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்" என்றுதொடங்கி, "உள்ளத்தோர்வாரே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அந்வயித்தர்த்தம் - குரைகடல் இத்யாதி. "வருதல்" என்னாதே, "கூவுதல்" என்று முற்படவழைப்பானென்னென்ன - முறைகெடவுமாம் இத்யாதி. உடைமையிருந்தவிடத்தே யுடையவன் வந்து கைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகை ப்ராப்தமாகையாலே, வருகைமுறை; பாரியையை யாளிட்டழைக்கை முறைகேடானவோபாதி, கூவுகையும் முறைகேடு. குரை - கோஷிக்கிற. "குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - இவ்வபேக்ஷை இத்யாதி. "குரைகடல்கடைந்தவன்றன்னை - கூவுதல்வருதல்செய்யாய்" என்றுசொல்லி, 'இந்தஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலே' இவனைக்கிட்டி யென்றுகூட்டுவது. நன்கமர்ந்த - நன்றாகத் தரித்த. தரையில் கால்பாவிநின்றவென்றபடி. பொருநல் - திருத்தாம்ரபர்ணி. "நாவியல்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - மநஸ்ஸஹகாரம் இத்யாதி. நாவியல்பாடல் - ஜிஹ்வாவ்யா

யிற்றைச்சொல்லிற்று. [ஓவுதலித்யாதி] - ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யநுபவிக்கப்பெறுவர். இத்தனைபோதும், இவர்தாம் "இவற்றைப்பெறவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையோடே, "திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளவேணும், திருவடிகளைத்தலைமேலேவைத்தருளவேணும்; தேவரீரெழுந்தருளியிருக்குமிருப்பைக்காணவேணும்; நாய்ச்சிமாரும் தேவரீருமாயிருக்கும்படிகாணவேணும்; உலாவும்படி காணவேணும்; ஸ்மிதம் இருக்கும்படி காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமையாலே, "இவற்றைப்பெறவேணும்" என்னும் மநோரதந்தானே பேறாய்த் தோற்றிற்று; இத்தையப்யஸித்தவர்களுக்கும் இம்மநோரதம் மாறாதே முடியச்செல்லும் என்கிறார். "[illegible]" (யதி நாமஸம்நவிந்தேததாவ தாஸ்மிக்ருதீஸதா) என்கிறபடியே. (கக)

பாரமான பாடலென்று ஸப்தார்த்தம். "உலகமுன்றளந்தானடியிணை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வார்" என்றந்வயிப்பது. "ஓவுதலின்றி" என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. ஓர்வார் - அநுஸந்திக்கப் பெறுவார்; அநுபவிக்கப்பெறுவா ரென்றபடி. இது கற்றார்க்கு ப்ராப்தியை ஃபலமாகச்சொல்லாதே, மநோரதத்தை ஃபலமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனைபோதும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். மநோரதமும் ஃபலமோவென்ன, அதுக்குப்ரமாணம் - யதிநாமேத்யாதி ஜிதந்தாயரம், "[illegible]" இதி பூர்வார்த்தம். 'குரைகடல்கடைந்தவன்தன்னை - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய்' என்றுதொடங்கி, 'இவைபும்பத்தும்வல்லார்கள் - உலகமுன்றளந்தானடியிணை - ஓவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வாரே' இத்யந்வய:.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

பண்டையுறவானபரனைப் புளிங்குடிக்கே
கண்டெனக்கெல்லாவுறவின்காரியமும் - தண்டறநீ
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாறன்தாளிணையை
உய்துணையென்றுஉள்ளமே! ஓர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், சீயர்திருவடிகளேஶரணம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி--ஓராயிரம் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(ஓராயிரம்.) - இப்படி ஆழ்வார் அபேக்ஷிக்க, "நீர் இங்ஙனே ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கறியீரோ?" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவற்றையநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

ஒ.—மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே, "கூவுதல் வருதல் செய்யவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு, அவனும் "நான் நாராயணனல்லேனோ? நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்" என்று தன்னுடைய நாராயணத்வத்தைக் காட்டியருள; அந்த நாராயணத்வப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து "அவனைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே பலஹீநராய், "ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்திலே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஶீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்ய விரகில்லை" என்று அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி "கூவுதல்வருதல்செய்யவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க, அவனும் தன் நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தாலே "நீர் அபேக்ஷிக்கவேணுமோ நம்முடையகார்யஞ்செய்கைக்கு?" என்று தன்னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்பந்த த்யோதகமான நாராயணத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கக் கண்டு; அதினுடைய கார்யமான ஸர்வலோகரக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம்பத்தையும், ரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரத்தையும், அகிலவேதவேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரிபோக்யதையையும், அதினுடைய நிருபமவைலக்ஷண்யத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்திஹேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலாநிஷ்டபஞ்ஜநத்வத்தையும், அபீஷ்டதேஶவர்த்தித்வத்தையும், ஆஶ்ரயணம் மிகையான அதிஶயிதஶீலத்வத்தையும், அதினுடைய வாசாமகோசரமஹத்த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனை யநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அவனுடையஶீலத்திலே வித்தராய் அநுபவந்தன்னிலும் அக்ஷமரான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், "கூவுதல்வருதல் செய்யாய்" என்றார் கீழே; அவன் உம்மைப் பெறுகைக்கு நாமன்றோ ப்ரார்த்திக்கக்கடவோம் என்று நாராயணத்வத்தால்வந்த தன்னோட்டை ப்ராப்தியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அந்தநாராயணத்வப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து, "அவனைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே பலஹீநராய் நாராயணத்வத்தில் எல்லையான ஶீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்தே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஶீலப்ராசுர்யத்தாலே அடிமைசெய்ய க்ஷமரன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்தஶீலாதிஶயத்தையே பேசிமுடிக்கிறார். அவன் ஶீலவத்தையைப் பார்த்தவிடத்து, தாமொன்று செய்கை மிகையாம்படியாயிருந்தது. தம்மைப் பார்த்தால் அந்தஶீலத்திலே கால் தாழ்ந்து ஒன்றுஞ்செய்ய க்ஷமரன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்த ஶீலாதிஶயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார். "கிட்டியடிமை செய்யவேணும்" என்று அபேக்ஷித்தாலும் ஒரு குணத்தை அவன் ஆவிஷ்கரித்தால் அவ்வழியே போகவேண்டும்படியிறே யிருப்பது.

ஈடு.—“நீர் இங்ஙனே யர்த்திக்கவேணுமோ? நம்மோட்டைக்குடற்றுடக்கை யறியீரோ?” என்ன; அத்தை யநுஸந்தித்து இனியராகிறார். “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்று ப்ரார்த்தித்தார் கீழ்; “ஆர் ப்ரார்த்திக்கக்கடவற்றை யார் ப்ரார்த்திக்கிறீர்? உம்முடையலாபத்துக்கு நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியன்றோ உம்மோடு நமக்கு உண்டான ரக்தஸ்பர்ஶம்? ஆனபின்பு, உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுஞ் செய்யக்கடவோம்; நீர்வெறுக்கவேண்டா” என்று ஸமாதாநம்பண்ணினான். “மையலேற்றி மயக்கவுன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ” என்னக்கடவதிறே; ஸ்ரீ கௌஸல்யையார், “ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்து தனியிருக்கமாட்டேன்: கூடப்போருமித்தனை” என்று பின்தொடர, புரிந்துபார்த்து, “ஆய்ச்சி! நீர் என்னைப்பின்தொடருகிறவிடம் தர்மஹாநிகிடீர்” என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, மீட்கைக்காகப்போன இவள் மங்களாஶாஸநம்பண்ணிமீண்டாளிறே; இதிறே அவனுடைய பார்வைகளும் உக்திகளுமிருக்கும்படி. அவன்ஒருவார்த்தை சொன்னால் பின்னை அவன்வழியே போகவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது. ஆக, அவன் நாராயணனாயிருக்கிற இருப்பை யநுஸந்தித்தார்; அந்நாராயணஶப்தத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஆராயவேண்டிற்றிந்தவாறே, ஒருவஸ்துவுக்கும் தன்னுடைய பேறிழவுக்குத் தனக்கு ப்ரார்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியற்றிருந்தது; இப்படியிருக்கிறவன் தன்பக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபடியையும், இந்நாராயணஶப்தார்த்தத்துக்கு எல்லையான அவனுடைய ஶீலகுணத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இப்போதே இப்படி ஶீலவானானவனைக்காணவேணும்” என்னும்அபேக்ஷைபிறந்தது; அதில் தமக்கு அவ

ஓராயிரம் ப்ரவேஶ:—“நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸங்க்ரஹ ஸங்கதி - நீர்இங்ஙனே இத்யாதி. விஸ்தாரஸங்கதி - கூவுதல் இத்யாதி. கீழே “குடற்றுடக்கு” என்றதின்விவரணம் - ரக்தஸ்பர்ஶம் என்றது. “ஸமாதாநம்பண்ணினான்” ஸமாஹிதரானென்று கூட்டுவது ஒருக்திமாத்ரத்தாலே ஸமாஹிதராக்கூடுமோவென்ன-மையலேற்றி இத்யாதி.உன்னுடைய தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் வ்யாபாரங்களும் எங்களைப்பிச்சேற்றி பறிவுகெடுக்க,உன்முகம்அம்மான்பொடியோ இத்யர்த்தம். நாய்ச்சியார்திருமொழி,“பெய்யுமாமுகில்” இத்யாதி.“உக்தி ஆகர்ஷகம்” என்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - ஸ்ரீ கௌசலையார் இத்யாதி.“[illegible]” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகபுத்ரையான இத்யாதி. “[illegible]” என்றத்தைப்பற்ற - கூடப்போரும் இத்யாதி. புரிந்துபார்த்து - திரும்பிப்பார்த்து. “[illegible]” இத்யாதியைப்பற்ற - ஆய்ச்சி இத்யாதி. “[illegible]” இத்யாதியைப்பற்ற - மீட்கைக்காக இத்யாதி. பார்வைகளுமென்றது - “மையலேற்றி” இத்யாதியிலே விஷயம். உக்திகளுமென்றது - “ஆய்ச்சி, நீர்” இத்யாதிகளை. “உக்திகளுமிருக்கும்படி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்ஒரு இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை விசதமாக உபபாதியாநின்றுகொண்டு, இவர் ஸமாஹிதரானபடியை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி. முதற்பாட்டில் அர்த்தம் - அவன்நாராயணனாய் இத்யாதி. இரண்டாம்பாட்டைப்பற்ற - ஒருவஸ்துவுக்கும் இத்யாதி. “அறிந்தனமே,” “நங்கள்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபடியையும் என்றது. “கடைவதுங் கடலுளமுதம்” என்றத்தைப்பற்ற - சீலகுணத்தையுமென்றது. “என்மனமேமென்னுமிராப்பகலின்றி” என்றத்தைப்பற்ற - காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷை பிறந்ததென்றது. அபேக்ஷைபிறந்தால் அவனிருந்தவிடத்தே போகவொண்ணாதோவென்ன - அதில்தமக்கு

னிருந்தவிடத்தளவும் கால்நடைதாராதபடிக்கீடாகவாயிற்று,அவனுடைய சீலாதிகளிலே ஈடுபட்டுத் துவக்குண்டபடி. இனித்தான், இவர்போனுலும் ஒன்றுசெய்கை மிகையாம்படியிருப்பானொருவனுயிருந்தான் அவன் ; இவர்தாம், ஒன்றுசெய்தநுபவிக்கவல்லவரன்றிக்கேயிருந்தார்: அவனுடைய சீலகுணங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கு மவராகையாலே. இப்படிப்பட்டவனுடைய ஶீலகுணப்ராசுர்யத்தையேசொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது, இத்திருவாய்மொழி. அன்றிக்கே, * கண்கள்சிவந்திலே - ப்ரணவார்த்தத்தை யநுஸந்தித்தார் ; அதில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே - அகாரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல் ஒன்றரைப்பாட்டாலே - சதுர்த்யர்த்தத்தையும் மத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் த்ருதீயாக்ஷரத்தில்அர்த்தத்தையும்அருளிச்செய்து,—அவைபிரித்தருளிச்செய்யாதொழிந்தது;சதுர்த்யர்த்தமும் மத்யமாக்ஷரத்திலர்த்தமும் ஸாஶ்ரயமாயல்லதிராமையாலே கூடவருளிச்செய்தார்;—மேல்நாலுபாட்டாலே - த்ருதீயாக்ஷரவாச்யனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையருளிச்

இத்யாதி. அவனிருந்தவிடத்தளவுமென்றது - "நின்றவேங்கடம்" என்றத்தைப்பற்ற. கால்நடைதாராதபடி என்றது - "தேவர்கள் கைதொழுவார்கள்" என்றத்தைப்பற்ற. "சீலமெல்லேயிலான்" என்றத்தைப்பற்ற - சீலாதிகளிலே இத்யாதி. துவக்குண்டபடி - வசீகரிக்கப்பட்டபடி. "எழுதுமென்னுமிதுமிகை" என்றத்தைப்பற்ற - இனித்தான் இத்யாதி. ஒன்றுசெய்கை - ஒருகைங்கர்யத்தைச்செய்கை. "தழுவுமாறறியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்தாம் இத்யாதி. "சீலமெல்லேயிலானடிமேல்" என்றத்தைப்பற்ற - இப்படிப்பட்டவனுடைய இத்யாதி. யோஜநாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. * கண்கள்சிவந்துதொடங்கி * ஒராயிரமளவும் திருமந்த்ரார்த்தத்திலே ஏறிடுகிருர். இதுவே இரண்டாம்யோஜனைக்கு வாசி. அநுஸந்தித்தபடி யெப்படியென்ன - அதில் முதலிரண்டரை இத்யாதி. அதாவது - முதற்பாட்டாலே ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தையும் இரண்டாம்பாட்டாலே ததாதாரமான திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே, அகாரத்தில் பதரூபத்தாலவந்த ஶேஷித்வத்திறுலும், அர்த்தபலத்தால்வந்த ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலும் ஸித்தமான ப்ராப்யத்வத்தையும், மேல் அரைப்பாட்டாலே - "அவனருளால்" என்று - "அவர்க்ஷணே" என்கிற தாத்வர்த்தமானரக்ஷகத்வத்தாலும், ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வத்தாலும் ஸித்தமான வ்யாபகத்வத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, முதலிரண்டரைப் பாட்டாலே அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாரென்றபடி. இந்தப்ரகாரம், "[illegible] ॥ [illegible] ॥ [illegible] ॥ [illegible]" என்று தீபஸங்க்ரஹத்திலே சொல்லப்பட்டது. 'மேலொன்றரைப்பாட்டாலேயித்யாதி' அதாவது - "இறவேறி' என்று ஆத்மஸ்வரூபம் தனக்கு அத்யந்த ஶேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தானென்கையாலே - லுப்தசதுர்த்யர்த்தமான ஶேஷத்வத்தையும், "யானுந்தானுயொழிந்தான்" என்று ஸமாநாதிகரணமாக அருளிச்செய்கையாலே - மத்யமாக்ஷரப்ரதிபாத்யாநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தையும், "தேனும்பாலுங்கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து" என்று - த்ருதீயாக்ஷர வாச்யனை ஆத்மாவினுடைய "மநஜ்ஞானே' என்கிற தாதுஸித்தஜ்ஞாநாநந்த விசிஷ்டதையால்வந்த ஹோக்யதையையும் அருளிச் செய்கையாலே - மேல் ஒன்றரைப்பாட்டாலே சதுர்த்யர்த்தத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்திலர்த்தத்தையும், த்ருதீயாக்ஷரத்தி லர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தென்றபடி. ஆனால் "இது ஶேஷத்த்வம், இது அநந்யார்ஹத்த்வம், இது ததாஶ்ரயமானவாத்மா" என்று பிரித்துச்சொல்லாதே, த்ருதீயாக்ஷர வாச்யனை ஆத்மாவோடேகூட்டியருளிச்செய்வானென்னென்ன - அவை இத்யாதி. வைலக்ஷண்யத்தை-ஜ்ஞாநாநந்தாதிவைலக்ஷண்

செய்து, மேலிரண்டுபோட்டாலே - இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுதை வொழியகுத்ருஷ்டிகளைநிரஸித்து. ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல், நமஸ்ஸப்தார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலை, * நெடுமாற்கடிமை இரண்டாலும் அருளிச்செய்து,—நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இரண்டிறே அர்த்தம். அதில் ஸாப்தமானவர்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவர்த்தத்தை * நெடுமாற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது.— நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமானவர்த்தம் - "நான்எனக்குரியேனல்லேன்" என்கையிறே. ஒருகங்யகையாலல் ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையும், தான் தனக்கு உரியளன்றிக்கேயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச்செய்தார். * கருமாணிக்கமலையாலே;—மேல், * நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார் - * கோண்டபேண்டிராலே; நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்ய உபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வம் இத்யாதியிறே; மேலே, சதுர்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்தார் - * பண்டைநாளாலே; சதுர்த்திக்குஅர்த்தம் - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையிறே. ப்ரணவார்த்தமும், நமஸ்ஸப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத வ்யாபகமந்த்ரங்களிலுமுண்டு; அதில், தாம் ஆதரித்தருளிற்றுத் திருவஷ்டாக்ஷரமென்னும் இடத்தை - * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இது நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யருளிச்செய்யும்படி.

---

*யத்தையென்றபடி. அருளிச்செய்த ப்ரகாரமெதென்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. ஸாப்தமான அர்த்தமெது, ஆர்த்தமானவர்த்தமெது? என்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமான இத்யாதி. இது "கருமாணிக்கமலையிலே" எப்படி ஸித்திக்கிறதென்ன - ஏகாந்யகை இத்யாதி. "ஆர்த்தமானவர்த்தம்" - ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாகை. அத்தை யருளிச்செய்தார் * நெடுமாற்கடிமையிலே என்றுகூட்டுவது. அதெப்படியென்ன - நாராயணஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. தத்புருஷனாலே - ஸ்வாமித்வமும், பஹுவ்ரீஹியாலே - வ்யாபகத்வ வாத்ஸல்யங்களும், அயநஸப்தத்தில் வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் - உபாயோபேயத்வங்களும் சொல்லப்பட்டதிறே. இந்த ஸ்வாமித்வாதிகளாகிற நாராயணஸப்தார்த்தத்தை * கொண்டபெண்டிரிலே யருளிச்செய்தார். எங்ஙனேயென்னில்; "நம்மதாதுமவனன்றிமற்றில்லை," "தொண்டரோமாய்" இத்யாதியாலே-ஸ்வாமித்வத்தையும், "வளைபுகழே" என்றும், "கிளையொன்றுலே பேழ்மாமுமெட்ட" என்றும் - ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்தே சென்று †கார்யம் என்றுவாத்ஸல்யத்தையும், "கண்ணனல்லாலில்லைகண்டீர்" என்று - உபாயத்வத்தையும், "குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டீர்" என்று - உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். "நம்மதாதுமவனன்றி மற்றில்லை" என்றதிலே - வ்யாபகத்வமும் ஸித்தம். அதெப்படியென்ன - சதுர்த்திக்கு இத்யாதி. அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தால் போராதோ, இத்திருவாய்மொழியிலே ஸப்தத்தை யருளிச்செய்வானென்னென்ன - ப்ரணவார்த்தமும் இத்யாதி. ஆதர்த்தப்படைக்காக ஆட்டோப திஷ்டமென்கிறார் - இதுநடுவில் இத்யாதி. சரமசதுர்த்தியில் தாதர்த்ய சதுர்த்தியென்று ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லுமளவில், அது லுப்தசதுர்த்தீ ஸித்தமாகையாலும், "விபூதிஸத்ருஶாஸ்வதே" என்று ப்ராப்தார்த்தத்தில் விதி கோசரியாமையாலும், "நாகிஞ்சித்காவதேஶேஷக:" என்கிற ந்யாயத்தாலே - ஶேஷத்வ ஸ்த்திரீகரணரூபமான கைங்கர்யத்தை சரமசதுர்த்தி சொல்லுகிறது. "சதுர்த்திகைங்கர்யந்தான் ஸித்தமோ, அஸித்தமோ" என்று விசாரிக்குமளவில்; அது ஸித்தமாகையாலே, தத்ப்ரார்த்தனை உபபத்திவலத்தாலும், "ஆய நாராயணாய" என்கிற ஸாப்திகப்ரக்ரியையாலும், ஸித்திக்கிறது.*

---

† இங்கேஅந்வயிக்கவில்லை; கோஶாந்தரங்களைப் பார்க்கவேணுமென்று தோன்றுகிறது.

முதற் பாட்டு.

ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்,
பேராயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்
காராயின காளநன்மேனியினன்
நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே.

ஆ.—ஒரொருதிருநாமமே ஆயிரம்படியாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிரமுடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணவிஶிஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவனாத்யபரிமித குணவிஶிஷ்ட நீலமேகநிப திவ்யரூபனாயிருந்த நாராயணனை ஸர்வேஶ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் இன்னாப்பெல்லாந்தீர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், "அவன்நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சிதம்" என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமென்று தொடங்கி] - "ஸஹஸ்ரநாமஸுஸஹஸ்ரநாமஸு" இத்யாதி ப்ரகாரத்தாலே ஒரோ திருநாமங்களே நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படியாலே எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திருநாமங்கள் அநேகங்களை உடையனானையாலே வந்த ஒப்பில்லாத பெருமையை உடையான். [காராயினவென்று தொடங்கி] - மேகம்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். காராயுள்ள கறுத்தழகிய திருமேனியையுடையானென்று ரூபகம். [நாராயணனென்று தொடங்கி] - ப்ரதாநநாமத்தையுடையவனே நமக்கு ரக்ஷகன்.

ப.—முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகார்யமான ஸர்வரக்ஷகமாயுள்ள நாமஸம்பத்தையுடையவன் நமக்கு உபகாரகனென்று அறுதியிட்டு, நெஞ்சைநோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

("ஸம்ஸ்ருதா இத்யாதி வசநக்ரமத்தாலே யுண்டான வ்யுத்பத்திபேதத்தாலும் நிர்வசநபேதத்தாலும்) ஓர் - ஒரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க் கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக்கக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத்தான, ஓர் - அத்விதீயமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், (இந்த நாமங்களாலே ப்ரதிபாத்யமாயிருக்கிற), காள காராயின - காளமேகம்போலே ஶ்யாமளமாய், நன் - அப்ராக்ருதமான, மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், நாராயணனவனே - அவற்றுக்கடங்க மூலபூதமான நாராயணஶப்தவாச்யனானவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான் - உபகாரகன்.

இ.—முதற்பாட்டில், "அவன் நாராயணனன்றோ? நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சயம்" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோ திருநாமங்களை ஆயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்று யிருக்கும். "𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃" என்று நிர்வசந பேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஒரொருத்தரையன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒரு லோகமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். [அளிக்கும்] - அவன் பாப ப்ராசுர்யத்தாலே, "க்ஷிவாமி" என்னக்கடவன்; இவை ரக்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமா யிருக்கும். [ஆயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்] - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை ஆயிரமுடையனானயாலுண்டான பெருமையையுடையவன்; "𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌨𑌾𑌮𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌵𑌾𑌨𑍍." [காராயின காள நன்மேனியன்] - கார்போன்றவென்றே, காராயின என்று - ரூபகம். மேகம்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். [நன்மேனியன்] - சொன்னது உபமானமன்றென்கை. பெருக்காற்றில் இழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஓர் உபமானம் முன்னாக இழியவேண்டுகையாலே சொன்ன இத்தனை; உபமானரஹிதமென்கை. [நாராயணன்] - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவனென்று சொல்லி வைத்து, 'நாராயணன்' - என்று விசேஷிக்கையாலே, இதுவே ஸ்வரூபநிரூபகமென்கை; ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கு ஆச்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் நிரூபகமானாற்போலே. [நங்கள் பிரானவனே] - அவனே நமக்கு ரக்ஷகன். அவதாரணத்தால் தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கை. "கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்" என்ற விடம் மிகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிஶ்சிதம்" என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஒரோருதிருநாமங்களே யாயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்று யிருக்கும். "𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑌃ஶ்ரிய:" (ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸஶ்ஶ்ரிய:) என்று-நிர்வசநபேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஒரோருத்தராகவன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒருலோகமாத்ரமன்றிக்கே, ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆஶ்ரிதரோருத்தரை ரக்ஷிக்கும்மது உண்டிறே யவனுக்கு; அங்ஙனன்றென்கை திருநாமங்கள். [அளிக்கும்] - இவைபண்ணினபாபங்களைப்பார்த்து 'க்ஷிவாமி'

முதற்பாட்டு.—ஓராயிரம் இத்யாதி. "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, அதில் ஶப்தஸித்தமான அர்த்தத்தையும், தாத்பர்யஸித்தமான அர்த்தத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து என்றது - காலாம்பாட்டில் "மனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தாதல், "மனமே-சோரேல்கண்டாய்" என்றது - முதல் மூன்றுபாட்டுக்கும் க்ரியையாக விவக்ஷித்தாதல். இதுவேமுக்யம். ஆயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஐஶ்வர்யஸ்ய இத்யாதி. நிர்வசநபேதம் - வ்யுத்பத்திபேதம். பகவானென்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னால், அதின் அர்த்தமான ஐஶ்வர்யவீர்யாதிகளெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றபடி. '𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌶𑌸𑌃ஶ்ரிய:। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌷𑌣𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌭𑌗 𑌇𑌤𑍀ரணா" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. "உலகு" என்றதக்கு வ்யாவர்த்யம் - ரக்ஷிக்கும் இத்யாதி. "ஏழு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இத்தால் ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்தி - ஆஶ்ரிதர் இத்யாதி. "அளிக்கும்" என்றதிக்கு வ்யாவர்த்யம் - இவைபண்ணின இத்யாதி. "பேர்" என்

(க்ஷிபாமி) என்பதும் ஒருபோதுண்டு அவனுக்கு ; அளிக்குமதுஒன்றுமேயாயிற்று, இவற்றுக்கு ஸ்வபாவம். [பேர்] - ரக்ஷிக்கைக்கு ஒருபேர்காணும் வேண்டுவது. அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைத்தான் எத்தனை யுடையனென்னில் ?—[ஆயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன்] - "தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்னுமாபோலே. பல பசுவுடையவனென்னுமாபோலே. ஸர்வாயித்த்யம்பண்ண நினைத்தவர்கள் சோறுந்தண்ணீருங் குறையறுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே, ஜகத்ரக்ஷணசிந்தை பண்ணின ஈஶ்வரனுக்கு, அதுக்கு உபாயமாக ஆயிரந்திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமாயிற்று. கோயிலாய்த்தான் புத்ரவியோகத்தாலே பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து தன்ஶோகமெல்லாந்தோற்றவிழுந்துகிடக்க, அவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைப்பது. ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையனாகையால் வந்த பெருமையையுடையவன். அவைதாம் கரைகட்டாக்காவேரிபோலே பரந்திருந்தால், அவற்றையெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்தநுபவிக்கைக்கு ஈடான வடிவையுடையனாயிருக்கும். [காராயினகாளநன்மேனியினன்] - கரரேன்றே யிருக்கிறாராயிற்று, ரூபகம் முற்றுகையாலே. கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலே யிருப்பதாய், அதுதானும் பெருக்காற்றிலிழிவார் ஒருதெப்பந்தேடி இழியுமாபோலே ஒன்றைச் சொல்லும்போது உபமாநம் முன்னாகவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலேசொன்ன இத்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமாநரஹிதமாயாயிற்று இருப்பது. இப்படியிருக்கிறவை தன்னையுடையவன்தான் ஆர் என்ன ? - [நாராயணன்] - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிரூபகமா

கிற ஏகவசநத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சாடுவுக்கு, பேர்காணும் - வ்யாஜங்காணுமென்றபடி. அப்படிப்பட்ட - ஒரொன்றே யாயிரம்முகமாக ரக்ஷிக்கவற்றான. பீடு - பெருமை. "ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனாகை யவனுக்குப்பெருமை" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தேவோநாம இத்யாதி. "ஸஹஸ்ராக்ஷ ஸஹஸ்ரபாத் ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா ஸஹஸ்ரசரணோ விபு: ஸஹஸ்ர பாஹு: ஸர்வஜ்ஞோ தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்" இதி மஹாபாரதே. "நாமஸஹஸ்ரவாந் - தேவ:" இத்யந்வய:. "ரக்ஷணார்த்தமாக அநேகந்திருநாமங்களையுடையவன்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பலபசு இத்யாதி. ஒருதிருநாமம் போராதோ, ஆயிரந் திருநாமமேதுக்கென்ன - ஸர்வாயித்த்யம் இத்யாதி. திருநாமம்தஞ்சமாயிருக்குமென்னைக்கு ஐதிஹ்யம் - கோயிலாய்த்தான் இத்யாதி. குமாரர்க்கு பட்டர்திருநாமம்சாற்றினன்; அந்தகுமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர் ஸந்நிதியிலேவந்து க்லேஶப்பட, "நீ 'நம்முடைய திருநாமம்சாற்றின பிள்ளைபோனான்' என்றன்றோ து:கிக்கிறது: அதுக்கு து:கிக்கவேண்டா, அந்தத் திருநாமமுடையநாம் இருந்தோமே!" என்று, பட்டர் தம்மைப்போலே ஒருவிக்ரஹத்தை எறியருளப்பண்ணி ப்ரஸாதித்தருளினர். ஶப்தார்த்தம் - ஆயிரந்திருநாமத்தை இத்யாதி. கொண்டது - கொண்ட; உடைத்தான வென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - அவைதாம் இத்யாதி. கார்போன்றவென்னாதே, "கார்தானாயிருக்கிற" என்றதுக்குபாவம்- கரரேன்றே இத்யாதி. கார் - மேகம். "காள - காராயின - நன்மேனியினன்" என்றந்வயிப்பது. கறுத்த மேகம்போன்ற விலக்ஷணமான உபமாநரஹிதமான திருமேனியையுடையவன் என்று பொருள். "நன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுதானும் இத்யாதி. நன் - உபமான ரஹிதனென்றபடி. அல்லாத திருநாமங்களிருக்க, "நாராயணன்" என்று இத்தை அருளிச்செய்வானென்? என்ன - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும் இத்யாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் ஸ்வரூபநிரூபகங்களாய், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகள் நிரூபித ஸ்வரூபவிஶேஷணங்களாகிறவோபாதி, இதுவும் திருநாமங்களிலே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, இது ஸ்வரூபநிரூபகமாய்க்கொண்டு ப்ரயோகமாய், அத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவினுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குவாசக

யிருக்குமிறே; அப்படியே, "பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன்" என்றவனுகிறான் ஆர் என்ன? - "இன்னான்" என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், 'நாராயணன்' என்கையாலே - நிரூபகமாய்ப்புக்கதிறே இது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே முன்றை ப்ரயாநமாக எடுத்தது வ்யாபகமந்த்ரங்களாகையாலே; அவற்றிலே இரண்டை மற்றைய வற்றோடொக்கச்சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்கு உண்டான ப்ராயாங்யம். "அந்தணர்மாட்டந்திவைத்தமந்திரத்தை" என்றும், "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்றுநான்- உற்றதும்" என்றும், "நாராயணாவென்னும்நாமம்" என்றும், "நமோநாராயணம்" என்றும், இவையிறே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும், "வண்புகழ்நாரணன்" என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடியவநுஸந்தித்தது இதுவாயிருக்குமிறே. வேதங்களும், ஆழ்வார்களும் நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் போனவழி இதுவாயிற்று ; நமக்குமெல்லாம் இப்போதும் அவற்றை ஆதரித்தால் ஒருகுற்றமில்லையிறே ; இதுதன்னை சூத்ராதிகள் மற்றையார் பரிக்ரஹிக்கை சுட்டியிறே நாம் அதுதன்னைத் தவிர்ந்தது. நம் ஆசார்யர்கள் போனது போருமிறே நமக்காதரிக்கவேண்டுவது. [நங்கள்பிரானவனே] - நமக்கு ரக்ஷகனான உபகாரகன்அவனே, "கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்" என்று நம்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவயாரணத்தால். (க)

—

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனேயகல்ஞாலம்படைத்திடந்தான்
அவனேயஃதுஉண்டுஉமிழ்ந்தான்அளந்தான்
அவனேயவனும்அவனும்அவனும்
அவனேமற்றெல்லாமும்அறிந்தனமே.

மல்லாத திருநாமங்களென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. இது ப்ரயோகமானபடியென்? என்ன - ஆயிரந்திருநாமங்களை இத்யாதி. விஷ்ணுகாயத்ரியிலே ப்ரயோகமாக எடுத்ததென்றபடி. "நாராயணாப" என்று முற்படவெடுத்ததமையைப்பற்ற - இதுக்கு உண்டானப்ராதாந்யம் என்கிறார். ஶ்ருதியேயன்றிக்கே, ஆழ்வார்களும் விரும்பியிருப்பர்க ளென்கிறார் - அந்தணர்மாட்டு இத்யாதி. அந்தணர் தகமானவேதத்தினுடைய உத்தரபாகத்திலே யிருக்கிற மந்திரமென்று - திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தணர் - ப்ராஹ்மணர். மாடு - தநம். நிருமிக்கிறார் - வேதங்களும் இத்யாதி. நம்ஆசார்யர்களு மெல்லாம் என்றது - திருமந்த்ரத்தையே யுபதேசிக்கையைப்பற்ற. ஆசார்யர்கள் இத்தைப்ரயோகமாகையாலே ஆதரித்தார்களேயாகிலும், நாம் இத்தையும் அவற்றைபொக்க விரும்பாமே உபேக்ஷிப்பானென்? என்ன - நமக்கும் இத்யாதி. ஆனால் பின்னைத்தவிருவானென்னென்ன - இதுதன்னை இத்யாதி. அவற்றை - ஏதத்வ்யதிரிக்த வ்யாபகத்வயத்தையும், நாமாந்தரங்களையும். இதுதன்னையென்றது - ஜாத்யேகவசநமாய், மற்றை வ்யாபகமந்த்ரத்வயத்தையும், அல்லாததிருநாமங்களையும் சொல்லுகிறது. அதுதன்னை என்றதும் - கீழே இதுதன்னை என்றத்தையே சொல்லுகிறது. சுட்டியிறே - நிமித்தமாகவிறே. சூத்ராதிகள் - சைவரான சூத்ராதிகள். ஆதிஶப்தத்தாலே - வைஶ்ய க்ஷத்ரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. மற்றையார் - நிர்விசேஷசின்மாத்ரவாதிகளான அத்வைதிகள். பரிக்ரஹிக்கையாவது - இத்தநாமங்களை தேவதாந்தரபரங்களாகவும் நயிப்பிக்கை. நாராயணஶப்தம், ணத்வம் பாதிக்கையாலே, நயிப்பிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. எல்லாமென்றாலும் ஸஂஶவக்நாமமன்றோ, பரிக்ரஹிக்கத் தட்டென்? என்ன - நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி. ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - கூவுதல் இத்யாதி. 'ஓராயிரமாய்' என்றுதொடங்கி, 'அவனே - நங்கள்பிரான்' இத்யந்வயஃ. -(க)

ஆ.—(அவனே.) - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் ஈஶ்வரரல்லரோ? நாராயணனே ஸர்வேஶ்வரனென்னுமிடம் எங்ஙனேயறிந்தபடி என்னில் ?—அவனே நிகிலஜகந்நிர்மாணோத்தரண நிமஜ்ஜோத்கிரண க்ரமணாதி ஸர்வேஶ்வரஅஸாதாரண திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், சதுர்முகபசுபதி ப்ரமுக ப்ரப்ருதி ஸ்தாவரபர்யந்தமான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மபூதனாகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேஶ்வரனென்னுமிடம் அறிந்தேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நாராயணஶப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முதலடைய இரண்டேவகாரம்-ஸஹாயநைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [அவனே அவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும் அவனிட்டவழக்கு. [அவனே மற்றெல்லாமும்]-மற்றுமுண்டாயுள்ள சேதநாசேதநங்களெல்லாம் ததீயமே.

ப.—அநந்தரம், அந்தநாராயண ஶப்தார்த்தமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாத்மபூதனானபடியை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம் - ஜகத்தை, படைத்து - உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயபத்திலே முழுகியிடந்தெடுத்தானும், அவனே - ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷனானஅவனே; அவனே அஃது - அவனே அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தவனும், அளந்தான் - அந்யாக்ரமாக்ம் வாராமல் அளந்துகொண்டவனும், அவனும்அவனும்அவனும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார ரக்ஷணத்துக்குக்கடவராய், (தனக்கு ப்ரகாரதயா வேதாந்தத்திலே "ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" என்று ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதிகளும்), அவனே-, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மீபூவித்த, எல்லாமும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களும், அவனே - அவனேயாக, அறிந்தனம் - (அவன் தந்த ஜ்ஞானத்தாலே) அறிந்தோம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன நாராயணஶப்தத்துக்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவதாரணத்தாலே, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. ப்ரளயங்கொள்ளாத பூமியை வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, அபஹ்ருதமான பூமியை எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவதாரணத்தாலே ஆபத்ஸகத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்டவழக்கு. "ஸப்ரஹ்மாஸஶிவஸ்ஸேந்த்ர:" "ஸர்வஷிஷ்டிகர்த்ரு" இத்யாதி என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்]- ப்ரயோஜநரோடு அப்ரயோஜநரோடு வாசியற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் ததீயமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள், "ஈஶோஹம்" என்றிருக்கையும் அவர்களை ஆஶ்ரயிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க நீர் 'அவனே' என்கிறது என்கொண்டென்னில் ?—மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றத்தாலே அறிந்தே னென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை யுண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவதாரணத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேஇத்யாதி] - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமாக, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டான்அவனே. இந்த அவதாரணத்தால் – ஆபத்ஸகத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷ்யஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயித்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. "ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ் ஸேந்த்ர:" (ஸப்ரஹ்மா ஸஶிவஸ் ஸேந்த்ர:) என்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்றச்சொல்லுகிறார். "ஸ:, ஸ:, ஸ:," என்றே போருகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்] - "ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட்" (ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட்) என்கிறபடியே, ப்ராணநரோடு அப்ராணநரோடுவாசியற ஸகல சேதநாசேதநங்களும் ததீநமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள் "ஸம்ஸ்வராஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருக்கையும், அவர்களையாஶ்ரயிருப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க, நீர் 'அவனே' என்கிறதுஎன்கொண்டு என்னில்?- *மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்றதாலே யறிந்தவனுகையாலே. ஆக, இரண்டுபாட்டாலும் - திருமந்த்ரத்தையும், அதில் அர்த்தத்தையும் அநுஸந்தித்தாராய் நின்றார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும்பொருள்நூல்கள்
அறிந்தனகொள்கவரும்பொருளாதல்
அறிந்தனரெல்லாம்அரியைவணங்கி
அறிந்தனர்நோய்களறுக்கும்மருந்தே.

இரண்டாம்பாட்டு.—அவனே இத்யாதி. நாராயணஶப்தத்துக்கர்த்தம்-"நாராஜ்ஜாதாநிதத்வாநி" என்று காரணத்வமும், அந்தர்யாமித்வஹலித ரக்ஷகத்வமும், அந்தர்யாமித்வமுமாகையாலே, அம்மூன்றையும் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. அவனுமவனுமவனும் - அவனே" என்றால் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. விவரணம் - ஸஸ்ஸ இத்யாதி. ஸ: ஸ: என்றது - "ஸப்ரஹ்மா" என்ற ஶ்ருதியில், தச்சப்தோபாதாநமன்று; "அவன் அவன்" என்றதுக்கு ப்ரதிபதமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலே வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தது. "மற்று" என்கிற இது - அக்ஷரஶப்தவாச்யரான முக்தாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. "பரமஸ்வராட்" என்று - முக்தாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அக்ஷர: - விகாரரஹித:. பரம: - ப்ரஹ்மாதிப்ய உத்க்ருஷ்ட:. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ர:. முக்தோபீஶ்வராதீந இதி ஶ்ருதேரர்த்த:. ப்ராணநரோடென்றது - கிளைக்கடாக்ஷித்து. "விஶ்வசேஷம் பராயணம்:"; என்றதைப்பற்ற - ப்ராணநரோடு இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (உ)

† ஸுபால - (கரு - கச).

ஆ.—(அறிந்தன.) - அபௌருஷேயதயா ஸ்வைகையாலே நிர்த்தோஷாதி துர்லப ப்ரயோஜநரூபார்த்தவத்தாய்ப் பரமபுருஷ யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாபநாயைவ ப்ரவ்ருத்தமான ஸகல வேதங்களாலும், * ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரார்ஜித தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே ப்ரக்ஷீணாசேஷ கல்மஷராய்த் தன் திருவடிகளிலே ஸஞ்ஜாதபக்திகளான புருஷராலும், ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த து:கௌஷதயா பரமப்ராப்யதயா அறியப்படுகிற அவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக அறியப்பெற்றேனென்கிறார். வேதங்களாலும் வேதவித்துக்களாலும் அறியவொண்ணாதவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக உள்ளபடியே அறியப்பெற்றேனென்றுமாம்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், வேதங்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் அறிய நிலமல்லாத எம்பெருமான் தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேதமென்று தொடங்கி] - அறிந்தனவாயிருக்கிற ஸர்வஜ்ஞ யார்யஸூசகமான வேதங்கள் ஸர்வேஸ்வரனை ஸர்வஜ்ஞனென்று அறிந்தன. [அறிந்தனரென்று தொடங்கி] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற ருஷிகளும் ஸம்ஸார ஸரிதபேஷஜமென்று அறிந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸகல வேதங்களோடு வைதிகபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய்கிறார்.

அறிந்தன - "வேதாஹமேதம்" என்று அறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம் - வேதங்களினுடைய, அரும் - அறிதற்கரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத் தருவதான, நூல்கள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணாதிகளான ஸாஸ்த்ரங்கள், ("யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்றும், "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" என்றும், "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" என்றுஞ் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே), அரும் - அறியவரிய, பொருளாதல் - பொருளென்று, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்ளவமையும்; அறிந்தனர் - "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்றறிந்த வைதிகபுருஷர்கள், எல்லாம் அரியை - ஸர்வபாபஹரனான ஸர்வேஸ்வரனை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து, நோய்கள் - (தங்களுடைய) ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதியை, அறுக்கும் — அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தே - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்களித்தனை. நாம் அப்படியன்றியே அவன் போக்யதையையும், ஸீலாதிகளையும் பூர்ணமாகக்காட்ட அறியப்பெற்றோமென்று, கீழில் "அறிந்தனம்" என்கிற வாக்யத்தோடே யந்வயம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், வேதங்களும் ருஷிகளும் அறிந்த அளவன்றிக்கே, தன்னை எனக்கே பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்] - ஸர்வஜ்ஞயார்யத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள் என்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் ஸர்வஜ்ஞபாரம்யங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணாதிகள் என்னுதல். [அறிந்தன கொள்க வரும் பொருளாதல்] - "ஸர்வஜ்ஞபன்" என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கொள்ளவமையும். 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே' "யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" என்னும் இவ்வளவே அறிந்தது. [அறிந்தனரெல்லாம்] - அறிந்தாராயிருக்கிற பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதி ருஷிகளும். [அரியைவணங்கி] - ஸர்வது:க நிவர்த்தகனை வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து. [அறிந்

தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே] - "ஸம்ஸாரது:ரிதபேஷஜம்" என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்ட நஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்". அவனுடைய ஹோக்யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வத்தில் இழிந்திலர்கள்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. வேதங்களும், வேதார்த்தவித்துக்களான ருஷிகளும் அறிந்தவளவன்றிக்கே, தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவித்யாதி] - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களாகிற மாஸ்த்ரங்களென்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும்ப்ரஹ்மஸூத்ரம், இதிஹாஸபுராணாதிகளென்னுதல். [அறிந்தனகோள்க அரும்போருளாதல்] - "துர்ஜ்ஞேயன்" என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கோள்ளவமையும், †"யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே), ‡"யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்" (யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்), "அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்" (அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்) என்னும் இவ்வளவு அறிந்தது. [அறிந்தனரேல்லாம்] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற பராமர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிருஷிகளும். [அரியை வணங்கி] - ஸர்வது:கநிவர்த்தகனை, வணங்கி - ஆம்ரயித்து. [அறிந்தனர் நோய்களறுக்கும் மருந்தே] - "ஸம்ஸாரதுரிதபேஷஜம்" (ஸம்ஸாரதுரிதபேஷஜம்) என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; "ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்ட நஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்" (ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்ட நஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்). அவனுடைய ஹோக்யதையில் இழிந்திலர்கள்; அவனுடைய நிரபேக்ஷோபாயஹாவத்தி லிழிந்திலர்கள். (௩)

மூன்றும்பாட்டு—அறிந்தன இத்யாதி. பாட்டேல்லாம் கடாக்ஷத்தவதாரிகை - வேதங்களும் இத்யாதி. பூர்ணமாக அறிவித்தான் என்று ப்ரீதராகிறுரென்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம்.

"அருப்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள்" என்றந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை இத்யாதி. ஸர்வேஸ்வரனை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் அரும்பொருளை விசதீகரிக்கும் நூல்களென்றர்த்தாந்தரம் - அறிந்தனவாய் இத்யாதி. "அரும்பொருளாதல். அறிந்தனகொள்க" - அரும்பொருளானமையை யறிந்தனவாகக் கொள்க என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - யதோவாச இத்யாதி. ஸ்வநுக்த நிவர்த்தகனை என்றது - "ஹரணாதேவ து:ஸ்வாநாம் ஹரிரித்யபிதீயதே" என்கிற வசநத்தைப்பற்ற. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸம்ஸாரஸர்ப்ப இத்யாதி. "க்ஷேத்ரேஷு ஸர்வேஷு நிஸம்ஸ்ருதா வேதா ஸாஸ்த்ராகாரோ ஹரி:" இத்யுத்தரார்த்தம். நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தாக அறிந்தார்களாகில் அறியாதது எது? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனுடைய நிரபேக்ஷ இத்யாதி. அதாவது - "வணங்கி - நோய்களறுக்கும் மருந்தானமையை - அறிந்தார்கள்" என்கையாலே - ஸாபேக்ஷோபாயமென்று அறிந்தார்கள் இத்தனையொழிய, "அவனே நிரபேக்ஷோபாயம்" என்னுமத்தை யறிந்திலர்களென்றபடி. 'அருப்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள் - அரும்பொருளாதல் - அறிந்தனகொள்க - அறிந்தனரெல்லாம் அரியை வணங்கி - நோய்களறுக்கும் மருந்தென்று - அறிந்தனர்' இத்யந்வய:. (௩)

† ‡ கௌஷீதிக் உபநிஷத்.

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று
பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான்
கருந்தேவனெம்மான்கண்ணன்விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோரேல்கண்டாய்மனமே.

.—(மருந்தே.) உன்னழகாலே எங்கள் போகத்துக்கு வர்த்தகனானவனே என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானாயிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரிதஸுலபனாய், தன்னையாஶ்ரயித்த நம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்தமான ஸ்வாநுபவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானை ஒருவண்ணம்பெற்றோம்; இனி அவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நல்நெஞ்சே! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி என்னையடிமைகொண்டு விண்ணுலகம் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை விடாதேகொள்! என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தேயென்று இப்பாட்டுக்கு] - உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனேயென்று அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸமூஹங்கள் அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படி அவர்களுக்குத் தன்னை போஜிக்கக் கொடுத்தவனை. [கருந்தேவன்] - கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு தீப்யமாநனான அவன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிபோக்யனாய், நிரதிஶயஸௌலப்ய விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வநுபவத்தை நமக்குத் தாவிருக்கிறவனை, நெஞ்சே விடாதேகிடாய்! என்கிறார்.

நங்கள் - எங்களுடைய, போகம் - போகத்தினுடைய, மகிழ்ச்சிக்கு - வ்ருத்திக்கு, மருந்தே - அர்த்தகமான அம்ருதமே, என்று - , பெரு - உத்க்ருஷ்டரான, தேவர் - ஸூரிகளுடைய, குழாங்கள் - ஸமூஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பசைவுகெடக் கூப்பிடும்படி, பிரான் - அவர்களைக் களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு - கருமையையுடைய, தேவன் - திவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வடிவழகைக்காட்டி) என்னை யடிமைகொண்ட, கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனாய், (அங்நிலையிலே), விண்ணுலகம் - பரமபதபோகத்தை, தரும் - தருவானான, தேவனை - ஸமாஶ்ரயணீயனை, மனமே - நெஞ்சே! சோரேல்கண்டாய் - (உன் அந்யபரதையாலே யாதல், நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலேயாதல்) நழுவவிடாதேகிடாய்! மருந்தென்று - போகத்தை ஸாத்மிப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம்.

இ—நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாய்வைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு] - உன்னுடைய அநுபவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே! இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆரென்னில்?—[பெருந்தேவர்]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்]-அவர்கள், இண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது.

[பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்]- அவர்களுக்குத் தன்னை யநுபவிக்கக் கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகநிபஸ்யாமமாய் திவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக் கிடீர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கையன்றியே அவதரித்துவந்து உபகரித்தவன். [விண்ணுலகம் தருந் தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல் கண்டாய்மனமே] - நெஞ்சே! விடாதேகிடாய்; அவன்உபகாரகனாய்நிற்க நீ வைமுக்யம்பண்ணாதே கிடாய்! அவன் வைலக்ஷண்யத்தை வ்யுத்பத்தியிபண்ணாதே, "ஸாலம்பன்" என்னாக் காற்கடைக்கொள்ளாதே கிடாய்!

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு போக்யனாய்வைத்து, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாகவிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக் கென்று] - உன்னுடைய அநுபவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே! இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில்? - [பெருந்தேவர்] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்] - அவர்கள், கிண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது. [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்]- அவர்களுக்குத் தன்னை யநுபவிக்கக்கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகநிபஸ்யாமமாய், திவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடீர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கை யன்றிக்கே, அவதரித்துவந்து உபகரிக்குமவன். [விண்ணுலகந்தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல்கண்டாய்மனமே] - அவனை உடம்புவெளுக்கப்பண்ணாதேகிடாய், நெஞ்சே! இவன் விடுகையாவது- அவனுக்குஇழவுபோலேகாணும். அவன்பண்ணின க்ருஷி ஃபலித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில், அவன் வைலக்ஷண்யத்தைப் புத்திபண்ணாதே, "ஸாலபன்" என்னாக் காற்கடைக்கொள்ளாதேகிடாய்! (ச)

நாலாம்பாட்டு.—மருந்தே இத்யாதி. "பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான் - விண்ணுலகம்தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி.

"மருந்து" என்றால் - போக்குமென்றன்றோ அர்த்தம்? வர்த்தகத்வத்தைக் காட்டுமோ? என்ன; வ்யாதிக்குமருந்தென்றால் - தந்நிவர்த்தகத்வமும், தேகத்துக்குமருந்தென்றால் - தத்வர்த்தகத்வமும் தோற்றுகையாலே, இங்கு வர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்-ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனானவனே என்று. இவர்களுக்குப் பெருமையேதென்ன - அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. "குழாங்கள்" என்றதுக்கு பாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கிண்ணகம் - ப்ரவாஹம். "பிதற்றும்" என்றதுக்கு பாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதிதரை இத்யாதி. "பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான் கருந்தேவன்" என்றவநந்தரம், "எம்மான்" என்றதுக்கு பாவம்-நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. "எம்மான்" என்ற பதத்தோடே, "கண்ணன்" என்ற பதத்துக்கு வாஸனை - தன்னிலை இத்யாதி. "கருந்தேவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இத்யாதி. இவர் நெஞ்சசோர்ந்தால் அவனுடம்பு வெளுக்கவேணுமோவென்ன - இவன் விடுகை இத்யாதி. இழவுஎப்படியென்ன - அவன்பண்ணின இத்யாதி. * ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேதஃ, விலக்ஷணனானவனை விடப்ரஸக்தியேதென்ன - அவன்வைலக்ஷண்யத்தை இத்யாதி. 'நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு - மருந்தே - என்று - பெருந்தேவர்' என்ற தொடங்கி, 'சோரேல்கண்டாய் மனமே' இத்யந்வயஃ. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேஉன்னைவல்வினையேன்இரந்து
கனமேசொல்லினேன்இதுசோரேல்கண்டாய்
புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல்
இனமேதுமிலானையடைவதுமே.

ஆ.—(மனமே.) - பரமபோக்யனைத் தன்னோடொப்பாரின்றிக்கேயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே! உனக்கு அடியேனாயிருக்கிறேன் என்று பின்னையும் நெஞ்சை இரக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனான எம்பெருமானை விடாதே கிடீர்! என்று திருவுள்ளத்தை ஆதராதிசயத்தாலே மிகவும் பிரார்த்திக்கிறார்.

[மனமேயென்று தொடங்கி] - நெஞ்சே! உன்னை என்னாற்றாமையாலே ப்ரார்த்தித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இத்தை அவஶ்யம் சோரவிடாதொழிய வேணும். [புனமேவியவென்று தொடங்கி] - செய்வதென்னென்னில்? நிரதிஶயபோக்யனைத் தன்னோடொப்பார் இன்றிக்கேயிருக்கிறவனை ஆஶ்ரயி. அர்த்தித்ததுதான் என்னென்னில்? எம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், போக்யதையினுடைய நிரூபக வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனை நாம் கிட்டவேணுமென்னுமிடத்தைச் சிக்கெனச்சொன்னேன்; இது நழுவவிடாதேகொள்! என்கிறார்.

மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - (என்னிலும் இவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமான) உன்னை, வல்வினையேன் - விளம்பாக்ஷமனும்படி ப்ரபலபாபத்தையுடையனான என்சாபலத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - த்ருடமாகவே, சொல்லினேன் - சொன்னேன்; இது - இத்தை, சோரேல்கண்டாய் - நழுவவிடாதேகொள்; (எத்தையென்னில்?) புனம் - தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தண்துழாய் - திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலையையுடையனைப், (இந்தபோக்யதைக்கு), ஏதும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலானை - இல்லாதவைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை, அடைவதும் - கிட்டவேணுமென்கிறஇத்தை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நிரதிஶயபோக்யனானவனை விடாதேகிடாய்" என்று திரியட்டும் திருவுள்ளத்தை அர்த்திக்கிறார்.

[மனமே உன்னை] - "இயற்றுவாய் எம்மொடுநீகூடி" என்கிறபடியே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னையிறே நான் இரக்கிறது. [வல்வினையேன்] - ஹ்ருவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்திபற்றுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி இரக்கிறேனல்லேன். என்சாபலாதிஶயத்தாலே யிரக்கிறேனித்தனை. [இரந்துகனமே சொல்லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச் சொன்னேன். [இது சோரேல்கண்டாய்] - நான் "தவிர்" என்றாலும் நீ விடப்பாராதே கிடாய். எத்தைவிடாதொழியச் சொல்லுகிறதென்னில்? [புனமேவிய இத்யாதி] - நிரதிஶய போக்யனானவனை ஆஶ்ரயிக்கையை. [புனமேவிய] - புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகிய திருத்துழாய்

மாலையை உடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையை யுடையனாகையிறே ஸர்வாதிகனாகையாவது. நான் நிஷேதிக்கிலும் மேல் விழவேண்டி யன்றோ விஷயமிருக்கிறது. 'அடைவது' என்று க்ரியையாதல்; சேரேல் கண்டா யென்று - க்ரியையாதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நெஞ்சே! அவனைவிடாதே கிடாய் என்கிறார் - கீழ்; அவ்வார்த்தைதன்னை ஓலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாய் என்கிறார் - இதில்.

[மனமேஉன்னை] - மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னையன்றோ, பிற்பாடரைச்சொல்லுமாபோலே யிருக்க நான் சொல்லுகிறது? பகவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாபாவிகமாயிருக்க, என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனையிறே. "முந்துற்ற நெஞ்சே இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று எனக்குங் காற்கட்டவேண்டும்படி யநுபவத்திலே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னை. [வல்வினையேன்] - பகவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேனல்லேன்; என் சாபலாதிசயத்தாலே இரக்கிறே னித்தனை. [இரந்து கனமே சொல்லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்துசொல்லுகைக்கு மணக்கால்நம்பியோடொப்பர்காணும். [இதுசோரேல்கண்டாய்] - இன்னம் நானே "பகவத்ப்ராவண்யமாகாது ; இத்தைத் தவிரவேணும்" என்று சொன்னாலும், நீ இத்தைநெகிழவிடாதேகிடாய்! கனம் - பொன். உனக்குப் பரமார்த்தத்தைச்சொன்னேன் என்கை. "சாயால்கரியானை" இத்யாதி. [இதுசோரேல்]-'எத்தைத்தான் நீர் இப்படி சொல்லுகிறது?' என்ன, -[புனமித்யாதி] - நிரதிசயபோக்யனானவனை ஆச்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகியதிருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையையுடையவனாகையிறே ஸர்வாதிகனாகையாவது. ஒருதிருமுளைத்திருநாளி

அஞ்சாம்பாட்டு.—மனமே இத்யாதி. "சோரேல்கண்டாய்" என்று இரண்டிடத்திலும் சொன்னால் புநருக்தமன்றோவென்ன; அல்பம் வாசிபண்ணிடுகிறார் - நெஞ்சே இத்யாதி. "கனமே சொல்லினேன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஓலக்கவார்த்தை இத்யாதி. அதாவது - விடாதே கிடாயென்றது அஹ்ருதயமல்ல, ஸஹ்ருதயமென்று கருத்து.

"உன்னை" என்றதுக்குபாவம் - மோக்ஷஹேதுவாய் இத்யாதி. ஆனால்சொல்லுகிறதென்னென்ன - பகவத்ப்ராவண்யம் இத்யாதி. செல்லாமை - பொறுக்கமாட்டாமை. "மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னை" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - முந்துற்ற இத்யாதி. இயற்றுவாய் - கார்யத்தை நடத்தப்பார். வல்வினையேனென்ன - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. "என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை" என்றதின்விவரணம் - உன்னையிரக்கவேண்டி இத்யாதி. "கனம்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - த்ருடமாகச் சொன்னேனென்னுதல்; கனம் என்று-பொன்னாய், ச்லாக்யமான அர்த்தத்தைச்சொன்னேனென்னுதல். இரந்துசொல்லவேணுமோ வென்ன-இரந்துசொல்லுகைக்கு இத்யாதி. "சோரேல்கண்டாய்" என்றதினுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் நானே இத்யாதி. "கனம்" என்றதுக்கு - த்ருடமாகவென்றருளிச்செய்து, சீரிய அர்த்தத்தைச் சொன்னேனென்றர்த்தாந்தரம் - கனம் பொன் இத்யாதி. அப்படி தாம் "பகவத்ப்ராவண்யமாகாது" என்றாரோ வென்ன - சாயால் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - எத்தைத்தான் இத்யாதி. சங்கைக்குப்பரிஹாரம் - நிரதிசய இத்யாதி. கீழ் - தாத்பர்யவிஸ்தரார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, பதார்த்தம் - புனத்திலே இத்யாதி. புனம் - நிலம். அலங்கல் - மாலை. இனம் - ஒப்பு. திருத்துழாய்மாலையை யுடையனானால் ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கவேணுமோ என்ன - அத்தோள்மாலை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ஒருதிருமுளை

னன்ருக இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, முன்ளுள் கையார் சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்டருளினபடி திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, "புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல் இனமேதுமிலாளுகையாவது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளினபடியிறே" என்று அருளிச்செய்தார். அடைவது- சொல்லினேன்: இதுசோரேல்கண்டாய் என்று க்ரியையாகவுமாம்; எத்தைநீர்சொல்லுகிறதென்ன ?—இனமேதுமிலானை யடைவது என்று க்ரியையாகவுமாம். (ரு)

ஆரும் பாட்டு.

அடைவதும்அணியார்மலர்மங்கைதோள்
மிடைவதும்அசுரர்க்குவெம்போர்களே
கடைவதுங்கடலுளமுதம்என்மனம்
உடைவதும்அவற்கேஒருங்காகவே.

ஆ—(அடைவதும்.) - "அவனைவிடாதேகிடாய்" என்று நான்சொல்லி முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந்தாற்போலே உடைந்து கிடக்கப்பெற்றேன் என்று தம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுகிருர்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், தாம் இப்படி அர்த்திக்குங்காட்டில் தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து மிகவும் ஶிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிருர்.

[அடைவதுமென்று தொடங்கி] - பெரிய பிராட்டியாருடைய மிகவும் அழகிதான திருத்தோளை ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும் ஆஶ்ரிதவிரோதிகளான அஸுரரை முடிக்கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதும் ஆஶ்ரிதார்த்தமான மஹாப்ரவ்ருத்தி பண்ணியருளாநிற்பதும். [என்மனமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

இத்யாதி. கையார்சக்கரம் - ஆழ்வார்திருநாள். புறப்பட்டருளினபடி - சேனைமுதலியார் புறப்பட்டருளினபடி. சேனைமுதலியார் புறப்பாட்டைப் பெருமாள் புறப்பாடாகத் திருவுள்ளம்பற்றினுரென்றபடி. 'அருளிச்செய்தார்' நஞ்சீயரென்றபடி. 'மனமே யுன்னை வல்வினையேனிரந்து - புனமேவிய' என்றுதொடங்கி, 'அடைவதும் - கனமேசொல்லினேன், இதுசோரேல் கண்டாய்' என்றந்வயமாதல்; 'மனமே' என்றுதொடங்கி, 'சோரேல்கண்டாய், எத்தைநீர் சொல்லுகிறதென்னில், புனமேவிய என்றுதொடங்கி யந்வயமாதல். பெரியதிருவந்தாதி பதினைலாம்பாட்டு - காயால் இத்யாதி. 'சாயால்கரியானை' - காந்தியால் கறுத்திருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை. 'உள்ளறியாராய்' - உட்புக்குஅறியாதவளாய். 'பேயார்' - பூதனையானவள். 'பேயாராய்' - அறிவுகேட்டை யுடையளாய்க்கொண்டு, முலைகொடுத்தாள்; அப்படியே, நெஞ்சே! 'போய்' - விலக்ஷணவிஷயத்தைக்கிட்டி. 'சுவைத்துண்' - ரஸித்தநுபவிக்கை. 'தேம்பூண்' - தேம்புதலை விளைவிக்கும்: அவத்யத்தைவிளைக்குமென்று. 'அறிந்தறிந்தும்' - மிகவும் அறிந்துவைத்தும். 'தீவினையாம் பாம்பார்வாய்' - நமக்குஅநிஷ்டமான ஹ்ருவதநுபவமநோரதமாகிற ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே. 'கைநீட்டல்பார்த்தி' - கைநீட்டப்பாராநின்ருய். 'நீ யார்' - நீ அந்தப்பேய்ச்சிக்கு எந்தஉறவுஉடையாய்? என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலுகிருரென்று பொருள். தேம்புதல் - குறைதலாய், அவத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்செயலில் பூதனைசெயல் நன்றென்ற அர்த்தைக் கௌரவித்து "பேயார்" என்கிருர். (ரு)

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மீ ஸம்ஸ்லேஷத்தை யுடையவனான அவனைப் பற்ற என்னெஞ்சு ஒருபடிப்பட ஶிதிலமாகா நின்றதென்கிறார்.

மலர் - பத்மவாஸிநியான ஆபிஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தையுமுடையளான லக்ஷ்மியினுடைய, அணி - ஆபரணங்களாலே, ஆர் - நெருங்கின, தோள் - திருத்தோளையே, அடைவதும் - ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும்,(அத்தோளோடுஉண்டான பரிஷ்வங்கம் ஸித்திக்கைக்காக), அசுரர்க்கு-(ப்ரதிகூலரான) அசுரர்களுக்குஆற்றவரிய, வெம்-வெவ்விய, போர்களே - போர்களையே, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக), கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம் - அம்ருதத்தை, கடைவதும் -, அவற்கே - (இப்படி லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனுமாய் அநிஷ்ட நிவர்த்தகனுமாய் இஷ்டப்ராபகனுமான) அவனுக்கே, என் மனம் - என் நெஞ்சானது, ஒருங்காகவே - ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஶிதிலமாகாநின்றதும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய உபதேசம்பலித்து இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் ஶிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பிராட்டி திருத்தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும்; அவன்தான் வைஶ்வரூப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளழகுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள்தோளை யணைக்கைக்கிடும் பச்சை. "ஹதபூர்வம்ருஷிவஸஜே" என்றிறே அவள் அணைப்பது. ஆஶ்ரிதவிரோதிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவதும் என்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்]-ப்ரயோஜநாந்தரபருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல். பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்குஇடும்பச்சை சொல்லிற்று; அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணும்படி சொல்லிற்று. இவை இவர் திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்கள். என்னுடைய மாநஸம் ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய உபதேசம்பலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதேன்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும்அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பெரியபிராட்டியார் திருத்தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிப்பதும். அவன்தான் வைஶ்வரூப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்குஅவ்வருகு போகமாட்டான். [அணியார்மலர்மங்கை] - "மார்வத்து மாலை" என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம் தானே யாபரணமாகப்போரும்படியாக

ஆறும்பாட்டு.—அடைவதும் இத்யாதி. "என்மனமுடைவதுமவற்கே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

"அணி" என்று - அழகாய், "ஆர்தல்"-மிகுதியாய், அழகுமிக்கதோள் என்று - தோளுக்கு விசேஷணமாதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மிகவும் இத்யாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, தோளை விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவன் இத்யாதி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், "ஆர்தல்" - பூர்த்தியாய், ஆர்ந்தவணியான - ஆபரணமாகப் போரும்படியான, மலர்மங்கை என்று - பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - மார்வத்துமாலை இத்யாதி. விராதநிரஸநம் பச்சையேன்னை - ப...

விருப்பாளாய், போக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவள் தோளோடேயாயிற்றணைவது. [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள் தோளணைக்கைக்குஇடும் பச்சை. "ஹர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே" (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்றிறே அவள்அணைப்பது. ஆஸ்ரிதவிரோயிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்]-ப்ரயோஜநாந்தர பரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ச்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கிடும் பச்சைசொல்லிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினபடிசொல்லிற்று. இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிவை. [என்மனமித்யாதி] - என்னுடைய மநஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனுக்கே. அவன் பனிக்கடலைக்கடைய, இவர் மனக்கட லுடையப் புக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம்வாங்க நினைத்தால், முந்துற மிடுக்கராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கொடுசென்று கொடுப்பர்களிறே; அவனும், மஹத்தத்த்வமான கடலை யுலக்கைவிடுநகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல்லுயிரை †வாங்கி, இவருடைய திருவுள்ள முடையத் தொடங்கிற்று. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாகி ஓர்
ஆகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தானுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனம்
ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே.

தாரம் இத்யாதி. "தந்த்ருஷ்ட்வா ஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் । பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே" இத்யாரண்யகாண்டே கரவதாநந்தரே. மிடைகை - நெருக்கமாதல், விசாரமாதல். முடிக்கும்விரகு சிந்திக்குமோவென்ன; "தீங்கிழைக்கும்திருமால்" என்னக்கடவதிறே. "மிடைவதும்" என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரவருளிச்செய்கிறார்-ஆஸ்ரித இத்யாதி. கீழில் பதத்வயாநுகுணமாக "கடைவதும் கடலுளமுதம்" என்றதுக்கு விநியோகம் த்வேதா வருளிச்செய்கிறார் - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.‡ த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம்- "தைவதாநாம் யதைந ஸ்வஸ்ய கார்யம் க்ருதவாந்" என்று. அதாவது - "தேவர்களுக்கு" என்று வ்யாஜமாத்ரமாய் பிராட்டிக்காகக் கடைந்தானென்றபடி. த்விதீயயோஜநாநுகுணமாக "அடைவதும்" இத்யாதிஅர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் - அவளை இத்யாதி. உடைகுலைப்படுகை - சிதிலமாகை. ஒருங்காக - ஏக ப்ரகாரமாக. "கடைவதும்" இத்யாதியோடே "என்மனமுடைவதும்" என்றத்தைக்கூட்டி ரஸோக்தி-அவன்பனிக்கடலை இத்யாதி. அவன் பனிக்கடலைக்கடைந்தால் இவர்மனக்கடல்உடைவானென்னென்ன, ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-விரகராய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. கோழைகள் - ம்ருது ஸ்வபாவர். அப்படியே-'அவனும்' என்றுகூட்டுவது. உலக்கைவிடுநகம்இட்டு-உலக்கையாலேகிட்டி கட்டி. நல்லுயிரை என்றது - "அமுதம்" என்றத்தைப்பற்ற. 'மலர்மங்கை அணியார் தோள் அடைவதும் - அசுரர்க்கு வெம்போர்களே மிடைவதும் - கடலுளமுதம் கடைவதும் செய்யாநிற்குமவர்க்கே - என்மனம் ஒருங்காகவே உடைவதும்' இத்யந்வயம். (௬)

---

† வாங்க என்று இருக்கலாம்.

‡ இந்த இடத்தைக் கவனிக்கும்போது, 'ஈட்டில் ஏதாவது பக்தி விட்டிருக்குமோ?' என்று சங்கை யுண்டாகின்றது.

ஆ.—(ஆகம்சேர்.) - இந்த ஆஶ்சர்யத்தை பரிஹரித்து, பின்னையும் ஏவம் விதசேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளினவன் தன்னை அவனிருக்கிற திருநாட்டிலே சென்று காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது; அதுவோ அதிதுர்லபமாயிராநின்றது; என்னெஞ்சைக்கொண்டு என்செய்வேன்? என்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், ஏவம்விதசீல குணகனானவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, ஒருவர்க்கும் எட்டவொண்ணாத திருநாட்டிலே சென்று காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றது என்னெஞ்சு. இதினுடைய சாபலத்துக்கு நான் என்செய்ய? என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் நரசிங்கமென்று தொடங்கி] - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் பரஸ்பரம் ஸங்கடிதமாய் அத்யந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய் மிகவும் வரமான ஹிரண்யனுடைய உடம்பைக் கூரிய உகிராலே பிளந்தவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற பரமாகாஶமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் காணவேணுமென்று. [என்மனமேகம் எண்ணும் இராப்பகலின்றியே] - என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நிரந்தரமாக எண்ணாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ப்ரபலாநிஷ்ட நிவர்த்தகனானவன் வர்த்திக்கிற ப்ராப்யபூமியை வேணுமென்று எப்போதும் என்னெஞ்சம் எண்ணாநின்றதென்கிறார்.

ஆகம் - ஒருவடிவிலே, சேர் - பொருந்துவிக்கப்பட்ட, நரசிங்கமதுஆகி-நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களையுடைத்தாய்க்கொண்டு, (ஹிரண்யனுடைய), ஓர் - அத்விதீயமான, ஆகம் - யாக்கை, வள் - வளைந்த, உகிரால் - உகிராலே, பிளந்தான் - பிளந்தவன், உறை - வர்த்திக்கிற, மாக வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு, என்மனம் - என் நெஞ்சானது, இராப்பகல் - இராப்பகலாக, இன்றி - வேறுபாடின்றியே, ஏகம் - ஏகப்ரகாரமாக, எண்ணும் - எண்ணாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதத்தைச் சென்று காணவேணுமென்னாநின்றதுஎன்னெஞ்சு என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங் கண்டசர்க்கரையும்போலே ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமாய் என்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடியென்னுதல். [ஓராகம்] - ஹிரண்யனுடைய அத்விதீயமான முருட்டுடம்பு. [வள்ளுகிர்] - கூரியவுகிர், வளைந்தவுகிர் என்னவுமாம்; விரோதிநிரஸந ஶீலனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காணவேணுமென்று. [என் மனமேகம் எண்ணும்] - என்மநஸ்ஸு ஒருபடிப்பட நினையாநின்றது. சேதநர்க்கு இரா ஒருகார்யமும் பகல் ஒருகார்யமுமாயிருக்குமிறே; இவர்க்கு அஹோராத்ர விபாகமற இதுவேயாய்ச் செல்லாநின்றது. " [illegible] " என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேஶமாயிருக்கிறபடி.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதத்தைச்சேன்று காணவேணும் என்னாநின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—ஆகம் இத்யாதி. "உறைமாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் நித்யவாஸம் இத்யாதி.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்டசர்க்கரையும்போலே ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமா யென்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடி யென்னுதல்; "ஸ்மரந் ராகவபாணாம்" (ஸ்மரந் ராகவபாணனும்) என்கிறபடியே மறக்கவொண்ணாதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லிற்றுதல்; இரண்டு வடிவையுஞ் சேர்த்துக் கோவேந்து தோன்றினபோது இவர்நெஞ்சுக்கு இனியதாய்ச் சேர்ந்திருந்தபடியைச் சொல்லுதல். [ஓராகம்] - அத்விதீயமான முருட்டுடம்பு. [வள்ளுகிரால்] - கூரிய வுகிர்; வளைந்தவுகிரேன்றுமாம். [பிளந்தானுறை] - அநாயாஸேநகிழித்துப்போகட்டவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.[மாகவைகுந்தம்] - அந்நரஸிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழஞ்சு காணவாயிற்று ஆசைப்படுகிறது. "பரமாகாஶம்" (பரமாகாஶம்) என்னக்கடவதிறே. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, எப்போதுமொக்க உச்சிவீடுவிடாதேஇத்தையே மநோரதியாநின்றது. [இராப்பகலின்றியே]-இரா ஒருகார்யமும் பகல் ஒருகார்யமுமாயிறே நாட்டார்க்கு இருப்பது ; இவர்க்குஎல்லாக்காலத்திலும் இதுவேயாயிற்று; "ஸமாத்வாதஶராத்ரம் ராகவஸ்யநிவேஶநே" (ஸமாத்வாதஶராத்ரம்ராகவஸ்யநிவேஶநே) என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேஶமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்றிப்போகஇருவினையுங்கெடுத்து
ஒன்றியாக்கைபுகாமையுய்யக்கொள்வான்
நின்றவேங்கடம்நீள்நிலத்துள்ளது
சென்றுதேவர்கள்கைதொழுவார்களே.

ஆகத்திலே - ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனியிலே, சேர்ந்த-ஸங்கடிதமான நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இத்யாதி. ஆகத்திலே - ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே, சேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. நரஸிம்ஹத்தின் ஆகமானது இவர் திருநெஞ்சிலேசேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று மூன்றுமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல் - ஸ்மரந் இத்யாதி. "ப்ருஹதீ ஸ்த்ரியம் காஶாநாம் விஷ்ணு ஸ்த்ரியம் ஸ்வயம் வஸா। ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம் விவ்யதே ராக்ஷஸேஶ்வர:" இதி யுத்தகாண்டே (௬௦-௩). சேர்ப்பால்-குழம்புப்பால். முந்தின அர்த்தவிவரணம்-இரண்டு வடிவையும் இத்யாதி. "பிளந்தானுறை மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு" என்றுசேர்த்து பாவம்-அந்நரஸிம்ஹம் இத்யாதி. முழஞ்சு - குகை. மாகம் - மஹத்தான கம். "மாகம்" என்றால் - பரமபதத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பரமாகாசம் இத்யாதி. "என்மனம் - இராப்பகலின்றியே - ஏகமெண்ணும்" என்றதுக்கர்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. நாள்தோறுமென்னாதே, "இராப்பகல்" என்று விசேஷித்ததுக்கு, "நக்தந்திவம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - இராவொருகார்யமும் இத்யாதி. திருநகரியைவிட்டு பரமபதத்தை எண்ணுகிறதென்னென்ன; ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸமாத்வாதஶ இத்யாதி. சுந்தரகாண்டே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. "ஸமா த்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே । புஞ்ஜாநா மாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ" இத்யுத்தரார்த்தம். 'ஆகம்சேர்' இத்யாரப்ய, 'என்மனம் - இராப்பகலின்றி - ஏகமெண்ணும்' இத்யந்வய:. (எ)

ஆ.—(இன்றிப்போக) - அவனைக் காண்கைக்குத் திருநாட்டிலே போக வேணுமோ? இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலேயன்றோ அவன் நின்றருளுகிறதென்னில்? - அத்தால் என் எனக்கு? அங்குச்சென்று அடிமைசெய்வார் அயர்வறுமமரர்களல்லரோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காணவேண்டியிருப்பார்க்குத் திருநாடு முட்டப் போகவேண்டாதபடி யணித்தாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினபடியை அநுஸந்தித்து, கால்நடை தந்து அவ்வளவும் போகவல்லவர்களுடைய ஸௌபாக்யத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, தம்முடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

[இன்றிப் போகவென்று தொடங்கி] - தன்னை ஆச்ரயித்தாருடைய புண்ய பாபரூபகர்மங்களை நிச்சேஷமாகப் போக்கிப் பின்னை ப்ரக்ருதியில் ஸம்பந்தமியாதபடி பண்ணி ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனானவன் நின்றருளும் திருமலை ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ச்லாக்யமான பூமியது. [சென்றென்று தொடங்கி] - அவ்வளவும்போய்த் தொழுமிடுக்குடையார் பாக்யவான்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்நமாக அவன்வர்த்திக்கிற அஸாதாரணதேசமாயுள்ள திருமலையைச் சென்று அநுபவிப்பார் ஸூரிஸமரானுரிறேயென்று தம்முடைய வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இருவினையும் - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களிரண்டையும், இன்றி - ஸத்தை யழிந்து, போக - போம்படி, கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஒன்றி - துர்விவேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனுய், ஆக்கைபுகாமை - தேவாதிசரீரப்ரவேசம் பண்ணுதபடி, உய்யக்கொள்வான் - அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமவன், நின்ற - அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்கிற, வேங்கடம் - திருமலையானது, நீள்நிலத்து - ச்லாக்யபூமியிலே, உள்ளது - உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவார்கள் - கைதொழுமவர்கள், தேவர்களே - (மநுஷ்யரல்லரே;) தேவர்களன்றோ ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காண்கைக்குப் பரமபதத்துக்குப் போக வேண்டாதபடி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியை யநுஸந்தித்துத் தம் ஸௌலப்யாதிசயத்தாலே தமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதென்கிறார்.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபங்களை இன்றிப்போம்படி ஸவாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. இத்தலையாலே போக்கும்போதிறே மோக்ஷிக்கப் போவது. [ஒன்றியாக்கை புகாமை] - அசித்தோடேசேர்ந்து கர்மகார்யமான சரீரப்ரவேசம்பண்ணுதபடி. [உய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்]—"உயிரளிப்பான்" என்கிறபடியே ரக்ஷணார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நின்ற திருமலை. [நீள்நிலத்துள்ளது] - ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ச்லாக்யமான பூமியிலுள்ளது. [சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே] - அவ்வளவு சென்று தொழுமிடுக்குடையார் "நகேநேசிஷ்யா தேவாஸ்ஸ" என்கிறபடியே பாக்யவான்களான தேவர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இச்சரீரஸம்பந்தமற்றால் போய் அநுபவிக்கும் பரமபதம் வேணுமோ ? இச்சரீரத்தோடேயநுபவிக்கும் திருமலை பூமியதன்றே ? ஆனாலும், நமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே! என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—இன்றிப்போக இத்யாதி. 'நின்றவேங்கடம்" என்றதொடங்கி, "கை தொழுவார்களே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இச்சரீர இத்யாதி.

[இன்றிப்போகஇருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபரூப கர்மங்களானவை, இன்றிப்போம்படி - ஸவாஸநமாகப் போம்படி - பண்ணி. தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்குமன்றிறே சிறிது கிடக்கப்போவது. [ஒன்றியித்யாதி] - பின்னையும் ருசிவாஸநை கிடக்கில், அசித்தத்த்வத்தோடேபோய்க் கலசி, ஶரீரப்ரவேஶம்பண்ணி, அத்தால் வரும் க்லேஶம் அநுபவிக்க வேணுமிறே; அதுசெய்யாமை. [உய்யக்கோள்வான்இத்யாதி] - "உயிரளிப்பான்"என்கிறபடியே, ஸர்வரக்ஷகத்வார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு நிற்கிற திருமலை. [நீள்நிலத்துள்ளது] - திருமலையை யுடைத்தாகையாலே ஶ்லாக்ய மான பூமியிலுள்ளது திருமலை. அத்தால் பெற்றதென்? [சென்றித்யாதி] - அவ்வளவு கால்நடைதந்து போகவல்லார் பாக்யாதிகரிறே; "நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே" (நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே) என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஶீலாதிகுணத்தை யநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிறார். ப்ரேமாந்தர்க்கு அவ்விடத்தோடு இவ்விடத்தோடு வாசியற்றதிறே, எட்டாமைக்கு. (௮)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தொழுதுமாமலர்நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு
எழுதுமென்னும் இதுமிகையாதலின்
பழுதில்தொல்புகழ்ப்பாம்பணைப்பள்ளியாய்!
தழுவுமாறறியேன்உன தாள்களே.

"இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து" என்றந்வயித்தர்த்தம் - புண்யபாப இத்யாதி. கர்மங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடுமோவென்ன - தானே இத்யாதி. கர்மம் க்ஷயித்தால் ஶரீரம் தன்னடையே போம்; ஆயிருக்க, "ஒன்றியாக்கை புகாமை" என்று விஶேஷிப்பானென்? என்ன - பின்னையும் இத்யாதி. ருசிவாஸநை என்றது - ப்ரக்ருதியினுடைய ருசிவாஸநையென்றபடி. போய்க்கலசி என்றது - த்யு பர்ஜந்ய க்ரமேண வந்தென்றபடி. நிலத்துக்கு நீட்சியேதென்ன - திருமலையை இத்யாதி. நீள் - ஶ்லாக்யமானபடி. இது ஸந்நிஹிதமானாலும் தமக்குப்போக வலமில்லை யென்று விவக்ஷித்து - அத்தால் பெற்றதேன் என்கிறார். ஸந்நிஹிதமானால் போய் அநுபவிக்கலாயிருக்க, "அத்தால் பெற்றதென்?" என்று விஷண்ணரானென்னென்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. தான் சேவிக்கமாட்டாவிட்டால் சேவிக்கிறவர்களை பாக்யாதிகரென்ற பேருண்டோவென்ன- நதேமநுஷ்யா இத்யாதி. "நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே யேசாருஶுபகுண்டலம் । முகம்த்ரக்ஷ்யந்திராமஸ்ய வர்ஷே பஞ்சதஶே புந:" இத்யயோத்யாகாண்டே தஶரத:. சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமாளைப் பிரிகையாலே "நதேமநுஷ்யா:" என்னலாம்; இவர்க்கு பலஹாநியென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பரமபதம்போலே திருமலையும்எட்டாநிலமோவென்ன - ப்ரேமாந்தர்க்கு இத்யாதி. 'இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து - ஆக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான் நின்ற வேங்கடம்' என்று தொடங்கி, 'சென்று - கைதொழுவார்கள் - தேவர்கள்' என்றந்வயம். உய்யக்கோள்வான் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. நின்றவேங்கடம் - அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிற திருமலை யென்றபடி. (௮)

ஆ.—(தொழுது) - உமக்குத்தான் அங்கே சென்று அடிமைசெய்கைக்குத் தட்டேதென்னென்னில்?- ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாண குண விசிஷ்ட ஸேஷஸேஷாஸந கருட ப்ரமுக திவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணயுகளனான உன் திருவடிமலர்களிலே, அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டனான நான் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஏதேனும் ஒருபடி உன்னுடைய திருவடிகளிலே வந்தேனேயாகிலும் "கூநாரத பிண்டாஹவாஸகா ஜோக" என்னும்படியாலே ஸமாஸ்ரயணீயர்ப்பக்கல் அவர்களுடைய ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் ஸ்வபாவனை உன்னுடைய ஸீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்கை யரிதென்கிறார்.

[தொழுதுமாமலர் என்றதொடங்கி] - அழகிய புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் உன் ஸீலவத்தையாலே இந்தத்தைக்கு மிகை ஆதலால். [பழுதிலேன்று தொடங்கி] - திருவனந்தாழ்வானோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ஸ்வாராத்யத்வப்ரதையையுடையவனே! உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமை செய்யும்விரகு அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரயணீயத்தோபாலும் மிகையாம்படியான உன்னுடைய ஸீலாதிஸயத்தை யநுஸந்தித்து, உன் திருவடிகளில் ஒருப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பத்தையும், நீர் - அர்க்யாதிஜலத்தையும், சுடர் தூபம் - தீபதூபங்களையும், கொண்டு - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, தொழுது-தொழுகைக்காக, எழுதும் - உத்போகிப்போம், என்னுமிது—, (உன் ஸீலாதிஸயத்தாலே), மிகைஆதலின் - மிகையாயிருத்தலால், பழுது-(தாராயமைதபடியான)பழுது, இல்- இன்றியே, தொல்புகழ்-ஸ்வாபாவிகமெளஸீல்ய ப்ரதையையுடையையாய்,(அதுக்கு ஸூசகமாம்படி), பாம்பு - திருவனந்தாழ்வானை, அணை – படுக்கையாய்க்கொண்டு, பள்ளியாய் - நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!உன தாள்கள்-உன் திருவடிகளை, தழுவும் – ஸம்ஸ்லேஷிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அந்தத்தைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி அபேக்ஷிதையல்ல; நான் ஒருப்ரவ்ருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலேனென்று கருத்து.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலபனான உன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றாலும் ஆஸ்ரயணத்தில் ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் உன் ஸீலவத்தையை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[தொழுது இத்யாதி] - "ஸ்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்" என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய ஸீலவத்தையிருப்பது? "கூநாரத பிண்டாஹவாஸகா ஜோக" என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்] - இப்படி ஸீலாதிகனாகையாலே "தாராராய்ன்" என்கிற பழுதின்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாராத்யத்வ ப்ரதையையுடையையாய், அதுக்கு அடியாக திருவனந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! உன் திருவடிகளை யணையும்விரகு அறிகிறிலேன். திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும்விரகு அறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலே கிட்டுகை யரிது. கிட்டினாலும் ஸீலாதிக்யத்தை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண க்ஷமனாகிறிலேன். "இப்பாட்டால் அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறார்" என்பாரும்

*உண்டு. * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு அதில்லை. "அவனுடைய உபாயபாவத்தை அநுஸந்தித்து இத்தலையால் ஒன்றுசெய்கை மிகையாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு. இவை - பக்ஷமன்று.*

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலபனான உன்திருவடிகளிலே கிட்டப்பெற்றாலும், ஆஶ்ரயணத்தில் ஆபிமுக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனாம்உன்ஶீலவத்தையை யநுஸந்தித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார். அன்றிக்கே, "இங்ஙனே ஒருமூன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக்யதையைச் சோல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு; அதுஇல்லையிறே * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. "இத்தலையாலே யொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியா யிருக்கிறவனுடைய உபாயபாவத்தைச்சொல்லுகிறார்" என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; "அவன் ஸந்நிதியில் க்ரமத்தில் பரிமாறவொண்ணாதபடி யழிக்கும் அவனுடைய ஶீலகுணத்தைச் சோல்லுகிறது" என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

[தோழுதுஇத்யாதி] - "ஶ்லாக்யமான புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கோண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்" என்றால், இது மிகையாம்படியன்றே உன்னுடைய ஶீலவத்தை யிருப்பது? "அந்யபூர்ணாதபாம்கும்பாத்" (அந்யத்பூர்ணாதபாம்கும்பாத்) என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்]-இப்படி ஶீலாதிகனாகையாலே. "துராராதன்" என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாபாவிகமான ஸ்வாராதத்வ ப்ரதையையுடையையாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவநந்தாழ்வானோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவுமாறறியேன்]-உன்திருவடிகளையணையும் விரகுஅறிகிறிலேன். பலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் ஶீலாதிக்யத்தை யநுஸந்தித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண க்ஷமனாகிறிலேன். (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தோழுது இத்யாதி. "தொழுது-எழுதுமென்னு மிது மிகையாதலின் - தழுவுமாறறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. "தொழுது - எழுதும்" என்றதிலேநோக்காக நிர்வாஹாந்தரத்வயம் - அன்றிக்கே இத்யாதி.ப்ரதமாவதாரிகாவிவரணம்-இவையெல்லாமல்ல அவன்ஸந்நிதியில் இத்யாதி. மூன்றுபாட்டு என்றது எட்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி மூன்றுபாட்டென்றபடி. 'இத்தலை' இத்யாதிக்கு - ததாஶ்ரயணஸௌகர்யஞ் சொல்லுகைக்காக ஆஶ்ரயணீயனானவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

"மாமலர்நீர்சுடர்தூபங்கொண்டு-தொழுது-எழுதுமென்னுமிது மிகை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஶ்லாக்யமான இத்யாதி. "மா" என்றத்தை - மலர் நீர் சுடர் தூபமெங்கும் கூட்டுவது. "இப்படிஇவன் ஸ்வாராதன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் இத்யாதி "[illegible] । [illegible]" இதி ஸஞ்சயः. அதுக்கடியாக - ஸ்வாராததைக்கடியாக. இத்தால் - திருவநந்தாழ்வான் அல்பாநுகூல்யங்கொண்டு அங்கீகரிப்பிக்குமென்றபடி. விரகறியாமைக்கு ஹேதுஏது? என்ன - பலஹாநியாலே இத்யாதி. 'மாமலர்நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு - தொழுது - எழுதும்' இத்யாரப்யஅந்வயः. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

தாளதாமரையான்உனதுந்தியான்
வாள்கோள்நீள்மழுவாளிஉன்னாகத்தான்
ஆளராய்த்தொழுவாரும்அமரர்கள்
நாளும்என்புகழ்கோஉனசீலமே ?

ஆ.— (தாளதாமரையான்.) - தம்முடைய அநர்ஹாநுஸந்தாநத்தாலே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படியாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரவதிக ஸௌசீல்யகுணத்தைக் கண்டு புகழுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் அடியாத க்ஷுத்ரரான தேவர்களுக்குங்கூட ஸமாச்ரயணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் ஸௌசீல்யம் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிக்க வொண்ணாதென்கிறார்.

[தாளதாமரையானென்று தொடங்கி] - அத்யபிமாநியான கமலாஸநன் உன்னுடைய திருநாபியிலான். அநந்யஸாதாரணமான மன்றிக்கே, ஒளியையுடைத்தாய் நீண்ட மழுவையுடைய ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஒருப்ரதேசத்திலான்; பரிசர்யை பண்ணுகிறார் அடிமைக்குத் தகாத தேவாதிகள்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் முகங்கொடுக்கும் உன்னுடைய சீலம் வாசாமகோசரமஹிமாவன்றோ ? என்கிறார்.

தாள - தாளையுடைத்தான, தாமரையான் - தாமரையிலேபிறந்த ப்ரஹ்மா, உனது உந்தியான் - உனதுஉந்தியை யாச்ரயமாகவுடையவன்; வாள்-ஒளியை, கொள்-உடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழு - பரசுவை, ஆளி - ஆண்டுகொண்டுபோருகிற ருத்ரன், உன் ஆகத்தான் - உன் திருமேனியிலொருபக்கத்தான்; ஆளர் ஆய் - ஸூரிகளோபாதிசேஷபூதராய், தொழுவாரும்-தொழுமவர்கள், அமரர்கள் - ப்ரயோஜநாந்தரபரரானதேவதாந்தரவர்க்கம்; (இப்படி பரவசமான), உன - உன்னுடைய, சீலம் - சீலத்தை, நாளும் - காலதத்த்வமெல்லாங்கூடினாலும், என் - எத்தைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன் ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநசக்த்யாதியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாச்ரயணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய சீலம் என்னாற் புகழ்ந்துமுடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

[தாளதாமரையான் இத்யாதி] - தாமரைப்பூவை உத்பத்திஸ்தாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மா உன் திருநாபியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால் வந்த நிர்மாநத்தை உடையவனுக்கிறே இடப்புகொடுத்தது. ஒளியையுடைத்தாய்த் தொடங்கின கார்யத்தை முடியநடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன் உன் திருமேனியில் ஏகதேசத்திலான். அநந்யஸாதாரணத்வலக்ஷணமான தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகழ்ந்து நிற்கிறானல்லனே. அடியராய் பரிசர்யை பண்ணுகிறார் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள் செய்யும் அடிமையிறே, தேவத்வஸாம்யத்தாலே, "நான்

ஈஶ்வரன் '' என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [உனசீலம் - நாளும் என்புகழ்கோ]- உன்னுடைய ஶீலகுணத்தைக் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிய வொண்ணுமோ ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாஸ்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஶ்ரயணீயனாயிருக்கிறஉன்னுடைய ஶீலம் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

[தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்] - தாமரைப்பூவை யுத்பத்தி ஸ்த்தாநமாக வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாபியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால் வந்த துர்மாநத்தையுடையவனுக்கிறே உடம்புகொடுத்தது. [வாள்இத்யாதி] – ஒளியையுடைத்தாய், தொடங்கினகார்யத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன், உன்திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான். அநந்யஶரணத்வ லக்ஷணமான* தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகுந்திருக்கிறா னல்லனே. [ஆளர்ஆய்த் தொழுவாருமமரர்கள்]-அடியாராய் ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள்செய்யும் அடிமையிறே அமரத்வ ஸாம்யத்தாலே ''நாங்களும் ஈஶ்வரர்கள்'' என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [நாளும்இத்யாதி] - காலத்தையடைய ஒரு போகியாக்கி எனக்குப்புகழுகைக்கு உறுப்பாக்கினால்தான், என்னாலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டலா யிருந்ததோ உன்னுடைய ஶீலகுணம் ? உனசீலம் - நாளுமென்புகழ்கோ. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்அணி
கோலநீள்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
மாலையாயிரத்துள் இவைபத்தினின்
டாலர் வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

ஆ.—(சீலம்.) - சீலமெல்லையிலானா யிருந்த திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளுக்குத் திருவணிகலமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழியோடே ஒருஸம்பந்யமுடையார், வைகுந்தமேறுகை ஆஶ்சர்யமன் றென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—தாளதாமரையான் இத்யாதி. ''தாள்தாமரையான்'' இத்யாரப்ய, ''உனசீலமே'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தாஸ்ய இத்யாதி.

''தாளதாமரையான், வாள்கொள் நீள்மழுவாளி'' என்று - திருநாபீகமலத்திலே பிறந்தவன், ஹிம்ஸாபரிகரமான மழுவையுடையவன்; ''அமரரும்'' என்று - என்றுமொக்கச் சாகாதிருக்கிறவர்கள் என்கிற விசேஷணங்கள், 'தாஸ்யச்சுவடறியாத' என்னுமத்தைக் காட்டுகிறது. தாளையுடைய தாமரை யென்று ஶப்தார்த்தம். இது ஶீலமானபடி யென்னென்ன - கமலயோநித்வ இத்யாதி. வாள்-காந்தி. மழு - பரசு. மழுவாளி - மழுவையாளும் ருத்ரன், ''நீள்'' என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி. இதுசீலமோவென்ன - அநந்யஶரணத்வ இத்யாதி. அநந்யஶரணத்வலக்ஷணமான - பாரதந்த்ர்ய லக்ஷணமான வென்றபடி. இது சீலகார்யமோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. ''நாளும்'' என்று சொல்லி, ''உனசீலம் - என்புகழ்கோ'' என்றதுக்குபாவம் - காலத்தை இத்யாதி. ஒருபோகியாக்கி - ஏகவிஷயமாக்கி. நாளும் - ஸர்வகாலமும். என்புகழ்கோ - என்னவென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் போகிறேனென்றபடி. எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வேனென்றபடி. (௧௦)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லுகை ஆஶ்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[ஶீலமென்று தொடங்கி] - அமர்யாதஶீலனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே விலக்ஷணமான அழகுமிக்கிருக்கிற திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொற்றொடையான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியோடே ஸம்பந்தமுடையார். பான்மை - கடன்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பரமபதப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான ஶீலத்தையுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணியப்பட்டதாய், கோலம் - ஶர்மஶீபமானரூபமாய், நீள் - ஆயாமவிஸ்தாரவத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் - ஶப்தாத்மகமான, மாலை - மாலையாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தினின் - இப்பத்தினுடைய, பாலர்-பரிஸரத்திலே(ஶப்தமூலத்தாலேயாதல் அர்த்தமூலத்தாலேயாதல்) அந்வயமுடையவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தில், ஏறுதல் - ஏறப்பெறுகை, பான்மை - ஸ்வபாவம். இது-கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்திற் செல்லுகை ஆஶ்சர்யமன்று; ப்ராப்த மென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்] - அமர்யாதஶீலனை அவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது, ஶீலாதிக்யமாயிற்று. அத்தை நிகமிக்கிறார்: [அணியித்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி. அன்றியே "கோலநீள்" என்று - ஸம்பந்தந்தானே உண்டாகையாலே. அடிமேலணி-மாலை - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள் இவைபத்தினின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலே யுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடமாரணம் அர்த்தாநுஸந்தாநம். ஒருவழியாலே இதிலே அந்வயமுண்டாகையாலே பரமபதத்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். "மாக வைகுந்தங் காண்பதற்கு" என்று இவர் ப்ரார்த்தித்தார். இவரை ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்கு ப்ரார்த்யமன்று; ப்ராப்தம். பித்ருயநம புத்ரனுக்கு தாயப்ராப்தமாய் வருமதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்தே செல்லுகை ஆஶ்சர்யமன்று; ப்ராப்தமேன்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலானடிமேல்]- †அமர்யாதஶீலனவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது - ஶீலாதிக்யமாயிற்று; அத்தை நிகமிக்கிறார். [அணிகோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்மாலை] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி

நிகமம்.—சீலம் இத்யாதி. "பத்தினின்பாலர் வைகுந்தமேறுதல்பான்மையே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இத்தால்பாவம் - இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. "கோலநீள்" என்றத்தை - * குருகூருக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்த, "கோலநீள் - அடிமேலணி" என்று - திருவடிகளுக்கு

† மர்யாதா - எல்லை. அமர்யாதஶீலன் - எல்லையில்லாத சீலகுணத்தை யுடையவன்.

யையுடைய ஆழ்வார். அன்றிக்கே, கோலநீளென்று - ஶப்தந்தானே யுண்டாகையாலே, 'அடிமேலணி - மாலை' - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தி னின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடமாரணம், அர்த்தாநுஸந்தாநம், ஒருவழியாலே இதிலேயந்வயமுடையவர்கள். [வைகுந்தம்இத்யாதி]- பரமபதத்திலே சேல்லுகை ப்ராப்தம். * மாகவைகுந்தம்காண்பதற் கேகமேண்ணினுர்- இவர்; இப்பாசுரத்தே யந்வயித்தவர்களுக்கு ப்ரார்த்யமன்று, ப்ராப்தம். பித்ருதநம் புத்ர னுக்கு தாயப்ராப்தமாயிருக்குமிறே. (கக)

விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அர்த்தத்வபத்திலும், "அணி" என்றது - சாத்தப்பட்டவென்றாய், சொன்மாலைக்கு விசேஷணம். யத்வா, முந்தினவர்த்தத்தில், "அணி" என்றது - விலக்ஷணமென்றாய், குருகூருக்கு விசேஷணமாதல். இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுள ராகையாவதென்? என்ன - உக்திமாத்ரம் இத்யாதி. இவர்க்கு "ஏகமெண்ணும்" என்று ப்ரார்த்யமா யிருக்க, இவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகக் கூடுமோவென்ன - மாகவைகுந்தம் இத்யாதி. பான்மை-ப்ராப் தம். அதெப்படியென்ன - பித்ருதநம் இத்யாதி. சீலமெல்லையிலானடிமே லணியப்பட்டதாய், கோல நீள் குருகூர்ச் சடகோபனுடைய சொல்மாலை யித்யாரப்யாந்வயஃ (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—நாராயணேऽபி ஸதி ஸ்வாஶ்ரய விஷ்ணோ நாஸ்யாதவேதி விஶோத்ர ஸாஸோஶாகா । ஶுத்திஷ்ட்யதாஸ்ரவயிஷி ஜநீநவத்வா ஶ்ருத்யாஶ்ரயோ ஶரணவதே ஶுபாஶ்ரயத்வே ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—நைகஶ்ரீநாதவக்ஷஸ்ரஜ த்ருதப்ரஸ்த்ஸம்ஸ்தான நாநேத்யர்த்தம் ப்ரோக்தாக்ஷஸ்யைஶ்வர்ய ஸ்பஷ்டகஶ்ருணி ஶ்ரேஷ்ட வத்ஸகதா: । ஸ்வாஹாஸ்வாஹாகவ்யாத்ய ஸ்பஷ்டிமிஷ்ட்கைக ஸஞ்சிதாநாம் க்ருத்யைர் ஶ்ரூயதே ஸ்வாத்வ நாதக்ருதி பந்நஶ்ரீ ஶரண்யாஞ்ஜலிராஸலி ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

ஓராநீர்வேண்டினவையுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாராயணனன்றேநானென்று - பேருறவைக்
காட்டவவன்சீலத்திற்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
மாட்டிவிடும்நம்மனத்துமை.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—மையார் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மையார்கருங்கண்ணி) - இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யாநு ஸந்தாநத்தாலே நிர்ப்பீகராய், தத்தூத்வத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராமையாலே தாம் அவஸந்நராய், அவஸந்ந ஸர்வகரணராயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தையும் அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே, அப்போதே இந்த்ரியங்களும் தாமும் "அவனைக்காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டபடி பெறாமையாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தூணிலே வந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குத் தீர்த்தருளினாற்போலே, தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளின படியை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன் சீலாதிசயத்தை யநுஸந்தித்து ஸ்ரீயிலரானவர், "சீலவானைப் ஸ்ரீய:பதியானவனை யநுபவிக்கவேணும்" என்று அபிநிவேசித்து, அந்த அபிநிவேசாநுரூபமான ஸந்நிதிவிசிஷ்டத்வத்தையும், அத்தபிநிவேசவிஷயத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அபேக்ஷாப்ரதிஸம்ஸ்லிஷ்டத்வத்தையும், காரணத்வாதி குணயோகத்தையும், பரமபத நிலயத்வத்தையும், ஹ்ருதயதாதிசயத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வாதிகளையும், கிஞ்சித்காரவிஷயத்வத்தையும், க்ருபாயிகஸம்பந்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்பூதனானவனை யநுபவிக்கவேணும்" என்கிற ஆகாங்க்ஷையாலே, தம்மோடு கரணங்களோடு வாசியறப் படைப்பட்ட இவருடைய ஆர்த்தி தீரும்படி முகங்காட்ட அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராய், ஆஸ்ரிதபூதவ்யமான திருவாய்மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே-அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தையும் அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்திக்கையாலே "அப்போதேபெறவேணும்" என்னும் சாபலம் பிறந்து, பெறாமையாலே* முடியானேயிற்போலே தாமும் விடாய்த்து தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் சேதநஸமாயிபாலே விடாய்த்து மிகவும் அவஸந்நரானார்; இவருடைய அவஸாதந்தான் அவன் "க்ரமத்திலே வந்து முகங்காட்டுகிறோம்" என்னவொண்ணாதபடியாயிருக்கையாலே, அவன் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குத் தீர்த்தருளினாற் போலே தம்மார்த்தி தீரவந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய்க் காணப்பெற்றேன் என்கிறவளவே யன்றிக்கே "வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன்" என்று தாம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு.—ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்குஅடி-அவன் தானாயிருக்கும்; சீலாதிகுணங்களுக்குஅடி-பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலேவந்தவாறே ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழிகிறதோ

மையார்ப்ரவேசே: கீழில்திருவாய்மொழியிலே - சீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்து, 'சீலகுணத்துக்குஅடி பிராட்டியானால்,ஔபாதி

வென்னில்? - அங்ஙனுமாயிராது; நிரூபித்தால், அந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தோபாதி இவளோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாயிருக்கையாலே. ஹாஷ்யகாரர் மேலே "ஸ்ரீவல்லபஃ" (ஸ்ரீவல்லபஃ)என்ன நினைத்து, ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறவிடத்திலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே "ஸ்ரிய:பதிஃ" (ஸ்ரிய:பதி:) என்றாரிறே. இப்படியிருக்கிறவனுடைய ஶீல குணத்தையும், அதுக்குஅடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தார் - கீழில்திருவாய்மொழியிலே; கடுகப்பெறவேண்டும்படி குணாதிகனுமாய்ப்பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டாயிருக்கையாலே, இப்போதே பெறவேண்டும்படியான சாபலம் பிறந்தது; அப்போதே பெறக்காணாமையாலே விஷயாநுரூபமாக விடாய்த்தார். பெறவேண்டும்படி குணாதிகனுமாய்,பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டாயிருக்கப்பெறுவிட்டால்ஆறியிருக்கப்போகாதே ஆகையாலே, சேதநஸமாதியாலே தனித்தனியே கரணங்களும்விடாய்த்துத் தாமும்விடாய்த்தார், * முடியானேயில் வாஸநையாலே. இதுதான் எல்லாத்திருவாய்மொழியோடுங்கூடியிருப்பதொன்றாயிற்று: ஒரு "சேஞ்சோற்கவி." "வீற்றிருந்தேழுலகு." "என்றைக்குமென்னை," "முடியானே," இவையித்தனையிலும் ஓடுகிற ஹாவவ்ருத்தியையுடைத்தாயாயிற்றிருப்பது இப்படி இந்த்ரியங்களும் தனித்தனியேவிடாய்த்துத் தாமும் விடாய்த்தபடி- ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்திக்குத்தோற்றின இதுதான் க்ரமத்திலே வந்தானென்னலாம்படி, ஆற்றாமைக்கு க்ரமத்திலேதோற்றப்பற்றாதே தூணிலேவந்துதோற்றினாற்போலே தோற்றவேண்டும்படியாயிற்று. இப்படிப்பட்ட தம்முடைய ஸாமையையும், அதுக்கடி

கமாகையாலே அநித்யமாகாதோ" என்று சங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு இத்யாதி. 'ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அடி யவன்றானாயிருக்கும்' என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்தது - ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸ்வாதீநமாகையாலே, அதுக்கு அநித்யத்வப்ரஸக்தியில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. 'இதிலே' என்றது - ஶீலாதிகுணங்களிலே யென்றபடி. ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழிகிறதோ - ஸ்வாஹாவிகமல்லாமையாலே ஔபாதிகமாய் நித்யமன்றிக்கே யொழிகிறதோ வென்றபடி. அங்ஙனுமாயிராது - ஔபாதிகமானாலும் அநித்யமாயிராதென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன- அந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய இத்யாதி. அதாவது - உபாதியான பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாகையாலே இதுவும் நித்யமென்றபடி. நித்யமாகைக்கு அடி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையாலே என்னப்பார்த்து, அப்படி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையோ? என்ன - ஹாஷ்யகாரர் இத்யாதி. 'ஶ்ரிய:பதிஃ' என்றாரிறே? ஸ்ரீகீதாஹாஷ்யத்திலேயென்றபடி."ஶ்ரிய:பதிர்நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபஃ" இத்யாரப்ய, "ஸ்வாஹிமதாநுரூபநித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபரூபகுண விஹவைஶ்வர்யஶீலாத்யநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஸ்ரீவல்லபஃ" இதி ஸ்ரீ கீதாஹாஷ்யே. ப்ராஸங்கிகஶங்கையைப் பரிஹரித்து, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இப்படி இத்யாதி. ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் என்றது - "அணியார்மலர்மங்கைதோள்" என்றத்தைப்பற்ற. ஶீலாதிகுணங்களும் ஶ்ரிய:பதித்வமும் இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குஓடுகிற விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - கடுக இத்யாதி. விடாய்க்கிறதென்? ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பெறவேண்டும்படி இத்யாதி. உக்தார்த்த நிகமநபூர்வகமாக விடாயினுடைய எல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. விடாய்மாத்ரமோ, ஸந்தோஷமில்லையோவென்ன-இதுதான் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஒருசேஞ்சோல் இத்யாதி. இவர்க்கு இத்திருவாய்மொழில் பிறந்த விடாயினுடைய உறைப்பு எவ்வளவென்ன - இப்படியிந்த்ரியங்களும் இத்யாதி. தனித்தனியே என்றது - "கண்ணே," "என் கருத்தே" "உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளம்" இத்யாதியைப்பற்ற. தாமும்விடாய்த்து என்றது - "நானழைப்பன்" "பேதுறவன்" இத்யாதியைப்பற்ற. தூணிலே வந்து என்றது - "நரசிங்கமதாய்" என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியில் பத்துப்பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் கொய்துபிடித்தருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "என்னுள்ளமுகந்தே" என்றத்தைப்

யான விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்து முகங்காட்டினபடியையும் அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், "நான் க்ருதக்ருத்யனானேன்: அடிமைசெய்யப்பெற்றேன்: வாழ்ந்தேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குமெல்லாம் நான் உபகாரகனும்படியானேன்: இதோ ருவன் பேறும்பேறிருந்தபடியே!" என்று தமக்குப்பிறந்த லாபத்தை யநுஸந்தித்து இனியராய், அத்தைப்பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மையார்கருங்கண்ணிகமலமலர்மேல்
செய்யாள்திருமார்வினிற்சேர்திருமாலே!
வெய்யார்சுடராழிசுரிசங்கமேந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே.

ஆ.—லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ஸேவைக ஸேவ்யனைப், தத்பரவசனைப், சங்க சக்ர திவ்யாயுத விஹோஷிதகரனை உன் அழகை என்கண்ணானது காண ஆசைப்படா நின்றதென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்திற்குப் பிறந்த சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையாரென்று தொடங்கி] - மேகத்திலே மின் சேர்ந்தாற்போலே மையார்ந்து கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாய்ப் பரமபோக்யமாய்ச் சிவந்ததிருநிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார் சேரும் திருமார்வையுடையையாய் அவள்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனானவனே! [வெய்யாரென்று தொடங்கி] - மிகவும் வெவ்விதான தேஜஸ்ஸை யுடைய திருவாழி, கண்ணுக்கிலக்காம்படி சுரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் இவற்றை ஏந்தும் திருக்கையையுடையவனே! இப்படிஸ்ப்ருஹணீயனை உன்னைக் காண ஆசைப் படாநின்றது என்னுடைய கண்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாசகமான லக்ஷ்மீஸம்வந்த்யத்தையும், அந்தபோக்யதையைக் காத்தூட்டும் ஆயுதபூர்த்தியையுமுடைய உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என் கண் என்கிறார்.

மையார் - அஞ்சநாலங்காரத்தையுடைத்தாய், கரு - "கவிதேக்ஷணா" என்னும்படி ஸ்வாபாவிகமான கருமையையுடைத்தான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமலமலர்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யாள் - (பத்மவர்ணையாகையாலே) சிவந்தநிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மியானவள், ("அகலகில்லேனிறையும்" என்று), திருமார்வினில்-திருமார்பினழகிலே (ஈடுபட்டு), சேர்-சேரும்படியாய், (அவ

---

*பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய் என்றது. "கண்டுகொண்டேனே" என்றதைப்பற்ற - க்ருத க்ருத்யனானேன் என்றது. "தொண்டர்க்கமுதண்ண" இத்யாதியைப்பற்ற-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் இத்யாதி. "உய்ந்தவாறே" என்றதைப்பற்ற - இதோரவன் இத்யாதி. அஞ்சுபாட்டு - * முடியானேயில்ப்ரமேயம்; மூன்றுபாட்டு - * வீற்றிருந்தேழுலகில் ப்ரமேயம்; ஒன்பதாம்பாட்டு - * என்றைக்கும் ப்ரமேயம்; பத்தாம்பாட்டு - * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயம்.*

ளுடைய அவயவஸோபையிலும் ஆபிஜாத்யத்திலும் துவக்குண்டு), திரு - அவள்பக்கலிலே, மாலே - அதிசயிதவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுமவனாய், (இந்தச்சேர்த்திக்கு அஸ்தாநேபயஸங்கிகளாய், ரக்ஷணோத்யோகத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்திலே), வெய்ஆர் - வெம்மைமிஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சுரி - (வடிவுதானே எதிரிகளையும் அழித்து ஆஸ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாம்படியான வடிவிலே) ரேகாவலயத்தையுடைய, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தும் —, கையா - திருக்கையையுடையவனே! உன்னை - (இப்படி ஸ்ரிய:பதியாய் ஸங்கசக்ரகதாதரனான) உன்னை, என் - என்னுடைய, கண் - (சபலமான) கண்ணானது, காண - (ஸூரிகளோபாதி) ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ண, கருதும் - மநோரதியாநின்றது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரிய:பதியானவனைக் காணவேணுமென்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார் கருங்கண்ணி] - ஸ்வாபாவிகமான கறுப்பையுடைத்தாய் அஞ்ஜநத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கண்களை யுடையவள். ஒன்றால் ஸமாதாநம்பண்ண வேண்டாதபடி அழகுஸ்வாபாவிகமாயிருக்கையாலே, கண்ணுக்கு அஞ்ஜநம் மங்களார்த்தமாமித்தனையிறே. [கமலமலர்மேற் செய்யாள்] - ஸௌகுமார்யத்தால் வந்த போக்யதையை யுடையவள். [திருமார்வினிற்சேர்] - மேகத்திலே மின்சேர்ந்தாற்போலேயாயிற்று, சேர்த்தியால் வந்த அழகு; அப்பூவடிக்கொதித்துக் கால்வாங்கித் திருமார்விலே ஏறவேண்டும்படியாயிற்று, அவளுக்குத் திருமார்விற் சேர்த்தியிருப்பது. [திருமாலே] - அவள் பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனானவனே! அவள் திருமார்விற் பண்ணின வ்யாமோஹத்தை இவன் அவயவங்கள் தோறும் பண்ணுமென்கை. இப்படி அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயிறே கைங்கர்யம்பண்ண ஆசைப்பட்டது. இச்சேர்த்தியைப் பற்றவிறே அவள்முன்னாகப் பற்ற ஆசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது. "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளும் "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னுமவனுமான இச்சேர்த்தியிறே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தஞ்சம். [வெய்யார்சுடராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே வெம்மைமிக்கிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி. [சுரிசங்கம்] - ஒருகார்யம் செய்யவேண்டாதே ஸந்நிவேஸந்தானே தர்ஸநீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும் கையா] - கையும் திவ்யாயுதமுமான சேர்த்தியழகையாயிற்று இவர் காணவேண்டியிருப்பது. [உன்னை] - "ஸஶ்வக்ரமஹாயுத: ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" என்கிறவடிவையுடைய உன்னை, [காணக் கருதும்] - காண ஆசைப்படாநின்றது. இவ்வஸ்துவைப்பார்த்தால் கண்டுகொண்டிருக்கையிறே ஸத்ருஸம். நித்யஸூரிகளும் ஸதாதர்ஸநமிறே பண்ணுவது. [என் கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் இவர்க்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி போருமாயிற்று, இவரிற்காட்டில் இவர் கண்ணுக்கு.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "ஸ்ரிய:பதியானவனைக் காணவேணும்" என்று தம்முடைய சக்ஷுரிந்த்ரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார்கருங்கண்ணி] - "அவனைப்பெறவேணும்" என்றிருப்பார் ஆசைப்படுவதும் அவள் முன்னாகவாய், பெற்றால் பின்னை கைங்கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருமான

முதற்பாட்டு.—மையார் இத்யாதி. "திருமாலே" என்னுமளவும், "உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே" என்றவற்றையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரிய:பதி இத்யாதி.

பிராட்டிசேர்த்திசொன்னதுக்கு பாவமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. ஆசைப்படுவதும் என்றது - உபாயமாக ப்ரார்த்திப்பதுமென்றபடி. இது, பூர்வவண்டத்தைப்பற்ற. "கருங்

சேர்த்தியிலேயாயிருக்குமிறே. [மையார்கருங் கண்ணி] - †ஒன்றால் ஸமாதாநம் பண்ண வேண்டாதபடி ஸ்வாபாவிகமான அழகையுடைத்தாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்குமித்தனையிறே அஞ்சநம். "கருங்கண்ணி" என்றதற்கச்சேய்த்தே 'மையார்' என்னும்போது, மங்களார்த்தமாக அஞ்சநம் தரித்ததாமித்தனையிறே. [கமலமலர்மேற்செய்யாள்] - இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருக்கும்படி. [திருமார்வுஇத்யாதி] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிக்கோதித்தால் உன்மார்விலே யடிமாறியிடவேண்டும்படி மார்வுபடைத்தவனே! இவள் இவ்வேற்றமெல்லாங் கொண்டும் அம்மார்வுக்குஅவ்வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகலமெல்லாம் போக்யமாயிருக்கையாலே, அவ்வருகுபோகவேண்டாவே. [திருமாலே] - அவனும், இவள் மார்வில் படும்பாட்டை இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக்குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவன் இவளை நிரந்தரகடாக்ஷம்பண்ணுகையாலே, அவன்கண்ணின்சிவப்பு இவள்மேலேயூறி இவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவனை நிரந்தரகடாக்ஷம் பண்ணுகையாலே, இவள் கண்ணிற்கறுப்பு அவன் திருமேனியிலேபரந்து அவன் திருமேனி ஶ்யாமளமாயிருக்கும். இவளுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று இவளுக்குத் தண்ணளி விஞ்சியிருப்பது; இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலேயாயிற்று அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருப்பது. ஆக, இருவர்க்கும் இரண்டும் குறைவற்றிருக்கும், ப்ரணயித்வத்தாலே. வரவிட்ட ஆள் அழியச்செய்யப்புக, "ந கஶ்சிந் நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமிவள், "என்னடியாரது செய்யார்" என்று அவள்தன்னோடே

கண்ணி" என்றதுக்குபாவம் - ஒன்றால் இத்யாதி. ஆனால் "மையார்" என்பானென்னென்ன - இனி இத்யாதி. "மங்களார்த்தம்" என்கிறதென்? அழகுக்குடலானவொலெவென்ன - கருங்கண்ணி இத்யாதி. இத்தால் ஸௌந்தர்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. அதாவது - மலர்மேலேயிருப்பதத்தனைபோக்கி, மற்றையிடம்பொறாத ஸௌகுமார்யமென்கை. "திரு" என்று - அழகைவிவக்ஷித்துப்பாவமாதல், "சேர்" என்றதுக்குபாவமாதல் - தாமரைப்பூவில் இத்யாதி. "மார்வு" என்று ஏகாவயவத்தைக் குறித்தபாவமாதல், "சேர்" என்கிறவர்த்தமாநார்த்தமாதல் - இவள்இவ்வேற்றம் இத்யாதி. இவ்வேற்றம் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யாதிகளை. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - அவ்வகலம் இத்யாதி. அகலம் - வைபுல்யம்: மார்வு என்று லக்ஷணார்த்தம். "மார்வு" என்று ஓரவயவத்தை விசேஷியாதே, வெறுமனே "திருமால்" என்றதுக்குபாவம் - அவனும் இத்யாதி. திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹமென்று பதார்த்தம். அஞ்சநலக்ஷணத்தால் ஸ்வாபாவிகமான கருமையையுடைத்தான திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப்பூவின்மேலே யிருப்பாளாய், பத்மவர்ணையாகையாலே சிவந்தநிறத்தையுடைய லக்ஷ்மியானவள், அழகியமார்விலே சேரும்படியாய், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனேயென்று பதார்த்தம். "மையார்கருங்கண்ணி, செய்யாள" என்றப்ரஸங்கத்திலே, பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே திருமேனிகளுக்கு நிறம்வந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திருமேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களால் வந்தவளவேயன்று; இவர்களுடைய தயாவாத்ஸல்யங்களும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே வந்ததென்கிறார் - இவளுக்கு இத்யாதி. தத்விவரணம் - அவனோட்டை இத்யாதி. அந்யோந்யம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்களானால், ஔபாதிகமாய் அநித்யமாகாதோவென்ன; உபாதி நித்யமாகையாலே நித்யமென்கிறார் - ஆக இத்யாதி. கறுப்பு- குளிர்த்தியாய், க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. அப்படி இருவர்க்கும் இரண்டும் விஞ்சியிருக்குமென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, இருவருடையவும் உக்தியென்கிறார் - வரவிட்டஆள்

† ஒன்றால் ஸமாதாநம்பண்ண - அழகுக்காக ஒன்றைக்கொண்டு வைக்க.

மறுதலைக்கும்படியாயிற்று அவன் இருப்பது; ஆகையாலே, இருவருமானசேர்த்தியிலே இவை இருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். வ்யதிரேகித்தஅன்றும் தனித்தனியேகுறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். [திருமார்வினில்சேர்] - நித்யாநுபவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், "அகலகில்லேனிறையும்" என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்படுவத்தையெல்லாம் படாநிற்கும். சேரேன்கிற வர்த்தமாநம் - இத்தைக் காட்டுகிறது. [வெய்யாரித்யாதி] - இவள் கையில் லீலாரவிந்தம் அவனுக்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவன்கையில் திவ்யாயுதங்கள் இவளுக்குஇனிதாயிருக்கும்படி. இவள் உகப்புக்காக ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்கைக்குமுதலாய் தர்ஸநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே மிக்கவெம்மையையுடைத்தாய்ப் புகரோடு கூடியிருக்கிறதிருவாழி, ஸந்நிவேஸமேயமைந்து வேறொருகார்யங் கொள்ளவேண்டாதே வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும்கையா] - வெறும்இவையுமன்று, கையுமன்று: இரண்டினுடையவுஞ்சேர்த்தியாயிற்று, இவர் ஆசைப்படுகிறது. "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி - வாராய்" என்னுமவரிறே. [உன்னை] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தோடும், திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்யவிக்ரஹத்தோடுங் கூடியிருக்கிற உன்னை. இவருடைய உத்தேஸ்ய வஸ்து இருக்கிறபடி இதுகாணும். [காணக்கருதும்] - "ஸங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:" (ஸங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:) என்கிற உன்வடிவைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. அவனை யாசைப்படுவோர் ஆசைப்படுவது ஒருகார்யங்கொள்ளவன்று, காணவாயிற்று. * திருவேங்கடத்தானைக் காணவிறே. * காரார்திருமேனிகாணுமளவுமிறே.

இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கீழ் - பரஸ்பரம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்கள் வந்ததாகச் சொல்லி, இவளுக்கு அஸிதேக்ஷணத்வமும், அவனுக்கு புருஷோத்தமத்வப்ரயுக்தமான புண்டரீகாக்ஷத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலே, க்ருபாவாத்ஸல்யங்களும் பரஸ்பரம் சேர்த்தியால்வந்ததன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களென்கிறார் - வ்யதிரேகித்த இத்யாதி. இவள் அம்மார்வுவிட்டு அவ்வருகு போகமாட்டாமையின் எல்லையையருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இது "சேர்" என்கிறவர்த்தமாநவிஸித்தமென்று முக்தகண்டமாகவருளிச்செய்கிறார் - நித்யாநுபவம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பிராட்டியைச்சொல்லி, அநந்தரம் ஆயுதங்களைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - இவள்கையில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸாரோந்ருஹோத்ருதிகளஸ்தமஹோஜயஸ்ரீவத்ஸாயுதாயதிரணே: ஸ்வபரேஷி ஹஸ்தே । தத்ராபவேத்ஷிவதைவரிதபூர்வகாஸ்ய ஸ்ரீ ப்ரஹ்யாஷணிஜ்ஞாரிமா ஹதேகவா" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸ்ரீகுணரத்நகோஸே(சஎ). ஆனால், "வெய்யார்சுடர்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - இவள்உகப்புக்காக இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின் இத்யாதி. "சுரி" என்றதுக்கு பாவம் - ஸந்நிவேசம் இத்யாதி. ஸந்நிவேசம் - ஸம்ஸ்தாநம். "ஸந்நிவேஸஸ்து ஸம்ஸ்தாநம்" இதி நிகண்டு. "ஏந்துமைகையா" என்றதுக்கு பாவம் - வெறும்இவையும் இத்யாதி. இரண்டினுடையவும் சேர்த்தியழகை யாசைப்பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூராராழி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து - லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் இத்யாதி. திவ்யவிக்ரஹத்தோடுமென்றது - "ஏந்துமைகையா" என்றத்தைப்பற்ற. இவர்க்குஅநுபாவ்யவஸ்து இப்படிப்பட்டதென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. "காண" என்றதுக்கு பாவம் - ஸங்கசக்ர இத்யாதி. "தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்கசக்ரகதாதர: । ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீரஜய்யஸ்ஸாஸ்வதோ த்ருவ:" இதி ராவண வதாநந்தரே மண்டோதரீ. ஸ்ரீஸ்ரீவத்ஸஸ்ஸவக்ஷஸி யஸ்யஸ: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: என்றுஇங்குஸமாஸம் விவக்ஷிதம். வத்ஸம் - மறு. "காண" என்கிறதென்? கார்யம்கொள்ளவேண்டாவோவென்ன - அவனை இத்யாதி. காண்கைக்கே யாசைப்பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - திருவேங்கடத்தானை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. அங்கும்

நித்யஸூரிகளும் ஸதாதர்சநம்பண்ணும் இத்தனையிறே. "அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணா" என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்டேவிவேர்கள் இங்குள்ளார்; "ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி" (ஏததேவாம்ருதம்த்ருஷ்ட்வாத்ருப்யந்தி) என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்டேவிவேர்கள் அங்குள்ளார். [என்கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உண்டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, இவர்தம்மிற்காட்டிலும் இவருடைய திருக்கண்களுக்கு. இவர்க்கு நேத்ரஸூதரான ஏற்றமுண்டிறே அவற்றுக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சம்
எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்
விண்ணோர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்பரியாயை
நண்ணாதொழியேனென்றுநான் அழைப்பனே.

ஆ —(கண்ணே.) - என்னெஞ்சம் உன்னைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணஅரிதாயிருக்கச்செய்தே, எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனாயிருந்த உன்னையொழிய வேறு எனக்குச் செல்லாமையாலே உன்னைக் காணாதொழியில் தரியேனென்று நான் கிடந்து கதறுகின்றேனென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்கும்உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு த்ருஷ்டிபானவனே! உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு பஹுமநோரதங்களைப்பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருதயம் நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [விண்ணோரென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்குங்கூட அரியையாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய சாபலத்தாலே நான் உன்னைப்பெற்று முடிவன் என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணாதொழியேன்] - உன்னைப் பெறுவிடில் தரியேனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், "உன்னைக்காணவேணும்" என்கிற அபிநிவேசத்தாலே, என்னெஞ்சும் நானும் அலற்றுகின்றோமென்கிறார்.

கண்ணே - (எனக்கு தர்சநஸாதநபூதனாய்க்கொண்டு) த்ருஷ்டியானவனே! உன்னை - (ஸாத்யபூதனான) உன்னையே, காண - ஸதா தர்சநம்பண்ணி யநுபவிக்க, கருதி, (என்னிலும் சபலமான), என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - பஹுஸங்க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மநோரதங்களைப்பண்ணி நின்று, (காண்கையிலும் ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும் அடிமைசெய்கையிலுமுண்டான அபிநிவேசத்தாலே), இயம்பும் - அலற்றுநிற்கும்; நான் - (கரணியான) நான், விண்ணோர்-

---

அப்படியென்கிறார் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. இவ்விரண்டுக்குமடைவே ப்ரமாணங்கள் - அணியரங்கன் இத்யாதி. "என்" என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி. நேத்ரபூதர் - ப்ரதாநர். க்ரமேணாந்வய:. (க)

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு-ஸநகாதிகளுக்கும், என்றும் -, காண்பு அரியாயை - காணஅரிய உன்னை, நண்ணுதொழியேன் - கிட்டாமல்விடேன், என்று - என்று வ்யவஸிதனுப்கொண்டு, அழைப்பன்-(த்வரையாலே) கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே]—எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக் காணக்கருதி] - நிரதிஶயபோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு; காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும் காணப்படும் விஷயமும் அவனே என்கிறார்: "சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" என்னக்கடவதிறே. அவன்தன்னாலே அவனைப்பெறுமவரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலேயிறே இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - "இயற்றுவாய் எம்மொடுநீகூடி" என்னவேண்டும்படியான நெஞ்சும். [எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்] - எண்கொண்ட மநோரதத்தை யுடைத்தாய்: ஸஹஸ்ரமநோரதங்களைப் பண்ணி, "காணவேணும்' காணாதேபட்ட து:க்கத்தைப் போக்கவேணும். அடிமை செய்யவேணும்" என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். வாக்வ்ருத்தியையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். [விண்ணோர் இத்யாதி] — தம்முடைய கூப்பீட்டைச் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும்என்றும் கிட்டஅரிய உன்னை. [நண்ணுதொழியேன் இத்யாதி] - "பெறுதொழியேன்: பெற்றுமுடிவன்" என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு து:ர்லபனாயிருக்கிற உன்னை "பெற்றுமுடிவன்" என்கிறதுஎன்கொண் டென்னில்?—தந்தாம் தலையிலே ஸாதநம் கிடந்தவர்களுக்கு விளம்பஹேதுவு முண்டு. முதலிலே ந்யஸ்தபரனாயிருக்கிற எனக்கு விளம்பஹேதுவில்லை. [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக் கிட்டாதொழியில் நான் தரியேனென்றுமாம். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். 'கண்ணே' என்றஇடம் - "அவனே உபாயம்" என்கிறது ; 'உன்னைக் காணக்கருதி' என்றஇடம் - "உபேயமும் அவனே" என்கிறது ; 'எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்' - என்றஇடம் ஸ்வீக்ருதோபாயருடைய யாத்ரை சொல்லுகிறது. 'நண்ணுதொழியேன்' என்றஇடம் - மஹாவிஶ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக்காணக்கருதி] - நிரதிஶயபோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு. கண்ணைக்கோண்டே கண்ணைக்காணவிருக்குமாபோலேகாணும் இவர்இருக்கிறது. காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப்படும் விஷயமும் அவனேன்கிறார்: "சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:" (சக்ஷு-

---

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்ணே இத்யாதி. "என்னெஞ்சமெண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்" என்றத்தையும் 'நானழைப்பன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தமக்கும் இத்யாதி.

ரஸோக்தி - கண்ணைக்கோண்டே இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - காண்கைக்கு இத்யாதி. அப்படி யிரண்டுமவனேயென்ன - சக்ஷு - இத்யாதி. "சக்ஷுஸ்ஸும், அத்தால் காணப்படுகிற பதார்த்தமும், அவனுக்கு ப்ரகாரதயாவாம்" என்று இந்த ஶ்ருதிக்கு "ப்ரகார ப்ரகாரி

ஶசத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:)என்னக்கடவதிறே. அவன் தன்னாலே அவனைப் பெறுமவரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - ஸங்கஹேதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே "பரகுபரகு" என்று வாராநிற்குமிறே ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சம்; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றார் நெஞ்சிறே, "தொழுதெழு" என்பது. [எண்ணேயித்யாதி] - என்கொண்ட மநோரதத்தையுடைத்தாய்: ஸஹஸ்ரமநோரதங்களைப்பண்ணி, "காணவேணும், காணாதேபட்ட து:கத்தைப் போக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும்" என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். ப்ரவ்ருத்தியையுந் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். 'கண்ணே' என்கையாலே - "ப்ராபகனவனே" என்றதாய், "உன்னைக்காண" என்கையாலே - "ப்ராப்யவஸ்துவம்அவன்" என்றதாய், "எண்ணேகொண்ட" என்கையாலே - அந்தப்ராபகத்தைக்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணும்" என்றிருக்கும் அதிகாரியுடைய யாத்ரையிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [விண்ணோரித்யாதி] - இதுதான் நெஞ்சுக்கேயாய் நான் கைவாங்கியிருக்கிறேனோ? ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் என்றுமொக்கக் காணஅரியையா யிருக்கிற உன்னை நான் கிட்டாதொழிவனோ? "பெற்றுமுடிப்பன்" என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். "பெற்றுமுடிப்பன்" என்கிறது இவர்என்கொண்டேன்னில்? - "விலக்ஷணதேஶவாஸிகளாய்த் தங்களுக்கென்ன ஒருகைம்முதலுண்டாயிருக்கிறவர்களாகையாலே, விளம்பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙன்ஒருகைம்முதலில்லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேது உண்டோ?" என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணாதொழியேன்] - அவனைக்கிட்டாதொழியில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "நண்ணாதொழியேன்" என்றவிடம் - மஹாவிஶ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது. அவர்கள் விலக்ஷண தேஶத்திலே யிருக்கையாலே க்ரமத்திலே யெடுக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தே யகப்பட்டுநிற்கிற

ஹாவமன்றிக்கே சக்ஷுஸ்ஸாம் சக்ஷுஸ்ஸாலே காணப்படும் விஷயமும் அவனே" என்று இதவும் ஓரர்த்தம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். உபாயாந்தரங்களாலும் அவனைப் பெறலாமேயென்ன - அவன் தன்னாலே இத்யாதி. இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு அடியெதென்ன - ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி. "என்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பந்தஹேதுவாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். பரகுபரகு என்று - பரபரப்பாய்க்கொண்டு. "எண்ணேகொண்ட -" எண்ணிக்கையை - ஸங்க்யையை, கொண்ட - க்ரஹித்த. ஸங்க்யையை யதிக்ரமித்திருக்கிறதென்றபடி. விவரணம் - ஸஹஸ்ரமநோரத இத்யாதி. ஸஹஸ்ரமநோரதங்களாவது? என்ன - காணவேணும் இத்யாதி. இயம்பும் - கூப்பிடும். நெஞ்சுக்கு ஸ்மரண மொழிய கூப்பிடக்கூடுமோவென்ன - ப்ரவ்ருத்தியை இத்யாதி. "கண்ணே" என்று தொடங்கி, "சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்" என்னுமளவாலே - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த த்ரயமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்கிறார் - கண்ணே இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்கு ஸங்கதி - இதுதான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. பெற்று முடிப்பன் என்றது - ஃபலிதார்த்தம். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு துஷ்ப்ராபமான வஸ்துவைக் கிட்டுவேனென்கிறது என்னஹேதுவைக்கொண்டென்று சங்காவாக்யத்துக்குக் கருத்து. பரிஹாரம் - விலக்ஷண இத்யாதி. அதாவது - போகங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றதேசத்தி லிருக்கிறவர்களாகையாலே, "இப்போதே யவனைப்பெற வேணும்" என்னுமது இறவாதாகையாலும், தந்தாம் ஸாதநம்முற்றி ஃபலிக்கவேணுமென்னும் அபிஸந்தி நடக்கையாலும் அவர்களுக்குவிளம்பமுண்டென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - அவனை இத்யாதி. "நண்ணாதபோது, ஒழியேன் - தரியேன்" என்றது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "கிட்டியே விடுவன்" என்றத்தால் ஃபலிதமான அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நண்ணாதொழியேன் இத்யாதி. 'அங்ஙனொருகைம்முதல்' இத்யாதிவாக்யத்திலே, "முனிவர்" என்ற - மநநசீலரென்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டி, "விண்ணோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டுகிறார் -

இவரையிறே கடுகவெடுக்கவேண்டுவது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலே யிருந்தேன்; எடுக்க வேணுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானுமிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது தன்னையா யிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கு என்ன கண்ணழிவு உண்டு? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன்நாய்கூழைவாலாற்
குழைக்கின்றதுபோலஎன்னுள்ளங்குழையும்
மழைக்குஅன்றுகுன்றமெடுத்துஆநிரைகாத்தாய்!
பிழைக்கின்றதருளென்று பேதுறுவனே.

ஆ—(அழைக்கின்ற.) - என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய அயோக்யதையையும், ஸாமக்ரீவைகல்யத்தையும் பாராதே, தன்னுடைய சாபலத்தாலே யுன்னை யாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் தளரா நிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயசூந்யராய் ஆபந்நராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய நிரவதிக காருண்யவெள்ளத்திலும் நான் அகப்படேனோ? என்றஞ்சாநின்றேன் என்கிறார்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு மிகவும் அவஸந்நராகச்செய்தே அவன் வரக்காணாமையாலே, நிஸ்ஸாதநராய் ஆர்த்தராயிருந்தவர்களைத் தானே கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கக்கடவதான இக்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்று நோவுபடுகிறார்.

[அழைக்கின்றவென்று தொடங்கி] - அயோக்யனுமாய் அதிக்ஷுத்ரனுமாயிருந்துவைத்து ஆர்த்தனாய்க் கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நாய் தன்னுடைய கூழைவாலாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி ஸ்வாபேக்ஷிதஸூசகமான சேஷ்டைகளைப் பண்ணுமாபோலே, ஒருவர்க்குமறிய நிலமல்லாதபடி நோவுபடாநின்றது நிஸ்ஸாதநனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கு அன்றென்று தொடங்கி]- பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடும்படி இந்த்ரன் வர்ஷித்த வர்ஷத்துக்கு மலையை எடுத்துப்பரிஹரித்தருளின உன்னுடைய குணத்துக்குப்புறம்பாகாநின்றேன் என்று நோவுபடாநின்றேன்.

ப—அநந்தரம், ஆர்த்தியேபற்றாசாக ஆஸ்ரிதரக்ஷகனான உன்னுடைய க்ருபையானது என்னை நழுவவிடுகிறதோ? என்றஞ்சாநின்றேனென்கிறார்.

அழைக்கின்ற - (அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநின்றேனாய், அடி - அநந்யகதியான ஸம்பந்தத்தையுடையேனாய், நாயேன் - அதில் அவத்யாவஹமான நிகர்ஷத்தையுடைய என்னுடைய, என்னுள்ளம் - து:கக்ஷீணமானநெஞ்சானது, (உன்னுடையஸந்நிதியிலே), நாய் - நாயானது, (தன்னினைவை), கூழை -

---

அவர்கள் விலக்ஷண இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பாட்டெல்லாவற்றிலும் ஸித்தித்தவர்த்தத்தைக் கொய்துபிடித்து நிரூபிக்கிறார் - 'எடுக்க' 'எடுக்கவேண்டும்' இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியை விவக்ஷித்து "அழைப்பன், கண்ணே, உன்னைக்காண" என்ற பதத்ரயத்தையும்பற்ற - எடுக்கவேணும் இத்யாதிவாக்யத்ரயமும். என்ன கண்ணழிவுஉண்டு என்றது - உக்தஹேதுக்களைப்பற்ற. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். க்ரமேணாந்வய:. (உ)

கூழையான, வாலால் - வாலையசைத்து, குழைக்கின்றதுபோல - ப்ரகாசிப்பிக்குமா போலே, குழையும் - சிதிலமாகாநின்றது; (இந்த்ரன்), அன்று - (அப்படவர்ஷமுகத்தாலே ஆர்த்தியைஜநிப்பித்த) அன்று, மழைக்கு - அந்தவர்ஷத்துக்கு நிவாரணமாம்படி, குன்றம் - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஆ - (ரக்ஷாபேக்ஷைபண்ணாநின்ற) பசுக்களுடைய, நிரை - திரளை, காத்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! (உன்னுடைய), அருள் - நிரவதிகக்ருபையானது, (என்னளவில்), பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று —, பேதுறுவன் - கலங்காநின்றேன். உனக்குத் தப்புகிறதோவென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வரக்காணாமையாலே ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன் குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன் இத்யாதி] - அயோக்யனாய் க்ஷுத்ரனாயிருந்து வைத்து ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்று தம்முடைய நிலை. அது தன்னை உடையவனுக்குத் தன் அபிமதத்திலே ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அதுதான் கூழையானால், தெரிவிக்கை அரிதாமிறே; அதுபோலே என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால், தமக்குஉண்டாகிற க்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதநனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கன்று இத்யாதி] - இந்த்ரன்வர்ஷிக்கிற உமையிலே மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்ற தருளென்று பேதுறுவனே] - "வரையாலே ரக்ஷித்த அந்த மஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே பிழைக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேகணியாநின்றேன் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "அந்த மஹாகுணத்துக்குப் புறம்பாகிறேனோ என்றஞ்சாநின்றேன்" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இப்படிக் கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே, ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ? என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன் இத்யாதி] - அயோக்யனாய் க்ஷுத்ரனாயிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னபிமதத்தில் ருசியைத்தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான் கூழையானால் தெரிவிக்கையரிதாமிறே; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால் - தமக்குஉண்டாகிறக்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதநனாய்வைத்து ஆசைப்படாநின்றே

மூன்றாம்பாட்டு.—அழைக்கின்ற இத்யாதி. "பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

"அடிநாய் - நாயேனான நான், அழைக்கின்றேன்" என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - அயோக்யனாய் இத்யாதி. "நாய்" என்கையாலே - அயோக்யத்வமும், க்ஷுத்ரத்வமும் ஸித்தம். அடி - அடியனாய், நாயேன் - நிஹீநனான என்னுடையவென்று ஶப்தார்த்தம். அயோக்யனானால் கூப்பிடுகிறதென்? தவிரலாமேயென்ன - ருசியாலே இத்யாதி. வாலென்னாதே, "கூழை" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - நாய், தன்னை இத்யாதி. "கூழைவாலால்" என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு அநுகுணமாக பாவத்வயமருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் தமக்குஇத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ருஷ்

னென்றுமாம். [மழைக்குஇத்யாதி] – இந்த்ரன் அஶ்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவளவிலே, மலையையெடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே] - "'வரையாதேரக்ஷித்தமஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே யிழக்கப்புகாநின்றாய்' என்று பேகணியாநின்றேன்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இது, பொருளழகிது: ஆனால், இப்போது இவர்க்குஓடுகிற தசைக்குச் சேராது; ஆனபின்பு, 'பசுக்களும்இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையையெடுத்துமறித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு நான் புறம்பாகிறேனோ?' என்று பேதுறாநின்றேன்" என்று. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிதுவென்றுஉனக்காட்பட்டுநின்கண்
பெறுவதேதுகொலென்று பேதையேன்நெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கேன்றும்
அறிவதரியஅரியாயஅம்மானே!

ஆ.—(உறுவதிது) - நீ ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே சிலருக்கு அரியையாயிருக்கையாலே, எனக்கும் அரியையாயிருக்கிற்செய்வதென்? என்று என்னெஞ்சு நடுங்காநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும், அரியையாயிருக்கக் காண்கையாலே நெஞ்சு கலங்காநின்றது என்கிறார்.

[உறுவதிதுவென்று தொடங்கி] - இது பரமப்ரயோஜநம் என்று அடிமை புகுந்து, உன்பக்கல் அடிமைசெய்யப் பெற்றேனோ என்று மிகவும் மூக்யமான என்னுடைய ஹ்ருதயமானது கலங்காநின்றது; தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஶ்வரனே!

ப.—அநந்தரம், உத்தேஶ்யமான ஶேஷத்த்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான உனக்கு அடிமையாய்வைத்து, என்பேறு ஏதாயிருக்கிறதோ? என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

(ஸம்பந்தமொத்திருக்கச் செய்தேயும்), வானவர் - அநுகூலரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகூலரானதாநவரோடுவாசியற, (ஆஶ்ரித ஸௌலப்யத்திலும் ஸர்வேஶ்வரத்வத்திலும், என்றப் - என்றுமொக்க, அறிவது - அறிய, அரிய - அரியை

டாந்தத்துக்குத் தெரிவிக்கையரிதென்கிறமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஆளவந்தார்நிர்வாஹத்துக்கு, அவ்வருள் உன்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறாநின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். அருளென்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறாநின்றேனென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். பேகணியாநின்றேன் - க்லேசியாநின்றேன். இவர்க்கோடுகிறதசைக்குச் சேராது என்றது - அலாஹத்தாலே நோவுபடாநிற்க அவனிழவுக்குநோவுபடுகை சேராதென்றபடி. பேதுறுகை - து:கப்படுகை. 'அழைக்கின்றஅடிநாயேனை - என்னுள்ளம் - நாய் கூழைவாலால் குழைக்கின்றது போல - குழையும்; இவ்வவஸ்த்தையிலும் வரக்காணாமையாலே, மழைக்குஅன்றென்றுதொடங்கி, அருள் - பிழைக்கின்றது என்று பேதுறுவன் இத்யந்வய:. (௩)

யாம்படியான, அரிஆய - நரஸிம்ஹமான, அம்மானே - ஸ்வாமியே! இது - இந்த ஶேஷத்வமாகிறஸ்வரூபமே, உறுவது - உத்தேஶ்யம், என்று - என்றறுதியிட்டு, உனக்கு - (தத்ப்ரதிஸம்பந்தியான) உனக்கு, ஆட்பட்டு - தாஸ்யாநுமதியைப்பண்ணி, நின்கண் - (ஸ்வாமியான) உன்பக்கல், பெறுவது - பலமாக லபிக்கவருகிறது, எதுகொல் - (ஸ்வரூபாநுரூபகைங்கர்யமோ, ஸம்ஸாரஸ்திதியோ?) எதாயிருக்கிறது? என்று—, பேதையேன் - (எதேனுமொன்றை நீ செய்தபடிகண்டிருக்கை ப்ராப்தமென்னும்) அறிவில்லாத என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, மறுகல்செய்யும் - கலங்காநின்றது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதென்னென்ன ? "தேவாதிகளுக்குஅரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறாயோ?" என்று என்னெஞ்சு கலங்காநின்றதென்கிறார்.

[உறுவது இதுவென்று] - சீரியது அடிமைசெய்யுமது என்று. [உனக்காட்பட்டு] - உனக்கு அடிமைபுகுந்து. "ஸ்வரூபம் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யம்" என்று உணர்ந்தால் சீரிய ப்ரயோஜநம் கைங்கர்யமிறே. [நின்கண்பெறுவதெது கொலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவதேதோவென்று. ஸ்வரூபத்தையும் உணர்ந்து, "கைங்கர்யமே சீரியது" என்றும் அறிந்து, "ஈஶ்வரன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு வேறொன்றைக் கொடுத்துவிடுவான் ஒருத்தனல்லன்" என்றும் அறியும் இவர், "உன்பக்கல் பெறுவதேதோ?" என்கைக்கு ஹேது என்னென்னில் ?—க்ரமத்திலேவந்து முகங்காட்டுகிறோம் என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே ஶேஷித்துவிடப் புகுகிறதோ ? என்த்வரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டுகிறாயோ? என்கை. [பேதைபேன்நெஞ்சம் மறுகல்செய்யும்] - நாம் அபிஸந்திபண்ணினபடியே பலிக்கும் என்னும் அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சு கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்கு அடியென்னென்னில் ? [வானவர் இத்யாதி] - "தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச" என்று ஸாமாந்யமாத்திருக்க தேவதாநவர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஶ்வரனே! ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தோடு ஸர்வேஶ்வரத்வத்தோடு வாசியற அவர்களுக்கு அறியவரியனென்கை. இத்தால், 'ப்ரஹ்லாதனுக்கு எளியையான கோடியிலேயாகிறேனோ, தேவாதிகளுக்கு அரியையாகிற கோடியிலேயாகிறேனோ?' என்று அஞ்சாநின்றேன். தேவாஸுரவிமர்த்தம் பண்ணின ஸமநந்தரம் "நாம் எக்கோடியிலே யாகிறோமோ?" என்று அர்ஜுநன் அஞ்சினாற்போலே அஞ்சாநின்றேன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதேன்?' என்ன,—"தேவாதிகளுக்குஅரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறாயோ?"என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

[உறுவதிதுவென்று] - சீரியது அடிமைசெய்யும்இது என்று. [உனக்காட்பட்டு] - உனக்குஅடிமைபுகுந்து. "ஸ்வரூபம் ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யம்" என்றறிந்தால் சீரிய

நாலாம்பாட்டு.—உறுவது இத்யாதி. "என்னெஞ்சம்மறுகல்செய்யும், வானவர்தானவர்க்கென்றும் அறிவகரிய" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர்இங்ஙன் இத்யாதி. இந்தஅவதாரிகை, "மழைக்கன்று" இத்யாதிக்கு - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற.

உறுவது - யோக்யமானது. சீரியதென்றபடி. சீரியதென்றறிந்தபடியென்னென்ன - ஸ்வரூபம் இத்யாதி. இவ்விடத்தில் - "[illegible]

ப்ரயோஜநம் கைங்கர்யமேயிறே. [நின்கண் பெறுவதெதுகோலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவதுஏதோவென்று: ஸ்வரூபத்தையுமுணர்ந்து, "கைங்கர்யமே சீரியதும்" என்றறிந்து, 'ஈஸ்வரன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு வேறொன்றைக்கொடுத்துவிடுவா னொருவனல்லன்" என்றும் அறியும்இவர், "உன்பக்கல் பெறுவதெது?" என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்;— "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பேயுபேக்ஷித்துவிடப்புகுகிறதோ? என் த்வரையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டுகிறாயோ? என்கை. [பேதையேன் நெஞ்சம்மறுகல்செய்யும்] - "நாம் அபிஸந்திபண்ணினபடியே பலிக்கும்" என்னும் அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சம் கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்குஅடியென்? என்னில்,—நெஞ்சினுடைய விவேகஶூந்யதையிறே இதுக்கடி; நீதானும்இதுக்கடி. [வானவரித்யாதி] - "தேவாநாம் தாநவாநாம்" (தேவாநாம்தாநவாநாம்) அம்மானாயிருந்துவைத்து - ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்றுமோக்க அறியவரியையாய், அந்நிலை தன்னிலே ஒரு சிறுக்கனுக்கு உன்னை யுள்ளபடியறியலாயிருந்தாய்: அதில் நான் எக்கோடியிலே யாகிறேனோ? என்றறியாமை. தேவாஸுரவிபாகம்பண்ணின வநந்தரம், அர்ஜுநன் 'நான் எக்கோடியிலேயாகிறேனோ" என்றஞ்சினாற்போலே. பின்னை அவன் இதுக்குப்பண்ணின பரிஹாரமேன்? என்னில்; —தன் ஸௌலப்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையிறே. எளியோமாகையும் ஒருகோடியுண்டாக நீர் சொன்னீராகில், நீர்தாம் அக்கோடியிலேயுள்ளா ரொருவராய் இருந்தீராகில் உமக்கு இனி நாம் கைப்புகுந்தோமென்றிருக்கையமையாதோ? என்கையிறே. (௪)

ஸ்யா। ஹ்ருதந் தாரணேந்த்ராதிஷு ஸுபத்ஸ்வஸுரேஷு வா யதே" என்று, பிள்ளையருளிச்செய்த வசநத்தை ஸம்வாதமாக அருளிச்செய்வர். "க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்" இத்யாதி பரிஹாரவாக்யத்துக்குக்கருத்து - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு உதவினாற்போலே சடக்கெனவுதவுகிறாயோ? ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குப்போலே க்ரமத்திலே செய்கிறாயோ?" என்றருளிச்செய்வர். மேலுக்கவதாரிகை - நீதானும்இதுக்கடி என்று. இதுக்கு - விவேகஶூந்யதைக்கு. "அம்மான்" என்றத்தைப்பற்ற - தேவாநாம் இத்யாதி. "தேவாநாம் தாநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்। ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம்" இத்யாதி. எக்கோடியிலே யாகிறேனோ வென்றது - தேவாஸுரகோடியிலே யாகிறேனோ, ப்ரஹ்லாதகோடியிலே யாகிறேனோ? என்றபடி. ஆழ்வாருடைய ஸம்ஶயம் விளம்பாவிளம்ப கோடிகமாகையாலும், அர்ஜுநனுடையஸம்ஶயம் தேவாஸுரகோடிகமாகையாலும், ஸம்ஶயமாத்ரத்திலே த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார் - தேவாஸுர இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேऽஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச। தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா। இதி யோகோ தைவமாஸுரம் தைவம் ஆஸுரம் ச। விஷ்ணுபக்திபரோ தைவோ விபரீதஸ்ததாஸுர:" என்று அவர்கள் ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, இதுதன்னை, 'தேஹாத்மநஸ்தாபம்' இத்யாதியாலும், 'ஆஸுரீம் யோநி மாபந்நா:' இத்யாதியாலும்விஸ்தரித்து, 'மா ஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோऽஸி பாண்டவ' என்று பரிஹரிப்பதும்செய்தான்" என்றருளிச்செய்வர். இதுக்கு - "மறுகல்செய்யும்" என்றதுக்கு. "உகந்தேயுன்னையுள்ளுமென்னுள்ளம்" என்கிற ஏழாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - தன் ஸௌலப்யத்தை இத்யாதி. விவரணம் - எளியோம் இத்யாதி. 'சொன்னீராகில்' என்றவநந்தரம், "நரசிங்கமதாயவுருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளும்" என்றுநீரே சொல்லுகையாலே என்றுகூட்டுவது. 'அம்மானாய்வைத்து - வானவர்தானவர்க்கென்றும் அறிவதரியையாய் அரியானவனே - உறவதிது' என்றுதொடங்கி, 'மறுகல்செய்யும்' என்றந்வயம். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாயவம்மானையமரர்பிரானைப்
பெரியானைப்பிரமனைமுன்படைத்தானை
வரிவாளரவினணைப் பள்ளிகொள்கின்ற
கரியான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ஆ.—(அரியாய)- உம்முடைய அபேக்ஷிதந்தான்வதென்னில்,—அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூதனாகையாலே ஸர்வேச்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமநோஹரதிவ்யஸௌந்தர்யவிசிஷ்டனாய், ஆச்ரிதர்க்காத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற கரியான் கழல் காண ஆசைப்படாநிற்கு மென்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனாய்வைத்து ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷைகஸ்வபாவனானவன் கழல்காணக் கருதும்என்னெஞ்சம் என்கிறார்.

[அரியாயவென்ற இப்பாட்டுக்கு]- அபரிச்சேத்யனாய் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருந்துவைத்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து ஆச்ரிதர்க்குஅத்யந்த ஸுலபனாய் ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனாய் நிரதிசய ஸௌந்தர்யனானவன் திருவடிகளைக்காணவேணுமென்று நினையாநின்றது என்கருத்து.

ப.- அநந்தரம், காரணத்வாதி குணயோகத்தையுடையனான உன் திருவடிகளைக் காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினையாநின்றதென்கிறார்.

அரி ஆய - விரோதிநிரஸநசீலனான, அம்மானை - ஸ்வாமியாய், அமரர் - நித்யஸமஸ்தவிபோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிரானை - போகப்ரதனாய், பெரியானை - அவர்களாலும் பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், (முமுக்ஷுஸிஸ்ருக்ஷையாலே ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு); முன் - முற்படவே, பிரமனை - ப்ரஹ்மாவை, படைத்தானை - உத்பாதித்தவனாய், (உத்பந்நஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக,) வரி - வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவின் அணை - திருவநந்தாழ்வானிலே, பள்ளிகொள்கின்ற- பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - (படுக்கைக்குப் பரபாகமான) ச்யாமளவிக்ரஹத்தையுடையவனை, கழல் - திருவடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தியானது, கருதும் - நினையாநின்றது. கரியானையென்கிற இரண்டாம்வேற்றுமை எஞ்சிக்கிடக்கிறது. கரியான்றனையென்றும் பாடஞ்சொல்லுவர்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நாம் எளியோமான கோடியிலேயன்றோ?நீர், உமக்குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க இங்ஙன் பதறுகிறதென்? என்ன,—என்னெஞ்சு காண்கையிலே பதறுநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வாதிகனானவனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை உபகரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. [பெரியானை] - அவர்களுக்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனை முன்படைத்தானை] - ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்கினவனை. அரியாயவென்று கீழோடே கூட்டுவது.

ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை அழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே தத்ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வபாவனானவனை. [வரிவாளரவு]-வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. [கரியான்] - வெளுத்த திருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே காளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதுங் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்கு பாகமமானவடிவும் அதுக்குப் பாகமமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்று ஆசைப்படுகிறது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் எளியோமானகோடியிலேயன்றோ? உமக்குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க நீர் இங்ஙன் படுகிறதென்னென்ன,—என்னெஞ்சுகாண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்துஅநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [பெரியானை] - அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன்னதீநமாய், தன்னை யவர்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனைமுன்படைத்தானை] - சதுர்முகனுக்கு ஜநகனையுள்ளவனை, அரியாயவென்று - கீழேகூட்டுவேது. ஸ்ருஷ்டமானஜகத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னை யழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாளித்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவனையுள்ளவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. வரி - அழகு. [கரியான்] - வெளுத்ததிருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஒருகாளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுக் கணவளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதும்கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது, என மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும், அதுக்குப் பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்றுக்காண ஆசைப்படுகிறது. (௫)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அரியாய இத்யாதி. "அரியாய" என்றத்தையும், "காணக்கருதும் கருத்து" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாமெளியோமான இத்யாதி.

கருத்து - நெஞ்சு. கீழேகூட்டுவதென்றது - "பிரமனைமுன்படைத்தானை" என்றதுக்குப் பிற்பாடு கூட்டுவதென்றபடி. "அரியாய" என்றவிசேஷணத்துக்கர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி. 'ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே' என்றவிடத்திலே - "ப்ரஹ்லாதஸம்ரக்ஷணாவஸர ஸத்யாபிதவாநுஹரி: । ஸத்யாபயேஹ்ஸ்வ ப்ரதிஜ்ஞாம் தவாஹி தம்ஸஹா" என்று ப்ரஸாதிப்பர். "அரியாய" என்றவநந்தரம், "வரிவாளரவினணை" இத்யாதிக்குஸங்கதி - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. வரி - அவயவஸௌந்தர்யம். வாள் - ஸமுதாயஸோபை. "அரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்றகரியான்" என்றத்தால் பலித்தபாவம் - வெளுத்த இத்யாதி. "கரியான்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - படுக்கைக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - வடிவுக்கு. கரியானையும் கழலையும்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, அம்மானாய், அமரர்பிரானாய், பெரியானாய் பிரமனைமுன்படைத்தானாய் - அரியானாய் - வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியானுடைய கழலைக்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; இந்தயோஜனையில், த்விதீயை வாக்யாலங்காரம். (௬)

ஆறாம் பாட்டு.

கருத்தே!உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சத்து
இருத்தாகவிருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம்
விருத்தா!விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதியுயர
தொருத்தா! உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளமுகந்தே.

ஆ.—(கருத்தே.) - இப்படி நான் உன்னைக்காண இச்சிக்குமளவில், திருநாட்டிலிருக்கும்படியேவந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளின உன்னை என்னெஞ்சு உகந்து புஜியாநின்றதென்கிறார்.

ஒ — ஆறாம்பாட்டில், தாம் காண ஆசைப்படுமளவிலே எம்பெருமான் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தருளினவாறே நெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தே என்றுதொடங்கி]-எனக்கு மிடுக்கானவனே! உன்னைக்காணவேணுமென்று அல்பம் மநோரதித்தேன். இனி ஒருகாலும் போகாதபடியாக என்னெஞ்சிலேயிருத்தினேனென்றுமாம். [தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தாவிளங்கும் சுடர்ச்சோதி உயரத்தொருத்தா] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமாய் உச்ச்ரிதமான திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருந்தருளின அத்விதீயனானவனே!

ப.—அநந்தரம், நான் மநோரதித்தபடியே, பரமபதநிலயனாய் ஸூரிஸேவ்யனான உன்னை என்னெஞ்சானது கண்டு அநுபவியாநின்றதென்கிறார்.

கருத்தே - நான் தளராதபடி எனக்கு பலகரனாகக்கொண்டு நெஞ்சுவசியானவனே! உன்னைக் காண - உன்னைக் கண்டநுபவிக்கவேணுமென்று, கருதி - மநோரதித்து, என் நெஞ்சத்து - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, இருத்தாக - எழுந்திராதபடி, இருத்தினேன் - இருத்திக்கொண்டேன்; தேவர்கட்கெல்லாம் - ஸூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்தா - மூப்பானசேஷியாய், விளங்கும் - உஜ்ஜ்வலமான, சுடர் - ப்ரஜ்ஞையையுடைத்தாய், சோதி - தேஜோமயமாய், உயரத்து - ("விஶ்வத:ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத:ப்ருஷ்டேஷு" என்று) ஸர்வோத்தரமான பரமபதத்திலே, ஒருத்தா - அத்விதீயனாயிருக்குமவனே! என் - என்னுடைய, உள்ளம் - அந்த:கரணமானது, உன்னை - (நிரதிசய ப்ராப்யபூதனான) உன்னை, உகந்து - அத்யந்தப்ரேமவிசிஷ்டமாய்க்கொண்டு, உள்ளும் - அகவாயிலேயநுபவியாநின்றது.

இ — ஆறாம்பாட்டில், காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருள, தம்முடைய நெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தேயித்யாதி] - எனக்குமிடுக்கானவனே! உன்னைக்காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே முகங்காட்டினாய். இவ்விஷயத்தை லபிக்கைக்கு ருசியே அமையுமென்கை. "கண்ணே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் கீழே; "கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் இங்கே. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - "மறுகல்செய்யும்" என்கிற நெஞ்சிலே பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே யிருத்தினேன். ஸமவத்கயோமங்யராஹித

மான நெஞ்சிலே நயிது. [தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா] - நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனே! தமிழர் கிழவனென்றும் கிழத்தியென்றும் தலைமகனையும் தலைமகளையுஞ் சொல்லுவர்கள். [விளங்கு மித்யாதி] - மிக்கபுகரையுடைய தேஜஸ்ஸை வடிவாகவுடைத்தாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்வி தீயனே! [உன்னையுள்ளனும் என்னுள்ள முகந்தே] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னைக் கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தே அநுபவியாநின்றது.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. காண ஆசைப்பட்டவளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேபுகுந்தருள, தம்முடையநெஞ்சு உகந்தநுபவிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி] - எனக்கு மிடுக்கான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்; இவ்விஷயத்தை லஷிக்கைக்கு ருசியேயமையுமென்கை. "கண்ணேயுன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் - கீழ்; "கருத்தேயுன்னைக்காணக் கருதி" என்றார் - இங்கே. அநுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தல், அநுமாநத்தாலே அதீந்த்ரியமென்றறிதல்செய்யும் வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேணுமென்று மநோரதிக்கிறார். இவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவனாயிற்று. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - * மறுகல்செய்தநெஞ்சிலே, * மறுகலிலீசனைப் பரமபதத்திலேயிருக்குமா போலே யிருத்தினேன். "இவர்பக்கல் இசைவுபெற்றிலோம்" என்றிருக்கிறவன் இத்தனை இசைவுபெற்றால் பின்னைத் தள்ளிக்கதவடைத்தாலும் போகானிறே. "யதீஹஸாரஷெ

ஆறாம்பாட்டு.—கருத்தே இத்யாதி. "என்னெஞ்சத்திருத்தாகவிருத்தினேன் - உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளமுகந்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - காண ஆசைப்பட்ட இத்யாதி.

கருத்து - மிடுக்கு. "கருதி" என்றது - முகங்காட்டினதுக்கும் உபலக்ஷணமாதல்; "இருத்தாகவிருத்தினேன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - முகங்காட்டினாய் என்கிறாராதல். "ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்" என்றதால் ஃபலிதம் - இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அஜ்ஞாநஶக்திகளை முன்னிட்டுப் பெறவிருக்கிற எனக்கு, அவனுடைய ஜ்ஞாநஶக்திகளே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - கண்ணே இத்யாதி வாக்யத்வயத்வயத்தாலே, 'கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதியென்றாரிங்கே' என்றவநந்தரம், 'இவர்க்குக்கண்ணும் கருத்தும் அவனாயிற்று' என்றதன்வயித்துக்கொள்வது. ஜ்ஞாநஶக்திகளிரண்டும் அவனாயிற்றென்றபடி. த்வந்யர்த்தம் - "கண்ணும்கருத்தும் நன்றாயிருக்கவேணும்" என்று லௌகிகவார்த்தை. "உன்னைக்காணக்கருதி" என்கையாலே - ஸாதிஷ்ப்ராபனை ஈஶ்வரனைக் காணவாசைப்படுகிறானென்னுமிடந் தோன்றுகிறதென்கிறார் - அநுபபத்தியை இத்யாதி. அநுபபத்திபைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தலாவது - மஹீமஹீதராதி ரூபேண வேறொருவரால் செய்யமுடியாத விசித்ரகார்யங்களைக்கண்டு, "இவையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யமான விசித்ரஜ்ஞாநஶக்திகளையுடையானொருவன் கர்த்தாவாகவேணும்" என்று ஓரீஶ்வரனைக் கல்பிக்கை. "ஐநாவ வஷ்யோநாமஷ்யநா த்ஷாவவாஷக்ஷாஃதாயஷ்ாஹரக்ஷ்நஃ - ஊயஷ்ாவத்தி:" இதி அர்த்தாபத்திலக்ஷணம். அர்த்தாபத்திவாதீ - ப்ரபாகரன். அநுமாநத்தாலே அதீந்த்ரியனென்றறிகையாவது - யுக்தியாலே இந்த்ரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாகவேணுமென்றறிகை. மஹீமஹீதராதி நிஷ்ட்டகார்யத்வாநுமாநத்தாலே தந்நிர்மாணாநுகுணவிசித்ரஜ்ஞாநஶக்திகனாய் நிரவயவனான ஈஶ்வரனைக் காரணத்வேந கல்பிக்குமவன் - தார்க்கிகன். "இருத்தாக" என்றதுக்கு - ஸ்த்தாவரமாகவென்று விவக்ஷிதார்த்தம் - மறுகல் இத்யாதி. ஸர்வாயிகன் பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே இவர்திருவுள்ளத்திலேயிருக்கக் கூடுமோவென்ன - இவர்பக்கல் இத்யாதி. ஸர்வாயிகன் இப்படி ஸாலஹனை இடமுண்டோவென்ன - யதீஹ இத்யாதி. "யதீஹஸ

[illegible]" (யதீஹஸரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமஙிந்தே", "இஹ வத்ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணு) — ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேணு மென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியஞ்செய்யவேண்டுகையாலே அதுசெய்யப்பெற்றிலோம்; இனி, இவர் சிறகின்கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப்பாரா நின்றோமென்றாரே அன்றிக்கே, [இருந்தாக]-மித்ரபாவமேகிடீர் என்பக்கலுள்ளதென்னுதல். [தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா] - "இனியவ்வருகில்லை" என்னும்படி உயர்ந்தவர்களுக்கும் அவ்வருகானவனே! தலைமகனையும் தலைமகளையும் "கிழவனும்கிழத்தியும்" என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே. அவளையும் "மலர்க்கிழத்தி" என்றார்களிறே. [விளங்கும் இத்யாதி] - "[illegible]" (அதபததஃபரோதிவோ ஜ்யோதிர்த்தீப்யதே) என்கிறபடியே, எப்போதுமொக்க விளங்காநிற்பதாய், நிரவதிகதேஜோரூபமா யிருக்கிற பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதீயனே! ப்ரகாரத்திலேயிறே நாநாத்வமுள்ளது; ப்ரகாரி ஒருவனேயிறே. [உன்னையித்யாதி] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னை, கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தேயநுபவியாநின்றது. "தேவர்கட்கேல்லாம்விருத்தா, விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதி உயரத்தோருத்தா" - என்று சொல்லுகிற இவ்விசேஷணங்களுக்குக் கருத்து-மேலானார்க்கும்மேலாய்ப்பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யநுபவிக்குமாபோலே தன்னை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்த என்னெஞ்சம் ப்ரீதமாகாநின்றதென்கை.

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தேஉன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகந்தானமர்ந்தே இடங்கொண்ட அமலா!
மிகுந்தானவன்மார்வகலம் இருகூறு
நகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே.

[illegible] இதி சித்ரகூடே வஸ்தாம் ப்ரதிராமஃ. "[illegible]" இதி பஞ்சவட்யாம் ராமஃ. அண்டஜேசுவென்னுதே, "பக்ஷிணு" என்றதக்குபாவம் - ஐயர் இத்யாதி. "இருந்தாக" என்றதக்கு - இருக்கவேணுமென்கிற நினைவுமாத்ரத்தாலேயென் றர்த்தாந்தரம் - மித்ரபாவமே இத்யாதி. விருத்தா - வ்ருத்தா என்றபடி. "விருத்தன்" என்று - ப்ரயோகமேச் சொல்லுமோவென்ன - தலைமகனையும் இத்யாதி. தலைமகளை "கிழத்தி" என்றவிடமுண்டோவென்ன - அவளையும் இத்யாதி. கிழத்தி - கிழவி. "பூதலக்கிழத்தி" என்னவும் கடவதிறே. "[illegible]" இத்யாதி சாந்தோக்யே. "[illegible]" என்றந்வயம். பரஃ - பரஸ்தாத் என்றபடி. இந்த்ரப்ரஹ்மலோகாதிகளுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்கிற வைகுண்டரூபமான யாதொருஜ்யோதிஸ்ஸு விளங்காநின்றது என்று இந்தஸ்ருதிக்கு இங்கிப்படி அர்த்தம் விவக்ஷிதம். பாஷ்யத்திலே, ஜ்யோதிஸ்ஸப்தநிர்த்திஷ்டம் - பரம்ப்ரஹ்மமென்றர்த்தம். "விளங்கும்" என்றவர்த்தமாநார்த்தம் - எப்போதுமொக்க என்றது. "சுடர்ச்சோதி" என்று-மீமிசைச்சொல்லாய், நிரவதிகதேஜோரூபமாய் என்கிறது. ஒருவனேயுள்ளது நித்யஸூரிகளில்லையோவென்ன - ப்ரகாரத்திலே இத்யாதி. 'என்னுள்ளம் - உன்னை - உகந்தே - உள்ளும்' என்றந்வயம். (௭)

ஆ.—(உகந்தே.) - என்னுள்ளேபுகுந்தருளின உன் அழகையும் செயலையும் என்னெஞ்சு உகந்துகொண்டு அநுஸந்திக்க, இதுகாரணமாக நீ மிகவும் ப்ரீதனாய், உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே கலங்கின என்னெஞ்சு தெளியும்படி என்னெஞ்சை எற்றைக்கும் இடமாகக் கொண்டருளினாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளினாற்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய் அவனை ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேயென்று தொடங்கி] - ப்ரீதியோடே உன்னை அநுபவியாநின்றுள்ள ஹ்ருதயத்தினுடைய உள்ளுக்குள்ளே நிர்மலனாய்வைத்து நிர்ஹேதுகமாக அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணி வர்த்தித்தருளுகிறவனே! [மிகுந்தானவனென்று தொடங்கி] - கிளர்ந்திருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வை இருகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையையுமாய், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் நரஸிம்ஹரூபியானவனே! நகத்தாயை-நகந்தாயென்று மெல்கிக் கிடக்கிறது.

ப.—அநந்தரம், ஹ்ருத்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேயிருந்து விரோதிநிரஸந சீலனான உன்னை என்னகவாய் உகந்தநுபவியாநின்றதென்கிறார்.

அகந்தான் - அகவாயிலே, அமர்ந்து - பொருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங்கொண்டு (அதுதானே ப்ரயோஜநமாக)இருந்த, அமலா-உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாய், (ப்ரபலமான துர்மாநத்தை யழித்திருந்தமைக்கு ஸூசகமென்னலாம்படி), மிதம் - வரபலபுஜபலங்களாலேமிக்க, தானவன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, மார்வு - மார்பத்திலே, அகலம் - பெரியவிடத்தை, † இருகூறு - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தாய் - தாவும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரஸிம்ஹமான, உருவே - ரூபத்தையுடையவனே! என் உள்ளத்து-என் உள்ளத்தின், அகம்பால் - அகவாயானது, உன்னை உகந்தே-, உள்ளும் - அநுபவியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தே உன்னை உள்ளும்] - பிரிந்துக்லேஶத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே ஏகரூபமாக உன்னை அநுபவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - எண்ணே கொண்ட சிந்தை என்கிற மநஸ்ஸிலே. [அகம்பாலகந்தான்] - உள்ளுக்குள்ளே. "உள்ளுளாவி" என்னுமாபோலே கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் மறுகணையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் தானேயாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தன்றிக்கே ஒருஹேதுவைப் பற்றியுமன்றிக்கேயிருக்கை. "எண்ணே கொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்பும்" என்கிறத்தை ஸாபேக்ஷமாக நினைத்திருக்கிறிலர். [மிகுந்தானவன்] - ப்ராதிகூல்யத்தில் ஓரளவில் நில்லாதவன். தன்னை யில்லை செய்கையன்றிக்கே தன்னுயிர்நிலையிலே நலிந்தவன்: "ஐநா ஈ நீகோ மொ அஉ" என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூறு நகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்ற வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கிக் கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாய உருவே] - ஸஜாதீயரூபமான வடிவை உடையவன் தன்னை இங்ஙனே யழிய மாறுவதே!

என்கிறார். இத்தால் - என்நெஞ்சு உகக்கும்படி தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலே சடக்கென முகங்காட்டி என்னை அநுபவிப்பித்தானென்கிறார்.

ஈடு —ஏழாம்பாட்டு. தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்தாற்போலே தம் ஆர்த்தியைத் தீர்த்தபடியை யநுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேஉன்னைஉள்ளும்] - பிரிந்து க்லேசத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே, ஏகரூபமாக உன்னையநுபவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - * எண்ணே கொண்ட சிந்தையுடைத்தான என்உள்ளத்து. [அகம்பால்அகந்தான்] - உள்ளுக்கும் உள்ளே. "உள்ளுளாவி" என்னும்படியே கமர்பிளந்த விடமெங்கும் மாறு நினையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்யபிநிவேசத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ள இடமெங்கும் தானேயாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்குஅவ்வருகு ஒருப்ரயோஜநத்தைக்கணிசித்தன்றிக்கே,ஒருஹேதுவைப்பற்றியும் அன்றியேயிருக்கை "எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்" என்றத்தை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கிறிலர். [மிகுந்தானவன்] - ப்ராதிகூல்யத்தில்ஓரளவில் நில்லாத தானவன். தன்னை யில்லைசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிர் நிலையிலே நலிந்தவன்; "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" (ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ) என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூறுநகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்கிற வல்லோற்றை மெல்லோற்றாக்கிக்கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாயவுருவே] - "ஸதைகரூபரூபாய" (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிற விக்ரஹத்தையே இப்படிகொள்வது ! இரண்டுவடிவைக்கொள்வதே! இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; - ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து தோற்றுமவனாகையாலே, தூணிலேதோற்றினாற்போலேவந்துதோற்றி, ஹ்ருதயாவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் புகுந்து, கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் நீர்பாய்ச்சுமாபோலே, நிரம்ப என்னையநுபவிப்பித்தானேன்கிறார். (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—உகந்தே இத்யாதி. "இருகூறுநகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தூணிலே இத்யாதி.

ஏவகாரார்த்தம் - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணம் - உள்ளுளாவி இத்யாதி. "அமலா" என்றதக்கு பாவம் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும், நிர்ஹேதுகமாகவுமிருக்கை அமலத்வமாவது என்றபடி. "ஒருஹேதுவைப்பற்றியன்றிக்கே" என்கிறதென்? "எண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்" என்றது ஸாதநமன்றோ? என்ன - எண்ணேகொண்ட இத்யாதி. 'மிகுதி' எத்தாலேயென்ன - ப்ராதிகூல்யத்தில் இத்யாதி. தத்விவரணம் - தன்னை இத்யாதி. தானவன் - தாநவன். ப்ரஹ்லாத னுயிர்நிலையாமென்ன - ஜ்ஞாநீது இத்யாதி. "உதாராஸ்ஸர்வவேவைதே ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்" இதி கீதாயாம் (எ-கஅ). நகத்தாயென்றாலன்றோ, நகத்தையுடையவனென்னக் காட்டுமென்ன - நகத்தாயென்கிற இத்யாதி. ஹார்த்தபாவம் - ஸதைகரூப இத்யாதி. "ஸதைகரூபரூபாய விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. "நரசிங்கம்" என்றதுக்கு பாவம்-இரண்டு இத்யாதி. பாட்டால்பலித்த பாவம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. 'மிகுந்தானவன்' என்று தொடங்கி; 'உருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளும்படி யென்னுள்ளத் தகம்பால்' என்று தொடங்கி, 'ஏத்துகிறார்' இத்யந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகியஆறுசமயங்கட்கேல்லாம்
பொருவாகிநின்றானவன்எல்லாப்பொருட்கும்
அருவாகியஆதியைத்தேவர்கட்கேல்லாம்
கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே.

ஆ.—(உருவாகிய.)-வேதபாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மபூதனான தன்னை எனக்குக்காட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவென்று தொடங்கி] - ஆபாத ப்ரதீதியில் "இவையும் சில தர்சநமோ" என்று தோற்றுகிற பாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களாலும் அவிசால்யமான படியையுடையனாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரதாநனுமானவனை. [தேவர்கட்கென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட காரணபூதனானவனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஸர்வகாரணபூதனாய், ஸர்வஸுலபனான உன்னைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலேயிருக்கக்கடவதான, ஆறுசமயங்கட்கெல்லாம - சார்வாக பௌத்த க்ஷபண வைசேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபதரூபமான பாஹ்யஸமயங்களாறுக்கும், பொருவாகி - "அறுவகைச்சமயமு மறிவருநிலையினை" என்கிறபடியே ப்ரதிபடனாய்க்கொண்டு, நின்றானவன் - அப்ரகம்ப்யனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அருவாகிய - அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு, ஆதியை - ப்ரதாநனாய், தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கடங்க, கருவாகிய - காரணபூதனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனை, கண்டுகொண்டேன் - கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். பொரு - எதிர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவாறு சமயங்கட்கெல்லாம்] - விஹிதாநுஷ்டானங்களும் நிஷித்த பரிஹாரங்களுமாக உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகையாலே, ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலேயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களுக்கெல்லாம் அவிசால்யமானபடியையுடையனாய் நின்றான். [பொருவென்று] - தடை. அவற்றால் மேலிடவொண்ணாதபடி நிற்கை. [எல்லாப்பொருட்கும் அருவாகிய வாதியை]-ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நியாமகத்வத்தாலே ப்ரதாநனுமானவனை [தேவர்கட் கெல்லாம் கருவாகிய]-ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட காரணபூதனானவனை. [கண்ணனை]-கார்யங்களிலேயொன்றுக்குத்தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகொண்டேனே]-அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடராயிருக்க, கண்டுகொண்டேனே என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கென்றுங் காணலாம்; அவதார ஸமகாலத்திலுங் காணவொண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. பாஹ்யஸமயங்களால் அவி

சால்யனுப்ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கொண்டுஸர்வநியந்தாவாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனுயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபனுயிருக்கிறவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணபூதனுனவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கேல்லாம்] - ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலே யிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது, நிஷ்டபரிஹாரத்தைச் சோல்லுவதாய்க்கோண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப்போருகிற பாஹ்யஸமயங்களெல்லாவற்றுலும். [போருவாகிநின்றுனவன்] - போருவேன்று தடை. அவற்றால் தன்னை இல்லைசெய்யவோண்ணுதபடி அப்ரதிஹதனுய் நின்றான். [எல்லாப்போருட்கும் அருவாகியவாதியை] - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயோஜனுமானவனை. [தேவர்கட்கேல்லாம்கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கேல்லாம் காரணபூதனுயுள்ளவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே யோன்றுக்குத் தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகோண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்க, 'கண்டுகோண்டேன்' என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கேன்றுங்காணலாம்: அவதாரஸமகாலத்திலுங்காணவோண்ணுது சிசுபாலாதிகளுக்கு. பாஹ்யஸமயங்களால் அவிசால்யனுய், ஸர்வாந்தராத்மாவாய்க்கோண்டு ஸர்வநியந்தாவாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனுயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபனுனவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறான். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டுகோண்டு என்கண்ணிணையாரக்களித்து
பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து
தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சோல்மாலைகள்சோன்னேன்
அண்டத்தமரர்பேருமான்அடியேனே.

ஆ.—(கண்டுகொண்டு) - இப்படி கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு அவனை வாழ்த்தவும் பெற்றேனென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—உருவாகிய இத்யாதி. "எல்லாப்பொருட்குமருவாகிய - தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேன்" என்ற பதங்களைச்சடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் இத்யாதி.

"உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்" - அழகியதாயிருக்கிற ஆறுஸமயங்களெல்லாவற்றுக்குமென்று பதார்த்தம். அபார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸமயங்களுக்கு அழகேதென்ன - ஆபாத இத்யாதி. உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கிற என்றபதார்த்தமாகவுமாம். போருவாகிநின்றுன் - தடையாய்நின்றான்; ப்ரதிபடனென்றபடி. "தடை" என்றத்தால்பாவம் - அவற்றால் இத்யாதி. அப்ரதிஹதனுய் நிற்கைபாவது - த்ருடப்ரமாணஸித்தனுய் நிற்கை. மேலே "கருவாகிய" என்று - காரணத்வஞ்சொல்லுகையாலே, "ஆதியை" என்று - ப்ரயோஜனைச்சொல்லுகிறது. கருவென்று - கர்ப்பமாய், அத்தாலே காரணத்வஞ்சொல்லுகிறது. காரணத்வமேயாகில் ஸௌலப்யமில்லையோவென்ன - கார்யங்களிலே இத்யாதி. ஒன்றுக்கு - வசுதேவர்க்கு. 'கண்டுகொண்டேனென்கிறாரிறே' என்றவநந்தரம், இதுக்குக்கருத்தென்னென்னில்?—என்றுகூட்டுவது. பாட்டை நிகமிக்கிறார் - பாஹ்ய இத்யாதி. (அ)

ஒ.— ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை அநுபவிக்கவும்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கண்டுகொண்டேனென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஸகலஇந்த்ரியங்களும் க்ருதார்த்தமாம்படி கண்டுகொண்டு. நானும் களித்துக் காண்பதுக்கு முன்புபட்ட து:க்கத்தை நிஶ்ஶேஷமாகப்போக்கி. [அண்டத்தென்று தொடங்கி] - நான் ஸர்வேஶ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாகக் கண்டநுபவித்து விரோதியுங்கழிந்து, ப்ராப்யபூதனானவன் விஷயத்திலே ஸாதவதர்க்கு போக்யமாம்படி வாசிககிஞ்சித்காரம் பண்ணப்பெற்றே னென்கிறார்.

(ஜ்ஞாநப்ரமாத்மகமான), என்கண் - என்கண்கள், இணை - இரண்டும், ஆர - வயிறு நிறையும்படி, கண்டுகொண்டு களித்து -, (இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக),பண்டை - அநாதிஸித்தமான, வினை ஆயின - அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்தவிரோதிகளையும், பற்றோடு - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து - பரமபதத்திலே, அமரர் பெருமான் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான ப்ராப்யபூதனுக்கு, அடியேன் - (நித்ய கிங்கரனான) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்தநுபவிக்கலாம்படி, சொல்மாலைகள் - ஶப்தஸந்தர்ப்பரூபமான வாசிக கைங்கர்யத்தை, சொன்னேன் - பண்ணினேன். இப்பாட்டில் - மந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதார்த்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோதிநிவ்ருத்தியையும், சரமபதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்திவிஶேஷத்தையும், மந்த்ர தாத்பர்யமான ததீயஶேஷத்வத்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை யநுபவிக்கப்பெற்று அதுக்குமேலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - "நான் அழைப்பேனே" என்ற விடாய் எல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என் கண்ணிணையார] - "காணக்கருதும் என்கண்ணே" என்கிற கண்களின் விடாய்கெட. [கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் "வயிறு நிரம்பவுண்டேன்" என்னுமாபோலே களித்து-மறுகினநெஞ்சு களிக்கும்படி. [பண்டையித்யாதி] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தந கர்மங்களானவற்றை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, காண்பதற்கு முன்புள்ள து:க்கத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கு இத்யாதி] - என்னளவன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். இப்பேறு என்னால் வந்ததாகமாட்டாது; நான் ஸர்வேஶ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்,

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னையநுபவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்றே னென்கிறார்.

[கண்டுகோண்டு] - "நான் அழைப்பன்" என்ற விடாயெல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என்கண்ணிணையார] - "காணக்கருது மென்கண்ணே" என்ற கண்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டுகோண்டு இத்யாதி. "கண்டுகொண்டென்கண்ணிணையாரக் களித்து - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

கண்டென்றதே, "கண்டுகொண்டு" என்றதுக்குவாஸநை - நான்அழைப்பன் இத்யாதி. "ஆர" என்றதுக்கர்த்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். ஆர - பூர்ணமாக,

கள் விடாய்கெட. [கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் "வயிறாரவுண்டு" என்னுமாபோலே. [களித்து] - மறுகின நெஞ்சு களித்து. [பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தநகர்மங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்] - என்னளவும் அன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். "நானுமுண்டு என்பரிகரமும் ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்கும் விருந்திடவல்லேனானேன்" என்பாரைப்போலே. [சொல் மாலைகள்சொன்னேன்] - ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான பேற்றைப் பெற்றேன். பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தான்தோன்றியான கைப்பற்றடியாகவந்ததொன்றல்ல. [அண்டத்தமரர்பெருமானடியேனே] - ஸர்வேச்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியானிவனென்று எனக்காரருள்செய்யும்
நெடியானை நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின்
கொடியானைக் குன்றமலுலகமளந்த
அடியானையடைந்து அடியேன்உய்ந்தவாறே !

ஆ.—(அடியானிவன்.) - பெரியதிருவடி தன் திருவடிகளிற்செய்யும் வ்ருத்திகளெல்லாவற்றையும் என்னையிட்டு நிர்ஹேதுகமாகச் செய்வித்துக் கொண்டருளினானொருவனையாஸ்ரயித்து நானுய்யும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்தனானேன் என்கிறார்.

[அடியான் இவனென்று தொடங்கி] - அடியான் என்றொரு வ்யாஜத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னளவிலே எனக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேச்வரனை. [நிறைபுகழென்று மேலுக்கு] - ஸௌர்யவீர்யாதிமஹாகுணங்களையுடைய பெரியதிருவடியைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுப்பதாய்ச்செய்து மஹானான நிரூபணம்பண்ணாதே ஜகத்தையெல்லாம் அந்தரப்படாதபடி அளந்துகொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனைப்பெற்று நான் க்ருதார்த்தனானபடியென்! பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தது என்பக்கல் என்ன நன்மை கண்டோ என்னில்?—திருவுலகளந்தருளினாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்றுமாம்.

பண்டை - *ப்ராக்தநமான.* பற்றோடு - *வாஸனையோடு.* இடைச்சுவர் - *ப்ரதிபந்தகம்.* நானுமுண்டு *என்றது* - *"கண்டுகொண்டு" என்றதைப்பற்ற. "என்கண்ணிணையாரக்களித்து"* *என்றத்தைப்பற்ற* - என்பரிகாரமும் இத்யாதி. *"தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றத்தைப்பற்ற* - என்பந்துக்களுக்கும் இத்யாதி. *ஸவிதார்த்தம்* - ததீயசேஷத்வ இத்யாதி. *அதாவது - வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை* - பெற்றபேற்றின் *இத்யாதி.* தான்தோன்றியான கைப்பற்று - *ஸ்வயத்நமூலமான ஸாதநம். 'அண்டத்தமரர்பெருமானடியேன் - களிக்கும்படி - என்கண்ணிணையார - கண்டுகொண்டு - பண்டை' என்று தொடங்கி, 'சொல் மாலைகள்சொன்னேன்' இத்யந்வயம்.* (௯)

ப.—அநந்தரம், இந்த அநுபவத்துக்கடியான க்ருபாப்ரகாஸம்பந்தத்தை யுடையவனைக் கிட்டி நான் உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரமென்? என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இவன் அடியான் - இவன் நமக்கு ஸ்வதஸ்ஸேஷபூதன், என்று - என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு ஆர் - எனக்கு பரிபூர்ணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணியிருக்கச்செய்தே, நெடியானை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப்பையுடைய பெரியவனைப், நிறை - இந்தரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான, புகழ் - ஸீல ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஸக்திப்ரமுகமான ப்ரதையை யுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறகையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிருவடியை, கொடியானை - ரக்ஷணப்ரதைக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றாமல் - அந்யாபிமாநமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம் - லோகத்தை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, அடியானை - க்ருபாப்ரகாஸம்பந்த ப்ரகாஸகமான திருவடிகளையுடையவனை, அடைந்து - கிட்டி, அடியேன் - ப்ரகாஸிதமான ஸேஷத்வஸ்வரூபத்தையுடைய நான், உய்ந்தவாறே - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியே!

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - "மேல் பண்ணப்புகுகிற ஔதார்யம் ப்ராப்தம்" என்று தோற்றுகைக்காக "அடியான்" என்றுஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவிலே உபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின் கொடியானை] - ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையையுடையனாய் நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே பூர்ணீயனுமான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனை; ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டி ரக்ஷிக்குமவனை; பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற் போலே என்னை விஷயீகரித்தவன் என்கை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில் என்னநன்மையுண்டென்னில்? - [குன்றாமலித்யாதி] - குணாகுண நிரூபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளினாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக என்கிறார். தன்பெருமையையும் ஸௌலப்யத்தையும் என்னை அநுபவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாறே] - ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியென்? ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானேனென்கிறார்.

[அடியானிவனேன்று] - "மேல் பண்ணப்புகுகிற ஔதார்யம் ப்ராப்தம்" என்றுசொல்லுகைக்காக, "அடியான்" என்றுஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும்நெடியானை] - கொள்ளுகிறஎன்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலேயுபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. * அருள்பெறுவார் அடியாரிறே: புத்ரர்களுக்கு அம்ஸமேயிறே

பத்தாம்பாட்டு.—அடியான் இத்யாதி. "அடைந்தடியேனுய்ந்தவாறே" என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

அருள்செய்யுமென்னுதே, "அடியானிவன்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - மேல் பண்ண இத்யாதி. அருள்செய்கைக்கு ஹேது "அடியான்" என்கிறஇதுஎன்றபடி. "ஆரருள் செய்யும்" என்றவநந்தரம், "நெடியான்" என்றதுக்கு பாவம் - கொள்ளுகிற இத்யாதி. அடியார்க்கருள்செய்கை ப்ராப்தமோவென்ன - அருள்பெறுவார் இத்யாதி. அருள்பெற ப்ராப்தியுள்ளது புத்ரர்களுக்கன்றோவென்ன - புத்ரர்களுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். அடியாரிடத்திலே

யுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிறே பக்ஷபாதத்து. பிள்ளை யகளங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரை ஸமாதாநம் பண்ணவேணும் என்று. "இருகைமதவாரணம்" என்கிறவனை வரக்காட்டினாராய், "அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பது" என்னுமத்தைப்பற்ற; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவுள்ளமும் ப்ரஸந்நமாயிருக்கிறவளவிலே; "இவனுடைய வைஷ்ணவத்வம் ருக்நமற்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கையுண்டே" என்றார்களாய்; "சொல்லவேணுமோ, நாலகாலர்களன்றே" என்றது தொடக்கமாக, இப்பாட்டை யருளிச்செய்தார். [ஆருள்செய்யும்] - பெறுகிற என்னளவிலேயன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவுதானேன்னேன்ன? - [நேடியானை] - "ஸர்வேஶ்வரன்" என்னுமித்தனை. [நிறைமித்பாதி] - இதுதான் நான் இன்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கோண்டிருக்கிற கொடியிலே தெரியாதோ? ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரதையையுடையனாய் நிரந்தரஸம்வஹநஸவத்தாலே தர்ஶநீயமான வேஷத்தையுடையனாயிருக்கிற பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடையவனை. பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தவனை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில்என்ன நன்மையுண்டேன்னில்? [குன்றுமலுலகமளந்தஅடியானை] - குணதுணநிருபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளினாற்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவேன்கிறார். ஓரடியுங்குறையாமே பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்ட திருவடிகளையுடையவனை. தன்பெருமையையும், ஸௌலப்யத்தையும் என்னையநுஸவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன்உய்ந்தவாறே] - ஶேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியேன்? ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ? (கഠ)

ஈஶ்வராநுக்ரஹம் அதிஶயித்திருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையகளங்க இத்யாதி. ஆழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஶ்ரயித்த பிள்ளையகளங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரிடத்திலே அபசாரப்பட, அதுநிமித்தமாகக் கோயிலைவிட்டு பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருள, "இருகைமதவாரணம்" என்கிறவனை பட்டர்திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பரென்னுமத்தைப்பற்ற ஸமாதாநம்பண்ணவேணுமென்று அந்தத் † திருவெள்ளைக்காரனை வரக்காட்டினாரென்று நிஷத்பரிஹரித்துக்கொண்டு அந்வயித்துக்கொள்வது. இருகைமதவாரணமேன்கிறவன் - நம்பெருமாளுக்குப் பரிவனான கைக்கோளன். 'இவனுடைய' இத்யாதிவாக்யம் - நடன்த்ரஹ்மவசனம். 'சொல்லவேணுமோவித்யாதி'- பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. "கொள்ளுகிற" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - பெறுகிற இத்யாதி. இதுதான் என்றது - ஸர்வேஶ்வரத்வந்தானென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு என்றது - "ஆருள்செய்யும்" என்றத்தைப்பற்ற. தாத்பர்யவித்தார்த்தம் - குணதுண இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஓரடியும் இத்யாதி. கீழே - "நெடியானை" என்று தொடங்கி "உலகமளந்தவடியானை" என்னுமளவும் - அருளுகைக்கு ஶேஷமாக யோஜித்து, இங்கே - பரத்வஸௌலப்யங்களை யநுஸவிப்பித்தானென்று ப்ரத்யேகமாக்கி ஸாவாந்தரம் - தன்பெருமையையும் இத்யாதி. கீழே "அடியான்" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அடியேன்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஶேஷத்வமே இத்யாதி. "உய்ந்தவாறே!" என்கிற ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (கഠ)

---

† *திருவேளைக்காரனை என்றிருக்குமோ? என்று தோன்றுகின்றது.*

பதினோராம் பாட்டு.

ஆறுமதயானை யடர்த்தவன்தன்னை
சேறார்வயல்தென் குருகூர்ச்சடகோபன்
நூறேசொன்னஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறேதரும் வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(ஆறுமதயானை] - ப்ரதிகூலநிரஸநம்பண்ணினாற்போலே என்னுடைய து:கத்தையெல்லாம் போக்கியருளினவனைச் சொன்ன இப்பத்தும், வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேறானவனைத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே அயர்வறுமமரர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுமதயானையடர்த்தவன்றன்னை]- குவலயாபீடத்தை முறித்தாற்போலே நம்முடைய வ்யஸநத்தைப் போக்கினவனை. [சேறார்வயலென்றுமேலுக்கு]-ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார், ஸாரதராமாயணாதிகளில் காண்ட பர்வாதிபேதம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி நூறுநூறாக அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழிலும் இத்திருவாய்மொழி வானவர்தம் இன் உயிர்க்கு ஏறானவனைத் தருமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இதனுடைய நித்யஸூரிபோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆறு - ஒருகாலும் மட்டுப்படாத, மதம் - மதத்தையுடைய, யானை - குவலயாபீடமாகிறவானையை, அடர்த்தவன்தன்னை - நிரஸித்தக்ருஷ்ணனைப்பற்ற, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல் - வயலையுடைத்தான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், நூறே - நூறுநூறாக, சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் - , வானவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, இன் - உகந்த, உயிர்க்கு - நெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும் - ஏறுநிற்கும். வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு ஏறான ஸர்வேஶ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்போக்யதையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுமித்யாதி] - ஒருநாளும்மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை; அத்தை நிரஸித்தாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினவனை, ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். [நூறே சொன்னவாயிரம்] - கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறாக அருளிச்செய்தபடி. ஸாரதராமாயணாதிகளில் காண்டபர்வாதி பேதம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஏறான ஸர்வேஶ்வரனைத் தருமென்னுதல்.

ஈடு.— பதினோராம்பாட்டு. நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்போக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆருமதயானையடர்த்தவன்தன்னை] - ஒருநாளும் மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை. அத்தைநிரஸித்தாற்போலே என்விரோதியைப்போக்கினவனை. [சேறார்வயல்] - குவலயாபீடமோதான், திருநகரியில் வயலையுழுவது நடுவே தாகவோட்டாதேகிடந்தது! [நூறேசொன்னவோராயிரம்] – கிழிகிழியாகக்கொடுப்பாரைப் போலே, நூறுநூறாகச்சொன்னபடி. ஸாரதராமாய ச்ருதிகளில் காண்டர்வாதிலோ? போலே, யரிப்பார்க்கு எளிதாம்படி செய்தாரேன்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமேன்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்குஞ் ஸர்வேஸ்வரனைத்தரு மேன்னுதல். (கக)

நிகமம்.—ஆறு இத்யாதி. "இப்பத்தும்வல்லார்க்கு வானவர்தமின்னுயிர்க்கு" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தன்போக்யதையாலே என்று.

ஆறுகை - மாறுதல். நூர்த்தபாவம் - அந்நத இத்யாதி. "யானையடர்த்தவன்றன்னைச் சேறார்வயல்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - குவலயாபீடமோதான் இத்யாதி. இது வ்யாக்யாதாவின் ரஸோக்தி. அதாவது - அங்குத்தைக்கு ஒருநிலத்தில் ஆழ்வாருளராகமாட்டார்; ஆழ்வார்க்கொரு நிலத்தில் திருநகரியிலுள்ளார் ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கையாலே பக்ஷியில் வயலுழுவாரில்லை; ஆகையாலே, ப்ரதிபக்ஷம்போனவாறே ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருநகரியென்கை. "நூறு" என்கிறதுக்கு பாவம் - கிழி இத்யாதி. கிழி - ராசிகை. நூறுநூறாகச் சொன்னதுக்கு பாவமேதென்ன - பாரத இத்யாதி. முதல் ஆதிபதத்தாலே - ஸாமவேதமும், இரண்டாம் ஆதிபதத்தாலே - ஸ்கந்தமும் சொல்லுகிறது. "வானவர்தமின்னுயிர்க்கு-ஏறேதரும்" என்றவயித்தர்த்தம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஏறு" என்று - ப்ரஹாரமாய், ஏற்பாடு. ஒருவனொருவன்கையிலே யடிபட்டால் "அவனேறுண்டான்" என்று லோகத்தார்சொல்லக்கடவர்களிறே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "ஏறு" என்று - ச்ருஷ்டமாய், நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரதாநனான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. "உயிர்" என்று - நெஞ்சு. இன்னுயிர் - உகந்தநெஞ்சு. 'ஆருமதயானை' இத்யாரப்ய, 'பத்தும் - வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கு - ஏறேதரும்' இத்யந்வய:.

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[Grantha verse, partly illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.—† [Grantha verse, partly illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மையார்கண் மாமார்பில் மன்னும் திருமாலைக்
கையாழிசங்குடனே காணவெண்ணி - மெய்யான
காதலுடன் கூப்பிட்டுக்கண்டுகந்தமாறன்பேர்
ஓதவுய்யுமே இன்னுயிர்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

† [Grantha] என்று இருக்கலாம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி--இன்னுயிர் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) - இப்படி எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற்
போலே திருவுள்ளத்தாலே விஶதமாக அநுஸந்தித்து, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ர
வ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே, எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்
டியைப்போலே யவஸந்நராய், அவளுடைய பாசுரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப்
பேசுகிறார். இப்பிராட்டிதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சில குயில்க
ளுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறாள். எம்பெருமான் "என்னை
முடிக்கவேண்டும்" என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வவிஶ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்க
வொண்ணாமையாலே, விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்லேஷத்தை யொழியக் கூடாமையாலே,
விஶ்லேஷார்த்தமாக ஸம்ஶ்லேஷித்து, பின்னை விஶ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து, "இந்தவிஶ்
லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலோ?" என்னும் ஶங்கையாலே, "பக்ஷி விஶ்லேஷத்திலும்
கொடிதான என்குணங்களை யவளுடைய ஸந்நிதியிலேசொல்லி-யவளை முடியுங்கோள்!"
என்றுசொல்லிக் குயில்களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து;

ஓ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியில் எம்பெரு
மானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய், பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அப்
போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தமக்கோடுகிற வ்யஸ
நம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே லௌகிக பதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை
அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும் என்று அவற்றையநுஸந்திக்கப்புக, அவையும் அவ
னுக்கு ஸ்மாரகமாக அவற்றாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தம்முடைய தஶையை
அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்: எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொரு
பிராட்டி, பெருவிடாய் பட்டார்க்குத் தண்ணீர் குடித்ததாறுதே அதிலே மிகவும்
அபேக்ஷை பிறக்குமாபோலே பண்டை ஸம்ஶ்லேஷமும் மிகவும் த்ருஷ்ணை பிறந்து
நோவுபடுகைக்கு உடலாய், அவனைக் காணப்பெறாமையாலே போதுபோகாமே ஒருபடி
போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய நிரதிஶய போக்யமான உத்யானத்திலேசென்று
புக்கு, பரஸ்பர ஸ்நேஹப்ரவணமாய் மிதுநமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுடைய
வடிவுகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பேச்சுக்களையும் அநுஸந்தித்து, அவை எம்பெருமா
னோடேகூடக் கலவியையும் அவன் தன்னையும் ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே மிகவும் கலங்கி,
"என்னை முடிக்கைக்கு உபாயம் விஶ்லேஷம்" என்று பார்த்து விஶ்லேஷந்தான் ஸம்ஶ்
லேஷத்தை யொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காக என்னோடே கலந்து பிரிந்தவிடத்
திலும் நான் முடியாமையாலே, "நாம் முகங்காட்டாதே நமக்கு ஸ்மாரகமான பதார்
த்தங்களைப் போகக்காட்ட அவற்றைக்கண்டு இவள்முடியும்" என்றுபார்த்து இவன் வரக்
காட்ட வந்தனவாகக் கொண்டு, "முசல்வேட்டைக்கு அரணைப் பண்ணினாற்போலே
என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிடபுவேணுமோ?" என்று மிகவும்நொந்து ஸத்யந்தா
மில்லாமையாலே ஸாத்வத்தோனுநுஸந்தாநத்தாலே யரிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ - மாநஸமாக அபரோக்ஷித்தநு
பவித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வநுபவாநுரூபமாக பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே அபிநிவே

ஸம்பிறந்து; அநுஸாவ்யனை ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யத்தையும், ஸௌசீல்யத்தையும், தந்நிவந்யநமான ஆகர்ஷகத்வத்தையும், ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதத்தையும், அநந்யார்ஹத்வாபாதநத்தையும். அநுஸாவ்யமான அவயவசோபையையும், ஸௌந்தர்யஜநகமான ரூபலாவண்யத்தையும், அவஸாதகரமான ஸ்வபாவத்தையும், போக்யமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ப்ராப்யதேசவர்த்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனானவனோடே யதாமநோரதங் கலந்து பரிமாறப்பெறாத ஆர்த்திக்கு மேலே, ஸ்வச்சந்தவர்த்திகளான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தத்குணவிக்ரஹாதிகளுக்கு ஸ்மாரகமாக, அத்தாலே பரிசிலராய், முக்தந்தராஸம்பத்தையாலே அவனுடைய குணாநுஸந்தாநத்தாலே தரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனை ஸம்வாதனைப் பிரிந்ததொரு நாயகி, தன்னாற்றாமையாலே 'லௌகிகமான பஷ்யாதி பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் போது போக்குவோம்" என்று அபிஸந்திபண்ணி, பரஸ்பர ஸம்ச்லிஷ்டங்களாய் ரஸித்துத் திரிகிற அவை அவனுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கும் வடிவுக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க் கொண்டுநலிய, அத்தாலே ஈடுபட்டுப் போலிகண்டு இரங்கினவள், பின்னும் போக்கில்லாமையாலே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரித்து தரித்தபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய் பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அப்போதே கண்ணாலே காணுதல், அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லக் கேட்டல் செய்யப் பெறாமையாலே அவஸந்நராய், "லௌகிகபதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும்" என்று அவற்றை அநுஸந்திக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக, அவற்றாலே நோவுபட்டவர் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றவர் தம் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒரு திர்யக்கின் காலிலே விழுகிறாரிறே. "அடியேன் உய்ந்தவாறே" என்றவர், ஸ்மாரகங்கள் கையிலே நோவுபடும்படியாய் விழுந்ததிறே. கலந்துபிரிந்து நோவுபடுவாள் ஒருபிராட்டி, அவன் வரக்காணாமையாலே லௌகிகபதார்த்த தர்சநத்தாலே போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய உத்யானவனத்திலேபுக்கு, ஸம்ச்லேஷப்ரவணமாய் மிதுனமாயிருக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும், ப்ரவ்ருத்திகளையும், பேச்சுக்களையுங்கண்டு, "இவை அவனோட்டைக் கலவிக்கும், அவன் வடிவுக்கும், பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, இவற்றுக்கு நம்மோடே பகை பெரிதன்று; அவனை வரவிட்டவையாகவேணும்: அவன்தான் நம்மைமுடிக்கைக்கு உபாயம் விச்லேஷமென்றுபார்த்து, அதுதான் ஸம்ச்லேஷத்தையொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காகக் கலந்துபிரிந்தான்: நாம் அவ்வளவிலும் முடியாமையாலே சென்றற்ற ஸமயத்திலே, ஸ்மாரகங்களைமுன்னிட இவள்முடியுமென்று பார்த்து அவன் வரக்காட்ட வந்தன" எனக்கொண்டு, "என்னைமுடிக்கைக்கு முசல்வேட்டைக்கு அரணைப்பண்ணினாற்போலே இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?" என்று நொந்து கத்யந்தரமில்லாமையாலே அவன்குணங்களையே அநுஸந்தித்து தரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. நம்மைப் பார்த்தால் இழவேயாயிருந்ததேயாகிலும் அவனைப்பார்த்தால் இழக்கவேண்டாதபடியிறே அவன்குணங்களிருப்பது.

ஈடு.—"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைசொன்னேன்" என்று களித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு திர்யக்குக்களின் காலிலேவிழும்படி

யாயிற்று. "தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே" என்னும்படி வைஶத்யம்பிறந்தபோதே, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்திலே யபேக்ஷைபிறந்தது. "இவர்க்குஇன்னம் விடாயைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்" என்று இவர் அபேக்ஷித்ததைச் சடக்கெனத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஶ்வரன். நினைத்தபோதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தளர்ந்து, லௌகிகபதார்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போம்" என்றும், "அவனோடுபோலியான பதார்த்தங்களைக்கண்டாகிலும் தரிப்போம்" என்றும் லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார். அவை ஆஶ்வாஸஹேதுவன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப்புக்கது. ஏதேனுமொருபதார்த்தம் தோற்றிலும், அவற்றினுடையஸத்பாவம் அவனையொழியவில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்கொண்டிறே தோற்றுவது.

லௌகிகபதார்த்தங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிறபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, தன்னாற்றாமையாலே "அவனோடு போலியான பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்" என்று, அவ்வாற்றாமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலேபுறப்பட, அங்குண்டான குயில்மயில்தொடக்கமானவை அவனுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, "இவைநலிகைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையில்லை, இவை நலிகைக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும்; அவன் நம்மை முடிக்கவேணும்' என்று பார்த்தான்; 'அதுக்கு உபாயம்விஶ்லேஷம்' என்றுபார்த்து, பிரிவு கலவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந்தான், பிரிந்தான், பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே 'நம்மோடுபோலியான பதார்த்தங்களைக்காட்டி முடிப்போம்' என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; "உங்களுக்கு நினைவு இதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ" என்று அவற்றுக்கு வார்த்தைசொல்லி, "நம்மைப் பார்த்தாலிறே இப்படிநோவுபடவேண்டுவது? அவனைப் பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாவிறே!" என்று அவன் குணஜ்ஞாநத்தாலே, வருந்தி தரித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிருக்கிறது.

இன்னுயிர்ப்ரவேஶ: கீழ்த்திருவாய்மொழியில் - ப்ரமேயத்தையும், இதில்-ப்ரமேயத்தையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - தொண்டர்க்குஇத்யாதி. விஸ்தரஸங்கதி - தேவர்கட்கு இத்யாதி. ஆனால், ஈஶ்வரனநுபவிப்பியா தொழிவானென்? என்ன - இவர்க்கு இன்னம் இத்யாதி. 'அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலேதளர்ந்து' என்ற வநந்தரம், "லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார்: விரக்தராயிருக்கிறவர்இதிலே கண்வைப்பானென்னென்னில்" என்று இத்தனையும் அத்யாஹரிப்பது. இதுக்கு பரிஹாரத்வயம் - லௌகிக இத்யாதி. அதாவது ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போமென்றும், போலியான பதார்த்ததர்ஶநத்தாலே தரிப்போமென்றும் கண்வைத்தாரென்றபடி. போலியான பதார்த்தம் பாதகமானமையைக்காட்டுகிறார் - அவையாஶ்வாஸ இத்யாதி. ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கி தரிக்கப்போகாமையைக் காட்டுகிறார்- ஏதேனும் இத்யாதி. "நிற்கின்றதெல்லாம்நெடுமால்" என்னக்கடவதிறே.

அந்யாபதேசத்தாலேபேசும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-எம்பெருமானோடே இத்யாதி. குயில் - பேச்சுக்கும், மயில் - வடிவுக்கும் ஸ்மாரகம். நம்மைப்பார்த்தால் - நம்முடைய தோஷபூயஸ்தையைப்பார்த்தாலென்றபடி. அவனைப்பார்த்தால் - தயாதிகுணவிஶிஷ்டனான அவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. "தன்புகழேத்த" என்றத்தைப்பற்ற - குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - "முமுக்ஷுவுக்கு விஷயதர்ஶநம் பாதகம்" என்கிறது. "இதுஎம்பெருமானார் உகந்ததிருவாய்மொழி" என்று அந்தப்ரஸங்கத்திலே ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் கதையைப்ப்ரஸாதிப்பர்.

முதற் பாட்டு.

இன்னுயிர்ச்சேவலும்நீருங்கூவிக்கொண்டிங்கெத்தனை
யென்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகாள்
என்னுயிர்க்கண்ணபிரானை நீர்வரக்கூவுகிலீர்
என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ ?

ஆ.—இக்குயில்களை நோக்கி "அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூவி என்னை நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ! இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ ?" என்ன, இக்குயில்கள் "உன்னை நோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது" என்ன, அன்றாகில், அவனை வரக்கூவுகிறிலிகோளா, என்னை முடிக்கவிறே கூவுகிறது; என்னை முடிக்கும்போது இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச்சேவலென்று தொடங்கி]-விரஹவ்யஸநம் அறிந்திருக்கிற குயிற்பேடைகாள் ! உங்களுக்கு நற்சீவனான சேவல்களும் அவற்றுக்கு அபிமதைகளான நீங்களும் பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு விஶ்லேஷத்தாலே தளர்ந்திருக்கிற என் உயிர்நோவ மிகவும் ப்ரணயகலஹத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானென்று மேலுக்கு]-பொதுகரைச் சொல்லுமாபோலே எங்களை இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? என்றினவாகக்கொண்டு தாரகனான க்ருஷ்ணனைவரக் கூவுகிறிலிகோள் ; ஆனபின்பு, என்னை முடிப்பார்க்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனை வரவழையாதே உங்களில் நீங்கள் அழைத்து மிழற்றி என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோளென்று, சேவலோடே சேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

குயில்பேடைகாள் - ! இன்னுயிர் - வஹிஶ்சரமான ப்ராணன்போலே போக்யமாய் தாரகமான, சேவலும்-, இன்னுயிர் நீரும் - அதுக்குஇனியவுயிராய் என்னோடு ஸ்த்ரீத்வஸாஜாத்யத்தையுடைய நீரும், கூவிக்கொண்டு - (ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக) அழைத்துக்கொண்டு, இங்கு - என் ஸந்நிதியிலே, எத்தனை-மிகவும், என் உயிர் - என் ப்ராணனானது, நோவ - நடுபடும்படிக்கீடாக, மிழற்றேன்மின் - அநக்ஷரரஸமான ஸம்ஶ்லேஷ ஶப்தங்களைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள் ! என்-எனக்கு, உயிர் - தாரகனுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானை - உபகாரகனை, நீர் - நீங்கள், வரக்கூவுகிலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகோள்! (உங்கள் கூவுதலால்) என் உயிர் - என் ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அவனுக்குக் கொடுப்பார்க்கும், இத்தனை - இத்தனை வ்யாபாரம், வேண்டுமோ - வேணுமோ ?

இ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறாள்.

[இன்னுயிர்ச் சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும் வஹிஶ்சரப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்துபடுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போ

லன்றிக்கே, பேடைக்கு யாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! ஹோக்யமுமாய்
யாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்]-சேவலுக்குஇன்னுயிரான நீரும்.
[கூவிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்குமேலே, பேச்சாலும் நலியவே
ணுமோ! ஸம்ஶ்லேஷார்யமாக பரஸ்பரம் பேடைச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு.
[இங்குளத்தனை] - இங்கு எக்கனைக்கு விஷயமுண்டோ? பிரிவாலே சென்றற்ற இதில்
உங்கள்பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? அன்றிக்கே, [எத்தனை என்னுயிர்நோவ மிழற்றேன்
மின்] - பிரிவாலேதளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும் ப்ரணய கூஜிதத்தைப்பண்
ணாதே கொள்ளுங்கோள். 'உயிர்நோவ' - என்கைபாலே உடல் சென்றற்றதென்கை.
ராமஶரம்போலே உயிரிலேபுக்கு வ்யாபிரிக்கவற்றாயிற்று இந்தஶப்தம். என்னுயிரென்
கைபாலே - இவற்றின் பேச்சுக்கேட்கத் தளிர்க்கும் அவனில் தனக்கு உண்டான
வ்யாவ்ருத்தி. [மிழற்றுகையாவது] - நிரம்பாமென்சொல். ஸம்ஶ்லேஷதஶையிற் சொல்
லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாத பேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேன்மின்] - இப்பேச்சைக்
கேட்கில் இவள்முடியுமென்று அறிந்து பேசாதிருக்கவேண்டாவோ? ஸ்த்ரீவதமென்
றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [குயிற்பேடைகாள்] - விஜாதீயர் செய்யுமத்தை நீங்
களுஞ் செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கொண்டு காரியங்கொள்ள நினைத்தாலும் பேடை
யின் காலைபிறேபிடிப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - எங்களை வாதுகரைச்சொல்லுமா
போலே சொல்லுகிறதென்? என்றனவாகக்கொண்டு எனக்கு தாரகனான க்ருஷ்ணனை
வரக்கூவுகிறிலீகோள். தாரகங்கள் வ்யக்திபேதமும் வ்யவஸ்திதமாயிறேயிருப்பது. திர்
யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மனுஷ்யர்களுக்குச் சோறு, தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவ
ளுக்கு க்ருஷ்ணன். [கண்ணபிரான்] - பரார்த்தமாகத் தன்னையாக்கி வைக்குமவன்.
[நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவு அறியவேண்டாவோ?
[வரக்கூவுகிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னே சென்று ஶப்தித்திகோளாகில் அத்தாலே
என்செல்லாமையை நினைத்துவாரானே? அது செய்கிறிலீகோள்; என்னை நலிகைக்கு
வேண்டுவது செய்கிறீகோள் அத்தனை; நானும் அவனுஞ் சேருகைக்கு வேண்டுவது
செய்கிறிலீகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். அவன்கார்யம்
இவற்றின் கையது என்றிருக்கிறாள். ஶடகரானவர்கள் வாதுகரேயாகிலும் ரக்ஷ
கர் என்றிறேயிருப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கிறிலீ
கோள்; அல்லாதபின்பு, இனி என்னை முடிக்கைபாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக் கருத்து;
அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம் வேணுமோ? பண்டே சென்றற்ற என்னுயிரைவாங்கி
அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில் கருத்து. அதுக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? நீங்
கள் சேரவிருக்கையும் கலக்கையும் அந்யோந்யம் நாமக்ரஹணம்பண்ணுகையும், ப்ரணய
ரோஷரோஷஶப்தியும் இதெல்லாம் வேணுமோ? நொந்தாரை ஜீவிப்பிக்கையன்றோ அரி
யது? முடிக்கையிற் பணியுண்டோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக்கு
இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - இன்னுயிர் இத்யாதி. "குயிற்பேடைகாள் - என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்
பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சில்குயில் இத்யாதி.

[இன்னுயிர்ச்சேவலும்] - நற்சேவலான சேவலும். ஸஹ்ருதப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்து படுத்தலையடிக்கும் சேவலைப்போலன்றிக்கே, பேடைக்கு ப்ராணமாயிருக்கும் சேவலும் உண்டாகாதே! போக்யமுமாய் தாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்] - சேவலுக்கு இன்னுயிரான நீரும். [கூவிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்கு மேலே, பேச்சாலும் நலிய வேணுமோ? ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக பரஸ்பரநாமக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ? இங்குப்பிரிவாலே சென்றற்றது. உங்கள் பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? "அதிகம்ஸோபதே" (அதிகம்ஸோபதே) என்னுமா போலே நலியாநின்றதாயிற்று; அன்றிக்கே, [எத்தனை யென்னுயிர்நோவமிழற்றேல்மின்] - பிரிவிலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும்ப்ரணயகலஹத்தைப்பண்ணாதேகொள்ளுங்கோள். "உயிர்நோவ" என்கையாலே-உடல் பண்டே சென்றற்றதென்கை. ராமஶரம் போலே உயிரிலேபுக்குவ்யாபரிக்கவல்ல இந்த த்வநி. "என்னுயிர்" என்கையாலே இவற்றின்பேச்சுக்கேட்கத்தளிர்க்குமவனில் வ்யாவ்ருத்தி. மிழற்றுகையாவது-நிரம்பா மென்சொல்; ஸம்ஶ்லேஷ தஶையில் சொல்லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாதபேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேல்மின்] - இப்பேச்சு இவள் செவிப்படில் முடியுமென்றறிந்து, பேசாதிருக்க வேண்டாவோ? ஸ்த்ரீவத்யமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [குயிற்பேடைகாள்] - விஜா

இன்னுயிரான சேவலென்கிறார் - நற்சேவலான் இத்யாதி. விவரணம் - ஸஹ்ருதப்ரா இத்யாதி. பேடை கண்வட்டத்தைவிடாதே வர்த்திக்கிறவையைப்பற்ற "நற்சேவல்" என்கிறதென்றபடி. இதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. படுத்தலையடிக்கும் - ஹிம்ஸிக்கும். இனிதுமாய் உயிருமான சேவலென்றர்த்தாந்தரம் - போக்யமுமாய் இத்யாதி. பேச்சு, நலிவான படியைக் காட்டாநின்றுகொண்டு, பதார்த்தம் - ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாக இத்யாதி. "இங்கு" என்றது - என்னிடத்திலே என்றபடியாய், "எத்தனை" என்று - அல்பமாய், உங்கள் பாரிப்புக்கு அல்பமும் விஷயமில்லையென்று முந்தினவர்த்தம் - இங்குஅத்தனைக்கு இத்யாதி. அத்தனைக்கு - சேர்த்திக்கும் நாமக்ரஹணத்துக்கும். "அத்தனைக்கு விஷயம்" என்றதில்விவரணம் - இங்குப் பிரிவாலே இத்யாதி. இவைதன்னை நலிகையாவது - அத்தலையை ஸம்பிப்பிக்க பாதகமாகை யாகையாலே, அத்தைஉதாஹரணபூர்வகமாகத் தெரிவிக்கிறார்-அதிகம் இத்யாதி. "அதிகம்ஸோபதே வீர ஹஸ்தம் விஜ்ஞாஶதே ஸ்யயம் । த்வயைவ விஜஹீரஸே விஷ்யாந்தர்ஹிதலவணா:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே. (௬௦) "அதிகம்ஸோபதே" என்கையாலே - விஷயத்தினளவல் லாத பாதகத்வஞ்சொல்லுகிறது. இரண்டாமர்த்தம் - அன்றிக்கே எத்தனை இத்யாதி. அதாவது - "இங்கு" என்று - இந்தஸ்தலமாய், "எத்தனை" என்று - மிகுதியாய், என்னுயிர்நோவ இந்தஸ்தலத்திலே மிகவும் மிழற்றேல்மின் என்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, "எத்தனை" என்றது-"மிழற்றேல்மின்" என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. "என்னுயிர்" என்கிறதுக்கு அர்த்தஸூசநபூர்வகமாக மேல்வாக்யவிவரணம் - பிரிவிலே இத்யாதி. "உயிர்நோவ" என்றதுக்குபாவகை - உயிர்நோவ இத்யாதி. "உயிர்நோவ" என்றதுக்குஹார்த்தம் - ராமஶரம்போலே இத்யாதி. அதாவது - உடல்குறியழியாதிருக்க உயிரிலே நலியவற்றென்றபடி. "என்னுயிர்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் - என்னுயிரென்கையாலே இத்யாதி. † "மழற்றலும் மிழற்றலும் நிரம்பாமென் சொல்." நிரம்பாமென்சொல் என்றது - அர்த்தோக்தியான மருதுஸூசநம். "நிரம்பாமென் சொல்" என்றதின்விவரணம் - ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் இத்யாதி. எங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான மிழற்றுதலைத்தவிரப்போமோவென்ன - இப்பேச்சு இத்யாதி. விவரணம் - ஸ்த்ரீவத்யம் இத்யாதி. "பேடைகாள்" என்றதுக்குஹாவம் - விஜாதியர் இத்யாதி. விஜாதியர் - புமான்கள். சேவலைக்

---

† திவாகரம்—(௧௦-ந் தொகுதி.

தீயர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ ? சேவலைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளநினைத்தாலும் பேடையின்காலையிறே பிடிப்பது. [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானை] - "எங்களை யாதுகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்?" என்றினவாகக்கொண்டு ; எனக்கு தாரகனான க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். தாரகங்கள், வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதங்களாயிறேயிருப்பது. திர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மநுஷ்யர்களுக்கு அந்நம், தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன் ; * எல்லாங்கண்ணனிறே. [கண்ணபிரான்] - பாரார்த்த்யமாகத் தன்னை ஒக்கிவைக்குமவன். [நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவுமறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவுகிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னேசென்று ப்ரவர்த்திகோளாகில், தானேசெல்லாமையை நினைத்துவாரானோ? அதுசெய்கிறிலிகோள். என்னைநலியவேண்டுவன செய்திகோள் இத்தனை. நானும்அவனும் சேருகைக்குவேண்டுவன செய்திலிகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். இவற்றின்வாயது வாளுளென்றிருக்கிறாள். [என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ] - என்னையும் அவனையுஞ்சேர்க்கிறிகோளல்லாதபின்பு, இனிஎன்னைமுடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ? பண்டேசென்றற்றஎன்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கு இதெல்லாம்வேணுமோ ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும், கலக்கையும் அந்யோந்ய நாமக்ரஹணம் பண்ணுகையும் ப்ரணயகத்கதத்வநியும், இதெல்லாம்வேணுமோ? நோந்தாரைஜீவிப்பிக்கையன்றோஅரிது? முடிக்கையில் பணியுண்டோ?

இரண்டாம் பாட்டு.

இத்தனைவேண்டுவதன்றந்தோ ! அன்றிற்பேடைகாள் !
எத்தனைநீரும்நஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்
வித்தகன்கோவிந்தன்மெய்யல்லனொருவர்க்கும்
அத்தனையாம்இனியென்னுயிர்அவன்கையதே.

கொண்டு கார்யங்கொள்ள நினைத்தமைதோற்ற "இன்னுயிர்ச்சேவல்" என்று முந்துறவெடுத்து, இங்கே "பேடைகாள்" என்றத்தை ப்ரதானமாகச்சொல்லுவானென் ? என்ன - சேவலை இத்யாதி. "கூவுகிலீர்" என்றதற்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்யாதி. என்றினவாக - என்று சொன்னதாக. இவளுக்குக்ருஷ்ணன் தாரகமானபடியென் ? என்ன - தாரகங்கள் இத்யாதி. "வ்யவஸ்த்திதங்கள்" என்றதைக்காட்டுகிறார் - திர்யக்குக்களுக்கு இத்யாதி. "இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எல்லாம் இத்யாதி. "பிரான்" என்றதுக்கர்த்தம் - பாரார்த்த்யமாக இத்யாதி. உனக்கு பாதகமாகிறது எங்களுக்குத் தெரியுமோவென்ன - அந்வயத்தில் இத்யாதி. அந்வயம் - ஸம்ச்லேஷம். வ்யதிரேகம் - விச்லேஷம். நாங்கள் கூவினால் அவன் வருவனோ ? என்ன - நீங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - என்னைநலிய இத்யாதிவாக்யத்வயம். பக்ஷிகள் சேர்ப்பிக்கவற்றோவென்ன - அழிக்கவல்லவை இத்யாதி. விவரணம் - இவற்றின் இத்யாதி. வாயதுவாளுள் - என்றது - வார்த்தையாலேவாழும்நாளான ஆயுஸ்ஸென்றபடி. நாங்கள்முடிக்க வந்ததற்கு நியாமகமேதென்ன - என்னையும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. இதெல்லாவற்றையுமடைவேகாட்டித்து "இதெல்லாம்" என்றதைக்காட்டுகிறார் - நீங்கள் இத்யாதி. "வேண்டுமோ ?" என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் - நோந்தாரை இத்யாதி. குயிற்பேடைகாள் - இன்னுயிர்ச்சேவலும் இத்யாத்யந்வய:. (க)

ஆ.—(இத்தனை.) - "அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் நுஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்; என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனை வேண்டுவதில்லை" என்று சொல்ல, அவையும், "உன்னோடுள்ள கலவியே தாரகமாயிருக்கிறவன் ஒருக்ஷணமும் உன்னைப்பிரியுமளவில் அவனை இங்ஙனே கொடுமை சொல்லவேணுமோ? தானே வருகிறானிறே!" என்ன; "அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வபாவனைப்போலேயிருக்குமத்தனை காண்! அவனொருவர்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹியல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ? இனியென்னுயிரானது முடிக்கதிறே" என்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள்!' என்று சிலவன்றிற்பேடைகளை உபசீயமாக இரக்கிறாள்.

[அன்றிற்பேடைகாள்] - 'பெண்பிறந்திரல்லீரோ? [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்]-நாங்களென்செய்தோம்?' என்ன, மிகவும் கரைந்து ஏங்காநின்றீர்கோள். [வித்தகன்கோவிந்தன் மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - 'உன்னோடுள்ள கலவியே தாரகமாயிருக்கிற அவன் ஒருக்ஷணமும் பிரியுமளவில் அங்ஙனே எங்களையிட்டு நலிக்கிறானைக் கொடுமை சொல்லவேணுமோ? அவன்தானே வருகிறானிறே' என்ன,- அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வபாவரைப்போலே இருக்குமத்தனை. [ஒருவர்க்கும் மெய்யனல்லன்] - உங்களுக்கும் இத்தனையே வலிப்பது. [அத்தனையாம் இனியென்னுயிர் அவன்கையதே] - இப்படிச் சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவப்புக்கவாறே முடிந்தேனாகாதே என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸுசீலனான க்ருஷ்ணனை மெய்யனாகநினைத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்ய நலிகிறீர்கோளென்று, சிலஅன்றிற்பேடைகளைச்சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் - (பிரிவில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தையுடைய) அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் - (சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்) நீங்களும், நுஞ்சேவலும் - (உங்கள் நினைவறிந்து பரிமாறும்) சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனை ப்ரகாரம், கரைந்து - ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே பூரித்து, ஏங்குதிர் - ஸப்திக்கிறீர்கோள்? இத்தனை - இத்தனைப்ரவ்ருத்தி, வேண்டுவதன்று - ; அந்தோ -! (என்னை நலியும்படி யுங்களைவரக்காட்டின), வித்தகன் - விஸ்மயநீயசேஷ்டிதனும், கோவிந்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌசீல்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்து லோகத்தை வசீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனானவன், ஒருவர்க்கும் - (நாட்டாரோடு நல்லவர்களோடுவாசியற) ஒருவர்க்கும், மெய்யன் அல்லன் - மெய் பரிமாறுவானொருவனல்லன்; (ஆனபின்பு, அவன் நினைவின்படி உங்கள் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகையாலே), இனி என்னுயிர் - இனி என்ப்ராணனானது, அவன்கையதேயாம் அத்தனை -.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில அன்றிற்பேடைகளைக் குறித்து, உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்ப் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனை வேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனை வேண்டுவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து "இத்தனை வேண்டுமோ?" என்னாநிற்க, இடையிலே அன்றில்களினுடைய த்வநி நலிய, 'இத்தனைவேண்டா' என்னவேண்டும்படியிறே இவள்

தனம். குயில்களினுடைய ஶப்தவேதியிலே பணிபோந்து செல்லாநிற்க நடுவே, † ஒளியம்பு விடுவாரைப்போலே அன்றில்கள் ஶப்திக்க, புரிந்துபார்த்து, இவையமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ! என்கிறாள். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் மேன்மேலென ஶப்திக்கத் தொடங்கிற்று; அத்தோடு தான் சேர்ந்து பரவஶமாத்தையாய், "ஐயோ!" என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகாள்] - குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்கள்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலோம்; அவற்றிற்காட்டில் வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாமைமிக்கிறே யிவற்றுக்கிருப்பது. உங்கள்சேவலிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம்; குயிற்பேடைகளிற்காட்டிலும் ஒருவாசி கண்டிலோம். நலிவுக்கு விஜாதியரிலுமவ்வருகாய், ஸஜாதியரிலும் அவ்வருகயிருந்திகோள். "நாங்கள் என்செய்தோம்" என்ன? - [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங் கரைந்தேங்குதிர்]-[நீரும்]-சேவலினுடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறநீரும். [நுஞ்சேவலும்]-உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள்சேவலும். [எத்தனைகரைந்தேங்குதிர்] - ப்ரணயத்திலே இழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றிகோள். இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோவிது? என்னை நலிகைக்காகக் கலந்துகொளித்தன யன்றோ; கலந்தால்தான் உங்கள்நினைவுதோற்ற வாய்விடவேணுமோ! உங்களை யழியமாறியன்றோ என்னைநலிகிறது. [வித்தகன் கோவிந்தன்] - "அவனொரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானெனச் சொல்லவேணுமோ?" என்ன, அவன்படிகளை என்வாயிலே கேளுங்கோளென்கிறாள். வித்தகன் - விஸ்மயநீயன். இப்போது அநுகூலர்க்கு அரியவித்தகனாயிருந்தவன். கோவிந்தன் - ஸர்வரக்ஷகன். இத்தால் ரக்ஷகராவாரைப்போலேயிருந்து பாதகனுமவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது; பாதகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - "பரமப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்" என்றிருக்கிற உங்களுக்கும் பொய்யே ஸித்திப்பது. "ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே" "ந த்யஜேயம்," "ஸத்யஸங்கல்பன்" என்னும் ராமாவதாரத்தைப்போலேயிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; கபர்த்தனுக்கும் மெய்சொல்லி, திருவடிக்கும் மெய்சொல்லுமவனல்லனே! "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலையிரவாக்குகையுமிறே இவ்வவதாரத்தில் கருத்தம். இப்படி சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவிற்றின; முடிந்தனகாதே! என்கிறாள். [அத்தனையாம் இனி] - இனி, அத்தனையாகாதே என்கிறாள். [என்னுயிர் அவன்கையதே] - என்னுடைய ப்ராணனானது அவன் கைப்பட்டது. அவனதேயாய்த் தலைக்கட்டினபின்பு, என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் காலபிடிக்க வேண்டாவாகாதே.

௯௫.—இரண்டாம் பாட்டு. சிலஅன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயசேஷ்டிதங்களாலே என்னை நலிகிறதேன்? என்கிறாள்.

[இத்தனைவேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனைவேண்டுவதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து, "இத்தனைவேண்டுமோ!" என்றுநிற்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றி

இரண்டாம் பாட்டு - இத்தனை இத்யாதி. "அந்தோவன்றிற்பேடைகாள் எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்" என்ற உரைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலஅன்றில் இத்யாதி.

குயிலுக்குச்சொன்ன வார்த்தையையே அன்றில்களுக்கும் சொல்லுவானென்? என்ன - குயில்களை இத்யாதி. அதாவது - ஆற்றாமையின் அதிஶயத்தாலேயென்றபடி. ஸ

† ஒளியம்பு - மறைந்திருந்து எய்யும் அம்பு.

வினுடைய த்வநி நலிய, அப்பாசுரமே இவற்றுக்குச் சொல்லவேண்டும்படியிறே பிறந்த தசை. மஹாராஜரும் வாலியும் போராநிற்க நடுவே ஒளித்துநின்று பெருமாள் விட்டாற் போலே, குயில்களும் இவளுடைய "கூவாதே கொள்ளுங்கோள்" என்பது அவை யுபரக்கூவுவது ஆகாநிற்கச்செய்தே, நடுவே அன்றிலானது, செவியிலே நெருப்பையுருக்கி வார்த்தாற்போலே த்வநிக்க, புரிந்துபார்த்து, "இவையே யமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ!" என்கிறாள். இவள் இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று. [அந்தோ!] - "சரணம்" என்றவாயை அம்பாலே சிறைப்பாரைப்போலே, உங்கள்படி யிருந்தபடியென்! ஐயோ! என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகாள்] - குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்களுக்குஒருவாசிகண்டிலோம். உங்கள் சேவலிற்காட்டில் ஒருவாசியும் கண்டிலோம். நலிகைக்கு, ஸஜாதீயரிலும் விஜாதீயரிலும் அவ்வருகா யிருந்தீகோள். "நாங்கள் என் செய்தோம்?" என்ன, - [எத்தனை] - மிகவும். [நீரும் நுஞ்சேவலும்] - சேவலின் கருத்தறிந்து நடத்துகிற நீரும், உங்கள்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும். "[illegible]" (அந்தர்ஜாதமபிவ்யக்தம்) என்னுமாபோலே, பேடை யின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகின்றதாயிற்றுச் சேவல். [கரைந்தேங்குதிர்] - பிறரை நலி கைக்காகத் தந்தாமை யழித்துக்கொள்வாருண்டாகாதே! ப்ரணயதாரையில் தானழிந் தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றன. இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோ இது? கலந் தாற்றான், உங்கள் தசைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ? [வித்தகன் இத்யாதி] - "அவன்

த்ருஷ்டாந்தமாக விவரணமாதல், "இத்தனைவேண்டுமென்று" என்றதற்கு [illegible] - மஹாராஜரும் இத்யாதி. இவையே யமையாதோவென்றது - குயில்களே யமையாதோவென்ற படி. "அந்தோ!" என்றதற்கவதாரிகை - இவளிப்படி இத்யாதி. "அந்தோ!" என்றதற்கு வாஸனை - சரணம் இத்யாதி. இதற்குபாவம் - குயிற்பேடைகளில் இத்யாதி. அதாவது - குயிற் பேடைகளைப்பற்ற அன்றிற்பேடைகளுக்கு, வாயலகு நெகிழ்க்கிலும் பொறுக்கமாட்டாத விஶ் லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வமுண்டாகையாலே, அந்தவாசியைக் கண்டிலோமென்றபடி. "பேடை காள்" என்றதற்குபாவம் - உங்கள்சேவலில் இத்யாதி. அதாவது - சேவல் புமானாகையாலே, கடினப்ரக்ருதியாய்ப் பெண்ணினுடைய [illegible] ஆகாரத்தையுடையதாயிருக்கும்; அப்படி யன்றிக்கே, பெண்கள்படும் வருத்தம் பெண்களுக்குத்தெரியும்படியான [illegible] இப்போது [illegible] நலிகையாலே அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. [illegible] - நலிகைக்கு இத்யாதி. ஸஜாதீயர் - குயிற்பேடைகள். விஜாதீயர் - சேவல்கள். பேடையின்கருத்தறிந்து பரி மாறுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அந்தர்ஜாதம் இத்யாதி. "[illegible] [illegible]" இதி பாலகாண்டே ஸர்க்கே. (எஎ) "அஸ்யாஸ்ச; தஸ்யாஸ்ச ஹ்ருதயே ராமஸ்ய, த்விகுணம்- ப்ருஶம், பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத் ஸீதாயா, தஸ்யாஸ் அந்தர்ஜாத மபிஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், ஹ்ருதா - மனஸா, வ்யக்தமாக்யாதி - ஜாநாதி, தஸ்ய - ராமஸ்ய. ஹ்ருதயே, மைதிலீ, பூயோ விஶேஷேண - அதிஶயேன, பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத், தஸ்ய-ராமஸ்ய, ஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், மைதிலீ, மனஸா; ஆக்யாதி - ஜாநாதி, ஏதத்தத்த்வபக்ஷே: - பரஸ்பரஹ்ருத யாந்தர்வர்த்தனே பரஸ்பரபாவம் உபஜாநீத இத்யர்த்த இதி" என்றவுடால். "கரைந்து" என்ற தற்குபாவம் - பிறரை இத்யாதி. "ஏங்குதிர்" என்றதற்குபாவம் - ப்ரணயதாரையில் இத் யா. கரைந்து - நடுபட்டு. ஏங்குதிர் - ஸாகாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லப்புக்குத் தலைக் கட்டமாட்டாதே நடுங்குதிர். இத்தால்பாவம் - இருவர்கூட இத்யாதிவாக்யத்வயம். கலக்கும் ஸமயமோ இது என்றது - தன்தசையைப்பற்ற. வாய்விடவேணுமோவென்றது - "ஏங்குதிர்"

+ ஒரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமாகில் எங்களைவிட்டு அவன் நலிகிறனுகச்சொல்ல வேணுமோ?'' என்ன; அவன்படிகளைபுட்டக்க என்பக்கலிலேகேளுங்கோள்! [வித்தகன்]- விஸ்மயநீயன். இப்போது, அநுகூலர்க்கு * அரியவித்தகன். [கோவிந்தன்] - ஸர்வ ரக்ஷகன். இத்தால் - ஸர்வரக்ஷகரைப்போலேயிருந்து வாயகனுமவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, வாயகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - ''பரம ப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்'' என்றுநினைத்து அவன்கார்யம் செய்யப்போந்த உங்களுக்கும் பொய்யே ஸலிப்பது. ''ராமோத்விர்நாபிபாஷதே,'' (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) ''நத்யஜேயம்,'' (நத்யஜேயம்) ''ஏதத்வ்ரதம்மம'' (ஏதத்வ்ரதம்மம) என்னும் ராமாவ தாரம்போலேயென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவது, ''ஆயுதமெடேன்'' என்றுஆயுதமெடுப்பதாகையிறே இவ்வவதாரத்துக்கு க்ருத்யம். ''ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், க்ருஷ்ணவதாரத்தில் பொய்யுமிறே, ஆஶ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்; அவன் பொய்யனுகிலேன்? மெய்யனுகிலேன்? இருந்தபடி யுகக்குமத்தனையன்றே நாங்கள்''என்றுதொடங்கின கார்யத் திலே முதிரநின்றன. [அத்தனையாம் இனி] - இனியத்தனையாகாதே! இவற்றின் ஒருப்பா டிருந்தபடியால், அவன்நினைவே தலைக்கட்டிவிட்டதாகாதே! என்கிறுள். என்ப்ராணன் அவன்கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்கவேண்டாவே?

என்றத்தைப்பற்ற. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனை - அவன் ஒருக்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் என்று கூட்டுவது ''விஸ்மயநீயன்'' என்றத்தாலே அவனுடைய காபட்யம் சொல்லிற்றே வென்ன - இப்போது இத்யாதி. * பிரர்கட்கரியவித்தகனன்றிக்கே, இப்போது அநுகூலர்க்கு * அரியவித்தகனென்றபடி. ஸர்வரக்ஷகத்வம் காபட்யமல்லவேயென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. மேலே, ''மெய்யனல்லன்'' என்றிருக்கையாலே, ''வித்தகன்'' ப்ரணயிபோலே யிருக்கிறு னொழிய அநுகூலர்க்கு ப்ரணயியல்ல, தூர்லபனென்றும், ''கோவிந்தன்'' - 'ரக்ஷகரைப்போலே இருந்து வாயகனுமவன்' என்றும், வ்யங்க்யமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறுர். ''கோவிந்தன்'' என்ற தற்கு ஸலிதம் - ரக்ஷகனென்று இத்யாதி. ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, இப்போது வாயக னுகையாலே; வாயகனென்று விடப்போகாது, முன்பு பசுக்களை ரக்ஷிக்கையாலே. ''ஒருவர்க் கும்'' என்ற சப்தத்துக்கு ஸாவம் - பரமப்ரணயி இத்யாதி. ''வித்தகன்'' என்றத்தைப்பற்ற - பரமப்ரணயி என்றது. ''கோவிந்தன் மெய்யனல்லன்'' என்று கூட்டி ஸாவம்-ராமோத்விர் இத்யாதி. ''தத் ப்ரூஹி வசநம் தேவி ராஜ்ஞோ யதபிகாங்க்ஷிதம் கரிஷ்யே ப்ரதிஜாநே ச ராமோ த்விர்நாபிபாஷதே'' இதி கைகேயீம் ப்ரதி ராம:. (அயோத்யா ௧௮-௩௦) ''அவன்வஞ்சகன்'' என்னுமத்தை அவன் செயலே ஸூசிப்பிக்குமென்கிறுர் - பகலை இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. 'ஆஶ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்' என்றவனந்தரம், ''ஆகையாலே'' என்றுகூட்டு வது. தொடங்கினகார்யத்தில் - இவளை நலிகையில். விவரணம் - இவற்றினுடைய ஒருப்பாடு இத்யாதி. ஒருப்பாடு - உத்யோகம். ''என்னுயிர் அவன்கையதே'' என்றதுக்கு ஸாவம் - என் ப்ராணன் இத்யாதி. 'அன்றிற்பெடைகாள், எத்தனை நீரும் என்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர் - இத்தனைவேண் டுவதன்றந்தோ! வித்தகன் கோவிந்தன் - ஒருவர்க்கும் - மெய்யனல்லன்; இனியென்னுயிர் அவன்கையதே யாமத்தனை' என்று அந்வயம். (உ)

+ 'க்ஷணம் கால் தாழ்க்குமளவில்' என்று பாடாந்தரம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

அவன்கையதேயெனதாருயிர் அன்றிற்பேடைகாள்!
†எவன்சொல்லிநீர்குடைந்தாடுதிர் புடைசூழவே
தவஞ்செய்திலா வினையாட்டியேனுயிரிங்குண்டோ?
†எவன்சொல்லிநிற்றும்? நும்மெங்குக்குரல்கேட்டுமே.

ஆ.—(அவன்கையதே.) - எம்பெருமானோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு பாக்யமற்றேனான என்னுயிர், நும் எங்குக்குரல்கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கச்செய்தே, அதின் மேலே எதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந் குடைந்து ஆடுகிறீர்கோள் என்னாநீக நின்றீ? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளை மீளவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே யென்றுதொடங்கி] - அன்றிற்பேடைகாள்! என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையிலேயா யிருக்கச்செய்தே என்னை "முடிக்கவேணும்" என்று எனக்கு உல்லஸமாம்படி ப்ரணய உபாயிலேயுள்ள சில உக்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து ஸஞ்சரியா நின்றீர்கோள்; உங்களுக்கு நலியலாம்படி ப்ராணனைத் தருகைக்கீடான பாக்யத்தைப் பண்ணியிருக்கிற என்னுடைய ப்ராணன் என்பக்கல் உண்டோ? தவஞ்செய்திலா வினையாட்டியேனென்கிறது - விப்ரலேஷித்தாலும் அவனைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு பாக்யம் பண்ணிற்றிலேனென்றுமாம். [எவனென்றுதொடங்கி] - ப்ரணயபரவசமாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டு எத்தைச்சொல்லி தரிப்போம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிஸாபத்தாலே ஆக்ருஷ்டப்ராணையாயிருக்கிற நான் உங்கள் ஶப்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச்சொல்லி தரிப்பேனென்று, பின்னையும் அவ்வன்றிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் -! அவன்கையதே - அந்த ஸௌசீல்யனான கோவிந்தன் கையதே, எனது ஆர்உயிர் - என்னுடைய ப்ராணனானது; நீர் - நீங்கள், எவம்சொல்லி - எத்தனை உக்திவிசேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து - ஒன்றுக்கொன்று உள்ளேயாம்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து, புடைசூழவே - என்னுடையபரிஸரத்திலே, ஆடுதிர் - ஸஞ்சரிக்கிறீர்கோள்! தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காற்றியிருக்கும் பாக்யத்தை, செய்திலா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன் - போலிகண்டுகெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய, உயிர் - ப்ராணன், (அங்கே போனபடியாலே), இங்கு உண்டோ -? நும் - உங்களுடைய, எங்கு - ஸம்ஶ்லேஷஸித்திலமான, கூக்குரல் - ஶப்தங்களை கேட்டும், எவம் - எத்தை, சொல்லி நிற்றும் - சொல்லிநிற்பது?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளையே திரியவும் இரக்கிறாள்.

---

† 'எவம்' என்றும் வழங்கும்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோ இருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்பந்நமோ! "ஸஹ்யாஸெஹ்யா:." [அன்றிற்பேடைகாள்] - வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாமையை அறியும் நீங்கள் இதில் இழிபாடு அறியவேண்டாவோ! "உன்னை நலிகிறோமோ! எங்களுக்குக் கலவிஸ்வபாவமன்றோ?" என்ன, [எவன்சொல்லி] - ப்ரணயதூமையிலே உள்ளனவாய் எனக்கு துஸ்ஸஹமான சிலஉக்திகளைப்பண்ணி; அவைசொன்னபாசுரம் தன்வாயாற் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [நீர்நடந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து. [ஆடுதிர்] - பரிமாறுகின்றிகோள். ஆட்டம் - நடையாட்டம், [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியாநின்றிகோள்; அடைமதிட்படுத்துகைக்குச் சுற்றிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பாரைப் போலே. செவிப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! [தவஞ்செய்திலா இத்யாதி] - என்னை முடிக்க நினைத்துவந்த உங்களுக்கு, என்ப்ராணனை இங்கே வைத்துத் தருகைக்கிடான ஸுக்ருதத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். கபோதம்போலே உங்களுக்கு உபகரித்து உங்கள் ப்ரீதிக்காளாகப்பெறாத பாபகர்மாவானேன். "அவனைப்போலே பிரிவித்து இளைப்பதற்பாடி ஸுக்ருதத்தைப்பண்ணப் பெற்றிலேன்" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம். [உயிரிக்குண்டோ] - என்னுயிரோவ மிழற்றினவன்றோ அங்கேபோய்த்தே என் ப்ராணன்; என்பக்கலுண்டோ?" என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவாரைப்போலே யிருக்கிறது. [எவன்சொல்லிநிற்றும்]-எத்தைச்சொல்லித் தரிப்போம்? உங்கள் ஒருப்பாடு இதுவானபின்பு, தரிக்கவிரகுண்டோ? [நும்மெங்குரல் கேட்டுமே] - ப்ரணயபரவசமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும், பிரிவாற்றாமைக்கு தரிக்கிலும் உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லேனோ! உங்கள் த்வநி கேட்டாரை முடிக்குமன்றோ! உங்கள் செவியைப் புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? "நிவஹநஞ்க்ருவாகா நாம நிபூர்வஸ்ஸ்வாஸிணாம் ! வாமஸூரீகவிரோபாகாக்ஷிகயஷெஷோஹவிஷ்யதி".

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வன்றிற்பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் சேயலறுதியாலே யிரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோவிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்பந்நமோ? [அன்றிற்பேடைகாள்] - அந்வயரஸம்அறிவார், பிரிந்தார்படுவதும் அறியவேண்டாவோ? [எவன்சொல்லி] - ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாசுரஞ் சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும். [நீர்நடந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவகாஹித்து. [ஆடுதிர்] - பரிமாறுகின்றிகோள். [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியா

மூன்றும்பாட்டு - அவன் இத்யாதி. மீளவும் அன்றிற்பேடைகளை இரப்பானென்? என்ன- அவ்வன்றில் இத்யாதி.

"அவன்கையதே" என்று அறியும்படி யென்? என்ன - மிதுநம் இத்யாதி. "ஸஹ்யாஸெஹ்யா:" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். கீழ்ப்பாட்டிலே - "அவன்கையதே" என்றது - நைராஸ்யத்தால் சொன்னவார்த்தை; இதிலே ப்ரணயித்வத்தாலே சொன்னவார்த்தை. "பிரிவில் நாங்கள் செய்கிறவையெல்லாம் பாதகமாகச் சொல்லாகின்றாய்; பிரிவு உனக்குபாதகமென்கிற இதுஎங்களுக்குத் தெரியுமோ?" என்ன - அந்வயரஸம் இத்யாதி. அந்வயரஸம் - ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம். இன்னதென்னாதே, "எவன்" என்பானென்? என்ன - அவைசொல்லுகிற இத்யாதி. நீர் - நீங்கள். சூழ - ஸஞ்ச

நின்றிகோள். அடைமதிட்படுத்துவார் சுற்றிலேவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாபோலே. சேவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! பெருமாளும் பரிகரமும் லங்கையை யழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாற்போலேகாணும் இவளுக்கு இது இருக்கிறது. பாவியேன்! உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷயமுண்டாகப் பெற்றதில்லை; [தவஞ்செய்தில்லா] - உயிரை இங்கேவைத்து உங்களுக்கு உபகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். "அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சிளையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும். [உயிரிங்குண்டோ!] - வல்லடிக்காரர்க்கு விளக்கேற்றிக் காட்டுமாபோலேகாணும், "இங்குண்டோ!" என்று காட்டுகிறபடி. [எவஞ்சொல்லிநிற்றும்] - எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? [நும் இத்யாதி] - ப்ரணயபரவசரான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும் பிரிவுக்குத் தரித்திருக்கிலும், உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வநி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ! உங்கள்சேவியைப்புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? "நிஸ்வநம் சக்ரவாகாநாம் நிஶம்ய ஸஹசாரிணாம் । புண்டரீகவிஶாலாக்ஷீ கதமேஷா பவிஷ்யதி" (நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஶம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஶாலாக்ஷீகதமேஷாபவிஷ்யதி.) (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்டும்நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்
மேற்கிளைகொள்ளேன்மின் ‡நீநுஞ்சேவலுங்கோழிகாள்!
வாக்குமனமும்கருமமும் நமக்காங்கதே
ஆக்கையும்ஆவியும் அந்தரம்நின்றுழலுமே.

ரிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அடைமதிள் இத்யாதி. அடைமதிட்படுத்துகை - முற்றுகை போடுகை. "எவஞ்சொல்லி, புடைசூழ" என்கிற இரண்டுபதங்களாலும் - தனக்குஇவற்றால்வந்த நலிவைத் தப்பவிரகில்லை என்கிறாள் - சேவியை இத்யாதி. "எவஞ்சொல்லி" என்றத்தைப்பற்ற - சேவியை இத்யாதி. "புடைசூழவே" என்றத்தைப்பற்ற - கண்ணை இத்யாதி. "அடைமதிட்படுத்துவார்" என்றத்தை விஶேஷார்த்தமாகக் காட்டுகிறாள் - பெருமாளும் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - பாவியேன் இத்யாதி. "தவஞ்செய்திலா" இத்யாதிக்கர்த்தம் - உயிரை இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனைப்போலே இத்யாதி. பாக்யத்தைப்பண்ணாத பாவியேனுடைய என்னுடைய ப்ராணன்கள் இங்குண்டோ? என்று ஶப்தார்த்தம். உயிருண்டோவென்னாதே, "இங்கு" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - வல்லடிக்காரர் இத்யாதி. வல்லடிக்காரர் - ஹிம்ஸகர். நிற்றும் - தரிப்போம், "எங்குகூக்குரல்" என்றதுக்கு பாவமாதல், "கேட்டும்" என்ற ஶப்தத்துக்கு பாவமாதல் - பிரிவுக்கு இத்யாதி. பிழைக்கப்போகாதோவென்ன - உங்கள் இத்யாதி. தனக்கு வாயுகமாகையாலே அவற்றுக்கும்இதுவாயுகமென்றுநினைத்து பாவம் - உங்கள்சேவியை இத்யாதி. தனக்கு வாயுகமென்றத்தைக்கொண்டு இப்படி நினைத்தபேருண்டோ வென்ன - நிஸ்வநம் இத்யாதி. "நிஸ்வநம் சக்ரவாகாநாம் நிஶம்ய ஸஹசாரிணாம் । புண்டரீகவிஶாலாக்ஷீ கதமேஷா பவிஷ்யதி" இதி (கிஷ் - ௩௦ - ௩௦) ராமோ. 'அன்றிற்பெடைகாள் - எனதாருயிர் - அவன் கையதே; எவஞ்சொல்லி நீர்' என்றுதொடங்கி, 'உயிரிங்குண்டோ? நும்மெங்கு கூக்குரல்கேட்டும் எவஞ்சொல்லிநிற்றும்', இத்யந்வய:. (௩)

---

‡ 'நீரும் நுஞ்சேவலும்' என்பதும் பாடம்.

ஆ.—(கூக்குரல்) - கோழிகாள்! நீரும் நுஞ்சேவலும் மேன்மேலும் அவனை என்செய்பக் கூவுகிறீர்கள்? என்ன; "நாங்கள் அவனை வரக்கூவுகிறோம்" என்று அவை சொல்ல; அவன்வருகைக்குக் கூவுகிறீர்களாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்? ஆதலால், அவன்வரக்கூவுகிறீரல்லீர்; என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானே? முன்னமே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் முடிந்தன; இனி என்செய்ய வருந்துகிறீர்கள்? என்ன; கரணங்கள் முடிந்தனவாகில் உன்னுடைய பேச்சும் இச்சேஷ்டிதங்களும் கூடுகிறபடி யெங்ஙனே? என்னில்,—முடியச்செய்தே, என்னுடைய ஆக்கையும் ஆவியும் நடுவே நின்று பழைய வ்யஸநவாஸநையாலே அழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலகோழிகளைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரலென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டிவைத்தும் ஆஸ்சர்யசீலனாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன் "இவள் பிழைப்பாள்" என்று பார்த்துத் தோற்றி பருகுகிறிலன். கோழிகாள்! உங்களுடைய சேவல்களும் நீங்களும் உங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாய் ப்ராணப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [வாக்கும்மனமும் என்றுதொடங்கி] - "உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்து உன்னை முடிக்கவென்றுவந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோ?" என்றனவாகக்கொண்டு என்னுடைய ஸர்வகரணமும் பண்டே அவன்பக்கலின; இனிஎன் செய்ய வருந்துகிறீர்கோள்? என்ன; ஆகில், இப்பேச்சும் இச்சேஷ்டிதமும் கூடினபடி எங்ஙனே என்னில்?—அவை போகச்செய்தே வ்யஸநவாஸநையாலே தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவேநின்று துஃகப்படுகிறன வித்தனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன், நீங்கள் எனக்கு வ்யாகுலமாம்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று, சில மயிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

கோழிகாள் - மயில்காள், கூக்குரல் - நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அழைக்கிற குரல், கேட்டும் - அவனிருந்தவிடத்திலும் கேட்கும்படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - (எல்லாரும் "நம்முடையவன்" என்னும்படி) ஸுலபனாய், மாயன் - கிட்டினாரை யாஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே ஈடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வருகிறிலன்; நும் - உங்கள், சேவலும் நீரும் - சேவலும் நீருமாகச் சேர்ந்துகொண்டு, மேல் - மேலே, கிளைகொள்ளேன்மின் - திரளாகக்கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள்! நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும் கருமமும் - வாங்மநஃகாயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கலிலேயாயிற்று; ஆக்கையும் - ஸரீரமும், ஆவியும் - ப்ராணனும், அந்தரம் நின்று - நடுவே, உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை. கோழி - மயில். கிளைத்தல் - ஸப்தித்தல்.

இ—நாலாம்பாட்டில், சிலமயில்களைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றீர்கோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரல் கேட்டும்] - நீங்கள்கூவுகிற த்வநியைக் கேட்டுவைத்தும். இவற்றினுடைய த்வநிசெல்லாதவிடமில்லை யென்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷப்ரஸித்திபோலே இதொருப்ரஸித்தி யுண்டாக்கிவைப்பதே. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யசீலன்; பிரிந்தால் தரிக்கவொண்ணாதபடி கிட்டினபோது கையைக் காலைப்பிடித்துத் தாழ

நின்று பரிமாறுமவன். [வெளிப்படான்] - "இவள்பிழையாள்" என்று தோற்றுகிறிலன் ; "தாஸாமாவிரபூத்" என்னுமவன்கிடீர்! ருஷியும் 'ஆவிரபூத்' என்றான்: இவளும் 'வெளிப்படான்' - என்றாள். கைகழியப்போகான்; மறைந்து நின்று தோற்றுமென்றிருக்கிறாள். [மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்] - மேலான கிளை உச்சமான த்வநி. ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரமைப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸ்வரத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள். இவள்பிரிவாலே நோவுபட்ட தசையிலே உயர்ந்த தானத்திலே த்வநிக்கத்தொடங்கிற்று. [நீரும் சேவலும்] - ஒன்றுதொடங்கின தானத்திலே ஸஹசரமுந் தொடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - மயில்களைச்சொல்லுகிறது. [வாக்குமன்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸர்வசரணங்களையும் அபஹரிக்க வந்த நாங்கள் நீ நிஷேதித்தவாறே தவிருவோமோ! என்ன,—அதுவாகில், அவையும் அவன்பக்கலின: அதுக்கும் அங்கே செல்லுங்கோள். அங்கே போய் இவை த்வநிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய் வந்து முகங்காட்டுமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். ஆகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதமுங் கூடினபடி யென்? என்ன. [ஆக்கையும் ஆவியுமந்தரம் நின்றுழலுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொப்புபோலே வாஸநையேயுள்ளது. நோவுபட வேண்டுவதுண்டு; உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஆஸ்பதமில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்கள்உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றீர்கோள்! என்கிறாள்.

[கூக்குரல்கேட்டும்] - நீங்கள் கூவுகிற த்வநியைக்கேட்டு வைத்தும். இவற்றின் த்வநி செல்லாதவிடமில்லை என்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷப்ரஸித்தி போலேகிடீர் ஸவ்யனென்னும் இது. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யசீலன் ; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாறவல்லவன். [வெளிப்படான்] - "இவள் பிழையாள்" என்று, தோற்றுகிறிலன்; "தாஸாமாவிரபூத்" (தாஸாமாவிரபூத்) என்னுமவன் கிடீர்! ருஷியும், "ஆவிரபூத்" (ஆவிரபூத்) என்றான் ; இவளும், "வெளிப்படான்" என்றாள். [மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்] - மேலான கிளை - உச்சமான த்வநி. ஜாத்யுசித

நாலாம்பாட்டு - கூக்குரல் இத்யாதி. "நீரும்சேவலும்கோழிகாள் - மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்" என்றவற்றைச் சேர்க்கித்தவதாரிகை - சிலமயில்களை இத்யாதி. பரமபதஸ்தருக்கு இதுகேட்குமோவென்ன - இவற்றின் இத்யாதி. மேலே, "மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்" என்றதைப்பற்ற - செல்லாத விடமில்லை என்றது. "நம்" என்றதற்கர்த்தம் - வடயக்ஷ இத்யாதி. "நம்" என்று - ப்ரஸித்தி. வடயக்ஷப்ரஸித்தியாவது - இஹவடே யக்ஷஸ் திஷ்டதி-இந்தஆலமரத்திற் பேயுண்டென்னுமது. இத்தால், ஐதஹ்யமென்கிறது; ப்ரஸித்திமாத்ரமொழிய அநுஷ்டானமில்லையென்கிறது. "வெளிப்படான்" என்றதற்குச்சேர, "நங்கண்ணன்மாயன்" என்றதுக்கு- வெறுப்பாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன். ஆஸ்சர்யமென்? என்ன - கலக்கும் இத்யாதி. வெளிப்பட ப்ரஸக்தியென்னென்ன - இவள் இத்யாதி. அதாவது - "இந்தத்வநி இவளுக்கு வ்யஸகம்" என்றால் ஓடிவரவேண்டியிருக்க, அதுசெய்கிறானில்லையென்றபடி. அப்படி விஸ்லேஷ தசையில் தோற்றுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தாஸாம் இத்யாதி. "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:" இத்யாதி, கோபிகாகீதாஸமநந்தரம். ஸப்தமொத்திருக்கிறதென்கிறார் - ருஷியும் இத்யாதி. அதாவது - கோபிமார்க்கு ஸமீபஸ்தனாய்த் தோற்றுதிருந்தானென்றாற்போலே, இவளும் ஸந்நிஹிதனாயிருக்கவைத்தே வெளிப்படானென்கிறாளென்றபடி. "கிளை" என்று -

மாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சசப்தத்தைப் பண்ணாதேகோள்ளுங்கோள். இவள் ஈடுபடப்பட, ஒரு தானமேழவைத்துக் கூவாநின்றன வாய்த்து. [நீருஞ்சேவலும்]-ஒன்று தோடங்கின கார்யத்தை ஸஹசரமுந்தோடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - ஸ்த்ரீவதம்பண்ணுகைக்கு ஒருஜாதியாக ஒருப்படவேணுமோ? கோழியேன்கிறது - மயிலை. "'நீர் நலியாதே கோள்ளுங்கோள்' என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்களிருக்கிறது? ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவிருவோமோ? தோடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே, எங்களுக்கு" என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளேன்கிறாள். [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே] - என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் அவன்பக்கலின. "அங்கேபோய் இவை த்வநிக்க அவனுக்குத் தரிப்புஅரிதாய் வந்து முகங்காட்டும்" என்னும் நினைவாலே சோல்லுகிறாள். அங்கேயாகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியேன்னேன்ன? - [ஆக்கையுமாவியுமந்தரம்நின்றுழலுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கோம்புபோலே வாஸநையேயுள்ளது. நோவுபடவேண்டுவதுண்டு, நலிகைக்கு ஆஶ்ரயமில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தரம் நின்றுழல்கின்ற யானுடைப்பூவைகாள்!
நந்தறத்தேதமிடையில்லை குழறேன்மினோ
இந்திரஞாலங்கள்காட்டி இவ்வேழுலகுங்கோண்ட
நந்திருமார்வன்நம்மாவியுண்ணநன்கேண்ணினான்.

ஆ.—(அந்தரம்நின்று.)-'உங்களுக்கு நானென்னஅநிஷ்டம் பண்ணினேன்? நீங்கள் நடுவேநின்று, அவன்திருநாமங்களைச்சோல்லி என்னைவாயியாதேகோள்ளுங்கோள்!' என்று பூவைகளை நோக்கிச்சொல்லி, 'பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கோள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தாற்போலே என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறானைத் தோற்றப்படி சிலபொய்களைச் செய்தகன்றுபோன இது; என்னைமுடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான்; என்ன சதுரனோ!' என்று தன்னிலேநோக்கு சோல்லுகிறாள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, "அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு அழகிதான விரகுபார்த்தான்; உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை" என்கிறாள்.

பரிஸப்தமாகையாலே, 'ஜாத்புதிதமாய்' என்கிறார். "ஆக்கை கிளைக்கூட்டிற்று"

திரே. "மேல்" என்றதுக்குஸாவம் - இவள்படட இத்யாதி. "நீரும்சேவலும்" என்றிரண்டையும் சொல்லி, "கிளை" என்று ஏகவசநமாகச் சொன்னதுக்கு ஸாவம் - ஒன்றுதோடங்கின இத்யாதி. "கோழிகாள்" என்கிற வஹுவசநத்துக்கர்த்தம் - ஸ்த்ரீவதம் இத்யாதி. பேச்சும் சேஷ்டிதமும் என்றது - "மேற்கிளைகோள்ளேன்மின், உழலும்" என்றத்தைப்பற்ற. விவரணமாதல், தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேஶப்படுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - பிடித்துவிட்ட இத்யாதி. ஃலிதம் - நோவுபட இத்யாதி. "உழலும்" என்றதுக்கு ஸாவமாதல். 'கூக்குரல்கேட்டும் நங்கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான் - வாக்கும்' என்றுதோடங்கி, 'உழலுமே; கோழிகாள் நீரும்சேவலும் மேற்கிளைகோள்ளேன்மின்' இத்யந்வயஃ. (ச)

[அந்தரமென்று தொடங்கி] – நலிகைக்கொரு காரணமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னை நலிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற என்னுடைய பூவைகாள்! உங்களுடைய பாரிப்புக்கு என்பக்கல் அவகாசமில்லை. குழறாதே கொள்ளுங்கோள்! [இந்திரஞாலமென்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய் செய்தாற்போலே என்னோடே கலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் சொல்லி விச்லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாயமென்று அவன்தானே நல்லவிரகு பார்த்தான்; என்னைமுடிக்கப் பார்த்த பார்வை, அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாளென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காகாதபடி பண்ணுமவன் உள்ளானான உங்களையிட்டு நம்முடைய ப்ராணாபஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக எண்ணினானென்று, தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, அந்தரம் நின்று-நடுவே, உழல்கின்ற - நிஷ்ப்ரயோஜநமாக அலமருகிற, யானுடைப்பூவைகாள் - நான் என்னுடையவை என்று அபிமாநித்த பூவைகாள்! நும்திறத்து - உங்கள் இடைபாட்டத்தில்; (என்னை நலிகைக்கு), ஏதும்இடையில்லை-ஓர் அவகாசமில்லை; குழறேன்மின்-(நீங்கள்) அக்ஷரராஸமாம்படி ஸப்தியாதே கொள்ளுங்கோள்! இந்திரஞாலங்கள்காட்டி - இந்த்ரஜாலங்கள் போலே மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிக்ரஹ சேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, இவ்வுலகும் - இந்த ஸப்தலோகத்தையும், கொண்ட - (பராபிமாநத்தையும் ஸ்வாபிமாநத்தையும் அறுத்துத் தனக்கேயாம்படி) பண்ணிக்கொண்டு, நம்திருமார்வன் - நமக்கு(தன்) திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயித்வத்தைக்காட்டி அகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ண - க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு எண்ணினான் - நன்றாக நிரூபித்தான்.

இ.—அஞ்சாப்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து அவன்தான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்விரகுபார்த்தான்; இனி, உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறாள்.

[அந்தரம்நின்றுழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்குநலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்க நடுவேநின்று வ்யர்த்தமே க்லேசப்படுகிறீர்கோள் இத்தனை. [யானுடைப் பூவைகாள்] - என்னுடைய பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்யுமத்தை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? ஸ்வதந்த்ரன் செய்யுமத்தை பரதந்த்ரரான நீங்களும் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே ஸாயகமாகைக்கு? அவனும் என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது. கலந்தார் செய்யக்கடவத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்யக்கடவதோ? [நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை] - உங்கள்இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர்அவகாசமில்லை; உங்கள்பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர்அவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மினோ] - அக்ஷராஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதே கொள்ளுங்கோள். "உருவின வாள் உறையிலிடுங்கோள்" என்னுமா போலே. கெடுவிகாள்! உங்கள்வாயைப் புதையுங்கோளென்கிறாள். [இந்திரஞாலங்கள் காட்டி]-

கண்டார்க்கு விடவொண்ணாத வடிவையும், ஶீலத்தையும், சேஷ்டிதத்தையுங்காட்டி. 'இவை நிலைநில்லாமையாலே பொய்காண்' என்கிறாள். [ஏழுலகுங்கொண்ட] - பிறருடைமை கொள்ளுமிடத்தில் ஶேஷியாதபடி கொள்ளுமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடு பழகிற்றும் ப்ரணயிபாப் அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக. சில பொய்களைக்காட்டி மஹாபலிபக்கல் நின்றும் பூமியைக் கொண்டாற்போலே, கலந்து பரிமாறுகிறானென்று தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் செய்து விஶ்லேஷிக்கை. என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகு தானேபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாஶமில்லை. ஸர்வஶக்தியானவன் உத்யோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய் அதிலே நீங்கள் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ? நம்மை முடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறாள் என்றுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; இனி உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறாள்.

[அந்தரம்நின்றுழல்கின்ற]—உங்களுக்கு இங்கு நலிய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேநின்று வ்யர்த்தமே க்லேஶப்படுகிறீர்களித்தனை. [யானுடைப்பூவைகாள்] - என்னுடைப்பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்குஎன்ன வமையுமாகாதே பாதிக்கைக்கு? அவனும், என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது! [நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை] - உங்கள் இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை; உங்கள் பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓரவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மின்] - அநக்ஷர ரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதேகொள்ளுங்கோள்! அவன்தான் அதிகரித்தகார்யத்தில் நெகிழநின்றானாகிலன்றே, நீங்கள் இப்படி முதிரநிற்கவேண்டுவது? அதுக்கு உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்தானோ! [இந்திரஞாலங்கள்காட்டி] - கண்டார்க்குவிடவொண்ணாதவடிவையும், சீலத்தையும்,

---

அஞ்சாம்பாட்டு - அந்தரம் இத்யாதி. "யானுடைப்பூவைகாள் - நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான் - நுந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மினோ" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்னினவாய் இத்யாதி. தன்னினவாய் என்றது - "யானுடைப்பூவைகாள்" என்றதைப்பற்ற. தன்னினவாய் - தன்னுடையவைகளாய்; தனக்கு போஷ்யங்களாய் என்றபடி.

"யானுடைப்பூவைகாள்" என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - ஸர்வஸாதாரண இத்யாதி. ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் என்றது - காட்டிலேவர்த்திக்கையாலே ஸர்வஸாதாரணமான மயில்தொடக்கமான பக்ஷிகளாதல், கீழ்ப்பாட்டில் "நங்கண்ணன்" என்ற க்ருஷ்ணனையாதல், "நந்திருமார்வன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பாதிக்கிறீர்களென்கை. ஸ்வாந்தரம் - நான்எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இடை - அவகாசம். உங்களிடையாட்டத்தில் என்றது - உங்களுக்கென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "திறம்" என்று - ஸமூஹமாய், பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவன்தான் இத்யாதி. அவகாசம் வையாமல் அவன்செய்த வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். "இந்திரஞாலங்கள்" என்கிற பஹுவசந விவக்ஷிதங்களையும், அவற்றை இந்திரஞாலமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. அதாவது - இந்திரஞாலமாவது, கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு வித்யையிறே; அப்படி ஸௌந்தர்யாதி

சேஷ்டிதத்தையுங் காட்டி. இவை நிலைநில்லாமையாலே, "பொய்கள்" என்கிறாள். இந்திரஜாலமென்றும், பொய்யென்றும் பர்யாயம். [ஏழைதங்கோண்ட] - பிறருடைய வஸ்துவை அபஹரிக்கப்புக்கால், அவர்களுக்குஒன்றும் சொல்லாதபடி அபஹரிக்குமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடே பழகிற்றும் ப்ரணயியாய்அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை வசப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக. சிலபொய்களைக்காட்டி மூழ்மையைக்கொண்டாற் போலே, காலந்து பரிமாறுகிறனென்றுதோற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து விச்லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாயமென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகுபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வசக்தி யுத்யோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய், அதிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிறிகோளோ! நம்மை முடிக்கப்பார்த்த பார்வை அழகிதாகப்பார்த்தான் என்று, தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறு ளென்றுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்கெண்ணிநான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே
யின்குரனீமிழற்றேல் என்னுருயிர்க்காகுத்தன்
நின்செய்யவாயொக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகாலினன்
நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்.

ஆ.—(நன்கெண்ணி.) - 'அவன்பிரிந்த தசையில் அவன்திருநாமங்களையும் சொல்லாமைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது? ஆனபின்பு, அவன்திருவடிவுபோலே

களும் அநுபவித்தாலொழிய நிற்கவொண்ணுதபடி ஆச்சர்யமாயிருக்குமத்தைப்பற்ற. இவற்றை "இந்திரஜாலங்கள்" என்கிறதென்றபடி. வஞ்சவகைவிசேஷங்கள் - வெளிச்சேஷ்டிதங்கள். பொய்கள் அர்த்தாந்தரம் - இவை இத்யாதி. "இந்திரஜாலம்" என்றால், பொய்யைச் சொல்லுமோவென்ன - இந்திரஜாலமென்றும் பொய்யென்றும் பர்யாயம் என்று. "ஏழைதங்" என்ற சப்தத்துக்கு ஹாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. "நம்" என்ற ப்ரஸித்திக்குஹாவம் - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. ப்ரஸித்தனை திருமார்வனென்ற பதார்த்தம். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனென்று தாத்பர்யார்த்தம். "திருமார்வன்" என்றதுக்கு வேறுபாவார்த்தம். பிராட்டியோடே இத்யாதி. "இந்திரஜாலங்கள்" என்றதொடக்கி, "நன்கெண்ணினான்" என்னளவும் - பக்ஷிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுளென்றும், தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறுளென்றும், இத்தை த்வேதாவிவக்ஷித்து முந்தினவகையைக்காட்டுகிறார் - சிலபொய்களை இத்யாதியாலே; இரண்டாம்வகையைக்காட்டுகிறார்-நம்மை முடிக்க இத்யாதி முடிவில் வாக்யத்தாலே. "நன்கு" என்கிறதுக்கு அர்த்தத்வயம் - நன்றாகவென்றும், வ்யதிரேகலக்ஷணையாய், க்ரூரமாகவென்றும். இந்தஇரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - நல்விரகுபார்த்தான் என்றும், அழகிதாகப்பார்த்தான் என்றும். அழகிதாக - க்ரூரமாகவென்றபடி. "அவனும்செய்துபோகிறான், அவன்செய்தகுறைகளை நாங்கள்முடிக்கிறோம்" என்ன-ஸர்வசக்தி இத்யாதி. 'உந்தாமின்றுழல்கின்ற யானுடைப்பூவைகாள்! இந்திரஜாலங்கள்' என்றதொடக்கி, நன்கெண்ணினான்-நந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழூறேன்மினோ?' இத்யர்த்வயம். 'நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான்' - நம்முடையப்ராணனகளை க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு நன்றாக நிரூபியாநின்றுனென்று உரையில் பதார்த்தம். (ரு)

யிருக்கும் உன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி என்னை நோவுசெய்யாதேகொள்ளாய்!'' என்று தன்கிளியைக் குறித்துச்சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்தசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக் குறித்து நான் ஸ்வஸ்தையாயிருந்தபோது எனக்குஇனிதாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லக் கேட்கைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது. எனக்கு அஸாத்யமான தசையில் திருநாமத்தைச் சொல்லாதேகொள்! என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[என்னுருயிர்க் காகுத்தனென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய சிவந்தவாயும் கண்ணும் கையுங் காலும்போலேயிருக்கிற திருப்பவளந் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்களையுடையவனுமாய் உன்னுடைய குளிர்ந்த ச்யாமமாயிருந்துள்ள திருநிறத்தையுடையனாய் எனக்கு நல்லுயிராயிருக்கிற காகுத்ஸ்தன் இனி என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்து என்ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்தே பிரிந்தான்.

ப.—அநந்தரம், தர்சநீயமான அவயவசோபையையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கலந்துபிரிந்தான்; அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருது பாஷணத்தாலே நலியாதேகொள்! என்று தான் வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறாள்.

என் ஆருயிர் - எனக்கு வ்யதிரேகத்திலே தரிக்கவரிதான ப்ராணனாய், காகுத்தன் - "மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே" என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன்; நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஒக்கும் வாயன் - ஒக்கும் வாயையுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலினன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் சாமம் - பசுமை யழியாத ச்யாமநிறம்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு - (என்னோடே) ஸம்ச்லேஷித்து, நீங்கினான் - பிரிந்தான்; நன்கு - (எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுவதியென்கிற) நன்மையை, எண்ணி - எண்ணி, நான் வளர்த்த - நான் வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடைத்தாய், பைதல் - முக்யமான, கிளியே - கிளியே! இன் - இனிமையாலே என்னை நோவுபடுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ - (அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற) நீ, மிழற்றேல் - அர்த்தோக்தி ஸரஸமாகப் பண்ணாதே கொள்!

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்தசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து எனக்கு அஸஹ்யமான தசையிலே சொல்லவோ உன்னை வளர்த்தது? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் தசையையறிந்து சொல்லவும், அஸஹ்யமான தசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்த] - ஏக புத்ரைகளைப் போலேயாய்த்து வளர்த்தது. நான்ஒன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அநந்யயாவாகைக்கு! அவனும் கிளியோபாதி ஐவ்யனாயிறேயிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே]-சிறுமை - பருவம். பைதல்-வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாசமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்]-''கூரியவேல் என்னுமாபோலே. [நீமிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லாலே என்னை முடியாதேகொள். மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவ்ருத்திப்பார் உண்டோ? [என்னுருயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க

அரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாறும்படி. "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக" என்றிறே இவர் இருப்பது. [நின்செய்யவாய் ஒக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய சிவந்தவாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்துவிடுமித்தனையொழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. உன்னைப்போலே சிவந்தாண்ணையும், கையையும் திருவடிகளையும் உடையவன். [நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடைய குளிர்ந்த ச்யாமமான நிறத்தையுடையவன். பசுஞ்சாமம் - ச்யாமமாய், எரித்திருக்கையன்றிக்கே குளிர்ந்திருக்கை. பச்சைநிறமென்னவுமாம். ஒருடம்பிலே இத்தனையும் தேடிவைக்கலாமோ! [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என்ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்: அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அநுகூலமாயிருப்பது! தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ! அநுகூலர் நலிவரோ?

ஈடு.—ஆறும் பாட்டு. தன்தசையறியாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற கிளிப்பிள்ளையைக்குறித்து, எனக்குஅஸஹ்யமான தசையிலே சொல்லவோ உன்னைவளர்த்தது? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறாள்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் தசையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமானதசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்த] - ஏகபுத்ரைகளைப் போலே யாயத்துவளர்த்தது; நானென்றைஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யமாவாகைக்கு! அவனும் கிளியோபாதி ஸவ்யனன்றிறே யிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே] - சிறுமை - பருவம். பைதல் - வயஸ்ஸாக்குத்தக்க பாகமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக் கடி. [இன்குரல்] - "கூரியவேல்" என்னுமாபோலே. [நீ மிழற்றேல்] - நிரம்பா மென்சொல்லால் என்னை முடியாதேகொள்! மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப்பாருண்டோ? [என்னுருயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாறிற்று. "தயரதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக" என்றிறே இவரிருப்பது; [நின்செய்யவாயொக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய வாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமாநத்தைச்சொல்லிச் சேர்த்துவிடுமித்தனையொழிய, உபமேயந்தன்னைப் பேசமுடியாது. [கண்ணன்கைக்காலினன்] - உன்னைப்போலே சிவந்த

(ம்) பாட்டு—நன்கெண்ணி இத்யாதி. "நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - இன்குரல் நீமிழற்றேல்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்தசை இத்யாதி.

வளர்க்கையிலே, நன்றாகவெண்ணி வளர்க்கையாவதென்ன? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - திருநாமம் இத்யாதி. "கிளிப்பைதலே" என்ற ஏகவசநத்தைக்கடாக்ஷித்தாதல், "வளர்த்த" என்ற மாத்ரத்துக்காதல் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஏகபுத்ரைகளை இத்யாதி. இத்தால் ஹார்த்தபாவமாதல், "நான் வளர்த்த" என்றதுக்கர்த்தமாதல் - நானென்றை இத்யாதி. நீ யாதரித்தாரில் அப்படி யந்யதாவானாருண்டோவென்ன - அவனும் இத்யாதி. சிறுமையும் பைதலும் புநருக்தமன்றோவென்ன - சிறுமை இத்யாதி. "பைதல்" என்றத்தால்பாவம் - உன்பசற்றனம் இத்யாதி. பசற்றனம் - பால்யம். விஸ்லேஷதசையில் இதின்குரல், விரஹிணிகளுக்கு வாயுகமாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - கூரியவேல் இத்யாதி. நிரம்பாமென்சொல் - அபூர்ணமாய் ம்ருதுவானஅர்த்தோக்திகள். "யான்வளர்த்த" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, "மிழற்றேல்" என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் - மாத்ருவதத்திலேயும் இத்யாதி. கூட்டுண்டுநீங்கினவனை "என்னுருயிர்" என்பானென்? என்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தில் - விஸ்லேஷத்தில். பெருமாளை இவர்தஞ்சமென்றிருப்பாரோவென்ன - தயரதற்கு இத்யாதி. செய்யவாயனென்றால் போதாதோ? "செய்யவாயொக்கும்" என்பானென்? என்ன - உபமாநத்தை இத்யாதி. உன்னைப்போலேசிவந்த என்றது - உன்வாயைப்போலே சிவந்த

கண்ணையும், கையையும், திருவடிகளையுமுடையவன். [நின் பசுஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடையகுளிர்ந்த ச்யாமமான நிறத்தையுடையவன். [பசுஞ்சாமம்] - ச்யாமமாய் எரித்திருக்கையன்றிக்கே, குளிர்ந்திருக்கை. ஓருடம்பிலே இத்தனை பகைதேடிவைக்கலாமோ? [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என் ப்ரக்ருதியையறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள்அநுகூலமாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ? அநுகூலரும் நலிவரோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கூட்டுண்டுநீங்கிய கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்
வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்
கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்
காட்டேன்மின்நும்முருஎன்னுயிர்க்குஅதுகாலனே.

ஆ.—(கூட்டுண்டு) - என்னோடே கூட்டுண்டுநீங்கி, அதினால் ஒருவாட்டமின்றியே ஆச்சர்யமான அழகையுடையவனாய், சார்ங்காதிதிவ்யாயுதோபேதனாய், ஹாரகேயூராதி திவ்யபூஷண பூஷிதனாயிருந்த கண்ணனைப்போலேயிருந்த, கோட்டிய வில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்! இந்த வ்யஸநத்தின்மேலே, காட்டேன்மின் நும் உரு; என்னுயிர்க்கு அதுகாலன் என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனுடைய திருநிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய மேகமாலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை' உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டென்றுதொடங்கி]-என்னோடேகலந்து பிரிகையாலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ச்லாக்யமான கறுத்த திருநிறத்தையுமுடையனாய் ஆச்சர்யமான வடிவழகையுடையனுமாய், என்னைப்பிரிந்துஒருவாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனைப் போலே. [கோட்டியவில் என்று மேனுச்கு] - வளைந்த வில்லோடே கூட மின்னுகின்றுள்ள, மேகஸமூஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள்; என்செய்யவென்னில்,-என்னுடைய ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யு. அதுவென்று மேகங்களுடைய வடிவைக் காணமாட்டாமை பராங்முகியாயிருந்து சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், தன்னை ஈடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போலியான மேகஸமூஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதுவான உங்களுடைய ரூபத்தைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

என்றபடி. பசுமை - குளிர்த்தி. சாமம் என்றால் போராதோ? 'பசு' என்று குளிர்த்தியை விசேஷிப்பானென்? என்ன - ச்யாமமாய் இத்யாதி. "நின்செய்யவாயொக்கும்" இத்யாதியால் ஸூசிதம் - ஓருடம்பிலே இத்யாதி. இவைபகையோ, அவனுக்குஸ்மாரகமாய் அநுகூலமாயிராதோவென்ன - அவன் கூட இத்யாதி. "நீமிழற்றேல்" என்றக்ரியாபதத்துக்குச்சேர பாவம்-தனியிருப்பில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'நன்கெண்ணி - நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - என்னாருயிர்க்காகுத்தன்' என்று தொடங்கி, 'நீங்கினான் - இன்குரல்-நீமிழற்றேல்' இத்யந்வயம். (சு)

கூட்டுண்டு - என்னோடே ஏகரஸமாம்படி ஸம்ச்லேஷித்து, நீங்கிய - பிரிந்த தசையில், கோலம் - தர்சநீயமான, தாமரை - தாமரை போலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், செம்-சிவந்த, வாய்-அதரத்தையுமுடையனாய், வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் - இடைவிடாமல்எனக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமான நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, (எனக்கு), கண்ணன் - (ஸவ்யனான) க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன்போல்- ஆச்சர்யசேஷ்டிதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில்லொடு-வில்லோடே கூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்கள்காள் - மேகஸமூஹங்கள்காள்! என் - என்னுடைய, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, அது காலன் - அது ம்ருத்யுரூபமாயிருக்கும்; நும்உரு - உங்கள்வடிவை, காட்டேன்மின் - காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஏழாம் பாட்டில், அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேகமாலையைக் கண்டு உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டு நீங்கியவென்று தொடங்கி]-“ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவசோபையிருந்தபடி என்னுதல்; இவளோடே கலக்கையாலேவந்த சோபையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - தர்சநீயமான தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையவனாய். [வாட்டமில் என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்மாரகமாய் நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய்; கலந்தபோது வடிவிற்பிறந்த செவ்வி பிரிந்தபின்பும் அப்படியேயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்: இத்தலையை வெறுந்தரையாக்கினபின்பு நிறம் இரட்டித்தபடி. ‘ஜிதவத்ஸோபஹோதா’ என்று அவனிருக்க, அரைக்ஷணம் தாழ்த்தானென்று இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாளிறே! [கண்ணன் மாயன்போல்] - ஆச்சர்யசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக் கையைப்பிடித்துப் பரிமாறி ஸவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டிய இத்யாதி] - வளைத்த வில்லோடேகூடி மின்னுகின்றுள்ள மேகஸமூஹங்காள்! கௌஸ்துபஸ்தாநீயமிறே மின். [காட்டேன்மின் நும்உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருசமான உங்கள் வடிவைக்காட்டாதே கொள்ளுங்கோள். அவ்வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியற்றிருந்ததி! “அதுவென்” என்னில்:- [என்னுயிர்க்கு அது காலனே]-பண்டே விரகந்தின்ற என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ம்ருத்யு. ‘குழாங்கள்காள்’ என்றுவைத்து, ‘அது’ என்கிறது காணமாட்டாமையாலே முகம்மாறிச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேகமாலையைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டுஇத்யாதி] - “ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவசோபையிருந்தபடி யென்னுதல்; இவளோட்டைக் கலவியால்வந்த சோபையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்] - அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்த அதரத்தையுமுடையனாய். [வாட்டம் இத்யாதி] - கலந்த

ஏழாம்பாட்டு.—கூட்டுண்டு இத்யாதி. “கண்ணன்மாயன்போல்கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி.

“கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்”—அவயவசோபைசொன்னதுக்கு ஸாவத்யம்-ஏகதத்த்வம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முந்தினஸாவம் - வெறுப்பிலே, பிற்பகத்தில் ஸாவத்யாது

போதைச்சேவ்வி, விரஹத்திலும் தலைச்சாவி வெட்டப்போகிறதில்லைகாணும்; இத்தலையை வேறந்தறையாக்கினபின்பு இரட்டித்தபடி. [என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணுதபடி நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனுய். "தெநவதம்ஸாரஸம்ஸகாரு" (நைவதம்ஸாரம்ஸகாரு) என்று அவனிருக்க, அரைக்ஷணந் தாழ்த்தானேன்னு இவ்வார்த்தையைச் சோல்லுகிருளிறே! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆஶ்சர்யபூதனை க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக்கையைப் பிடித்துப் பரிமாறி ஸவ்யனுயிருந்தபடி. [கோட்டியவில் இத்யாதி] - வளைத்தவில்லோடே கூடி மின்னுநின்றுள்ள மேகஸமூஹங்காள்! கௌஸ்துபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஶகமாமா போலே இராநின்றது மின். [காட்டேன்மின் நும் உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஶமான உங்கள் வடிவைக் காட்டாதேகோள்ளுங்கோள்! அவ்வடிவைக்கொண்டு அகல இருந்தவனேடு உங்களோடு வாசியில்லையா யிருந்ததி! "அதுவேன்?" என்னில், - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே]-விரஹம்தின்று பண்டே தற்புஅற்ற என்ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யுவாகாநின்றது. 'குழாங்கள்காள்காட்டேன்மின்நும்உரு' - என்றுவைத்து 'அது' - என்கிறது, காணமாட்டாமை, முகத்தைமாறவைத்துச் சோல்லுகிருள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உயிர்க்கதுகாலனேன்றுஉம்மையானிரக்தேற்கு நீர்
குயிற்பைதல்காள்! கண்ணன்நாமமேகுழறிக்கோன்றீர்
தயிர்ப்பழஞ்சோற்றேடு பாலடிசிலுந்தந்து சோல்
பயிற்றியநல்வளமூட்டினீர் பண்புடையீரே!

குணமாக வ்யுத்க்ரமமாக ஸாவத்வயம் - கலந்தபோதை இத்யாதிவாக்யத்வயம். தலைச்சாவிவெட்டப்போகிறதில்லை - எழுச்சியறுக்கப்போகிறதில்லை. தலைச்சாவிவெட்டுகையாவது - பயிர் மதாளித்துப் போனல் தளிர்வளையறுத்துப் போகடுகை. இத்தால் - கலந்தபோதைச் செவ்வியின் ஆதிக்யஞ்சொல்லுகிறது. "என்" என்றதுக்கு ஸாவம் - பிரிந்தபின்பும் இத்யாதி. வாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற, என்னுடைய நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். "என்-" எனக்கு எப்போதும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமான என்றபடி. "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிருக்கிறவனை, விஶ்லேஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்கிறுனென்பானென்? என்ன - நைவதம்ஸாரம் இத்யாதி. ஆற்றுமையாலேஎன்றபடி. "தெநவதம்ஸாரஸம்ஸகாரஸீடிாஸஸாஸீஸூவாநு! ஸாவவொவநயெஉாதூாதஉ தெநாஸாாதூநா" இதி வைதேஹீம்ப்ரதி மாருதிः. ஸுந்த்-(ஙக-சஉ) ஆஶ்சர்யமேதென்ன-கலந்தபோது இத்யாதி. கோட்டுதல் - வளைத்தல், "மின்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமேதென்ன - கௌஸ்துபம் இத்யாதி. "கோட்டியவில்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஶார்ங்கமென்று கண்டுகொள்வது. "நும்" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவ்வடிவை இத்யாதி, என்னுதல்; ஆஶ்வஸிப்பிக்கவந்த எங்களையிங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி என்னுதல். அதுவேன்னேன்னில் என்றது - உம்முருவைக் காட்டாதேகொள்ளுங்கோ ளென்கிறதுக்கடி என? என்னில் என்றபடி. தற்புஅற்ற- பலமற்ற. "நும்முரு" என்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லிவைத்து, "அது" என்கிறதென்? என்ன - குழாங்கள்காள் இத்யாதி. அடைவே அந்வயம்.

(எ)

ஆ.—(உயிர்க்கது) - 'கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான் முடிவன்: அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை நான் இரக்க, பின்னையும் அவற்றையே சொல்லிக்கொன்றீர்கள்! நான் உங்களை வளர்த்தப்ரயோஜநம் அழகிதாகப் பெற்றேனென்று, தன் குயில்களை இன்னாதாகிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக் குறித்து, வேண்டாவென்று ப்ரார்த்திக்க மேன்மேல் திருநாமத்தைச்சொல்லி நலிந்தீர்கள்: உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேனிறே என்று இன்னாதாகிறாள்.

[உயிர்க்கென்று தொடங்கி] - 'குயிற்பிள்ளைகாள்! அவனுடைய திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லில் நான் முடிவன்; அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்' என்று உங்களை இரந்த எனக்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லி என்னைக் கொன்றீர்கள். [தயிர்ப்பழஞ்சோறென்று தொடங்கி] - காலந்தோறும் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதமானவற்றையே தேடியிட்டு உங்களைச்சொல்ல அப்யஸிப்பித்ததுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினீர்கள்! சாலத் தக்காராயிருந்தீர்கள்!

ப.—அநந்தரம், அவஸாநிகரமான க்ருஷ்ணன்நாமங்களைச்சொல்லவேண்டாவென்கைச்செய்தே சொல்லிமுடித்தீர்களே!" என்று, தான்வளர்த்த சில குயில்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நான் - நான், (இவ்வவஸ்தையில்), அது - அது, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்யுரூபங்கிடீர்கோளென்றுசொல்லி, உம்மை - உங்களைக்குறித்து, இரந்தேற்கு - ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, குயிற்பைதல்காள் - குயிற்பிள்ளைகாள்! நீர் - நீங்கள், (உங்கள் பிள்ளைத்தனத்தாலே), கண்ணன்நாமமே - ஸ்வபனன க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை, குழறி - அநக்ஷரரஸமாகச்சொல்லி, கொன்றீர் - முடித்துவிட்டீர்களே! (உங்கள் பால்யத்துக்கிடாக), தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு - இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றோடே, பாலடிசிலும் - பிற்காலுக்குப்பாலுஞ்சோறுமாக, தந்து - (உங்களுக்குத்)தந்து, சொல் - (அவன் திருநாமங்களாகிற) சொற்களை, பயிற்றிய - அப்யஸிப்பித்த, (அதுக்குப்ரத்யுபகாரமாக), நல்வளம் - நல்லஸம்பத்தை, ஊட்டினீர் - அநுபவிப்பித்தீர்! பண்பு - நல்லசீர்மையை, உடையீர் - உடையீராயிருந்தீர்!

இ.—எட்டாம் பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்றிரக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்தீர்கள்! உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன்! என்கிறாள்.

[உயிர்க்கு] - தோற்புரையேபோமதன்று அது என்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை]-நீங்களேயிரந்து என்கார்யம்செய்யும் உங்களை. [நான்]-உங்களுக்கு ஜநநியாய் மறக்கவொண்ணாத நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமிக்கத்தேனோ? என்செல்லாமையாலேசரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்]-நியாம்யரான நீங்கள், ப்ராணஹந்தாக்களானீர்கள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள் பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம்நிரம்பாமை ^_ தாய்வாசியறியவேண்டாவோ? "நாங்கள்செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்]-தீரமாற்றாலே நெஞ்சைப் புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்தீர்கள். ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராம

ஞுணங்களை ஒருகால் சொல்லலாகாதோ? [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களுக்கு உசிதமாகத்தந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள். [நல்வளமூட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை ஹுஜிப் பித்திகோள்! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தேன்; நீங் களும் இவ்விடங்களிலே நலிந்துபோந்திகோள்! [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸவ் யதையும் கிடக்க, சாலநீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயரா யிருந்திகோள்! பண்பு - குணம்.

ஈடு.—எட்டாம் பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து, திருநாமஞ்சொல்லவேண் டாவென்று நான் இரக்க, அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள்; உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜ நம்பெற்றேன் என்கிறாள்.

[உயிர்க்குஅது] — தோற்புரையேபோமதன்று அது வென்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - இரந்து என்கார்யஞ்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு மறுக்கவொண் ணுதபடி ஜநநியான நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்சொல்லாமை யாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நிபாம்யரான நீங்கள். ஸாரஜ்ஞகதவாதுகரானி கோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள்பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம் நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறிய வேண்டாவோ? "நாங்கள்செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரா மாற்றுலே நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்சீவந மான ராமகுணங்களையும் ஒருகால் சொன்னலாகாதோ! [தயிர்இத்யாதி] - தயிரும்பழஞ் சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள்! [நல்வளமூட்டினீர] - நல்லஸம்பத்தை புஜிப்பித்தி கோள்! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தேன்; நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள். இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம்ஃலித்து

எட்டாம் பாட்டு - உயிர்க்கு இத்யாதி. "உம்மைநானிரந்தேற்கு - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - சொல்பயிற்றியநல்வளமூட்டினீர" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில்களை இத்யாதி. வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன் என்றது - வெறுப்பு. "உயிர்க்கு" என்றதுக்குவ்யாக்கை - தோற்புரை இத்யாதி. இன்னதென்னுதே, "அது" என்கிறதென்னென்ன - அதுவென்கிறள் இத்யாதி. "அது" என்கிறது - வக்ஷ்யமாணமான கண்ணன்நாமத்தை. "இரந் தேற்கு - கொன்றீர்" என்றகூட்டி ஹார்த்தபாவம் - ஸாரஜ்ஞகத இத்யாதி. * ப்ராரத்தநாமதியிறே ஸாரஜ்ஞதியாவது. "பைதல்காள்" என்றதுக்கு இரண்டுபாவம். அர்த்தமறியாத பருவமென்று முந்தி னது; அத்தைபருளிச்செய்கிறர் - உங்கள்பால்யம் இத்யாதி. தாய்வாசியறியாத பருவம் என்று பாவாந்தரம் - பருவம்நிரம்பாமையிலும் இத்யாதி. அதாவது - தாய்க்கும் பேய்க்கும் வாசியறிந்து முடித்த க்ருஷ்ணனைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. தீராமாற்றலே- மாற்றுலேதீராத; ப்ரத்யௌஷதத்தாலே தீராதபடி. மாற்று - ப்ரத்யௌஷதம். "கண்ணன் நாமமே" என்றஅவதார ணார்த்தம் - ம்ருதஸஞ்சீவநி இத்யாதி. சொல் - திருநாமங்களை. பயிற்றிய - பயில்வித்ததுக்கு; அப்ய ஸிப்பித்ததுக்கென்றபடி. இத்தால்பாவம் - நான் காலந்தோறும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - இக்குயில் களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்குமென்று ரஸோக்தி; நானிட்ட சோறு விஷமாய்விட்டதேயென்று ஸ்வபாவார்த்தம். "பண்புடையீர்" என்றது - வ்யங்க்யோக்தி. பண்பு - ஸ்வபாவம். நீர்மையுடையீராய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. விவரணம் - ரக்ஷகவிஷயத்

விட்டதோ? [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸம்பந்தமும்கிடக்க, சால சீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயராயிருந்திகோள்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பண்புடைவண்டொடுதும்பிகாள்!பண்மிழற்றேன்மின்
புண்புரைவேல்கொடுகுத்தாலொக்கும்நும்இன்குரல்
தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலொக்கும்
கண்பெருங்கண்ணன்நம்மாவியுண்டெழநண்ணினன்.

ஆ.—(பண்புடை.)-'பண்புடைவண்டொடுதும்பிகாள்! அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற இதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்ததில்லை; பண்மிழற்றேல்மின்' என்ன; "அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகை உனக்கு அத்யந்த ப்ரியமல்லவோ?" என்று அவை சொல்ல, 'அவன் தன்னழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப்போனான் காண்!' என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மது பாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிற சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து 'உங்களுடைய த்வநிகள் து:ஸ்ஸஹமாயிருந்தன. நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கிறாள்.

[பண்புடையென்று தொடங்கி] - சீர்மையையுடைய வண்டோடுகூடின தும்பிகாள்! பண்மிழற்றாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, பண்ணை உரலாகின்றுள்ள வண்டோடு கூடினது. [புண்புரையென்று தொடங்கி] - புண்ணின் ‡ விவரத்திலே வேலைக்கொடு குத்தாற்போலேயிராநின்றது, உங்களுடைய இனியத்வநிகள். [தண்பெருநீரென்று மேலுக்கு] - குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்திலே பெரிய தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன் அவ்வழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப் பிரிந்துபோனான். குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்தையுடைய தடாகம் தாமரை பூத்தாற்போலே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ணனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான கண்ணழகையுடைய க்ருஷ்ணன் எங்களுடைய ப்ராணாபஹாரம் பண்ணிப்போனான்; புண்ணிலே வேலைக்கொடு குத்தினாற்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

பண்புடை - பாட்டின் சீர்மையையுடைத்தான, வண்டொடுதும்பிகாள் - வண்டுகளோடுகூடின தும்பிகாள்! நும் இன் குரல் - உங்களுடைய இனியகுரலானது, புண்புரை - புண்ணின்புரையிலே, வேல்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலொக்கும் - குத்தினாற்போலேயிராநின்றது; (நீங்கள்), பண்மிழற்றேன்மின் - பண்ணை மதுரமாக ஸாப்தியாதேகொள்ளுங்கோள்! தண் - குளிர்ந்து, பெரு - நிரம்பின, நீர் - நீரையுடைய,

---

தில் இத்யாதி. 'குயிற்பைதல்காள் - உயிர்க்கதகாலன் என்று தொடங்கி, 'இரக்கேதற்கு, நீர்-கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்; தயிர்ப்பழம்' என்று தொடங்கி, 'பண்புடையீர்' இத்யர்வபூ: (அ)

---

‡ விவரம் - தொளை,

தடம் - தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலொக்கும் - தாமரைமலர்ந்தாற்போலே, பெருங்கண் - கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனானவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்டு - அபஹரித்து, எழ்நண்ணினான் - அகலப்போனான். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, ஸ்வாபாவிக ஶப்தத்தையுடையவை என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து உங்கள் த்வநிகள் துஸ்ஸஹமாயிருந்தன நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[பண்புடை இத்யாதி] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! பண்மிக்க ஆளத்திவையாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' - என்று பாடமானபோது பண்பான உரையாய் முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாநின்ற வென்றுமாம். [புண் இத்யாதி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொண்டு குத்தாப்போலே யிராநின்றது. உங்கள் இனியத்வநி. கீழில் பதார்த்தங்களெல்லாங்கூடப் புண்படுத்தின, அதிலே நலிகிறன இவை. [தண்பெருநீர் இத்யாதி] - குளிர்ந்து பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்மாவியுண்டெழ நண்ணினான்] - அவ்வழகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து, உங்கள் த்வநி எனக்கு துஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள்பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்கிறாள்.

[பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! [பண்மிழற்றேன்மின்] - பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுங்கோள். "பண்புரை" - என்று பாடமானபோது, பண்பானவுரையாய், முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாநின்ற வென்றுமாம். [புண்புரைவேல் கொடுகுத்தாலொக்கும் நம் இன்குரல்] - முன்பே மற்றையவற்றின் த்வநியாலே புண்பட்டிறேயிருக்கிறது: அதிலே வேலைக்கொடு குத்தினாற்போலேயிராநின்றது உங்கள் த்வநி. [தண்பெருநீர்த் யாதி] - குளிர்ந்த பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய்

ஒன்பதாம்பாட்டு - பண்புடை இத்யாதி. "வண்டொடுதும்பிகாள் - வேல்கொடுகுத்தாலொக்கும் நும்மின்குரல் - மிழற்றேன்மின்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மதுபாநமத்தமாய் இத்யாதி.

நீர்மையென்று - காநாநுகுணமான ஸ்வாபாகமூர்ச்சநங்களையறிகை; "வண்டு" என்றும், "தும்பி" என்றும் - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தரபேதம். ஆளத்தி - ஆலாபம். "பண்புரை" என்ற பாடத்திலே, "பண்பு" என்று - அழகாய், "உரை" என்று - ஶப்தமாய், அழகிதான ஶப்தத்தையுடைய வண்டென்றபடி. பண்ணைமுரலாநின்ற என்றத்விதீயார்த்தத்துக்கு, "பண்" என்று - காநமாய், "புரை" என்று - நெருக்கமாய், காநப்ராசுர்யத்தையுடைய வண்டென்று ஶப்தார்த்தம். "புண்புரை"- புண்ணினுடைய, புரையிலே - வாயிலேயென்றபடி. இவளுக்குப் புண்ணேதென்ன - முன்பே இத்யாதி. "பெருங்கண் - கண்ணன்" என்றந்வயிப்பது. நம்மாவியுண்டு - நம்முடைய ப்ராணனை †ப்ரஹரித்து. எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்; பிரிந்துபோனான் என்று ஶப்தார்த்தம். 'பண்

† 'அபஹரித்து' என்று பாடமானால் பன்னீராயிரப்படிக்குச் சேரும்.

அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம் இத்யாதி] - அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான். (௧)

பத்தாம் பாட்டு.

எழுநண்ணிநாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்
பழனநன்னாரைக்குழாங்கள்காள்பயின்றெனினி
இழைநல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே.

ஆ.—(எழுநண்ணி.) - அவன்கருத்துப்படியே நானும் முடிந்தேன்; என்னுடைய ஆக்கையுந் தளர்ந்தது; 'பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்! பயின்றெனினி?' என்றுசொல்லி, பின்னையும், 'நான்பட்டபாடு ஒருவரும் படாதொழிந்திடுக' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்தாளென்கிறது, இப்பாட்டு.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில், 'திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னைமுடிக்க மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழுநண்ணியென்று தொடங்கி] - இங்கேயிருந்து அவனை ஆஸ்ரயிக்கும் ஆசையைத்தவிர்ந்து, அவன்கருத்தின்படியே நானும்முடிந்தேன்; பழனங்களிலேயிருப்பதுஞ்செய்து நீங்கள் கோலினபடியேமுடிக்கவல்ல நாரைக்குழாங்கள்காள்! திரண்டு என், இனி? [இழையென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான ஶரீரமும் க்ரமேண பசைபற்றது. [தழையென்றுதொடங்கி] - இப்படி தளர்ந்து முடியப்புகுகிறவள், எம்பெருமானுடைய விஹாரதிஸம்ருத்தமாக என்கிறாள். நான்பட்ட து:க்கம் ஒருவரும் படாதொழிய வேணும் என்று தன்னுடைய கோலின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறாளென்றுமாம். நான்போக லோகமெல்லாமுடைய என்னார்த்திகாணாதே பிழைக்குமாகாதே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், 'பரமபதநிலயனோடே நாங்கள் ஒன்றபட்டுவிட்டோம்; இனி, உங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜநமென்?' என்று, சில நாரைத்திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

(அவன் நினைவுக்கிடாக), நாமும் - நாமும், எழுநண்ணி - போக்கிலேபொருப்பட்டு, நம் வானநாடனோடு - நமக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே யிருக்கிறவனோடே, ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருதயராய்விட்டோம்; பழனம் - நீர்நிலத்திலே, நல் - தர்ஶநீயமாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்கள்காள் - (திரண்டிருக்கிற) நாரைக்குழாங்கள்காள்! இனி பயின்றென் - இனிச் செறிந்து விசாரிக்கிறதுக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு? இழைநல்ல - (அவனுக்கு) ஆபரணம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - ஶரீரமும், பையவே - க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்யஸிப்பாநின்றது; (இனி, என்னுடைய வேண்டாமை யாலே), எங்கும் - எல்லாத் தேசமும், தழை - விஸ்தீர்ணமாய், நல்லவின்பம் - நன்றான

புடைவண்டொடு தும்பிகாள்! தண்பெருநீர்' என்று தொடங்கி, 'எழுநண்ணினன்;' ஆகையாலே, நும்மின்குரல் - புண்புரைவேல்கொடு குத்தாலொக்கும்-பண்மிழற்றேன்மின்' இத்யந்வயம் (௧)

ஸாவத்தை, தலைப்பெய்து - பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகக்கடவது. †புயக்குதல்-புயத்தல்: வாங்குதலாய் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன், இனி, நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?' என்க

[எழுநண்ணி இத்யாதி] - போக்கிலேயொருப்பட்டு, நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம். கடலைக் குளப்படியிலேமடுத்தாற்போலே தன்னையிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டு அகன்றான். நாமும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோடே ஒருமிடறானோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாயிருந்து நம்மைமுடிக்க எண்ணினபடியே நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்கநினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவெண்ணி இடக்கைப்புரி முறுக்குகை தவிர்ந்து நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் சந்தாநுவர்த்திகளாகையாலே அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பதாய், தொடங்கினகார்யம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - திரண்டு ப்ரயோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்ல நினையாதவன்றன்றோ உங்கள்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமாளையும் பிராட்டியையுஞ் சேர்க்கைக்கு விரகுபார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாக விருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விசாரிக்கிறன என்றிருக்கிறாள். "அவன் வேண்டுவாரைச் சேர்க்கையும் வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திர்யக்குக்கள்பணி" என்றிருக்குமிறே, ராமாவதாரத்தில் வாஸனையாலே. [வானநாடன்] - 'நாரைக்குழாங்கள்காள், என்கையாலே, உபயவிபூதியும் வேணுமோ ஓர்அபலையைமுடிக்கைக்கு! [இழைநல்ல வாக்கையும்] - ஆபரணத்தாலே அழகிதான ஶரீரமென்னுதல். ஆபரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலக்ஷணஶரீரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசைபற்றதென்னுதல். க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று -போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகத்வமாதல். [தழைநல்ல இத்யாதி] - ஈஶ்வர விபூதி ஸம்ருத்தமாகவேணும் என்கிறாள். நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலிறே. "தாந்தாம் முடியநினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழிய வேணும்" என்று எம்பெருமானார். "நான் முடிய என்னார்த்திகாணாதே லோகமடையப் பிழைக்கும்" என்று பட்டர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி, நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழுநண்ணி] - போக்கிலே ஒருப்பட்டு. [நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்] - கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாற்போலே தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டகன்றான். நாமும், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி

பத்தாம்பாட்டு - எழுநண்ணி இத்யாதி. "நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம், நாரைக்குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திரள இத்யாதி. மந்த்ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு என்றது- "பயின்றென்னினி" என்றத்தைப்பற்ற. போக்கிலே ஒருப்பட்டு என்றது - திருவடிச்சாருகையிலே ஒருப்பட்டென்றபடி. "வானநாடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† புயக்கற்றது என்பதற்குப் பன்னீராயிரப்படியில் அருளியதைப்பார்க்குமிடத்து, புய்க்குதல், புய்த்தல்-வாங்குதலாய், விடுகையைச்சொன்னபடி என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

யோடே ஒருமிடமுனோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுடனாகவிருந்து நம்மைமுடிக்கஎண்ணின படியே, நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி, இடக்கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் ஸந்தாநுவர்த்திகளாகையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பனவாய்த் தொடங்கின காரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்லாதவன்றன்றே உங்கள் மந்த்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமாளையும் பிராட்டியையும் சேர்க்கைக்கு விரகு பார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறன வென்றிருக்கிறாள். ‘‘அவன் வேண்டுவாரைச் சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திர்யக்குக்களுக்குப் பணி’’ என்றிருக்குமே, ராமாவதாரத்தில் வாஸனையாலே. ‘வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள்’ - என்கையாலே, உபயவிபூதியும்வேணுமோ ஒரபலையை முடிக்கைக்கு? [இழைநல்லவாக்கையும்]- ஆபரணத்தாலே அழகிதான ஶரீரமென்னுதல், ஆபரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலக்ஷண ஶரீரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னுதல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகமாதல். [தழைநல்லவித்யாதி] - ஈஶ்வரவிபூதி ஸம்ருத்தமாக வேணுமென்கிறாள். ‘‘தாந்தாம் முடியநினைப்பார் நாடுவாழ்க’ என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்’’ என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; ‘‘நான் பட்ட பாடு நாடு படாதொழிய வேணும்’’ என்று எம்பெருமானார்; ‘‘நான் முடிய என்னார்த்திகண்டு நோவுபடாதே, லோகமடங்கப் பிழைக்குமாகாதே!’’ என்று பட்டர். (௧௦)

ஹாவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. ‘‘ஒன்றினோம்’’ என்றதற்கு ஹாவம் - அவன்முடிக்க இத்யாதி. இடக்கைப்புரி முறுக்குகையாவது - வலக்கைப்புரி முறுக்குகைக்கெதிராக இடக்கைப்புரியாக முறுக்குகை. அதாவது - ப்ராதிகூல்யஞ்செய்கை யென்றபடி. ‘‘ரக்ஷஸிலைகாலேஷ்ஷு:’’ என்ற ஊயாளுக்களான நித்யஸூரிகள் ஹம்ஸையிலே பொருப்பதேராகளோவென்ன - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. ஸந்தாநுவர்த்திகள் என்றவிடத்திலே, ‘‘பெருமாளையநுவர்த்தித்த திருவடிபெருமாள் பிராட்டியைக் காட்டிலே விட்டுவந்தாரிறே’’ என்றருளிச்செய்கை. ‘‘நல்’’ என்றதற்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி. திரண்டு ப்ரயோஜநமென் - மந்த்ரித்து ப்ரயோஜநமென்? என்றபடி. பயிலுகை - திரண்டு மந்த்ரிக்கை. ப்ரயோஜநமில்லையோவென்ன - நான் அவன் கருத்தை இத்யாதி. திரளாகவிருந்து முடிக்க மந்த்ரிக்கிறபடியை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - முதலிகள் இத்யாதி. பக்ஷிகளுக்கு பிரிக்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன - அவன் வேண்டுவாரை இத்யாதி. ஆபரணத்தாலே அழகிதான வென்றது - பூர்வாவஸ்தையைப்பற்ற. பையவே க்ரமேண ‘‘புயக்கற்றது’’ என்றதற்கர்த்தம் பசுமையற்றதென்னுதல்; புயக்கிலே - போகையிலே, அற்றது - உத்யோகித்ததென்னுதல், இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் வ்யுத்க்ரமமாக ஶப்தநிர்வாஹம் - புயத்தல் இத்யாதி. பசுமையாலே; ஆகர்ஷகத்வம் மெலிதல். ‘‘எங்கும் - தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து - தழைக்க’’ என்றந்வயிப்பது. எங்கும் - விபூதியெங்கும், தழைத்து - நன்றானவின்பத்தைப்பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகவேணுமென்று ஶப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - ஈஶ்வரவிபூதி இத்யாதி. தான்முடிகிறவள் ‘‘லோகம் ஸம்ருத்தமாக வேணும்’’ என்கிறதென்னென்ன, த்ரிவிதமாகஸாவம் - தாந்தாம் இத்யாதி. பட்டர் நிர்வாஹம், வெறுப்பிலே. ‘பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள் - எழநண்ணி, நாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்;- பயின்றென்னினி? இழை நல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது ; எங்கும் தழைநல்லவின்பந் தலைப்பெய்து தழைக்கவே' இத்யந்வயம். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்துஎங்குந்தழைத்த பல்லூழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனைத்
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கும்மூவுலகும்உருகுமே.

ஆ.—(இன்பம்.) - பின்னையும், "விரோணஸம்ஜ்ஞாம்ஶ்ருதிஶஹ்ஹ்ய" என்னும் படியாலே தாமுளராய் மேல் அருளிச்செய்கிறார். அநுபவிதாக்களுக்கு நிரவதிக ஸுகாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமும் ஏதேனும் துர்த்தசைகளிலும் ஏத்தும்படி தனக்கருள்செய்த மாயனை, தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்த்தியை அநுஸந்திப்பார் என்படுவார்களோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியினுடையசீர்மை ஹ்ருதயத்திலே பட்டில் ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமென்று தொடங்கி] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஶயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு காலதத்த்வமுள்ளதனையும் தன்புகழை ஏத்தும்படி தனக்கு அருள்செய்த ஆஶ்சர்யபூதனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன் என்று மேலுக்கு] — ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் "ஒன்பது பாட்டிலுண்டான வ்யஸநம் ஸாவம்" என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்கிருக்கிற பத்தாம்பாட்டொன்றையுமுடைய இத்திருவாய்மொழி கேட்டால், விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியன் றிக்கே ஜீவியிலாரவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக, இதுகேட்ட ஸர்வலோகத்தினுடையவும் மநோவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இன்பந்தலைப்பெய்து - இன்பத்தை உண்டாக்காநின்றுகொண்டு, எங்கும் தழைத்த-எங்கும் வ்யாப்தமான, தன்புகழ்-தன்னுடைய குணப்ரதைகளை, பல்லூழிக்கு-காலதத்த்வமுள்ளதனையும், ஏத்த - ஏத்துமபடியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த - நிரவதிக க்ருபையைப்பண்ணின, மாயனை - ஆஶ்சர்யபூதனை, தென் - கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை ஒன்பதோடொன்றுக்கு - கீழொன்பதுபாட்டில் க்லேஶம்ஒருகூறும், (பத்தாம்பாட்டில் க்லேஶம்ஒரு கூறுமான இவற்றுக்கு), மூவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், உருகும் - ப்ரேமத்தாலே த்ரவியாநிற்கும். இது கலித்துறை.

இ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் பாசுரம் ஹ்ருதயத்திலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமித்யாதி] - எங்கும் தழைத்த இன்பம். [தலைப்பெய்து] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஶயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லூழிக்குத்தன் புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் தன் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த]-ஸம்

ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு மயர்வறமதிநலமருளிச்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னை ஒருவனையும் விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த - தன்புகழை பல்லூழிக்கு தனக்கருள்செய்த மாயனை] - அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிஶய ஆநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்கும் மொக்கப்பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நான் அநுபவிக்கும்படிபண்ணினான் என்றுமாம். இவர், "குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்" என்கிறது, 'தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த' என்றத்தைக் கொண்டிறே. நித்யஸூரிகளநுபவத்தையும், தமக்கு அவர்களோபாதி ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றுமொக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாறே அவர்களில் அவ்விருப்புத்தானே பேறாய்த்தோற்றிற்று. உபயரிலும் வ்யாவ்ருத்தியுண்டிறே இவர்க்கு. சடகோபன்சொல் என்றபரோக்ஷநிர்த்தேஶமாகையாலே தனக்கருள்செய்த என்னலாமிறே; "வால்மீகிர் பகவாந் ருஷி:" என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்] - "கீழொன்பது பாட்டிலும் உண்டான வ்யஸநம் ஸர்வம்" என்னும்படி வ்யஸநம்மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசைபோமே நோவுபட்ட ஒன்பதுபாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒரு பாட்டுக்கும், விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஸம்பிலராவர். கீழே, "நம்மூர்த்தயர் வந்திகேட்டு நாட்டுக்கு நோவுபடவேண்டா" என்றார்; பின்னையும் நாட்டுக்கு மையயில்பமே மோக்ஷித்துவிட்டது.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத் திருவாய்மொழியிற் பாசுரம் ஒருதடத்திலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியார் என்கிறார்.

[இன்பந்தலைப்பெய்து எங்குந்தழைத்த] - எங்குந்தழைத்த இன்பந்தலைப்பெய்து லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிஶயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லூழிக்குத் தன்புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமதிநலமருளிச்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னையொருவனையும் விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த - தன்புகழேத்த - பல்லூழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயனை] - அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிஶயாநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்குமொக்கப் பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நான்அநுபவிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம். இவர் "குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்" என்கிறது, "தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த" என்ற இத்தைக்கொண்டிறே. நித்யஸூரி

நிகமம் - இன்பம் இத்யாதி. "ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுருகும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - "உலகும்" என்றத்தைப்பற்ற.

"இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த" என்றது - ஆழ்வாருக்கு விஶேஷணமானபோது; "எங்குந்தழைத்த - இன்பந்தலைப்பெய்து" என்றந்வயம்; புகழுக்கு விஶேஷணமானபோது, இருந்தபடியே. அந்வயாநுகுணமாகவர்த்தம் - லோகமெல்லாம் இத்யாதி. யோஜநாந்தரத்துக்கு அர்த்தம்- அநுபவிப்பார்க்கு இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திலே "குணஜ்ஞாநத்தாலேதரித்தார்" என்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - இவர் குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. "தன்புகழேத்த" என்கைக்கு, அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து குணாநுபவம் பண்ணினரோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,

கள்அநுபவத்தையும், தமக்கு அவர்களோடொத்த ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றுமோக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தவாறே, இந்நோவு தானே பேறாய்த்தோற்றிற்று. "சடகோபன்சொல்" என்று பரோக்ஷநிர்த்தேசத்தாலே, தனக்கருள்செய்த என்னலாமிறே; "வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி:" (வால்மீகிர்ப் பகவாந்ருஷி:) என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்] - "கீழொன்பதுபாட்டிலும் உண்டான வ்யஸநம் ஸபலம்" என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒருபாட்டுக்கும். [மூவுலகும்உருகுமே] - ஆரேனுமாகிலும் தரியார். என்னுடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே நாடுஅழியவேண்டாவாகாதே என்றவர்க்கு, பின்னையும் நாட்டார்க்கு வைஷயிகமே பலித்துவிட்டது. 'எங்குந்தழைத்த- இன்பந்தலைப்பெய்து - பல்லூழிக்குத் தன்புகழேத்த - தென்குருகூர்ச்சடகோபன் - தனக்கருள் செய்த மாயனை-சொல்லாயிரத்துள் இவையொன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகும்.'

"உபஸ்த்ருத்ய ... ஶ்லோகபதம் ... । ... ஶோகஸ்ய ... நோபஜாயதே" (ராம பால-௨-௧). என்றத்தை அருளிச்செய்வர். தனக்கருள்செய்தவென்றதே, "தனக்கு" என்கிறதென் ? என்ன - சடகோபன் இத்யாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேசம் பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வால்மீகிர் இத்யாதி. பத்தென்றதே, "ஒன்பதோடொன்று" என்றதுக்கு பாவம்-கீழொன்பது இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸ்மாரக இத்யாதி. "தழைநல்ல" இத்யாதியில் பட்டர் நிர்வாஹத்துக்குச்சேர வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - என்னுடைய இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ஶ்லோகாநந்தரமுக்தாந் ... ஸ்வாநுபவகதாந் ... । ... ஸம்ஸாரி ... ஸந்தோஷம் ... ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ப்ராணஸ்தா ... விஹிதவிபவ, ... க்ருஷ்ணஸ்தா ... । ... தாபம் ... ஸம்ப்ரீதா ... ஸம்ஸாரமஸ்யஹர்ஷம் ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

இன்னுயிர்மால்தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
அன்றவனைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணாய் - பின்னை அவன்
தன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான்தளர்ந்தமாறனருள்
உன்னுமவர்க்குஉள்ளமுருகும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆறாந்திருவாய்மொழி—உருகுமால் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(உருகுமால்.) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்தாலே முடிந்து பின்னையும் கெடும்போதுகூட லப்த ஸம்ஜ்ஞராய் பிறந்த ஆழ்வார்

ஒ.—ஆறாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே முடிகல் எம்பெருமானைப்பெற்றுதரித்த லானை ஆழ்வாரை, இப்போது ஒருஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்டம், இருக்கும் வியத்தில் எம்பெருமான் தம்மோடே தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே உணர்ந்து, இன்னுயிர்ச்சேவலில் விஸ்லேஷத்தாலே ஸாவதாநோவோதநூவங்களுக்குப் பாத்தமில்லாதபடியான தசையிலே,—பிராட்டி ஸஹா ஸாதுமதரூஹம்" என்று ராமகுணஸ்மரணம்பண்ணி அதிப்ரீதையானாற்போலே ஸம்ஸ்லேஷதசையில் அவனுடைய வ்யாமோஹத்தை மிகவும் ஸ்மரித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் ஸ்ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மாரகதர்ஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரானவளவிலே, ஆஸ்வாஸகரமாம்படி ஈஸ்வரன் தன்குணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸ்சர்யப்ரகாரத்தையும், அநபஹ்ந்தவைசித்ர்யத்தையும், ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தையும், அதிஸயிதசீலத்தையும், ஆஸ்ரிதஸ்வ்யஸநத்தையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹபர்யவஸாநத்தையும், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமான ரக்ஷாகத்தையும், அநுஸ்வபவஸௌந்தர்யத்தையும், அதிநிவேஸநைஸ்ர்யத்தையும், அநுஸந்தித்து, இந்தகுணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யாநுபவத்தால் பிறந்த பரிதிப்தியத்தாலே, மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ — ஆறாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியில் - நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம் என்று விராஹம்ஆற்றமாட்டாமையாலே முடிகையிலே வ்யவஸிதராய் நின்றாராயிருந்தது; இத்திருவாய்மொழியில், அவன் குணங்களை அநுஸந்தித்து அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறாரா யிராநின்றது. குணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு அவன் முகங்காட்டவேணும்: இப்போது இங்கொரு ஸம்ஸ்லேஷமில்லை; ஸம்ஸ்லேஷமில்லாமையேயன்றிக்கே அநுபவாநுபவம் பண்ணுகைக்கும் ஆஸ்ரயமில்லாதபடியான வ்யஸநம் செல்லுகிறது. ஆனபின்பு, இது ஸங்கதமானபடியென்னென்னில், பெறில்,தரித்தல் அல்லாதபோது முடிதல்செய்யுமளவான இவர் தசையைப் பார்த்து இவர் ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே, இருக்கும் வியத்தில் தம்மோடே தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அவன் ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே யுணர்ந்து பிராட்டி "ஸஹா ஸாதுமதரூஹம் ராகவஸ்ய நிவேஸநே। ஸாஜ்ஞாதா நாரிஷா நிஷாதே ஸவ்ரஜ்ஞஸ்ருஜிதி।" என்று ராமகுணத்தை ஸ்மரித்து அதிப்ரீதையானாற்போலே, ஸம்ஸ்லேஷதசையில் தாழநின்று பரிமாறின அவனுடைய வ்யாமோஹாதிசயத்தை தத்காலத்திற்போலே விசதமாக ஸ்மரித்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராகிறார். ஆளவந்தார் 'அப்ரீதி'ஹர்ஷ மோஹநஸம்பாதம் என்றருளிச் செய்வர்.

ஈடு.—"எழநண்ணிநாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினோம்" என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தையிறே - கீழ் ; இவ்வளவில் வந்து முகங்காட்டி இவரைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இழத்தல் செய்யவேண்டும்படியான தசையாய்த்து. இவ்வவஸ்த்தையிலே, திருவடிசென்று கிட்டினபோது, முன்பு நேர்பட்ட வ்யஸநமுங் கிடக்கச்செய்தே, பெருமாளும் வாராதிருக்க, "ஸமாத்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்ய நிவேஶநே । புஞ்ஜாநா மாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ" (ஸமாத்வாதஶ தத்ராஹம் ராகவஸ்யநிவேஶநே | புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வ. காமஸம்ருத்திநீ) என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமாளுந் தானும் ஒருபடிப்படக் கலந்த கலவி வந்து பிராட்டிக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் தலைதடுமாறாகப்பிறந்த கலவிவந்து ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. அதுக்கடி, இவர் அதிகரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான இவருடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாவது ; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக்கேட்கையிலே பாரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஈஶ்வரனுடைய பாக்யமாவது; ஸம்வாதநுபவப்ரீதி உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட இவர் சொல்லுக்கேட்டு ஸம்வாத விஷயத்திலே ருசிபிறக்கவிருக்கிற சேதநருடைய பாக்யமாவது. இப்படி, * இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ஶ்லேஷம் வாரா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. "ஸமாத்வாதஶ" (ஸமாத்வாதஶ) - பிள்ளாய்! இன்று இங்ஙனே வெறுந்தறையாயிருக்கிற நான், எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட ராமகுணங்களை விளைநீரடைத்துக்கொண்டேன்காண்! என்றாளிறே. இங்கு, * இருத்தும் வியந்து தன்னில் "மூவலகுந்தன் னேறியா வயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தான்" என்று புறம்பேங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரோருவரளவிலுமிறே முறைகேடப் பரிமாறிற்று ; அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போது ஒரு

உருருமால் ப்ரவேஶ: வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - எழநண்ணி இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்இவர்க்கோடின வ்யஸநம் வரசாமகோசரமென்றபடி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இவ்வவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. பிராட்டிக்கு, திருவடியைக்காண்கையாலே ஸ்ம்ருதிகூடும், இவர்க்குக்கூடும்படியென்? என்னில்; "ஸத்ருஶாத்ருஷ்டசிந்தாத்யா: ஸ்ம்ருதிபீஜஸ்ய போதகா:" என்கிற ஸ்ம்ருதிஹேதுக்களில், இவ்விடத்தில் அத்ருஷ்டம் ஸ்ம்ருதிஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, இத்தை த்ரிவிதமாகக்காட்டுகிறார் - அதுக்கடி இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. ப்ரஸ்துதஶ்லோக வ்யாக்யாநம் - ஸமாத்வாதஶ இத்யாதி. ஒருபடிப்பட என்றது - "காலாயுநாத்யஸம்யோகே" என்கிறஸூத்ரத்தில், * அத்யந்தஸம்யோகத்தைப்பற்றத்விதியை இந்தஸூத்ரத்துக்கு உதாஹரணம்- "மாஸமதீதே," "க்ரோஶம் குடிலா நதீ" என்று. மாஸமதீதே என்றால் - ஒருமாஸமிடைவிடாதே அத்யயநம்பண்ணினான் என்றும், க்ரோஶம் குடிலாநதீ என்றால் - இரண்டரைநாழிகைதூரம் இடைவிடாதே வக்ரையாயிருக்கிறது நதியென்றுமிறேயர்த்தம். * வீற்றிருந்தேழுலகு முதலானவற்றிற் கலவியிருக்க, * இருத்தும் வியந்தில் அநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்தென்னுமதுக்கு நியாமகமேதென்ன ; உபயமும் ஏகார்த்தமாகையாலேயென்கிறார் - இந்து இருத்தும்வியந்து இத்யாதி. முறைகேடப்பரிமாறுகையாவது - இவரை ஶேஷியாகவைத்து, தான் ஶேஷபூதனாகப் பரிமாறுகை. "பரிமாறிற்று என்றார் அங்கு, அப்படியே. இங்கும் 'அறிகிலேன்றன்னுளனைத்துலகும்நிற்க' என்று தொடங்கி 'சிறியவென்னுருயிருண்ட' என்றார், முறைகெடப்பரிமாறினபடி தன்னையே

ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, தர்சநத்திற்கு [illegible] மேன்மை யுடையவன், அம்மேன்மையுங்கிடக்கச் செய்தே [illegible] வடிவழகையுஞ்சொல்லி, அதுதான் "இப்போதையாபந்" [illegible] தொரு பத்திபிறந்து, அவனுடைய சீலகுணஸம்பாதத்தாலே [illegible] தனைகாண்பானைப்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவத்தை இத்தலை [illegible] சேர்ப்பதே நம்முதலிகள்!" என்று வித்தராயருளிச்செய்கிறார். அப்ராப்தியுங் கிடக்கச் செய்தே. சீலகுணஸம்பாதத்தாலே [illegible] "அப்ரதிமப்ரபவ குணஸந்தாநம்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ்சந்தை இதுக்கு. "[illegible]" (பஹவோந்ருப) - சக்ரவர்த்தி, "பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணவேணும்" என்று கோலி, "நாம் அறுபதினாயிரமாண்டுகூட ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலைகிளர இப்படி வருந்தி யடிப்படுத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன்தலையில்வைத்தால் இதுபோறுக்குமோ?" என்றுபார்த்து, "இதுதன்னை நாட்டோடே சேரவிசாரித்துச்செய்வோம்" என்று, ராஜ லோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து, "[illegible]" (ஜநௌகோத்குஷ்டஸந்நாதோ விமாநம்கம்பயந்நிவ) என்று - சக்ரவர்த்தி மாளிகையதிர்த்துச் செய்யவேண்டும்படி ஆர்த்துக்கொள்ள, அத்தைக்கேட்டு, "நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப் போய்த்து; ஆனாலும் இவர்கள் [illegible] இவர்கள் வாக்காலே சொல்லக்கேட்டாலாகாதோ?" என்னுமத்தைப்பற்ற, "வாரீர்கோள்! '[illegible]' (கதம்நுமயிதர்மேண) என்று - அறுபதினாயிரமாண்டு சிறியத்தைப் பேரியது நலியாதபடியாகப் பூமிப்பரப்படைய நோக்கிக்கொண்டு, '[illegible]' (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாம்ஜரிதம்மயா) என்று "முத்தின்குடைநிழலிலேதிரிந்து எனக்கென்ன ஒருஸாகம்கோலாதே உங்களுடைய

சொன்னார்; ஆகையாலே இரண்டும் ஸார்த்தமாகையாலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவம் ஸ்ம் ருதிவிஷயமாய்த்து" என்றதத்பர்யம். "[illegible]" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்த்து என்றது - பரித்தபோது கண்ணாலத்தை நினைத்தாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானால் இப்போது [illegible] என்ன - அப்படிப்பட்ட இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியை [illegible] [illegible] - அப்படியே, மேன்மை இத்யாதி. அம்மேன்மையும் என்றது - * இருத்தும் வியந்தில் மேன்மையென்றபடி. தாழநின்று பரிமாறின் குணத்தையுமென்றது - "[illegible] செய்யும்சீர்மை" என்றத்தைப்பற்ற. "கார்முகில்வண்ணன்" இத்யாதியை நினைத்து - வடிவழ கையும் என்றது. * "இருத்தும்வியந்திற் கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து" என்னுமதுக்கு [illegible] ஸம்வாதம் - கடலை இத்யாதி. 'அருளிச்செய்வர்' - நஞ்சீயரென்றபடி. [illegible] யிலே தன்னைக்காணவேணுமென்று வ்யஸநப்பட்டவர்க்கு, இங்கே தன்னை [illegible]? என்ன - அப்ராப்தியும் இத்யாதி. அப்ராப்தியும் என்றது - ப்ரத்யக்ஷ [illegible] மன்றிக்கே ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தால் வந்த வ்யஸநமும் கிடக்கச்செய்தேயென்றபடி. [illegible], இவ்வாக் யம் - கீழே "குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்" என்றதுக்குச்சேர ஸங்கதமாய், * இன்னு யிர்ச்சேவலில் வ்யஸநமுங் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்குஸம்வாதம் - அப்ரதிமப்ப இத்யாதி. 'இதுக்கு - ஆளவந்தாருளிச்செய்யும் சந்தை - அப்ரதிமப்ரபவ குணஸந்தாநம்' என் றன்வயிப்பது. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. குணங்கள்நடுவேநடந்ததுமோவென்ன. ப்ரமாணம் - பஹவ இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. "[illegible]" என்றதுக்கர்த்தம் - சிறியத்தை இத்யாதி. முத்துக்களால் வந்த பாண்டரத்வமென்ற

ரக்ஷணதர்மத்தையே செய்துகொண்டுபோந்தேன்: நான் ஒருவார்த்தைகேட்டவிடத்து 'இப்போது நீயிருக்கச்செய்தேவேணுமோ ? க்ரமத்திலேசெய்துகொள்ளுகிறேம்' என்னுதல், அன்றியே 'கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ?' என்று வார்த்தைசொல்லுகையன்றிக்கே, படுகுலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதார்மிகன்கீழே யொதுங்க நினைப்பாரைப்போலே, என்னை விட்டு என்மகனேயமையுமென்று நீங்கள் விரும்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப்பண்ணின அபராதமேன் ?'' என்ன ; "நீ எங்களுக்குப் பண்ணிற்று ஓர்அபராதமில்லை ; உன்மகனுடைய குணாபராதங்கள் இதுக்கடி: நீ நோக்கிக்கொண்டு போந்தபடிகளில் ஒரு குறையில்லை ; குணவானாயிருப்பானொரு புத்ரனைப்பெற்று நாட்டைப்படுகுலையடித்தாய்காண் ! **"ஸஹவ:"** (ஸஹவ:) - உன்னளவல்லகாண் ரக்ஷணதர்மத்தில் அவர்க்கு உண்டான பரிப்பு. **"[illegible]"** (தாதுநாமிவ) - நாட்டிலே சிலரை குணஹீநரென்று நிந்தித்தும், சிலரை குணவான்களென்று கொண்டாடுகிறதும், "இன்ன ஆகரத்திற் போன்" என்று விலைபெறுமாபோலே, "இவ்வாஶ்ரயத்திலே கிடக்கிறகுணம்" என்றுய்த்து புறம்பு விலைபோவது. **"[illegible]"** (ஹ்ருதயாந்யாமமந்தேவ ஜநஸ்யதுணவத்தயா.)

முதற் பாட்டு.

உருகுமால்நெஞ்சம்உயிரின்பரமன்றிப்
பெருகுமால்வேட்கையும் என்செய்கேன்தொண்டனேன்
தெருவெல்லாங்காவிகமழ் திருக்காட்கரை
மருவியமாயன் தன் மாயம் நினைதோறே.

ஆ.—திருக்காட்கரைமருவியமாயன் பண்டு என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றங்களை நினைக்க நினைக்க ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே என் நெஞ்சு அழிஞ்சு நீராய்

திருவுள்ளம்பற்றி - புத்தின்தடை என்றது.படுகுலையடித்தவனை - குலையிலே பட்டுவிழும்படி யடித்தவனை ; ஹிம்ஸகனை என்றபடி. **"ஸஹவ:"** *என்ற ஶப்தம்ஆபேக்ஷிகமாகையாலே - உன்னளவல்லகாண் என்கிறார். அப்படிகுணங்களுண்டோவென்ன -* **[illegible]** *இத்யாதி. தாது: - ரத்னஸுவர்ணாதிகள். சிலரைநிந்திக்கிறது - இவருடையகுணம் இல்லாமையாலேயென்று கருத்து. குணமிடுபெறுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஹ்ருதயாநி இத்யாதி. ஆமமந்தேவ - கடைந்தவைபோலே யானுரென்றபடி.* **"[illegible]"** *இத்யயோத்யாகாண்டே தஶரதம்ப்ரதி ராஜலோக: தத்ரைவ,* **"[illegible]"** *இதி.* **"[illegible]"** *. இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிநம் ப்ரதி தாரா.* **"[illegible]"** *இத்யயோத்யாகாண்டே.*

உருகாநின்றது; இப்படிப்படாநின்றால் பாபங்களை நீக்காக தவிரலாமிறே; என்னுடைய நிரவயிகமான அபிநிவேசமானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை; நான் என்

ஜ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆச்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்தோறும் என்னெஞ்சு மிகவும் சிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமாலென்று தொடங்கி]- ஸர்வதாநுபவத்துக்கு ப்ரயோபகரணமான நெஞ்சு உருகாநின்றது; ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேசமானது மிகாநின்றது. இவ்வபிநிவேசாதிசயமானது பற்றித் தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. அதிசபலனான நான் என்னசெய்வேன்? [மாயன்] - ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நிற்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்சர்ய ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அபிநிவேசத்தாலே என்னெஞ்சு சிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

தெருவெல்லாம் - வீதிகள்தோறும், காவி கமழ் - செங்கழுநீர் பரிமளங்கமழும்படியான, திருக்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, மருவிய - பொருந்தி வர்த்திக்கிற, மாயன்தன் - ஆச்சர்யபூதனுடைய, மாயம் - அத்யாச்சர்யமான ஸௌந்தர்யசீலாதிகளை, நினைதோறும் - அநுஸந்திக்குந்தோறும், நெஞ்சம் - (அநுபவப்ரயோபகரணமான) நெஞ்சு, உருகும் - சிதிலமாய் த்ரவியாநின்றது; (அநுபவ ஸாரஸ்யாதிசயத்தாலே), உயிரின் பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவரிதாம்படி, வேட்கை - அபிநிவேசம், பெருகும் - அதிப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றது; தொண்டனேன் - அத்யந்த சபலனான நான், என்செய்கேன் - (மநஸ்ஸைத்தைர்யத்தை மாற்றவோ, அபிநிவேசத்தை பகஞ்சுரிப்படுத்தவோ, அநுபாவ்யகுணங்களை விலக்கவோ, ஆச்சர்யபூதமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ?) எதுசெய்வேன்? 'ஆல்' என்ற அசை - விஸ்மயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில நின்றருளின அவனுடைய ஆச்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்தோறும் என்னெஞ்சு சிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்!

[உருகுமால் நெஞ்சம்] - அநுபவத்துக்கு ப்ரயோபகரணமான மநஸ்தத்வம் சிதிலமாகாநின்றது. அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சு வேணுமே. "தொழுதெழு" என்கைக்கும் "நெடுநாளும் நேர்நிற்கில்மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிறே. நெஞ்சப்புக்கவனுக்கு வாய்க்கரையிலே தெப்பமொழுகுமாபோலே பரிகரமான நெஞ்சு சிதிலமாகாநின்றது. எதிர்த்தலையுமுண்டாம்படி பரிமாறஅறியான். அநுபவத்துக்குஇருவர்வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேசம் பெருகாநின்றது. அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவினளவன்றிக்கே ஆறு பெருகுமாபோலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றது. ஆலும் ஏவும் விஷாதாதிசய ஸூசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாதம் தோற்றச்சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சு உருகாதபடி தரிப்பேனோ? பெருகுகிற அபிநிவேசத்தையடைப்பேனோ? இதுக்கடியான அவன்

ரணங்களைத்தவிர்ப்பேனோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத்தைத் தவிர்ப்பேனோ? சாபலம் அஸந்நிவென்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. மறந்து பரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காவிகமழ்] - வேட்கைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்முடிய. குறுந்தெருவோடு பெருந்தெருவோடு வாசிபறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே உள்ளோடு புறம்போடு வாசிபறப் பரிமளம் அலைபெறிகிறபடி. தெருவெல்லாம் ஒருபரிமளம், உள்ளு லவலேசம். [திருக்காட்கரைமருவிய] - பரத்வதத்திற்காட்டிலும் அவதாரத்திற்காட்டிலும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம் நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம் காலாவயியையுடைத்து. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌசீல்யாதிகளையுடையவன். [மாயம்] - கிட்டின போது தாழநின்று பரிமாறினபடி. [நினைதொறே] - ஊணைநினைத்ததோறும், ஸௌசீல்யத்தைநினைத்தபோதும், ஒருவரும் ஒருவடிவும் இல்லாதாரைப்போலே தாழநின்ற சீலத்தை நினைத்ததோறும். வேறொப்ரகாரததாலே அநுபவிப்பிக்கவல்லன் அவன், ஒன்றிலே காலதத்வமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து புதியதாய் அநுபவிக்கவல்லர் இவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்" என்றவரிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்யங்களான பரிமாற்றங்களை நினைதோறும் என்னெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமால்நெஞ்சம்] - அநுபவத்துக்கு ப்ரதமோபகரணமான நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது. அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிறே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்குவாய்க்கரையிலேதெப்பமோழுகுமாபோலே, பரிகரமான நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது. "தொழுதெழு" என்கைக்கும், "நீயுநானுமிந்நேர்நிற்கில்" என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு இரண்டு தலையும் வேணுமென்கிறான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபிநிவேஶம் பெருகாநின்றது. பிள்ளாய், அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின் அளவல்ல, ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றது. [ஆல்] - விஷாதாதிஶயஸூசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாதந்தோற்றச்

முதற்பாட்டு.—உருகுமால் இத்யாதி. "திருக்காட்கரைமருவிய மாயன்தன்மாயம் நினைதொறும் - உருகுமால்நெஞ்சம்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி

காருத்தரங்களுக்குருகாநிற்க நெஞ்சை விசேஷிப்பானென்? என்ன - அநுபவத்துக்கு இத்யாதி. நெஞ்சுக்கு ப்ரதமோபகரணத்வமெப்படியென்ன - அநுபவிக்கைக்கும் இத்யாதி. அநுபவோபகரணமான நெஞ்சு ஶிதிலமானால் அநுபவிக்க விரகில்லையென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். நீஞ்ச இத்யாதி. வாய்க்கரையிலே - ஆற்றருகே. "அநுபவிக்கைக்கும் அநுபவித்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணும்" என்னுமதுக்குஅடைவே ப்ரமாணத்வயம் - தொழுதெழு இத்யாதி. "ஆல்" என்றதுக்கு ஸூசகம் - எதிர்த்தலையை இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கைக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸூசகமாதல், "பெருகும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தமாதல் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளாய் என்றது - உகந்தழைப்பாடு. விஷாதாதிஶயமேதென்ன - நெஞ்சம் இத்யாதி. அதாவது - "ஒருசீலமிருந்தபடியென்" என்று நடுபடுகிற மநஶ்ஶைதில்யத்தையும், "இந்தசீலாதிகளை உத்தரோத்தரம் அநுபவிக்கவேணும்" என்கிற அபிநிவேஶப்பெருக்கையும் தம்மால் நியமிக்கப்போகாத விஷாதாதிஶயமென்றபடி. தம்மால்இதுக்கொரு ப்ரதிக்ரியையில்லை என்னுமத்தை மூன்றுவாக்யத்

சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சை உருகாமல் காத்துக்கொள்வதோ? வேட்கை பெருகாமல் தகைவதோ? இவற்றுக்கடியான அவன் குணங்களைத் தவிர்ப்பதோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத்தைத் தவிர்ப்பதோ? சாபலம், அஹம் என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை; கைங்கர்யம் - மறந்து மீக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாங் காவிகமழ்] - நெஞ்சு உருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேது சொல்லுகிறது. [தெருவெல்லாம்] - குறுந்தெருவென்று அதிலே கட்டவொண்ணாதபடி, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே, உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறப் பரிமளம்அலையெறிகிறபடி. தெருவில் ஒரு பரிமளம், உள் ஒரு * வலவுருமஹ:. [திருக்காட்கரைமருவிய] - இத்தால், பரத்வத்திலும் அவதாரத்திலும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம், நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம், காலாவதியுடைத்து. [மாயன்] - ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழ நின்று பரிமாறினபடி. துறைவாளர் நிறைவாளரைப்பற்றி பநுவர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து அநுவர்த்தித்தபடி. [நினைதொறே] - ஊரை நினைதோறும், ஸௌந்தர்யத்தை நினைதோறும், ஒரு ஊரும் வடிவுமில்லாதாரைப்போலே தாழநின்ற சீலவத்தையை நினைதோறும். [நினைதோறும்] - எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? ஒன்றோடொன்று சேராதன பதார்த்தத்தை யநுபவிப்பிக்கவல்லனவன்; ஒரு குணந்தன்னையே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து க்ஷணந்தோறும் புதுமை பிறந்து அநுபவிக்கவல்லரிவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதம்" என்னுமவரிறே. (க)

தாலே யுர்ப்பிப்பிக்கிறார் - நெஞ்சை இத்யாதி. அவன்குணங்களை என்றது - "மாயன்" என்றதைப்பற்ற. ஆறல் கைவாங்கிறுப்போமென்ன - சாபலம் இத்யாதி. மறந்தாலோமென்ன - கைங்கர்யம் மறந்து இத்யாதி. "தெருவெல்லாம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சுருகுகைக்கும் இத்யாதி. காவி - செங்கழுநீர். "தெருவெல்லாம்" என்றதுக்கர்த்தம்:—"தெரு" என்று குறுந்தெருவாய், "எல்லாம்" என்று - நெடுந்தெருவாய், 'குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியற' என்று முந்தினவர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - குறுந்தெருவென்றுஅதிலே இத்யாதி. "தெரு" என்று - புறம்பு. "எல்லாம்" என்று - உள்ளாய். 'உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற' என்றதிரண்டாமர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - உள்ளோடு இத்யாதி. தெரு வெல்லாம் செங்கழுநீர் பரிமளமாகைக்கு ஹேது - ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கையாகையாலே என்று. தெருவிலே யன்றோ பரிமளமுள்ளதென்ன - தெருவில்ஒரு இத்யாதி. "காட்கரை" என்கையாலே - பரத்வம் வ்யாவ்ருத்தி; "மருவிய" என்கையாலே - அவதார வ்யாவ்ருத்தி. அவதாரத்துக்குக் குற்றமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. "மாயம்" என்று - பரிமாற்றம். தாழநின்றதுக்குத் துறைவாளர் இத்யாதி. "நினைதோறும்" என்கைக்கு நினை பரிமாறினதின் சாமாவதி - துறைவாளர் இத்யாதி. "நினைக்குந்தோறும்" என்கைக்கு நினைவும் விஷயபேதத்தாலே நினைவும் விவிதமாயிருக்குமென்கிறார் - ஊரா வில் வைவித்யமேதென்ன; விஷயபேதத்தாலே ஸ்ம்ருதிபேதமாக அருளிச்செய்தது; "மாயம்நினைதொறும்" இத்யாதி. இது விஷயபேதத்தாலே ஸ்ம்ருதிபேதமாக அருளிச்செய்தது; "மாயம்நினைதொறும்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்துக்காக ஏகவிஷயத்தன்னிலே ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே நினைக்கப்புகுவது - மாட்டாதொழிவது, பின்னையும் நினைக்கப்புகுவது என்பாட்டாலே மாட்டாதொழிவதாய் இப்படி ஸ்ம்ருதிபேதமென்று விவக்ஷித்து "நினைதொறும்" என்கிறதென்று ஸாவாக்யம் - எத்தனை காலம் இத்யாதி. இப்படி முடியச்செல்லுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; திருவாய்மொழியாலுமென்கிறார் - ஒன்றோடொன்று இத்யாதி. அப்படி யநுபவிப்பரோவென்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்யாதி. 'தெருவெல்லாம்' என்று தொடங்கி, 'நினைதொறும் - நெஞ்சம்-உருகுமால் - உயிரின் பரமன்றி - வேட்கை பெருகுமால் - தொண்டனேன் என்செய்கேன்' இத்யந்வய:. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைதொறுஞ்சொல்லுந்தொறும்நெஞ்சிடிந்துகும்
வினைகொள்சீர்பாடிலும்வேமெனதாருயிர்
சுனைகொள்பூஞ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பா!
நினைகிலேன்நான்உனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ஆ.—(நினைதொறும்.) - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவதான உன்னுடைய இக்குணங்களை நினைத்தல், சொல்லுதல், பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாநின்றன; "நீர் இங்ஙனே ஈடுபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்ததென்?" என்னில், - நான் "உன்னையடிமை கொள்ளுகிறோம்" என்று கொண்டு வந்து நீ என் திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை, நினைக்கலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நெஞ்சு இடிந்துகும்] - ஹ்ருதயம் கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. [வினைகொள் சீர்] - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவியவான கல்யாணகுணம்; சேஷ்டிதங்களோடு கூடின குணங்களென்றுமாம். குணமாவது - ஸௌசீல்யம்: சேஷ்டிதமாவது - இக்குணக்ருதமான தாழ்ந்த பரிமாற்றம்; "ஸகா ஸ்ரீ ஸஹாயஶ்ஶூதி" இதிவத். [ஆருயிர்] - ஆத்மா. [சுனைகொள் பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின அழகியசோலை. [என்னப்பா] - எனக்கு வஶ்யனானவனே! எம்பெருமான் தம்மோடு அக்ரமமாகப் பரிமாறினபடியை, விரபத்தாலே ஆட்செய்யும் நீர்மை என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், நிருபாதிகவஶ்யனான உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷப்ரகாரத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்று அவன்தன்னை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

சுனைகொள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை - பூஞ்சோலைகளையுடைய, தென் - தர்ஶநீயமான, காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு நிருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே! வினைகொள் - உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷாதிஶய வ்யாபாரப்ரகாஶகமான, சீர் - ஶீலஸௌலப்யாதிகுணங்களை, நினைதொறும் - ப்ரதிக்ஷணம் அநுஸந்திக்குந்தோறும், நெஞ்சு - அநுஸந்தாநோபகரணமான நெஞ்சானது, இடிந்து - ஶிதிலமாய், (அவ்வநுஸந்தாநம் அதிநிவேஶவாஸனையாலே வாக்வ்யவஹார விஷயமாய்க்கொண்டு), சொல்லுந்தொறும் - சொல்லத்தொடங்கின க்ஷணந்தோறும், உருகும் - நெஞ்சுதான் நீராயுருகாநின்றது; (அவ்வதிநிவேஶமொட்டில்† நில்லாமையாலே), பாடிலும் - ("பாடியிளைப்பிலம்" என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்)பாடி யரிக்கத்தேடிலும், எனதாருயிர் - காணியான என் ஆத்மாவானது, வேம் - (ரஸாதிஶயம் ஆற்றமாட்டாமையாலே) பரிதப்தமாகாநின்றது; (ஆதலால்), நான் - (ஏவம்விதனான) நான், உனக்கு ஆட்செய்யும் - உனக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுகைக்குறுப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன் - நினைக்கவும் க்ஷமனாகிறிலேன்.

† 'அவ்வதிநிவேஶமொருமட்டில்' என்று ஒரு ஸ்ரீகோஶம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தன்னைக் குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேன் என்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்க உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவைப் பெறச்சொல்லவொண்ணாதபடி ஸ்லதராகி மிகும், மறக்கமாட்டார், திரிபட்டுப் நினைக்கவென்றிழிவர். இப்படிப் பலகால் நினைக்க உபக்ரமித்துத் தலைக்கட்டமாட்டாதே சொல்லாநிற்பது, [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவரிய விஷயம் சொல்லவொண்ணாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாதிருக்க, 'சொல்லுந்தொறும்' என்கிறது - "என்னுமெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே மநஸ்ஸஹகாரமொழிய வாஸநையாலே வாக்குப் பேசத்தொடங்கும்: செவி வழியாலே புக்கு நெஞ்சை அழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துருகும்]-நெஞ்சுகட்டழிந்து நீராகாநின்றது; பெருக்காற்றிற் கரையிடிந்து விழுந்து பின்பு நீராய்க்கரைந்து போமாபோலே ஈரிப்பமாகாநின்றது. [வினைகொல்சீர்] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம்: ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றது. அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையாவது - சேஷ்டிதம்: அதாவது விலக்ஷணமான தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம்: "ஸௌசீல்யவஸாயத்தி' என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடிலும்] - அடைவுபடப் பேசமொழிய ப்ரமேயத்தாலே பாடவொட்டாண்டு, அதனைச் செப்பினார். [வேம்எனதாருயிர்] - மனஸ்ஸையன்றியே அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தஹியாநின்றது. வயிரத்தைப்பற்ற வேவாநின்றது. "அதாஹ்யம்" என்கிறது அக்நிக்கு: ஸமவத்குணம் அழிக்கமாட்டாததில்லை. புறம்புள்ளார்க்கு ஆஶ்வாஸஹேதுவான குணங்கள் என்னையொருவனையும் சுடாநின்றது; எல்லார்க்கும் குளிர்த்தியைப்பண்ணும்பனி தாமரையை அழிக்குமாபோலே. [சுனைகொள்பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின தர்சநீயமான சோலை. [தென்காட்கரை என்னப்பா] - நிருபாதிகவாத்ஸல்யம் தோற்ற ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனே! இவையாய்த்து இவரை யழித்தது. சுனைகள் - சீலத்துக்கு ஸ்மாரகம். சோலை - வடிவுக்கு ஸ்மாரகம். ஸந்நிதி - ஸௌலப்யத்துக்கு ஸ்மாரகம். [நானுனக்காட்செய்யும் சீர்மை - நினைகிலேன்]- நான் உனக்கடிமை செய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன். "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்று பாரித்தவன். [உனக்கு] - ஸர்வசேஷியான உனக்கு. [ஆட்செய்யும் சீர்மையே] - அவன் தாழநின்று பரிமாறினபடியை, விபரீதத்தாலே 'ஆட்செய்யும் சீர்மை' என்கிறார். [நினைகிலேன்] - நினைப்பதனில் நெஞ்சழியாநின்றது.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து, உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவுமாறாதே செல்லவொண்ணாதபடி ஶிதிலராகி மிகும், ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; திரியநினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவே யரிதானவிஷயத்தைச் சொல்லவொண்ணு

இரண்டாம்பாட்டு - நினைதோறும் இத்யாதி. "தென்காட்கரை யென்னப்பா - நானுனக்காட்செய்யும் சீர்மை - நினைகிலேன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

"நினைதொறும்" என்று நினைவில் வைவித்யமேதென்ன - நினைக்கவேன்று இத்யாதி மீண்டார் என்னுமளவும். நினைக்கவே யரிதான இத்யாதி வாக்யாந்தரம் "பின்னை சொல்லும்படி

தென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே. "மநஃபூர்வோவாகுத்தர:" (மநஃபூர்வோவாகுத்தர:) - என்கிற கணக்கன்றிக்கே, "குறளாகியவஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே, இவருடைய வாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே; அந்த வாஸநையாலே அஹ்ருதயமாகச் சொல்லாநிற்பர்; அதுதான் செவிவழியாலே உள்ளே புக்கு ஊற்றிருந்து. கண்டாகவிலயமாகையாலே நெஞ்சையழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]- நெஞ்சு கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. பெருக்காற்றின்கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து போமாபோலே, ஓர் அவயவியாக்கிக் காணவொண்ணாதபடி உக்குப் போகாநின்றது. [வினைகொளித்யாதி] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் து:கநிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றன; அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையென்று – சேஷ்டிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம். "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" (ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடிலும்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய, ஆர்வத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு; அத்தைச் செய்யிலும். [வேமெனதாருயிர்] - மநஸ்ஸையன்றிக்கே, அசாஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தஹியாநின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் குளிர்த்தியைப் பண்ணக்கடவதான பனி தாமரை யொன்றையும் கருகப்பண்ணுமாபோலே, ஸகலது:கநிவர்த்தகமான குணங்கள் எனக்கு பாதகமாகாநின்றன. [வேமெனதாருயிர்]-"அதாஹ்ய:"(அதாஹ்யம்) என்கிறது அக்நிக்கு, ஸௌவத்குணங்கள் புக்கழிக்கமாட்டாததில்லை [சுனையித்யாதி]- தம்மைக் குமிழ் நீரூட்டின ப்ரதேசங்கள். சுனைகளையும் தர்சநீயமான சோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலே நிருபாதிகபந்துவாய் ஸந்நிஹிதனானவனே! [நினைகிலேன்நான் உனக்காட்செய்யும் நீர்மையே] - நான் உனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன். [நான்] -"வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்றிருந்த நான். [உனக்கு]-வகுத்த சேஷியானவனுக்கு அவன்தாழநின்று பரிமாறினபடியை, விஷயத்தாலே 'ஆட்செய்யும்நீர்மை'

யென்னென்னில்" என்ற சங்கையைப் பூரிப்பது. பரிஹாரம்-மந:பூர்வ இத்யாதி. நினைதொறும் நெஞ்சிடிந்துகக்கூடும்; சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்படி யென்? என்ன -அதுதான் இத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தவிவரணம் - பெருக்காற்றில் இத்யாதி. கொள்கை - ஜயிக்கை. பாபத்தை ஜயிக்கையாவதேதென்ன-பாபஹரமான இத்யாதி. "எனது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து கீழ்வாக்யத்துக்குஸஹிதம்-ஸர்வர்க்கும் இத்யாதி. ஸ்வகார்யமான சேஷ்டிதத்தையுடைய சீலமென்றிரண்டாமர்த்தம். வினை - சேஷ்டிதம். கொள்கை - உடைத்தானை. தாழநின்ற பரிமாறினதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸுக்ரீவம்நாதம் இத்யாதி. "ஸர்வலோகஸரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே । ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி" இதி மாருதிம் ப்ரதிலக்ஷ்மண:. என்றுமாம் என்றது - "வினைகொள்சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரங்காட்டினபடி. "சொல்லுந்தொறும்" என்றதுக்கும், "பாடிலும்" என்றதுக்கும் பேதமென்னென்ன-அடைவுபட இத்யாதி. ஆர்வத்தாலே-ப்ரீதியாலே. "ஆருயிர்" என்றதுக்கு பாவம் - மநஸ்ஸை இத்யாதி. "எனது" என்றது - எனக்கொருவனுக்குமென்றபடியாய், ஸர்வர்க்கும் து:கநிவர்த்தகமான குணங்கள் உமக்கு பாதகமாவானென்னென்ன, த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறாரென்னுதல். "ஸர்வர்க்கும் து:கநிவர்த்தகமான" இத்யாதிவாக்யத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறாராதல்-எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி. அதாஹ்யமானதை வேவக்கூடுமோவென்ன - அதாஹ்யமென்கிறது இத்யாதி. சுனைகளையும் சோலைகளையும் ஸஹிதஞ் சொன்னதுக்கு பாவம்- தம்மை இத்யாதி. குமிழ்நீரூட்டின - தலஸ்பர்சியாக அமிழப் பண்ணின. ஸப்தார்த்தம் - சுனைகளையும் இத்யாதி. "நான், உனக்கு" என்ற பதத்வயத்துக்கும் பாவம்-வழுவிலா இத்யாதி. அவன் தாழநின்று பரிமாறுகிற ப்ரகாரணத்திலே, "நீ எனக்காட்செய்யும் நீர்மை" என்னாதே, "நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை" என்பானென்? என்ன - அவன்தாழ

என்கிறார். அவன் தமக்காட்செய்த நீர்மையை 'நான் ஆட்செய்யும் நீர்மை - நினைகி லேன்' என்கிறார், இச்சோலையையும் இழக்கவோ என்றுதேற்ற. 'நானுனக்காட்செய் யும்நீர்மை' என்பானேன்? "நீயெனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்றுஞ்சொல்" என்ன,— "இச் சோலையை யிழப்பரோ பாவியார்" என்று எம்பார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர்மையால்நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புகுந்துஎன்னை
ஈர்மைசெய்துஎன்னுயிராய் என்னுயிர்உண்டான்
சீர்மல்குசோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்
கார்முகில்வண்ணன்தன் கள்வம்அறிகிலேன்.

ஆ.— (நீர்மையால்.) - உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்படச்செய்த துண்டோவென்னில்,— 'அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப் புகுந்து, தன் குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை யாப்த்து, என்னுயிராய், என் னுயிரை பூஜித்தருளினான்; முந்துற மெய்யரைப்போலே வந்துபுகுந்தபடியும், பின்னைச் செய்தபடியும், ஒருவன்வஞ்சித்தபடி ஒன்றுமறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "அடிமைகொள்ளுகிறேன்" என்று க்ருத்ரிமத் தாலே என்னை விச்வஸிப்பித்து என்னுள்ளேபுகுந்து தன் குணங்களாலும் அக்ரமப்ர வ்ருத்திகளாலும் அவன் என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையாலென்று தொடங்கி] - தான் சேஷியாகவும் நான் சேஷமாகவும் நான் நினைத்தபடியே என்னோடே பரிமாறுவாரைப்போலே க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்து தன் குணங்களாலே என்னை ஈடுபடுத்தி எனக்குத் தன்னையல்லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை பூஜிப்பதுஞ் செய்து அத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் தெரியும்படியிருக்கிற திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ் செய்து எனக் குப் பரமபந்துவுமாய் என்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையுடைய னாயிருந்துள்ளவனுடைய என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின குணசேஷ்டிதங்களை அறிய க்ஷமனாகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், உதாரமான காளமேகஸ்வபாவனானவன் முறைமையிலே வரு வாரைப்போலேகிட்டித் தான் தாழநின்று பரிமாறின முறைகேடான க்ருத்ரிமத்தையே யறுதியிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

நின்று இத்யாதி. விநயத்தாலே - நைச்யத்தாலே. அவன் தாழநின்று பரிமாறினானாகில் விநயத் தாலே சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அவன் தமக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - நானுனக்கு இத்யாதி. 'கனைகொள்' என்று தொடங்கி. 'என்னப்பா - வினைகொள்சீரை - நினை தொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்: பாடிலும் - எனதாருயிர் - வேம்; ஆகையாலே, நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்' இத்யந்வயம். (உ)

நீர்மையால் - ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தமாகிற நீர்மையை ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து - தன்வசமாக்கி, புகுந்து -, (தன்சீலஸௌலப்யாதிகளுக்கு ப்ரகாசகமான சேஷ்டிதங்களாலே), என்னை ஈர்மைசெய்து - என்னை ஈருந்தன்மையைப்பண்ணி, என்உயிர் ஆய் - (இவ்விரண்டாகாரத்தாலும்) எனக்கு தாரகனாய், என்உயிர்உண்டான் - என்னைப்புஜிக்குமவனாய்க்கொண்டு, சீர் மல்கு - மதுபுஷ்ப ஸம்பத்ஸம்ருத்தியையுடைத்தான, சோலை - சோலையையுடைய, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையில் ஸந்நிதியாலே, என் அப்பன் - எனக்குஉபகாரகனாய், கார்முகில்வண்ணன்தன் - கார்காலத்துமேகம்போலே அதிசயித ஔதார்ய ஸ்வபாவனானவனுடைய, கள்வம் - முகப்பொன்றும் முடிவொன்றுமான க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். நீர்மையென்று - சீலாதிகளாய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம்.

இ—மூன்றாம்பாட்டில். அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து தன்படிகளைக் காட்டி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அநுஸந்திக்க க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை நீர்மையால் ஈர்மைசெய்து] - தான் மோக்ஷியாய் நான் மோக்ஷமான முறையிலே "பரிமாறவாறும்" என்று நெஞ்சை இசையப் பண்ணி க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்தான்; முறைகெடப் புகுரவென்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாகிறது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிறே. அது ஏதென்னில் [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாகிறது — தாழநின்று பரிமாறுகையும், அதுக்கடியான சீலமும். [என்னை] - "முறையிலே பரிமாறவாறும்" என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை; [ஈர்மைசெய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச்செய்து. தான் தாழ்ந்தசெயலாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்தென்னுதல்; என்னை நீராம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு தாரகராவாரைப்போலே புகுந்து என்னையழித்தான்; வாதகனாய்ப்புகுரில் இவர் இசையாரிறே; இருவரும் கூட புஜிக்கவிழிந்து போக்தா தானேயானான்; அன்றியே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, என்னை புஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்குசோலை] - அழகுமிக்கசோலை. என்னோடு கலந்த இத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் அவ்வூர்ச் சோலையே கோட்சொல்லித்தாரா நின்றது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸுலபனுமாய் நிருபாதிக ஸந்நிதியுமானவன். என்கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாயிருக்கிற ஸந்நிதியும் தோற்ற ஸந்நிஹிதனானவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேகம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற் செவ்வியிருப்பது. "தூ நீர்முகில்போல் தோன்றாய்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி அநுபவிப்பித்துப் போரநின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வம் அறிகிலேன்] - முகப்பிலேபொன்றாய் முடிவிலேயொன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நிற்கிறதிலே எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாதிகன் இப்படி தாழப்பரிமாறுகை கூடாது; நான் ப்ரமிக்கிறேனோ? ஸம்ஶ்லேஷத்திலும் "மருள்தானீதோ" என்றவரிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அடிமைகொள்ளாவென்று உருத்து, தன் படிகளைக் காட்டி ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினபடிகளை அநுஸந்திக்க ஈடுபடுகிறேனென்கிறார்.

[நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை ஈர்மைசெய்து] (நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புகுந்து என்னை - நீர்மையால் - ஈர்மைசெய்து)—தான் மோக்ஷம் தான் மோக்ஷ ஹேதுவுமான முறையிலே பரிமாறவேணுமென்று நெஞ்சை இசைவிப்பன்னி, க்ருத்ரிமித்துப்புகுந்தான்; முறைகேடப் புகராவென்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாவது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச்செய்கையிறே. அதேதென்னில்: [நீர்மையால்-என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாவது - தாழநின்று பரிமாறுமதுவும், அதுக்கடியான சீலமும். [என்னை]-"முறையிலே பரிமாறவாரும்" என்றத்தை மேல்வென்றிருந்த என்னை. [ஈர்மை செய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச் செய்து. தன் தாழ்ந்த செயல்களாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்து என்னுதல்; என்னை நீராம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு தாரகனைப்போலேபுகுந்து என்னையழித்தான். போக்தாவாய்ப் புகரில் இவர் இசையாரே! இருவருங்கூட வ்யாஜக்கட்டுக்குந்து போக்தா தானேயானான்; அன்றிக்கே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை ஸாத்ம்யப்படுத்தச் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்கு சோலை] - அழகுமிக்க சோலை. என்னோட்டைக் கலவியால் அவனுக்கு உண்டான பௌஷ்கல்யம் அவ்வூர்ச்சோலையே கோட்சொல்லித்தாரானின்றது. [தென்காட்கரையென்னப்பன்] - ஸௌலப்யமாய் நிருபாதிகபந்துவுமானவன்; என்கார்யத்துக்குத் தானேகடவனாயிருக்கிற ஸம்பந்தத்தோற்ற ஸந்நிதியுடையனாயிருக்கிறவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேகம்போலேயாய்த்து, அவன் வடிவிற் செவ்வியிருட்டது. "கார்முகில்போல் தோன்றுமே" என்று

மூன்றாம்பாட்டு.—நீர்மையால் இத்யாதி. "நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புகுந்து - கள்வம் அறிகிலேன்" என்று பதங்களைக் கூட்டித்தருவதாகவே - அடிமை இத்யாதி.

ஈர்மை - ஈடுபாடாதல்; ஆர்த்ரதையாதல். வஞ்சித்துப்புகுந்த ப்ரகாரத்தை [illegible] - தான்மோக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்க [illegible] - முறைகேட இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்கையாவது இத்யாதி. அதேதென்னில் என்றது - மற்றொன்றைச் செய்கையேதென்னில் [illegible] - நான்தாழ்ந்த இத்யாதி. ஈருந்தன்மை - [illegible]. ஈரப்பாட்டை இத்யாதி. ஈரப்பாட்டை விளைக்கை [illegible] - என்னை நீராம்படி இத்யாதி. ஈரப்பாடு என்று - ஆர்த்ரதையாய், ஆசையை [illegible]. "ஈர்மைசெய்து" என்றதின் முந்தினவர்த்தாநுகுணமாக ஸ்வாபம் - எனக்கு தாரகனை இத்யாதி. போலேயென்றது - "ஆய்" என்றதுக்கர்த்தம். தாரகனைப்போலே புகுருவானேன்? என்ன - போக்தவாய இத்யாதி. "உண்டான்" என்றதுக்கு ஸ்வாபம் - இருவருங்கூட இத்யாதி. "ஈர்மைசெய்து" என்றதின் த்விதீயார்த்தாநுகுணமாக ஸ்வாபம் எனக்குத்தன்னால் இத்யாதி. "சீர்" என்று - ஸ்ரீயாய், அழகென்றபடி. சோலையை வர்ணித்ததுக்கு ஸ்வாபமாதல், "உண்டான்" என்றவநந்தரம் "சீர்மல்கு" என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஸ்வாபமாதல் - என்னோட்டை இத்யாதி. "தென்காட்கரை" என்கையாலே-ஸௌலப்யம், "அப்பன்" என்கையாலே - வாத்ஸல்யம். [illegible] விவரிக்கிறார் - என் கார்யத்துக்கு இத்யாதி. "என்னுயிருண்டான்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக "கார்முகில்வண்ணன்" என்றதுக்கு ஸ்வாபம் - என்னோட்டை இத்யாதி. * மாடக்கூத்தனிலாசைப்பட்டபடியே * திருத்தும் வியந்தினில் அநுபவித்தத்தை நினைக்கிறாராகில், அது ஸம்ருத்தியாய்ராதே அதுஸ்வாபமாய்த்

இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி யநுபவிப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வமறிகிலேன்]-முகப்பிலோன்றாய் முடிவில் ஒன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை; அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நின்ற நிலை எனக்கு ஒன்றுந்தேரிந்திருக்கிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாதிகன் இப்படித் தாழநின்று பரிமாறுகை கூடாது; நான்ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ச்லேஷத்தில் "மருள்தானீதோ?" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். (ங)

நான்காம் பாட்டு.

அறிகிலேன்தன்னுள் அனைத்துலகும்நிற்க
நெறிமையால்தானும் அவற்றுள்நிற்கும்பிரான்
வெறிகமழ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
சிறியவென்னுயிருண்ட திருவருளே.

ஆ.—(அறிகிலேன்.) - உம்முடையதிறத்தில் அவன் அங்ஙனே அதிநிவிஷ்டனானால் † சிகலுண்டோவென்னில்?-அதிநிவிஷ்டனானால்தான், மற்றுஆச்ரிதரோடு நெறிகேடாகக்கலந்து பரிமாறுமாபோலே பரிமாறவமையாதோ? தான் என்னை ஸ்ருஜித்தருளி நெறிகெடும்படி பரிமாறவேணுமோ? இவ்வதிநிவேசத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், தான் சேஷியாயும் ஜகத்தெல்லாம் சேஷமாயும் முறைமை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அவ்வளவன்றிக்கே அதிக்ஷுத்ரனான என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறியநிலமன்று என்கிறார்.

[வெறி] - நாற்றம்.

ப.—அநந்தரம், முறைதப்பாதபடி ஸர்வாதாரபூதனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவானவன், அதிக்ஷுத்ரனான என்னோடு கலந்தநுபவித்த ஸௌசீல்யாதிசயத்தாலே வந்த மஹோபகாரத்தை அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

தன்னுள் - தன்ஸங்கல்பைகதேசத்திலே, அனைத்துலகும் - ஸமஸ்தலோகபதார்த்தங்களும், நிற்க - தருதமாகா நிற்க, தானும் - தானும், நெறிமையால் - (சரீராத்மஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான சேஷசேஷிதவமாகிற) முறையாலே, அவற்றுள் - அவற்றுக்குள்ளே, நிற்கும் - , பிரான் - உபகாரகனாய், வெறிகமழ் - விலக்ஷணமான பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேநிற்கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன், சிறிய என் - அதிக்ஷுத்ரனான என், ஆருயிர் - ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட - மேல்விழுந்தநுபவித்த, திருவருள் - ஸௌசீல்யோபகாரத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன்.

தேர்றுவானேன்? என்னில், தநாசீந்தபுத்தி பிறக்கையாலேயென்கிறார் - தூநீர் இத்யாதி. கள்வமேதென்ன - முகப்பில் இத்யாதி. அதேதென்ன - அடிமைகொள்ள இத்யாதி. "கள்வம்" என்றுவைத்து, "அறிகிலேன்" என்கிறதென்னென்னில்-ஸர்வாதிகன் இத்யாதி. * இருத்தும் வியந்திலநுஸஷ்யம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகமப்தங்காட்டுகிறார் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (ங)

---

† சிகல் - குறைவு அல்லது கேடு.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தான் சேஷியான முறை தப்பாதே எல்லாரோடுங் கலக்கிறவன் அதிக்ஷுத்ரனை என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க] - தன் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி ஸகலலோகங்களும் நிற்க: ஸகலாபாஶ்ரயமானவன்கிடீர் என்னைத் தனக்கு அபாஶ்ரயமாக நினைத்தான்! [நெறிமையால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும்] - சேஷியான முறை தப்பாமே அவற்றின்கீழே நிற்குங்காணும், என்கிறவன் பக்கலிலுங்கிடீர் முறைகேடப் பரியாறுகிறது! [பிரான்] - என்னை யொழிந்தார் விஷயத்தில் உபகாரகன்கிடீர் என்னையழிக்கிறான்! எதிரிகளை அம்பாலேயழிக்கும்: என்னை குணத்தாலே அழித்தான். மத்யஸ்தராக வேணுமாகாதே ரக்ஷிக்கும்போதைக்கு! அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [வெறிகமழ் சோலைத் தென்காட்கரை] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேஶ்யமாவதே! பரிமளம் அலைமெறியாநின்றுள்ள சோலை. [என்னப்பன்] - உபகாரகன்கிடீர் அழித்தான். [சிறியவென்னுயிர் உண்டதிருவருளே] - அதிக்ஷுத்ரனை என்னாத்மாவை யழித்த வ்யாமோஹம் அறிகிறிலேன். பெருமைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சிறுமைக்கும் தமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறார். நித்யஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து, இவர் தம்மை நினைத்திருப்பது; நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக வாய்த்து, அவன் இவரை விரும்புவது; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது; வ்யாமோஹம் முறையை யழிக்குமிறே. "மூவுலகும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்" என்கிறதத்தையிறே இவர் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. தான் சேஷியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன், அதிக்ஷுத்ரனை என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலேசெய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிற்றிலேன். [தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க] - என்னையொழிந்த விஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடீர் பண்ணிப்போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளே தன் சேஷித்வமுறையாலே நிற்குமவன், இவரொருவர் விஷயத்திலுமிறே இப்படி முறைகேடப் பரிமாறிற்று! "மூவலகுந்தன் நெறியாவயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ரளயாபத்திலே ஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன், என்னையொருவனையும்

நாலாம்பாட்டு.—அறிகிலேன் இத்யாதி. "நெறிமையால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும்பிரான் - சிறியவென்னுயிருண்ட திருவருள் - அறிகிலேன்" என்ற அந்வயக்ரமத்தைக் காட்டுகிறது - தான் சேஷியான இத்யாதி.

அந்வயமுகேந ஸாரம் - உகப்பாலே இத்யாதி. "பிரான்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸாரம் - என்னையொழிந்த இத்யாதி. விவரணம் - ஸகல இத்யாதி. * இருக்கும்விடத்திலுமஸூம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தங்காட்டுகிறார் - மூவுலகும் இத்யாதி. "தன்னுள்" என்றதுக்கு - தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்தது, தன்வயிற்றிலே என்றர்த்தாந்தரமாதல், "பிரான்" என்றதுக்கர்த்தமாதல் - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. "என்னுருயிருண்ட"

அழித்தான். ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழிக்கும், அநுகூலரை குணத்தாலேயழிக்கும். மத்யஸ்தரைப்போலேயாகாதே அவன் ரக்ஷிப்பது! அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. [வேறியித்யாதி] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேஸ்யமாவதே! பரிமளம் அலை எறியாநிற்பதான சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாதகன் கிடீர்அழித்தான்! [சிறியவென்னுருயிருண்ட] - சிறியேனுடைய நற்சவலை - அதிக்ஷுத்ரனுன என் ஆத்மாவை. அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லைகாணவோண்ணுதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கும் எல்லையில்லையாக நினைத்திருக்கிறுர். [என்னுருயிருண்ட] - இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திரா நின்றுர்; அவன் இவரை நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றுன். "இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்தால்ப்ரயோஜநமேன்? இவர் தம்மைத்தாம் அறிந்தாரோ?" என்று மேல்விழா நின்றுன். [திருவருள் - அறிகிலேன்] - இது முன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததோன்றன்றே; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது? வ்யாமோஹம் முறையழிக்குமிறே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து
உருவமும்ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்
திருவளர்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
கருவளர்மேனி†நங்கண்ணன்கள்வங்களே.

ஆ.—(திருவருள்.) - 'திருவருள்செய்பவன்போலே என்னுள்ளேபுகுந்து, என்னை ஸ்வீகரித்தருளுகை யன்றியே என்னுருவமுங்கூட ஸ்வீகரித்தருளினன்; ஒருவன் அபிநிவேசமிருக்கும்படியே இது! முந்துறவந்து புகுந்தருளினபடி அது! பின்னை நின்று செய்தருளினபடி இது! ஒருவன் கள்வங்களே!' என்கிறுர்.

என்றத்தைப்பற்ற - என்னையொருவலையும்அழித்தான் என்றது. ப்ரதிகூலரையொழிய, அநுகூலரையழிக்குமோவென்ன - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. குணத்தால்வந்த அழிவு அழியுமோவென்ன - அம்புபட்ட இத்யாதி. ஊரை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - அவ்வூரை இத்யாதி. ஒருவஸ்து என்றது - "சிறியவென்னுருயிர்" என்றத்தைப்பற்ற. "என்னப்பன்" என்றத்தை "ஆருயிருண்ட" என்றத்தோடேகூட்டி பாவம் - உத்பாதகன் இத்யாதி. விவரணம் - அதிக்ஷுத்ரனுன இத்யாதி. சிறுமையின் சரமாவதியை யருளிச்செய்கிறுர் - அவனுடைய இத்யாதி. "தன்னுளனைத்துலகும்நிற்க" என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மைக்கெல்லைகாணவோண்ணுத என்றது. ஆர்தல் - மிகுதியாய், ச்லாக்யமான உயிரென்றபடி. "சிறிய" என்றுவைத்து, "ஆருயிர்" என்னக்கூடுமோவென்ன இவர்தம்மை இத்யாதி. "திருவருள்" என்று - முறைகெடப்பரிமாற்றம் என்றுவிவக்ஷித்து, ஸேஷி ஸேஷபூதனிடத்திலே முறைகெடப்பரிமாறுவானென்? என்ன - இதுமுன்னம் இத்யாதி. வ்யாமோஹத்தாலே செய்தானென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறுர் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. 'தன்னுளனைத்துலகும்நிற்க' என்றுதொடங்கி, 'திருவருள் - அறிகிலேன்' இத்யந்வயம். (௪)

---

† 'என்கண்ணன்' என்றும்பாடம்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க புஜித்தான் ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவளர் சோலையென்று மேலுக்கு] - அழகுமிகாநின்றுள்ள திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக வந்து நின்றுள்ள திருமேனியையுடையனுப் ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய முகப்பிலேயான்றுப் முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள்.

ப.—அகஸ்மாத், ஆஶ்ரிதஸுலபனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனானவன், எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலேபுகுந்து என்னுடைய ஶரீராத்ம விஶேஷத்தைத் தான் தனக்கு போக்யமாம்படி அபஹரித்துக்கொண்டானென்கிறார்.

திருவருள் - ("அடிமைசெய்யவேண்டும்" என்று நான் ஆசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற) கிருபாரூபமான உபகாரத்தை, செய்பவன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னுள் - என்னெஞ்சிலே புகுந்து - உருவமும் - (எனக்கும் வேறுமான) ஶரீரத்தையும், ஆருயிரும் - (அசேதநவ்யாவ்ருத்தமான) ஆத்மாவையும், உடனேயுண்டான் - வேறுவேறே விடாதே, ஸ்வபோக்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவளர் - அழகுமிகுந்த. சோலை - சோலையையுடைத்தான, தென் காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என் நாதன், கருவளர்மேனி - (என்பக்கல் ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே) ஶ்யாமளமாய் வளர்கிற திருமேனியையுடையனைக் கொண்டு, என்கண்ணன் - எனக்கு ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனானவனுடைய, கள்வங்களே - கள்வங்களிருக்கிறபடியே! உபகரிப்பாரைப்போலே போக்யபூதனாய் வருகையும், தான் போக்தாவாய்க்கொண்டு உபக்ருசனாகையும், தேஹாத்மவிஶேஷத்தை எனக்குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலே வருகையும், தானே தேஹாத்ம விஶேஷம்பண்ணுமவல் ஸாஜிக்கையும், அதனாலே ரூப ஔஜ்ஜ்வல்யம்பிறக்கையும் இவைகிலப்ரவ்ருத்திகளாயிருக்கிறனவே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னையடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என் ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க புஜித்தான். ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள் செய்பவன்போல] - என்னையடிமைகொள்வாரைப்போலே தய ரதசுடரடி தொழுதெழுகைக்கு, மயர்வறமதிநலமருளினுற்போலே புகுந்தான். 'போல' என்கிறது - செய்தது அங்ஙனன்று; தான் திருவருள்பெற்றுனாரகின்றான். போஷ ஹேதனைப் புகுரில் இவரிசையாரே! [என்னுள்புகுந்து] - வழுவிலா அடிமைசெய்யப் பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - இவர் முதலிலே "ஒழுக்குடம்பு" என்றதை விரும்பாநின்றான். இவர் த்யாஜ்யமென்றிருக்கிறதை உத்தேஶ்யமென்றிராநின்றான். இவர்தாமன்றி இவர் அபிமானித்தது அமையாதோ என்றிராநின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாந வ்ருத்தியாலே தத்பர்யந்தமாபல்லதிராமையாலே, ஆத்ம வஸ்துவையும் விரும்புகிறான் இத்தனை. [உடனேயுண்டான்] - புஜிக்குமிடத்தில் வாசி வைத்து புஜித்தாலாகாதோ! [உண்டான்] - போக்தா தானேயானுன். எனக்கு அவகாஶம் வைத்திலன். [திருவளர் இத்யாதி] - தான் போக்தாவாய் புஜித்தமை அவ்வூர்ச் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும். அழகுவளராநின்றுள்ள சோலை. [கரு

"ஸௌந்தர்யமிவடு" என்று சொல்லு
வளர்மேனி] - கறுப்புவளராநின்றுள்ள வடிவு.
மது கண்டிலோமீ. [நங்கண்ணன்] - ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்களோ]-
முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள். அடிமைகொள்வாரைப்
போலே புகுந்து தான் நியாம்யனாய்த் தாழநிற்கையும், விரோயியான ஶரீரத்தைக் கழித்
துத் தரவேணுமென்று புகுந்து தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாதொழிகையும்,
ஹோக்யமாய்ப் புகுந்து தானே ஹோக்தாவாகையும், எனக்கு உபகரிக்கிறானாகப் புகுந்து
தன் பேறாகத் தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்
கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்த்தது தன்னாத்மாபஹாரத்தாலே
யாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்னை அடிமைகோள்வாரைப்போலே புகுந்து,
என் ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையுங்கூட பூஜித்தான்; ஒருவன் வ்யாமோஹமிருந்தபடி
யேன்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள்செயபவன்போல]-ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணி அடிமைகோள்வாரைப்
போலேயாய்த்துப் புகுந்தது *துயரறுசுடரடி தோழுதெழுகைக்கு * மயர்வறமதிநலமருளு
வாரைப்போலேபுகுந்தான். 'போல' என்கிறது - என்திறத்தில் செய்ததங்ஙனல்ல,
திருவருள் தான்பேற்றானயிராநின்றான். [என்னுள்புகுந்து] - * வழுவிலாவடிமைசெய்
யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து [உருவமும்] - முதலிலே "அழுக்குடம்பு" என்
றத்தை விரும்பாநின்றான்: அவன் அங்கீகாரத்துக்கு முன்பு இவர்தேஹத்தையே விரும்
பிப்போந்தார்; அவன் இவரை அங்கீகரித்த பின்பு, இவர்தேஹத்தை விரும்பப்புக்கான்.
இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாய்த்து; அவனுக்கு
இவரோட்டை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாபிமாநத்துக்கு உடலாய்த்து. [உருவமும்]-"இவர்
தாம்வேணுமோ, இவர் 'என்னது' என்றபிமாநித்ததோன்றமையாதோ" என்றிராநின்
றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா ஆத்மாவளவுஞ்சேல்லுதல். இதுதான்
தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அவ்வளவுஞ் சேல்லுதல். [உடனேயுண்டான்] -
அதுதன்னிலும் வாசிவைத்து பூஜித்திலன். [உண்டான்]- எனக்கு அவகாஶம்வையாதே

அஞ்சாம்பாட்டு - திருவருள் இத்யாதி. "திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து
உருவமுமாருயிரும் உடனேயுண்டான் - நங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவ
தாரிகை - என்னையடிமை இத்யாதி. விஸ்மிதராகிறார் என்றது - 'கள்வங்களோ' என்ற ஸ்வாரஸ்
யத்தைப்பற்ற.

அருள்தல் - கொடுத்தலாய், 'ஸர்வஸ்வதாநப்பண்ணி' என்றபடி. எத்தை ஸர்வஸ்வதாநம்
பண்ணுவாரைப்போலே புகுந்தானென்ன - துயரறு இத்யாதி. உயிருக்குமுன்னே "உருவம்"
என்று ப்ரயோகமாபாத்தமான திக்குஹாவம் - முதலிலே இத்யாதி. முதலிலேயென்றது - சாடு. திரு
விருத்தத்திலேயென்னுதல், ஆத்மாவுக்கு முன்னேயென்னுதல். "யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு"
என்று இவரன்றே அழுக்குடம்பை விரும்பினாரென்ன - அவன்அங்கீகாரத்துக்கு இத்யாதி.
உக்தவாக்யத்வயத்தால் ஃபலித்த அர்த்தவிஶேஷத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் -
இவருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இவருக்குஅவனோட்டை ஸஹவாஸமென்றது -* மயர்
வறமதிநலமருளினது. அவனுக்குஇவரோட்டை ஸஹவாஸம் - இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே
வந்து புகுருகை. "உருவமும்" என்ற ப்ராதாந்யஸமுச்சயத்துக்கு ஹாவம் - இவர்தாம் இத்
யாதி. "ஆருயிரும்" என்றசஶப்தம் அந்வாசயமாக அருளிச்செய்கிறார் - அபர்யவஸாந இத்
யாதி. அதாவது - திருமேனியில் ப்ராவண்யம் திருமேனியளவில் பர்யவஸியாதே ஆத்மா

தானே போக்தாவானான். [திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்] - தானே போக்தாவாய்ஸ்ருஜித்ததை, அவ்வூரிற் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும் அழகு வளராநின்றுள்ள சோலை. [கருவளர்மேனி] - கறுப்புவளராநின்றுள்ள வடிவு "ஸமேதெ காஹிவபு" (ஸஜதைகரூபம்) என்கிறது, இவ்வளவிற் கண்டிலோம். [நங்கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்கள்] - முகப்பில் ஒன்றும், முடிவில் ஒன்று மிருக்கும் வ்ருத்திகள்; அடிமைகொள்வாரைப்போலேபுகுந்து தான் ஸ்வாம்யனாயிட்டநிற் கையும், விரோதியான ஶரீரத்தைக் கழித்துத்தரவென்றுபுகுந்த தேஹாத்மவிஷாம் பண்ணமாட்டா தொழிகையும், போக்யமாய்ப்புகுந்து தான் போக்தாவாகையும், என் பேறாகப் புகுருகிறானாகப்புகுந்து தன்பேறாகத்தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத்தவிர்த்தது, தன்னாத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

†எங்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணனுண்ட என்னாருயிர்க்கோதுஇது
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்
என்கண்ணனென்று அவன்காட்கரையேத்துமே.

ஆ.—(எங்கண்ணன்.) - "ஒருநாள் இங்ஙனே அவன்வஞ்சனையிலே யகப் பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொண்ணாதோ?" என்னில்; நாள் தோறும் இவன் மெய்யே என்னை யடிமைகொண்டருளவருகிறானென்று எனக்குத் தோற்றும்படிவந்து, அதிசபலமாய் என் ஆத்மாவை அறிவழியும்படி ஸ்ருஜித்துப்போம்; போனவாறே பின்னையும் இவ்வாத்மாவானது, ‡நெடும்போதேர்கூட ப்ரபுத்தமாய்,

---

ளவுஞ்செல்லுவதென்றபடி. 'இதுதானித்யாதி' - அதாகை இத்தேஹாந்தான் ஆத்மாவைவிட் டுத் தனித்திராமையாலே ஆத்மாவையுங்கூடவிரும்பினானென்றபடி. "உண்டான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - எனக்கவகாஶம் இத்யாதி. 'உடனே" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. அதுதன்னிலும் - போக்தாவாமிடத்திலுமென்றபடி. உடனே - ஸமமாக. "வாசிலைத்திலன்" என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யஞ்சொல்லலாமோ, விக்ரஹப்ராதாந்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தி லே? என்ன,—"ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலேவிக்ரஹப்ராதாந்யமும், ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே ஆத்மப்ரா தாந்யமுமாகையாலே விரோதமில்லை" என்றருளிச்செய்வர். "திருவளர்சோலை - கருவளர்மேனி" என்றதுக்குஹாவம் - தானே இத்யாதி. "வளர்" என்ற வர்த்தமானார்த்தம் - ஸமெதெகாஹிவ இத்யாதி. இவ்வளவில் - இவரோடே பரிமாறுமிடத்தில். "கள்வங்களே" என்ற பஹுவசநார்த் தம் - அடிமைகொள்வாரை இத்யாதி. தேஹாத்மவிஷாம்பண்ணமாட்டா தொழிகையும் என் றது - "உருவமுமாருயிருமுடனே" என்றதைப்பற்ற. "உண்டான்" என்றதிலே - போக்த்ரு த்வமும், 'தன்பேறாக' என்றதவும் ஸித்தம். "திருவளர்சோலை" இத்யாதியைப்பற்ற-என்பேறகப் புகுருகிறானாக இத்யாதி. 'இதடங்க' இத்யாதிக்கு - "கருவளர்மேனி" என்றதிலேநோக்கு. "நங்கண் ணன்" என்று ஆஸ்ரிதஸுலபதை சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. அதாவது- தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யழியமாறி இத்தலையில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கினானென்றபடி (௬)

---

† 'என்கண்ணன்' என்றுபாடங்கொள்வாருமுளர். ‡ 'நெடும்போது' என்று சில ஸ்ரீகோஶம்.

அவனையாசைப்பட்டு, "என் கண்ணா, என் கண்ணா" என்றலற்றி, அவனெழுந்தருளி யிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநிற்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து மிகவும் நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்களை அவனைக் கண்டவாறே மெய்யென்றிருப்பன் என்கிறார்.

[எம்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - "அவன் வஞ்சகன் என்று ஒருநாளறிந்தால் பின்னைத் தப்பினாலோ?" என்னில்,—எனக்கு பவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; செம்மாய் நிற்குமென்றது - சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். [அங்கண்ணானுண்ட என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அதிசபலனானவன் புஜித்த கோதான இவ்வாத்மா மீளவும் உயிர்ப்பெய்து இராப்பகல் "எனக்கு பவ்யனான க்ருஷ்ணனே" என்று கூப்பிட்டு அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது. புன்கண்மையாவது - பேகணிப்பு என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அதிவ்யாமுக்தனான க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபாரங்கள் எனக்கு ருஜுவாயிருக்குமென்கிறார்.

எம்கண்ணன் - என்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்தனான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - (முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்றுமாம்படியான) க்ருத்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு செம்மாய்நிற்கும் - எனக்கு ருஜுவாயேயிராநின்றன; (எங்ஙனே யென்னில்?) அங்கண்ணன் - அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனாய்க்கொண்டு, உண்ட - புஜிக்கையாலே, கோது - நிஸ்ஸாரமான, என் ஆருயிர் இது - இந்த என் ஆத்மாவானது, (அவன் தன்னை ஸாராபஹாரம்பண்ணினத்தை உபகரித்தானாக நினைத்து அவனை விடமாட்டாதே), புன்கண்மை எய்தி - தைந்யத்தை ப்ராபித்து, என்கண்ணனென்று - எனக்கு பவ்யனானவனென்று, இராப்பகல் புலம்பி - இராப்பகல் ப்ரலாபித்து, அவன் காட்கரை - அவன் ஸந்நிஹிதனாய்நிற்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - சொல்லாநின்றது. அங்கண்ணான் - அதிசபலன். புன்கண்மை - பேகணிப்பாய், தைந்யமென்றபடி; புல்லிதானகண்மையையெய்தி என்று - அல்பம் அறிவுபெற்றதென்றுஞ்சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், "அவன் க்ருத்ரிமனென்று அறிந்தால் அதிலேயிருந்து நெஞ்சாறல்படாதே நீர் அகன்றாலோ?" என்ன; அவனைக் கண்டவாறே அந்த வஞ்சநங்களை மெய்யென்றிருப்பனென்கிறார்.

[எங்கண்ணன் இத்யாதி] - எனக்கு பவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநம், எனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றும்; அவன்களவிலே யகப்பட்டாலும் மீளமாட்டாதே, அவன் முகத்தேவிழித்தவாறே அதெல்லாம் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; "அவன் நமக்கு பவ்யனன்றோ? என்பக்கல் களவுபரிமாறுமோ? அவன் செய்ததெல்லாம் எனக்குமெய்" என்றுமாம். சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். நங்கண்ணன் கள்வங்கள் என்று கீழ்முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானென்? என்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பர்யாயமாகையாலே பொருளிசையந்தாதியாயிருக்கிறது. "எங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அநுபவித்த; அதிப்ராவணனை "அங்கண்

ணர்'' என்னக்கடவதிறே. [என்னுருயிர்க்கோது இது] - கோதான என்னாத்மாவான இது. ஆத்மாவை கோதாம்படி பண்ணித்துப் பரிமாறிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு. பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாய் என்கை. 'மீளவும் உயிர்ப்பெய்து' என்றும் சொல்லிப் போரும். ம்ருதமும் ஸப்தார்த்தமும் சேரும்படியென்? என்று விசாரித்து, ''கோதான வாருயிர் பேகணிக்கும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ய சேணுகிறே'' என்று பிள்ளை அபிப்ராயமாக † கயித்தருளினர். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் புலம்பி] - முன்பு எனக்கு அவ்வருன க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ர விஶ்லேஷமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன் வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; ''ராகவஸ்ய நிவேஶநே'' என்னுமாபோலே.

எடு.—ஆறும்பாட்டு. ''அவன் க்ருத்ரிமனென்றறிந்தால் அதிலேகிடந்து நெஞ்சாறல்படாதே யகன்றுலோ நீர்?'' என்ன ; ''அவனைக் கண்டவாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பன்'' என்கிறார்.

[எங்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - எனக்கு ஸவ்யரைப் போலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சனங்கள் எனக்குச் செவ்விதாய்த்தோற்றும். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னைமீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே விழித்தவாறே அவன்செய்யுமவையடைய மெய்யாயிருக்கும் எனக்கு. ''எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்'' - என்றத்தை, ''எனக்குச்செம்மாயிருக்கும்'' என்றுஒருதமிழன் நிர்வஹித்தான். ''நங்கண்ணன் கள்வங்கள்'' என்று கீழ் முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானேன்னென்னில் ; நாமென்றும் யாமென்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொருளிசையந்தாதியா யிருக்கிறது. 'எங்கண்ணன் கள்வங்கள'' என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அநுபவித்த. அதிப்ரவணரை ''அங்கண்ணர்'' என்னக்கடவதிறே. [என்னுருயிர்க்கோதுஇது] - கோதான என்னாத்மாவான இது. ஆத்மா கோதாம்படிகாணும் பரிமாறிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு: பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாயென்கை. ''மீளவுயிர்ப்பெய்து'' என்றுமாய்த்து, நிர்வஹிப்பது. ''இதுதான் ஸப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை, இந்த ம்ருதமானஅர்த்தத்தோடே

ஆறும்பாட்டு - எங்கண்ணன் இத்யாதி. ''எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. நெஞ்சாறல் - வருத்தம்.

ஸவ்யரைப்போலே என்றது - மேலே ''கள்வம்'' என்றிருக்கையாலே. ''கள்வம்'' என்றறிந்தால் மீளுகிறதுக்கென்னென்ன - ஒருநாள் இத்யாதி. [illegible] - அவன்முகத்திலே இத்யாதி. தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு, ஸப்தஸ்வாரஸ்ய [illegible], மெய்யாயிருக்குமென்றே கருத்து. சேமம் - ரக்ஷை. [illegible] பரிஹரிக்கிறார் - நாமென்றும் இத்யாதி. பொருளிசையந்தாதி - அர்த்தத்தினைச்சந்தாதி. இப்படி விசையந்தாதி தானும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ளலாமென்கிறார் - எங்கண்ணன்கள்வம் இத்யாதி. ''அங்கண்ணன்'' என்றது சபலவாசகமாமோ? என்ன - அதிப்ரவணரை இத்யாதி. பேகணிப்பு - துக்கம். ''புன்கண்மையெய்தி'' என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் [illegible] - பொல்லாநோக்கை இத்யாதி. நோக்கை யுடைத்தாய் - [illegible] யுடைத்தாயென்றபடி. புன் - பொல்லாத. கண்மை - நோக்கையுடைத்தாகையை, எய்து - ப்ராபித்து. அதாவது - [illegible] ப்ராபித்தென்றபடி. இதுக்கு பட்டர் ''மீளவும் தரித்து'' என்றருளிச்செய்வரென்கிறார் - மீளவுயிர்ப்பெய்து இத்யாதி. நிர்வஹிப்பது என்றது - பட்டர் ஸம்ப்ரதாயமாக நிர்வஹிப்பரென்றபடி. விசாரப்ரகாரம் - இதுதான் இத்யாதி. அதாவது - மீளவுயிர்ப்பெய்தென்றஇது ஸப்தத்துக்கு வாசகமாகிறதில்லை

† 'பரிஹரித்தருளினர்' என்றும் பாடம்.

ஸப்தத்தையுஞ்சேர வசிப்பிக்கும்படி எங்ஙனே?' என்றுவிசாரியாநிற்கச்செய்தே, 'கோதான இது திரியவும் புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிறே; அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன். சீயர் போர ப்ரீதராயருளினார்'' என்றருளிச்செய்வர். [எங்கண்ணனென்று-இராப்பகல் - புலம்பி] - முன்புஎனக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ரவிபாகமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; ''ராகவஸ்ய நிவேஶநே'' (ராகவஸ்யநிவேஶநே) என்னுமாபோலே. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்தும் அதனுள் கண்ணா!என்னும்
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்துகும்
ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்டமாயனால்
கோட்குறைபட்டது என்னாருயிர் கோளுண்டே.

ஆ.—(காட்கரையேத்தும்.) - இப்படி அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையாலே அவனை நினைத்து அலற்றி அவஸந்நமானவாறே, பின்னையும் பண்டுபோலே என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாளபுஜித்து, பின்னையும் புஜியாதானா யிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரைமாள புஜித்துப் பின்னையும் புஜியாதானாயிருக்கும் என்கிறார்.

[வேட்கைநோய் கூர]-அபிநிவேஶம்மிக. [கோட்குறைபட்டது என்னாருயிர் கோளுண்டே] - நிஶ்ஶேஷமாக புஜிக்கப்பட்டே பின்னையும் சிறிது ஶேஷித்தது. தான் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸாநத்தாலே என்னாத்மாவானது புக்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஶிஷ்டமுண்டென்னலாம்படி யிராநின்றதென்கிறார்.

ஆட்கொள்வானொத்து - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிர் - என்னாத்மாவை, உண்ட - தன்பக்கலிலே க்ரஸித்துக்கொண்ட, மாயனால் - ஆஶ்சர்யபூதனாலே, கோளுண்டே - புஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கோள்-போகம், குறைபட்டது - அவஶேஷிக்கப்பட்டதென்னலாம்படியிருக்கிற,என் ஆருயிர் - என்னாத்

மென்கை. 'இதுதான் சப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை' என்று நஞ்சீயர்விசாரித்தருள, நம்பிள்ளை பரிஹாரமருளிச்செய்தாரென்றபடி. ப்ரீதமான என்றது - 'நிர்வஹிப்பது' என்றத்தைப் பற்ற. 'அருளிச்செய்வர்' நம்பிள்ளை என்று கூட்டுவது. அவனைவிட்டு ''காட்கரையேத்தும்'' என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராகவஸ்ய இத்யாதி. 'எங்கண்ணன்' என்றுதொடங்கி 'அங்கண்ணனுண்ட - கோதான என்னாருயிரான - இது, புன்கண்மையெய்து - என்கண்ணனென்று இராப்பகல் - புலம்பி - அவன் காட்கரையேத்தும்' இத்யந்வயம். (௬)

மாவானது, காட்கரை - (அவனிருக்கிற) திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாநிற்கும்; அதனுள் - அதுக்குள்ளே நிற்கிற, கண்ணா என்னும் - கண்ணா என்று ஸம்பந்நனான அவன் தன்னை யழையாநிற்கும்; (அவ்வளவிலே நில்லாதே), வேட்கைநோய் - அபிநிவேசமாகிற ஈடுபாடு, கூர - மேற்கொள்ள, நினைந்து - (அவன் பரிமாற்றத்தை) நினைத்து, கரைந்து - சிதிலமாய், உகும் - த்ரவித்து மங்காநிற்கும்.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுயிரை நேராக ஸாஜித்து, பின்னையும் ஸாஜியாதாரைப்போலே யிருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரை இத்யாதி] - அவனிலும் அவனிருந்த ஊரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணாவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புகுந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா அவன்தன்னையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய் கூரநினைந்து] - அபிநிவேசம் மிகும்படி அநுஸந்தித்து. [கரைந்துகும்] - சிதிலமாய் த்ரவபதார்த்தமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணவொண்ணாதபடி உகும். [ஆட்கொள்வான் இத்யாதி] - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னை வெறுந்தரையாக்கின ஆச்சர்யசேஷ்டிதத்தாலே. கீழே "திருவருள்" என்று மறைத்துச்சொன்ன வார்த்தையை வெளியிடுகிறார். கிட்டின போது தாழநின்று மின்மினிபறக்கப் பரிமாறும் ஆச்சர்யம். [என்னுயிர்கொள் உண்டே - கோட்குறைபட்டது] - என்னுடைய ஆத்மாவை நிச்சேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் இத்தலையிலே சிறிது சேஷித்தது. அவன் ஸாபேக்ஷனைப் போனைபோலே இத்தலையிலே சிறிதுசேஷித்தது என்கிறார். இப்போதிருந்து க்லேசப்படக் காண்கையாலே சிறிது தொடங்கிற்று உண்டென்கிறார். ஸர்வஜ்ஞன் இல்லாததொன்றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதென்கிறார்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிரை நேராக ஸாஜித்து, பின்னையும் ஸாஜியாதாரைப்போலே இருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரையேத்தும்] - அவனிலும் அவன் இருந்தவூரை ஏத்தும். [அதனுள் கண்ணாவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரிற் புகுந்தபின்புண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்று, காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய்கூரநினைந்து] - அபிநிவேசம் மிகும்படி யநுஸந்தித்து. [கரைந்துகும்] - சிதிலமாய் த்ரவபதார்த்தமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணவொண்ணாதபடி யுகும். [ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்டமாயனால்] - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னை வெறுந்தரையாக்கின ஆச்சர்யத்தாலே; கீழ் "திருவருள்" என்று மறைத்துச் சொன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கிட்டினபோது தாழநின்று

ஏழாம்பாட்டு - காட்கரை இத்யாதி. "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்டே கோட்குறைபட்டது" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அடிமை இத்யாதி.

இப்பாட்டிலே அவனை முற்படச்சொல்லாதே, அவ்வூரை முற்படச்சொன்னதுக்கு தாத்பர்யம் - அவனிலும் இத்யாதி. "கண்ணா" என்றதே, "அதனுள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பரத்வத்தில் இத்யாதி. கண்ணா - நிர்வாஹகனே. கீழே ஒருக்கால் அவனையேத்தியிருக்க, மீளவும் அவனையேத்துகிறதுக்கு பாவம் - என்கண்ணன் என்று இத்யாதி; கீழ்ப்பாட்டில் கண்ணனை ப்ரதாநமாகவும், இப்பாட்டில் அவ்வூரை ப்ரதாநமாகவும் சொல்லுகிறது. இரண்டிடத்திலும் அவனையும் அவ்வூரையும் வ்யுத்க்ரமமாகச் சொன்னதுக்கு பாவமாதல் - என்கண்ணன் இத்யாதி. "திருவருள்செய்பவன்போல" என்று மறைத்துச்சொன்னத்தை "ஆட்கொள்வா

மின்மினி பறக்கப் பரிமாறின ஆஸ்சர்யம். [என்னுருயிர் கோளுண்டே - கோட்குறை பட்டது] - என்ஆத்மாவை நிஸ்ஸேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் † (இத்தலையிலேசிறிது ஸேஷித்தது;) அவன் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே, இத்தலையிலே இன்னம் சிறிது ஸேஷித்ததேன்றிருக்கிறார்; இப்போதிருந்து க்லேஸப்படக் காண்கையாலே சிறிது தோங்கிற்றுண்டேன்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததோன்றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதேன்றிருக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர்தானுண்டான்
நாளுநாள்வந்து என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்
காளநீர்மேகத் தென்காட்கரையென்னப்பற்கு
ஆளன்றேபட்டதுஎன்னுருயிர்பட்டதே.

ஆ.—(கோளுண்டான்) - இப்படி என்னுயிரைமாளபுஜித்தே, பின்னையும் புஜியாதானாய்வந்து புஜிக்குப்; இப்படியே நாளும்நாளும் வந்து என்னை புஜித்தருளினன்; நான் தனக்கடிமையான இத்தனையன்றோ? என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், நாள்தோறும் என்னை புஜியாநின்றாலும் பெறுப் பேறுபெற்றுப்போலேவந்து புஜியாநிற்கிற இவனுடைய குணவத்தையொன்றும்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

[கோளுண்டானென்றுதொடங்கி] - இதுக்குமுன்பு இப்படி இருப்பதொன்று பெற்ற புஜித்தறியாதாரைப்போலே என்னுயிரைத் தான்அவிகிவிஷ்டனாய் புஜித்தான். நிர்ஹேதுகமாகவந்து என்னை விஷயீகரித்தானென்றுஞ் சொல்லுவர்; என்னால் கொள்ளப்படாதானாய் தான் என்னை புஜிக்குமென்று கருத்து. [நாளுமென்றுதொடங்கி] - இப்படி நாள்தோறும்வந்து என்னை நிஸ்ஸேஷமாக புஜித்தான். [காளநீர் மேகமென்று மேலுக்கு] - நிரதிஸயபோக்யனை திருக்காட்கரையப்பனுக்கு நான் அடிமையான அத்தனையே யன்றோ! என்னை யிங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ?

ப — அநந்தரம், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாநுபவத்தைப்பண்ணுகிற இவர்க்கு என்னுத்மா பட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே ஈடுபடுகிறார்.

ஞெத்து" என்று வெளியிடுகிறுரென்றபடி. மாயமேதென்ன - கிட்டினபோது இத்யாதி. கோளுண்டே - அவனாலே அபஹரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே. கோட்குறைபட்டது - கொள்ளுகையில் குறைபட்டது; கொள்ளுகையில் ஸேஷித்ததென்றபடி. அவனாலே கொள்ளப்பட்டால் கொள்ளுகையில் குறைப்பட்டதென்றறிந்தபடி யென்? என்ன - என்னுத்மாவை இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - இப்போது இத்யாதி. "அவன் ஸாபேக்ஷனாய்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் -ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி. 'ஆட்கொள்வானொத்து- என்னுயிருண்டமாயனால் - கோளுண்டே - கோட்குறைபட்டதான என்னுருயிர் - காட்கரையேத்தும்' என்றுதொடங்கி, 'கரைந்துருகும்' இத்யந்வயம்.

---

† குண்டலிதம், க்வாசித்கம். அரும்பதங்களுக்கும் அபேக்ஷிதமன்று.

கோளுண்டான் அன்றி வந்து - (என்னாலே) ஸ்வீகரிக்கப்பட்டன்றியே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, என்னுயிர் - என்னாத்மாவை, தான் -, உண்டான் - அவிசிஷ்டனைப் புஜித்தான்; (அவ்வளவேயன்றியே), நாளுநாள்வந்து - நாள்தோறும் அபூர்வமாக வந்து, என்னை - (ஸ்வரூபத்தோடு குணங்களோடு† சரீரத்தோடு வாசியற) என்னை (பக்ஷபாதம் பண்ணி), முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் சேஷியாதபடி புஜித்தான்; காள - கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், நீர் - நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காளமேகம்போலே, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே வர்த்திக்கிற, என்னப்பற்கு - என் ஸ்வாமியானவனுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்பட்டதித்தனையன்றோ? என்னாருயிர்பட்டதே - என்னாத்மா பட்டதுதான்!

இ—எட்டாம்பாட்டில், நாள்தோறும் என்னை அநுபவியாநின்றாலும் பெறாப்பேறு பெற்றாற்போலே ஹர்ஷிக்கிற இவனுடைய ஸௌஜந்யத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[கோளுண்டானன்றி வந்து என்னுயிர்தானுண்டான்] - என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டானன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக வந்து என்னாத்மவஸ்துவை அநுபவித்தான். இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு ஸத்காரத்தைப் பெற்றறியாதானொருவன் என் பக்கலிலே அவிசிஷ்டனானானென்றுமாம். தானென்னால் கொள்ளப்படாதே என்னை ஆர்ஜித்தானென்றுமாம். [நாளுநாள் வந்து] - ஒருநாள் அநுபவித்து ஸம்பந்தன்றோ என்று கைவாங்கியிருக்கையன்றிக்கே, நாள்தோறும் நாள்தோறும் அபூர்வமாக அநுபவியாநின்றான். [என்னை முற்றவுந்தானுண்டான்] - ஸம்ஸாரத்திலே அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விபுவான தான் விளாக்குலைகொண்டு அநுபவித்தானென்கிற இது தனக்கேற்றமாம்படி கௌரவியாநின்றான். "சிறியவென்னாருயிர்" என்றது - தாம் தம்மைப் பார்த்து, அவனுடைய ஆதரத்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறார் இது. [காளநீர் மேகத் தென்காட்கரை என்னப்பற்கு] - கறுத்து நீர்கொண்டெழுந்த மேகம் போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், வர்ஷிக்கைக்கு அம்மேகம் படிந்த ஸ்தலம் போலேயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலே வந்து நின்றருளின என்ஸ்வாமிக்கு. வடிவது, ஊரது, தனக்கு என்ன குறையுண்டாய் இப்படி ஈடுபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது] - அடிமைபுக்கவத்தனையல்லது ராவணாதிகளைப்போலே எதிரிட்டோமோ? [என்னாருயிர்பட்டதே] - ஆத்மவஸ்து படும்பாடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிலுத்தல் புண்பட்டதுக்கு மருந்திட்டாற்றுதல் செய்யுமவனே பட்டது. குணத்தாலே வரும் நோவு ஸ்வரூபகதமாய்ப் பரிஹாரமில்லையிறே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நாள்தோறும் என்னையநுபவியாநின்றாலும்பெறாப் பேறுபெற்றாற்போலே ஹர்ஷிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லையென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு - கோளுண்டான் இத்யாதி. "கோளுண்டான்" என்று தொடங்கி "என்னை முற்றவுந்தானுண்டான் - ஆருயிர்பட்டது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாள் தோறும் இத்யாதி. பெறாப்பேறுபெற்றாற்போலே என்றது - "முற்றவும்" என்றதைப்பற்ற வாதல், "கோளுண்டான்" என்றதைப்பற்றவாதல்.

---

† குண்டலிதக்ரந்தம் ஒரு ஸ்ரீகோசத்தில் மாத்ரமே.

[கோளுண்டானன்றிவந்தென்னுயிர்தானுண்டான்] - இதுக்குப்பலபடியும் அருளிச்செய்வர். என்பக்கல் ஒருஉபகாரங்கொண்டன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக என்னாத்மவஸ்துவை யநுபவித்தான்; அதவா, இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு சரக்குப்பெற்றறியாதானாய் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானானென்றுமாம்; என்னால் தான்கொள்ளப்படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக்கொண்டானென்னுதல். [நாளுநாள்வந்து] - ஒருநாள் ஸ்ருஜித்து "இனி இதுநாம்புஜித்ததன்றே?" என்று கைவாங்கியிருந்தானோ? நாள்தோறும் நாள்தோறும்வந்து. அவனுடைய * அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்இருக்கிறபடி. [என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்]-அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விபுவான தான் விளாக்குலைகொண்டு அநுபவித்தானென்கிறஇது தனக்குஏற்றமாம்படி கௌரவியாநின்றான். "சிறியவென்னுயிர்" என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டுசொல்லுகிறார் இது. [காளநீர்மேகத்தென்காட்கரையென்னப்பற்கு]-கறுத்த நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அம்மேகந்தான் வர்ஷிக்கும் ஸ்தலத்திலே படிந்தாற்போலே திருக்காட்கரையிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின நிருபாதிகபந்துவுக்கு. வடிவழகுஅது; ஊர் அது; தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது!] - அடிமையன்றேபுக்கது? ராவணாதிகளைப்போலே எதிரம்புகோத்தேனோ? [என்னாருயிர்பட்டதே] - ஓர்ஆத்மவஸ்து படும்பாடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுதல் செய்யுமத்தனையிறே; இங்கு ஆருயிரிறே நோவுபட்டது; குணத்தால்வரும்நோவு ஸ்வரூபகதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே. (அ)

என்பக்கல் நின்றும் ஒரு உபகாரத்தைக் கொள்ளப்பட்டன்றிக்கே; அதாவது - நான் ஸாது ஸஹக்திபண்ணாதிருக்கவென்று முந்தினவர்த்தம்; "வெறிதேயருள்செய்வர்," "என்னன்றி செய்தேனா" என்னக்கடவதிறே. இதுக்குமுன்பு ஒருவஸ்துவை இப்படி போக்யத்வேந கொண்டவனன்றிக்கே என்று த்விதீயார்த்தம்; "அனந்தன்பாலும்" இத்யாதி "பக்கநோக்கறியான்" என்னக்கடவதிறே. என்னாலேதான் உபாயத்வேந கொள்ளப்பட்டவனன்றிக்கே - ப்ரபத்திபண்ணாதிருக்கவென்று மூன்றாமர்த்தம்; "யாதொன்றுமொன்று மிருத்துவமென்றிலன்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு நித்ய அபூர்வவிஷயம் இவ்வாத்மவஸ்து என்று கருத்து. "முற்றவும்" என்றதுக்குபாவம் - அணுபரிமாணம் இத்யாதி. கௌரவியாநின்றான் - ஆதரியாநின்றான். "சிறியவென்னுயிர்" என்றுவைத்து "முற்றவும்" என்று கனக்கச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன - சிறியவென்னுயிர் இத்யாதி. இதுவென்றது - "முற்றவும்" என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதப்ரயோகங்களுக்குபாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. அன்றே - அன்றோவென்றபடி. "ஆளன்றே!" என்ற ஸ்வாரஸ்யத்துக்குபாவம் - அடிமையன்றே இத்யாதி. "ஆருயிர்பட்டது!" என்றஸ்வாரஸ்யத்துக்குபாவம் - ஓராத்மவஸ்து இத்யாதி. "என்னாருயிர்பட்டதே!" என்று, சத்ருக்கள்கையிலே அகப்பட்டார்போலே சொல்லுவானென்? என்ன, அத்தைப்பற்றவும் க்ரூரமென்கிறார் - எதிர்த்தார் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தத:கிம்? - குணத்தால் இத்யாதி. "உடம்பிழத்தல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி-ஸ்வரூபகதமாய் என்றது. "மருந்துவைத்தாற்றுதல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - பரிஹாரமில்லை என்றது. என்னாருயிர்பட்டதே! - என்னாருயிர்படும்பாடே! என்று பாவார்த்தம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது ?
பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனி வாயதோர்
காரெழில்மேகத்தென்காட்கரைகோயில்கொள்
சீரெழில்நால்தடந்தோள்தெய்வவாரிக்கே.

ஆ—(ஆருயிர்.) - "அவன் உம்முடைய திறத்தில் விசேஷமாகச்செய்த துண்டோ? தன்னோடு பரிமாறுவாரை எல்லாரையும் அப்படியேயன்றோ படுத்துவது?" என்னில்,—அவனால் நான் பட்ட பாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிச்செய்தருளினான்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னோடு பரிமாறுவாரைஎல்லாரையும் இப்படியே யன்றோ அவன்படுத்துவதென்னில்,—அவனுடைய குணத்துக்குத் தலைசீர்ப்பாடான திருநாட்டிலுள்ளார்தான் நான்பட்டது பட்டாரோ? என்கிறார்.

[பேரிதழ்த் தாமரையென்று மேலுக்கு] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடைத்தாய்க் கறுத்தவெழிலையுமுடையது ஒருமேகம்போலேயாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகக் கொள்வதுஞ்செய்து அழகியவெழிலோடுக்கூடின நாலுபெரிய தோளையுமுடைய தெய்வவாரிக்கு. தெய்வ வாரியாவது - தெய்வங்கள்படும் ஆகரம்.

ப.—அநந்தரம், அநவதிக ஸௌந்தர்யயுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கு என்னுயிர் பட்டபாடு ஆருயிர்பட்டது? என்கிறார்.

பேர்இதழ்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையுமுடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கார்எழில் - கறுத்தவெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேகம்போலே, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கொள் - வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு, சீர்எழில் - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுமுடையவனாய், தெய்வம் - தைவங்களுக்கு, வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்தாநமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுஉயிர் - என்னாத்மா, பட்டது - போக்யமாய்க்கொண்டு பட்டது, ஆர்உயிர்பட்டது - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ? ப்ரணயவிஷயமோகத்திற்காட்டில் † அபிமதவிஷயம் படுபாடு ‡ கனத்திருக்கும் என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நீரேயோ இப்பாடு பட்டீர்? குணாநுபவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும்பாடு இதுவன்றோ?" என்ன, "அவர்கள்தான் நான்பட்டது பட்டார்களோ ?" என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான்பட்ட பாட்டை நித்யஸூரிகளிலே சிலர் பட்டாருண்டோ? பகவத்குணங்களுக்கு அஸம்பாவிதமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்ட பாடு, நித்யவிபூதியிலுள்ளவர்கள் பட்டார்களோ? இங்கு எனதுயிர்

---

† 'அபிமதவிஷயம்' ‡ 'உகந்திருக்கும்'

பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது! என்றருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். "நவோடை யான ஸ்த்ரீக்கு அநுபவத்திற் புதுமையாலே ஆர்த்தி மிக்கிருக்குமிறே" என்று நம் பிள்ளைக்கு நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். [பேரிதழ்த்தாமரைக் கண்கனிவாயதோர்] - தம்மை நோவுபடுத்தினவற்றைச் சொல்லுகிறார். பெரியவிதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையனாய்க் கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாக உடையனாய். [சீரெழில் நால்தடந்தோள்] - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத் தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங் கடலுக்கு. தெய்வங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்பாதக னானவன்கிடீர், பாதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னைபழிக்கிறான்! வடிவழகையும், அவ்வூரில் இருப்பையுங் காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நீரேயோ இப்படிப்பட்டீர்! குணாநுபவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும் பாடு இதுவன்றோ?' என்ன, 'அவர்கள்தான் நான் பட்டது பட்டார்களோ?' என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான்பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? பகவத் குணங்களுக்கு அஸாதாரணமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான்பட்டபாட்டை நித்யவிபூதியிலே உள்ளவர்கள்தான் பட்டார்களோ? என்கிறார். 'இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது?' என்று எம்பெருமானார். 'எல்லாரும் குணாநுபவமாகிற் பண்ணுகிறது இவர்க்கு இவ்வாசி கூடினபடி யென்? என்று நான் கேட்க, நவோடையான ஸ்த்ரீக்கு ஹர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்சம் பட்டவாறே வேர்ப்பது விடுவதாமாபோலே, இவர் அநுபவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்' என்று சீயர் அருளிச்செய்தார். உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறபடி - மேல். [பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடையனாய். [காரெழில்மேகத்தேன்காட்கரைகோயில்கோள்] - கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகவுடையனாய். [சீரெழில்நால்தடந்தோள்] - வீரஸ்ரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தேய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல். தைவங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. அபிமானிகளுக்கு உத்பாதகனானவன்கிடீர், அபிமானசூந்யனான என்னையழித்தான்! வடிவழகையும் அவ்வூரில் இருப்பையுங்காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது. (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு - ஆருயிர் இத்யாதி. "எனதுயிர்பட்டது - ஆருயிர்பட்டது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீரேயோ இத்யாதி.

விவரணம் - பகவத்குணங்களுக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸம்வாதம் - இங்குஎனதுயிர் இத்யாதி. "இங்கெனதுயிர்" என்று விசேஷியாதே, ஸாமாந்யேந ஶங்கிக்கிறார்-எல்லாரும் இத்யாதி. இவ்வாசி - "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்ற வாசி. மேலுக்கவதாரிகை - உயிரை இத்யாதி. விவரணம் - தைவங்களுக்கு இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்குபாவம் - அபிமானிகளுக்கு இத்யாதி. "காரெழில்மேகத்தென்காட்கரை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அழித்தப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - வடிவழகையும் இத்யாதி. 'பேரிதழ்' என்றுதொடங்கி, 'தெய்வவாரிக்கு - இங்கு எனதுயிர்பட்டது - அங்குஆருயிர்பட்டது?' என்றந்வயம். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வாரிக்கொண்டுஉன்னைவிழுங்குவன்காணிலென்று
ஆர்வுற்றவென்னையொழியவென்னில்முன்னம்
பாரித்துத்தான் என்னை முற்றப்பருகினான்
காரொக்கும் காட்கரையப்பன்கடியனே.

ஆ.—(வாரிக்கொண்டு.) - "நீர்தாம் அவனை ஸ்பர்சியாதே உம்மை ஸ்பர்சிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானேன்?" என்னில்,-உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டு விழுங்குவன் என்று நான் மநோரதித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்குத்தன்னை ஸ்பர்சிக்கவொண்ணாதபடி என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை மாஸ்பர்சித்தருளினான்; தன்னாலே விளையக்கடவ வ்யஸநத்தினளவுபாராதே, ஸலிலப்ப்ரமான மேகம் தன்னளவிலே வர்ஷித்தாற்போலே, என்னுடைய சிறுமைபாராதே என்னளவில் இங்ஙனே அதிமாத்ரமாகச் செய்தருளவேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அபிநிவேசம் மிக்கிருந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டென்று தொடங்கி] - உன்னைக்காணில் அநேகஷேமஷவ்ருத்தியும்பண்ணி ஸ்பர்சிக்கவேணுமென்று அபிநிவேசிக்க என்னையொழிய எனக்குமுன் தன்னுடையபிரணயசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னைநோக்கி நிரபேக்ஷமாகப் பருகினான். [காரொக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே] - பரமோதாரனான காட்கரையப்பன் ப்ரணயத்தில் மிகவும் முற்பாடனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், அபிநிவேசத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாடனாய்க்கொண்டு சீக்ரகாரியாயிராநின்றான் என்கிறார்.

உன்னைக்காணில் - உன்னைக்காணப்பெறில்; வாரிக்கொண்டு-ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதியிலே பொன்றும் சேஷியாதபடி, விழுங்குவனென்று - கபளீகரித்துப் புஜிப்பனென்று, ஆர்வுற்ற - ஆதரித்த; என்னையொழிய - என்னையன்றியே, என்னில் முன்னம் - எனக்குமுன்னே (நானுள்ளவன்றே தொடங்கி), பாரித்து -, தான்-(அபரிச்சின்னஸ்வபாவனான) தான், என்னை - (அத்யல்பனான) என்னை, (பசித்தவன் சோறுகண்டாற்போலே யிருக்கிற என்னையன்றியே தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடித்தாற்போலே பெருவிடாய்ப்பட்டு தான்), முற்ற - பூர்ணமாம்படி, பருகினான் - பருகினான்; காரொக்கும் - (கடலைப்பருகும்) காளமேகம்போலே, காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற உபகாரகன், கடியன் - (அநுபவத்திலொருவர்க்கும் முற்பாடுகொடாதபடி) சீக்ரகாரியாயிருந்தான்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், தம்மிலும் அவனுக்கு அபிநிவேசம் மிக்கிருந்தபடியைக்காட்டி அத்தாலும் நோவுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு]-"அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்று "நித்யஸூரிகளுக்கும் அவகாசம் கொடேன்" என்றாய்த்து இவர்பாரித்தது, "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்றாரிறே. [உன்னை] - ஸர்வசேஷியாய் விலக்ஷணனான உன்னை. [விழுங்குவன்] -

சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யமிறே தாரகம். [காணில்]-உன்னைக்காணப்பெறில்.[என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி அபிநிவேசித்த ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம்பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான்பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்ய விஷயீகாரத்துக்குப் பின்னிறே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்பந்தத்துக்கு திரஸ்கார ஹேது இல்லாமையாலே, அவனுடைய பாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. [தானென்னை] - விபுவாய் ஸ்வதந்த்ரனான தான் அணுபரிமாணனாய் பரதந்த்ரனான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி என்னை நீராக்கி நிச்சேஷமாகப் பருகினான்; "[illegible] லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" என்கிறபடியே இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினான் என்றபடி. "விழுங்குவன்காணில" என்றிறே இவர்பாரித்தது. [காரொக்குங் காட்கரையப்பன்] - பரமோதாரனுப் ஸந்நிஹிதனானவன். [கடியனே] - ஸ்வாமிஸ்ச்சையில் விரைந்திருக்கும்; எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடாதேனென்கை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அபிநிவேசம் மிக்கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - "இவ்வஸ்துவில் பிறர்க்கு ஒன்றும்சேஷியாதபடியாக புஜிக்கக்கடவோம்"என்றிருந்தாராய்த்து. அதாவது - "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்று பாரித்தது. "அநந்தவைநதேயாதிகளுக்கும் அடிமைசெய்ய இடங்கொடேன்" என்றிருந்தாராய்த்து; "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே. [உன்னை] - ஸர்வசேஷியான வுன்னை. [விழுங்குவன்] - சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யமேயிறே தாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில். [என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி யபிநிவேசித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம் பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்குப்பின்பிறே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்பந்தத்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவில்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிறே. [தானென்னை]-விபுவாய் ஸ்வதந்த்ரனான தான், அணுபரிமாணனாய்ப் பரதந்த்ரனான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி என்னை

பத்தாம்பாட்டு - வாரிக்கொண்டு இத்யாதி. "என்னில் முன்னம் - பாரித்து" என்றதைச் சொல்லத்தக்க பாசுரம் - தம்மோடு இத்யாதி.

"உன்னை - காணில் - வாரிக்கொண்டு-விழுங்குவன் என்று பாரித்த" என்று அந்வயித்தர்த்தம் - இவ்வஸ்துவில் இத்யாதி. "பிறர்க்கொன்றும் சேஷியாதபடி" என்றதின் விவரணமாதல், ஸம்பந்தமாதல் - அநந்தவைநதேய இத்யாதி. வழுவிலாவடிமைசெய்யப் பாரித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம் இத்யாதி. "விழுங்குவன்" என்கைக்கு அடிமை தாரகமோவென்ன-சேஷபூதனுக்கு இத்யாதி என்னாமென்றது - என்னளவு அபிநிவேசத்தை என்றபடி. "என்னில் - பாரித்து, முன்னம் பாரித்து" என்று பிரித்தர்த்தம் - நான் பாரித்த இத்யாதி. இவருக்கு முன்பு பாரிப்பில்லையோவென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. இவர்க்கு முன்னே அவன் பாரிக்கைக்கு அடி ஏதென்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல்; சேஷத்வம், நித்யமாயிருக்கிறவர்க்குப் பாரிப்புப் பின்பாவானென்? அவனுக்கு முன்பாவானென்? என்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல். ஸம்பந்தத்துக்கு - ஸம்பந்தஜ்ஞானத்துக்கு என்றபடி. 'பருகினான்" என்றதுக்கு பாவம்-தன்குண இத்யாதி. கீழ்வாக்ய

நீராக்கி நிஸ்ஸேஷமாகப்பருகினான்; "வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" (வசஸாஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ என்கிறபடியே; இத்தலையைப்பழித்துப் பரிமாறினானென்றபடி. உண்டபடி சொன்னார் இத்; உண்டவனுக்குத் தண்ணீரும் அபேக்ஷிதமிறே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்தபடி சொல்லுகிறார். அவனுடைய * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீருமிருக்கிறபடியிறே யிது. [காரொக்குங் கருமையப்பன்] - பரமோதாரனாய் ஸங்கிஷிதனானவன். [கடியனே] - லோபமுனைமையல் விரைந்திருக்கும். இரண்டுதலையாய்ப் பரிமாறப் புக்கால் எதிர்த்தலைக்கு இடம் வையான்.

பதினோராம் பாட்டு.

கடியனைக்கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னைக்
கொடிமதிள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினால்சன்மம்
முடிவெய்தி நாசங்கண்டீர்களெங்கானலே

ஆ.—(கடியனைப்.) - ஆஸ்ரிதர்க்காக விரோதிகளை நிரஸிக்கும் செயல் செய்யிலும் இக்கலை யதிமாத்ரமாகச்செய்த ந்ருமும் ஸ்வஸாவனைப் பிரத்தவனைச்சொன்ன இப்பத்து, ஸம்வேதந ஸவிரோதியான நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணமாகப்போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு ஜந்மமுடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனைக் கஞ்சனைக்கொன்ற பிரான்தன்னை] - கம்பாரூதே கம்ஸனைக் கொன்ற மஹோபகாரகனை. [கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் வடிவமையாயிரத்து இப்பத்தினால்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல்லான நல்லபடியையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றதே ஹேதுவாக, ஈ:வருபமான ஸம்ஸாரகாந்தாரம் நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜந்மவிநாஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கடியனைப் - அவன் நினைக்கும் தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனைக் கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனை.

ஹஸிதம் - வசஸா இத்யாதி. "தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா ராமோ வசநகோவிதஃ! வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்யாம் பிபந்நிவ" இதி யுத்தகாண்டே (கஅ-கந) விபீஷணம்ப்ரதி ராமஃ. "பருகினான்" என்றதிலே ஒரு ரஸோக்தி-உண்டபடி இத்யாதி. கீழ்ஒன்றது-எட்டாம்பாட்டில் "என்னை முற்றவுந் தானுண்டான்" என்றதைப்பற்ற. இத்ரஸோக்தியால் ஹஸித்தவர்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையாய் இத்யாதி. கடியன் - த்வரையையுடையவன். 'காணில் - உன்னை - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன்' என்றதொடங்கி, க்ரமேணான்வயஃ. (கo)

கொடிமதிள் - கொடியையுடைத்தான மதிளையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவமை - ஸமஸ்த குணங்களை வடிவுபட ப்ரதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தினால் - இப்பத்தினாலே, எம் - நம்முடைய, சன்மம்-ஜந்மபரம்பரையும், முடிவு எய்தி - அவஸாநத்தைப்பெற்று, கானல் - ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருகத்ருஷ்ணிகையும், நாசங்கண்டீர் - நசிக்குங்கிடிகோள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு ஜந்மம் முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன் தன்னோடே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்]- தன்பக்கலின்றிக்கே வந்தேறி யென்கை. [பிரான்தன்னை] — முன்பு உபகாரகனானவன்கிடீர் நம்மையழித்தான். உகந்தாரை யழிக்கையிறே வ்யாபகமாவது; விரோதிகளையழிக்குமிது உபகாரமிறே! [கொடிமதிள் தென் குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து. ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு உரிய அடியாரிருந்த விடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்]-ஸமுதாயசோபையை யுடைத்தாயிருக்கை. கட்டடங்கவழகிதாயிருக்கை. விஜயமுண்டானவாறே ப்ரசஸ்திமாலைகளுஞ் செல்லாநிற்குமிறே. [சன்மம் முடிவெய்தி] - ஜந்மபரம்பரைகளுக்கு அவஸாநத்தை லபித்து. [நாசங்கண்டீர்கள் எங்கானலே] - ஜந்மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். [கானல்] - ம்ருகத்ருஷ்ணிகை. இன்னம் பிறக்க விராதே, ஸமவத்ஸரஜ்ஞாநஸவம் ஸாதிக்கும் தேசத்திலே புகுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார்க்கு, ஜந்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்தன்னை]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன்தன்னோடேபோம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலின்றிக்கேவந்தேறியென்கை; "கொண்டசீற்றம்" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனானவன்கிடீர் நம்மையழித்தான்! உகந்தாரையழிக்கையிறே வ்யாபகமாவது;விரோதிகளையழிக்குமது உபகாரமிறே. [கொடிமதிள்தென்குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரியவடியாரிருந்தவிடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுதாயசோபையையுடைத்தாயி

நிகமம் - கடியனாய் இத்யாதி. "பத்தினால் சன்மம்முடிவெய்தி நாசங்கண்டீர்களெங்கானல்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"கடியன்" என்றது - இங்கு, கோபவானென்றபடி. "கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்ற" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - கம்ஸன் இத்யாதி. "ஆய்" என்றதுக்குபாவம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அப்படிவந்தேறியோவென்ன - கொண்டசீற்றம் இத்யாதி. "கடிகொள்பூம்பொழில்" என்கிற பாட்டிலே; திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு. கொண்டசீற்றம் - எறட்டுக்கொண்ட சீற்றமென்றபடி. நிராம்படியழிக்கிறவனை "பிரான்" என்பானென்? என்ன - முன்பு இத்யாதி. "கொன்றபிரான்" என்ற ஹிம்ஸை உபகாரமோவென்ன - உகந்தாரை இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - கம்ஸவிஜயத்துக்கு இத்யாதி. திருநகரியிலே கொடிகட்டுவானென்னென்ன - ஸ்வாமி இத்யாதி. விவரணம் - கட்டடங்க இத்யாதி. "கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னை - வடிவ

ருக்கை. கட்டடங்க அழகிதாயிருக்கை. விஜயமுண்டானபோதைக்கு ப்ரசஸ்திமாலிகைகளுஞ் செல்லாநிற்குமிறே. [சன்மம்முடிவெய்தி] - ஜந்மபரம்பரைக்கு அவஸாநத்தை லபித்து. [நாசங்கண்டீர்களெங்காணலே]-ஜந்மத்துக்கு அடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். காணல்-ம்ருகத்ருஷ்ணிகை. இன்னமிங்கே பிறக்கவிராதே, [illegible] ஸாத்மிக்கும் தேசத்திலேபுகுவர்கள். (௧௧)

...யாயிரம்" என்றது கூட்டிஷாவம் - விஜயம் [illegible]. ப்ரசஸ்திமாலிகைகள் - வெற்றி [illegible] மாலைகள். "சன்மம்" என்றது - ஜந்மங்கள் [illegible]. நாசங்கண்டீர்கள் - நாசமடைந்தீர்கள். எங் காணல் - நம்முடைய ஸம்ஸாரம். "எம்" என்றது - [illegible] சொல்லுகிறது. ஸவிதம் - இன்னமிங்கே இத்யாதி. "காணல்" என்றது - ம்ருகத்ருஷ்ணிகை [illegible]. 'கடியனாய்' என்று தொடங்கி, '[illegible] முடிவெய்தி - எங்காணல் - நாசங்கண்டீர்கள்" என்றன்வயம். (௧௧)

த்ராவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.— [illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

உருகுமாலென்னெஞ்சமுன்செயல்களெண்ணிப்
பெருகுமால்வேட்கையெனப்பேசி - மருவுகின்ற
இன்னாப்புடனவன்சீருரைத்தமாறன்சொல்
† என்னச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

---

† 'என்னல்ல'என்றும் பாடம்.

எழாந்திருவாய்மொழி. எங்கானல் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(எங்கானல்.) - இந்த அப்ராப்திகர்ப்பமான குணாநுஸந்தாந ஜநித ப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்த்யம்சமே தலையெடுத்து அந்யாபதேசத்தாலே தூதப்ரேஷணம்பண்ணுகிறார்.

ஒ.—எழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ராப்திகர்ப ஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர்க்கு இப்போது அநுபவஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையாலே, ஸ்மரணத்தால்வந்த ப்ரீதியும் மாறி அப்ராப்தியே தலையெடுத்து, அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய தசையை ஒருபிராட்டியுடைய தூதவாக்யத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ச்லேஷித்தாள் ஒருபிராட்டி அவன்வரவு காணாதே அவனலல்லது செல்லாத ப்ரக்ருதியாகையாலே தன்னாற்றாமையாலே க்ருஹத்தில் நின்றும் உத்யாநப்ரதேசத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்தன சிலபக்ஷிகளைக்குறித்து நிரதிசயபோக்யமான வடிவையுடையனாய் க்ருபாப்ரசுரனானவன், தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானாரோட்டைப் பரிமாற்றத்தாலே என்னுடைய தசையை உணராதே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆதலால், தன்னழகைக் கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ என்று அவனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாள்.

ப.—எழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மரணத்தாலே சிதிலரானவர், அந்த சைதில்யம் ஸாஹபாநுபவபர்யந்தமான அபிநிவேசத்தைப் பிறப்பிக்க, அநுபவபோக்யமாம்படி திருமூழிக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய அதிசயித போக்யதாகாரத்தையும், அஸாதாரணஜநாநுபாவ்யத்வத்தையும், சேஷித்வ ப்ரகாசரூபவைலக்ஷண்யத்தையும், நித்யாநுபாவ்ய சேஷித்வத்தையும், நிரதிசயவிபூதிமத்த்வத்தையும், நித்யாநபாயிநீஸம்பந்தத்தையும், அத்யுஜ்ஜ்வல அவயவத்வத்தையும், ஆபிரூப்யாதிசயத்தையும், அஸாதாரணசேஷித்வசிஹ்நத்தையும், அநுபஹித க்ருபாபோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெறாத ஆர்த்தியாலே வடகமுவத்தாலே லபிக்கப் பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வேச்வரனைப்பிரிந்தநாயகியானவள், வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கவரிதான அவனுடைய அழகை யநுபவிக்கைக்காகச் சிலபக்ஷிகளை இரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகவும், * வைகல்பூங்கழிவாயிலே - சேஷித்வஸம்பந்தம் பற்றாசாகவும், * பொன்னுலகாளீரிலே - ஏகரஸத்வம் பற்றாசாகவும், இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாகவும் தூதுவிடுகிறாள்: "[illegible]"

இ.—எழாந்திருவாய்மொழியில், அப்ரீதிகர்ப குணஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர், ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமையாலே அப்ரீத்யம்சமே தலையெடுத்து அவனைப்பெறில் ஜீவித்தல், பெறாவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே புணர்ந்துபிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன் அழகிலே ஈடுபட்டு அவஸந்நையாய்த் தன்னாற்றாமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலே சென்று அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, ‘பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி திருமூழிக்களம்’ என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமூழிக்களத்திலே வந்துநின்றருளினான், தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்முடைமை அறியாதிருந்தானத்தனை. க்ருபாம்ஸுபியாகையாலே நம்முடைமை அறிவிக்க வரும்; தன்னழகைக்கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ? என்று அறிவிக்கவேணு மென்று, அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைமை அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறையமடநாரையில் “இத்தலையில் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானே” என்று அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; வைகல் பூங்கழிவாயில் “நல்லதுகண்டால் கால்தாழுமவனாகையாலே மறந்திருந்தானித்தனை; நம் ஆர்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையிலே நெஞ்சுவைப்பானொருவனல்லன்” என்று அதுபற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; பொன்னுலகாளியில் “ஐச்வர்யப்பரப்பாலே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆச்ரிதரோடு ஏகரஸனென்று அறிவிக்கவே வரும்” என்று ஐச்வர்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டார்; இதில் தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானித்தனை. “தன்வடிவழகதும், குணங்களவை; ஆனபின்பு பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ” என்று அவ்வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறது.

ஈடு.—கீழ் அப்ரீதிகர்ஹாநுஸந்தானத்தாலே மிகவும்ப்ரீதரானவர், ஸாக்ஷாத்காரியாலே அப்ரீத்யம்சமே தலையெடுத்து, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்ஆற்றாமை கைகொடுக்கத் தன்உத்யாநத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, ‘“பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களம்” என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமூழிக்களத்திலேவந்து நின்றருளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்நிலையறியாதிருந்தானத்தனை; க்ருபாவானாகையாலே நம் நிலையறிவிக்கவரும்; “உம்மைப்பிரிந்தார் தரிப்பரோ?”என்றுஅறிவிக்கவேணும்”என்று அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறாளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைமையை அருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே, “நம்பக்கல் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானத்தனை: அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தை யறி

எங்கானல் ப்ரவேசம்: ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழ் அப்ரீதிகர இத்யாதி. பெறவிடில் முடிதலாம்படியான என்றது - “* என்னகமேனியொடும்” என்றத்தைப்பற்ற.

“அந்யாபதேசத்தாலே” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - இயற்கையிலே - யாத்ருச்சிகமாக வென்றபடி. அவஸந்நையாகில், உத்யாநகமநங்கூடுமோவென்ன - தன் ஆற்றாமை இத்யாதி. ஆனால் வாராதிருப்பானென்னென்ன - தனக்குநல்லாரை இத்யாதி. “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - நல்லாரைவிடமாட்டாதவனாகையாலே என்றது. “தான் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்று” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருபாவானாகையாலே என்றது. “நுங்கால்களென்தலைமேற் கெழுமீரோ” என்றத்தைப்பற்ற - ஸவிநயமாகஇரக்கிறாள் என்றது. கீழே, தூதப்ரேஷணம்பண்ணின மூன்றுதிருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் வாசியேதென்ன - அஞ்சிறைய இத்யாதி. அபராதத்தாலே என்றது- “என்பிழையேநினைந்தருளி” என்றத்தைப்பற்ற. அபராதஸஹ

விக்கவரும்'' என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; * வைகல்பூங்கழிவாயில், ''நல்லதுகண்டால் கால்தாழுமவனுகையாலே திருவண்வண்டூரில் ஸம்ருத்தியைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை. நம்மார்த்தியை யறிவித்தால் தன் இனிமையில் நெஞ்சுவைப்பானொருவனல்லன்'' என்று அதுபற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; *பொன்னுலகாளியில், ''திருக்கோளூரேறப்போக'' என்று தன்னுடைய நகரோபவநத்தளவுஞ்சென்று ஸௌஹார்தியாலே போகமாட்டாதேயிருக்கிற பிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்காணாமையாலே, ''வாராதொழிகைக்கு நிபந்தநம் - தன்ஐஶ்வர்யப் பரப்பாலே; தான் ஆஶ்ரிதரோடு ஏகரஸனுகையாலே வரும்'' என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; இதில், ''தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானுமித்தனை; தன்வடிவழகது; குணங்களவை; ஆனபின்பு, பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ?'' என்று அவன் வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

முதற் பாட்டு.

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
செங்காலமடநாராய்! திருமூழிக்களத்துறையும்
கொங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்
நுங்கால்களென்தலைமேற் கெழுமீரோநுமரோடே.

ஆ.—'தன்னைப்பிரியில் நான் தரிக்கமாட்டாததொருபடி, தன் அழகாலும் தன்செயலாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கி, என்னோடே கலந்தருளிப்போய், திருமூழிக்களத்திலே இருந்தருளின எம்பெருமானுக்கு என்திறஞ்சொல்லவேணும்; உங்களுக்கடிமையே நானிருக்கிறேன்' என்று நாரைகளை இரக்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி அவனுக்கு என் உறவை அறிவித்து வந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறாள்.

[எங்கானலென்று தொடங்கி] - எங்கள் உத்யாநத்தில் உள்ளிற்கழியிலே இரைதேடி இங்கே இனிதாகவர்த்திக்கிற சிவந்தகாலையுடைய மௌக்த்யமான நாராய்! [எங்குடக் கூத்தர்க்கு] - ஆத்மநிவேதநாவசரம். குடக்கூத்தாடின அழகைக்காட்டி என்னையகப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு. [நுங்கால்களென்று தொடங்கி] - ஸபரிகரமாக உங்கள் திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணும்.

த்வம் என்றது - ''என்பிழைத்தாள் திருவடியின்தகவினுக்கு'' என்றத்தைப்பற்ற. ஸம்ருத்தியை என்றது - ''சிறந்தசெல்வம்'' என்றத்தைப்பற்ற. அதுபற்றாசாக - ஆர்த்தரக்ஷணதீக்ஷை பற்றாசாக; இது ''என்னையுமுளளென்மின்கள்'' என்றத்தைப்பற்ற. ஐஶ்வர்யப்பரப்பாலே என்றது - ''யாவையும் யாவருமாய்'' என்றத்தைப்பற்றவாதல், ''மூன்னுலகங்களெல்லாம்படைத்த'' என்றத்தைப்பற்றவாதல். ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக என்றது - ''தண்துழாய்நமக்கன்றி நல்கான்'' என்றத்தைப்பற்ற. வடிவழகு என்றது - ''அக்கமலத்திலைபோலுந்திருமேனி'' என்றத்தைப்பற்ற. ''தமரோடங்குறைவார்க்கு'' என்றத்தைப்பற்ற - குணங்களவை என்றது.

ப—முதற்பாட்டில், அதிமாத்ரமான வ்யாக்ஷுப்ய ப்ரகாரத்தை யுடையளாயுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு என் தூதாகப்போன உபகாரத்துக்காக என்தலையிலே உங்கள் கால்களை வைக்கவேணுமென்று சிலநாரைகளை ஆதரித்து அபேக்ஷிக்கிறாள்.

எங்கானல்அகங்கழிவாய்-உங்களுக்கு விதேயோர்ஹமாம்படி எங்கள் மடமையிலே வர்த்திக்கிற கடற்கரையிற் சோலையிலகவாயிற் கழியிடத்திலே, இரைதேர்ந்து - உங்கள் வைஸ்யாதிரூபத்தோற்றப்படி இங்கத்தை வஸ்துவை போக்யமாக விரும்பி, இங்கு - ஸந்நிதியிலே, இனிது - ப்ராணபப்ரீதியோடே, அமரும் - வர்த்திக்கக்கடவையாய், செம் - என் தலைக்குஅலங்காரமென்னலாம்படி சிவந்திருக்கிற, கால் - காலையுடைத்தாய், மடம் - நியமித்துக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி பவ்யதையையுடைய, நாராய்-, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - ஆஸ்ரிதஸௌலப்யத்துக்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், கொங்குஆர் - தேன்மிஞ்சி, பூ - நிர்மாணமான, துழாய் முடி - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையராய், எங்குடக்கூத்தர்க்கு - குடக்கூத்தாடுகிற மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தாலே எங்களுக்கு நிரதிஸய போக்யபூதரானவர்க்கு, என் தூதாய் -என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலே சென்று, (அந்தவுபகாராதிஸயத்தாலே),நுமரோடே-(மாதாபித்ருப்ராத்ருதாரதநயாப்தஸர்வஸ்வம்'' என்கிறபடியே, உன் வைஷ்ணவர்களான) தாரபுத்ராதிகளோடேகூட, நுங்கால்கள் - எனக்காக வழிநடந்த உங்கள் கால்களை, என் தலைமேல் - அதுக்குப்பாத்ரஸதாரமாகயாலே உத்தமாங்கமான என் தலையிலே, கெழுமீர் - சேர்க்கவேணும். உபகாரகன் ஆசார்யனேயாகிலும் உபகாரஸ்ம்ருதி தத்ஸம்பந்தி பரம்பரையளவுஞ் செல்லுமிறே. "நாராய்" என்கிற ஒருமை ஜாத்யேகவசநம்.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி என்நிலையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறாள்.

[எங்கானல்] - ஸம்வத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடே ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க 'எம்' என்கிறது- உபகாரஸ்ம்ருதியாலே தன்னைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்கு உறுப்பாகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்யமாயிருக்குமிறே. ஸம்வத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்க வடகர்க்கு மோக்ஷமாயிருக்க உபகாரஸ்ம்ருதி ஆறியிருக்க வொட்டாமையாலே வருமதிறே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கும் அடி இதுவிறே. [கானலென்று]-கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் நிலமாதல். [அகங்கழிவாய்]-உள்ளான கழியிடத்திலே. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸத்திற்கு அநுமதிவேண்டாதபடியிறே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. "கமிதாநிரஹஸ்யாநி" என்கிறபடியே வர்த்தியாநின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி ; "ம்ருஹஹானுதப்ருதோஹ்" என்கிறபடியே; பண்டுதனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு] - இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்தவனைப் போலன்றியே, ஸந்நிஹிதராகப் பெற்றேன் என்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகை ; விலக்ஷண போகங்களை ஸஜித்து வர்த்திக்குமென்றபடியாம். [செங்கால] - சிவந்தகாலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததி, நான் தலையிலே

வைத்துக்கொள்ளப் புகுகிறகாலும். [மடநாராய்] - மவ்யமான நாராய்! [திருமூழிக் களத்துறையும்] - தூதுபோவார்க்குஅடுத்து அணித்தாக நிற்கையாலே பரமபதத்திற் காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார் பூந்துழாய்முடி யெங் குடக்கூத்தர்க்கு] - ஒப்பனையையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் எனக்காக்கி வைத்தவர்க்கு; 'எம்' என்கிறது ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் இரண்டிலுமாகிறது. 'எம்' என்று - ஆத்மநிவேதநவசநம். [என்தூதாய்]-ஒப்பனையிலும் செயலிலுந் தோற்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்னுடைய தௌத்யத்திலே அதிகரித்து. [நுங்கால்கள் என்தலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலை உபக்ருதையாய் உஜ்ஜீவிக்க இருக்கிற என்தலையிலே. இவளுடைய தலையிலே வைக்கக்கண்டதாய்த்து இவற்றின்கால்; இவற்றினுடைய காலைவைக்கக் கண்டதாய்த்து இவள்தலை; இரண்டும் பாரார்த்யமாகக் கண்டதாய்த்து. [செழுமீரோ] - அவனுக்கு சேஷமாக்கினபோதே வடகர்க்கு சேஷமாகையாலே என்வழியிகொண்டு வைக்கவேண்டாவிறே; என்தலைமேலே சேரீகோளோ? [நுமரோடே] - "ஸவாத்ருவளத்ருஸமண:" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக. "ஆவாயவஹாவாயவாத்ருவத்ரதி:" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்னழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச்சொல்லி, என்தசையை அவனுக்குஅறிவித்துவந்து உங்கள்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணு மேன்கிறாள்.

[எங்கானல்] - ஹமவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க, 'எம்' என்றது - ஒன்றைத் தம்மதாக்கிக் கொடுத்தல்லது யரிக்கமாட்டாத உபகாரஸ்ம்ருதியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்காகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்யமாயிருக்குமிறே. தன்னை ஹமவத்விஷயத்துக்குஆக்கினவன்றே தன்னதடங்கலும் அங்குத்தைக்கு சேஷமாயிருக்க, உபகாரஸ்ம்ருதியிறே இப்படி சொல்லுவித்தது. ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் அடி இதுவிறே. கானலென்கிறது - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நிலமாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழியிடத்து. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸத்துக்கு அநுமதி வேண்டாதபடியிறே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. "க்ஷயிதா நிரஹஸ்யாநி"

முதற்பாட்டு - எங்கானல் இத்யாதி. "செங்கால மடநாராய்" என்று தொடங்கி "செழுமீரோ" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலநாரைகளை இத்யாதி. குணங்களாலும் என்றது - "திருமூழிக்களத்துறையும்" என்றத்தைப்பற்ற.

'ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க' என்றவநந்தரம், "எம் என்று மமகரிப்பானென்னென்ன" என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - எம் என்றது இத்யாதி. உபகாரமாவது-இத்தசையிலேவந்து முகங்காட்டினது. எல்லாமென்றாலும் மமகாரம த்யாஜ்யமன்றோவென்ன - பிறர்க்கு இத்யாதி. "ஹமவத்விஷயத்தில்" இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - தன்னை ஹமவத்விஷயத்துக்கு இத்யாதி. அங்குத்தைக்கு என்றது - வடகர்க்கு என்றபடி. இப்படி சொல்லுவித்தது என்றது - "எங்கானல்" என்னும்படி சொல்லுவித்ததென்றபடி. அப்படி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே மமகாரம்பண்ணின இடமுண்டோவென்ன -ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இத்யாதி. இதுக்கு "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்றதிலே நோக்கு. நெய்தல் நிலமாவது - கடற்கரைமாத்ரம். எங்களுடையகானலில் உள்ளானகழியிடத்து என்று ஸமுதாயார்த்தம். "அகங்கழிவாய்" என்ற பதங்களுக்கு பாவம் - அந்தர்க்ருஹ இத்யாதி. அந்தரங்கத்வகார்யத்தைக்காட்டுகிறார்-க்ஷயிதாநி இத்யாதி. "க்ஷயிதாநிரஹஸ்யாநி ம்ருஹ ஸோஹ ஸேஷிதம்! ஸ்திதாநிகௌத்ராணிஸம்ஹாஸநாநி கவாந்" இதி மஹாபாரதே கர்ணவசநம் (க). இவற்

(கதிதாகிரஹஸ்யாகி) என்கிறபடியே வர்த்தியாநின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி; “க்ருதே ஸாக்ஷ ஸம்ஜ்ஞிதம்” (க்ருஹோபக்ரமஸங்கிதம்) என்கிறபடியே: பண்டு தனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு]-இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்த அவனைப்போலன்றியே, ஸந்நிஹிதராகப் பெற்றோமென்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணபோகங்களை ஸாஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம் [செங்கால]-சிவந்த காலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்தத் நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்புகுகிற காலும். [மடநாராய்]-ஸௌம்யமான நாராய்! [திருமூழிக்களத்துறையும்]-தூதுபோவார்க்குஅடுத்தணித்தாகத் திருமூழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பரமபதத்திற்காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தர்க்கு] - ஒப்பனையையும் மநோஹரசேஷ்டிதத்தையும் இரண்டையும் எனக்கு ஆக்கிவைத்தவர்க்கு. “எம்” என்கிறது - ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் மிரண்டிலுமாகிறது. எம் என்று - ஆத்மநி பஹுவசநம். [என்தூதாய்] - அவ்வொப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலுந்தோற்ற அவனைப் பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிற என் ஸாதக்ருத்யத்திலே யதிகரித்து. [நுங்கால்களென்றலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலை, நீங்கள் உபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற என்தலைமேலே; மயிர்கழுவிப் பூச்சூடவிருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலேயிருக்கக்கண்டன; இவள தலையாகில் அவற்றின் கால்வைக்கக் கண்டிருந்தது; இரண்டும் பரார்த்தமாயிருந்தபடி. [கெழுமீரோ]-ஒரு விசிகொண்டு ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவாய்த்து இங்கு; † அவனுக்காக்கினவாறே உங்களதாயிருக்குமிறே. கொடு வந்துசேரீகோளோ? [நுமரோடே] - “ஸவாத்யவளத்ஸ்வமனா:” (ஸபுத்ரபௌத்ர

றைத் தூதுவிட நினைக்கிறவள் இரைதேடுமதசைச் சொல்லுவானென்னென்ன - பண்டு தனக்குதித்யாதி. பண்டு உபகரிக்கையாகுது-தூதுபோவதற்குமுன்னே தன் சந்நிதியிலே இரைதேடுகை. “இனிதமரும்” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - அமருகை - பொருகை - பொருந்துகையாம். இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகையாதல், சேவலும் பேடையும் விலக்ஷண போகங்களை ஸாஜித்து வர்த்திக்கையாதல்; இந்தஅர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் இனிதாக இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இத்தால் - “உபசீர்ணாதிக்ருதாணி” என்றதனைச் சொல்லுகிறதென்றுக் கண்டுகொள்வது. காலில் சிவப்பைச் சொல்லுகிறதற்கு தாத்பர்யம் - என்மடியிலே இத்யாதி. மடியிலிருக்குங்கால் - நாயகன் கால். அடுத்தணித்தாக - மிகவும் ஸந்நிஹிதமாக. கொங்கு - பரிமளம், ஆர் - பூர்ணமான, பூந்துழாய்முடி - புஷ்பிதமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையவென்று ஸமாஸார்த்தம். “இரண்டையும் எனக்காக்கிவைத்த” என்றதற்கு ஸம்வாதமேதென்ன - எம் என்கிறது இத்யாதி. “தலைமேல்” என்னவமைந்திருக்க, “என்றலைமேல்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - மயிர்கழுவி இத்யாதி. அதாவது - தன்தலை அவற்றின் காலுக்கு அர்ஹமென்றும் தோற்றுகைக்காக விசேஷிக்கிறதென்றபடி. “நுங்கால்கள், என்தலை” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸாரம் - அவற்றின் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இத்தால் ஸாதிதம் - இரண்டும் இத்யாதி. “கெழுமீரோ!” என்ற ஸ்வரத்துக்குஹாவம் - ஒருவிசி இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - அவனதாக்கின இத்யாதி கெழுமீரோ-சேருங்கோள். “ஸகலாத்யாநநீயாக்ஷ்யம் நாநேயணமாஸ: | ஸவாத்யவளத்ஸ்வமனா:ப்ருத்யஸமேப்ஸுஹீடகே” இதி ஸங்க்ஷேப (௪௪). அப்படி பந்தர்களும் உத்தேஸ்யரோவென்ன-ஆசார்யவத் இத்யாதி.“ஆசார்யவதாசார்யதாரோவ்ருத்தி:, தயாஸமீக்ஷ்யேஷு யுவாயதிவ்ருஜதவேவஸம்ஹவாஸிணி, உக்ஷோஸநவஜா:; ஆசார்யவதாசார்ய

† ‘அவனுக்கு’ என்கிற இந்தப்பாடம் அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குச் சேரும், சீயரும்பதத்துக்கு ‘அவனது’ என்று பாடமாகத் தோற்றுகிறது.

ஸ்ஸகண:)என்னுமாபோலே,ஸபரிகரமாக."ஆசார்யவதாசார்யபுத்ரே வ்ருத்தி:" (ஆசார்யவதாசார்யபுத்ரேவ்ருத்தி:) என்னக்கடவதிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நமரோடும்பிரியாதேநீரும்நுஞ்சேவலுமாய்
அமர்காதற்குருகினங்காள்! அணிமுழிக்களத்துறையும்
எமராலும்பழிப்புண்டுஇங்குஎன்? தம்மாலிழிப்புண்டு
தமரோடங்குறைவார்க்குத்தக்கிலமே? கேளீரே!

ஆ.—(நமரோடும்) - "அவருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளுங்கோள்" என்று குருகுகளையழைத்துவைத்து, நடுவே,தன்னோவாலே,"தம்மாலும் உபேக்ஷிதையாய் ஸ்வபந்துக்களாலும் கர்ஹிதையாயிங்கேயிருக்கும் இவ்விருப்பென்செய்ய! இவ்விருப்பில் முடிகையேநன்று" என்று தன்னிலேசொல்லி இன்னுதாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, "தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த இருப்புக்காண்கைக்கு நான் அநர்ஹையாயிழந்துபோமித்தனையோ?" என்று கேளீரென்று கொண்டு,தான் சொல்லப்புக்கவார்த்தையை அவற்றுக்குச் சொல்லிமுடிக்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகுகளைக்குறித்து திருமூழிக்களத்து எம்பெருமானுக்குத் தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தஇருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[நமரோடும் என்றுதொடங்கி] - உங்களுடைய பந்துக்களோடும் பிரியாதே நீங்களும் உங்களுடைய சேவல்களும் ஸம்ச்லேஷியா நிற்பதுஞ்செய்து பரஸ்பரம் காதலையுடைய குருகினங்காள்! [அணிமூழிக்களத்துறையும் என்றுமேலுக்கு] - குருகினங்களைக்குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறவள், அர்த்தாத்தியிலே அத்தைத் தவிர்த்து பந்துக்களாலும் இகழப்பட்டு திருமூழிக்களத்திலே உறைகிற தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விருப்பில் முடிகையே நன்று என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய் மீளவும் அவற்றைக்குறித்து தாம் தப்பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யஸம்ச்லிஷ்டரானவர்க்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள் என்று,தொடங்கின வார்த்தையை முடியச்சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், "அஸாதாரணபரிஜநங்களோடே அநுஸாவ்யராயிருக்கிற தமக்கு நாங்கள் அநுரூபரல்லோமோ?" என்று கேளுங்கோள் என்று சில குருகுகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நமரோடும் - சந்தாநுவர்த்திகளான பந்துஜநங்களோடும், பிரியாதே-, நீரும்- (சேவலையநுவியாகப்பண்ணும்) நீங்களும், நுஞ்சேவலுமாய் - உங்களையநுவியாகம்பண்ணுஞ்சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தை

வர்த்திக:" இத்யாபஸ்தம்ப யர்மே. 'எங்கானலகம்' என்று தொடங்கி, 'என்தூதாய் - நமரோடே - நுங்கால்களென்றலைமேல் கெழுமீரோ' இத்யந்வய:. (க)

யுடைய, குருகினங்காள் - ! அணி - ஶோபமான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத் திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தம்மால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு - காதா சித்க ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, (அதடியாக), எமராலும் - என்னுடை அநுபந்தமுடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டு, இங்கென் - இங்குத்தை யிருப்புக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு! தமரோடு - அஸாதாரணபரிஜநத்தோடே, அங்கு - அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு, தக்கிலமே - நாங்களா கோமோ? கேளீரே - கேளுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகுகளைக் குறித்து தாமும் தமக்கு நல் லாருமாயிருக்கிற விருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[நுமரோடும் பிரியாதே] - "தமரோடங்குறைவார்" என்றாய்த்து, ப்ராப்ய வஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அதுக்கீடாக இவையும் குறைபற்றிருக்கிறபடி. குறை வாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ? [நீரும் நுஞ்சேவலுமாய்] - சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்நீரும் உம்முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுஞ்சேவலுமாய் ஸம்ஶ்லேஷரஸம் அறியும் நீங்கள். பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும் அறியவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு உண்ணாதார் பசி தீர்க்கவேண்டாவோ? [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம்பொருந்தின காதல்; ஆசையிலே விஶ்லேஷத்தை ஸஹியாத ஆசையுண்டா காதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஶ்லேஷமின்றியிலே கருத்தறிந்து பரிமாறவுங் கடவதாயிருக்கப்பெறுவதே நீங்கள்! [குருகினங்காள்] - என்று ஸம்போதித்து வைத்துத் தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாதவளாகையாலே அர் த்யோக்தியிலே அத்தைமுடித்துத் தானிருக்கிற இருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எம ராலும் பழிப்புண்டு அணிமூழிக்களத்துறையும் தம்மாலும் இழிப்புண்டு] - காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமே ஹேதுவாக பந்துக்கள் கைவிட்டார்கள். காதாசித்கமாக ஸம்ஶ் லேஷித்தவளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார்; பந்துக்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும். பிறப்பட்டார்க்குங் காட்டிக் கொடுக்கவந்து நிற்கிற நிலை யையாலும் கைக்கொள்ளவேணும். இரண்டும் என்னளவிலே உபேக்ஷா ஹேதுவா வதே! [இங்கு என்] - இவ்விருப்புக்கு என்னப்ரயோஜநமுண்டு? "ஸம்ஸாரஸாகரத் தில் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ!" என்று தன் னிலே விஷண்ணையாய்ப் பின்னையும் தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [தமரோடு இத்யாதி] - தம் பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்புக்கு, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றிருப்பாராகாரோ என்று கேளுங்கோள்!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சில குருகினங்களைக் குறித்து, "தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தவிருப்பை நானிழந்தேபோமித்தனையோ?" என்றறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு — நுமரோடும் இத்யாதி. "தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

[நுமரோடும்பிரியாதே] - "தமரோடங்குறைவார்" என்றுய்த்து ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அப்படியே இவையும் குறைவற்றிருக்கிறபடி. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார் பசி பரிஹரிக்க ப்ராப்தமிறே. [நீரும் நுஞ்சேவலுமாய்] - சேவல்நினைவறிந்து பரிமாறும் நீரும், உம்முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறும்சேவலுமாய். ஸம்ஶ்லேஷரஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும் அறியவேண்டாவோ! [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம் பொருந்தின காதல். ஆசையிலே, விஶ்லேஷத்தை ஸஹிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஶ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்கடவதாயிருப்பதே நீங்கள்முன்னம்! "குருகினங்காள்" என்று ஸம்போதித்துவைத்து, தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாத தௌர்ப்பல்யத்தாலே அர்த்தோக்தியிலே யத்தை முடித்து, தானிருக்கிறவிருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும்பழிப்புண்டு - அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலும்பழிப்புண்டு] - காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமே ஹேதுவாக வந்துக்கள் கைவிட்டார்கள்; காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷத்தளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார். வந்துக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும்; பிற்பாடர்க்குக் காட்சிகொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேணும்; இரண்டும் என்னளவில் உபேக்ஷாஹேதுவாவதே! [இங்கென்] - இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? தம்மைப்பெற்றிருக்கிறேனோ, வந்துக்களைப் பெற்றிருக்கிறேனோ? இங்குள்ளார்கைவிட்டால் பின்பு தம்மெல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்கொள்ளவேண்டாவோ? பகவத் விஷயத்திலே புட்புக புட்புக, அன்றுதொடங்கிக் கைவிடுவர்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார். †("ஶரீர ஸம்பந்தத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?" என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை) அவ்வளவிலேவிச்சேதித்து, பின்னையும், தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்:—[தமரோடங்குறைவார்க்கு] - தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதமக்கு, நாங்களாகோமோ?

"நமரோடும்" என்றிவற்றைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - தமரோடு இத்யாதி. இவை குறைவற்றால் தனக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன-குறைவாளர் இத்யாதி. "தீர்க்கவேணும்" என்கிறநிர்ப்பந்தமேதென்ன,- லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே யத்தை த்ருடீகரிக்கிறார் - உண்டார்க்கு இத்யாதி. இத்தால்பாவம் - ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி. "அமர்காதல்" என்றதுக்கு - பரஸ்பரஸத்ருஶமான காதலென்று கீழருளிச்செய்து, அமருதல் - காலத்தோடேபொருந்துதலாய், நித்யமான காதலென்றர்த்தாந்தரமாதல், கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸஹிதமாதல் - ஆசையிலே இத்யாதி. "அமர்காதல், நுமரோடும் பிரியாதே, நீரும் நுஞ்சேவலுமாய்" என்கிற பதத்ரயங்களாலும் ஸஹிதம் - ஆசையிலும் இத்யாதி. "இங்கென்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குருகினங்காள்என்று இத்யாதி. "தக்கிலமேகேளீர்" என்று முடியச்சொல்லமாட்டாத வைலக்ஷண்யாலேயென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும்பாவம் - காதாசித்க இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்வய ஸஹிதம்-வந்துக்கள் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். என், ப்ரயோஜநமில்லையோ? என்ன-தம்மைப்பெற்று இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன - இங்குள்ளார் இத்யாதி. காதாசித்க ஸம்ஶ்லேஷமாத்ரத்திலே பந்துக்கள் விடுவார்களோவென்ன - பகவத்விஷயத்திலே இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவ்வளவிலே இத்யாதி. அவ்வளவிலே - விஷண்ணையானவளவிலே. விச்சேதித்து - விஷாதத்தைவிட்டு. தக்கிலமே - தகோமோ? கீழ்வாக்யத்துக்குபாவம் -

† குண்டலிதம் சில ஸ்ரீகோஶங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற விருப்புக்கு, "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்றிருப்பாரானாரோ? என்று கேளுங்கோள். (௨)

மூன்றும் பாட்டு.

தக்கிலமே?கேளீர்கள்தடம்புனல்வாய்இரைதேரும்
கொக்கினங்காள்குருகினங்காள்குளிர்முழிக்களத்துறையும்
செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால்செங்கனிவாய்
அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனியடிகளுக்கே.

ஆ —(தக்கிலமே.)-தன்னைக்காண்கைக்கு நான் அர்ஹையன்றியே அவ்வழகையுங் காணப்பெறாதே இழந்துபோயிருக்கவேணுமோ? என்று கேளீர் என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், சில கொக்கினங்களையும், குருகினங்களையும் நோக்கித் தன்னழகைக் காண்கைக்கு நாங்கள் போக்யதையை உடையோமல்லோமோ? என்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தடம்புனல்வாய்இரைதேரும்]- பொய்கைகளுடைய நீரிலே இரைதேடுகிற. [செக்கமலம்] - செந்தாமரை. [அடிகள்] - ஸ்வாமி.

ப.—அநந்தரம், அவயவங்களோடு ஸமுதாயத்தோடு வாசியற அதிசயித போக்யமான வடிவையுடையவர்க்கு நாங்கள் அபோக்யரோ? கேளுங்கோள்! என்று சில சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையுங்கூட அபேக்ஷிக்கிறாள்.

தட - பெரிய, புனல்வாய் - தடாகத்திலே, இரைதேரும் - ஆமிஷார்த்திகளாய்க்கொண்டு, (என்னுடைய நிர்வேதாநுகுணமாகத் தனித்தனியே திரள்திரளாயிருக்கிற), கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்-! குளிர் - ஸ்ரமஹரமான, முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய், செம் - சிவந்த, கமலத்து - கமலத்தின், அலர்போலும் - அலர்போலேயிருக்கிற, கண் - ("ஜிதந்தே" என்னப் பண்ணும்) கண்ணையும், கை - ("அபெவ்ருஷவ்ருஷேஷ்வபயம்ப்ரயச்சதி" என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியே யணைக்கும்) கையையும், கால்-("ஶரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே" என்று ஆஶ்ரயிக்கும்) திருவடிகளையும், செங்கனிவாய் - ("மாஶுச:" என்று ஸாந்த்வநம் பண்ணும்) சிவந்தகனிநிறத் திருப்பவளத்தையும், அக்கமலத்து - அந்தக்கமலத்துக்குப்பரபாகமான, இலைபோலும் - இலைச்செறிவுபோலே யிருக்கிற ஸ்யாமளமான, திருமேனி-திருமேனியையுமுடையராய், அடிகளுக்கு - அவ்வடிவழகைக்காட்டி எனக்கு

தாமும்தமக்கு இத்யாதி. அதவா, "தமரோடு" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவார்த்தமாதல் - தாமும் தமக்கு இத்யாதி. அதாவது - தாம் மாத்ரமன்றிக்கே ததீயபர்யந்தமாக அபேக்ஷித்த நாங்கள் அந்தத் தைக்குஆகோமோவென்று வ்யங்க்யம். 'நமரோடும்' என்றுதொடங்கி, 'குருகினங்காள் - எமராலும் பழிப்புண்டு - அணிமுழிக்களத்துறையும்-நம்மாலுமிழிப்புண்டு - இங்கென்?, - தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமேகேளீர்' இத்யந்வய: பழிப்புண்கை - பழிக்கப்படுகை. இழிப்புண்கை - உபேக்ஷிக்கப்படுகை. (௨)

ஸ்வாமியானவர்க்கு, தக்கிலமே - (இவ்வழகை யநுபவிக்கைக்கு நாங்கள்) போக்யரல்லோமோ என்று, கேளீர்கள் - கேளுங்கோள்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கித் தன்அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் போக்யரல்லோமோவென்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமே கேளீர்கள்] - ஓரறுதிபெறக் கேட்டுப்போருங்கோள்! அவர் "வேணும்" என்னில் நாமும் நம்ப்ராணனைநோக்கவும், அவர் "வேண்டா" என்றாராகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் நிஸ்சிதமாகக்கேட்டுப் போருங்கோள். [தடம்புனல் வாயிரைதேரும்]-பொய்கையின்நீரிலே இரைதேருகிற; உபவாஸக்ருஸையான என்னைப் போலன்றியே இரை மிடற்றுக்குக் கீழேயிழியும்படியிறே உங்கள் பௌஷ்கல்யம். [கொக்கினங்காள் - குருகினங்காள்] - "யாம்கவீ நாம்ஸஹஸ்ராணி" என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டவற்றை அடைய ஏவுகிறாள். "சிலவற்றைப் போகவிட்டோம், அத்தாலே நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்" என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. [குளிர்மூழிக் களத்துறையும்] - விரஹதாப தப்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்தஸ்ரமஹரமான தேஸத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலம் இத்யாதி] - இக்குளிர்த்திக்கு அடியான அகவாயில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாவயவங்களையுடையவன்; முதலுறவு பண்ணும் கண், அந்நோக்குக்குத் தோற்றாரை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றார்விழுந் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை ஸாந்த்வநம்பண்ணி யுரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமான வடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரபாகமான செந்தாமரை யிலைபோலேயாய்த்து திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதீயமென்று 'அக்கமலம்' என்கிறது. [அடிகளுக்கு]-வடிவழகையும் அவயவஸோபையையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு இவ்வடிவுக்குத் தோற்று வைவர்ண்யத்தை யுரித்திருப்பார் போக்யரல்லரோ ? என்றுகேட்டுப் போருங்கோள்!

ஈடு.—மூன்றாம் பாட்டு. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும்நோக்கி, தன்அழகுகாண்கைக்கு நாங்கள் போக்யரல்லோமோ? என்றுகேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமேகேளீர்கள்] - நாம்ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவன் இன்னம் "இதுவேணும்" என்றிருந்தானாகில் ப்ராணன்களை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டுகிடக்கவும், "வேண்டா" என்றிருந்தானாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் அறுதியாகக்கேட்டுவிடுங்கோள். [தடம்புனல்வாயிரைதேரும்] - மிக்க ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையில் நீரிலே இரைதேடுகிறவளவாயிருந்தது உங்களுக்கு. ("**உபவாஸக்ருஸாங்**" (உபவாஸக்ருஸாம்) என்கிறபடியே) † உபவாஸக்ருஸையான என்னைப்போலன்றியே, இரை மிடற்றுக்குக்கீழ் இழியும்படியிறே உங்கள்பௌஷ்கல்யம்!

மூன்றாம்பாட்டு.—தக்கிலமே இத்யாதி. "கொக்கினங்காள்குருகினங்காள் - திருமேனியடிகளுக்கு-தக்கிலமேகேளீர்கள்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகொக்கினங்களையும் இத்யாதி.

மீளவும் "தக்கிலமேகேளீர்" என்றதுக்கு பாவம் - நாமொன்றிலே இத்யாதி. விவரணம்-அவன்இன்னம் இத்யாதி. "தடம்புனல்" என்றதிலே, ஜலஸம்ருத்தியும் அர்த்தாத்ஸித்தம். விவரணம்-உபவாஸ இத்யாதி. கோய்யடி - மெத்தென்றவடி. 'இனங்காள்' என்ற பஹுவசநார்த்தம் -

---

† குண்டலிதம் இரண்டு ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

[கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்] - குருகு - கொக்குகளாம். "யாம்கபீ நாம்ஸஹஸ்ராணி" (யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி) என்கிறபடியே, கண்ணுற் கண்டவற்றையுடைய வகிறன்; "சிலவற்றைப்போகவிட்டோம், அவை நங்காரியம் தலைக்கட்டும்" என்று கூறி யிருக்கும் விஷயமன்றே! [குளிர்மூழிக்களத்துறையும்] - விரஹதப்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்த ச்ரமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலத்தலர்போலும்] - அக்குளிர்த் திக்கு அடியான உள்ளில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான திவ்யாவயவங்களையுடையவன் முதலுறவு பண்ணும் கண்; அந்நோக்குக் குத் தோற்றாரையணைக்கும் கை; ஸ்பர்சத்துக்குத்தோற்றார் விழுந்திருவடிகள்; திருவடி களிலே விழுந்தாரை †ஸாந்த்வநம்பண்ணி யரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலைபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜ்வலமானவடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரபாகமான செந்தாமரையிலைபோலே யாய்த்துத் திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதீய மென்று, 'அக்கமலம்' என்கிறது. [அடிகளுக்கு] - அந்த அவயவசோபையையும் வடி வழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத் தோற்ற வைவர்ண் யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ என்று கேட்டுப்போருங்கோள். அவன் புருஷோத்தமனானால், இவள் * நாரீணாமுத்தமையாம்போது இப்படியேயிருக்க வேணுமிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவினையேன்விடுதூதாய்
திருமூழிக்களமென்னுஞ்செழுநகர்வாயணிமுகில்காள்!
திருமேனிஅவட்கருளீரென்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே.

யாம்கபீநாம் இத்யாதி. "யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநி ச | திக்ஷு ஸர்வாஸு மார்கந்தே ஸேயமாஸாதிதா மயா" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஸ்ரீமத்ஹநுமத் வாக்யம் (௩௦-௩). முந்துறப் போகவிட்டவை வருமளவும் ஆறியிராமல் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுவானேன்? என்ன-சிலவற்றை இத்யாதி. திருமூழிக்களத்திலுண்டான ஸௌந்தர்யத்தை வர்ணிக் கிறதுக்கு பாவம்-விரஹதப்தையாய் இத்யாதி. வாசத்தடம் என்றது - அவயவங்கள் தாமரையானால், அதுகளிருக்குமிடம் தடாகமென்னுமத்தாலே. "கண், கை, கால்" என்கிற க்ரமத்துக்கு பாவம் - முத லுறவு இத்யாதி. அவர்களுக்கு - அநுபவிப்பார்க்கு. பரபாகம் - அவயவங்களுக்கு இத்யாதி. "கமலத்திலை" என்னாதே, "அக்கமல" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - வெண்டாமரை இத்யாதி. அதாவது - ஸாமாந்யேந "கமலம்" என்றால், வெண்டாமரையையுஞ் சொல்லுமாகையாலே, வைஜாத்ய பரிஹாரார்த்தமாக "அக்கமலம்" என்று செந்தாமரையை விசேஷிக்கிறதென்றபடி. "கண்கைகால் செங்கனிவாய் - திருமேனி" என்றவனந்தரம் "அடிகளுக்கே" என்றதுக்கு பாவம் - அந்த அவயவ இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு பாவம்-இவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. வாசஸப்தமில்லாதிருக்க, "வைவர்ண் யத்தை யரித்திருப்பார்" என்கிறதென்? என்ன - அவன் புருஷோத்தமன் இத்யாதி. 'தடம்புனல் வாய்' என்றுதொடங்கி, 'அடியற்கு - தக்கிலமே கேளீர்கள்' இத்யர்த்தம். (௩)

---

† ஸாந்த்வநம் பண்ணுதல் - நல்வார்த்தை சொல்லுதல்.

ஆ.—(திருமேனி.) - திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய் அணிமுகில்காள்! திருமேனி யவட்கருளீர் என்று இத்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரமபரமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில் நின்றும் போகவிடுக்குமோ? இத்தனையுஞ் சொன்னால் என்செய்யும்? என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேகங்களை நோக்கி 'என்வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியென்று தொடங்கி] - தன்வடிவழகாலே ஜகத்தையடைய அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு அவ்வழகையிழந்து நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய தூதாய், திருமூழிக்களமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற திருநகரியில், அழகிய முகில்காள்! [திருமேனியவட்கென்று மேலுக்கு] - அவளுக்கு உம்முடைய திருமேனியை அருளீர் என்று சொன்னக்கால், உங்களைத் தன்திருமேனியில் ஒளியைமாற்றி, உங்கள்அழகெல்லாம்தெரியும்படிநீங்கள்நிற்கும் நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களைப்போக்குமோ! திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகரில், திருமேனியடிகளுக்கு என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம்,'அழகாலேஅடிமைகொள்ளுமவர்க்கு என் தூதாய்ச்சென்று, உம்முடைய திருமேனியை யவளுக்கு உபகரியீரென்று ஒருவார்த்தைசொன்னால் உங்கள் ஸாரூப்யத்தையும் தேசவாஸத்தையுந் தவிர்க்குமோ' என்று சிலமேகங்களைக் குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்.

அணி-ஸர்வஸ்வமான வடிவையுடைய, முகில்காள்-! திருமூழிக்களமென்னும்-"பின்னோர்வணங்குஞ்சோதி திருமூழிக்களம்" என்னும்படி ப்ரஸித்தமான, செழுநகர்வாய் - விலக்ஷணநகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு - "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநமாசஷ்டே" என்று வடிவுதானே ஸர்வாதிகத்வ ப்ரகாசகமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவர்க்கு, தீவினையேன் - (அவரோடுஉறவுண்டாயிருக்க அநுபவிக்கப்பெறாத) க்ரூரமான பாபத்தையுடைய நான், விடு - விடுகிற, தூதாய் - தூதராய்ச்சென்று,'அவட்கு - அவளுக்கு, திருமேனி - உம்முடைய நிரதிசய போக்யமான வடிவை, அருளீர் - உபகரித்தருளீர்' என்றக்கால் - என்று ஒருஉக்தி நேர்ந்தக்கால், உம்மை - (பரார்த்தமாகவார்த்தைசொன்ன உங்களை), தன் திருமேனி ஒளி - (தான் அடியிலே யுங்களுக்குத்தந்த)தன்திருமேனியிலொளியை, அகற்றி - தவிர்த்து, தெளிவிசும்பு கடியுமே - விலக்ஷணமான ஆகாசத்தில் வர்த்தியாதபடிபண்ணுமோ? ஸ்வார்த்தமாக அபேக்ஷித்தார்க்குங் கொடுக்குமவன், எனக்காக அபேக்ஷித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும் விஷ்ணுபதாச்ரயத்வத்தையும் தவிர்க்கை அஸம்பாவிதமென்கிறாள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேகங்களைநோக்கி 'என்ஸாவத்தை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களை தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு. வடிவழகாலே ஜகத்தையடையத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கென்றுமாம். "ஸர்வஸ்வாமிநோமேவ" என்கிறபடியே, ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன் விடு தூதாய்] - ஸர்வ ஸாதாரணமான வடிவையிழந்து உங்கள்காலிலே விழவேண்டும்

படியான என்னுடைய உடுக்குருக்பத்திலே அபிகரித்து. [திருமூழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு வந்து நிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழு நகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய் வர்த்திக்கிற அழகிய முகில்காள்! என்னுதல், செழுநகர்வாயபடிகளுக்குச் செப்புகோள் என்னுதல். செழுநகர் வாய்ச்சென்று செப்புகோளென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பாரிப்பான திரு வுடம்பை, ஆசைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ? இவ்வுடம்பு உமக்கு கண் டது என்றிருக்கிறீரோ? என்று செல்லுக்கோள்! "ஹ்ருதாநாஷு" என்கிறபடியே இவ் வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ என்று சொல்லுக்கோள; சாமினிக்க ஸ்வரூபாதிகளிற் காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேக்ஷை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வத்தாலே போருதல் க்ருபை யும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - "வாஸாயஸேஷு வேவ்ஷ" என்று உங்களுக்கு ஒருவார்த்தையன்றோ சொல்லவேண்டுவது? [உம்மை] - இப்படி உபகாரகராயிருக்கிற உங்களை. [தன்திருமேனி யொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே] - உங்கள வடிவிலுண் டான புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களையும் ஓட்டுமோ? உங்களுக்குஇல்லாதவற்றை உண்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றைத் தவிர்த்து உங் களைத் தண்டிக்குமோ? அல்பஸாத்ருஸ்யத்தைத் தவிர்த்து, "வ்யோமாதீதோ..." என்கிறபடியே ஸர்வஸாத்ருஸ்யத்தையுந் தந்து ஆகாசமாத்ரஸம்பந்தமுள்ளதுக்கு, பரமாகாசத்தையுந் தாரானோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்திலே எனக்கும் உங்களுக் கும் ப்ரயோஜநம் கனத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவீர்களோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சில மேகங்களைநோக்கி, 'என்வார்த்தையை மவனுக் குச்சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வ ஸ்வாமியென்று தோற்றம்படி யிருக்கிறவர்க்கு; வடிவழகாலே ஜகத்தையடையத் தோற் பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு என்றுமாம். "அவஸரேப்ரதிபேதிரே" (அவாஸாஃப்ரதிபேதிரே) என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன்விடுதூதாய்] - ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்து உங்கள் காலிலேவிழ வேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலே அதிகரித்து. [திருமூழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக வந்து நிற்கிறவிடமென்று ப்ரஸித்த மான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய்

நாலாம்பாட்டு—திருமேனி இத்யாதி. "அணிமுகில்காள் - என்றக்கால் உம்மைத் தன்திரு மேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே?" என்றுகூட்டுக் கடாக்ஷிக்கவார்த்தை - சில மேகங்களை இத்யாதி.

"கண்டவாற்றால்" இத்யாதிப்படியே திருமேனியில் வைலக்ஷண்யத்தாலே ஸர்வ ஸ்வாமி என்று தோற்றுகிறவர்க்கென்று முதலர்த்தம்; இப்விடத்திலே, † "ப்ரிய ஸ்ரியாவரரேயா" இத்யாதி ச்லோகம் அநுஸந்தேயம். வடிவழகாலே ஜகத்தை சேஷமாக் கின ஸ்வாமிக்கென்று இரண்டாமர்த்தம். அநுகூலரையொழிய ஜகத்தையடைய வடிவழ காலே தோற்பிக்கக்கூடுமோவென்ன - அவஸரே இத்யாதி. "த்ருஷ்டாஸ்ருஷ்டம்தயாபாஜம்ஸ் தவதேவளஜஸா। பயாஷூஹ்ம்கேஸவெவ்ருத்தேவஸரே ப்ரதிபேதிரே" இதி ஸமர்த்ய வணீ. (௫) "தீவினையேன்" என்றதுக்குஸாவம் - ஸர்வஸாதாரணம் இத்யாதி. "என்னும்" என்று ப்ரஸித்தியேதென்ன - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. "செழு" என்று - அழகைச் சொன்னதுக்குஸாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. செழுநகர்வாய் அழகியநகரத்திலே வர்த்திக்கிற

† ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே - 26.

வர்த்திக்கிற அழகியமுகில்காளேன்னுதல்; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களேன்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - ப்ராப்யமான உடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கொடுத்தலாகாதோ? 'ஸக்தா நாடி" (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ? என்றுசொல்லுங்கோள். காமினிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேக்ஷை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து; க்ருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - "வாசாதர்மமவாப்நுஹி" (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்று உங்களுக்கொருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்டுவது! [உம்மை]-இப்படி உபகாரகரான உங்களை. [தன்றிருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசும்புகடியுமே]-உங்கள்வடிவிற் புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தினின்று உங்களையோட்டுமோ? உங்களுக்கு இதுக்கு முன்பில்லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்டேள்ளவற்றைத் தவிர்த்து உங்களை தண்டிக்குமோ? அல்ப ஸாத்ருஶ்யத்தைத்தவிர்த்து, "பரமம்ஸாம்யமுபைதி" (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே ஸர்வதா ஸாத்ருஶ்யத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திதிகளன்றிக்கே பரமகாசத்தையுந்தாராரோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜநமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ? (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தெளிவிசும்புகடிதோடித்தீவளைத்துமின்னிலகும்
ஒளிமுகில்காள்!திருமூழிக்களத்துறையும்ஒண்சுடர்க்குத்
தெளிவிசும்புதிருநாடாத் தீவினையேன்மனத்துறையும்
துளிவார்கட்குழலார்க்குஎன்துதுரைத்தல்செப்புமினே.

ஆ. — (தெளிவிசும்பு.)-அவளுக்கு அருளீர் என்னவமையுமோ? இன்னருக்கருளிரென்னவேண்டாவோ வென்னில், - யாவளொருத்தியுடைய நெஞ்சை யுமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீருறைகிறீர், அவளுக்கருளீர்! என்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

என்று ஸப்தார்த்தம். செப்புமின்கள் என்று - அத்யாஹார்யம். "ஸக்தா நாடி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ப்ராப்யமான இத்யாதி. அருளீர்-அருளினலாகாதோ? திருமேனி ப்ராப்யமோவென்ன - பக்தாநாம் இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணாதிகளிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - காமினிகளுக்கு இத்யாதி. தன் திருமேனியொடொத்த வொளியையகற்றியென்று ஸப்தார்த்தம். "கடியுமே" என்றவிடத்தில் ஏகாரத்துக்குபாவம் - உங்களுக்குஇதுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அல்ப இத்யாதி. "என்றக்கால்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் - உங்களுடைய இத்யாதி. எனக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - ஸத்தையை; உங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - பரமஸாம்யாபத்தியை. 'திருமூழிக்களமென்னும்' என்றுதொடங்கி, 'முகில்காள் - திருமேனியடிகட்குத் தீவினையேன் விடுதூதாய் - திருமேனியவட்கருளீர் என்றக்கால்' என்று தொடங்கி கடியுமே யென்றந்வயமாதல்; அணிமுகில்காள் - தீவினையேன் விடுதூதாய் திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய்வர்த்திக்கிற - திருமேனியடிகட்கு - திருமேனியவட்கருளீர் என்று செப்புமின்கள்: என்றக்கால், உம்மை என்று தொடங்கி, கடியுமே என்றந்வயமாதல். இதுக்கு ஸ்வாபதேஶமாக, "† பூண்டநாள்" இத்யாதிசூர்ணை யநுஸந்தேயம். (௪)

---

† ஆசார்யஹ்ருதயே.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நாங்கள் உன்வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்தால், அவன் அங்கீகரிக்குமோ?" என்று கேட்பீர்களாகில், பரமபதத்திற்பண்ணும் ஆஸ்ரித வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்கும்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும் என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்பென்று தொடங்கி] - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே கடுகாக நடக்கக் கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளங்குகிற அழகிய முகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையு மொண்சுடர்க்கென்று மேலுக்கு] - கன்றைக் காணாதொன்றதபடி பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, துளியெழுதும் மதுவை உடைத்தான திருக்குழலையும் விலக்ஷணமான ஒளியையுமுடையனுமாய்க்கொண்டு திருமூழிக்களத்திலே வர்த்திக்கிறவனுக்கு என்னுடைய ஸந்தேசவாக்யத்தைச் சொல்லுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், பரமவ்யோமஸாம்யவாச்யமான ஸந்நிதியில் இருக்குமாபோலே என்னெஞ்சிலே யிருக்கிறவனுக்கு என் தூதாய்ச்சென்று வார்த்தைசொல்லக்குறையில்லை என்று, அம்மேகங்களையே பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

தெளிவிசும்பு - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே, கடுகறிந்து - (தேசத்திலே நடப்பாரைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறீர்கோளென்னலாம்படி) கடுகாகவோடி, தீ வளைத்து - அலாதசக்ரம்போலே, மின் இலகும் ஒளி முகில்காள் - அழகிய மின் விளங்காநிற்க அத்தாலே வடிவில் அழகுவளர்ந்து தோற்றுமதான முகில்காள்! திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்தில், உறையும் ஒண்சுடர்க்கு - நித்யவாஸத்தாலே ஸௌசீல்யஸௌலப்யாதி விலக்ஷண ஸௌஹார்த்தம் பத்தையுடையராய், தெளிவிசும்பு - விமலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா - நிரதிசயவிபூதியாகவுடையராய்வைத்து, தீவினையேன்மனத்து - அப்ரீதிஷமுகத்தாலே பரிதாபஹேதுவான பாபத்தையுடைய என்னெஞ்சிலே, உறையும் - முகந்தோன்றமர்ந்திருந்துகொண்டு, துளி - துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவையுடைத்தான, குழலார்க்கு - மயிர்முடியையுடையராய்ப் ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருக்கு. என் தூதுரைத்தல் - 'தேசமுணர்ந்த நேராக..ணைக்கன்றோ' என்கிற ஸந்தேசவாக்யத்தைச் சொல்லுங்கோள். திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அலங்காரவைலக்ஷண்ய பூஷித்தசெவ்வியாலே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீயே மேகங்களைப் பிரார்த்தித்தும், திருமேனி யொளிபகர்ந்தி என்று; ஆனபின்பு, எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில்,- பரமபதத்திற்பண்ணும் ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியா தொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்! என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்பு கடிதோடி] - நிர்மலமாய் விசாலமுமான ஆகாசத்திலே பூமியிலே ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே கடுநடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். [தீவளைத்து மின்னிலகும்] - கொள்ளிவட்டம் போலே மின்விளங்காநிற்கிற; தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப்போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்] - பரபாகத்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையும் ஒண் சுடர்க்கு] - திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே புகர்மிக்கிருந்தவர்க்கு.

அவன்வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தெளிவிசும்பு இத்யாதி] - "பரமபதம் தேஶமாயிருக்க அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவன்" என்று சிற்றுட்கொண்டான் பணிக்கும். "பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்நெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான்" என்று எம் பெருமானார். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாஶியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [துளிவார்கட் குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மது வை யுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூதோற்றக்கடவதன் றியே, மதுவொழுகக் காணுமித்தனையிறே. [என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலை யிற்பூச் சருகாயிருக்கிற என்னுடைய ஊதவாக்யத்தை அவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அவிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வரக்கடவராகச் சொல்லிவைத்து, தூதுவிடவிருக்கிறபடியை அறிவியுங்கோள்.

ஈடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. "எங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரிக்குமோ?" என்றிருந்தனவாக. 'பரமபதத்திற்பண்ணின ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்' என்கிறாள்.

[தெளிவிசும்புகடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே, பூமி யிலே ஸஞ்சரித்தாற்போலே கடுநடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன் கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். [தீவளைத்துமின்னிலகும்]-கொள்ளிவட்டம்போலே மின் விளங்காநிற்கிற. தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப் போலேயாய்த்து,மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்]-பரபாகத்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமூழிக்களத்துறையுமொண்சுடர்க்கு] - திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே புகர் மிக்கிருக்கிறவர்க்கு. அவன் வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தெளிவிசும்பித்யாதி] - பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இதுக்கு, சிற்றாள்கொண்டான், "கொம்பது பருத்தியாக அங்காடிபாரித்து, தனக்கு பரமபதங் கல

அஞ்சாம்பாட்டு - தெளிவிசும்பு இத்யாதி. இதிலும் கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன மேகங் களையே தூதுவிடுகையாலே, அதுக்கீடாக "தெளிவிசும்பு திருநாடாத்தீவினையேன் மனத்துறை யும்" இத்யாதியையும், "என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதா ரிகை - எங்கள் வார்த்தை இத்யாதி. "திருமேனியொளியகற்றி" இத்யாதியாலே இவள் ஹபஶங் கையைப் பிரசபிக்கையாலே, அத்தைக் கேட்ட மேகங்கள், எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக் குமோ என்றிருந்தன வென்றபடி "விசும்பு" என்றதுக்கர்த்தம் - நிராலம்பநமான என்றது. "கடிதோடி" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - இவற்றின் இத்யாதி. தீவளைத்து - தீவளைத்தாற் போலே; கொள்ளிவட்டம்போலே. கொள்ளிவட்டம் - அலாதசக்ரம். "மின்னிலகும்" என்ற துக்கு ஹாவம் - தன்வடிவில் இத்யாதி. மின்னோடே கூடுகையால்வந்த பாஹாஹத்தாலே யென்ற படி. ஒளி - அழகு. "ஒளிமுகில் - ஒண்சுடர்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி. "தீவினையேன் மனத்தை - தெளிவிசும்பு திருநாடாகக்கொண்டு - உறையும்" என்று மூந்தின நிர்வாஹம். மனத்தே யுறையாநிற்க, "தீவினை" என்கிறதென்னென்ன - நெஞ்சிலே இத்யாதி. வெறுப்பாக தாத்பர்யாந்தரம் - இதுக்கு இத்யாதி. "தெளிவிசும்பு திருநாடாயிருக்க, தீவினையேன் மனத்துறையும்" என்று சிற்றாள்கொண்டான் நிர்வாஹம். கொம்பது பருத்தியாக- பருத்தி கொம்பிலேயிருக்கச் செய்தே. அங்காடி பாரித்து - அது புடவையானதாய் அத்தை விற்

விருக்கையாயிருக்க, அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸங்க்ஷிதரைப்போலேயிருக்க என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றான்" என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராது; ஓரோர் அவஸரங்களிலே சொல்லிப்போம் வார்த்தையிறே. [துளிவார்கட்குழலார்க்கு] - துளியோழுகும் மதுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூத் தோற்றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுகக்காணுமத்தலையிறே. [என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச்சருகாயிருக்கிற என் உக்திவாக்யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அவிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வருவாராகச்சொல்லிவைத்து, இப்போது தூதுவிட விருக்கிறபடியை யறிவியுங்கோள். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள் தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்!
போதிரைத்துமதுநுகரும் பொழில்மூழிக்களத்துறையும்
மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு,என்வாய்மாற்றம்
தூதுரைத்தல்செப்புதிரேல் சுடர்வளையும்கலையுமே.

ஆ.—(தூதுரைத்தல்.) - 'தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்! என்னுடைய சுடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், அவனுக்கு உங்கள்வார்த்தையை அவாதரிபாமே, பிராட்டி ஸந்நிதியிலே வைத்துச் சொல்லவேணும்' என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என் இடையாட்டம் விண்ணப்பஞ்செய்யுமிடத்து உங்கள்வார்த்தை விலைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலேவைத்துச் சொல்லுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - வருவோமல்லோம் என்றிருக்கிலும் உங்கள் பேச்சாலே அவனுக்கும் வரவேண்டும்படியான இனியபேச்சையுடைய வண்டினங்காள்! [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபானம் பண்ணும்பொழில். [என்வாய்மாற்றமென்று தொடங்கி] - என் பாசுரமான உக்திவாக்யத்தைச் சொல்லுவதிரோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஒழிவிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்.

கக் கடைபரப்பி அளப்பது விலைபேசுவதாமாபோலே யென்றபடி. அங்காடி பார்த்து - பார்த்தாற்போலே யென்று கூட்டுவது. தூதப்ரகரணத்திலே வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறது உசிதமோ என்கிற ஶங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - "மலைத்தவரைப்போலே" என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுவதுதானென்றபடி. வாக்யார்த்தத்தோடு என்றது - இதின் ப்ரவேஶத்திலே "வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்" என்ற வாக்யார்த்தத்தோடு சேராதென்றபடி. ஆனால் இது எங்ஙனே சேரும்படியென்ன - ஓரோரவஸரங்களிலே இத்யாதி. குழலிலே பூவொழிய மதுவுண்டோவென்ன - வல்லார் இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தோடே "என்" என்றதைக்கூட்டி ஸ்வாரஸ்யம் - தலையில் இத்யாதி. அவனை "துளிவார்கட்குழல்" என்கையாலே, ப்ரதிகோடியாக - தலையிற் பூச்சருகாய் என்கிறார். "தூதுரைத்தல்" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - அவிநிவிஷ்டராய் இத்யாதி. க்ரமேணாந்வயஃ. (௫)

ப.—அநந்தரம், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையவர்க்கு, உங்கள் வார்த்தை ஈடேறும்படி அச்சேர்த்தியிலே சொல்லுங்கோள் என்று, சிலவண்டுகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

தூமொழிவாய் - கந்தலற்றபேச்சில் வாய்ப்பையுடைய, வண்டினங்காள் -! போதுஇரைத்து- புஷ்பவிகாஸதசையில் ஹர்ஷத்தாலேகோலாஹலம்பண்ணிக்கொண்டு, மதுநுகரும் - உங்களுக்கு மதுபாநம்பண்ணலாம்படியான, பொழில்- பொழிலையுடைத்தான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - வர்த்திப்பாராய், மாதரை - நாரீணாமுத்தமையானலக்ஷ்மியை, தம் மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - அவளும் "அகலகில்லேன்" என்னும்படி போக்யமான தன்திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும்படி வைத்தவர்க்கு, என்வாய்மாற்றம் - என்வாக்கின்பாசுரமான, தூதுரைத்தல் - தூதவாக்யத்தை, செப்புதிரேல் - சொல்லப்பார்த்திரேகோளாகில், சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, வளையும்- வளையையும், கலையும் - வஸ்த்ரத்தையும், தூதுரைத்தல் - தூதுக்குப்பாசுரமாக, செப்புமின்கள் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள்வார்த்தை விலைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நிதியிலே சொல்லுங்கோள் என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுடைய தூதவாக்யத்தை அறிவிக்க அமையும்; நீங்கள் கொண்டுவரவேண்டா. [தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனிய பேச்சையுடைய வண்டுகாள் ! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள்பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே உங்கள் பேச்சிருப்பது. மஹாராஜர்க்கும் பெருமாளுக்கும், "ஸகம் ஸம்வாதம்" என்று விஜாதீயமான இரண்டுதலையும் பொருந்தும்படி திருவடிவார்த்தை சொன்னாற்போலே. "ஸுகஸம்ஸ்பர்ஸம்". [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே யிரைத்துக்கொண்டு மதுபாநம் பண்ணும்பொழில் என்னுதல். போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல், எதிரிகளோடும் அம்பேர்க்கவும் வேண்டா. மீட்சியிலேயாகவும் வேண்டா, ததிமுகாதிகள் காத்திருப்பாருமில்லை. மதுபாநம்பண்ணுகிறவர்களுடனே கூட மதுபாநம்பண்ண அமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையே வேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தை கொண்டாடிக்கேட்பிக்கும் புருஷகாரமும் உண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம் இத்யாதி]- என்பாசுரமான தூதவாக்யத்தைச் சொல்லப் பார்த்திரேகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் சிதிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள் ; செப்புவுதிரேகோளாகில் அதுதானே யெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும். அறிவிக்குமதுவே குறை ; வரவு தப்பாதென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, 'உங்கள்வார்த்தை விலைசேல்லும்படி பிராட்டிஸந்நிதியிலே சோல்லுங்கோள் என் தூதவாக்யத்தை' என்கிறாள்.

[தூதுரைத்தல் சேப்புமின்கள்] - என்தூதவாக்யத்தை யறிவிக்கவமையும்; கோண்வேரவேண்டா. [தூமோழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனியபேச்சையுடைய

ஆறும்பாட்டு - தூதுரைத்தல் இத்யாதி. "வண்டினங்காள் - மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளை இத்யாதி.

"செப்புமின்கள்" என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் - என்தூதவாக்யத்தை இத்யாதி. "தூய்தானமொழி

வண்டுகாள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள் பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே பேச்சிருப்பது. பெருமாளும் இளையபெருமாளும் கையும் வில்லுமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, "இவர்கள் வாலிவரவிடவருகிறார்களோ?" என்றஞ்சி மஹாராஜர் [illegible] யோஜநம் அவ்வருகேயோட, மீண்டேர்ந்து "[illegible]" ([illegible]) என்று விஜாதீயமான இரண்டுதேஹம் பொருந்தும்படியாக "[illegible]" (அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்நை) என்கிறபடியே வார்த்தைசொன்னானிறே. [போதிரைத்துமதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபாநம்பண்ணும்பொழிலென்னுதல்; போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல். உங்களுக்கு மீட்சியிலே யாகவும்வேண்டா: ததிமுகாதிகள் காப்பாருமில்லை; முன்பு மதுபாநம்பண்ணுகிறவர்களோடே மதுபாநம்பண்ணவமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையேவேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கொண்டாடுகைக்கும் புருஷகாரமுண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம் இத்யாதி] - என்பாசுரமான உசிதவாக்யத்தைச் சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸ்திலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்! செப்பத்திகோளாகில், அதுதானே எனக்குச்சுடர் வளையும் கலையுமென்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வரவு தப்பாது. ([illegible])

ஐய வாயிலேயுடைய வண்டினங்காள்" என்று விசேஷிக்கைக்கு பாவம் - அவன் அநாதரிக்கிலும் இத்யாதி. இப்படி பேச்சிலினிமையாலே பொருந்தினானென்றபடி யென்ன - பெருமாளும் இத்யாதி. "[illegible]" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே (5-18). "[illegible]" இதி யுத்தகாண்டே அபயப்ரதாநப்ரகரணே (17-48). கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலே திருவடி திருமலையைப் பொருந்தச் சொன்ன ஸ்லோகம் - "[illegible]" என்கிற (உ-உ) ஸ்லோகமாமுருக்க, யுத்தகாண்டத்தில் "[illegible]" இத்யாதி ஸ்லோகத்தைத்தேசிக்கை; ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே. வார்த்தைசொன்னானிறே திருவடியென்றபடி. போது-பூவும் காலமும். காலத்திலே - அலருகிறகாலத்திலே. இத்தால் பாவம்-உங்களுக்கு இத்யாதி. முன்புமதுபாநம்பண்ணுமவர்கள் - நித்யஸூரிகள். "மாதரை" இத்யாதிக்கு பாவம்-நீங்கள் இத்யாதி. வாய்மாற்றம்-பாசுரம். "தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் - சுடர்வளையும் கலையும் - செப்புமின்கள்" என்று முதல் யோஜனை; "செப்புதிரேல்- அதுவே யெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும்" என்று இரண்டாம் யோஜனை. முதல் யோஜனையில், "செப்புமின்கள்" என்று - அநுஷங்கம்; இரண்டாம் யோஜனையில் "அதுவே" என்று அத்யாஹாரம். செப்புகை சுடர்வளையும் கலையுமாமோவென்ன - அறிவிக்குமதே இத்யாதி. 'தூமொழிவாய்' என்று தொடங்கி, 'மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - என் வாய்மாற்றமான தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள்; தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்போனபடியை - செப்புமின்கள்' என்றந்வயமாதல்; தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் அதுதானே எனக்குச் சுடர்வளையும் கலையுமென்னுதல். ([illegible])

ஏழாம் பாட்டு.

சுடர்வளையுங்கலையுங்கொண்டு அருவினையேன்தோள்துறந்த
படர்புகழான் திருமூழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்
சுடர்பவளவாயனைக்கண்டு ஒருநாள்ஓர்தூய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க்குருகினங்காள்!எனக்கொன்றுபணியீரே.

ஆ.—(சுடர்வளையும்) - 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! உன்னழகாலே யவளை வசீகரித்து அவளோடேகலந்து பின்னை யவளைத்துறந்ததுவே புகழாகக் கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்குப்போருமோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பின்னையும் சிலகுருகினங்களைக் குறித்து 'சிலரோடு கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்குமிருப்புப் போருமோ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யுங்கோள் என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் கலையுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வளையையும் கலையையும் அபஹரித்து தான்இகழ்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை விஶ்லேஷித்து அதுவே பெரும்புகழாக வுடையனாய்க்கொண்டு திருமூழிக்களத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறபதுஞ்செய்து, என்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையவனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு. [ஒருநாள் என்று மேலுக்கு]-பெருத்திருந்துள்ள பொழிலிலேயிருக்கிற குருகினங்காள் எனக்காக ஒருநாள் ஒருவார்த்தை அவனுக்குப் பணிக்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அத்யுஜ்ஜ்வலமான அவயவஶோபையை யுடையவரைக் கண்டு எனக்குஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்று, சிலகுருகுகளை யபேக்ஷிக்கிறாள்.

படர் - பரந்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தேவர்த்திக்கிற, குருகினங்காள் -! சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும், கொண்டு - கைக்கொண்டு, அருவினையேன் - கடக்கவரியபாபத்தையுடையேனான என்னுடைய, தோள் துறந்த - தோளிலே யதிவ்யாமுக்தனாய்ச்சேர்ந்தவன் அத்தை யநாதரித்து, (அதுதானே), படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான் - புகழாகவிருக்குமவனாய், திருமூழிக்களத்துஉறையும்-(†அத்யாஸக்தியாலே ஆர்த்தியையபிஶயிப்பிக்கும்படி) திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பங்கயக்கண் - (கலந்தபோதோடு பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி) பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும், சுடர் - ஒளியையுடைய, பவளம்-பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதரத்தையு முடையவனை, கண்டு-, எனக்கு - (ஆர்த்தி வடிவிலேதோன்றும்படியான) எனக்காக, ஒருநாள்-(நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே பலநாள் வேண்டாதபடி)ஒருநாள், ஓர்-(ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாகையாலே) அத்விதீயமாய், தூய்மாற்றம் - தெளிவாலே ஶ்லாக்யமானவார்த்தையை, ஒன்று - (பரப்பற்று) ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிக்கவேணும்; பணியுங்கோளென்று கௌரவ்யதைதோன்றச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, 'சிலரோடே கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்கை போருமோ? என்று அவர்க்கு அறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

† அத்யாஸக்தி - நெருங்கிவசிக்கை.

[சுடர்வளையும் இத்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜநமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப் பொகட்டுப்போனான். [அருவினையேன்] - உபேக்ஷித்துப் பொகட்டுப்போக அவனையிழந்து உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - கலந்தபோது தன் வ்யாமோஹமெல்லாங்கொண்டு தோளுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதானிருந்தபடி. [படர்புகழான்] - "தன்னையல்லதறியாதாரைப் பொகடவல்லவன்" என்று அதுவே புகழாகப் புகழ்பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறவன். [திருமூழிக்களத்துறையும்] - ஊராஸ்மதென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்சுடர் பவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனாலும் விடவொண்ணாதபடியான அவயவசோபையை யுடையவனை; என்னோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவசோபையை உடையவனை என்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே உங்களுக்கு என்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிருக்கிறதிறே; அவ்வழகைக்காட்டி உங்களையும் போனகார்யத்தையும் விஸ்மரிப்பிக்கவல்லன். [ஒருநாள்] - ஒருநாளை அமையும்; பிற்றைநாள் சொல்லவேண்டுவதில்லை. [ஓர்துறைமாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்வார்த்தை. முடிகிறாள் ஓரளவிலே உஜ்ஜீவிக்கச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்திலே வர்த்திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸக்ருஶையாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்கப்போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இச்சோலைப்பரப்பெல்லாம் நோக்குவாருண்டோ? [எனக்கு] - என்னுடையிருக்கிறபடி கண்டிக்கொள்ளீரே. [ஒன்றுபணியீரே] - எனக்கு உஜ்ஜீவநமாயிருப்பதொரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள், இரண்டாம் வார்த்தைவேண்டா. [பணியீரே] - தான் ஜநககுலத்திலே பிறக்கவுமாய்; எதிர்த்தலை திர்யக்குகளாகவுமாம்; ஸ்வவத்விஷயத்தில் உபகாரகரைச் சொல்லக்கடவது இங்ஙனேயிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, "சிலரோடே கலந்து அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக இருக்கைபோருமோ என்று அவர்க்கறிவியுங்கோள்" என்கிறாள்.

[சுடர்வளையுங்கலையுமித்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜநமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப்போகட்டுப்போனான்; தனக்கு ஸாரமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் போகட்டுப்போனான்; வைக்கடங்கினத்தையுங்கொண்டு மடிச்சரக்கையுங் கொண்டுபோனான். [அருவினையேன்] - ஆதரித்துவந்து கலந்தவன் போகட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - அந்த வ்யாமோஹமெல்லாங்கொண்டு தோளுக்கவ்வருகு போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாணும் அவன்தான். [படர்புகழான்] - "தன்னையல்லது செல்லாதாரை இங்ஙன் விடவல்லாரில்லை" என்று இதுவே

ஏழாம்பாட்டு.—சுடர் இத்யாதி. "குருகினங்காள் - அருவினையேன் தோள் துறந்த படர்புகழான் - எனக்கொன்று பணியீர்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

"தோள்துறந்த" என்றுமவைக்கும் ஸாரம் - இத்தலையில் இத்யாதி. விவரணம் - தனக்கு இத்யாதி. "சங்கஞ்சரிந்தன" இத்யாதிப்படியே எல்லாம் சிதிலமாயிருக்க, விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - வைக்கு இத்யாதி. ப்ரதாநத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சாங்கேத்த-வைக்கடங்கினது - வளை; மடிச்சரக்கு - புடவை. "தோள்" என்று ஏகவசநத்தைச் சொன்னதுக்கு ஸாரம் - அந்த வ்யாமோஹம் இத்யாதி. இவனுக்குப் புகழேதென்ன - தன்னையல்லது இத்யாதி.

புகழாகக் கோடியும் காளமுமெடுத்துப் புகழ்வித்துக் கோண்டிருக்கிருனுய்த்து. [திருமூழிகளத்துறையும்] - தூரஸ்யனென்றுஆறியிருக்கவோண்ணுதபடி திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்சுடர் பவளவாயனை] - போகட்டுப்போனுனென்று போகட்டிருக்கவோண்ணுத அவயவஸௌந்தர்யத்தையுடையவனை; என்னை இப்பாடுபடுத்துகையாலே புதுக்கணித்த அவயவஸௌந்தர்யத்தை யுடையவனை யென்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே, உங்களுக்குஎன்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிறேயிருக்கிறது. [ஒருநாள்] - ஒருநாளேயமையும், பிற்றைநாள் சோல்லவேண்டுவதில்லை. இரண்டாநாள் சோல்லுமது பழியேன்றிருக்குமவளிறே. [ஓர்தூய் மாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிகிருளோரவலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சோல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்போழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபோழிலிடத்தே வர்த்திக்கிற குருகினங்காள்!நான் உபவாஸ க்ருஶையாயிருக்க,நீங்கள் ஜீவித்துக்களித்திருக்கை போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இந்தச்சோலைப்பரப்பேல்லாம்நோக்கித் தருவார் ஆர்?[எனக்கு]-என்வடிவிருக்கிறபடி கண்டிகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - இரண்டாம் வார்த்தை சோல்லவேண்டா. [பணியீரே] - தான் ஜநககுலத்திலேபிறக்கவுமாம், எதிர்த்தலை திர்யக்குகளாகவுமாம், ஸம்பவத்விஷயத்தில் வடகரைச் சோல்லும்படியிறே யிது (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எனக்கோன்றுபணியீர்கள் இரும்போழில்வாய்இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பம்படமேவும்வண்டினங்காள் தும்பிகாள்
கனக்கோள்திண்மதிள் புடைசூழ் திருமூழிக்களத்துறையும்
புனக்கோள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

ஆ.—(எனக்கொன்று.)- 'வண்டினங்காள்! தும்பிகாள், உன்னழகைக்காணப்பெறுதே யவளிழந்துபோமித்தனையோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறுள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்து அங்குத்தை யழகுக்கு என்புகுருகிறதோ?'' என்று ஐயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமாயிருப்பதொரு தேஶத்திலே எழுந்தருளியிருந்தான். இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்குமத்தனையே அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு,என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவியுங்கோளென்கிறுள்.

ஆனுல், விட்டிருக்கவொண்ணுதோவென்ன - தூரஸ்யன் இத்யாதி. இப்போது அவயவங்களை வர்ணித்ததுக்கு ஸாவத்வயம் - போகட்டுப்போனுன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். முந்தினது - ஸ்வாபாவிகமான அழகைப்பற்ற; இரண்டாவது - வெறுப்பிலே. "கண்டு" என்றதுக்கு ஸாவம் - அந்நோக்கையும் இத்யாதி. வேண்டாமைக்குஅடியேதென்ன - இரண்டாநாள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, ஸக்ருத்க்ருதஸ் ஸாஸ்த்ரார்த்த: என்றது விவக்ஷிதம். மேலே "எனக்கொன்று" என்றிருக்கையாலே, "ஓர்" என்றதுக்கு அத்விதீயமான என்கிறுர். வார்த்தைக்குஅத்விதீயத்வமேதென்ன - முடிகிறுள் இத்யாதி என்னுதல்; தூய்மைக்கு ஸாவமாதல். "பொழில்வாய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - நான்உபவாஸ இத்யாதி. "படர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவமாதல், ஸாவாந்தரமாதல் - நான்முடிந்தால் இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்வடிவு இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்கு ஸாவம் - இரண்டாம் இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பணியீர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - தான் இத்யாதி. 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள் - சுடர்வளையும்' என்று தொடங்கி, 'ஓர்தூய்மாற்றம் - எனக்கொன்று பணியீர்' இத்யந்வய:. (எ)

[இரும்பொழிலின்று தொடக்கி] - பெரியபொழிலிலே இரைதேடி மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்கிற வண்டினங்காள்! தும்பிகாள்! [கணங்கொள் திண்மதிளென்று தொடங்கி] - கணத்தை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே வர்த்திப்பதும் செய்து தன்னிலத்திலே நின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் ஶோப்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுமுடையவனுக்கு.

ப—அநந்தரம், வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் உடையராயிருக்கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தே, இரைதேர்ந்து - போக்யமான மதுவைத் தேடாநின்றுகொண்டு, மனக்கு - மநஸ்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, மேவும் - ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்காள் தும்பிகாள் - ! கணம்கொள் - கணத்தையுடைத்தாய், திண் - சிக்கென, மதிள் - மதிளாலே, புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், புனம்கொள் - தன்னிலத்தில் நிலைபெற்றதான, காயா மேனி - காயாம்பூவின் நிறத்தையுடையராய், பூந்துழாய்முடியார்க்கு - போக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக்காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து 'அங்குத்தைக்கு பயப்படவேண்டாதபடி ஸாரக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக்கப் பெற்றீரும் இனி என்னார்த்தியை அறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

[எனக்கொன்று பணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியுமளவாயன்றோ என்தசையிருக்கிறது. [இரும்பொழில் வாயிரைதேர்ந்து] - பரப்பான சோலை எங்குமொக்க இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படியன்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி, பிரிவால்வந்த க்லேஶமேயன்றோ எனக்கு ஸித்தது. [கணங்கொள் இத்யாதி] - கணத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ப்ரஜைகை அநுஸந்தித்தால் ரக்ஷைநேர்பட்டமாயிறேயிருப்பது. [புனங்கொள் இத்யாதி] - தன்னிலத்திலேநிற்கும் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது; அவ்வடிவழகுக்கு மேலே யொப்பனையழகை உடையவர்க்கு, போக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு. அவ்வடிவையும் ஒப்பனையையும் அநுபவித்துப் பிரிந்த எனக்கு ஒன்று பணியீர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, 'அங்குத்தைக்கு ஹயப்படவேண்டாதபடி ஸாரக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக்கப்பெற்றீரும்: இனி என்னார்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

எட்டாம் பாட்டு.—எனக்கு இத்யாதி. "வண்டினங்காள் தும்பிகாள், கணங்கொள் திண் மதிள்புடைசூழ் திருமூழிக்களத்துறையும் - எனக்கொன்று பணியீர்கள்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளையும் இத்யாதி.

[எனக்கொன்றுபணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும் உமையாயன்றே என்உமையிருக்கிறது. [இரும்பொழில்வாயிரைதேர்ந்து] - பரந்தசோலையிடமெங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றே நீங்கள் கலக்கிறபடி. விரஹத்தால் வரும் க்லேஶம் ஹலியாதபடியாகக் கலவாநின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆநந்தமுண்டாம்படி கலவாநின்றதாய்த்து - [கனக்கொளித்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமூழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌஶீல்யத்தை யநுஸந்தித்தால், ரக்ஷை தேட்டமாயிறே யிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமையாலே வருவதும் ஓராற்றமையுண்டு; அவனுக்கு எங்கே என்னதீங்கு வருகிறதென்றும் ஓராற்றமையுண்டு; அதிலேயொன்று தீரப்பெற்றது முந்தறமுன்னம். [புனக்கொள் காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே] - தன்னிலத்திற் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது. அவ்வடிவழகுக்குமேலே ஒப்பனையழகையுமுடையவர்க்கு. வடிவழகுஅது, ஒப்பனையழகுஅது. அவ்வடிவழகையும் ஒப்பனையழகையும் அநுபவித்துப்பிரிந்தவெனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பூந்துழாய்முடியார்க்குப்பொன்னாழிக்கையாருக்கு
ஏந்துநீரிளங்குருகே! திருமூழிக்களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்து என்னிணைமலர்க்கண்ணீர்ததும்ப
தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே.

ஆ.—(பூந்துழாய்.) - ஏந்துநீரிளங்குருகே! ஏந்துபூண்முலைபயந்தென்னிணைமலர்க்கண் ணீர்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகலுகை தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், நினைத்தது செய்துமுடிக்க வல்லதொரு குருகைக் குறித்து நிரதிஶயபோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்! என்கிறாள்.

தும்பி - வண்டுகளிலவாந்தரபேதம். "எனக்கு" என்றதுக்கு பாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. "இன்பம்படமேவும்" என்றதே, "மனக்கின்பம்பட" என்றதுக்கு பாவம் - விரஹத்தால் இத்யாதி. விவரணமாதல், வர்த்தமாநார்த்தமாதல் - பிரிவிலும் இத்யாதி. (பிரிந்து - துக்கிக்கிற.) "கனக்கொள்திண்மதிள்" என்று ரக்ஷையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அத்தலையில் இத்யாதி. ஸௌந்தர்யத்தையென்றது - "புனக்கொள்காயாமேனி" என்றத்தைப்பற்ற. இத்தால் பாவம் - அவனோடே இத்யாதி. தீரப்பெற்றது என்றது - "கனக்கொள்திண்மதிள்புடைசூழ்" என்கையாலே. "புனக்கொள்காயா" என்றதுக்கர்த்தம் தன்னிலத்தில் இத்யாதி. "பூந்துழாய் முடியார்க்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி. எனக்கொன்று பணியீர் - எனக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். 'இரும்பொழில்வாய்' என்று தொடங்கி, 'முடியார்க்கு - எனக்கொன்று பணியீர்கள்' இத்யந்வயம். (அ)

---

† குண்டலிதம் அநந்விதம்.

[வந்து நீரென்று தொடங்கி] - தரையிலே நடக்குமாபோலே நீரிலே நடக்க வல்ல இளங்குருகே! [வந்து பூண்முலை பயந்தென்று தொடங்கி] - தரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆபரணங்களையுடைய முலை விவர்ணமாய், இணைமலர்போலேயிருக்கிற கண் நீர் மல்கும்படி நிரதிசயபோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டு போகை, தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று, ப்ரணயகலஹத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய ஆர்த்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—அனந்தரம், அஸாதாரண சேஷித்வசிஹ்நத்தையுடையரானவர்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்லவென்று சொல்லவேணுமென்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

வந்து நீர் - நீருக்குஅஞ்சவேண்டாதபடி அதுதானே தரிக்கும்படியாய், இள - (கமநஸாமர்த்யத்துக்குஉறுப்பான)இளமையையுடைய, குருகே-! பூந்துழாய் முடியார்க்கு- (ஸர்வசேஷித்வ ஸூசகமாம்படி) ஸௌரப்யமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையராய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலேயுடையராய், திருமூழிக்களத்தார்க்கு - திருமூழிக்களத்திலே ஆஸந்நமாகநிற்கிறவர்க்கு, பூண் - ஆபரணத்தை, வந்து - வந்தின, முலை - முலையானது, பயந்து - பயப்பையுடைத்தாய், என் இணை மலர்கண் - இணைமலர்போலே (தன்னைக்கண்டபோதே விகஸிதமாம்படியான) என்கண்கள், நீர் ததும்ப - (விரஹத்தாலே) சோகாச்ரு நிரம்பும்படியாக, தாம் - (சேஷத்வத்தையும் போக்யத்வத்தையும் சீலத்தையுமுடைய) தாம், தம்மைக்கொண்டு- தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப்போகை, தகவுஅன்றுஎன்று-(தம்முடைய)தயைக்குப்போராதென்று, உரையீரே-சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒருகுருகைக்குறித்து 'நிரதிசயபோக்யரானதாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்' என்கிறாள்.

[பூந்துழாய் முடியார்க்கு] - திருமுடிக்குறுப்பானவளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு]-திருமுடிக்குவளையம்போலேயாய்த்துத் திருக்கைக்குத் திருவாழி. [வந்து நீரிளங்குருகே] - தரையிலே நடப்பாரைப்போலே நீரிலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் கமநஸாமர்த்யத்தாலுண்டான பலம் நான் பெறவேண்டாவோ? நடுவே நீர் இடைச்சுவரானாலும் தேங்கவேண்டாவிறே உனக்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு]-வளையம்போலேயும் ஆபரணம்போலேயும், அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்குடலென்றிருக்கிறாள். அவை விக்ரஹத்துக்குஆபரணமானாற்போலே திவ்யதேசம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமிறே. அழகும் குணமும் ஒருதலைத்த விஷயமிறே. [வந்து பூண்முலை பயந்து] - ஆபரணங்களை தரிக்கக்கடவமுலை வைவர்ண்யத்தை தரித்து. ஆபரணங்கள் ஸம்ச்லேஷார்த்தமாகக் கழற்றுமவை; இது ஸம்ச்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிறே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிராதபோது பும்ஸ்த்வவ்யாவ்ருத்தி கிடையாதிறே; ஆசையும் ஸ்த்ரீத்வமுமிறே இதுக்கடி. ஆபரணம் அழகுக்கு நிறங்கொடுக்குமாபோலேயிறே, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆசைக்கும் வைவர்ண்யம். [என்னிணை மலர்க்கண்] - இணைமலர் போலேயிருக்கிற என்கண். தம் அழகையே இலக்காக உடைத்தான கண். அவன்சொல்லும்படி அறிந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறாளித்தனைபோக்கி, அல்லாதபோது தன்

கண்ணிலழகைத் தான் சொல்லுகிறு ளல்லளிறே. [நீர்ததும்ப] - ஆநந்தாஶ்ருவுக்கு இட்டுப்பிறந்த கண் ஶோகாஶ்ருவுக் கிலக்காம்படி. [தாம்] - கீழ்ச்சொன்ன அழகை யும் ஶீலத்தையும் உடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்]-தமக்கு அகல வேண்டினல், "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழைபார்" என்று தம்மைவைத்தன்றே போவது; தம்மைக் கண்ணுடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்த ஊமைக்கு உதவுகைக்கன்றே தம்மைக்கண்டது. "ஐரோவேஷாரோவ‌ஷொநெஷவஶ்ராமிராவஷ". [தகவன் றென் றுரையீரே] - மென்மையும் ப்ரணயித்வமும் போனாலும் ஊயை குடிபோகவேணுமோ? நிர்தூயர் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! ஸ்த்ரீவதமென்றால் அஞ்சா தார் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! என்கிறாள்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஒருகுருகைக்குறித்து,"நிரதிஶயஹோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்" என்கிறாள்.

[பூந்துழாய்முடியார்க்கு] - திருமுடிக்கு ஒப்பனையானவளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருக்கைக்கு வளையமிருக்கிறபடி. [ஏந்துநீரிளங்குருகே] - மிக்கபுனலிலே, தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் ஶமநஸாமர்த்யத்தாலுண்டானஷலம் நான் பெறவிறே புகுகிறது. நடுவே நீர்இடைச்சுவ ரானாலும் தேங்கவேண்டாவிறே உனக்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு] - வளையம்போலேயும் ஆஹரணம்போலேயும் அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவை விக்ர ஹத்துக்கு ஆஹரணமானாற்போலே, ஶீலம் ஸ்வரூபத்துக்குஆஹரணமிறே. அழகும் குணங் களும் ஒருதலைத்தவிஷயமிறே. [ஏந்துபூண்முலைபயந்து] - ஆஹரணங்களை யுரிக்கக்கடவ முலை வைவர்ண்யத்தையுரித்து. ஆஹரணங்கள் ஸம்ஶ்லேஷார்யமாகக் கழற்றுமவை; இது ஸம்ஶ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிறே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிருக்கையிறேஸ்த்ரீத்வ மாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸ்த்வாத் வ்யாவ்ருத்தி கூடாதிறே. [என்னிணைமலர்க் கண் நீர்ததும்ப] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம்மழகையே இலக்காக வுடையகண், சோகாஶ்ருவுக்குஇலக்காம்படி. அவன் சொல்லும்படியறிந்திருக்கையாலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பூந்துழாய் இத்யாதி. "குருகே-தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன் றென்றுரையீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஒருகுருகை இத்யாதி.

ஏந்துதல் - உலாவுதலாய், மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. "நடக்கவல்ல" என்றத்தால் ஹலிதம் - உன்ஶமந இத்யாதி. விவரணம்-நடுவே இத்யாதி. தேங்கவேண்டா - தடுமாறவேண்டா. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு - திருமூழிக்களத்தார்க்கு" என்றபதச்சேர்த் திக்கு ஹாவம் - வளையம்போலே இத்யாதி. அப்படி யழகுக்கு உடலாமோவென்ன - அவை இத் யாதி. ஹலிதம் - அழகும் இத்யாதி. "பூண் - ஏந்து - முலைபயந்து" என்றந்வயிப்பது. ஆஹரணங் களை யுரிக்கக்கடவமுலை வைவர்ண்யத்தை யுரித்து என்றர்த்தமருளிச்செய்கிறார் ஆஹரணங்களை இத்யாதி. "ஏந்துபூணும்படி முலைபயந்து" என்றர்த்தாந்தரம்விவக்ஷித்து, பயப்பு ஆஹரணமாமோ வென்ன - ஆஹரணங்கள் இத்யாதி. இது ஶ்லாக்யமான ஆஹரணமென்றபடி. பிரிவில் விவர்ணை யாகவேணுமோவென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. இப்படி ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு வைவர்ண்யம் ஆஹ ரணமென்று கொள்ளாதபோது அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்சநம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனிராத இத்யாதி. "இணைமலர்க்கண்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-தம்மழகையே இத்யாதி. "என்னிணைமலர்க் கண்" என்று ஆத்மஶ்லாகைபண்ணலாமோவென்ன - அவன் சொல்லும்படி இத்யாதி. "தம்மழ கையே யிலக்காகவுடைய கண்" என்றத்தால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு,

சொல்லுகிறுளித்தனைபோக்கிஅல்லாதபோதுதன்கண்ணை இப்படிச்சொல்லக் கூடாதிறே. [ததம்ப] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்குஅர்ஹமான கண் சோகாஸ்ருவாலே நிறைப்பட்டி. [தாம்]- பூந்துழாய்முடியார், பொன்னாழிக்கையார், திருமுழிக்களத்தார் என்றுவைத்து, 'தாம்' என்கிறுளிறே. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப்பொன்னாழிக்கையார்க்கு" - என்கையாலே வடிவழகைச் சொல்லிற்று; "திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்கையாலே குணஞ்சொல் லிற்று; இப்படிப்பட்ட வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம். [தம்மைக்கொண் டகல்தல்] - தமக்கு அகலவேண்டிளுல் "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்று அத்தைவைத்தன்றேபோவது. தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப் பிரிந்தஉவைக்குஉதவுகைக்கன்றேதம்மைக்கண்டது; "உசிரசுவஸ்யாசுரவவெ ணாதெநஹ வஶ்ர்ாசிரரவவ" (இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோநேஹபஶ்யாசிராகவம்) என்கிறபடியே ஆற்றுமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமிறே. எனக்கு ஓராற்றுமையுண்டானவளவில் கிட்டி நின்று முகங்காட்டி ஈரக்கையாலேதடவி நோக்குகைக்கன்றே தம்மைப்பெற்றது. தம் மைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்குமேற்பட்ட ஆற்றுமையில்லையிறே எனக்கு. இவ்வள வில் நான் பெருமாளைக்காண்கிறிலேன் என்றுளிறே. அவ்வோ, [தாந்தம்மைக்கொண்ட கல்தல்]-தாம் என்னைக்கொண்டேஅகலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ? தம் மைக்கொண்டகலவேண்டிளுல் தமக்கு ஶேஷமானத்தைப்போகட்டுப் பிறர்க்கு ஶேஷ மானத்தையோ கொடுபோவது? "ஸக்தாநாம்"(பக்தாநாம்) என்றிறே;அவனுடம்பு திருப்

"ததம்ப" என்றதுக்கர்த்தம் - ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு இத்யாதி. "தாம்" என்று எத்தைப் பராமர்சிக்கிற தென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி. வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம் என்றபடி. இதுசொல் லும்படி யென்னென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தம்மைக்கொண்டகல்தல் தம் முடைய உவைக்குப்போராதென்கையாலே தம்மைவைத்துப்போகிறது நல்லதென்று தோற்றித் திறே; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - தமக்குஅகல இத்யாதி. "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்கைக்கு, "பூந்துழாய்முடியார்" என்கையைக்கண்டபடி தமக்குத் தெரியுமோவென்ன - தம் மைக்கண்ணாடி இத்யாதி. தன்னைக்கண்டபடி தனக்குத் தெரியாதோ, கண்ணாடிப்புறத்திலே காணவேணுமோவென்னில்; "பூந்துழாய்முடியார்" என்கையாலே காணவேணுமென்றதாகத்து. "தம்மை" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தம்மைப்பிரிந்த இத்யாதி. அத்தைக்கைவிட்டுக்குப் போவானேன் என்னில், - விச்லேஷிச்சுபோனார் தம்மை வைத்துப் போக ப்ராப்தமாயிருக்க விக்ரஹத்தைக் கொண்டுபோகிறது தகவன்றென்றுமுக்தினது; ப்ரதிகூலத்தால் வந்த ஆற்றுமைக்கு நேர்த்த ராகத் தம்மை நான் அறுதியிட்டிருக்கையாலே பிரிந்த உவைக்குத் தாம் உதவ ப்ராப்தமாயிருக்கத் தம் மைக்கொண்டுபிரிகிறது தகவன்றென்று திரண்டார்த்தமென்று நெஞ்சுக் கண்டுகொள்வது. தம் மைக்கண்டது - தம்மை நிஸ்சயித்திருந்ததென்றபடி. இப்படி சொல்லச் சொன்னபெருமாளுடை வென்ன-உசிரசுவஸ்யாசு இத்யாதி. "கடிதாநாகிந்த்ரவகாரவெவா ஸாஸுாகாநநாக: உசிரசுவஸ்யாசுரவவெணாதெநஹவஶ்ர்ாசிரரவவ" இதி ஸுரதப்ரலாபே (அயோ. ௫௬ - ௨௪). தம்மைப் பிரிந்தஉவைக்குத்தாம்உதவக் கூடுமோ? இங்ஙன் சொல்லுவானென்னென்ன-ஆற்றுமை இத்யாதி. எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம்-எனக்கு இத்யாதி. "தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்" என்ற துக்கு-தாம்போகவேண்டிளுல்தம்மைவைத்தன்றோ போவது; தம்மைக்கொண்டகலலாமோ? என்று அருளிச்செய்து, தாம் போகவேண்டிளுல் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகாதே தம்மையாத்தத் தைக்கொண்டகலலாமோ என்றர்த்தாந்தரம் - தாம் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி. தம்மைக் கொண் டகலத்தேவையேதென்ன-தம்மைக்கொண்டு இத்யாதி. தமக்கு ஶேஷமானத்தை - இத்யாதி. பிறர்க்கு ஶேஷமானத்தை-வடிவையென்றபடி. உடம்புபிறர்க்கு ஶேஷமோவென்ன-ஸக்தாநாம்

பது."தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்"என்றிறே இத்தலையிருப்பது [தகவன்றென்றுரையீரே] - ப்ரணயித்வமும் மென்மையுமெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே, இது நிர்த்தயர் செய்யும்செயலென்று சொல்லுங்கோள். ஸ்த்ரீவதத்துக்கு அஞ்சாதார் செய்யுமவற்றைச் செய்தீரென்று சொல்லுங்கோள். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

தகவன்றென்றுரையீர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து
மிகவின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்!
மிகமேனிமெலிவெய்திமேகலையுமீடழிந்துஎன்
அகமேனியொழியாமேதிருமூழிக்களத்தார்க்கே.

ஆ.—(தகவன்றென்று.) - மென்னடைய அன்னங்காள்! தாந் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், என்னுடைய மேனியும் மிக மெலிவெய்தி மேகலையும் ஈடழிந்து என்னாத்மாவும் முடிவதற்கு முன்னே சென்று சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என்தசையை நான் முடிவதுக்குமுன்பே அறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[தடம்புனலென்று தொடங்கி]—பெரிய நீர்வெள்ளங்களிலே இரையைத்தேடி மிகவும் இனிமைபிறக்கும்படி ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்பதுஞ்செய்து அத்தாலே ஸரஸமான ஸஞ்சாரத்தையுடைய அன்னங்காள்! [மிகமேனியென்று மேலுக்கு] - உடம்பு மிக மெலிந்து மேகலையும் கட்டழிந்து நான் முடிவதுக்குமுன்பே.

ப.—அநந்தரம், திருமூழிக்களத்தில் ஆஸக்தியாலே நிரவயிகதீயாவான் என்னும்படி யிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே "இது தம்முடைய தயாரூபமல்ல" என்று சொல்லுங்கோளென்று, சிலஅன்னங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

தட - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தில், இரை - இரையை, தேர்ந்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆநந்தம், பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, மெல்நடைய - மெல்லிய நடையையுடைய, அன்னங்காள்! மேனி - ஶரீரம், மிக - மிகவும், மெலிவுஎய்தி - மெலிவையெய்தி, (அத்தாலே), மேகலையும் - பரிவட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, (அதுக்குமேலே), என் அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலையாதபடி, திருமூழிக்களத்தார்க்கு - ஆஶ்ரிதா

இத்யாதி. இவர் அத்தலைக்கு ஶேஷமோவென்ன - தனக்கே இத்யாதி. ப்ரணயித்வமும் மென்மையு மெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே என்றது - ப்ரணயித்வத்துக்கும் மார்த்தவத்துக்கும் சேராதமாத்ரமேயன்றிக்கேயென்றபடி. "நிர்த்தயர்செய்யும்செயல்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஸ்த்ரீவதத்துக்கு இத்யாதி. தகவன்று - தயைக்குப்போராது. தகவு - க்ருபை. 'எந்நீரிளங்குருகே - எந்தபூண்முலை' என்றுதொடங்கி, 'அகல்தல்-பூந்துழாய் முடியார்க்கு' என்றுதொடங்கி, 'திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீரே' இத்யந்வயம். (௯)

நுக்ரஹார்த்தமாகத் திருமூழிக்களத்திலே நிற்கிறவர்க்கு. தகவன்றென்று - இத்தலை யின் ப்ரயோஜநம் பெறுகையாலே இது தகவின் கார்யமல்லவென்று. உரையீர்கள் - சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் தசையை அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனை அழிக்கையாவது கிருபையின்மை. அவனுக்கு நிருபகம்தயையாகையாலே அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே அதகலை யில்லையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தை யுடைத் தான பொய்கைகளிலே இரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]-இனிமை கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ச்லேஷிக்கிறது. பிரிவுதேட்டமாம்படி உந்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விச்லேஷியாவிடில் இரண் டாச்ரயமும் அழியும்படியாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடைய அன்னங்காள்]- கலவியின்மிகுதி நடையிலே தொடைகொள்ளலாம்படி ஸாரஸஞ்சாரம் இருக்கிறபடி. [மிகமேனிமெலிவெய்தி]-நான் இவ்விருப்பு இருக்கஉங்களுடையகலவியும் ஸாரஸஞ்சார மும் ப்ரீதிஹேதுவாக ப்ராப்திபுண்டோ? உங்கள் கலவியின் மிகுதிபோலாதி போரும் என்வடிவில் மெலிவின் மிகுதியும். [மேகலையுமிடழிந்து] - பரிவட்டமும் கட்டழிந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆச்ரயம்வேணுமே. [என்அகமேனியொழியாமே] - புறப்பு கழுமளவு கழன்றது, அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழலுவதற்குமுன்னே; நான் முடிவ தற்கு முன்னே என்கை. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு]-தம்மைபொழியச்செல்லாதார் ஸத் தையை நோக்குகைக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறவர்க்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன் றென்று உரையீரே] - பொரிபுறங்கடவி அத்தலையைப்பேணிப் போந்தது அமையும்; இனி அவர்படியைச் சொல்லிப் போருங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என்நிலையை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனுடைய ஸத்தை அழிக்கைக்கு 'தக வில்லை' என்னுங்கோள். அதாவது - நிர்த்தயனென்கை. அவனுக்கு நிருபகம் தயை யாகையாலே, அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே, அத்தை யில்லையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே யிரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]- ஸாவம் கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ச்லேஷிக்கிறபடி. பிரிவு தேட்டமாய் உந் மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விச்லேஷியாவிடில் இரண்டாச்ரயமும் அழியும்படி

பத்தாம்பாட்டு.—தகவு இத்யாதி. "அன்னங்காள் - அகமேனியொழியாமே திருமூழிக் களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவன்னங்களை இத்யாதி.

தடம் - மிகுதி. மிளவும் "தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்கிறதென்னென்ன - அவ னுடைய இத்யாதி. குணாந்தரங்களிருக்க, "தயையில்லை" என்கிறதுக்குக் கருத்தென்னென் னென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. இத்தால்ஸாரம் - கலவிக்கு இத்யாதி. மேலே "மகவின்பம் - மேவும்" என்றிருக்கையாலே - கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் என்றது. "மகவின்பம்" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - ஸாவம் இத்யாதி. இத்தால் ஸாவம் - பிரிவு இத்யாதி. விலாஸம் -

யாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடையவன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி நடையிலே தோடைகோள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாநின்றனவாய்த்து. [மிகமேனிமெலிவேய்தி] - ஸரஸஸஞ்சாரமெல்லாம் குலைந்ததிறேயுங்களுக்கு; கண்டிகோளிறே நானிருக்கிறபடி; என்தசையைக்கண்டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ ? உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபாதி போரும், என்னுடம்பின் மேலிவும். [மேகலையுமீடழிந்து] - பரியட்டமும்கட்டேக்குலைந்து; மேகலை தோங்கும்போது ஆஶ்ரயம்வேணுமே. [என்னகமேனியோழியாமே]-புறம்புள்ளது அடையக் கழன்றது: இனி அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே யென்கை. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையோழியச் செல்லாதார் ஸத்தை நோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு [திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - போரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணியுண்டதமையும்: இனி அவர்படியை நேராகச் சோல்லிப் போருங்கோள். அப்படி முன்பு பேணினளோ இவளென்னில்; "எனதவளவண்ணர்தகவுகள்" என்று திருத்தாயார்சோல்லிற்றுப் போறாமல், "தகவுடையவனே" என்று, "கேடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ?" என்றாளிறே; அத்தைச் சோல்லுகிறாள். (கக)

பதினோராம் பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமூழிக்களத்துறையும்ஒண்சுடரை
ஒழிவில்லாஅணிமழலைக்கிளிமோழியாள்அலற்றியசோல்
வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லாஆயிரத்துஇப்பத்தும்நோயறுக்குமே.

ஆ.—(ஒழிவின்றி.) - எம்பெருமானைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவையாயிருப்பாளொருபிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாசுரத்தாலே, தத்ஸத்ருஶ ஸ்வபாவரான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின இப்பத்து, தத்விஶ்லேஷரூப வ்யாதியைப் போக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்னை அப்யஸித்தார்க்கு எம்பெருமானைப் பிரிகைக்கீடான ஸம்ஸார துரிதத்தை அறுக்கும் என்கிறார்.

விஶ்லேஷியாவிடில் இத்யாதி. "மென்னடை" என்றதுக்கு பாவம் - கலவியின் இத்யாதி. தோடைகோள்ளுகை - காண்கை. பதப்ரயோகப்ரயோஜநம் - ஸரஸ இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - கண்டிகோளிறே இத்யாதி. உனக்கு வ்யஸநமுண்டானால் ஸரஸஸஞ்சாரம் குலையவேணுமோவென்ன - என்தசையை இத்யாதி. "மிகவின்பம் - மிகமேனி" என்ற பதச்சேர்த்திக்குபாவம் - உங்கள்கலவியின் இத்யாதி. மேலிவும் - ஆர்த்தியும். மேகலை-வஸ்த்ரம். கட்டுக்குலைகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மேகலைதோங்கும் இத்யாதி. மேனிமெலிவெய்துகையாலே ஆஶ்ரயமில்லையென்றபடி. தம்மையோழியச் செல்லாதார் என்றது - திருமூழிக்களத்திலுள்ளாரை. குணநிகனென்று சொல்லுகிற நீ இப்படி சொல்லலாமோவென்ன - போரி புறம் இத்யாதி. அதாவது - உள்ளே ரஸமில்லாத பொரிக்கு சர்க்கராதிகளை மேலேதடவுமாபோலே, ப்ரணயித்வமில்லாதவனுக்கு ப்ரணயித்வத்தையாரோபித்து, "தகவில்லை" என்றவர்கள் முன்னே "தகவுடையவன்" என்று சொன்னதமையுமென்றபடி. 'தடம்புனல்வாய்' என்று தொடங்கி, 'திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்' இத்யந்வயம். (க0)

[ஒழிவின்றியென்று மேலுக்கு] - திருமூழிக்களத்தில் ஸௌலப்யதையாலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி அங்கே ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவனை. [ஒழிவில்லா என்று தொடங்கி] - எம்பெருமானுக்குத் திருமூழிக்களத்தைப் பிரிந்து போகக் கூடாமையை யுண்டேயாகிலும் அவனைப்பிரியில் தரியாததன்மையை யுடையளாய் அழகியதாய் முக்த மான கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சை யுடையளான பிராட்டி தன்னாற்றா மையாலே ப்ரலாபித்த பாசுரத்தில் ஒன்றும் குறைபாடில்லாதபடியிருக்கிற ஆழ்வார் கோவைப்பட உரைத்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக, ஸம்ஸாரவிச்லேஷ ரூப மான வ்யாதியினுடைய சாந்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒழிவுஇன்றி-(ஒருகாலும்) விச்லேஷமில்லாதபடி, திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, ஒண்சுடரை - விலக்ஷண மான தேஜஸ்ஸையுடையவரை, ஒழிவில்லா - பிரியில் தரியாதபடியாய், அணி - அழகிய, மழலை - முக்ததையையுடைத்தான, கிளிமொழியாள் - கிளிபோலேபோன்ற பேச்சையுடையவள், அலற்றிய - தன்னார்த்தியாலே அக்ரமமாகச்சொன்ன, சொல் - பாசுரத்தை, வழுஇல்லா - (தத்தப்ரமத்தில்) குறையில்லாதபடியாய், வண்குருகூர் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த - (அவனுடைய ஸ்வபாவங்களைக்)கிட்டி பரிசயித்துஉரைத்ததாய், அழிவுஇல்லா - ச்ரோதாக்கள் நெஞ்சில்நின்றும்போகாத, ஆயிரத்துஇப்பத்தும்-, நோய் – (ஸம்ஸாரவிச்லேஷ ஹேதுவான), ஸம்ஸாரவ்யாதியை, அறுக்கும் - தீர்த்துக்கொள்ளும். இது - ராகநாதாழிசை: கலிவிருத்தமென்பாருமுளர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநினையாதே அவ்வூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு. [ஒண்சுடர்] - "நின்றான்" வணங்குந்சோதி என்கிறபடியே அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி. அவ்வூரில் ஸௌலப்யதையால்வந்த புகர். பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால்வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரை யொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாதவளென்கை. [அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகியதாய் முக்தமான கிளியின் பேச்சுப் போலேயிருக்கிற பேச்சை உடையவள். [அலற்றியசொல்] - தன் ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன பாசுரத்தை. [வழுவில்லா வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - அப்பிராட்டிபடியில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டி உரைத்த ஸாவஸ்யத்தாலே கோவைப்பட்டுரைத்த. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து]- கேட்டார்கள் நெஞ்சை ஒருநாளும் விடாதே வர்த்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாசுரத்தைக் கேட்டார்க்கு ஸமகாலத்திற்போலே ஸர்வகாலமும் ரஸிப்பிறக்கும்படியாய்த்து இருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஸம்ஸாரவிச்லேஷமாகிற நோய் அறுக்கும். கலந்து பிரிந்துகிற்பார்கள் காலிலே விழுந்து க்லேசிக்கவேண்டா, விச்லேஷப்ரஸங்கமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக் கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கோடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநினையாதே அவ்வூரில் நித்யவாஸம்பண்ணுமவனை. [ஒண்சுடர்] - "பின்னானார்வணங்குஞ்சோதி" என்கிறபடியே, அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி; —அவ்வூரில் ஸௌலப்யத்தால் வந்த புகர், பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால் வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரையொழியில் தரிக்கமாட்டாதாற்போலே, அவனையொழியில் தரிக்கமாட்டாதவளென்கை; "நசஸீதாத்வயாஹீநா" (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்னுமவளிறே. [அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகிய முக்தமான, கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சையுடையவள். [அலற்றியசொல்]-தன்னுற்றாமையாலே யக்ரமமாகச்சொன்ன பாசுரத்தை. [வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - பிராட்டிபடியி லொன்றும் குறைவற்றிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த; ஹாவபந்தத்தாலே சொன்னவென்றபடி. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து] - கேட்டவர்கள்நெஞ்சையொருநாளும் விடாதே வர்த்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாசுரத்தைக் கேட்டார்க்கு, ஸமகாலத்திற்போலே ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்துஇருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஸம்பவத்விஶ்லேஷமாகிறநோயையறுக்கும் ; கலந்து பிரிந்து திர்யக்குக்களின் காலிலேவிழுந்துக்லேஶிக்கவேண்டா; விஶ்லேஷமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

நிகமம் - ஒழிவின்றி இத்யாதி. "இப்பத்தும்நோயறுக்கும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. நோய் - விஶ்லேஷஹேதுவான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம். கீழே ஸௌலப்யத்தால்வந்த புகராக அருளிச்செய்து, ஹாவாந்தரம் - அவ்வூரில் ஹோக்யதையால் இத்யாதி. "பின்னானார்" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - பிற்பாடர்க்கு இத்யாதி. "ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும் - ஒழிவில்லா" என்கிற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம் - அவன்அவ்வூரை இத்யாதி. தரிக்கமாட்டாளென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் நசஸீதா-இத்யாதி. ஒழிவில்லா - பிரியில் தரிக்கமாட்டாத. "அணிமழலை" என்றது - மொழிக்கு விஶேஷணம். வழுவுதல் - நழுவுதல். கிட்டுகையாவதேதென்ன - ஹாவபந்தத்தாலே இத்யாதி. ஆயிரத்துக்கு அழிவில்லாமையேதென்ன - கேட்டவர்கள் இத்யாதி. ஹோக்யதையாலேயென்றபடி. விவரணம் - இப்பாசுரத்தை இத்யாதி. "நோயறுக்கும்" என்றது - இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணமென்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— ஸ்வீயம்வியோகஜநதுஃகநிஜாஶிரத்வம் வ்யக்த்யம் விஶ்வஸ்ய ஶ்ரீதகஜநைகவஶ்யதத்ஸ்வைஷ்வ ஸப்தமஶதே ஸ்வநதகஶக்தி ஸௌலப்யதேஹவிஷயஸுலபம் ப்ரகாஶிதவாந் ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.— த்ருஶ்யாஸ்ஸ்வீயதநுஷ்யா, ஸ்ரீகஜநஸம்ஹிதகைநக, வஶீகாகாரா, ஸ்வாஶ்ரிதா, ஸ்வதாரக்ஞோதிஸ்திதயநத, ஸ்ரீயஶ்ரீ, திக்தஷ்ய । வாஞ்சிஷ்யஶ்ரேயோஹேதுநா, ரஸ்யஜநவாஸ்வாயகா ஷ்யாதிதை, ஶ்ரீமத்ரஶ்மிநிருபகவஸவிஷ்ணுணீயகோம ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி	*எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று* *அங்காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பா - லெங்குமுள்ள* *புள்ளினத்தைத்தூதாகப்போகவிடுமாறன்தாள்* *உள்ளினர்க்குத் தீங்கை யறுக்கும்.*

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினை-ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(அறுக்கும்வினை.) – இப்படி தூதப்ரேஷணம்பண்ண, பின்னையும் எம்பெருமானை வரக்காணாமையாலே அவஸந்நராய்,

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமான் அப்போதே வரக்காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் தூதப்ரேஷணத்தாலும் மநஃப்ரஸாதங்களாலும் அவனுடைய ஞாநாநுஸந்தாநத்தாலும் 'அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்துத் திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிஸ்சிதம்' என்றத்யவஸித்து, லங்கையிலேவந்து திருவடி தன்னைத் திருவடிதொழுது போனபின்பு பிராட்டி "பெருமாளைக் காண்பதெப்போதோ?" என்று பதறினாற்போலே திருநாவாயிலே புகவேணுமென்றுபதறி, 'அங்கே புகவல்லேனே?' என்றும், 'புகும் நாள் என்று?' என்றும், 'அங்கேபுக்கு என்கண்ணாரக்கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?' என்றும் தொடங்கி அநேகமநோரதங்களைப் பண்ணுகிறார். போகவிட்ட தூதர் வரப்பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்" என்று மநோரதிக்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகமுகத்தாலே ப்ராப்திக்க அபிநிவேஸித்தவர், ப்ராப்யத்வாதிஸாம்யத்தாலே, அவன்பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு திருநாவாயிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அநுகூலவிரோதிநிரஸந தேசவர்த்தித்வத்தையும், அநுகூலாப்யத்வவைபவத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், நித்யகைங்கர்யவிஷயத்வத்தையும், பக்தபரிஜநஸ்த்தாநாதிபூர்த்தியையும், ஆஸ்ரிதஸுலப்யதையையும், மோக்ஷித்வராக்ஷகத்வாதி யாகாரபூர்ணதையையும், அநுகூலஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தையும், ஸர்வவஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அதிரமணீயவிக்ரஹயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்ப்ரகாரனான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி அநுபவிப்பதெந்நாளோ! என்று வ்யாகுலமாக மநோரதிக்கிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம் ஆர்த்தியை அறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே அவஸந்நரானவர் தூதப்ரேஷணத்தாலும் அவன் ஞாநாநுஸந்தாநத்தால் வந்த மநஃப்ரஸாதத்தாலும் "அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்து, அமர்ந்த நிலமான திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிஸ்சயம்" என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தாலே கொண்டுபோகப் பற்றாமையாலேபதறி, "அங்கே புகவல்லேனே, புகும் நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என்கண்ணாரக் கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?" என்று இப்படி அநேக மநோரதங்களைப் பண்ணுகிறார். திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டபின்பு பெருமாளைக்கிட்டுந்தனையும் பிராட்டிக்குச்சென்ற மநோரதம்போலே இவர்க்குச் செல்லுகிறது. "உபாயோபேயங்கள் ஈஸ்வரனே" என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசியில் கண்ணழிவற்றால் விளம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மநோரதம் செல்லாநிற்குமிறே. அதவா, போகவிட்ட தூது வரப்பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்" என்று

மநோரதிக்கிறார். ப்ராப்யஸித்தியிலுண்டான த்வரையாலே, பெரியமுதலியார் எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்திக்கதருளுவரென்று 'பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி' என்றுய்த்து இத்தைச் சொல்லுவது.

ஈடு.—திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவநந்தரம் பெருமாளைக்கிட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த மநோரதம்போலே, கீழ்விட்டதுதோதர் அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கொண்டு வருவதற்குமுன்னே நடுவே இவர்க்குப்பிறந்த மநோரதத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணமையாலே யவஸந்நரானவர், உதப்ரேக்ஷணத்தாலும்அவன் குணாநுஸந்தாநத்தாலும் மநஃப்ரஸாதத்தாலும் "அவன்வந்து நம்மைவிஷயீகரித்து அமர்ந்தநிலமான திருநாவாயிலே கொடுபோகை நிஶ்சிதம்" என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்றுமையாலே பதறி, "அங்கேபுகவல்லேனே? புகும்நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என் கண்ணாரக்கண்டு அடிமைசெய்ய வல்லேனே?" என்று இப்படி அநேகமநோரதங்களைப்பண்ணுகிறார். "உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஶ்வரனே" என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மநோரதம் செல்லாநிற்குமிறே. இம்மநோரதந்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதான் இனியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் ஒன்றிறே. பெரியமுதலியார், ப்ராப்யஸித்தியில் த்வரையாலே எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தியாநிற்பர்; ஆகையாலே, இத்தை "பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி" என்றுய்த்துச்சொல்லுவது. அதவா, "விட்டதூதர்கள் தாழ்த்தார்களென்று தாமே அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்தேறப்போகவொருப்படுகிறார்" என்பாருமுண்டு.

"அறுக்கும்வினை" ப்ரவேஶே. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - திருவடிசென்று *இத்யாதி.* பிராட்டிக்குப்பிறந்த மநோரதம்போலே *யென்றது-"* [illegible] *என்ற திருவடிசொல்லிப்போனவற்றையே எப்போதும்மநோரதித்துக்கொண்டிருக்கையைப்பற்ற 'மநோரதத்தைச்சொல்லுகிறது'* என்றவநந்தரம், *"*இத்திருவாய்மொழி*"* என்று கூட்டுவது. அத்தலைப்பட்டு - *அங்கேபோய். பிராட்டிக்குப் பெருமாள் வருவரென்று திருவடியறிவித்தபின்பாகையாலே, "எப்போது அவரைக்காணப்புகுகிறோம்?" என்று பதறக்கூடும்; இவர்க்கு அங்ஙனொன்று இன்றிக்கேயிருக்க மநோரதம் கூடினபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, விஸ்தாரஸங்கதி* - இப்படி *இத்யாதி. "குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ" "நாளறியேனே," "அணுகப்பெறுநாள் எவைகொலோ", "கண்ணாரக்களிக்கின்றது இங்குஎன்றுகொல்" இத்யாதியைப்பற்ற* - அங்கே புகவல்லேனே *இத்யாதித்ரயமும். உபாயம் அவனே என்றத்யவஸித்தால் "*[illegible]*" என்றிராதே மநோரதிப்பானென்? என்ன* - உபாயோபேயங்கள் *இத்யாதி.* ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் - *ப்ராப்யத்திலாதரம் குறைவற வுண்டானாலென்றபடி. ப்ராப்யத்வரையுண்டென்றால் ஸ்வரூபவிருத்தத்தைச் செய்யலாமோவென்ன-* இம்மநோரதம் *இத்யாதி. "ப்ராப்யத்வரையாலே மநோரதிக்கிறார்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம்* - பெரியமுதலியார் *இத்யாதி.* பெரியமுதலியார் - *ஆளவந்தார். ஸங்கத்யந்தரம்* - அதவா *இத்யாதி.*

முதற் பாட்டு.

அறுக்கும்வினையாயின ஆகத்தவனை
நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ? கொடியேற்கே.

ஆ.—ஸம்வத்ஸராநபேக்ஷராயிருப்பாருடைய து:க்கங்களைப் போக்கும் திருநாவாயை நமக்கும் ஒருகால் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்குமென்று தொடங்கி] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருப்பட்ட மநோரதத்தை யுடையார்க்கு ஸகல து:க்கங்களையும் போக்கும். [வெறி]-பரிமளம். [கொடியேற்கு]-அங்குப் புகப்பெறாதே நோவுபடுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ஆஸ்ரிதாநுகூலவ்ருத்திப்ரகாசகமாய் நிரதிசயபோக்ய மான திருநாவாய் எனக்குக் கிட்டும் வகையுண்டோ?' என்கிறார்.

ஆகத்து-(தங்கள்)அகவாயிலே, அவனை-(ஸமஸ்தவிரோதிநிவர்த்தகனும் நிரதிசயபோக்யனுமான)ஸர்வேஸ்வரனானவனை, நிறுத்தும் - நிறுத்தவேணுமென்கிற, மனத்து - நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட, சிந்தையினார்க்கு - மநோரதத்தையுடையவர்களுக்கு, வினையாயின - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளான அநுபவவிரோதிகளையடைய, அறுக்கும் - போக்குவதாய், வெறி - பரிமளப்ரசுரமான, தண் - ஸ்ரமஹரமாய், மலர் - புஷ்போத்தரமான, சோலைகள் சூழ் - சோலைகளையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயானது, கொடியேற்கு - (அநுபவாஸித்திவேளாநுரூபமாகக் கிட்டப்பெறாத) கொடுமையையுடைய எனக்கு, குறுக்கும்வகை உண்டுகொலோ - கிட்டும்விரகு உண்டாமோ?

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும் வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவற்றை அடங்கலும் போக்கும்; ருசிவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி, ஸாரத்தளவில் ப்ரயவஸிக்கவொட்டாதே ப்ராப்தமாய் வருமவை, அவற்றையடைய ஒருகாலே போக்கும். க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுவது தானே போக்கிக்கொள்ளுமன்றே; அவன் போக்குமன்று "ஸவாஸநா: ப்ரணஸ்யந்தி" "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியேயாகக் கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கென்னில்; [ஆகத்தவனை நிறுத்தும்மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மநோரதத்தை உடையவர்க்கு. [வெறி இத்யாதி] - வினையை வர்த்திப்பிக்கிலும் புக்குக்கொடுநிற்கவேண்டும்படியாய்த்து க்ஷேமமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய் நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ] - குறுகப்பண்ணும் விரகுளதோவென்னுதல்; குறுகும் விரகுளதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்று அத்தேஸபாஷை. அந்த பாஷையாலே அருளிச்செய்வதே! என்று விஸ்மயமருளினார் எம்பெருமானார். [கொடியேற்கே] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குப் புகலாந் தேஸமாயிருக்க, புகப்

பெருதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு. 'கொடியேற்கு - ஆகத்தவனை நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினர்க்கு - வினையாயின - அறுக்கும் - திருநாவாய் குறுக்கும்வகை, உண்டுகொலோ?'

ஈடு.—முதற்பாட்டு. எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும்வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவையடங்கலும் போக்கும்;—ருசிவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில்வரும் விரோதிகள், வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே ப்ராரப்தஶேஷமாய்நின்று அவ்வருகேயும்போம்படி விளம்பிக்கக்கடவவை. நின்றநின்றநிலைகள்தோறும் உண்டாயிருக்குமிறே விரோதிகள். புதுப்புடைவை யழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலேபோக்க வேண்டுவது தான்போக்குமன்றிறே; ஹ ஶவத்ப்ரஸாதத்தாலே போமன்று ஒருகாலே போமிறே; "𑌮𑍇𑌰𑍁𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿", (மேருமந்தரமாத்ரோபி) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇," (ஸர்வேபாப்மாந:ப்ரதூயந்தே) "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி)என்கிறபடியேயாகக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணினால், கோஹத்யைக்குத் தனித்துப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டிவருமிறே; அங்ஙன்வேண்டாவிறே ஹ ஶவதநுக்ரஹங்கொண்டுகார்யங்கொள்ளுமிடத்தில். ஆர்க்குத்தான் இப்படிச்செய்வது? என்னில்-; [ஆகத்து இத்யாதி] - ஹ்ருதயத்திலே அவனைநிறுத்த வேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்டமநோரதத்தையுடையார்க்கு. [வெறியிதயாதி] - வினையைப்போக்காதே வர்த்திப்பிக்கிலும் விடவொண்ணாதபடி யாய்த்து, தேசமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமாய் நித்ய

முதற்பாட்டு.—அறுக்கும் வினை இத்யாதி. "கொடியேற்கு - திருநாவாய் குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ?" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி.

வினைகள் அநேகமுண்டோவென்ன - ருசி இத்யாதி. ருசிவிரோதியாவது - ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ரத்தை, தேவதாந்தரபஜநாதிகள். உபாயவிரோதியாவது - †"[illegible]" இத்யாத்யுக்தஸங்காத்ரயம், ஸாதநாந்தரஸ்ப்ருஹை முதலானவை. ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில் வரும் விரோதிகளாவன - "அவனே உபாயம்" என்றத்யவஸாயம்பிறந்தாலும், அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்குமிடத்தில் "அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள், ஶரீரஸம்பந்தம், ஹாகவதாபசாரம்," என்றாற்போலே வருகிறவிரோதிகள். 'வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே' என்கிறவிடத்திலே, "[illegible]" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். கண்டதுக்கெல்லாம் விரோதிகளுண்டோவென்ன - நின்றநின்ற இத்யாதி. வினைகளொருகாலே அறக்கூடுமோவென்ன - புதுப்புடைவை இத்யாதி. ஒருகாலேபோமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - மேருமந்தர இத்யாதி. "𑌮𑍇𑌰𑍁𑌮𑌨𑍍𑌦𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌰𑌾𑌶𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 । 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌂 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌰𑌿𑌵 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿" இதிஶ்ரீவிஷ்ணுதர்மே (௭௮-அத்யா). "𑌏𑌵𑌂 𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇" இதிசாந்தோக்யே (௫-௨௪-வைஶ்வாநர வித்யாயாம்). "புதுப்புடைவை" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஒருமைப்பட்ட - உத்யோகித்த. ஊரில் போக்யதையை வர்ணித்ததுக்கு ஹாவம் - வினையைப்போக்காதே இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - பரிமளத்தை இத்யாதி. "மலர்ச்சோலை" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகை

† இங்கே அரும்பதம் விளங்கவில்லை: ருசிவிரோதி என்று தொடங்கும் வாக்கியங்கட்கு அடையவளந்தானரும்பதத்தில் எழுதியிருக்குமாறு:—ருசிவிரோதியாவது - பகவத்விஷயத்திலே ஆசைபிறக்கவொட்டாதபடி வருகிற விரோதி: அதாவது - ப்ரயோஜநாந்தரஸ்ரத்தை. உபாய விரோதியாவது - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்அவன் என்னும் ருசிபிறந்தாலும் அவனே யுபாயமென்று அத்யவஸிக்கவொட்டாதபடி வருகிறவிரோதி: அதாவது ஸாதநாந்தரஸ்ப்ருஹை.

வஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ] - குறுகப் பண்ணும்வகை ஏதோ? என்னுதல்; குறுக்கும் விரகேதோ? என்னுதல்; குறுக்குமென்று - அத்யேவஸாயமாகை. எம்பெருமானார் திருவடிதொழவெழுந்தருளாநிற்க, "திருநாவாயேத்தனையிடம்போரும்?" என்று எதிரேவருகிறார் சிலரைக் கேட்டருள, "குறுக்கும்" என்றார்களாய், அத்தைக்கேட்டு "இப்பாசுரத்தையாலே யருளிச்செய்வதே ஆழ்வார்!" என்று போர வித்தராயருளினார். [கோடியேற்கு] - கோடியேனுக்கு. ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க, அதைப்பும் கண்ணாலேவற்றிருக்க பட்டுப் பெறுதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினஎனக்கு. 'ஆகத்தவனோர்ந்தம் மனத்தோன்றியசிந்தையினார்க்கு - வினையாயின அறுக்கும் - வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய் - கோடியேற்கு - குறுக்கும்வகை யுண்டுகொலோ?' (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கோடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்
வடிவேல்தடங் கண்மடப்பின்னைமணாளன்
நெடியானுறைசோலைகள்சூழ்திருநாவாய்
அடியேனணுகப்பெறுநாள்எவைகொலோ?

ஆ.—(கொடியேரிடை) - பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப் புகுவதென்று? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியென்றுதொடக்கி]-கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாய் கூரியவேல்போலேயாய்ப்பெருத்திருக்கிற கண்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு போக்தாவாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸமஸ்தபரிஜநாதிகளுக்கு ஒருமுடிவின்றிக்கே யிருக்கிறவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதாய்ச்செய்த இவன் பரிகரமெல்லாங்கொண்டு ஒருமூலையிலே அடங்கும்படி சோலைப்பரப்பையுடைய திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தபாதி போக்யதாவைலக்ஷண்யத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை நான் கிட்டும்நாள்களெவை? என்கிறார்.

கொடிவர்இடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடையளாய், கோகனகத்தவள் - தாமரைப்பூவிற் பிறப்பாலே நிரதிஶயபோக்யையான லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வன் - ஸத்ருஶனாய், வடி வேல் - வடித்த வேல்போலே யொளியையும் கூர்மையையுமுடைத்

யாலே - நித்யவஸந்தமான என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - குறுகும் என்கிற சொல்லொன்றை "குறுக்கும்" என்று கல்லொற்றுக்கிக்கிடக்கிறதாய், குறுக்கும்விரகேதோ என்று. ஆனால், குறுகும்வகையென்னாதே "குறுக்கும்வகை" என்கிறதென்னென்ன - குறுக்கும் இத்யாதி என்னுதல்; மூன்றாமர்த்தமாதல். "தேஸஹாஸை" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. பாபமேதென்ன - ஆஸாலேஸம் இத்யாதி. அர்த்தம் - ஆகத்தவனை இத்யாதி. "வினையாயின - அறுக்கும்" என்றது - திருநாவாய்க்கு விஶேஷணம். (க)

தான, தடங்கண் - பெரியகண்களையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணாளன் - ஭ோக்தாவாய், (இவ்வளவன்றியே), நெடியான் - அபர்யந்த ஭ோக்யதாதிஶயத்தையுடையவன், உறை - வர்த்திக்கிற (தேசமாய்), சோலைகள் - நாநாவிதமான சோலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அடியேன்-(அநந்யஶேஷபூதனான) நான், அணுகப்பெறும்நாள்-அணுகப்பெறும்நாள்கள், எவைகொலோ - எவையோ? வடிவென்று - மாவடுவாய், மாவடுப்பிளவுபோலவும் வேல்போலவு மென்றுமாம்.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரிடையித்யாதி] - கொடிபோலே அழகிய இடையை யுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்ல஭னானவன். "நகஸ்ரிஹா வஹாயஸ்ரீ" என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ! என்கிறார். [வடிவேலித்யாதி] - கூரியவேல்போலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராய், ஭ோக்தாவின் அளவல்லாத ஭ோக்யதையை யுடைத்தான கண்களை யுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன். தன்கண்ணாலே அவனையொடியெறிந்து நமக்காக்கித்தருமவளிறே நப்பின்னைப்பிராட்டி. [நெடியான் இத்யாதி] - இவ்வளவன்றிக்கே மஹிஷீபரிஜநங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்குமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். அவனுக்கும் அவன்பரிகரத்துக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாஞ் சோலைப் பரப்பையுடைத்தான தேசம். [அடியேனணுகப் பெறுநாள்] - அடிமை செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாளென்றோ?

ஈடு.— இரண்டாம்பாட்டு. திருநாவாயிலே புகும்நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கோடியேரித்யாதி] - கோடிபோலேயழகிதான இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற் பரிமளம் உபாதாநமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லஹனனவன். "நகஸ்ரிஹா வஹாயஸ்ரீ" (நகஸ்சிங்நாபராத்யதி) என்பாரும்அருகேயிருக்க இழக்கவோ? என்கிறார். [வடிவேல்தடங்கண்மடப்பின்னைமணாளன்] - கூரிய வேல்போலே ஓராளும் ஒருநோக்கும் நேராய் ஭ோக்தாவினளவல்லாத ஭ோக்யதையை யுடைத்தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வி புஜிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனாய்த்து. [நெடியான்] - இப்படிப்பட்ட மஹிஷீபரிஜநாதிகளால் எல்லைகாணவொண்ணாதவன். [உறையித்யாதி] - அவனுக்கும் அவன் விபூதிக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயை. [அடியேன்]- வநவாஸத்துக்குப் பெருமாளும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் * ஹவாம்ஸ்துவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இளையபெருமாள் நேர்பட்டாற்போலேயாய்த்து,

இரண்டாம்பாட்டு,—கோடியேர் இத்யாதி. "திருநாவாய் - அணுகப்பெறும்நாள் எவைகொலோ?" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை -திருநாவாயிலே இத்யாதி.

ஏர் - அழகு. இத்தால் ஭ாவம் - நகஸ்ரிஹ இத்யாதி. வடி - கூர்மை. ஓராளுமொரு நோக்கும் மென்றது - ஓராளுக்கோரம்புபோலே ஒருநோக்காலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுகை யென்றபடி. பிராட்டிமாரைச் சொன்ன வநந்தரம், "நெடியான்" என்கையாலே அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "சோலைகள்" என்கிற பஹுவசநத்துக்கு஭ாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி, அநந்தரம் "அடியேன்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - வநவாஸத்துக்கு இத்யாதி. புறப்பட்டு என்று கூட்டுவது. ஹவாம்ஸ்துவிற்படியே - அந்த

இங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்கைக்கு இவர் நேர்பட்டபடியும். இளையபெருமாளைப் போலே அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்து இவர்க்கு. ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளோருத்திபுமிறே அங்கு. [அணுகப்பெறுநாளெவைகொலோ] - அத்தேசத்தை நான் கிட்டப்பெறும் நாளேதோ? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எவைகொல்அணுகப்பெறுநாள்என்றெப்போதும்
கவையில்மனமின்றிக்கண்ணீர்கள்கலுழ்வன்
நவையில்திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள்புகலாவதோர்நாள் அறியேனே.

ஆ.—(எவைகொல்). - 'என்றோ திருநாவாயை யணுகப் பெறுவது?' என்று எப்போதும் தவிக்கித்தனுக் கண்ணீர்சொரிகிறநான், நிறைபரத்தனென திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய ஸம்பரிஷத்திலேபோய்ப் புகுநாள் என்றென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயிற்றிருவோலக்கத்திலே புகும் நாள் என்றோ?' என்று அறிகிறிலேனென்று அலமருகிறார்.

[எவைகொல் என்று தொடக்கி] - அணுகப்பெறுநாள் எவைபோவென்று ஸர்வகாலமும் மற்றொன்றறியாதே ஒருமைப்பட்டுக் கண்ணீர் பாபாநிற்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - தூர்லபத்வாதிதோஷம் தட்டாதபடி பிராட்டியோடேகூட ஆச்ரித ஸுலபனானவன்.

ப.—அநந்தரம், 'அஸாதாரணஸம்பந்த விசிஷ்டனான நாராயணன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயோலக்கத்திலே புகுவதொருநாள் அறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறுநாள், எவைகொலென்று - எவை யென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில்மனமின்றி - வேறொன்றிற் படரும் நெஞ்சின்றியே (ஏகாக்ரசித்தனுக்கொண்டு). கண்ணீர்கள்-, கலுழ்வன் - பல்காலிற்பன்; நவைஇல் - (தூர்லபத்வ ஸௌபாதிகத்வாதிரனாகிற) குற்றமின்றியே, திருநாரணன் - (ஸுலபனுப் நிருபாதிகவைத்துவாய்) ஸ்ரீபதியான நாராயணன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயில், அவையுள் - அவனுடைய ஓலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நாள்-ஒருநாள், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிலேன். நவை - குற்றம். அவை - ஓலக்கம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயில்திருவோலக்கத்திலேபுகும்நாளென்று?' என்று அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[எவைகொலித்யாதி] - நான் வந்து கிட்டப்பெறும் காலமெவை? என்று. [எப்போதும்]- ஒருகால்இத்தைச்சொல்லி அல்லாதபோது அநுபபாதை பண்ணுகிறேனோ?

ஸ்லோகத்திற்படியே யென்றபடி. இவர்நேர்பட்டால் விஷயம் குறைபட்டிருக்குமோவென்ன - இளையபெருமாளை இத்யாதி. எற்றமுண்டென்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. (உ)

[கவையில் மனமின்றி] - அது தன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றியே. [கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிட விருப்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லஹத்வாதி தோஷமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீமானான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்றான பிராட்டியோடே கூடத் திருநாவாயிலே வந்து ஸுலபனானவன். [திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேனே] - திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாகயிருக்க அத்திரளிலே சென்று கூடப் பெறும்நாளென்றென்று அறிகிறிலேன். அவை - சபை, நவை - குற்றம். "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்றிருக்கும் அவராகையாலே, அந்நாளை யாசைப்படுகிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. 'திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புகும்நாள் என்று?' என்றறிகிலேனென்கிறார்.

[எவைகோலித்யாதி] – நான் வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் எவை என்று? [எப்போதும்] - ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதைபண்ணுகிறேனோ? [கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே. [கண்ணீர்கள்கலுழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில்திருநாரணன்] - துர்லஹத்வாதி தோஷம்இன்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீமானான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலபனானவன். 'திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதுஎன்றுகொலோ?" என்று' ஆசைப்பட்ட நான் அத்திரளிலேசென்று கூடப் பெறும் நாள் என்று?' என்றறிகிறிலேன். அவை - சபை. நவை - குற்றம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளனநாளும்
மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னைமணாளா!

ஆ.—(நாளேலறியேன்.) - நிரவதிக ஸௌந்தர்யகுண விசிஷ்டையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனான உனக்கு மீளா அடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன்; 'அடிமைசெய்யும் நாளென்று?' என்றறிகிறிலேனென்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—எவைகோல் இத்யாதி. "திருநாவாயவையுள்புகலாவதோர்நாளறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாவாய் இத்யாதி.

இப்பதப்ரயோகத்துக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம்-இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே என்று. இருதலைத்தநெஞ்சு - இருதலையான நெஞ்சென்றபடி. முகாந்தரமுமாய் - விஷயாந்தரமுமாயென்றபடி. கவையில் மனமின்றி-கவையிலேயான மனமின்றிக்கே-வேறொன்றிற்பெருகின நெஞ்சின்றிக்கே; ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டென்றபடி. கவை - கார்யம்; விஷயாந்தரமென்றபடி. கண்ணநீர்களாலே கலங்குவனென்று பதார்த்தம். அதாவது - கண்ணநீர் வெள்ளமிடாநிற்பனென்றபடி. "கலுழ்வன்" என்கிறதுக்கு நிகண்டு - "கலுழி - கலங்குதல், அழுதல்." "கலுழுவன்" என்று இவ்வர்த்தங்களையெல்லாஞ் சொல்லும். "திருநாரணன்" என்று தொடங்கி மேலுக்கு பதார்த்தம் - ஸௌலப்யத்துக்கு இத்யாதி. (௩)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எல்லாவடிமையும் கொள்ளுகைக்குறுப்பான திருச்சோலையையுடைய திருநாவாயிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற உனக்கு ஆத்மாத்மதாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் திருவடிகளில் அடிமையிலே அதிகரிக்கும்நாள் என்றென்று அறிகிறிலேனென்று பகருகிறார்.

[வாளேய்தடங்கண்] — வாள்போலேயாய் பெருத்திருக்கும் கண்.

ப.—அநந்தரம், நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்விதனாய்ப் புகுந்த நான், அந்தக் கைங்கர்யோபயுக்தமான நாள்கள் உளவானபடி யறிகிறிலேனென்கிறார்.

நீள் - ஓங்கி, ஆர் - நிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள்-சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாள்ஏய் - வாள்போலே நீண்ட ஒளியையுடைத்தான, தடங்கண் - பெரியகண்ணை யுடையளாய், மடப்பின்னை - ஆத்மகுணபூர்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணாளா - நிரதிசயபோக்தாவானவனே! (ஸம்ப்ரமிப்பதுபோலே), நானும்-, மீளாவடிமைப்பணி செய்ய - விச்சேதரஹித நிரந்தர கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு, புகுந்தேன் - அந்வயித்தேன்; (அதுக்கு), எனக்கு -, உள்ளன - உளவாகக் கற்பித்துவைத்த, நாள்ஏல் - நாளாகில், அறியேன் - (அவை) நானறிகிறிலேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மாத்மதாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூட விருக்கிறவிருப்பிலே அடிமை செய்யப்பெறும் நாள்என்றென்றறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன] - பெறக்கடவ நாள்என்றென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பிரிந்திருக்கக்கடவ நாளெத்தனையென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பேறுஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதென்னென்னில்? - [நானும் மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப் புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகள்பண்ணும் ஆத்மாத்மதாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அதிகரித்தது. ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கொள்ளக்கிட்டினவனைப் ஆறியிருக்கிறதேனோ? தாஸ்ய பரிமளத்தில் சுவடறியாதவனைப் ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச் சோலைகள்] - ஓங்கிப்பரப்புமாறப் பூத்தசோலைகளை யுடைத்தான தேசம்; அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்பாத்யுபகரணங்களால் குறைவற்ற தேசமென்னுதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியுந்தானுமாகப் புஷ்பாபசயம் பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்ணென்னுதல், வாள்போலேகண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்த கண்ணென்னுதல்; அவனை அநந்யார்ஹனம்படியாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவள் என்கை. [மடப்பின்னை மணாளா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்க வல்லவளுக்கு வல்லபனானவனே! தேஹாந்தரம்போன ப்ரஜை ஸர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகாலும் நினைக்குமாபோலே ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'ஆத்மாந்தஃதாஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான், நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே யடிமைசெய்யப்பெறும் நாள் என்றோ?என்றுஅறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—நாளேல் இத்யாதி. "மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன் - மடப் பின்னைமணாளா - நாளேலறியேன்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்மாந்தாஸ்யம் இத்யாதி.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன] - பேறக்கடவநாள் என்றென்றறிகிறிலேன் என்னுதல்; நான் பிரிந்திருக்கக்கடவ நாள்எத்தனையுண்டென்றறிகிறிலேனென்னுதல். பேறு ஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதேன்? என்னில் - [நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகள்பண்ணும் ஆத்மாந்தகைங்கர்யத்திலேயன்றே நானும்அதிகரித்தது? ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கொள்ளக் கிட்டினவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? கைங்கர்ய பரிமளத்திற் சுவடறியாதவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச்சோலைகள்] - ஓங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலைகளையுடைத்தான தேசம். அடிமைசெய்கைக்குப்புஷ்பாத்யுபகரணங்களால் குறைவற்றதேசம் என்னுதல்; நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாகப் புஷ்பாபசயம்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண் ணென்னுதல்; வாள்போலே கண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்தகண் என்னுதல்; அவனை அநங்யார்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவளென்கை. [மடப்பின்னைமணாளா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லபனானவனே! தேசாந்தரம்போனப்ரஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மணாளன்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளனுலகத்துயிர்தேவர்கட்கேல்லாம்
விண்ணாளன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கென்றுகொல்கண்டே.

ஆ.—(மணாளன்.) - லக்ஷ்மீஸஹிதோநாயகனைப், தேவாதி ஸ்தாவராந்த நிகிலஜநநிர்வாஹகனைப், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனை எம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திருநாவாயை, இப்ப்ரக்ருதியோடே கண்ணாரக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய் தீரக் கண்டு க்ருதார்த்தனாவதென்றோ? என்கிறார்.

"எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்" என்றந்வயிப்பது. எனக்குளவாகக் கற்பித்து வைத்த நாளை லறியேனென்று ஸப்தார்த்தம். இன்னநாளென்று விசேஷியாமையாலே இத்தை த்வேதா காட்டுகிறார் - பேறக்கடவநாள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மீளா - அவிச்சிந்நமான. அடிமைப்பணி - கைங்கர்யக்ருத்யம். "அடிமைப்பணி" என்றதுக்கு பாவம் - ஒரு ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி. "மீளாவடிமைப்பணி" என்றதுக்கு பாவம்-கைங்கர்யபரிமளத்தில் இத்யாதி. "அடிமைப் பணிசெய்ய" என்றத்தையும் "மடப்பின்னைமணாளா" என்றத்தையும் கூட்டி பாவத்வயம் - அடிமைசெய்கைக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். வாள் - ஒளியும், வேலும். ஏய்கை - உடைத்தாகையும், ஒப்பும். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனை இத்யாதி. துவக்கவல்ல - வசீகரிக்கவல்ல. பாட்டுத்தோறும் பிராட்டிமாரை யருளிச்செய்ததுக்கு பாவம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. 'நீளார்மலர்' என்று தொடங்கி 'அடிமைப்பணி செய்யப் புகுந்தேன்: எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்' இத்யந்வயம். (௪)

[கண்ணாளன் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் விண்ணாளன் விரும்பியுறை யும் திருநாவாய்] - லோகத்திலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனும், ஸ்ரீவைகுண்டநாயகனு மிருந்தவன் அத்யாதரம் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்திக்கருளுகிற திருநாவாயை. [இங்கு] - ப்ரக்ருதியோடே.

ப.—அநந்தரம், பத்நீபரிஜநஸ்தாநாதி பரிபூர்ணனானவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, என்கண்ணானது நிறையும்படி கண்டு அநுபவிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

மலர்மங்கைக்கும் - பத்மவாஸிநியான லக்ஷ்மிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும், மணாளன் - போக்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தேவதைகள் எல்லார்க்கும், கண்ணாளன் — நிர்வாஹ கனாய், விண்ஆளன் - பரமவ்யோமமாப்தவாச்யமான பரமபதத்தி லுள்ளாரையும் அடிமைகொள்ளுமவன், விரும்பி-(இந்தவிஷயத்திலும்)விரும்பி, உறையும் - வர்த் திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண் - கண்கள், ஆர - பரிபூர்ணமாம்படி, கண்டு-, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - ப்ரதிபாதநீயாவது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு உகப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[மணாளன் இத்யாதி] - பிராட்டிக்கும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கும் வல்லபன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கக்கடவேனோ? [கண்ணாளன் இத்யாதி] - லோகத்தில் மநுஷ்யர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க் கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி. [விண்ணாளன்] - பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பரமபதத்திலே திவ்யபர்யங்கத்திலே யிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உபய விபூதிநாதன் பெறாப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற தேசம். அவன் விரும்புகிற தேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையிறே. [கண்ணார] - காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்றுகொல்] - "களிக்கும்" என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவதென்றோ? [கண்டே] - "காண்கை நிச்சிதம்" என்னும் விச்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப் பது என்றோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு அநு ஹவிப்பதென்று? என்கிறார்.

[மணாளனித்யாதி] - பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியார்க் கும் வல்லபனானவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாருமுண்டாயிருக்க இழக்கவேணுமோ? [கண்ணாளனித்யாதி] - லோகத்தில் மநுஷ்யர்களோன்ன, தேவர்க ளோன்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு-மணாளன் இத்யாதி. "திருநாவாய் கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கென்று கொல்கண்டே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருநாவாயை இத்யாதி.

இத்தால் ஸாவம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. உவாத்து - உபாத்யாயன். உயிர் - மநுஷ்யர். "பிராட்டிமார்க்கு - மணாளன்" என்றவனந்தரம் "தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணாளன்" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளுக்குவிட்ட தேசம். "படுக்கைதானிருக்

[விண்ணுளன்] - படுக்கைதானிருக்கிறபடி ; பிராட்டிமாரும்தானும் தனக்குத்தகுதியான பரமபதத்தில் திவ்யபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும்திருநாவாய்] - உபயவிபூதிநாயகன், பெறுப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையிறே. [கண்ணார]-காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண், ஆர - வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்]-"[illegible]" (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்றுஒரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவதுஎன்றோ ? [கண்டே]-"காண்கை நிஶ்சிதம்" என்னும் விஶ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டேகளிப்பதென்றோ ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

கண்டேகளிக்கின்றதிங்கேன்றுகோல்கண்கள்
தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேன்துரிசின்றி
வண்டார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ்திருநாவாய்
கொண்டேயுறைகின்றஎங்கோவலர்கோவே.

ஆ.—(கண்டே) - எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக்கொண்டுஉறைகிற கோவலர்கோவே! உன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையேனை என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்பதுஎன்றோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாவாயில் எம்பெருமானைக் குறித்து, கண்கள் உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ ? என்கிறார்.

[தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி] - அந்யபரதை கெட்டு உனக்கே அடிமையானேன். [வண்டென்று மேலுக்கு] - புக்காரை மற்றொன்றறியாதபடி பண்ணவல்ல நிரதிஶய போக்யமான திருச்சோலைகள் சூழப்பட்ட திருநாவாயை ஆதரித்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனே !

ப.—அநந்தரம், திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற ஆஶ்ரிதஸுலபனான உன்னைக் கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்று ? என்கிறார்.

வண்டுஆர்- வண்டுகள்நிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலரையுடையசோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - (வாஸஸ்தாநமாகத் திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், எங்கோவலர்கோவே- எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌலப்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே ! துரி

கிறபடி" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. "கண்ணுளன் - விண்ணுளன் விரும்பியுறையும்" என்று கூட்டி பாவம் - உபயவிபூதி இத்யாதி. பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயை "கண்ணார - கண்டு" என்கிறதென்னென்ன - அவன்விரும்புகிற இத்யாதி. "விடாய்ப்பட்ட" என்கையாலே - வயிறுநிறைய என்றது. "இங்கு" என்றதுக்கு பாவம் - அஹமந்நம் இத்யாதி. "கண்டே !" என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - காண்கை இத்யாதி. 'மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் - மணாளன் - உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணுளன்-விண்ணுளன்-விரும்பியுறையும் திருநாவாய் - இங்கு - கண்ணார - கண்டே - களிக்கின்றது-என்றுகொல்?' இத்யந்வய:

சின்றி - க்ருத்ரிமமின்றியே, உனக்கே, தொண்டுபட்டிருக்கின்ற - [illegible]; கண்கள் - என் கண்கள், இங்கு - இங்கே, கண்டே களிக்கின்றது - [illegible] களியாநிற்பது, என்றுகொல் - என்றாயிருக்கிறது?

இ.—ஆரம்பாட்டில், ஊரையன்றிக்கே அங்கே [illegible] கண் களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேயித்யாதி] - நான் சேர்ந்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் தீருவதென்றோ? ஒருகாலிலேகாண்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு வலமென்? என்ன, [தொண்டேயித்யாதி] - அந்யபரதையன்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன்; அரைக்ஷணம் இழக்கமாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருக்கிறது? துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு தோஷவிஷயஸ்பர்சம். [வண்டாரித்யாதி] - பரிமளத்தாலே வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளை உடைத்தான தேசம். "நவமாநாவதக்ஷேத" என்கிறபடியே பக்காரை [illegible] போக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - 'அநுபவிக்கலாம் தேசம்' என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு வர்த்திக்கிற தேசம். [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலபனானாற்போலே திருநாவாயிலே வந்து எனக்கு ஸுலபனானவனே!

ஈடு.—ஆரம்பாட்டு. ஊரையன்றிக்கே [illegible] உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேகளிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்கண்கள்] - நான் சேர்ந்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கெடுவதென்றோ? ஒருகாலிலேகாண்கை நிச்சிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு வலமென் என்னில்? [தொண்டேயுனக்காய் ஒழிந்தொழிந்தேன் இத்யாதி] - அந்யபரதையின்றிக்கே உன்திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன். அரைக்ஷணம் இழக்க மாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு தோஷவிஷயஸ்பர்சம். [வண்டு இத்யாதி] - பரிமளத்தாலே வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளையுடைத்தான தேசம். "நவமாநாவதக்ஷேத [illegible] வர்த்ததே) என்கிறபடியே பக்காரை [illegible] போக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - "நமக்கும் நம்மையுகந்தார்க்கும் நிரந்தரமாக அநுபவிக்கலாம் தேசம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே ஆதரித்துக்கொண்டு வர்த்திக்கிற தேச

ஆரம்பாட்டு - கண்டே இத்யாதி. "திருநாவாய்க்கொண்டே உறைகின்ற எங்கோவலர் கோவே - இங்கு - கண்டே - கண்கள் - களிக்கின்றது - என்றுகொல்" என்று [illegible] தவதாரிகை - ஊரையன்றிக்கே இத்யாதி. "கோவலர்கோவே" என்று [illegible] யாலே - ஊரில் நின்ற [illegible] என்கிறது.

இப்போது ஆசைப்படுவதென்றோ என்று [illegible]. [illegible] கண்களினுடைய ஆசைத்தை ப்ரார்த்திப்பானேன்? என்ன - நான் இத்யாதி. [illegible] விட்டாலும் தன்னுடையப்ராணைக்கு ஆசைத்தை ப்ரார்த்திக்குமாபோலே [illegible]. இத்தால் ஸாவம் - அரைக்ஷணம் இத்யாதி. இது [illegible] உத்தரமாயிருக்கிறது. "அந்ய பரதையின்றிக்கே" என்றதால் ஸலிதம் - துர்சாகிறது இத்யாதி. துரிசு - துர்சம். ஆதல் - பொருந்துதலாய், படிதலைச்சொல்லுகிறது. சோலைகளை [illegible] - நம இத்யாதி. "கொண்டே" என்றதுக்கு ஸாவம் - நமக்கும் இத்யாதி. "எங்கோவலர்கோவே" என்றதுக்கு

மாய்த்து. [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனுய்வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலபனானாற்போலே, திருநாவாயிலேவந்து எனக்கு ஸுலபனானவனே! (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோவாகியமாவலியைநிலங்கொண்டாய்
தேவாசுரஞ்செற்றவனேதிருமாலே
நாவாயுறைகின்றஎன்னாரணநம்பீ!
ஆவாவடியான் இவனென்றருளாயே.

ஆ.—(கோவாகிய) - ஆஸ்ரிதஜநஸமீஹிதப்ரதனாய், ஆஸ்ரிதஜநாநிஷ்டநிவாரணஸ்வபாவனுமாய் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனுமாய், ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே அவதீர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ! ஆவா அடியானிவனென்றருளாய், என்கிறார்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நாரணநம்பீ! ஐயோ இவன் அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் ஆஸ்ரிதப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனுமாய் வைத்து அதுக்கடியான ஸ்ரிய:பதியுமாய் ஆஸ்ரிதர்க்கணித்தாகைக்காக திருநாவாயிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய் இப்படி "ஆஸ்ரிதர்க்குஉறுப்பாகப் பெற்றோம்" என்றத்தாலே பூர்ணனானவனே!

ப.—அநந்தரம், சேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வ ரூபமான ஆகாரபூர்த்தியையுடைய நீ, உறவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கோவாகிய-(த்ரைலோக்யத்துக்கும்) சேஷியாகத் தன்னையபிமாநித்திருந்த, மாவலியை - மஹாபலியை, நிலங்கொண்டாய் - பூமியை அபேக்ஷித்துவாங்கி அதினுடைய அந்யசேஷத்வம்போய் அநந்யார்ஹமாம்படி சேஷியானவனாய், (சேஷமான ஜகத்துக்கு), தேவாசுரம் - தேவாஸுரவிபாகத்தால் வருகிற விரோதத்தை, செற்றவனே - சமிப்பித்து த்வதேகசரணனுக்குமவனாய், நாவாயுறைகின்ற - திருநாவாயிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, என் -, நாரணநம்பீ - ஸமஸ்தகுணவிபூதி விசிஷ்டத்வத்தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையையாய், திருமாலே - இந்த சேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையுடையவனே! (காருண்யரூபையானவளோட்டைச்சேர்த்தியாலே), ஆ ஆ - ஐயோ! இவன் அடியானென்று-இவன் நமக்கு சேஷபூதனென்று, அருளாயே-* ஆகாரத்ரயவிசிஷ்ட ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்து இரங்கியருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேவர் அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வபாவம் - க்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. 'வண்டார்' என்றுதொடங்கி, 'கோவே - தரிசின்றி-உனக்கு-தொண்டாயொழிந்தேன்; இங்கு - கண்டே-கண்கள்-களிக்கின்றது-என்றுகொல்?' இத்யந்வய:.(சு)

[கோவாகிய இத்யாதி] - ஈஶ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக வைத்தான், மஹாபலி அவனைத்தள்ளி அப்பதத்தைத் தான் எறட்டுக்கொண்டான்; வ்யாபகனானவன் ஸ்வபலத்தாலே பெறட்டுக்கொண்டபடியாலே " ஈடு கோடபடிம் " என்று ரக்ஷகனை இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கைக்காக அவன் பக்கலின்றும் விபூதியை வாங்கினானித்து. ஆஶ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதம் கொடுக்கைக்குத் தன்னைப் பேணியபாடும் ஸ்வ பாவமென்கை. [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே பரஸ்பரவதமே யாய்ச் சென்றவாறே, அநுகூலரான தேவர்களுக்காக அஸுரர்களை யழியச்செய்தவனே! மஹாபலிபக்கல் குணலேஶத்தாலே தன்னையழியவாறின்றி, அந்த அக்ஷணமின்றிக் லாமையாலே அவர்களையழியச் செய்தபடி. [திருமாலே] - ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கும் தத்ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கைக்கும் அடி ஶ்ரீபதியாகையாலே; தான் உதவாதார்பக்கல் ஐஶ்வர்யத்தைமாற்றி உகப்பார்க்குக் கொடுக்கைக்கு அடி ஶ்ரீபதியாகையாலே. [நாவா யுறைகின்ற] - ரக்ஷகனானவன் ஔதார்யத்தாலேயன்றியே ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகத் திரு நாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! [நாரணநம்பீ] - அதுக்குடலாக ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாய் " அவர்களுக்குடலாகப் பெற்றோம் " என்று அத்தாலே பூர்ணனானவனே! ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தை நிர்வாஹிக்கும் ஸர்வாத்மபாவமானவன் என்றுமாம். [ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே] - " அநந்யகதியான இவன் நம்மையே கோடிபடுகிறான் " என்று க்ருபைபண்ணியருளவேணும்; "ஸோஹம் தேவதேவேஶ [illegible]"; இவன் [illegible] காரணமென்று, [illegible] பார்த்து க்ருபைபண்ணியருளவேணும் என்றுமாம்.

எ௰.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஶ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணு கிற தேவர், அநந்யகதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவாகியமாவலியை நிலங்கொண்டாய்] - ஸர்வேஶ்வரன் இந்த்ரனை த்ரை லோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான்: அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தானெறட்டுக்கொண்டு " நானே அரசு " என்றிருந்தானைத்து, நீ கொடுக்கக்கொள்கை யன்றிக்கே, அதுக்கெல் லாம் தானே நியாமகன் என்றபிமானித்திருந்தானைத்து; "வெறும்புறத்திலே தன்ன தல்லாதத்தை 'தன்னது' என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவ அவன் கையிலே இவ் விஷயமுங்கிடக்குமாகில் நாடுகொடுக்கவொண்ணாது" என்று பார்த்தருளி, இந்த்ரனுடைய விபூ தியை அவன்பக்கலில்நின்றும் வாங்கினான். [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுர ஸங்க்ராமத்திலே அவர்கள் படுவது இவர்கள் படுவதாய் இங்ஙனே பரவச்செல்லப்புக்க வாறே, ஒருதலையையழித்து தேவஜாதிக்குத் தழைப்பம் பண்ணிக்கொடுத்தானைத்து. [திருமாலே] - ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் அடி ஶ்ரீபதி யாகை. [நாவாயுறைகின்ற]-இப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத்

ஏழாம்பாட்டு - கோவாகிய இத்யாதி. " நாவாயுறைகின்ற என்நாரணநம்பீ - ஆவாவடி யானிவனென்றருளாயே " என்றவதாரிகை கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஶ்ரிதார்த்தமாக இத்யாதி.

"ஆகிய" என்றதுக்கு ஸாரம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கில்லாதத்தை எறட்டுக்கொண்டானென்கிறது "ஆகிய" என்கையாலே என்றபடி. விவரணம் - நீகொடுக்க இத்யாதி. "மாவலியைநிலங்கொண்டாய்" என்றதுக்கு ஸாரம் - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. வெறும்புறத் திலே - நிர்நிபந்தமாக. மாவலியை-மாவலிபக்கல்நின்றும். தேவாஸுரயுத்தத்திலே அஸுரரைச் செற்றவனே. கீழிரண்டையும்பற்ற - ஆஶ்ரித இத்யாதி. அடுத்தணித்தாக - ப்ரத்யாஸந்நமாக.

திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [என்நாரணநம்பீ] - ஆஸ்ரிதவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே நோக்காக ஸர்வாந்தர்யாமியானவன். [நாரணநம்பீ] - அதுக்கு உறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய், அவர்களுக்கு உறுப்பாகப்பெற்றோமென்றத்தாலே பரிபூர்ணனானவனே! [ஆவா இத்யாதி] - "க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திः" (க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திः) என்கிறபடியே, 'ஐயோ, இவன் அநந்யகதி; இவனுக்கு வேறொருபுகலில்லை' என்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணும். [அடியான்] - அவன் அருளுகைக்கும் இவன் அருள்கொள்ளுகைக்கும் ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது.

எட்டாம் பாட்டு.

அருளாதொழிவாய்அருள்செய்துஅடியேனைப்
பொருளாக்கி உன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய்
மருளேயின்றி உன்னைஎன்னெஞ்சத்திருத்தும்
தெருளேதரு தென்திருநாவாயென்தேவே!

ஆ.—(அருளாதொழிவாய்.) - அஜ்ஞாநகந்தமில்லாததொருபடி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை உன்க்ருபையாலே எனக்குத் தந்தருளின நீ, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே "நம்மடியான் இவன்" என்று விஷயீகரித்தருளி, அடியேனை உன் பொன்னடிக்கீழ்ப் புகவைத்தருளுவாய், வைத்தருளாதொழிவாய், திருவுள்ளமானபடி செய்தருள்! என்றுகொண்டு எம்பெருமானை இன்னுதாகிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், அபிலஷித்தபடி பெறாமையாலே திருவுள்ளம் கலங்கின ஆழ்வார் "அருளிலுமருள், தவிரிலும்தவிர், இப்போது கலங்காதே உன்னை அநுஸந்திக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருளவேணும்" என்றர்த்திக்கிறார். [அருளாதொழிவாயென்று தொடங்கி] - க்ருபைபண்ணுதொழியிலுமொழி, க்ருபைபண்ணி நிரதிஸயபோக்யமான திருவடிக்கீழே என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருளே என்ற மேலுக்கு] - தென் திருநாவாயென் தேவே! அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்நெஞ்சிலே இருத்தும்தெளிவைத் தரவேணும்.

"நம்பி" என்றதற்கு பாவம் - அதுக்கு உறுப்பாக இத்யாதி. அதவா, கீழ்வாக்யத்திலே, அந்தர்யாமித்வஸூசித ஸௌலப்யத்தைச்சொல்லி, இவ்வாக்யத்தில் - வாத்ஸல்யஞ் சொல்லுகிறதாதல். அதுக்கு உறுப்பாக - ரக்ஷணத்துக்குஉறுப்பாக. அந்தர்யாமித்வமும் வாத்ஸல்யமும் பஹுவ்ரீஹியாலே-'க்ருபாமாத்ர இத்யாதி.' "ஸோऽஹம் தே தேவதேவேச நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச। ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்திः ப்ரஸீத மே" இதி பஞ்சமேம்ஸே (எ - எ௦). "அடியான்" என்றதற்கு ஸாப்தமான அர்த்தம் - அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வம்; ஆர்த்தமானவர்த்தம் - அநந்யகதித்வம். ஒருவர்க்காயிருப்பாரை வேறு சிலர் ரக்ஷிக்க ப்ராப்தியில்லையிறே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவன் அநந்யகதி இத்யாதி. "அடியான்" என்றதற்கு பாவாந்தரம்-அவன் அருளுகைக்கு இத்யாதி. முந்தினது - அநந்யகதித்வம். (எ)

ப.—அநந்தரம், நீ யருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம்; ஒரு கலக்கமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே வைத்து அநுபவிக்கும்படியான தெளிவைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார்.

அருளாதொழிவாய் - (இவன் செய்தபடி செய்கிறான் என்று) க்ருபைபண்ணுதே இருக்கிலுமிருக்கிறாய்; அடியேனை - (அநர்ஹதையாலே புறக்கேயாயிருக்கிற) என்னை, அருள்செய்து - நிர்ஹேதுக க்ருபைபண்ணி, பொருளாக்கி - வஸ்துவாக்கி, உன் பொன்னடிக்கீழ் - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளின்கீழே, புக - ப்ரவேசிக்கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய்; தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருநாவாய்-திருநாவாயிலே, என்தேவே - எனக்குப் பரமப்ராப்யனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே! மருளே இன்றி - ஒருகாலும் அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி, உன்னை - (ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் போக்யனான) உன்னை, என்னெஞ்சத்து - (அத்யந்தாபி நிவிஷ்டனான) என்னெஞ்சிலே, இருத்தும் - இருத்தி யநுபவிக்கும்படியான, தெருளே - தெளிந்த அறிவை, தரு - எனக்குத் தந்தருளவேணும். தருவென்று - தருவாயாகவேணுமென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அப்போதே உபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, "அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே இருத்தும்படி தெளிவைத் தரவேணும்" என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - இவன் செய்தபடி செய்கிறேனென்று க்ருபைபண்ணாதேயிருக்கிலுமிரு; என்னார்த்தியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி நிரதிசயபோக்யமான உன்திருவடிகளின்கீழே அசத்ஸமரான என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருள் இத்யாதி] - மயர்வறமதிநலமருளினபடியே அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை எப்போதும் என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொள்ளும்படி, "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே] - "திருநாவாயிலே நின்றருளின நீயே ஆஶ்ரயணீயன்" என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்தவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அப்போதே உபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, "அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளிவைத் தரவேணும்" என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - என்பக்கல் க்ருபைபண்ணாதே இவன் பட்டது படுகிறான் என்றிருக்கிலும் இரு. [அருள்செய்து] - அன்றிக்கே, என்னார்த்தியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி. [அடியேனை யித்யாதி]-அஸத்கல்பனாயிருக்கிற என்னை, "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படி பண்ணி, நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொள்ளிலும் கோள். பொருளானாரை வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்தாநம் பொன்னடிக்கீழ்போலே காணும். [மருளேயின்றியித்யாதி] - அடியில் * மயர்வறமதிநல மருளினபடியே, அஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி உன்னை என் மநஸ்ஸிலே எப்போதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி, "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிற தெளிவைத் தர வேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே - தெருளேதரு] என்று க்ரியை; அன்றிக்கே,

---

எட்டாம்பாட்டு - அருளாதொழிவாய் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அப்போதே இத்யாதி. அருளாயென்றார் - அப்போதே என்று கூட்டுவது.

"ஆக்கி" என்றதுக்கு பாவம்-அஸத்கல்பனாய் இத்யாதி. "பொன்" என்கையாலே-நிரதிசயபோக்யம் என்றபடி. இத்தால் ரஸோக்தியாக பாவம் - பொருளானாரை இத்யாதி. பொரு -

"மருளேயின்றி யுன்னை என்னெஞ்சத்திருத்தும் தெருளேதரு தென்திருநாவாய் என்தேவே! அருளாதொழிவாய், அருள்செய்து அடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்பாய்: திருவுள்ளமானபடி செய்" என்றும் பிள்ளான் பணிப்பது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தேவர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்டற்கரியன்
மூவர்முதல்வனொருமூவுலகாளி
தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
யாவரணுகப்பெறுவார் இனியந்தோ?

ஆ.—(தேவர்.)-ப்ரஹ்மாதிகளுடைய சக்ஷுராதி ஸர்வகரணங்களுக்கும் அகோசரனாய், ப்ரஹ்மாதி ஸ்தாவராந்த ஸமஸ்தஜந்து நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரண சீலனான எம்பெருமான் விரும்பிக்கொண்டு ஸர்வஸாலஹூனாயுறைகிற திருநாவாயை அணுகப்பெறுமவர்கள் என்ன ஸாமர்த்யம் பண்ணினார்களோ? நான் ஸாமர்த்யஹீனனாயிழந்தேன்! என்று நோகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "நஹி தேநாஷ்யாஜீவாமி" என்று சக்ரவர்த்தி சொன்னாற்போலே "திருநாவாய் காணப்பெறாதே நான் முடியாநின்றேன். இனி வேறு திருநாவாய் அநுபவிக்கும் பாக்யவான்களாரோ" என்கிறார்.

[தேவரென்றுதொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் துர்ஜ்ஞேயனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரனாய் அத்யந்த விலக்ஷணனானவன் அத்யாதரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், 'அறிவுடையார்க்கும் அறியவரிய ஸர்வாதிகன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனான நான் பெற்றிலேன்; இனி யார் பெறப் புகுகிறார்?' என்கிறார்.

தேவர் முனிவர்க்கு-ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும் ஸநகாதிமுனிவர்களுக்கும், (ஸ்வயத்நத்தால்), என்றும் - ஸர்வகாலமும், காண்டற்கு - காண, அரியன் - அரியனாய், மூவர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு, முதல்வன் - ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய், ஒரு - அத்விதீயமான, மூவுலகு - ஜகத்த்ரயத்தையும், ஆளி - (தன் ஸங்கல்பத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவனாய், தேவன் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனான ஈஶ்வரன், விரும்பி - அத்யாதரம் பண்ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தோ - ஐயோ! இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்யாவர் - அணுகப்பெறுவாரார்? இவ்வபிநிவேசாதிசயத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிட்டுகிறதோ என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் இப்படிச் சொன்ன வநந்தரம் அவன்பக்கல் ஒருவாசி காணாமைபாலே, "நஹி தேநாஷ்யாஜீவாமி" என்று சக்ரவர்த்தி சொன்

வன்தனவும், தநமும். தரு-தரவேணும். தென்-அழகியதான. பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு, "தெருளே தரு" என்றது - தேவுக்கு விசேஷணம். (அ)

ளுற்போலே "திருநாவாய் காணப்பெறுமோ? முடிபாகின்றேன்; இவ்வுடம்பை அருளும் விக்ரஹ ஸம்பந்தர்களானோர்?" என்கிறார்.

[தேவரிப்பாதி] - "ஸ்வயத்நத்தாலே காண்போம்" என்னும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் காணவரியனாயிருக்கும். [மூவர் முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவன் என்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதல். [ஒருமூவுலகாளி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீயனான நிர்வாஹகன். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வேச்வரனாயிருக்க, ஒரு குடியிருப்பில்லாதாரைப்போலே, "ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான இடம்" என்று அத்யாதரம் பண்ணிவர்த்திக்கிற தேசத்தை. [யாவருமுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடிபாகின்றேன், இனி, இப்பேறு பெற இருக்கிறார்களோ! "நைதே நாஸ்த்ராஸ" என்கிறபடியே மநுஷ்யர்க்குக் கூட்டல்லர். [அந்தோ] - உடைமையான எனக்கு உரிய உடையவனுக்கின் றக்கே ஒழிவதே!

௯.- ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஒருவிசேஷகடாக்ஷம் பண்ணாமையாலே, "நான் இவ்வாசையோடே முடியாநின்றேன்; என்னவிழந்தும் பெறப்புகுகிற ஸாக்ஷாதிகர்க்குஞ்சோர்" என்கிறார்.

[தேவர்முனிவர்க்குஎன்றும்காண்டற்கரியன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே என்றுமோக்கக் காணவரியனாயிருப்பவன். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். [ஒருமூவுலகாளி] - இந்த்ரமுகத்தாலே நின்று த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீய நாயகன் என்னுதல். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும்திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனானவன், தனக்கென்ன ஒருகுடியிருப்பு இல்லாதானொருவன் குடியிருப்புப் பெற்றாற்போலே, "ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான தேசம்" என்று அத்யாதரம்பண்ணிவர்த்திக்குந் தேசத்தை. [யாவருமுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியப்புகாநின்றேன்; இனிப் பெறவிருக்கிறார்களோ! "நைதே நாஸ்த்ராஸ" (நதேமநுஷ்யாஸ) என்கிறபடியே, அவர்கள் மநுஷ்யர்களுக்குக் கூட்டல்லர். 'இனி' - என்கிறபதத்தாலே - நான் முடிந்தேன் என்கிறது ஸூசிக்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - தேவர் இத்யாதி. "யாவருமுகப்பெறுவாரினியந்தோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

காண்டற்கரியன் - காண்கைக்கரியன். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, மூவரிலும் ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு அவதீர்ணனான தான், ப்ரதாநனாயிருக்குமென்று பாவார்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காரணபூதனென்று பாவார்த்தம். "மூவர்முதல்வன்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுகுணமாக அர்த்தத்வயம் - இந்த்ரமுகத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "தேவன் - த்யோதமாநன்" என்றத்தை நினைத்து - ஸர்வவிஸஜாதீயன் என்றது. "விரும்பியுறையும்" என்றதுக்கர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - நான்முடிய இத்யாதி. ஆரோ என்கையாலே - அவர்கள் ஸாக்ஷாதிகளென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - நதேமநுஷ்யாஸ இத்யாதி. "முடியப்புகாநின்றது" என்றதுக்கு பாவமென்னென்ன - இனியென்கிற இத்யாதி. "நைதே நாஸ்த்ராஸ" என்கிற ச்லோகத்துக்கர்த்தம் அவர்கள் இத்யாதி. "நைதே நாஸ்த்ரா

'அந்தோ' - என்கிறபதத்தாலே - எனக்குள்ளது, அவனுக்கு உண்டாகப் பெறுதொழிவதே. "நதேமநுஷ்யா:" (நதேமநுஷ்யா:) - அவர்கள் செத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்கள். "தேவா:" (தேவா:)-அவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. "யஇத்யாதி" (யஇத்யாதி)-பதினாலாண்டும் ஒருபடி தப்பிக்கிடந்து அவர் மீண்டுவந்தால் அவ்வோப்பித்த முகத்தைக் காணப்பெறும் பாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே, காதாசித்காநுபவம்பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே; "விண்ணுளாரிலும்சீரியரே." "வர்ஷேபஞ்சதசேபூர்ண:" (வர்ஷேபஞ்சதசேபூர்ண:) - பதினாலாண்டும் கழித்துப் பதினையாம் ஆண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப் பெறுவார்? காலம் முடிந்ததென்றிருக்கிறாய்த்து சக்ரவர்த்தி. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அந்தோ! அணுகப்பெறுநாளென்றுஎப்போதும்
சிந்தைகலங்கித்திருமால்!என்றழைப்பன்
கொந்தார்மலர்ச்சோலைகள்சூழ் திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்றஎம்மாமணிவண்ணா.

ஆ.—(அந்தோ.) - இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டுப் பெறுதேயொழிந்தாலும் நிராசனாய்விடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் திருநாவாயிலேவந்திருந்தருளின இக்குணத்தை யநுஸந்தித்து, என்றோ உன்னை நான் அணுகப்பெறுவதென்று எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழையாநிற்பன்! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே சிந்தைகலங்கித் திருமாலே என்றழைப்பன்! என்கிறார்.

[அந்தோவென்று தொடங்கி] - 'ஐயோ! அணுகப்பெறும் நாளென்றோ? என்று ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி ஸ்ரிய:பதியே!' என்று கூப்பிடாநிற்பன். [கொந்தார்மலரென்று மேலுக்கு] - நிரதிசயபோக்யமான திருச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயிலே ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனாய்வந்து வர்த்தித்தருளுவதுஞ்செய்து அதிஶ்லாக்யமான அழகை உடையவனே!

தேவாஹ்வே யஸ்ய ராமஸ்ய லக்ஷ்மணஸ்ய வ ஸ்ருக்ஷ்யந்தி ராக்ஷஸ்ய வர்ஷேபஞ்சதசேபூர்ண:" இத்யயோத்யாகாண்டே (௬௪.௯௧) தஶரத:. "வர்ஷேபஞ்சதசே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - பதினாலாண்டுமொருபடி இத்யாதி. ஒருகால் பெருமாளைக்கண்டவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்களுக்குக் கூட்டாவர்களோவென்ன - காதாசித்க இத்யாதி. "த்ரக்ஷ்யந்தி" என்கையாலே - காதாசித்காநுபவம் என்றது. இதுக்கு ஸம்வாதம் விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி. ஸதாநுபவத்துக்கு மேட்டிமையான இங்கேயிருந்து காதாசித்காநுபவம் பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களிலும் அதிகரென்றபடி. "பூர்ண:" என்றதுக்கர்த்தம் - பதினாலாண்டும் கழித்து இத்யாதி. பதினாலாண்டும் கழிந்து பதினையாமாண்டு வாராதோவென்ன- காலம் இத்யாதி. (௯)

ப.—அந்தோ! விடவொண்ணாத ஸம்ச்லேஷிக்கிறதுக்குடைய உன்னைக் கிட்டப்பெறுநாளென்றாவதுதான்! என்று நெஞ்சுகலங்கிக் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

கொந்தார் - கொத்தாகநிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - பூக்களையுடைத்தான சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வந்தே - (பரமபதத்தினின்றும் விட்டே)வந்துநிற்குமவனுய், உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, எம் மா மணிவண்ணா - நிரதிசயபோக்யமான நீலரத்னம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவனே! அந்தோ - ஐயோ! அணுகப்பெறுநாள் என்று - உன்னை யணுகப்பெறுநாள் எந்நாளென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலங்கி - நெஞ்சுகலங்கி, திருமாலென்று - ஸ்ரீமானே யென்று, அழைப்பன் - கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைப்பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே மநஸ்ஸு கலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பன் என்கிறார்.

[அந்தோ இத்யாதி] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே அந்தோ! என்கிறார். "அணுகப்பெறுநாள்யவை" என்னவேண்டியிருக்க அதுமாட்டாதொழிகிறாரிறே. ஒருகால்சொல்லி லலஹாநியாலே விடுகைபன்றிக்கே, ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி மாதாபிதாக்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடுமாபோலே திருமாலென்றழையாநிற்பன். "விதாவிதாவயவ:". [கொந்தாரித்யாதி] - கொத்துமிக்க மலரையுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை உடைத்தாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயித்யாதி] - ஒருதேசத்திலேசென்றே காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆச்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவை எனக்குக் காட்டாதவன்று, உன்வரவு அஸத்ஸமமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறுமை நெஞ்சழிந்த கூப்பிடாநின்றேன் என்கிறார்.

[அந்தோஅணுகப்பெறுநாள் என்றெப்போதும்] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே, அந்தோ! என்கிறார். "அணுகப்பெறுநாள்யவைகொல்" என்னவிறே நினைப்பது. [எப்போதும்]-ஒருகால் சொல்லப்புக்கு நினைத்தால் விடுகையன்றிக்கே,ஸர்வகாலமும்.[சிந்தைகலங்கிஇத்யாதி]-ஹ்ருதயம்கலங்கி;மாதாபிதாக்கள் பேரைச்சொல்லி ஆர்த்தனுனை ப்ரஜை கூப்பிடுமாபோலே திருமால் என்றழைப்பன். [கொந்தார் இத்யாதி] - கொத்துமிக்க மலரை யுடைத்தான சோலைகளாலேசூழப்பட்ட திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயுறைகின்ற] - ஒருதேசவிசேஷத்திலே சென்று காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆச்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவு எனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸத்ஸமமென்கை. (௧௦)

பத்தாம்பாட்டு.—அந்தோ இத்யாதி. "சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

சொல்லத்தொடங்கினது எது? என்ன-அணுக இத்யாதி. அதாவது - "அணுகப்பெறுநாள்யவைகொலோ அந்தோ!" என்னநினைத்து, வலஹாநியாலே "யவைகொல்" என்று முடியச் சொல்லமாட்டாதே, முன்னே "அந்தோ" என்கிறாரென்றபடி. யவைகொல் என்று - அத்யாஹார்யம். சோலைகளைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நித்யவஸந்தமான இத்யாதி. "மாமணி வண்ணா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதேசவிசேஷத்திலே இத்யாதி. ஸார்த்தபாவம் - அவ்வடிவு இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்து பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது - அந்வயம். (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாட நல்நாவாயுள்ளானை
திண்ணம்மதிள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணார்தமிழ்ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
மண்ணாண்டுமணங்கமழ்வர்மல்லிகையே.

ஆ.—(வண்ணம்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல க்ஷேமங்களையும் ஆர்ஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும்பேற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடமென்று தொடங்கி]-நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிசயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளென்று மேலுக்கு] - திண்ணிதான மதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. பண் ஆர்ந்த தமிழான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல க்ஷேமங்களையும் ஆர்ஜிக்கப்பெறுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, உபயவிபூதியிலுண்டான ஆதரணீயத்தை† யருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் – நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாய், நல் - நிரதிசயபோக்யமான, நாவாயுள்ளானை - திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிறவனைப் பற்றவுண்டாய், திண் - திண்ணியதாய், அம்- அழகிய, மதிள் - மதிளையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பண் ஆர் - பண்நிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழானவாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், மண் - பூம்யுபலக்ஷிதமான லீலாவிபூதியை, ஆண்டு - தங்கள் நினைவின்படியே ஸ்வவஶ்யமாக நிர்வஹித்து நித்யவிபூதியிலும் பகவதநுபவ ஜ்ஞாநத்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிமளிதமான, மணம்கமழ்வர் - யஶஸ் ஸௌரப்யவிகாஸத்தையுடையவராவர். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐஹிகாமுஷ்மிக க்ஷேமங்களையும் ஆர்ஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்இத்யாதி]-நாநாவர்ணங்களானரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிசயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளித்யாதி] - திண்ணிதானமதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த; திருநாவாய்க்குரக்ஷை திருநகரியிலேபோலே. ஆழ்வார்பரியவே அவ்வூர்க்கு ரக்ஷையென்னுதல். ஈஶ்வரனுக்கு தநம்ஆழ்வாராகையாலே தநம்கிடந்தவிடத்திலே

---

† ஆசரணீயதையை என்றிருந்தால் ஸ்வரஸம். அல்லது - பாவப்ரதாந நிர்தேஶமென்று கொள்க.

யிதே மதிளிடுவதென்னுதல். [பண்ணார்தமிழ்] - பண்மிகுந்ததமிழ். [மண்ணாண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீயால் ஸம்பந்நராய். [மணக்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகை மணக்கமழ்வர் "ஸுமநஸ:" என்கிற விஷயத்தோடே ஸாம்யாபன்னராவர். மல்லிகை மணமென்று - ஸர்வகந்தத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், ஐஹிகாமுஷ்மிகஸகலபோகங்களையும் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடநன்னாவாயுள்ளானை] - நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய், நித்யபோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம் இத்யாதி] - திண்ணிதான மதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. திருநாவாய்க்கு ரக்ஷகம் திருநகரியில் மதிள்போலே காணும். ஆழ்வார்பரிவே அப்பரிவுதானே அவ்வூருக்கு ரக்ஷகமென்னுதல்; ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷகம் ஆழ்வாராகையாலே ரக்ஷகர்கிடந்தவிடத்தே யிதே மதிளிடுவதென்னுதல். [பண்ணார்தமிழ்] - பண்மிகுந்த தமிழ். [மண்ணாண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீயால் ஸம்பந்நராய். [மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகைமணம் கமழ்வர். இது உபலக்ஷணமாய், "ஸுமநஸ:" (ஸர்வகந்த:) என்கிறவிஷயத்தோடே ஸாம்யாபத்தியைப் பெறுவர். இவருடையமநோரதம் அவர்கள்பேற்றுக்கு உடலாம்.

நிகமம் - வண்ணம் இத்யாதி. "இப்பத்தும்வல்லார் மண்ணாண்டு மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே" என்றதைச் [illegible] - இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்யாதி.

"நன்னாவாயுள்ளானைத்திண்ணம் மதிள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்" என்ற பதத்திற்கு ஸாரம்-திருநாவாய்க்கு இத்யாதி. திருநகரியின்மதிள் திருநாவாய்க்கு ரக்ஷகமாயிருக்கிறதென்ன; இரண்டுவகையாக பரிஹாரம் - ஆழ்வார் இத்யாதிகளால். [illegible] - திருநகரியின் மதிள் ஆழ்வார்க்கு ரக்ஷகமாய், ஆழ்வார் ஸர்வேச்வரனுக்கு ரக்ஷகராயிருக்கையாலே. ஆழ்வார் பரிவு திருநாவாய்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. திருநகரியின் மதிள் பரம்பரயா ரக்ஷகமென்றபடி. [illegible] "திண்ணம் மதிள்" என்றது - ஆழ்வார்க்கு விசேஷணம். அர்த்தம் - ப்ரக்ருதி. [illegible] அவர்கள் பெறும்பேறென்? என்ன - இவருடைய இத்யாதி. "மல்லிகை - மணங்கமழ்வர்" என்றதென்னப்படுகிறது. [illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அறுக்குமிடரென்றவன்பாலாக்குள்ளிட்டதூதர்
மறித்தவரப்பற்றுமனத்தை - வறப்பகற்றிச்
செய்யதிருநாவாயிற்செல்லநினைத்தான்மாறன்
மையலினாற்செய்வறியாமல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி--மல்லிகை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(மல்லிகை.) - இப்படி வ்யஸநம் அதிமாத்ரமானவாறே, அந்யாபதேஶத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். வண்துவரைப்பெருமாளோடே கலந்தாள் ஒரு பிராட்டி, அவன் பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவரக்கடவிய * அந்தியம்போதான துவந்து, அவன்தான் வாராமையால் அத்யந்தம் அவஸந்நையாய்,

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும் வினையில் "எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்று மநோரதித்து மிகவும்பதறி அப்போதே காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார், தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனோடே கலந்து, அவன் பசுமேய்க்கப் போகையாலே பகலெல்லாம் அவன்வரவு பார்த்திருக்க, விஶேஷஜ்ஞரோடு அவிஶேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் போகப்ராவண்யத்தாலே சபலராக்காநின்றுள்ள ஸந்த்யையவர, க்ருஷ்ணனும் வாராநின்றானென்று நிஶ்சிதமாயிருக்க, ஒருக்ஷணம் காணப்பெறாமையாலே அநேககாலம் விஶ்லேஷித்தால் படும் வ்யஸநத்தைப்படாநிற்க; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைய தென்றல் தொடக்கமான ஸந்த்யாகாலத்தில் பதார்த்தங்களும் அக்காலத்திலுண்டான குழலோசைகளும் அவற்றாலே ஸ்ம்ருதமான க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளும் துஸ்ஸஹமான நிலாவும் ஸமுத்ரகோஷம் தொடக்கமான பதார்த்தங்களெல்லாம் தனித்தனியும் திரளவும்கலிய மிகவும் நோவுபட்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி ஆர்த்திமிகுதியாலே கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஒருத்தி சொல்லுகிறாள். ஸந்த்யையயாவது - எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதுக்குமுன்பு உண்டான அல்பகாலம்; அக்காலத்தில் பாதகபதார்த்தங்களாகிறன — தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உத்யோகிக்கிற எம்பெருமானுடைய ஶங்கஶார்ங்காதி கோஷங்களும், பெரிய திருவடியுடைய திருச்சிறகொலியும் அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான மநःப்ரஸாதாதிகளான நிமித்தங்களும். இவை பாதகமாகைக்குக் காரணம் - இவை அவன்வரவுக்கு ஸூசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே அவனைக் காணாமை.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யவிஷயமான அபிநிவேஶத்தாலே ஈடுபட்டவர், அநுபவயோக்யாவஸ்த்தை ஸந்நிஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும் அநுபாவ்யனான ஈஶ்வரன் அஸந்நிஹிதனாகையாலே, விளம்பாக்ஷமதையடியாக போக்ய போதனவனுடைய ரஞ்சநீய ஸ்வபாவதையையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ரமணீயாவயவத்வத்தையும், அபிரூபவாஹநவத்தையையும், ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்தையும், அநவதிகஸௌஶீல்யத்தையும், அத்யுதாரரூபதையையும், அதிஶயித ஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஸாபிப்ராய நிரீக்ஷணாதிகளையும், விஶ்லேஷாஶக்யமான ஆஶ்சர்யரூபதையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனை போக்யபோதனை யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாத ஆர்த்தியாலும், ஸ்மாரகமாயும் ஆஸக்திஸூசகமாயுமிருக்கிற பதார்த்ததர்ஶநத்தால்வந்த வைஶத்யத்தாலும், அல்பகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை ; பசுமேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்த்யையவந்திருக்கச்செய்தேயும் வாராத

விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் நோவிஜைக்கள் தத்காலிக்க நோவுக்காலே நொந்து பட்டு, பொழுதுகண்டு இரங்கிக்கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தாலே பருகிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், இப்படி கூறுக்கும் விரஹத்திலே, "அவனைக் காணவேணும்" என்று மநோரதித்து மிகவும் த்வரித்து, அப்போதே காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டவர், தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ணன் ஸங்கேதம்பண்ணின பெண்கள் பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப் போனபடியாலே வரவுபார்த்திருக்க, விரோஹ்யோதி அவிரோஹ்யோதி வாஸிகள் எல்லாரையும் ஶோகப்ரவணராக்கும் ஸந்த்யாகாலம், க்ருஷ்ணன்வரவு நிஶ்சயமாயிருக்கச்செய்தே முற்கொழுந்திற் காணப்பெறாமையாலே உண்டான வ்யஸநத்தைப்பட, அதுக்குமேலே ஸந்த்யாகாலத்திற் பதார்த்தங்களான மல்லிகையின் பரிமளத்தை யுடைத்தான தென்றல் குழலோசை முல்லைமொட்டு முதலான பதார்த்தங்களானவை தனித்தனியும் திரளவும் நலிய மிகவும் நோவுபட்டுக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை ஒருத்தி சொல்லுகிறாளான ப்ரகாரத்தாலே தம் தஶையை அருளிச்செய்கிறார். "திருவாய்ப்பாடிப் பெண்களெல்லாம் ஒருராத்ரியில் க்ருஷ்ணவிரஹத்தாற் பட்ட நோவை, இவரொருவரே படுகிறார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர். "முன்பே ஆற்றாமையாலே தளர்ந்திருக்கிறவராகையாலே, அத்தனை பாடல் கொடுக்கைக்கு ஆஶ்ரயமில்லை; ஒருவர்க்கு ஸ்த்ரீயையில் அவர்கள்பட்ட நோவைப்படுகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். ஸந்த்யையானது - ஜ்ஞானம்பிறந்த பின்பு ப்ராப்யபூமியில் கிட்டப்பெறாதே நோவுபடுத்தி நலிந்த காலம். "ஸந்த்யாகால தேவிமலோசனா தவோஜ்வலா" என்னக்கடவதிறே. அக்காலத்தில் வ்யஞ்ஜக பதார்த்தங்களாகிறன - அனவல்லாஹ்லாதகங்களான பதார்த்தங்கள். [மல்லிகை கமழ்தென்றல்]. இவை வ்யஞ்ஜகமாகைக்குக் காரணம் அவலல்லாஹ்லாதகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே லபிக்கப்பெறாமை.

ஈடு.—"படைவீட்டிலிருந்தால் ராமனும் மாமியாருக்குச்சிப் பெருமாளுடன் நினைத்தபடி பரிமாறப்போகாது" என்று காட்டிலே ஏகாந்தமாக அநுபவிப்பதாக மநோரதித்துப் போந்த பிராட்டியை, "காமஞ்சரோ யுவதி ஜோஷ தவித்யுஷா வோர தேவகந்யாவிநாவலிதா" (தாத்தாத்ரேயீலங்ஞ்ஞிலிருக்கும் பாவோ கந்யாவிலலாபஸீதா) என்கிறபடியே கட்டிப்பட்டிருந்தபோலே, அத்திருவாயிலே புக்கு அநுபவிப்பதாக மநோரதித்த இவர்க்கு, வ்யஸநர்க்கத்துக்கு அற்றைக் கட்டுகேட்டபடியாய் விளைந்தது.

பெற்றி, ஒருநாள் நம்பிதிருவரங்கநாராயணதாஸர் என்பாரொருவர் எம்பக்கலிலே திருவாய்மொழிகேட்டு அங்கேசென்றாராய், "இன்று பிள்ளையோடே விநோதமேன்?"

மல்லிகைப்ரவேசே; ஸத்ருஶ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - படைவீட்டில் இத்யாதி. "வராஹாக்ஷவிமோஹிததா வீர்யவ ஶ்ரூஹ்ரஸ்ஸ்யவணதஜிஷ்தாஃ" என்று பூர்வார்த்தம்; ஸாந்தராண்டே வேண்யுத்க்ரதஸ்ர்வஷ்ஸர்யம் (உ அ-உ).

"இத்திருவாய்மொழி மாலைப்பூசல்" என்கைக்கு ஸம்வாதம் - பெற்றி இத்யாதி. அங்கே - பெற்றிபக்கலிலேயென்றபடி. 'பெற்றி - கேட்டவாறே' என்றதுமிப்பது. எல்லாரும் ரஸிக்கும்படி ஶ்லோகத்திகளையிட்டு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையாலே - விநோதம் என்கிறார். ஆகையாலே, விநோதமென்றது - அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநமென்றபடி. இங்கே, "வேதஸாஷ்வி நோ தேதகோ"

என்று கேட்டவாறே, “ * அறுக்கும்வினைசாற்றினோம் ” என்றாராய், “ நாளை மல்லிகை கமழ்தென்றலும் மாலைப்பூசலும் என்னும் ” என்று பணித்தாராம். “ ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும்படியை மநோரதித்தார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே ; மநோரதஸமநந்தரம் பெறக் காணாமையாலே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராத்ரிபட்ட வ்யஸநத்தை இவரொருத்தரும் படுகிறார் ” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி- (என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க) அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “ முன்பே ஆற்றாமையாலே தறுப்பற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை யாடல்கொடுக்கைக்குவேண்டும் ஆஶ்ரயம்போராது ; ஆனபின்பு, அவனைப்பிரிந்து ஒருஸந்த்யையிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார் ” என்றருளிச்செய்வர். இது தன்னிற்செய்ததாகிறதென் ? என்னில், - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டாதே, ப்ராப்யபூமியில் மநோரதத்தாலும், ஶாபதவர்க்கத்துக்கு ஈரலாம்படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில், “ஶரீரவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும் ” என்று அபேக்ஷிக்கச்செய்தேயும், “ இவரைக்கொண்டு சிலப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டவேணும்” என்றிருக்கையாலே, அப்போதே அப்படிச்செய்திலன் ; அந்தவிரோதியில்அருசி இவ்வளவும் வர நிலைநின்றபடி சொல்லுகிறதிறே. இங்குத்தான் செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்போகிற கட்டளையில் என்னவ சென்னில் ? - “ **தஸ்ய தாவதேவசிரம்** ” (தஸ்யதாவதேவசிரம்) என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதிறே - “**தஸ்ய தாவதேவசிரம், யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே**” (தஸ்யதாவதேவசிரம், * யாவந்நவிமோக்ஷ்யே அதஸம்பத்ஸ்யே) இறே -

ஶரீரவத்விஷயத்தில் ” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். நம்பி திருவரங்க நாராயணதாஸர் * அறுக்கும்வினை சாற்றினோமென்றாராயென்றபடி. பெற்றி பணித்தாராம் என்றபடி. பெற்றி யென்கிறவர் - நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலவர். நம்பிதிருவரங்க நாராயணதாஸர் என்கிறவர் - நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலவர். விஸ்தாரஸங்கதி - ப்ராப்ய இத்யாதி. மாலை யென்று - ராத்ரிக்கும் ஸந்த்யையைக்கும் பேராகையாலே, எத்தைச்சொல்லுகிறதென்ன ; நிர்வாஹத்வயம் - மநோரத இத்யாதி. அடல் கொடுக்கைக்கு - வ்யஸநத்தையநுபவிக்கைக்கு. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஶம் - இதுதன்னில் இத்யாதி. அதாவது - “ பகற்கண்டேன் ” என்கிறவிடிவுக்கும் * இருந்தநாளாலமான ராத்ரிக்கும் நடுவில் முமுக்ஷுத்வாவஸ்தையை மாலையென்கிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றது - “ ஸம்ஸாரம்ஹேயம் ” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றபடி. ஈரலாம்படி-வாரிக்கலாம்படி. கால்வாங்கமாட்டாமற் படுகிற அருசியை * பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே ஈஶ்வரனுக்கறிவித்திருக்க, கார்யம்செய்யாதிருப்பானென் ? என்ன - பொய்ந்நின்ற இத்யாதி. ஆக, இத்தால் - ஶரீரத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றதாயிறே இத்திருவாய்மொழியிருக்கிறது ; இது வேதாந்தத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்கிற ஜிஜ்ஞாஸாப்ரஶ்நத்தை யநுவதிக்கிறார் - இங்குத்தான் இத்யாதி. இங்குத்தான் செய்கிறஇது என்றது-ஶரீரவத்விஷயஜ்ஞாநமும் பிறந்து இப்ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிருப்பும் அதிதுஸ்ஸஹமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தந்தானென்றபடி. சிரம் - க்ஷணகாலமாத்ரமும் துஸ்ஸஹமாயிருக்கையாலே, நெடுங்காலமென்றது. “மே” என்கிற ஶப்தம் இந்த ஶ்ருதியிலில்லையேயென்ன - யாவந் இத்யாதி. அதஸம்பத்ஸ்யேஇறே அநந்தரமென்றது - “ **தஸ்ய தாவதேவசிரம்** ” என்றதுக்கநந்தரம், “ **விமோக்ஷ்யே, ஸம்பத்ஸ்யே** ” என்கிறக்ரியை உத்தமபுருஷனயிறே யிருக்கிறதென்றபடி. இத்தால் க்ரியை உத்தமபுருஷனாகையாலே, “மே” என்கிற இது ஶ்ருதியிலில்லையேயாகிலும்,

ஶாஸ்த்ரஜ்ஞஸ்ய ப்ரவ்ருத்தஸ்ய ஸாதநாயிகாரணேஷ்வநிந்த்யவிஷ்யேஷு । க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ப்ரவ்ருத்தேஷு ।
ஶேஷேஷ்வஷ்யேஷு ” என்கிற ஶாப்திகப்ரக்ரியையாலே - அஸ்மச்சப்தமும் வரக்கடவதென்ற

அங்கராம். * முடியானேயில் தம்முடைய கரணங்களுக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தைச் சொன்னார்; இதில் - அந்த கரணங்களோடேகூட ஆத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபமான அவயவி தான் ஒன்றாக அழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ஞானேந்த்ரியங்களோடு கர்மேந்த்ரியங்களோடு வாசியற ஒன்றாக அழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ராமாவதாரத்தில் பதினாலாண்டு போலேயாய்த்து, திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணவிரஹத்தால் ஒருக்ஷணம். குணநிகலிஷயத்தைப் பிரிகையாலே அங்குப் பதினாலாண்டாய் [illegible]; இங்கு இவன்நீர்மையிலே கைபடிபண்டிருக்கையாலே, * ஒருபகல் அநேககல்பமாய்த் தோற்றுமிறே. குணங்கள்தாம் காற்கட்டுகிறது குணமாயல்லவிறே; அவ்வாஸ்ரயத்திலே கிடந்தவையாயிறே. இங்கு ஸர்வம் அதுவேயாய், அதுக்குமேலே தீம்பாளுவும் பாடாற்றப் போகாதிறே. நாட்டார் போக்யதாபுத்திபண்ணியிருக்கிற ஸப்தாதிவிஷயங்களையடைய தமக்கு [illegible]மாக, ப்ராப்யவஸ்துவைப்பெறாதே, நம்மை [illegible] [illegible] அர் ஜுநன்கையில் அம்புகளாலே உள்ள வெண்கேடந்த தடித்தாற்போலே, கிடந்த தடிக்கிறார். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், க்ருஷ்ணன் "பசுமேய்க்க" என்ற புறப்பட்டால், அவன் வருமளவும் அவர்கள்படும்பாடு சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யா யாவந்தம்போலேயிறே [illegible] பசுமேய்க்கப் [illegible] [illegible] தவிரவொண்ணுதிருக்குமிறே. இப்படியாலே அவ்விடம் பசுக்களின்பின்னே புறப்பட விட்டு, அவன்வரும் ஸந்த்யையளவும் பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து. ஆக, அவன் பசுமேய்க்கப்போனால் பகல்பொழுதைவருந்த ஒருபடியாற்றலாம், அவன்வருங்காலமான ஸந்த்யை

படி. "மல்லிகைகமழ் தென்றல்" இத்யாதியாலே - [illegible] [illegible] [illegible] சொல்லுகிறதென்ற வகைக்குத். இதுக் காரணத்தில் [illegible] * முடியானேயிற்படிதே [illegible] வாசிப்படுதன்ன - முடியானேயில் இத்யாதி. அவயவிதான் என்றது - "மல்லிகைகமழ்" [illegible] [illegible]. [illegible] - ஞானேந்த்ரியங்களோடு இத்யாதி. "மல்லிகைகமழ்" என்ற - [illegible], "தென்றல்" என்ற - [illegible]. "[illegible]" என்ற - [illegible], "[illegible]" என்ற - [illegible] - கர்மேந்த்ரியங்கள் என்றது. "[illegible]" என்றது - [illegible] என்றது. "[illegible]" என்றது - [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - [illegible] இத்யாதி. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] - குணநிக இத்யாதி. [illegible] - [illegible]. [illegible] - குணங்களைப் பற்றவும் தீம்பு [illegible]. கைபடிபண்டிருக்கை - [illegible]. இதுவும் குணங்களோடுடைய தீம்பு [illegible] - குணங்கள்தான் இத்யாதி. அதுவேயாய் - [illegible]. பாடாற்றப்போகாது - [illegible]. தென்றல்முதலான [illegible] [illegible] ஸ்வரூபத்தை - நாட்டார் இத்யாதி. உள்ள - [illegible]. [illegible]. "[illegible] [illegible] [illegible]" என்ற [illegible] - திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி. இவன்தான் [illegible] [illegible] [illegible] என்ன - அதாவது ப்ராஹ்மணர்க்கு இத்யாதி, உத்தத்தை [illegible] - இப்படியாலே இத்யாதி. அவன் வருகிற ஸந்த்யாகாலத்திலே [illegible]? [illegible] [illegible] என்ன; அவன் [illegible] ஸந்த்யையிலே [illegible] [illegible] - ஆக அவன்பசு இத்யாதி. அவன் தான் [illegible] [illegible] என்ன - அதாவது அவன்தான் இத்யாதி. உத்தத்தை [illegible] ஸந்த்யாகாலத்திலே [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] - அவன்வரக்கடவ இத்யாதி. "மாலையும்வந்தது" என்றத்தைப்பற்ற - ஸந்த்யையும் வந்தது என்றது. "[illegible]

யும்வந்துமுகங்காட்டிப்பசுக்களின் முற்கொழுந்துவந்து தலைவைக்கச்செய்தே அவன்தன்னை வரக்காணவிட்டால் ஆற்றப்போகாதிறே. அதாவது - அவன்தான் முற்கொழுந்திலே வாராதே பிற்கூழையிலேசிற்குமாய்த்து, நடுவேபடும்அலமாப்புக்காண்கைக்காக. அவன்வரக் கடவ காலமான ஸந்த்யையையும் வந்தது:கூடவரும் பசுக்களும் வந்தன: அவன்தான் வரக் காணவிட்டவாறே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின்பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசைதொடக்க மான அநுகூலபதார்த்தங்கள், தென்றல், நிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முத லானவை பாதகமாகத் தொடங்கிற்று. குழலோசையும், அவ்வழியே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. அப்படியிருக்கிற பாதக பதார்த்தங்களெல்லாம், முன்பு தனித்தனியே புருஷஹாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாக்ஷி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட ராக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில்நில்லாதே எல்லாரு மொக்க மேல்விழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ண நினைத்தாற்போலே, பாதக வர்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்க ளெல்லாரும் கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மல்லிகைகமழ்தென்றலீருமாலோ!வண்குறிஞ்சியிசைதவழுமாலோ!
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ!சேக்கர்நன்மேகங்கள்சிதைக்குமாலோ!
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனெம்மான்ஆயர்களேறரியேறெம்மாயோன்
புல்லியமுலைகளுந்தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ!

மாகின்றால்'' என்றத்தைப்பற்ற - பசுக்களும் வந்தது என்றது. ''மாயன்வாரான்'' என்றத்தைப் பற்ற - அவன்தான் இத்யாதி. 'அக்காலத்தில்' என்றதுக்கு 'அநுகூலபதார்த்தங்கள்' என்றத் தோடே அந்வயம். 'அநுகூலபதார்த்தங்கள்' என்றவநந்தரம், காலாந்தரங்களிலும் அநுகூலமான 'தென்றல்' என்றுகூட்டுவது. குழலோசை எவ்வாகாரத்திலே பாதகமென்ன - குழலோசையும் இத்யாதி. பாதகபதார்த்தங்கள் நலியும் ப்ரகாரத்தையும், அவற்றாலேபவர்கள் நோவுபடுகிற ப்ரகா ரத்தையும் விசதமாக வ்யபாதியாநின்றுகொண்டு, ஸந்த்யையில் அவர்கள்பட்ட நோவை இவரொருத்த ரும் படுகிறாரென்று இவ்விடமாக நிரூபிக்கிறார் - அப்படியிருக்கிற இத்யாதி. 'பாதகபதார்த்தங்களெல் லாம்' என்றவநந்தரம், ''நலிகையாலே'' என்றுமேஷம். அதுக்குமேலே - முன்புநலிந்ததுக்குமேலே. தனித்தனியும் என்றது - பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்புடம். திரளவும் என்றது - ''வாலொளிவளர் முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகை'' ''புலம்புறுமணிதென்றல்'' இத்யாதியைப்பற்ற. அன்றில் என்றது - இத் திருவாய்மொழியிலில்லை. * இன்னுயிர்ச்சேவலில் ''அன்றிற்பேடைகாள்'' என்றத்தையுட்கொண்டு, அவையும் பாதகங்களாகையாலே அத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னவையும் இங்கு விவக்ஷிதங்க ளென்று தோற்றுகைக்காக அன்றிலென்று ஸங்க்ரஹிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. உபந்யாஸக்ரமமாவது- எம்பெருமானார் நிர்வாஹாநந்தரமே, 'திருவாய்ப்பாடியில்' இத்யாதியையும்,'ஸந்த்யையைப்பார்த்திருக்கு மத்தனையாய்த்து' என்றவநந்தரம், 'ராமாவதாரத்தில்' இத்யாதியையும், அநந்தரம். 'ஆக அவன்பசு மேய்க்க' இத்யாதியையும், அநந்தரம், ''நாட்டார்'' இத்யாதிஸ்வாபதேசமும்,''ஜ்ஞாநம் பிறந்த'' என்று தொடங்கி 'ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களோடு' இத்யாதி வாக்யபர்யந்தம் அநுஸந்தேயம். இழே, திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார் பட்டதுபடுகிறார் என்றது - அந்யாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிற்று; ஸ்வாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாட்டார் இத்யாதி.

ஆ.—மல்லிகைகமழ் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை வருத்துகின்றன; ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையனும் ஸர்வேச்வரனை அணைந்து அவனோடே கூடி யிருக்க இம்முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தனியே யிருக்கிலோம்; முடிவுதோம்.'' என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியை அருளிச்செய்கிறாள்.

[மல்லிகையென்று தொடங்கி] - பெருமாளுடைய பிரிவாற்றாமையாலே தென்றலானது நஞ்சணைந்த அம்புபோலே மல்லிகையின் பரிமளத்தோடே கூடவந்து ஈராநின்றது. அழகிய குறிஞ்சிப்பண்ணோடே கூடின இசையானது துளையாநின்றது; அலர்கின்ற அதி ரூபமான ஸந்த்யையும் வந்து மோதுகின்றது; சிவந்த அழகிய மேகங்கள் மேலிட்டுப் பொருகின்றன. 'ஆல்' என்றும், 'ஓ' என்றும் இரண்டும் வேறுபட்டமைக்குத் தனித்தனி வாசகங்கள். [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனென்று தொடங்கி] - இடைப்பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய சேஷ்டிதங்களாலே ஈடுபடுத்தினாற்போலே தன்திருக்கண்களில் அழகைக்காட்டி என்னை அகப்படுத்திக்கொண்டு என்னோடே அத்யாச்சர்யமாம்படி பரிமாறி அதனாலே மேனாணித்திருந்தவனாலே புல்கப்பட்ட முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் நலியாதபடி புகுமிடம் காண்கிறிலோம்; இத்தனையில் இவர்க்கு நலிவுகளையும் வாராதே தனிமைப்படாநின்றோம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸந்த்யாவேளையில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங்கள் நலியாநின்றன; ஸர்வேச்வரனோடே கலந்தவளான கூடிவந்த அவயவங்களைக்கொண்டு ஒதுங்க இடங்காண்கிறிலோமென்று கூப்பிடுகிறாள்.

மல்லிகைகமழ் - மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைத்தான, தென்றல் - தென்றலானது, ஈரும் - நஞ்சணைந்த வாள்போலே அறுக்காநின்றது; வண் - ப்ராஸ்யமாய் அவஸாநத்தில் அக்ராஹ்யமான, குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சியென்கிற பண்ணையுடைத்தான இசையானது, தவழும் - அக்கிக்கதமாகத் துளையாநின்றது; செக்கர் - அந்தமபோக்குமவன, கதிர் - ஆதித்யனையுடைத்தான, மாலை - ஸந்த்யையானது, மயக்கும் - (கூப்பிட்டால் மறுமொழி சொல்லாதபடி) மோதாநின்றது; செக்கர் - ஸந்த்யையில் செக்கர்நிறத்தையுடைத்தான, நல் - அழகியவான, மேகங்கள் - மேகங்களானவை, சிதைக்கும் - பொன்னிறத்தையுடையவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ப்ராணனைச் செகுக்காநின்றது; (இப்படி நலியும்படி விரோதமானபின்பு), அல்லி - விகஸிதமாய், அம் - அழகியதான, தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலே இருக்கிற கண்ணழகை யுடையனும், எம்மான் - (கண்ணாலே "ஜிதம்" என்னும்படி நம்மைத் தோற்பித்த) ஸ்வாமியாய், ஆயர்களேறு - ஜாதியான மேபருங் கடுமைப்படியான செருக்கையுடையனும், அரியேறு - (ஸிம்ஹம் இப்படி யழிக்கவல்லதாலே) ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்டம்போலே மேனாணித்திருப்பானும், எம்மாயோன் - (ஸம்ச்லேஷதசையில் தாழநின்று நம்மோடே பரிமாறும்) ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களை யுடையவன், புல்லிய - (அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு) ஸம்ச்லேஷித்த, முலைகளும் - முலைகளையும், தோளும் - தோள்களையும், கொண்டு - , தமியம் - (அவனைப்

பிரிந்து) தனிமைப்பட்ட நாம், புகலிடம் - ஒதுங்குமிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம். ரக்ஷக னானவன் அஸந்நிஹிதனானான்; நாம் அஸஹாயரானோம்; சுற்றும் முற்றும் பாதக மாய்த்து; அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க ஶக்தராகிறிலோம் என்று கருத்து. தவர்தல் - துளைத்தல். சிறைக்கை - செறுக்குகை. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதி ஶயஸூசகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஒரோன்றால் வந்த ஆர்த்த்யதி ஶயத்தாலே.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங் கள் தனித்தனியே தனக்கு பாதகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை கமழ்தென்றல்] - இவள் ஆர்த்தைக் கூப்பிடுகிறாள்! வெறும்புறத் திலே நலிபவற்றுக்கு தென்றல் மல்லிகையினுடைய பரிமளத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. ஸஹகாரியான பத்ரத்திலே நஞ்சூட்டினாற்போலேயாய்த்து தென் றல் பரிமளத்தைக்கொண்டு வருகிறபடி. பூர்ணத்ரியஸேவத்தாலும் நலியாநின்றது. கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்கவொண்ணாதபடி இராப்படை பேறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காண்கிறவித்தனை. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிரா நின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டேபிரிவாலே சென்றற்றிருக்கிற உடம்பைப் பலகை பலகையாக ஈராநின்றது. "ஹுதவஹஸமம் ஶீதம் ஶோகவிநாஶநம் । யத்ர லக்ஷ்மணவேலாவத் தாவந்நாநிலோ ஜீவதி" — இருவராயிருப்பார் காற்றைத் தேடிப் படுக்கை படாநிற்க இவளொருத்திக்கு மாய்த்து பாதகமாகிறது; "யாநி ஸ்ம ரமணீயா நி தயா ஸஹ பவந்தி மே । தாந்யேவாரமணீயாநி ஜீவதோ மே தயா விநா". [வண் குறிஞ்சி யிசைதவழுமாலோ] - அழகிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற் றிரந்து போகட்டபுண்ணின்மேலே துளைத்துப் போகடாநின்றது. தென்றல் புறம்பே நலிகிறவித்தனை; இசை, செவிவழியே உள்ளேபுக்கு நலியாநின்றது. இசைக்கெவ்வளவு செவ்வைபாடுண்டு, அவ்வளவு பாதகமாயித்தனையிறே. அவள் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு போக்யமாயிருக்கும், விஶ்லேஷத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிறே. குறிஞ்சி யும் தென்றலும் க்ருதஸங்கேதர்களாய் வந்து ஒன்று அதிகரித்த கார்யத்தின் ஶேஷத்தை ஒன்றுசெய்யாநின்றது; 'நற்கொலையாகவொண்ணாது: உயிர்க்கொலையாகவேணும்' நீ இவ் வளவுசெய், நான் இவ்வளவு செய்கிறேன்' என்பாரைப்போலே. [செல்கதிர்மாலையும் மயக்குமாலோ] - செல்லப்பட்டிருந்துள்ள கதிரையுடைத்தான மாலையானது மயக்கப் பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றுள்ள ஆதித்யனை யுடைய ஸந்த்யையானது மோஹிப் பியாநின்றது. புடைவையை வாயிலேகொடுத்து நலிவாரைப்போலே ஓடுகிற வ்யஸநத் துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடவொண்ணாதபடி உணர்த்தியழியும்படி மோஹிப்பியா நின்றது. [செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - சிவந்தழகிதான மேகங்கள் சேதித்துப்போகடாநின்றது. ஸந்த்யாராகத்தையும் ஶ்யாமமான நிறத்தையுமுடைய மேகங்கள் அவனுடைய அவயவஶோபைக்கும் நிறத்துக்கும் போலியாய் நலியா நின்றன. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆஶ்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது என்று பரிகரத்தைச்செற்றுப் போகடாநின்றன. [அல்லி இத்யாதி] - இவற்றை இன்னதாகிற தென் அவன்தான் முன்னே நாம் முடிகைக்கன்றோ கலந்துபோகின்றது? ஸர்வமும் பாதகமாம்படி முன்னே புகலறுத்தான் அவனன்றோ? [அல்லியந் தாமரைக்கண்ணன்]- அல்லியையுடைத்தாய் அழகிதான தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்;

முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணுகேலயிரே. [illegible] [illegible] முண்டாவது. [எப்பான்] - அவ்வழகாலே எங்ஙனே அசாப்பார்வையுமாக்கினவன். [துயக்க [illegible]] - அவ்வழகாலே இடையரைக் கோபிக்காத்போலே தன்னேறி நக்க அவ் வனைத் தோற்பிக்குமவன், பெண்பிறக்காரை கோவபடுத்தச் சொல்லவேண்டாவிறே. "[illegible]" என்றேனே [illegible] [illegible] இருப்பது. [அதிகேயம்] - என்னே அசாப்பார்வையுமாக்கி என்கோடேயுண்டான அக்காலே பெறப்பேற பெற்றனெப் மேனுமிப்பக் கோட்டாமிருக்கின்றவ [illegible]. [எப்பாபோன்] - [illegible] காலைக் [illegible] தாழுகின்ற பரி மாறினவன். போகின்றவகக்காகக்கரிப்புஅதிகாப்பபயாப்த்தும் பரிமாறிற். [illegible] முலைகளுக் தோளுக்கொண்டு] - அவன்வர்த்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] இளைப்பாறினவிடமுமி நக்கிறபடி. பல்லிபவென்ற, [illegible] முலைகளி லும் தோள்களிலும் உண்டான அவஸ்தையைச்சொல்லிற்ற. [illegible] - [illegible] [illegible] தென்றல்முதலான பதார்த்தங்களைக் [illegible] [illegible] காண் கிறோம். "[illegible] [illegible] [illegible] அலைப்புக்கு அலர்த்து பகலிடமறிபாதாற்போலே, நான் [illegible] [illegible]; இவற்றைக்கொண்டு புகுமிடங்காண்கிறிலேன்" என்கிறாள். [தமியோமோ] - இத் தனிமையில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மான தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் [illegible] [illegible] [illegible] மத்தகன் விட்டபாக்கியை [illegible] [illegible] [illegible] உளவோவேண் டாமோ? "[illegible]" என்ற தம்தனிமையில் தம்பியாரா கிலும் உண்டாய்த்து; அதுவுமில்லை இங்கு.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஸங்கேதகாலத்தில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த்தங் கள் தனித்தனியே தனக்கு [illegible] [illegible] சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை] - "மல்லிகை" என்றதொடக்கி "[illegible] குமாரோ" என்னுமளவும் இவள் [illegible] [illegible] [illegible] தென்றல்] - வெறும்புறத்திலேவலியவற்றான தென்றல், [illegible] மல்லிகையின் பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பார்த்து. தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி. [illegible] [illegible] போது அநுகூலமான பதார்த்தங்களையடைய [illegible] [illegible] [illegible]. "[illegible] [illegible] | [illegible] [illegible] [illegible] (பாநிஸ்மரமணீயாநி தயாஸஹபவந்தியே | தாந்யேவாமரணீயாநி ஜீவதோ

முதற்பாட்டு - மல்லிகை இத்யாதி. [illegible] [illegible] ஸங்கேதகாலத்தில் இத்யாதி. தென்றல் முதலானவை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. "[illegible] [illegible]" என்று [illegible] [illegible] [illegible] - தனித்தனியே என்றருளிச்செய்தது.

வ்யாக்யாநவிவரணம் - மல்லிகை இத்யாதி. "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்றதற்கு ஹாவம் - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. இதற்கு [illegible] - [illegible] இத்யாதி. பத்ரம் - [illegible] யும். அநுகூலமான தென்றல் [illegible] என்ன-அவளிட இத்யாதி. [illegible] மான விடமுண்டோவென்ன - யாநிஸ்ம இத்யாதி. அதை பேதைபென்ன - ஏதுபுகுபவாற இத்

மேதயாவிநா) "*ஏஷ புஷ்பவஹோ வாயுஸ் ஸுகஸ்பர்ஸோ ஹிமாவஹ: | தாம் விசிந்தயத: காந்தாம் பாவகப்ரதிமோ மம,*" (ஏஷபுஷ்பவஹோவாயுஸ்ஸுக ஸ்பர்ஸோஹிமாவஹ: | தாம்விசிந்தயத:காந்தாம் பாவகப்ரதிமோமம,) "*ஸதா ஸுகமஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீதயா | மாருதஸ் ஸ விநா ஸீதாம் ஸோகஸஞ்ஜநநோ மம.*" (ஸதாஸுகமஹம்மந்யே யம்புராஸஹஸீதயா | மாருதஸ்ஸவிநாஸீதாம்ஸோகஸஞ்ஜநநோமம.) "*தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்*" (தந்யாலக்ஷ்மணஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்) என்று கூப்பிடுவா னவனிறே; (இருவ ராயிருப்பார் காற்றைத்தேடிப் படுக்கைபடாநிற்க,) "இக்காலமிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல் லாந் தவிர்ந்தெரிவீசும்" என்னுமாபோலே, இவரொருவர்க்குமேயாய்த்து பாதகமாகிறது. [மல்லிகைகமழ்தென்றல்] - க்ராணேந்த்ரியத்துக்கும் பாதகமாய், ஸ்பர்ஸேந்த்ரியத்தை யும் அழியாநின்றது. இராப்படை ஏறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காணுமித்தனை போக்கி, கண்ணுக்குத்தோற்றுதாய்த்து; கண்டு தப்பவொண்ணுது. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டே பிரிவாலேசென்றற்றிருக் கிற உடம்பை, பலகைபலகையாக ஈராநின்றது. [வண்குறிஞ்சியிசைதவழுமாலோ] - அழ கிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற்றுசார்ந்துபோகட்ட புண்ணின்மேலே துளைத்துப் போகடாநின்றது: தென்றல், புறம்பே நலிகிறவித்தனை; இசை, செவிவழியே யுள்ளேபுகுந்து நலியாநின்றது. [வண்குறிஞ்சி] - இசைக்குஎவ்வளவு செவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவும் பாதகமாமித்தனையிறே. அவன் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு போக்யமா யிருக்கும்? வ்யதிரேகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிறே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கூடி க்ருத

யாதி ப்ரமாணத்வயம். சரற்று பாதகமென்னுமதுக்கு இவர் ஸ்ரீஸூக்தி-இக்காலம் இத்யாதி. வ்யாக் யாதாவினிடுபாடு - தந்யா இத்யாதி. "*யாநி ஸ்ம ரமணீயாநி தயா ஸஹ பவந்தி மே | தாந்யேவாரமணீயாநி ஜீவதோ மே தயா விநா*" (சுகூ-ஏ) "*ஏஷ புஷ்பவஹோ வாயுஸ் ஸுகஸ்பர்ஸோ ஹிமாவஹ: | தாம் விசிந்தயத: காந்தாம் பாவகப்ரதிமோ மம,*" (கூஉ - ஏ) "*ஸதா ஸுகமஹம் மந்யே யம் புரா ஸஹ ஸீதயா | மாருதஸ் ஸ விநா ஸீதாம் ஸோகஸஞ்ஜநநோ மம,*" (கூந-ஏ), "*பத்மஸௌகந்திகவஹம் ஸிவம் ஸோகவிநாஸநம் தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்*" (ரச-ஏ) *இதிகிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரதமே. திருவிருத்தம் அஞ்சாம்பாட்டு,* "*பனிப்பியல்வாகவுடையதண்வாடையிக்காலமிவ்வூர், பனிப்பியல்வெல்லாந்தவிர்ந்தெரி வீசும்*" - குளிர்த்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம், இக்காலத்திலே இத்தேசத்திலே குளிர்ந்தஸ்வபாவமெல்லாம் தவிர்ந்து எரிவீசாநிற்குமென்றபடி. கூப்பிடுவானவனிறே; "ஆயிருக்க, இவள் கூப்பிடுகிறுள்" என்று கூட்டுவது. "*மல்லிகைகமழ்தென்றல்*" *என்றத்தால் ஸூசிதம்* - க்ராணேந்த்ரியத்துக்கும் *இத்யாதி. பாதகமென்றறிந்தால் தப்புகிறதுக்கென்னென்ன* - இராப் படை *இத்யாதி. அமூர்த்தமானவாயு ஈருகையாலே இதுக்குத் தப்பவொண்ணுதென்றபடி.* "ஈரும்" *என்றதுக்கு பாவம்* - இத்தென்றலுக்கு *இத்யாதி. ஈருகை - அறுக்கை.* கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது *என்றது - ஸ்பர்ஸம் ஸர்வாங்கீணமாகையாலே.* "ஈரும்" *என்றதுக்கு பாவாந்தரம்*- பண்டே *இத்யாதி. கீழ்ப்பதத்தையுங்கூட்டி* "*தவழும்*" *என்றதுக்கு பாவம்* - காற்றுசார்ந்து *இத் யாதி. தவழுகை - துளைக்கை. இது தென்றலைப்பற்றவும் க்ரூரமென்கிறார்* - தென்றல் புறம்பே *இத்யாதி.* * *வண்மைக்கர்த்தம்* - இசைக்கு *இத்யாதி. விவரணம்* - அவன்கூட *இத்யாதி.* செவிப் பாடு - *செவியிலே புகுருகை; போக்யதை யென்றபடி.* "*மல்லிகை*" *என்றதொடங்கி இவ்வளவும் பதச்சேர்த்திக்கு பாவமாதல்;* "*தென்றலீரும், குறிஞ்சிதவழும்*" *என்றதுக்கு பாவமாதல்* - குறிஞ்

ஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றை அதிகரித்த கார்யத்தின் ப்ரயோஜநத்தை ஒன்று செய்யாநின்றது. "நற்கொலியாகக் கொல்லவொண்ணாது, உயிர்க்கொலியாகக் கொல்லவேணும்: அதில் நீ இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவுசெய்கிறேன்" என்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாரைப் போலேயாய்த்திருக்கிறது. [செல்கதிர் இத்யாதி] - செல்லப்பட்டிருந்தவா கதிரையுடைத்தான மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றுள்ள ஆதித்யனையுடைய ஸந்த்யையானது, மோஹிப்பியாநின்றது. வாயிலே சிரைத்துக் கொல்லுவாரைப் போலே, ஆற்றாமைக்குப்போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டு தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. [சேக்கள் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - ஸந்த்யாராகத்தையும் ச்யாமமான நிறத்தையுமுடைத்தான மேகங்கள் அவனுடைய அவயவசோபையைக் காட்டும் ஸ்மாரகமாய், "இவை என்னம்புசெய்தது" என்று அவற்றை †தர்ஷித்துக்கொண்டு, "ஆச்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது?" என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது. [அல்லித்தாமரைக்கண்ணனித்யாதி] - நாம்அவற்றை யின்னாதாகிறதேன்? அவன்தான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் கார்யம்பார்த்து வைத்திலனோ? "கலந்துபிரியவே இவள் முடியும்" என்றன்றோ அவன் பிரிந்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவிறே: பகைவர்த்தான் அவனிறே. [அல்லியித்யாதி] - ‡(அல்லியையுடைத்தாய் அழகிய தாமரைபோலேவிரிந்த திருக்கண்களையுடையவன்) முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணிறே; த்ருஷ்டிபூர்வம் ஹி ஸம்ச்லேஷிப்பது. [எம்மான்] - அக்கண்ணழகாலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே. "வாஸவாத்" (மந்த்ரம்) - வயிரவுருக்காய்த்து அவனுடையவேலாந்தர்யம். தன்னோடொத்தாரை அப்படி நலியாநின்றால், அபலைகளை நலியச் சொல்லவேண்டாவிறே. [அரியேறு]-கண்ணாலே தனிநோக்கி இவளை அநந்யபரையாக்கி, இவளோடே ஸம்ச்லேஷித்து. அத்தாலே தான் பெறும் பேறு பெற்றானாய் மேனாணிப்புத்தோற்ற நின்றபடி. ஸிம்ஹச்ரேஷ்டம். [எம்மாயோன்] - அம்மேன்மையையுடையவன், தாழ்ந்தார்சிலர் உயர்ந்தவர்களோடே கலக்குமா

சியும் இத்யாதி. நச்சிலாணம் - நற்கோலி இத்யாதி. விவரணம் - அஸ்தமியாநின்றுள்ள இத்யாதி. கதிர் - ஆதித்யன். "மயக்கும்" என்றதற்கு பாவம் - வாயிலே இத்யாதி. மேலும் வெளுமையாகிறது இவ்வாசாரத்தாலே என்றுபக்ஷத்தைக் காட்டுகின்றார். [illegible] இதின் வ்யாக்யாநத்தை மருளிச்செய்கிறார் - ஸந்த்யாராகத்தையும் இத்யாதி. செற்றுகின்றது - செகுக்காநின்றது. சிதைக்கும் - செகுக்காநின்றது. "பக்ஷிபுங்கவரோ சேர்ந்துகொண்டு படவிடமறிகிலம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த பாவம் - நாம்இவற்றை இத்யாதி. கார்யம் பார்த்துவைத்ததென்ன - கலந்து இத்யாதி. அவர்களும் இவன் செய்தது அதிகமென்கிறார் - இவையானால் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ‡இதனையுடைத்தான அழகிய தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய என் ஸ்வாமி யென்ற பதார்த்தம். முதல் கண்ணைச் சொன்னதற்கு பாவம் - முதலுறவு இத்யாதி. அதிப்படியென்ன - த்ருஷ்டிபூர்வம் இத்யாதி. இதோடே கூட்டி "எம்மான்" என்றதற்கு பாவம் - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. என்னையநந்யார்ஹை தன்னோடொத்த பருவத்தின் பின்னைகளிடம் தோற்பிக்குமென்று விவக்ஷித்து, அதற்கு ப்ரமாணம் - வாஸவஸாம் இத்யாதி. பூர்ணமென்றது - "வாஸவஸாம்த்ருஷ்டிவித்ராவணஸாரிணம்" என்கிறபடி பென்றபடி. "ஸ்த்ரு ணாம்கநத்ருஷ்டிவலிப்யஜைமாஹ்ந" என்ற இந்த ச்லோகத்துக்கு பூர்வார்த்தம். இத்தால் பாவம் - தன்னோடொத்தாரை இத்யாதி. "தாமரைக்கண்ணனெம்மான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த பாவம் - கண்ணாலே இத்யாதி. "மாயோன்" என்றதுக்கு - வ்யாமோஹமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-அம்

---

† தர்ஷித்தல் - பழித்தல். ‡ குண்டலிதம் ப்ரகாசிதம்.

போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழநின்று பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்கும்படிகாணும் கலந்தது. [புல்லியமுலைகளும்தோளுங்கொண்டு] - அவனும் வாராதிருக்கிறான்; நானும் வருந்தி ஒருபடி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன்; அவனுக்குப் பிறந்த ப்ரஜைகளைக்கொண்டு புகலிடம்அறிகிலேன். நான்செய்தபடிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அநுபவிக்கப்பெறுவது எப்போதோ? க்ஷாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் "சோறு, சோறு" என்னுமாபோலே படுத்தாநின்றன. அவன்தானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷக்ஷமனன்றுபோலேகாணும். அவனிழிந்த துறையும், இளைப்பாறினவிடமும். [புல்லியவித்யாதி] - கலக்கிறபோதை அவனுடைய அலமாப்பையும், தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிஶயத்தையும், அவன் பெறுப்பேறு பெற்றானாய் நின்று பரிமாறினபடியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது. [புகலிடமறிகிலம்]- வ்யதிரேகத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புகுகைக்கு இடங்காண்கிறிலோம். [தமியமாலோ]-இத்தசையில் ரக்ஷகனானவனும் வாராமையாலே தனிமைப்படாநின்றோம். இப்படி தன் விரோதியாக வ்யாபகமானால், பகதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தான் மார்வையேற்றாற்போலே, "இவைவரும்" என்றுஅறிந்தால் தான் கூட இருக்கவேண்டாவோ? அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதாம் இழிதொழில்செய்யத் தொடங்குமிறே. "ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹிதஃ" (ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹிதஃ) என்று அவர் தாம் நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும்கூடவுண்டு நோவுபடுகைக்கு; அங்ஙனும் ஒருதுணையில்லை எனக்கு. "ஸஃ" (ஸஃ)-பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன்கையிலே அகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. "தாம்" [தாம்] - இப்பிரிவும் ஆற்றாமையுமில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. "புஷ்கரிணீம்" (புஷ்கரிணீம்) - பரப்புமாறப்பூத்த பொய்கைகளும் சோலைகளுமாய், ஜலக்ரீடைக்கு யோக்யமான தேஶமாய்த்து பிரிந்து தனியிருப்பார்க்குக் கண்கொண்டு காணப்போகாது. "கத்வா" (கத்வா) - நினைவின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, ம்ருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கொடு நின்றார். ம்ருத்யுவாகிற புடைதான்

மேன்மை இத்யாதி ஆஶ்சர்யமாக அர்த்தாந்தரம் - கலக்கிற இத்யாதி; மின்மினி பறந்தாற்போலே க்ஷணந்தோறும் தோற்றும்படி. "புல்லியமுலைகளும்" இத்யாதிக்கு பாவம் - அவனும் இத்யாதி. விலக்ஷணம் - நான்செய்த இத்யாதி. புல்லிய - புல்கிய; ஸம்ஶ்லேஷித்தவென்றபடி. அவனுக்குப் பிறந்த - அவனுக்காக உண்டான. வீக்கம் - ஆசை. பலிதம் - க்ஷாம இத்யாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, முலையையும் தோளையும் சொல்லுவானென்னென்ன - அவன்தானும் இத்யாதி. அவற்றிலே கலக்கும் ப்ரகாரத்தை விசதீகரிக்கிறார். அவன் இழிந்த இத்யாதி; "மெல்லியல்தோள் தோய்ந்தாய்" என்ற இழியுந் துறை தோள்; "மலராள் தனத்துள்ளான்" என்ற இளைப்பாறினவிடம் முலையென்றபடி. "மாயோன்" என்று தொடங்கி மேலிற்பதங்களுக்கு பாவம் - கலக்கிறபோதை இத்யாதி. "மாயோன்புல்லிய" என்று அவன் அலமாப்பும், "முலைகளுந்தோளும்" என்கிறவிடத்தில் தம்முடைய கரணப்ராவண்யமும், "அரியேறு" என்று பெறுப்பேறுபெற்றானாயிருக்கிறபடியும், "புகலிடமறிலம்" என்கிறவிடத்தில் புகலற்றபடியையும் சொல்லுகிறது. தமியம் - தமியோமென்றபடி. "ஆலோ" என்றதுக்கு பாவம் - இப்படி இத்யாதி. கூடவிருந்தால் வ்யாபகமாகாதோவென்ன - அவன்கூட இத்யாதி. "தமியம்" என்றதுக்கு பாவம் - ராமஸ்ஸௌமித்ரி இத்யாதி. ப்ரஸ்துத ஶ்லோகார்த்தம் - ஸ இத்யாதி; "ஸதாம் புஷ்கரிணீம் கத்வா பத்மோத்பலஜஷாகுலாம் ராமஸ்ஸௌமித்ரிஸஹிதோ விலலாபாகுலேந்த்ரியஃ" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௧.௧.) சோலைகளும் என்றது - ஆர்த்தம். "புஷ்கரிணீம்" என்றதால் பலிதம் - பிரிந்து இத்யாதி. முகந்துக்

ஏதென்றால்: "வதநோத்பலஸுகாஸ்ருது" (பத்மோத்பலஸுகாதவாம்) - முகத்துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றை படைத்தாயிருந்தது. "உயர்தாமரைசெங்கழுநீர் மாதர்கள்வாண் முகமும்கண்ணுமேந்தும்" என்னக்கடவதிறே. "ராகை" (ராகை) நீரைக் கூப்பிடுதவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. "வஸதிக் வஸதிக:" [வஸதிக்ரீவத்திதம்] - "ராக்ஷஸபரிசூவா" (ராக்ஷஸர்களை) என்று ஏதேனுமொன்றும் கூடாதென்று நோக்கிக் கொண்டு போந்தவரும் முன்னாக; சூழ்பிபுவன் தேப்படம் முன்னாக திரிபுராபோலே. "விலாபகாஞ்ஜாய:" (விலாபாதவேத்ரிய) - அநேகலக்ஷணங்களோடே யாய்த்துக் கூப்பிட்டது. ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறவேணுமென்னும் மநோரதமாய், தீந்தி இவருடைய மநோரதத்துக்கீடாக வந்துகிட்டும்படி அவனும் வாராதேநிற்க, அவனுடைய வரவுக்கீடான தூர்ய கோஷம், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய த்வநி, த்வஜகோஷம், திருவடித் திருச்சிறகோசை, மற்றுமுண்டான நன்னிமித்தங்கள், மநப்ரஸாதாதிகள் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவை ஒன்றும் காணாமையாலே, அநுகூல பதார்த்தங்கள் ஸ்வரூபமாகிறது. காணங்களுக்கு ஶரீரமுமாய் க்லேஶப்படுத்துகைமாகிறவிது, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால் வாங்கவும் மாட்டாதே, இங்குப் பொருந்தவதுஞ் செய்யாதே, கண்டதடைய பாதகமாயிருக்கிறபடி. ஆக, "இங்குப் பொருந்தாதே அங்குப் புகப்பெறாதே நடுவேநின்று க்லேஶப்படுகிற அவஸ்த்தை ஸர்க்கமாயாகிறது" என்றதிக்கிலே ஒரு தாத்பர்யஞ் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ! புலம்புறுமணிதென்றலாம்பலாலோ!
பகலடுமாலைவண்சாந்தமாலோ! பஞ்சமம்முல்லைதண்வாடையாலோ! [ன்
அகலிடம்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தெங்குமளிக்கின்றஆயன்மாயோ
இகலிடத்தசுரர்கள்கூற்றம்வாரான்இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்?

ஆ.—(புகலிடம்) - புலம்புறுமணி தென்றல் இதாடக்கமாகவுள்ள இவையும் வாயிபாதின்றன; அவன்தன்னுடைய திருக்கைகளைப் பேணக்கிடந்திரண்டு ஸர்வாத்மாக்களையும் பலபடியால் ரக்ஷிக்கிற பரமகாருணிகனை எம்பெருமான் வருகிறிலன்; இனியிருந்து நான் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமென்? என்கிறாள்.

தும் கண்ணுக்கும் என்றது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்குமென்றபடி. [illegible] போவென்ன - உயர்தாமரை இத்யாதி. 'பீடிகப்பீடு' இத்யாதிக்கு - "[illegible]" என்று கருத்து. 'ராக்ஷஸி' - "[illegible]" (ஸுந்த). [illegible] - அநுபவியவன் இத்யாதி. "ஞாகாப்ரேஷ்யம:" என்றதற்கர்த்தம் - அநேகலக்ஷணங்களோடே என்றது. இத்தி[illegible] மொழிக்கு அபிப்ரேதம் - ப்ராப்யவஸ்துவை இத்யாதி. ஸ்வாபதேஸம் - காணங்களும் இத்யாதி. "செல்வதிப்பாலே" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - ஆகஇங்கு இத்யாதி. இங்ஙனே ஒரு தாத்பர்யம் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும் என்றது - தாத்பர்யாந்தரமன்று; ப்ரமேயத்திலே அருளிச்செய்த அப்யாபதேஸ ஸ்வாபதேஸங்களை அருளிச்செய்தபடியென்று கருத்து. "ஆல், ஓ" என்ற விரண்டும் அசை; விஷாதாதிஶய வாசகம். (உ)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், வ்யஞ்ஜகபதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலிந்து அவை பலஹாநி மிகமிகப் பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புலம்பென்று தொடங்கி] - சேக்கள் கழுத்தில் த்வநிக்கிற மணி, தென்றல், குழல் இவையெல்லாம் அவற்றுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலியாநின்றன. ஆஸ்வாஸகரமான பகலைப்போக்கின ஸந்த்யை, அழகிய சந்தனம், பஞ்சமம், முல்லையென்கிற யாழ், குளிர்ந்தவாடை இவையெல்லாம் நலியாநின்றன. இப்பதார்த்தங்களுடைய ஸம்ஹநத்தாற்பிறந்த பீதியாலே அவற்றாலேவந்த நலிவு சொல்லமாட்டாதே பதார்த்தத்தைச் சொன்னாள். [அகலிடம் படைத்தென்று மேலுக்கு] - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷித்து அவ்வளவன்றிக்கே அவற்றின்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனாய் ஆஸ்ரித விரோதிகளாய்க்கொண்டு யுத்தபூமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கும் ம்ருத்யுவானவன். அப்படியே இக்காலத்தில் நலிகிறவற்றை நீக்கிக்கொண்டு வந்து தோற்றுகிறிலன்; இப்படி ஆபத்ஸகனானவன் வாராதிருக்க இவற்றின் ஸந்நிதியிலேயிருந்து என் ப்ராணனை நோக்குகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ ?

ப —அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனாகிறிலன்; வ்யஞ்ஜகங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள்திரளா யீராநின்றன; ஒதுங்கவிடம்காண்கிறிலோம்; இனி ப்ராணரக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென் ? என்கிறாள்.

தமியம் - தனிப்பட்டநாம், புகலிடம்-பெரும்படைக்கு ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம்; புலம்புறு - நாகைத்தொடருகிற சேக்களின் கழுத்திலே த்வநிக்கிற, மணி - மணியும், தென்றல் - (அஸஹாயமாய் நலிகிற) தென்றலும், ஆம்பலாலோ - இலைக்குழலும், (கூடிக்கொண்டது); பகலடுமாலை - (பதார்த்த ஸம்ஹநம்பண்ணுகைக்கு) பகலை நசிப்பிக்கிற ராத்ரிமுகமும், வண்சாந்தமாலோ - தத்காலோசிதமான அங்கராகஸமுதாயமும், (ஒருமுகமாய்த்து); பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிறபண்ணும், முல்லை - முல்லைமாலையும், தண்வாடையாலோ - குளிர்ந்தவாடையும், (ஒருதிரளாய்த்து; இப்படி படைதிரண்டாற்போலே தனித்தனிவ்யஞ்ஜகங்கள் ஸங்கமான இவ்வவஸ்தையில்), அகலிடம் - விஸ்தீர்ணமானஜகத்தை, படைத்து-உண்டாக்கி, இடந்து - ப்ரளயத்திலழுந்தாமலிடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து- (அந்யாபிமாநம்வாராமல்)அளந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற - எல்லாவிஷயத்திலும் வரையாமல்உபகாரகனாய், ஆயன்-இந்தக்காரணத்வ ரக்ஷகத்வத்துக்குவகாந்தமான க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்யத்தையுடையனாய், மாயோன் - ரக்ஷணாநுரூபமான ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதவிசிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அசுரர்கள் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவானவன், வாரான்-(இந்தவ்யஞ்ஜகஸங்க்வங்களை அழித்து என்னை ரக்ஷிக்கும்படி) வருகிறிலன், இனி-அவன்விரும்பாமல் உபேக்ஷித்தபின்பு, என்னுயிர்-எனக்கே சுமையான ப்ராணனை, இருந்து-ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமாறென் - ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென் ? ரக்ஷகனானவனாலல்லது ரக்ஷணத்தில் ஸக்தியும் ப்ராப்தியுமில்லையென்றகருத்து. வ்யஞ்ஜகஸ்வரூபங்களைச்சொல்லி வ்யஞ்ஜிக்கிறப்ரகாரம் சொல்லாதொழிந்தது, "படைபடை" என்பாரைப்போலே வாசாமகோசரமான பயமும் ஆர்த்தியும் அதிசயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையுஞ்சொல்லிற்று, ஒருக்ஷணத்திலே அநேககல்பங்கள் கழிகிறதான கருத்தாலே.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், வையக பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலிக் கவை வேலறாகி மிகப்பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வரப்புகுகிற வ்யஸநங்களுக்கு நிலைத்துச்சொல்லு கிற வார்த்தையாதல்; கீழ்நலிக்கவற்றுக்கஞ்சி அவ்வச்சம் பின்தொடர்கிற அநுவாதமா மாதல். [தமியமாலோ] - புகலற்றுக்குக் கூணையாயவன் இல்லாமையில் உதவாமை யாலே தனிமைப்படாநின்றோம். [புலம்புறுமணி] - நாகுகளைத் தொடருகிற சேக்க ளின் கழுத்தின் மணி. அந்நாகுகள் கிட்டாமையாலே கூப்பிடுகிறபோலேயாய்த்து த்வநிக்கிறபடி. அது தனக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [தென்றல்] - "மல் லிகை கமழ்தென்றல்" என்று துணைகொண்டு வருகையன்றிக்கே வெறும்புறத்திலே வந்து நலியாநின்றது. "ஆரைமுடித்து உடம்புக்கிட்டு வருவது!" என்று வெறும்புறத் திலே வந்து நலியாநின்றது. [ஆம்பல்] - இலைக்குழலாதல், ஆம்பற்குழலாதல். [ஆலோ] - "அருமாலோ, கவருமாலோ" என்று நலிகிறபடி சொல்லவொண்ணாதபடி. "புலி" என் பாரைப்போலே இவற்றின் பேர்சொல்ல அஞ்சவேண்டும்படிச் சொல்லுதல்; இவற் றால்படுகிற நலிவு பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியாலே சொல்லாதொழிதல். [பகலடு மாலை]-பதார்த்ததர்சநத்துக்கு தரிக்கலாம் பகலையும் முடித்துக்கொண்டு மாலையானது தோற்றுகின்றது; பிராட்டி தனிமையில் "ஹா!" என்னும் பெரியவளையாரை முடித் துக்கொண்டு ராவணன் நலித்தாப்போலே. [வண்சாந்தம்] - அழகிய சாந்தம். [பஞ்சமம்] - பஞ்சமமாகிற பண். முல்லை-முல்லையாலெழுந்திட பண்ணுதல்; இடையருக் குத் தார் முல்லையாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல். [தண்வாடையாலோ] - தென்றற் காலமும் வாடைக்காலமும் தன்னிலே தூரமாயிருக்க இப்படி சொல்லுகிறது, பிரி வோடே காலம் நெடுகிச் சென்றபடியென்னுதல்; தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின் கீழ் ஒதுங்கவந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாடை நலிகிறபடியைச் சொல்லுதல்; அர்த்தஸ்வேக மாக எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே அடித்தது என்னுதல். [அகலிடம் இத்யாதி] - பரப்பையுடைத்தான பூமி உருமாய்ந்துபோக அத்தைப்புண்டாக்கி, ப்ரளயத்திலே அகப்பட்ட பூமியை இடந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அகப்படாமல் வயிற்றிலே வைத்து, நோக்கி, வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து ப்ரபலர் அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட் டுக்கொண்டு இப்படிவரையாதே ரக்ஷிக்கைக்கே ஸ்வபாவமாயிருக்குமவன். இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்குமவன் கிடீர் மறுசிந்தையுடன் உதவாதிருக்கிறான்! [எமன்] - "க்ஷூ வைவஸிஷ்டோ காகுஸ்தூ" என்கிறபடியே ஐக்ஷ்வாகவம்சத்தன். [மாயன்] - ரக்ஷணார்த்த மான ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன். [இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம்] - யுத்தபூமியிலே எதி ரிட்ட அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவானவன். எதிரம்புகோத்த அஸுரர்க்காய்த்து ம்ருத்யு வாவது; "சரணம்" என்ற அஸுரர்க்கு ரக்ஷகனுமாய்த்தனை; ப்ரஹ்லாத விபீஷணாதி களை ரக்ஷித்தானிறே. [வாரான்] - என்னை நலிகிற பதார்த்தங்களை நிரஸித்துக்கொண்டு வருகிறிலன். [இனியிருந்தென்] - வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய், ப்ராப்தனுமாய் விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுமானவன் வாராதிருக்க ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத எனக்கு ஆறியிருக்கப்போமோ? [இனியிருந்து] - "[illegible] । [illegible]" என்கிற படியே அத்தலையில் ஆற்றாமையும், "வாலிபட்டான், படைகூட்டிற்று" என்றாப்போலே ரக்ஷணத்தில் உத்யோகத்தையும் சிலர்வந்து சொல்லக்கேட்டுத் தான் ஆறியிருக்கி

றேனோ? [இனியிருந்து] - "அவனுடைய சரக்கு" என்று ஆத்தனையும் கைநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இவற்றின் ஸந்நிதியில், அவன் வாராதொழிந்தபின்பு முடியுமத்தனை போக்கி, இருக்க க்ஷமையல்லேன். [என்னுயிர் காக்குமாறென்] - பிறருயிராகில் காக்கலாமிறே! ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகப் பாரித்துக்கொண்டிருக்குமதொழிய ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்கப்போமோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகநின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே திரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்தபாதகங்கள் வலஹாநி மிகமிகப் பலகூடிவந்து நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வருகிற பாதகபதார்த்தங்களைக்குறித்துச்சொல்லிற்றாகவுமாம்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவைதனக்கேயஞ்சி அநுஸந்திக்கிறதாகவுமாம். [தமியமாலோ] - புகலிடமற்றார்க்குத் துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிறவிருப்பிறே. (தமியம் - தனிப்பட்ட நாம்.) †[புலம்புறு மணி] - நாகுகளைத்தொடர்கிற சேக்கள்கழுத்தில் மணியினுடையத்வநி, அந்நாகுகள் கைபுகுராமையாலே கூப்பிடுகிறாற்போலே யிராநின்றது. [தென்றல்] - வெறும்புறத்திலே தென்றலென்னவமையும், "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்னவேண்டா; வினைமுடுகினால் பின்னை யுடம்புக்கீடிடாதே ஏறுவாரைப்போலே. "ஆர்எதிராக உடம்புக்கு ஈடிடுகிறது?" என்றிராநின்றது. [ஆம்பலாலோ] - குழலென்னுதல், இலைக்குழலென்னுதல்; இவையெல்லாம், "ஈருமாலோ, தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ" என்றாற்போலே சொல்லவேண்டா; "புலி, புலி" என்பாரைப்போலே இவற்றின்பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினுடையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய் வக்குரிக்கும்படியா யிருக்கையாலே, சொல்லாதொழிந்ததாதல். [பகலமோலை] - பிராட்டியுடைய வ்யஸநத்துக்கு உறுப்பாகப் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்டுவந்து ராவணன் தோற்றினாற்போலே ஆஶ்வாஸகரமான பகலை முடித்துவந்து தோற்றிற்றாய்த்து ஸந்த்யை. பகல் பதார்த்ததர்ஶநம்பண்ணி யாற்றலாமிறே; அதில்லாமையாலே ராத்ரிவ்யஸநம் ஒருமுகஞ்

இரண்டாம்பாட்டு - புகலிடம் இத்யாதி. கீழ் - தனித்தனியேநலிந்த பாதக பதார்த்தங்கள் திரளாக பாதிக்கும ப்ரகாரத்தை ஸந்தர்ஶகமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, அப்படி நலிகைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - முன்பு இத்யாதி. தூசி - ஸேநாமுகம். பேரணி - பெரிய வ்யூஹம். உறுபூசல் - கைகலந்தயுத்தம்; மூலபலயுத்தமாதல். வலஹாநிமிகுகைநலிகைக்கடி - பல கூடிவந்து என்றது - "மணி, தென்றல், ஆம்பல், மாலை, சாந்தம், பஞ்சமம், முல்லை, வாடை என்றவற்றைப்பற்ற.

மேல்வருகிறவென்றது - இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறவென்றபடி. தனியேயென்ன - புகலிடம் இத்யாதி. "புலம்புறுமணி" - புலம்புதலிலேயுற்ற மணி; த்வநிக்கிறமணி. த்வநி பாதகமாகிறபடியென்னென்ன - நாகுகளை இத்யாதி. சேக்கள் - வ்ருஷபங்கள். "மல்லிகைகமழ்தென்றல்" என்றாற்போலே விசேஷணமிட வேண்டாவோவென்ன - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. வேண்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - வினைமுடுகினால் இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - ஆர்எதிராக இத்யாதி. ஈடு - ஜோடு, கவசம். "ஆம்பல்"- ஆய்க்குழலும், இலைக்குழலும். "ஈரும், தவரும், மயக்கும்" என்னாதே, வெறுமனே "மணி தென்றலாம்பல்" என்கிறதென்னென்ன, பரிஹாரத்வயம் - இவையெல்லாம் இத்யாதியாலும், அன்றிக்கே இவற்றினுடைய இத்யாதியாலும். வக்குரிக்கும்படி என்றது - வேம்படியென்றபடி. "பகலமோலை" என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகபாவம் - பிராட்டியுடைய இத்யாதி. பகல் ஆஶ்வாஸகரமோவென்ன - பகல் இத்யாதி. யாழாவது - ஶ்ராவிசேஷம்.

செய்திருக்குமிறே. [வண்சாந்தம்] - அழகியசாந்தம், [illegible]. [முல்லை] - யாழ். அன்றிக்கே, முல்லைப்பூத்தால் இடையர்க்குத்தாரா யிருக்குமிறே; [illegible] விற்றுகவுமாம். [தண்வாடை] - [illegible] தென்றலோடே [illegible]. தென்றல்வருவது ஒருகாலமும் வாடைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிறே; [illegible] லாம் அவ்வவகாலங்களிலேவந்து தோற்றுமிடமாய்த்துக் காலம் [illegible]. அன்றியே, அநர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே [illegible]. இனித் தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழே [illegible] [புகலிடம்] - [illegible] யானவன் இப்படி வாதகபதார்த்தத்தின்கையிலே [illegible] ஆபத்துவந்தால் வயிற்றிலேவைத்து [illegible] இப்போது வாராதொழிகிறான்! பரப்புடைத்தானபூமி உருமாய்ந்துகிடக்க உண்டாக்கி. ப்ரளயங்கொண்ட [illegible] தேடேத்து, தீயவம் ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து [illegible] வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, [illegible] மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி வரையாதேநோக்கும் [illegible] இப்போது வாராதொழிகிறான்! [ஆயன்] - "க்ருஷ்ணவல்லபி" [illegible] இத்யாதி. [மாயோன்] - ஐமுத்ரகனைத்துக்கு அநுரூபமான [illegible]. [இகலிந்யாதி] - யுத்தபூமியில்காணும் [illegible]. "[illegible]" என்கிற ப்ரஹ்லாதவிபீஷணாதிகளையுதியச்செய்திலனிறே; [illegible] முடித்தது. "த்ராதாஸம்ஸ்ருதயாபயிஃநவய" ([illegible]) என்னக் கடவதிறே. [வாரான்] - இங்ஙு [illegible]. [illegible] முகந்

இடையர்க்குத் தாரானைட்டுவே [illegible] "முல்லை" என்று முல்லைப்பூவாகல், ப்ராதஸ்ஸாலத்திலே [illegible] - அவ் வாடையோடு இத்யாதி. [illegible] "அவ் வாடையோடு" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - தென்றல் வரவும் இத்யாதி [illegible] - ஒரு [illegible] என்று கருத்து. [illegible] - அன்றியே இத்யாதி. "[illegible]" [illegible] விவரணமாதல், "வாடை" என்றுமே "தண்வாடை" [illegible] இத்யாதி. [illegible] இத்யாதி. "[illegible]" [illegible] என்றது. "தனித்தின்று" [illegible]. "[illegible] கிடந்து" இத்யாதிகளெல்லாம் [illegible] இத்யாதி. "க்ருஷ்ணவல்லபி [illegible]" [illegible] என்றுமே. "இகலிடத்து" என்று [illegible] என்ன - யுத்தபூமியில் இத்யாதி. [illegible] முடிவேந் தரப்பிட்டிபிக்கிறர் - காணும் இத்யாதிவாக்யத்தாலே. "இகலிடத்து -" [illegible] யுத்தத்திலே கூற்றம் என்றுமதுக்கு ப்ரமாணம் - த்ராதா இத்யாதி. '[illegible]

[illegible]

[illegible] த்ராதா நஸம்ஸ்ருதயாபயிஃநவய" இதி [illegible]

(ஜ-கஉ)"யாயிநவய" என்றதிலே [illegible] - [illegible] என்பக் கல் வருமிடத்தில் ஒரு [illegible] - இந்த அர்த்தபேதமும் இத்யாதி. "அகலிடம்படைத்து" என்றுதொடங்கி "வாரான்" என்றளவுக்கு. "இனி"

காட்டவமையும். [இனியித்யாதி] - வரைந்துநோக்குவானொருவனாய் நான்ஆறியிருக்கிறேனோ? வருமிடத்தில் ப்ரதிஸம்ஶயமுண்டென்று ஆறியிருக்கிறேனோ? என்னுடையரக்ஷணத்தில் எனக்குஅந்வயமுண்டாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய் ஶக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருக்கிறவன் வாராதொழிய, அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலேயாய் அஶக்தையாய் அப்ராப்தையாயிருக்கிற நான் என்ப்ராணனைக் நோக்குகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? [இனியிருந்து] - வருந்தலையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி "நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே" (நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே) என்று சிலர் சொல்லுதல், "த்வாமபஶ்யந்ந்ருபாத்மஜே" (த்வாமபஶ்யந்ந்ருபாத்மஜே) என்னுதல் செய்துதான்ஆறியிருக்கிறேனோ? வரவுக்குஉடலாக 'கரன்பட்டான், கபந்தன்பட்டான், வாலிபட்டான், கடலடைப்பது, வந்துபுகுந்தாரத்தனை' என்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? [இனியிருந்து] - இதுக்கு முன்பெல்லாம் "அவன்சரக்கழியவோண்ணுது" என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து 'இனி' என்கையாலே. [என்னுயிர்காக்குமாறென்] - பிறருயிராய்த்தான் நோக்கியிருக்கிறேனோ? இவற்றின்கையிலே நோவுபட எனக்குப்பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்? (௨)

மூன்றும் பாட்டு.

இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென் இணைமுலைநமுக நுண்ணிடை நடங்கத், துனியிருங்கலவிசெய் தாகந்தோய்ந்து துறந்தெம்மையிட்டகல் கண்ணன் கள்வன், தனியிளஞ்சிங்கமெம்மாயன்வாரான் தாமரைக்கண்ணுஞ்செவ்வாயும் நீலப்,பனியிருங்குழல்களுநான்குதோளும்பாவியேன் மனத்தேநின்றீருமாலோ!

என்றதுக்கு வ்யதிரேகாந்வயமுகங்களாலே பாவமருளிச்செய்கிறார்-வரைந்து இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. "படைத்து" என்றத்தால் ஸித்தமான ஜகத்வத்தைவிவக்ஷித்து, ப்ராப்தனுமாய் என்றது. "உயிர்" என்கையாலே - ஸ்வரக்ஷணேஸ்வாந்வய மில்லாமை ஸித்தம். "காக்குமாறென்" என்றத்தைப்பற்ற - நோக்குகையென்றோரு பொருளுண்டோ என்றது. "வாரான்" என்றதிலே ஸூசகாதிராஹித்யத்தையும் விவக்ஷித்து, அத்தோடேகூட்டி, "இனி" என்றதுக்கு இரண்டாம்பாவம் - வருந்தலையும் இத்யாதி. விவரணம் - வரவுக்கு இத்யாதி. 'நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே நசாபி மது ஸேவதே । வந்யம் ஸுவிஹிதம் நித்யம் பக்தமஶ்நாதி பஞ்சமம் ॥ கா ந நா நிஶா த்ரோணீ நதீ: ஸூஸ்ஸ்வணாநிவ । ஸுபர்ணாதிஶோகோ ஶிவாத்வாமபஶ்யந்ந்ருபாத்மஜே' இதி ஸுந்தரகண்டே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதி: இதுக்குமூன்றும்பாவம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதவா, 'வரவுக்குஉடலாக' இத்யாதிவாக்யம் மூன்றும்பாவமாய், 'இதுக்குமுன்பெல்லாம்' இத்யாதி. வாக்யம் நாலாம்பாவமாதல். "என்" என்றதுக்கு பாவம் - பிறருயிர் இத்யாதி. பிறர் என்றது ஈஶ்வரனை. அதாவது - அவனுக்கு உறப்பானுல் நோக்கலாமொழிய அவன்விட்டால் நோக்கப்போமோ வென்றபடி. "யா ப்ருயதந்த்ராத்ததநாதெஹம்" இதிவத். பலிதம் - இவற்றின் இத்யாதி "புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ" என்றது - அநுவாதமானபோது, 'புலம்புறுமணிதென்றல்' என்று தொடங்கி, 'காக்குமாறென்' என்றடைவேயந்வயம்; அநுவாதமாகாதபோது, 'புலம்புறு' என்று தொடங்கி, 'காக்குமாறென்'; ஆகையாலே, 'தமியம் - புகலிடமறிகிலம்' இத்யந்வய:. (௨)

ஆ—(இனியிருந்து.) - தன்னுடைய ஆச்சர்யமான சௌர்யாதிகுணங்களாலே என்னை வசீகரித்து, தன்னை ப்ரத்யக்ஷமாக் விச்லேஷிக்கில் ஜீவியாதபடியைத் விளைக்கும் அதிமாத்ரஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணி, ஒருகாலத்தைப் பரித்யஜித்தாற் போலே என்னைப்பரித்யஜித்தகண்ணன் வருகிறிலன்; அவனுடைய தாமரைக் கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பரியிருக்குழல்களும், நான்குதோள்களும் என்னெஞ்சை ஈராநின்றன; இனியிருந்து என்னுயிர்காக்கைக்கு உபாயமென்? என்கிறாள்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், அவனுடைய திவ்யாவயவங்கள் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்மர்தமாய்நின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்] - அவனுடைய சௌந்தர்யமே உள்ளே நின்று நலியாநின்றால், இனி ப்ராணனைக் காக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள். [இனைமுலையென்னைத் தொடக்கி] - ஸம்ச்லேஷ ஸாமாநிமயத்தாலே முலைகளிரண்டும் குழையவும் நுண்ணியவிடை நடக்கும்படியாகவும் அத்யந்தமான ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணி என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே நோக்கு; பொறுக்கவொண்ணாதபடி நீர்த்தி மாய ஸாவமாம்படி கலந்தொழிந்தமாம். [தனக்கென்னைவிட்டகல் கண்ணன்] - அதேசத்தங்களைப் போகப்போலே என்னைப்போகட்டு அகலுகைக்கு ஸ்வபாவமான க்ருஷ்ணன். [கள்வன்தனிசென்று தொடக்கி] - ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஸர்வஸ்வாபஹாரிகளான ஆலோகஆலோகனங்களை யுடையனாய், என்னோட்டைக் கலவியாலே இளைப்பு மதித்து மேனியிப்பதுஞ் செய்து, விச்லேஷ தசையில் என்பக்கலிலே அதிசாபலத்தையுடையவன் வருகிறிலன்; தாமரைப்பூப்போலே பிருக்கிற கண்ணும் சிவந்த திருப்பவளமும், கறுத்துக் குளிர்ந்திருக்குள்ள பெரிய திருக்குழல்களும் நாலு திருக்கோள்களும் இவ்வழகுகளை அநுபவித்து இழக்கால் மதிகெடாகே நினைத்து நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மனஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகநின்று நலியாநின்றன.

ப.—அநந்தரம், ஸாதுப்யமான ஸௌந்தர்யவிசேஷங்களையுடைய திருமேனியுமான அவனுடைய அவயவங்களானவை ஆந்தரமாக நலியாநின்றன; இனி ப்ராணரக்ஷணம் பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறாள்.

இனி - ஆச்வாஸகரங்கள் ஸாத்யங்களாயின, இருந்து, என்னுயிர் - என் ப்ராணனை, காக்குமாறு என் - ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? இனைமுலை - சேர்த்தி யழகாலே அவனுக்கு ஸ்பர்சீயமான முலைகளானவை, நைக - (ஸம்ச்லேஷகாரண்யத்தாலே) குழையும்படியாகவும், நுண்ணிடை - நுண்ணிடையானது, நடக்க - தளரும்படியாகவும், தனி - துல்யோர்த்வமாம்படி, இரு - (ஆச்ரயத்தளவன்றிக்கே) ஸஹஜமுமான, கலவிசெய்து - ஸங்கத்தைப்பண்ணி, ஆகம்தோய்ந்து - (விடாய் மடியிலே முழுகுமாபோலே பெரிய அபிநிவேசத்தோடே) என்வடிவிலேஅவகாஹித்து அநுபவித்து, (அநந்தரத்திலே), எம்மைத்துறந்து-(பின் இரக்கமறம்படி) என்னைக்கைவிட்டு, இட்டு - (அசேதநம்போலேயாம்படி) போகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகைக்கே ஸ்வபாவமான க்ருஷ்ணனாய், கள்வன் - விச்லேஷார்ஹமான ஸம்ச்லேஷதசையில் க்ருத்ரிமமான வ்யாபாரத்தை யுடையனாய், தனி - பெறுப்பேற பெற்றாளும்படி அத்விதீயனாய், இளம்சிங்கம்-(அத்தாலே) பாலஸிம்ஹம்போலே வடிவில்இளமையையும் மேனியிப்பையு முடை

யனாய், எம்மாயன் - விஶ்லேஷாபிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்துபரிமாறின ஆஶ்சர்யசேஷ்டி தங்களை யுடையவன், (தான்), வாரான் - வருகிறிலன்; தாமரைக்கண்ணும்-பிரிகிறவளவில் செல்லாமை தோன்ற நோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும், செவ்வாயும் - (விஶ்லேஷோக்தியை வ்யக்திகரிக்கமாட்டாத) சிவந்த திருப்பவளமும், நீலம் - (ஸம்ஶ்லேஷதசையில் ஶ்லதமாய் அநியமிதமாகையாலே மிகைத்த) நீலநிறத்தையும், பனி-குளிர்த்தியையும், இரு - பரப்பையுமுடைத்தான, குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்கு தோளும் - (விஶ்லேஷதசையில் தரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தமாகப் பணைத்த) நாலு திருத்தோள்களும், பாவியேன் - (பிரிந்திருந்து ஈடுபடுகைக்கீடான) பாபத்தையுடைய என், மனத்தே - மநஸ்ஸிலே, நின்று - ப்ரகாசித்துநின்று, ஈரும் - நலியாநின்றன. நமுகுதல் - குழைதல்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கண்ணாற்கண்டவை பாதகமாகப் புக்கவாறே, அவற்றுக்கஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அதுவாயிலே அவன்அழகுகள் ஸ்மாரகமாய் நின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இனிஇருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - எனக்கு தாரகமான அழகு பகையானால் எனக்கு ப்ராணனை நோக்கவிரகுண்டோ? [இணைமலை] - அவன்சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் மலை. [நமுக] - குழைய. கடினஸ்தலம் வர்ஷத்தாலே நெகிழுமாபோலே ஸம்ஶ்லேஷதசையில் ஸ்பர்ஶத்தாலே குழைந்தபடி. [துன்னிநடுநடங்க]- வெறும்புறத்திலே அருங்கலைக்கீழ் விளைநிலம்போலே நோக்கவரிதான இடை நடுங்கும்படியாகவும்: கலக்கும்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்; தன் அபிநிவேஶம் தீர்க்கானத்தனை. [தனி:இருந்கலவிசெய்து] - த்வைதலமான கலவிசெய்து. [இருங்கலவி]- கலக்கிறபோது பரிமாறினவகைகள், ஆஶ்ரயித்தளவன்றிக்கேயிருக்கை. ஸம்ஶ்லேஷம் விஶ்லேஷாந்தமாயல்லதிராமையாலே த்வைதம் விளைக்குமென்னுதல்; அத்தசையில் பொறுக்கப்போகாதபடியிருக்கையாலே தாரூபமென்னுதல். [ஆகம் சேர்ந்து] - என்னை நோக்கி என்னுடம்பிலே சேர்ந்து. "ஸ்ரீஷேஸ் தஸிவஹஸூ" என்னுமாபோலே, தன்விடாய் கெட்டாளையிருக்கான். என்னுடம்போடே அணைந்தது தனக்குப் பெறுப்போறாக நினைத்திராநின்றான். [துறந்தெங்கண்மைபிட்டு] - இப்படி விரும்பத்துக்கு விஷயபூதையான என்னைக்கைவிட்டு அசேதநத்தைப் பொகட்டாற்போலே பொகட்டோம் என்னும் நினைவுமில்லாதபடி பொகட்டு. இப்படி அவமாஹித்ததெல்லாம் கைவிடுகைக்கு உடலாய்த்ததென்கை. [அகல்கண்ணன்] - அகலுகையே ஸ்வபாவமான க்ருஷ்ணன். அவனுக்குக்கலவி காதாசித்கம்; அகலுகையே நிரூபகம்; கலவியாலல்லது பிரிவுண்டாகாமையாலே கலந்தானித்தனை. [கள்வன்தனியிளஞ்சிங்கம்] - கலக்கிறபோதை நோக்கும், பேச்சும், பண்ணின வ்யாபாரங்களும் ஸர்வஸ்வாபஹாரிகளாயிருக்கை; அப்போது தன் ஆற்றாமையாலே கலக்கிறானென்று தோற்றும்படியாய் ஸமயத்தில் பிரிந்து நோவுபடுத்தச் செய்தானாயிருக்கை யென்றுமாம். [தனி] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அத்விதீயனென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவன். [இளஞ்சிங்கம்] - என்னோட்டைக்கலவியாலே இளகிப்பதித்து மேனாணித்திருக்கிறவன். [எம்மாயன் வாரான்] - பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தடுமாறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதி போரும் இப்போதை விரக்தியும். [தாமரை இத்யாதி] - அவன் கண்

னுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் இவை நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் ஆகாதோ? தான் போகாநின்றால் இவற்றை வைத்துப் போகவேணுமோ? கலந்தபோது தன்னோடொன்று தோற்றம்படியான ஹர்ஷமடைக்கக் கண்ணிலே தோற்றம்படியான திருக்கண்களையுடையவன் என்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமைபடக்கவும் நோக்கிலே தோற்ற நின்ற நிலை என்னுதல். [செவ்வாயும்]-பிரிவை ப்ரகாசிப்பித்து முடியச்சொல்லமாட்டாத போதைச் சிவந்த அதரமும். [மைப்பணிபிருங் குழல்களும்]-கலவியாலே குலைந்து பிரிவைநினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக் குளிர்ந்த பெரியதிருக்குழல்களும். [நான்குதோளும்] - †இவள் தமோற்றத்தைக்கண்டு குழலைப் பேணி வருத்தினையும் தரிப்பரிதாகத்தான் எதிரே அணைத்த நாலுதோளும். "உப ஸம்ஹார" என்றது கல்யாணகுணங்களுக்கிறே; பெண்களுக்கு காலப்த நோக்குமிறே. [பாவியேன்] - இவ்வழகுகளை யநுபவிக்க இழிந்தால், அவ்வழிகுறுக்கப்பெறுகை நினைக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தேநின்று ஈரு மாலோ]-மனஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகநின்று நலியாநின்றது. அணைத்த எட்டுதல். நெஞ்சுக்கு எட்டாதொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். அறிவழிந்து மறக்கவிழைக்கவும் பெற்றிலேன்.

ஈடு.—மூன்றாம் பாட்டு. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்க வெருப்புக்கவாறே அவற்றைக்கண்டாக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அகவாயிலே கண்ட அழகு ஸ்ம்ருதமாய் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - என்னதென்றலிமாத்த உடம்பு பகையாய்த்து: என்னதென்றலிமாத்த அழகு பகையாய்த்து; இனியிருந்து என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்பண்ண என்றொரு போருண்டோ? [இணை முலைமுகம்] - அவன் சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் முலைகளானவை, கடிகஸ்த்தலத்திலே வர்ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் அவனுடைய ஸ்பர்சத்தால் மேல்கிக்குழைந்தபடி. நமுதகை-குழைகை. [நன்னிடைநடங்க] -செறும்புறத்திலும் அருங்குலிக்கிழ் விளாகிலம்போலேநோக்கவரிதான இடைநடங்கும்படியாகவும். கலக்கும்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்: தன்அபிநிவேசம் தீர்ந்தானத்தனை. [தனியிருந்

மூன்றாம்பாட்டு - இனி இத்யாதி. கண் - வ்யாமோஹகாரத்தரப் வ்யாக்ரீதிமுலைகைச் சொல்லி வந்தவள், இப்பாட்டிலே - அழகு வ்யாமோஹமூலமாகச் சொல்லுகிறதென்னை. கண்ணுக்கிலக்கான இத்யாதி. "மனத்தேநின்றிருமாலோ" என்கையாலே - கண்ணைச் செம்பளித்தமை ஸித்தம்.

"இணைமுலைமுக" என்றுதொடங்கி "கருமாலோ - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்" என்ற அந்வயமுகேஸூசம் - என்னதென்று இத்யாதிகாக்யத்ரயம். வாக்யத்வயாதியிலும், என்னதென்றலிமாத்த என்றது - அர்த்தாத் ஸித்தம். "இணைமுலைமுக" இத்யாதிவைப் பற்ற - உடம்பு என்றது. உடம்பாவது - தன்னுடைய ஶரீரம். "தாமரைக்கண்ணும்" இத்யாதியைப்பற்ற - அழகு என்றது. "தனியிருக்கவல் செய்து" என்றுதொடங்கி, "கருமால்" என்னுமளவும்சொல்லுகையாலே. 'உடம்பு பகையாய்த்து' என்றது ஸலிதம். ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கருதாக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்சேர்த்தியழகு இத்யாதி. மேல்கி - மிருதுவாய். அருங்குலி - நோக்க வரிய கரை. இத்யாகத்தால் ஸலிதமாதல், இழிமபத்தையும் மேல்ப்பதத்தையும் கடாக்ஷித்து ஸாவமாதல் - கலக்கும்போது இத்யாதிவாக்யத்வயம். நுடங்க - தளரும்படியாக. "தனி

† 'இவள் தமோற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணி வருத்தினையும் தரிப்பரிதாக நான' என்று பாடங்காண்கிறது.

கலவிசெய்து] - து:க்கபலமான கலவியைச்செய்து. [இருங்கலவி]-கலக்கிறபோது பரிமாறின வகைகள், ஆஶ்ரயத்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஶ்லேஷம் விஶ்லேஷாந்தமாயல்ல திராததையாலே து:க்கத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தசையிலே தலைதடுமாறுகக் கலக்கையாலே பொறுக்கவொண்ணாதபடி து:க்கரூபமென்னுதல். [ஆகந்தோய்ந்து] - இக்கலவியாலே நீராக்கி, "ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே ஶீதமிவ ஹ்ரதம்" (ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மேஶீதமிவஹ்ரதம்) என்கிறபடியே இவளோடே கலந்தானாய்த்து; க்ரீஷ்மகாலத்தில் மடுவிலே முழுகிக்கிடப்பாரைப்போலே. [துறந்து] - இப்படி யவகாஹித்ததெல்லாம் போகடுகைக்கு உடலாய்த்து. [எம்மையிட்டு] - இப்படி என்பக்கலிலே விருப்பத்தைப்பண்ணிவைத்து, சில அசித்பதார்த்தங்களைப் போகடுமாபோலே போகட்டோ மென்கிற நினைவும் கூடப் போகட்டானாய்த்து. [அகல்கண்ணன்] - இவனுக்குக்கலவி காதாசித்கம்; அகலுகை நிரூபகம்: கலவியாலல்லது பிரிவு கூடாமை கலந்தானத்தனை. [கள்வன்] - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் தளிரநோக்கும் நோக்கும், பேசினபேச்சும், பரிமாறின பரிமாற்றமு மெல்லாம் ஸர்வஸ்வாபஹார க்ஷமமாயிருக்கிறது. கலக்கிறபோது செய்தவையடையத் தன்னுற்றமையாலே செய்தானென்று தோற்றும்படியாய்ப் பிரிவில் இவை நம்மைவாய்க்கைக்காகச் செய்தானாயிராநின்றது. [தனியித்யாதி] - "யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" (யஸ்யஸா ஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்னுமாபோலே, இவளோட்டைக் கலவியாலே அத்விதீயனென்று தோற்றும்படியிருந்தான். [இள] - கலக்கக் கலக்கக் கீழ்நோக்கிப் பிராயம் புகாநின்றான். [சிங்கம்] - இவளோட்டைக் கலவியாலே பெருப்பேறு பெற்

என்று - து:க்கமாய், தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது; து:க்கபலமானவென்றபடி. து:க்கபலகமாய் ஆஶ்ரயத்தளவல்லாத வைஹாமுகமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணியென்று மூந்தினவர்த்தம். * இருமை - பெருமையாய், ஆதிக்யத்தைச்சொல்லுகிறது. "து:க்கபலம்" என்றத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, "தனியிரு" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இருமை - பெருமையாய், து:ஸஹமென்றபடியாய், து:ஸஹமாய் து:க்கரூபமான கலவியைப் பண்ணி யென்றிரண்டாமர்த்தம். தோயும்போது நீரிலேயாகவேண்டுகையாலே- நீராக்கி என்றது. "ஆகம்தோய்ந்து -" வடிவிலே யவகாஹித்து. "ஆகந்தோய்ந்து - தனியிருங்கலவி செய்து" என்றவ்வயிப்ப தனீரான துக்கு ப்ரமாணம்-ஏஷப்ரஹ்ம இத்யாதி."த்ருஷ்ணாகாதம்ஸம்

கோ யம் ஸோ ஸம் ஸோ ஹ ஸ்ஞ்ஜாதம் ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி க்ரீஷ்மே ஶீதமிவ ஹ்ரதம்",

இதி ஸ்ரீராமாயணே [அயோ,4,50] "க்ரீஷ்மே ஶீதமிவஹ்ரதம்" என்றதுக்கர்த்தம் - க்ரீஷ்மகாலத்தில்இத்யாதி. கிழையும்கூட்டி "துறந்து"என்றதுக்கு பாவம்-இப்படியவகாஹித்து இத்யாதி. "இட்டு" என்று அசேதநவத் சொன்னதுக்கு பாவம் - இப்படி யென்பக்கலிலே இத்யாதி. துறந்து-போகட்டு; இட்டு-துறந்தோமென்கிற நினைவையும் போகட்டு என்றிரண்டுக்கும்ஹ்ருதம். "என்னைக் கைவிட்டு அசேதநஸமாநமாம்படி போகட்டு" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். "கலவி செய்து" என்று வைத்து, "அகல்கண்ணன்" என்று நிரூபித்ததுக்கு பாவம் - இவனுக்கு இத்யாதி. ஆனால் கலப்பானென்? என்ன-கலவியால் இத்யாதி. "கள்வன்" என்றதுக்கு ஸர்வஸ்வாபஹாரகனென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷத்தில் இத்யாதி. "கள்வன்" என்றதுக்கு வஞ்சகனென்றர்த்தாந்தரம் - கலக்கிற இத்யாதி. "தனி" என்றதுக்கர்த்தம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" இத்யாதி ஆரண்யகண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச:(௩எ-௧௮) மாயன்-சடலன். சாபல்ய மேதென்ன-பிரிவை இத்யாதி. இவ்வாக்

ருளுய் மேனணிந்திருந்தபடி. [எம்மாயன்வாரான்] - பிரிவைநினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தம்மோடிருந்தவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். அப்போது போகையிலுள்ள அருமை போரும், இப்போது வருகையிலுள்ள அருமையும். [தாமரையித்யாதி] - அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால், நினைவுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தாலாகாதோ? தான் போகிறான், இவற்றை வைத்துப் போக வேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்று தோற்றும்படியான திருக்கண்களை உடையவனென்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே குற்றுயையடக்கவும் நோக்கிலே தோற்றும்படி நின்ற நிலையென்னுதல். [செவ்வாயும்] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதரமும் இவனுடைய * சிரிப்பும் வாயும், கண்களும் இருக்கிறபடி. [நீலப்பனியிருங்குழல்களும்] - கலவியாலே குலைந்த பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக் குளிர்ந்த பெரிய திருக்குழலும். [நான்கு தோளும்] - இவள்தமோற்றத்தைக் கண்டு குழைப்பேணிவருந்துமையும் தாக்கைச்சாக நெருக்கியணைத்த நாலுதிருத்தோளும்: "உப ஸம்ஹர" [illegible] என்றது கம்ஸாதிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றுகிறே. "ஶங்கசக்ரகதாபாணே" (ஶங்கசக்ரகதாபாணே) என்றுளிறே. [பாவியேன்] - இவ்வழகுகளை யநுபவித்த இருந்தால், மறந்திருக்கப் பெறுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்றிருமாலோ] - மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாக நின்று நலியாநின்றது அழைக்கும்படி கைக்கேட்டுதல், நெஞ்சுக்கெட்டாதொழிதல் செய்யப் பெற்றிலேன். † அறிவழிந்து மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினது. (௯)

யத்தால் ஶலிதம் - அத்தசையில் இத்யாதி. [illegible] - அப்போது இத்யாதி. "[illegible]" என் றத்தைக் கடாக்ஷித்து [illegible] - அவன், கண்ணுக்கு இத்யாதி. [illegible] - தான் போகிறன் இத்யாதி. "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible] பதங்களைக் கடாக்ஷித்து [illegible] - கலந்தபோது இத்யாதி. [illegible] "[illegible]" என்ற தற்குணமாக "செவ்வாயும்" என்றதற்கர்த்தம் - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து இத்யாதி. "[illegible] கண்ணும்" என்றதி [illegible]. இவனுடைய இத்யாதி. சிரிப்பும் வாயும் - [illegible]. [illegible] - [illegible], முடித்திருக்கிற குழலில் [illegible] - கலவியாலே இத்யாதி. போகாநிற்கிறவன் [illegible] இவள் [illegible] - இவள் [illegible] இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுக்கு நாலுதோளுண்டோவென்ன - உப ஸம்ஹர இத்யாதி. "உப ஸம்ஹர விஶ்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம் । ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:" இதி பஞ்சமே ஸ்கந்தே (௩-௩௧). [illegible] - ஶங்கசக்ர இத்யாதி. "ஶங்கசக்ரகதாபாணே த்வாரகாநிலயாச்யுத । கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம்" இதி ஸபாபர்வணி பாஞ்சாலீ (௬௮-௪௩). பாபமேதென்ன - இவ்வழகுகளை இத்யாதி. "மனத்தே" என்றதற்கர்த்தம் - அழைக்கும்படி இத்யாதி. "[illegible]" என்றதுக்கு [illegible], "ஈரும்" என்றதற்கர்த்தம் [illegible] - அறிவழிந்து இத்யாதி. '[illegible] முலைகமுக' என்று தொடங்கி, 'நின்றிரும் - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்' இத்யர்த்த: (௯)

† அறிவழிந்து என்று பாடாந்தரம்.

நான்காம் பாட்டு.

பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோவாடைதண்வாடைவெவ் வாடையாலோ! மேவுதண்மதியம்வெம்மதியமாலோமென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ! தூவியம்புள்ளுடைத்தெய்வவண்டுதுதைந்த எம் பெண்மையம்பூவிதாலோ! ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோயாமுடை நெஞ்சமும்துணையன்றாலோ!

ஆ.—(பாவியேன்.) - திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும் திருத்தோள்கள் அழகும் என்னெஞ்சைநின்று ஈராநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே தண்வாடைமுதலாயுள்ள இவையும் காலாக்நிபோலே என்னை ஊஹியாநின்றன: வண்டுகள் பூமாலையைப்புஜித்தாற்போலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து ஆத்தஸாரமாம்படி பென்னை ஸம்ஜித்தருளினப்ரகாரம்நின்று பாதியாநின்றது; இவ்வாத்மாவினளவின்றியே இப்படி அபர்யந்தவ்யாயகங்கள் வ்யாயியாநின்றன; இவையெல்லாம் பொறுக்கலாமிறே ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சுங்கூடத் துணையன்றியேபோய்த்து என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே நலிகையன்றிக்கே தானே தனித்தனியே அமர்த்மயமாய் ஊஹியாநின்றன என்கிறாள்.

[வாடையென்று தொடங்கி] - தண்வாடையான வாடையும் வெவ்வாடை ஆகாநின்றது. எல்லாராலும் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் பண்ணப்படும் குளிர்ந்த சந்த்ரன் அமர்நியயசந்த்ரனாகாநின்றான். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை வெவ்வியபள்ளியாய் நலியாநின்றது. பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிற வண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவம்விதமாய் நலிவுபடாநின்றது. [ஆவியின் பரமல்லவகைகளாலோ] - வ்யூஹங்களினுடையபடி இவ்வாத்மாவின் அளவல்ல. பண்டு இவன் ஸம்ஜித்தபடிகளை நினைக்க அவை வ்யாயிக்கிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அஸிரூபமான கருடவாஹநத்தையுடையவன் ஸம்ஜித்த ஆஸ்ரயமும் ஈடுபடும்படி நெஞ்சுதுணையாகிறதில்லை; ஆஸ்ரயத்துக்குத் தகுதியன்றியே லோகாநுகூலபதார்த்தங்கள் எனக்கு வ்யதகங்களாகாநின்றனவென்கிறாள்.

பாவியேன்மனத்தே-(ஸர்வாநுகூலமானவையும் ப்ரதிகூலமாம்படி) பாபத்தையுடையேனான என்னெஞ்சிலே, நின்று-(தோற்புரையேபோகாமல்) ஒருபடிப்படநின்று, வாடை - வாடை, ஈரும் - ஈராநின்றது; தண் வாடை - (அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷதசையில் என்னோடு நாட்டோடு வாசியறக்) குளிர்ந்து அநுகூலமான வாடையானது, வெவ்வாடை - ("பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தெரிவீசும்" என்கிறபடியே) வெவ்விய வாடையாகாநின்றது; மேவு - ஸர்வர்க்கும் ஆஸ்வாஸகரமாம்படி செறியப்படும், தண் - குளிர்ந்த. மதியம் - சந்த்ரனானவன், வெம்மதியம் — நெருப்பைச் சொரியாநின்றான்; மென்மலர்ப்பள்ளி - ம்ருதுவான புஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்ட படுக்கையானது, வெம்பள்ளி - பண்டுபோலன்றியே அமர்த்மயமான படுக்கையாகாநின்றது; அம் - தர்ஶநீயமான, தூவி - சிறகையுடையனான, புள் - பெரியதிருவடியை, உடை - வாஹநமாகவுடைய, தெய்வம் - பரதேவதையாகிற, வண்டு - வண்டானது, துதைந்த-விமர்த்தித்து

ஸாஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான, எம் பெண்மை - என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமான, இது - இது, அம் பூ-(பரிதாபனுமல்லாத) ஸாதாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது; ஆவியின் பரமல்ல - இவ்வாத்மாவுக்குப் பொறுக்கலாவனவல்ல, வகைகள் - அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷ விச்லேஷப்ரகாரங்களும், வ்யவஹாரப்ரகாரங்களும், (ஆம்பரிந்தகலாம்படி),பாழுடை - நாம் காணலாகவுடையோமான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணையன்று - உசாத்துணையாகிறதில்லை. துணைகை - ஸிதிக்கை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அகவாயிலேநின்று நலிகிறவைபோலன்றி ஸ்வரூபேண வந்து ஸ்பர்சாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

[பாவியேன் இத்யாதி] - நாட்டார் இவ்வழகை வலிய நெஞ்சிலே வைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளாநிற்பர்கள் கிடீர்! இவ்வழகையிதே ஸாஹஸமாக ஸாவித்து அனுபவங்களைப்பெறவதோ? [வாடையிக்காற்று] - உட்பகையேயாய்ப் புறப்பகை அற்றிருக்கப்பெற்றதோ? குளிர்த்தியே ஸ்வரூபமாக உடைத்தான வாடையும் அக்நிகல்பமாய் நலியாநின்றது. தன்வாடைபென்ற - தாய்மார் வார்த்தைகேட்டுச் சொல்லுகிறாள்; அதுவும் விபரீதமாயாய்த்திருக்கிறது. [பேர தண்மதியம்] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே ஒதுக்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே ஒதுக்கப் பார்த்தாள்; அவனும் அக்நிமயசக்கரத் தைதாநின்றான். [மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ] - புஷ்பங்களை ஸ்பர்சமாகப் பரப்பாநிற்க அவர்கள் பக்கத்திலே படுக்கையிலே சென்றுவிழுந்தாள். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை நாபதோஷமாய் நலியாநின்றது. பழையநிலாவும் வாடையும் சந்நிதமாய்த்து. இருவருக்கும் படுக்கையொருவர்க்கு ஸாதகமாமிறே. [ஆவியம் இத்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிறவனாலே அத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிற தவப்பிகமாய் நலியாநின்றது. படுக்கை ஸாதகமானவாறே பாம்பே படப்பட்டான்; ஸ்வாபாவிகமான ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்பர்சமாகக் கொடுக்கிறது. ஆவி - இறகு. அழகிய இறகை யுடையனுமாய் தர்மஜ்ஞனுமான பெரிய திருவடியையுடைய ப்ரபுவிடத்திலே ஏற்றாய்த்து ஸ்த்ரீத்வத்தை அழிக்கத்து. ப்ரபுவானவனிறே பாதுகாவலர். 'இது' என்கிறது - ஸ்த்ரீத்வம் அழிந்தபடியே இருக்கத் தன்மையல்ல என்கிறது. [ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன்படுத்தின வகைகள் ஆத்மாவுக்கு தரமல்லாவன்று என்னுதல்; வ்யவஹாரங்களினுடைய பரிபூர்ணத்வத்தில் அவை வன்னென்னுதல். [பாழுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ] - பாம்புண்டானவை வ்யவஹாரத்தால் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித்தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அகவாயில் நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்சாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய் நின்று நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நாலாம்பாட்டு.—பாவியேன் இத்யாதி. "வாடைதண்வாடை" என்றுதொடங்கி "எம்பெண்மை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தருளினது - அகவாயில் இத்யாதி. 'ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்சாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிற' என்றது - ஸ்வரூபேணவந்தும் ஸ்பர்சாதிகளாலும் ஸ்மாரகமாயும் நலிகிறவென்றபடி. ஸ்வரூபேணவந்து நலிகிறபதார்த்தமானது - ஸ்த்ரீத்வம்; வாடைதொடக்கமானவை - ஸ்பர்சாதிகளாலே வ்யயிக்கிறன: மென்மலர்ப்பள்ளிதொடக்கமானவை - ஸ்மாரகமாய் வ்யயிக்கிறனவென்றபடி.

[பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோ] - நாட்டார், வலிய இவ்வழகுதன்னை நெஞ்சிலேவைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் கிடீர் ! இவ்வடிவையிறே ஸுகாஸ்ரயமாக ஸ்ராவித்து அஹிமதங்களைப் பெறுவது. [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறம்புள்ளவைதான் அநுகூலிக்கப்பெற்றேனோ? தண்வாடை † (யானவாடையும்) வெவ்வாடையாய்த்து "ஸுகதாதீ" என்னுமாபோலே, புத்ரனையிட்டேச் சொல்லும்படியாயிராநின்றது. (வாயுபுத்ரனிறே அக்நி) - குளிர்த்தியே ஸ்வபாவமான வாடையும், அக்நிகல்பமாய்நின்று நலியாநின்றது. 'தண்வாடை' என்றவிடம், தாய்மார்வார்த்தைகேட்டேச்சொல்லுகிறாள் ; 'வெவ்வாடை' - என்றவிடம், அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறாள். [மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே யொதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே யொதுங்கப்பார்த்தாள்; அவன் அக்நிமயசந்த்ர ஞனன்; அவன்நெஞ்சுஅறிந்தவனுகையாலே இவனும் வேறுபட்டான் ; "சந்த்ரமாமநஸோஜாத:" (சந்த்ரமாமநஸோஜாத:) * ஆயன்றன்மனம் கல்லானதறிந்து மதி கேடாயிருந்தது. [மென்மலர்ப்பள்ளி] - புறம்புள்ளவை பாதகமானவாறே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்றுவிழுந்தாள்: அது இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கையாயிருந்தது. ம்ருதுவானமலராலே செய்தபடுக்கை, தாபஹேதுவாய் நலியாநின்றது.

"பாவியேன்மனத்தே நின்றீருமாலோ" என்றது • அநுவாதம். இதுக்கு வ்யாவர்த்யம்- நாட்டார் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - நாட்டார்க்கு அநிஷ்டநிவர்த்தகமாயும் இஷ்டப்ராபகமாயுமிருக்கிற ஸௌந்தர்யம் எனக்கு பாதகமாகாநின்ற தென்றபடி. "பாவக்ஷயஸ்ச பவதி" என்றத்தைப்பற்ற-பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் என்றது. இங்கே, "யஸ்யாஸ்ருத்ய நபோதி: க்ஷம: கஸ்திவாநிஷ: தஸ்யாதிதஷ்யா: காவிஷ்ணோ: ப்ரசிதாம் ஸம்ப்ராப்தி ஷ்ட" என்றது அநுஸந்தேயம். ஸுகாஸ்ரயமாக ஸ்ராவித்தென்றது - "ஸ்ருத்வா தாயதூரிஸ்நாஹதீ" என்றத்தைப்பற்ற. இவ்வடிவை என்றது -கீழ்ப்பாட்டில் "நான்குதோளும்" என்றத்தை. 'அஹிமதங்களைப்பெறுவது' - அதுதானேயிறே யெனக்கு பாதகமாகிற தென்றபடி. மேலிற்பதங்களுக்கு பாவம் - உட்பகை இத்யாதி. "மனத்தேநின்றீரும்" என்கையாலே - உட்பகையென்றபடி. தண்வாடை வெவ்வாடையாய்த்தென்றபடி. அதெப்படியென்ன - ஸுகதாதீ இத்யாதி. "வ்யாஸம்வஸிஷ்டநப்தாரம் ஸக்தே: பௌத்ரமகல்மஷம் । பராஸராத்மஜம் வந்தே ஸுகதாதம் தபோநிதிம்"(ரு). "வாயோரக்நி:" என்று-வாயுபுத்ரனை அக்நியையிட்டென்றபடி. "வாடை" என்ற த்விருக்திக்கு பேதகநபூர்வகமாக "வெவ்வாடை" என்றதுக்கர்த்தம் - குளிர்த்தியே இத்யாதி. விரஹிணியானவள் "வாடைவெவ்வாடை" என்னுதே "தண்வாடை" என்னக்கூடுமோவென்ன - தண்வாடையென்றவிடம் இத்யாதி. "மேவுதண்மதியம்" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "வெம்மதியம்" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நாட்டார் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அக்நிமயசந்த்ரனுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன் நெஞ்சு இத்யாதி. அவன்நெஞ்சறிகைக்கடி - அதிலேபிறந்தவனுகையாலே யென்றுவிவக்ஷித்து. அதுக்கு ப்ரமாணம் - சந்த்ரமா: இத்யாதி. அவன்நெஞ்சு வேறுபட்டிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆயன்றன் இத்யாதி. 'அறிந்து - வேறுபட்டான்' என்றுகூட்டுவது. "தண்மதியம்வெம்மதியம்" என்றதிலே ரஸோக்தி - மதிகேடாய் இத்யாதி. மதியும் கேடாயிருந்தது - விபரீதமாயிருந்ததென்றபடி. இப்போது படுக்கையைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - புறம்புள்ளவை இத்யாதி. அது பாதகமாகைக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - அது இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ம்ருதுவான இத்யாதி. நலிகிறதினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பழைய இத்யாதி.

பழையவாடையும் நிலாவுமே நன்றும்படியாய்த்து. இருவர்க்குப் படுத்த படுக்கை ஒருவர்க்கு பாதகமாயிற்றே. [தூவியித்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தைவமாகிறவன் டாலே †ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிறது, ஏவம்விதமாய் (நலிய) நலிவுபடா நின்றது. படுக்கை பாதகமானவாறே நம்மை மறப்பிட்டான்; ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸ்த்ரீத்வம் ஶிதிலமாகத் தொடங்கிற்று. அழகிய சிறகையுடையனும் நீயவேஷமான பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்தாய்த்து ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்தது. கருடவாஹநனிறே பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - தன் ஸ்த்ரீத்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமை. [ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன் பரிமாறினவகைகள் ஆஶ்ரயத்தளவன்று என்னுதல்; பாதகபதார்த்தங்களுடைய பாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவளவன்று என்னுதல்; [யாமுடைநெஞ்சமுந்துணையன்றாலோ] - புறம்புண்டானவை பாதகமானால் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித் தரிக்கலாயிற்றே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமுந்துணையன்றாலோ ஆபுகுமாலையுமாகின்றாலோ!
யாமுடையாயன்தன்மனங்கல்லாலோ அவனுடைத்தீங்குழலீருமாலோ!
யாமுடைத்துணையென்னுந்தோழிமாரும் எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வராலோ!
யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென்அவனுடையருள்பெறும்போதரிதே.

ஆ.— (யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ.) - என்னுடைய நெஞ்சு துணையன்றிக்கே யொழிவது, அவனோடே வரக்கடவ பசுக்களும் மாலையும் அவனையொழிய வருவது, ஒருக்ஷணமும் நம்மைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனான அவனுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிந்திருக்கவும் வல்லதாவது, அவனுடைய அதிமதுரமான குழலோசையானது ஸ்ம்ருதமாய் நின்று பாதிப்பது, நமக்கு ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் துணையாகக்கடவ தோழிமாரும் நாம் அவனைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யஸனம் பொறுக்கமாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராநிற்பது, அவனுடையக்ருபைபெறுகை நமக்கு அரிதாவது; இனி எங்ஙனே நம்முயிரைக்காக்கும்படி? என்கிறாள்.

படுக்கைபாதகமானவென்னென்ன - இருவர்க்கு இத்யாதி. "பெண்மை" என்று - ஸ்த்ரீத்வாநுகமான ஸ்தநாதிவிஶிஷ்டமான ஶரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவம்விதமாய் - கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே. படுக்கையைச் சொன்னவநந்தரம் ஸ்த்ரீத்வத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - படுக்கை இத்யாதி. ஸ்வரூபாநுபந்தியென்றது - யாவச்சரீரமிருக்கையாலே. "தூவியம் புள்" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - அழகிய இத்யாதி. தூவி - சிறகு. துதைந்த - மிதித்த, துகைத்த. கீழ் - பெரியதிருவடிமுதுகிலிருக்கிற அழகைக்காட்டி ஸ்த்ரீத்வத்தை யபஹரித்தானென்றருளிச்செய்தது, கருடவாஹநத்வம் பரத்வலக்ஷணமென்று தாத்பர்யம் - கருடவாஹநனிறே இத்யாதி. அழிகிறதென்றதே, "இது" என்றதுக்கு பாவம் - இதுவென்கிறது இத்யாதி. கீழில் பதத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் - கலக்கிற இத்யாதி. "வாடைதண்வாடை" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து "வகைகள்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - பாதக இத்யாதி. "நெஞ்சமும்" என்கிற 'ச' ஶப்தார்த்தம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. துணையன்றலோ - துணையாகிறதில்லை (௪)

---

† ஆத்தஸாரம்-த்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸாரமுள்ளது.

ஒ—அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சு துணையாகாதபோதும் துணையாகக்கடவ தோழிமாரும் அவனோட்டை விஶ்லேஷத்தாலே எனக்குவந்த வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே நோவுபடாநின்றார்கள்; அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகை அரிதாய்த்து; எனக்கு தரிக்கைக்கு ஒருவிரகு காண்கிறிலேன்! என்கிறாள்.

[யாமென்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே எம்பெருமான் துணையன்றிக்கே யொழிந்தாற்போலே என்னெஞ்சும் துணையாகிறதில்லை. பசுக்கள் வந்து புகுரும் மாலையும் ஆகாநின்றது; ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவத்தைத் தவிர்ந்து வேறொருபடியானாற்போலே ம்ருதுஸ்வபாவனானவனுடைய நெஞ்சு கல்லாய்த்து. அவனுடைய அழகிய குழலோசையும் ஸ்ம்ருதமாய் ஈராநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய இரக்கம்பெறுகை அரிதானால் நம்முடைய ப்ராணனை ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? என்கிறாள்.

(நமக்கு ஸ்வப்பனானவன் துணையாகாதாப்போலே), யாமுடைநெஞ்சமும் - நம்மதான நெஞ்சும், துணையன்று - (ஆற்றல் தரித்தல் செய்தற்குத்) துணையாகிறதில்லை; (அவ்வளவேயன்றியே), ஆ புகும்-பசுக்கள்வந்து நிலையிலேபுகுரும்படியான, மாலையும் - மாலையும், ஆகின்று - ஆகாநின்றது; (அவற்றோடு கூடப்புகுரக்காணாமையாலே) யாமுடை ஆயன் தன்-நமக்குக்கையாளாம்படி ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய, மனம் - ம்ருதுஸ்வபாவமான நெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேணும்; (அப்படி அறுதியிடவொண்ணாதபடி), அவனுடை - அவன் தாழ்ச்சி வைத்து திவரும், தீம் குழல் - இனியகுழலானது, ஈரும்-(அவனுடைய ம்ருதுஹ்ருதயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) ஈராநின்றது; (இப்படி ஈடுபடுகிறவளவில்), யாமுடை - நமக்குப்பரதந்த்ரைகளாய், துணை என்னும் - உசாத்துணையென்னும்படியான, தோழிமாரும் - தோழிமாரும், எம்மில் முன் - (அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற) எனக்குமுன்னே, ("இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை" என்று), அவனுக்கு - அவன்பொருட்டு, மாய்வர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள்; (இவ்வளவில்), அவனுடை அருள் - ரக்ஷகமான அவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்—, போது-அவஸ்தை, அரிது-அரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), யாமுடை—, ஆர் உயிர்- (கேவல க்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கமான) நம்முடைய ஆத்மாவை, காக்கும் ஆறு-ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களை விட்டு அந்யதாவாய் அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதமும் அரிதானால் தரிக்க விரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாமுடை இத்யாதி]-"என்னது" என்னவமையுமாகாதே துணையாகாதொழிய. "என்னுடையவன்" என்னும்படி கைபுகுந்தவன் துணையாகாவிட்டால் நெஞ்சும் துணையாகாதொழியவேணுமோ? [ஆபுகுமித்யாதி] - ஒரு துணைபற்றிருக்கிறவளவிலே பசுக்கள் புகுரும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. "எனக்குத் துணையில்லை" என்று அறிந்தால் மாலைக்குப் பிற்காலிக்கவேண்டாவோ? ஆஶ்வாஸகரமான பகல் போய், பிரிந்தார் வெருவும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வபாவஹேதும் பிறந்திருக்கிறாப்போலே ம்ருதுஸ்வபாவனானவன் நெஞ்சும் கல்லாய்த்து. "நெஞ்சும் துணையன்று, மாலையும் வந்தது" என்னுமிடம் அவன் நெஞ்சிற்படுகிறதில்லை. கல்லைப்பெண்ணாக்கும் நெஞ்சையுடையவன் நெஞ்சு கல்லானால் நெகிழ்க்க

வல்லாருண்டோ? என்னெஞ்சுவலித்தல் அவன்னெஞ்சுபோக லாகப் பெற்றிலோம். [அவ னுடை இத்யாதி] அவனுடைய அழகிய குழலோசை ஸ்ருதமாய் சாகின்றது. "அவன் நெஞ்சுகல்" என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. குழலோசை "பாரதந்த்ரனையாலே பசு மேய்க்க வேண்டிற்று" என்றும், "ஆற்றமை தன்னது" என்றும் தாழ்ந்தசொற்களை வைத்து ஊதுகிற குழலோசை, "அவன்னெஞ்சு கற்கடாய்" என்னுகின்றது. [யாமுடைத் துணையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையாகாதவளவிலும் உதவக்கடவ தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே, "இவளுக்கு அவன் வல்லனைகவேணும்" என்று நோவுபடாநின்றார்கள். [துணைபென்னும்] - மாப்பழ வண்ணரிபோலேயிறே ஸங்கள் தோழிமாரானபடி. "ஸுகதுக்கஸமவேதநா" என்று இருக்குமவர்களாகையாலே இவளாற்றாமைபொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இச்சேர்த்திவையிறே தங்களுக்கு உத்தேஸ்யமாக நினைத்திருப்பது. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்பந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென] - இத்தனிமையில் ஆத்ம தாரணம்பண்ணும் விரகென்? இதற் உயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடைய அருள் பெறும்போதரிதே] - அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுமாக அரிதாய்த்து; அதுபெறில் நம் முயிர் தன்னையும் நோக்கவுமாமிறே.

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வபாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதம் அரிதானால் தரிக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாம் இத்யாதி] - "என்னது" என்றபிமாநிக்கவமையுமாகாதே துணையன்றிக்கே யொழிகைக்கு. பகக்களும் வந்துபதா ஸந்த்யையுமாகாநின்றது; நெஞ்சு துணையன்றிக்கே யொழிந்தால் ஓரடி தாழ்த்துவரவேண்டாவோ இம்மாலைக்கு. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறது இது அவன்நெஞ்சிற் படுகிறதில்லை; பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வபாவவைஷம் பிறக்கிறப்போலே, †(ம்ருதுஸ்வபாவனானவன் நெஞ்சு கல்லாய்த்து.) நெஞ்சிலும் அண்ணியவன் நெஞ்சு நெகிழவேண்டாவோ? ஒருகல்லைப்பெண்ணாக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அத்தை நெகிழ்க்கவல்லாரில்லையிறே! [அவன் இத்யாதி] - அவனுடைய இனிய குழலோசை, "அவன்நெஞ்சு கல்" என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. "நான் பகலெல்லாம் பிரிந்தேன், வரத்தாழ்த்தேன்; குற்றேன், பாரதந்த்ர

அஞ்சாம்பாட்டு.—யாமுடை இத்யாதி - "நெஞ்சம் துணையன்று, குன்றன்னமைக்கல், நீங்குழலிரும், துணையென்னும் தோழிமாரும் - மாய்வர்" என்றதைப்பற்ற - ஸகலபதார்த்தங்களும் இத்யாதி. "அவனுடையருள் பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென" என்றத்தைப்பற்ற - அவ்வளவிலும் இத்யாதி.

"யாமுடையாயன், யாமுடைத்தோழிமார்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து யாமுடை நெஞ்சம்" என்றதுக்கு பாவம் - என்னதுஎன்று இத்யாதி. நீ துணைக்கிறமென்? அதுக்குத் தன காலத்திலே வரவேண்டாவோ? என்ன - நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே இத்யாதி. ஆக்ன்று - ஆகாநின்றது; வாராநின்றதென்றபடி. கிழிரண்டுபதங்களையும் கடாக்ஷித்து "கல்லாலோ" என்றதுக்கு பாவம். நெஞ்சு துணையன்றிக்கே இத்யாதி. இத்தால் ஸலக்ஷம் - பதார்த்தங்கள் இத்யாதிவைகபத்யம். அது நெகிழாவிட்டாலும் நெகிழ்த்திக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன - ஒருகல்லை இத்யாதி; இது "ஆலோ" என்றதின் பாவம். அவன்நெஞ்சு கல்லானால் கைவாங்கவொண்ணாதோ வென்ன - அவனுடைய இத்யாதி; இது "இம்" என்ற இனிமைக்கு பாவம். கைவாங்கவொட்டாமையைக் காட்டுகிறார் - நான் பகலெல்லாம் இத்யாதி. ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன். இப்புடைக

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

ணுய்க்கேட்டேன்'' என்கிற புடைகளிலே சிலபாசுரங்களை வைத்திறே குழலூதுவது. "அது கல்லென்று கைவாங்காதேகிடாய், நீர்கிடாய்'' என்னுநின்றது; இப்பாசுரங்களாலே அவனுடைய இனியகுழலோசையானது ஈராநின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சும் துணையன்றிக்கே அவனும் உதவாதபோது, துணையான தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே "இவளுக்கு அவன்வேணும்'' என்று நோவுபடாநின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழவுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள்தோழிமாரானபடி. "ஏகம் து:க²ம் ஸுக²ஞ்சநௌ'' (ஏகம்து:கம்ஸுகஞ்சநௌ) என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவள்ஆற்றாமை பொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்பந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்மதாரணம்பண்ணும் ,விரகென் ? பிறருயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடையருள் பெறும்போதரிதே] - அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுகை அரிதாய்த்து. அதுபெறில் நம்முயிர் தன்னையும் நோக்கலாமிறே. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

அவனுடையருள்பெறும்போதரிதால்அவ்வருளல்லனஅருளுமல்ல, அவனருள்பெறுமளவாவிநில்லாதுஅடுபகல்மாலையும்நெஞ்சுங்காணேன், சிவனொடுபிரமன்வண்திருமடந்தைசேர்திருவாகம் எம்மாவியீரும், † எவமினிப்புகுமிடம்? எவம்செய்கேனோ ? ஆருக்கேன் சொல்லுகேன் ? அன்னைமீர்காள்.

ஆ.—(அவனுடையருள்.) – அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுகிறிலேன், அவனுடையகடாக்ஷமல்லது மற்றொரு கடாக்ஷமில்லை; அவனுடையகடாக்ஷம் பெறுமளவும் இவ்வாத்மா தரித்திருக்கிறதில்லை; பகலடுமாலை வந்தது; துணையான அவனுடைய ஸௌசீல்யகுணம் என்னை ஈராநின்றது; இனி, நான் எங்கேபுகுவேன்? என்செய்கேன்? ஆருக்குச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள் ! என்றலற்றுகிறாள்.

ளிலே - இந்த ப்ரகாரங்களிலே. நீர்கிடாய் - ஜலப்ராயங்கிடாய்; மனமென்றபடி. "ஈரும்'' என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்பாசுரங்களாலே இத்யாதி. "தோழிமாரும்'' என்ற சப்தத்துக்கு பாவம் - நெஞ்சும் இத்யாதி. "என்னும்'' என்றதுக்கு பாவம் - மாம்பழவுண்ணி இத்யாதி. "துணையென்னும்'' என்றது துணையென்று சொல்லப்படுகிறமாத்ர மென்றபடி. மாம்பழ வுண்ணிபோலேயென்றது-மாம்பழத்தின் றஸமும் அறியாதவற்றை மாம்பழவுண்ணியென்று சொல்லுமாபோலேயென்றபடி. அவர்கள்தான் துணையாகாமல் போவானென் ? என்ன-ஏகம்து:கம் இத்யாதி. பூர்வமேவ விதிதம். "அவனுக்குமாய்வர்'' என்றுமூலமிருக்க, "எனக்கு - அவன் வேணும்'' என்று பொருள்சொல்லுவானென்னென்ன-இவர்களுக்கு இத்யாதி. "அவனுக்குமாய்வர்-''-எனக்கு அவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை என்று அவன்பொருட்டு நோவுபடாநிற்பரென்று பாவார்த்தம். 'மாய்கை-நோவுபடுகை. "யாமுடை'' என்றதுக்கு பாவம் - பிறருயிராகில் இத்யாதி. பெற்றாலோவென்ன - அதுபெறில் இத்யாதி. 'யாமுடைநெஞ்சமும்' என்று தொடங்கி 'அவனுக்குமாய்வர் ; அவனுடையருள்பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென் ?' இத்யந்வய:. (ரு)

---

† 'எவன்' என்றும் வழங்கும்.

ஒ.— ஆறும்பாட்டில், அப்ரபையான பெரியபிராட்டியாரோடே அப்ரபாரான நித்யஸூரிகளோடே வாசியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஸுலபனானவனுடைய ஸௌசீல்யம் என்னுத்மாவை ஈராநின்றதென்கிறாள்.

[அவனொன்று தொடக்கி] - அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகைக்கு அரிதா யிராநின்றது; அவனுடைய ப்ரஸாதம் போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸார்வபௌமர்கள் யாரகமாகப்பட்டார்; அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகைக்குச் செல்ல ப்ராணன் தரிக்கிற தில்லை. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சங்காணேன்] - "மேல்வருகிற ஸம்பத்தை பார்ப்பனைகளைப் பார்க்க ஸாவகாசம்" என்னலாவதும் செய்து பகலுக்கு ஸாதகமான ஸந்த்யையையும் எல்லாக்காலத்திலும் தரிக்கைக்குத் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்; பகலையடுகிற ஸந்த்யையையும் வந்தது நெஞ்சுகாண்கிறிலேன் என்று. [அவனென்று தொடக்கி மேலுக்கு] - அன்னைமீர்காள்! புகுமிடம் எது? எத்தைச்செய்வேன்? ஆருக்கு எத்தைச் சொல்லுவேன்?

ப.— அநந்தரம், துர்மாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளோடே நித்யாநபாயிநியான லக்ஷ்மியோடே வாசியற லஹித்துவாழும்படியான படியை யுடையவனுடைய ஸௌசீல்ய ப்ரகாஸகமான வடிவானது என்னுத்மாவை ஈராநின்றது என்கிறாள்.

அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தை, பெறும் — போது - அவஸ்த்தை; அரிது - அரிதாயிராநின்றது; அவன் அருள் அல்லால் - அவன் ப்ரஸாதம் ஒழிய மற்றுமுண்டான ஆழ்வார்களேனுக்கானவை, அருளும் அல்ல - உபகார ரூபமுமல்ல; அவன் அருள் - அவனுடைய உபகாரம், பெறும் அளவு - பெறுமளவும் (ஆறி யிருக்கும்படி), ஆவி - ப்ராணன், நில்லாது - தரிக்கிறதில்லை; (பகலும்இராவும்பண்ணிப் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி), மாலையும் - ஸந்த்யாவேளையும், அடுபகல் - நசிப் பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதையும் உடைத்தாயிராநின்றது; நெஞ்சம் - (தனிமைக்கு உதவக் கடவதான) நெஞ்சையும், காணேன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனொடு - (ஈச்வராபிமாநி யான) ருத்ரனோடு, பிரமன் - (அவனுக்கும் உத்பாதகனான பெருமையையுடைய) ப்ரஹ்மா வோடு, வண் - ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தையுடையான, திரு - ஸ்ரீ திருமகளுக்குப்பத்நியான(?), மடந்தை - கன்னிகைப் பருவத்தையுடையாளான லக்ஷ்மியோடேவாசியற, சேர் - அணையும்படியாகப் பற் றும்படியான, திரு - விலக்ஷணத்தையுடைத்தான, ஆகம் - திருமேனியானது, (ஸ்ம்ருதி விஷயமாகக்கொண்டு), எம் ஆவி - என்னுத்மாவை, ஈரும் - ஈராநின்றது; இனி - ஸர்வ பாதிரமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புகும் இடம் - ஒதுங்குமிடம், எவம் - எது வாயிருக்கிறது? எவம் செய்கேனோ - (தடுப்பதற்கு நிரைபோக்ஷமான் வ்யாபாரம்) என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்? அன்னைமீர்காள் - (எனக்கேற்கிற ஹிதத்தைப்பாமல் நியமிக்கிற) அன்னைமீர்காள்! ஆருக்கு - (இதுக்குப் பரிவில்லாத உங்களில்) ஆருக்கு, என்சொல்லுகேன் - (உங்களுக்கு அப்ரகாசமான இத்தை) என்னபாசுரமிட்டுச்சொல்லு வேன்? 'அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சம்' என்று பாடமானபோது, மாலைக்காலத்துக்கு என்னெஞ்சையும் உதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுளர்.

இ.— ஆறும்பாட்டில், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடே அப்ரபாராரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய ஸௌசீல்யம் என்னுத் மாவை ஈராநின்றது என்கிறாள்.

[அவனுடையித்யாதி] - அவனுடைய ப்ரஸாதம்பெறுகை அரிதாகாநின்றது; கொள்வார் தேட்டமான அருள் நமக்குத்தேட்டமாவதே! ஸர்வஸாதாரணமான ஜலம் அதொழியச்செல்லாத ஸத்த்வங்களுக்கு அரிதாமாபோலே. அவனருள் கிடைக்குமளவும் பந்துக்களுடைய இன்சொல்லாலே தரித்தாலோவென்ன ?—[அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல] - தாபார்த்தர் அக்நியைக்கொண்டு விடாய்தீருமாபோலே தாய்மாருடைய ஹிதவசநத்தாலே தரிக்கவோ? விடாய்தீராதவளவல்ல: விடாயை விளைப்பதும்செய்யும். அவனருள் தப்பாதபின்பு கிட்டுந்தனையும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில் ?—[அவனருள் பெறுமளவாவிநில்லாது]-அவன்ப்ரஸாதம் கிட்டுமளவும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சும் காணேன்] - ஆச்வாஸஹேதுவான பகலையும் முடித்துக் கொண்டு மாலையுமாகாநின்றது, ஸர்வகாலத்துக்கும் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல் ; மாலையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல். மேல்வருகிற வ்யஸந பரம்பரைகளைப்பற்ற மாலைதான் ஸுவகரம் என்னலாம்படியிருந்த தென்கை. [சிவனொடு இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் ஶீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. அந்யபரர்க்கு எளிதான வுடம்புகிடீர் எனக்குஅரிதாய்த்து! [எவம் இனிப்புகுமிடம்]- ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்தால் இனி எங்கேபுக்கு தரிப்பது ? "அவன்உடம்பு கிட்டிற்றில்லை" என்று, ஹிதம் சொல்லுகிற உங்கள் உடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ ? ஆனுல் லோகயாத்ரையைப்பற்றி தரித்தாலோவென்ன ? [எவம் செய்கேனே] - அவ்வளவில் தரிக்கலாம் விஷயமன்றே. தோழிமாரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைபோலே சொல்லும் வார்த்தைக்கு அதிகாரிகள் யார்? வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணும் தோழிமார் எனக்குமுன்னே அழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்]- கேட்பாரைப்பெற்றுல் சொல்லுகைக்குப் பாசுரந்தான் உண்டோ? [அன்னைமீர்காள்] - தோழிமார் அழிந்தார்கள்: நாட்டார் அந்யபரர்: சேஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள். உங்களுக்குச் சொல்லவோ ?

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு.நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்குமவனுடைய ஸௌஶீல்யம் என்ஆத்மாவை யீராநின்றதென்கிருள்.

[அவனுடையித்யாதி] - கோள்வார் தேட்டமாயிறே அவனுடைய அருள்இருப்பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில்சேர்ந்து குளிர்ந்ததண்ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேயிறே எனக்கரிதானபடி. அவனருள்கிடைக்குமளவும் பந்துக்களுடைய இன்சோல்லைக்கோண்டாகிலும் தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லனவருளுமல்ல] - "பல்லாரருளும்

ஆறும்பாட்டு.—அவனுடை இத்யாதி. "சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர்திருவாக மெம்மாவியீரும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யாநபாயிநி இத்யாதி.

"அவனுடையருள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கோள்வார் இத்யாதி. "உதாரா:" என்னுமவனிறே; 'அர்த்திகல்பக இறே'என்று ப்ரமாணங்கள் ப்ரஸாதிப்பர். இத்தால் பாவம்-தண்ணீர் இத்யாதி.அவனுடைய அருளைப் பெறும்போது அரிதாயிராநின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். "பந்துக்களருள் அருளல்ல" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-பல்லார் இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. "முதலாவார்மூவர்" இத்யாதி, பாட்டடி. "அருளும்" என்ற சப்தார்த்தம் -

பழுது - நல்லானருளல்லால்.'' விடாய்த்தவனுக்கு அக்நிகணங்களைக்கொண்டு விடாயைப் பரிஹரித்தாற்போலேயிறே. பரிஹரிக்கவேண்டுவதையேயல்ல, ஸாதகமாவதும் செய்யும். அவ்வருள் தப்பாதபின்பு பேறுமளவும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில்-[அவனருள் பேறுமளவாவிகில்லாது]-அவன் ப்ரஸாதம் கிட்டுந்தனையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியைஸஹிப்பதோரு ப்ராணனைப் பெற்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்தே. [அடுபகல் மாலையும்நெஞ்சுங்காணேன்] - பகலை முடித்துக்கொண்டுவந்த ஸந்த்யையும் தோற்றுகின்றது; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன். மாலையுங்காண்கிறிலேன்; நெஞ்சையுங் காண்கிறிலேனென்னுதல். அதாவது - மேல்வருகிற காலத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பார்த்தவாறே, பழைய ஸந்த்யைதான் தேட்டமானபடி. வழிபோகாநிற்க ஓங்கோமூறைப்பிறந்தால் "கையிற் பொருளைக்கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, வல்லடிக்காரரையாகிலும் கிடையாதோ?" என்னுமாபோலே, (ஆஶ்வாஸகரரான பெரியவுடையாரையும் முடித்துக்கொண்டு போந்து) - ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிதொடக்கமான ராக்ஷஸிகள்கையில் காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் போநின்றாற்போலே, ஆஶ்வாஸகரமான பகலை முடித்துக்கொண்டுவந்த ஸந்த்யை தேட்டமாம் படியாய்வந்து விழுந்தது. [சிவனொடு பிரமன் இத்யாதி] - பிரமனோடு அந்யரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கப் பிராப்ய ஸ்வாதமாய் சித்தமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. காபாலிகந்தர்க்கு எளிதானதுபோல் எனக்கு அரிதாய்த்து! குறைப் பறம்பே போயாகிலும் தரித்தாலோவென்னில்[எவரிவிப் பதமிடம்] - ஸர்வஸாராமான வுடம்பை யிழந்து இனியெங்கேபுக்கு தரிப்பது? "அவனுடம்பு கிட்டிற்றிலை" என்று, ஹிதஞ் சொல்லுகிற உங்களுடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? †(தோழிமாரோடே) ஸ்ஹத்தகீர்த்தநம் பண்ணிதரித்தாலோவென்னில் [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைசொல்லுமா போலே, சொல்லுவார்வார்த்தைக்கு அதிகாரிகளார்? கீர்த்தகீர்த்தநம் பண்ணும் தோழிமார்

விடாய்த்தவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "நல்லானருளல்ல" - அக்நிகுணமொழிய மற்றுமுண்டான அருள் அருளன்று என்று பாவம். இத்தால் [illegible] - க்ரம ப்ராப்தி இத்யாதி. எம்பெருமானுக்கு [illegible] - பகலை இத்யாதி. இத்தப [illegible] "மாலையுமத்து தோற்றுகின்றது" என்று [illegible] தீக்கு [illegible] ளிச்செய்கிறார்-மாலையும் காண்கிறிலேன் இத்யாதி. [illegible] னென்று தேடுவாருண்டோவென்ன - அதாவது மேல்வாரும் இத்யாதி. [illegible] தேட்டமானதுக்கு [illegible] - வழிபோகாநிற்க இத்யாதி. [illegible] கொண்டாகிலும். ஸ்மாரகமாய் - [illegible]. இத்யாதி [illegible] - காபாலி இத்யாதி. காபாலி - ருத்ரன். கர்த்தநம் - [illegible] ப்ராப்யமானவைச்சொல்லுகிறது. [illegible] ஸீலாம்பத்தையுடைய திருமேனி [illegible] "[illegible]" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து ஸர்வஸாரமாம் இத்யாதி. [illegible] அவனுடம்பு இத்யாதி. ஹிதஞ் சொல்லுகிற வுங்கள் என்றது - "[illegible]" என்றதைப்பற்ற. [illegible] யைப்பற்றித் தரித்தாலோவென்ன - [illegible] இது திருப்பதாலாயிரத்தில் வாக்யம்; [illegible] "[illegible]"- திருமேனிபுதவாதபின்ப, [illegible]; எவஞ்சேர்கேன் - [illegible] தாத்தம். வடுகர்க்குத் தமிழர்வார்த்தை சொல்லுமாபோலே என்றது-[illegible] வாகவர்த்தம் பண்ணுவார்களென்றபடி. அதிகாரிகளல்லாதபடியைக் காட்டுகிறார் - கீர்த்தகீர்த்தநம் இத்யாதி. பிராட்டி பன்னிரண்டாண்டு கலந்த கலவியைத் திருவடிக்குச்சொல்லி தரித்தாற்போலே

† குண்டலிதம் அரும்பதத்திற்காணவில்லை.

எனக்குமுன்னேயழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால்தான் சொல்லுகைக்குப் பாசுரமுண்டோ? [அன்னைமீர்காள்]-தோழிமார்அழிந்தார்கள், நாட்டாரநயபரர்; மேஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச் சொல்லவோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே நித்யஸூரிகளுக்குச்சொல்லவோ? "ஸம்ஸ்லேஷத்தை"-என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொல்லவோ? விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சொல்லவோ? அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து. "துரும்புநறுக்கலாகாது" என்றிருக்கிற செங்கோடுகூட்டைகளுக்குச் சொல்லவோ? ஆருக்கு எத்தைச்சொல்ல? சொல்லப் பாசுரமில்லை; கேட்கைக்கு அதிகாரிகளுமில்லை. (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆருக்கென்சொல்லுகேனன்னைமீர்காள்!ஆருயிரளவன்று இக்கூர் தண்வாடை, காரேற்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்த அத்தனி நெஞ்சம் அவன்கணஃதே, சீருற்றவகிற்புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பசுஞ் சாந்தணைந்து,போருற்றவாடை தண்மல்லிகைப்பூப்புதுமணமுகந்து கொண்டெறியுமாலோ!

ஆ.—(ஆருக்கென்சொல்லுகேன்.) - அவன் அழகுக்கும் செயல்களுக்குந் தோற்று எனக்குத் துணையானநெஞ்சம் அவன்பின்னேபோய்த்து: என்னுருயிரளவன்று இவ்வாடை வாடுக்கிறபடி; அதெங்ஙனே என்னில்? சீருற்ற அகிற்புகை, யாழ்நரம்பு பஞ்சமம் தண்பசுஞ்சாந்துஅணைந்து,இப்படிபோர்க்கோலங்கொண்டு!போருற்றவாடை, காலாக்நிஜ்வாலைபோலேயிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண் டெறியாநின்றது; ஆருக்கென்செல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்!' என்று நிரவயிக வ்யஸநத்தோடே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன பதார்த்தங்களெல்லாம் திரளவந்து கண்பாராதே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஆருயிர் என்றுதொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவல்ல. மேகம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் நமக்கு ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய அநுஸந்தித்தாரை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவல்ல சேஷ்டிதாதிகளாலே அபஹ்ருதமான ஒப்பில்லாத என்னுடைய நெஞ்சானது அவன் பக்கலதே. [சீருற்ற அகிற்புகையென்று மேலுக்கு] - அறநல்ல அகிற்புகை யாழோசை பஞ்சமமாகிறபண் பசுஞ்சாந்து இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு பொருகையிலே

தரித்தாலோவென்ன; அப்படி தரிக்கத்தக்கதொன்றில்லையென்கிறாள் -கேட்பாரை இத்யாதி. "எவமினிப்புகுமிடம், ஆருக்கு" என்கிற பதங்களில் அர்த்தங்களை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, "அன்னைமீர்காள்" என்றதுக்கர்த்தம் - தோழிமார் இத்யாதி. "திருமடந்தை, சிவனொடுபிரமன், எவம் செய்கேன், அன்னைமீர்காள்" என்ற நாலு பதங்களையும் கடாக்ஷித்து "ஆருக்கு" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - மீனுக்கு இத்யாதி. செங்கோடுகூட்டைகள் - க்ருஹீதக்ராஹிகள். செவ்வையாகக் கொடுக்கிற, குட்டை - நாழியென்ற பதார்த்தம். ஷலிதம் - சொல்ல இத்யாதி. (௬)

சமைத்தவாடை ப்ராமஹாமான மல்லிகைப்பூவினுடைய பரிமளத்தை முகர்ந்து கொண்டு எறியாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உபகாரசீலமான மேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே நெஞ்சாய்த்து: வாடையினுடைய ஸஞ்சாரமும் இவ்வாத்மாவினாலன்று என்கிறாள்.

காரொக்கும்மேனி - (வரையாமல் உபகரிக்கும்) காளமேகம்போன்ற நிறத்தையுடையனாய், நங்கண்ணன்கள்வம் - நமக்கு ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு உபகரிக்கக் க்ருஷ்ணன் க்ருத்ரிமவ்யபாதையாலே, கவர்ந்த - அபஹரிக்கப்பட்டு, அத்தனிநெஞ்சம் - நம்மைவிட்டுத் தனியேபோன நெஞ்சானது, அவன்கண்ணதே - அவனிடத்திலே போய்த்து; (இத்தனிமையிலே இவளை நலிபவாய்நின்று நின்றது), சீர் - பரிமளம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தான, அகிற்புகை - அகிற்புகையையும், யாழ்நரம்பு - யாழின்நரம்பொலியையும், பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிற பண்ணையும், தண் பசுஞ்சாந்து - குளிர்ந்தாயின அங்கராகத்தையும், அணைந்து - உடம்பிலணைந்துகொண்டு. (இக்கலநாஸரிவையமுக்தியில் ஸ்வயம் ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு நலிகைக்கு), போருற்ற - யுத்தோத்யுக்தமான, வாடை - வாடையானது, தண் - குளிர்த்த, மல்லிகைப்பூ - மல்லிகைப்பூவினுடைய, புதுமணம் - செவ்வியான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு -, எறியும் - வீசாநின்றது; இக்கூர் - இப்படி பரிகரஸமக்ரியோடே செறிந்த, தண் - குளிர்த்த, வாடை - வாடையானது, ஆருயிர் அளவன்று - என்னுடைய ப்ராணனளவன்று; அன்னைமீர்காள் - (இவ்வளவிலும் அநுமதம் சொல்லும்படியான) அன்னைமீர்காள்! (இவளம் வேத்யமான ஆகாரத்தை), ஆருக்கு என்சொல்லுகேன் - ஆருக்கு ஏதென்று சொல்லுவேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மேற்சொன்ன வ்யாபகமங்களைக் கண்டுவைத்துக் கண்பாராதே நலியாநின்றனகென்கிறாள்.

[ஆருக்கு இத்யாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய் வ்யாபாரங்களை ஹேதுவாகக்கொண்டு அவற்றைத் தேடக்கிறிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? 'நெஞ்சு தந்தாமதனதோ? அநுகூலத்தால் நிறையப்பட்ட வோ' என்ன, உங்களுக்குச் சொல்லுவோம் :—[ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்தண்வாடை] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்த்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவன்று. வ்யாபகங்களும் மிகைத்தாலும் நெஞ்சுஉண்டாகில் தரிக்கலாமிறே; அது மீளாதவிடத்திலே பக்கது. [காரொக்கும் இத்யாதி] - மேலம்போலே ப்ராமஹாமான நிறத்தாலே அகப்படுத்தி நமக்கு வல்லபனான க்ருஷ்ணனுடைய கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்லேஷதசையிற் சொன்ன தாழ்வுகளும் செயல்களும் : அவற்றாலே அபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீருற்ற இத்யாதி] - ப்ரதாநமான வாடையை ஒழியவே வ்யாபாரங்கள் அது மஹாமிகயா மேல்விழுந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சீருறுகையாவது - அழகு மிக்கிருக்கை; அதாகிறது - பரிமளிதமாய் க்ராணேந்த்ரியத்தை நலியுமளவன்றிக்கே கண்ணையும் நலியும்படியான ஸௌரபமான அகிற்புகை, யாழ்நரம்பு, பண்பட்டிருக்குள்ள யாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து]-ஆறிக்குளிர்ந்து செவ்வி அழியாதசாந்து. [அணைந்து]-இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை]-"கூடின பரிகரங்கள் பக்கனாய்" என்னும்படி தனிவீரஞ்செய்கிற வாடை. பொருகையிலே சமைத்தவாடையானது.

[தண்மல்லிகை இத்யாதி] - ஶ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்வியான பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வாம்படி குறைவற்றிருக்கிறபடி. [எறியுமாலோ] - இவளுடைய விரஹாக்நி தன்மேல் தட்டாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது. ஆருயிர் அளவன்றிக்கூர் தண்வாடை என்றந்வயம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண் பாராதே நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

[ஆருக்கென்செல்லுகேனித்யாதி] - நெஞ்சும் உங்களதாய், ஶாயக பதார்த்தங்களை "போக்யவஸ்துக்கள்" என்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? இத்தைச் சொன்னவாறே, "என்! நெஞ்சும் தந்தாமதாய், தந்தாமுக்கென்ன அநுகூலபதார்த்தங்களும் தேடக்கடவதன்றோ?" என்பர்களிறே தங்கள்வாஸனையாலே; உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்: — [ஆருயிரளவன்றிக்கூர்தண்வாடை] - மிகைத்துக்குளிர்ந்து வருகிறவாடையானது நம்முடையஆத்மாவினளவிற்போமதல்ல. ஶாயகபதார்த்தம்உறைத்தாலும் தரித்திருக்கலாமிறே, நமக்கென்ன ஒருநெஞ்சுபெற்றோமாகில்; "என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார்" என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே. [கார்இத்யாதி] - மேகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யநந்யார்ஹமாக்கி நமக்கு ஸவ்யனான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஶ்லேஷதஶையில் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; "பேச்சும்செய்கையும்" என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே யபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானதுஅவன்பக்கலது. [சீர்இத்யாதி] - "இங்குள்ளது கேவலஶரீரமேயிறே" என்றறிகிறனவில்லை அவை. வாடைதானே ப்ரதாநமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாநமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, "ஸைஷைவாஶம்ஸதேலங்க்ருதா" (எஷைவாஶம்ஸதேலங்காம்) என்கிறபடியே அஹ

ஏழாம்பாட்டு.—ஆநக்த இத்யாதி. "சீருற்றவகிற்புகை" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆவன - பஞ்சமம், சாந்தம், வாடை முதலானவை.

"நெஞ்சமவன்கணஃதே, சீருற்றவகில்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து, தத் ப்ரதிகோடித்வேந ஹாவம் - நெஞ்சும்உங்களதாய்† இத்யாதி. உங்களுக்குச் சொல்லவோ வென்றது - இப்படி நினைத்திருக்கிற உங்களுக்கு என்அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. "ஆருயிரளவன்று" இத்யாதிகளுக்கு அவதாரிகை - இத்தைச்சொன்னவாறே இத்யாதி. ஆருயிர் - ஆத்மா. கூர்மை - மிகுதி. "காரொக்குமேனி" என்றுதொடங்கி "நெஞ்சமவன் கணஃதே, சீருற்றவகில்" இத்யாதி என்னுமளவும் அவதாரிகை - ஶா்யகபதார்த்தம் இத்யாதி. உக்திசேஷ்டிதங்கள் ஆகர்ஷகமாயிருக்குமோவென்ன - பேச்சும் செய்கையும் இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. அவற்றாலே - பேச்சுமுதலானவற்றாலே. அவன்கணஃது - அவன்பக்கலது. எல்லாமொத்தக்கூடி பாதிக்கைக்கு இங்கே யொருபசையுண்டோவென்ன - இங்குள்ளது இத்யாதி. கேவலசரீரமேயிறே யென்றது - நெஞ்சமவன்பக்கல தென்கையாலே. அவையென்றது - அகிற்புகை தொடக்கமானவை. "சாந்தினேந்து போருற்றவாடை" என்கையாலே - வாடைக்கு ப்ராதாந்ய மென்கிறாரென்னுதல், "கூர்தண்வாடை" என்றத்தோடே புநருக்தமன்றோ என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாராதல் - வாடைதானே இத்யாதி. "அகிற்புகை, யாழ், சாந்து" என்றதே, "சீருற்ற" இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு ஹாவம் - ஏஷைவ இத்யாதி. "ஸுநேத்ராவேஷ்ணஸம்ஸ்ஹாஸிகாக்ஷித்ய । ஸைஷைவாஶம்ஸதேலங்க்ருதா நீவைநக்ஷ்"

† அஹமஹமிகையாய் என்று பாடாந்தரம்.

மஹாமிகையாமேல்விழாநின்றது [சிறுகுவிக்யாதி] - சிறுமைகையானது - ககுதுமிக்கிருக்கை. அதாவதென்னென்னில்,—பர்வதமேபோலக் கன்றுகுட்டைக்கு பருமையாகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. பண்டைப்பயம், பழ்ச்சமரிதுபடம். [தண்டஞ்சாந்து] - குளிர்ந்து வாஸிதமான த்ரவ்யங்களில் சேர்வியாதுசாந்து. [கலந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [பொருதுவாடை] - "கூடாமபரிகாங்கள் பங்களங்கள்" என்றபடி தனிவிரம்செய்கிற வாடையானது. போருகையிலே சமர்த்த வாடையானது. [தண் மல்லிகைப்பூ] - மிராமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்து கொண்டு. முகப்பார் தாழ்வேயாய்த்து; மணத்திற் குறையில்லை. [எறியுமாலோ] - இவள் விரஹாக்நி தன்னைக்கதுவாதபடி கடக்கநின்று விசாநின்றது; அம்பைக்காய்ச்சி எய்வாரைப்போலே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோபொங்கிளவாடைபுன்செக்கராலோ, அதுமணந்தகன்றநங்கண்ணன்கள்வங்கண்ணனிற்கொடிதினியதனிலும்பர், மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைவண்டசுஞ்சாந்தினிற்பஞ்சமம்வைத்துஅதுமணந்தின்னருளாய்ச்சியர்க்கேஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்நான்.

ஆ.—(புதுமண முகந்துகொண்டு.)—இப்படி பொங்கிளவாடை புதுமண முகந்துகொண்டெறியாநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே, புன்செக்கர்வந்து வியாபியாநின்றது; அதின்மேலே, சொல்லநிலமல்லாதபடி பதியாத்ரயாக என்னுடனே கலந்தகன்ற நங்கண்ணனுடைய அக்கள்வம் அவன்தன்னிலும் கொடிதாய் நின்று என்னை நலிகின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவையும் வண்டசுஞ்சாந்தும்வந்து வியாபியாநின்றன; அதின்மேலே, நம்மோடே அணைந்த குழலோசையும் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே சான்வருகைக்காக ஆய்ச்சியரான நமக்கேகேட்கும்படி பஞ்சமத்தைவைத்து ஊதும் அத்தீங்குழலோசையானது முன்னமே நின்று என்னை மாயாநின்றதென்கிறாள்.

தாழ்! பவேஷுவிம்ஹவிக்ராஜ:" இத்யாதி பக்ஷாண்டே. (பா. பா.) "ஜையை, ஜையவ" என்றுபலகாலும் சொல்லுகையாலே அஹங்காரம்யா என்றது. கம்பிதேதுடைப்பட்டயாழ்; யாழ்-வீணை. "யாழின்நரம்பொலி" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "பொருந்ரவாடை" என்றதால் ஸலிதம் - கூடிமபரிகாங்கள் இத்யாதி. பங்களங்கள் - பதங்கள். ஸப்தார்த்தம் - போருகையிலே இத்யாதி. "முகந்துகொண்டு" என்கையாலே - பரிமளத்தின் மிகுதிசொல்லுகிறது. இதுக்கு அவம் - முகப்பார் இத்யாதி. "எறியும்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இவள் விரஹாக்நி இத்யாதி. "முகந்துகொண்டெறியும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அம்பை இத்யாதி. 'காரொக்குமேனி' என்றுதொடங்கி, 'அவன்கணைசேர்த - இத்தனிமையில் நலியவோசென்று - கினைத்து, சிருற்றவகிலென்றுதொடங்கி, எறியாநின்றது : இக்கூர்தண்வாடை - ஆருயிரளவன்று : அன்னைமீர்காள் - ஆருக்கென்சொல்லுகேன்' இத்யர்த்தம். இக்கூர்தண்வாடை - இப்படி பரிகர ஸாமக்ரியையுடைய மிகைத்துக்குளிர்ந்த வாடையென்றபடி. (எ

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீழே தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலிவந்து மேல்விழுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமென்று தொடங்கி] - என்னை நலியநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது புதுமணத்தை முசந்துகொண்டு எறியாநின்றது; செவ்வானம் மறைகிற ஸந்த்யையுமாய்த்து; அப்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து விஶ்லேஷித்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதம் அவன் தனனிலுங்காட்டில் பாதகமாகாநின்றது; பின்னை அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகையென்று மேலுக்கு]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைய மல்லிகையினுடைய செறிந்தகோவை, அழகியபசுஞ்சாந்து இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே அப்படியேகலந்து பரிமாறுகைக்காக பஞ்சமமாகிற பண்ணிலேவைத்து ஊதுகிறகுழலுக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயித ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணி யகன்ற க்ருஷ்ணனுடைய க்ருத்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன; அதுக்குமேலே பாதகங்களும் அதிஶயியாநின்றனவென்கிறாள்.

பொங்கு - மேலெழுந்து, இள - இளகிப்பதித்த, வாடை - வாடையானது, புதுமணம் - அபிநவமான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு -, எறியும் - வீசாநின்றது; (ஸந்த்யையையும், கழிந்து), புன் - புல்லிய, செக்கர் - செக்கர்வானமாகாநின்றது; (இவ்வளவில்), அது - வாசாமகோசரமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, புணர்ந்து - ஸம்ஶ்லேஷித்து, அகன்ற-, நங்கண்ணன்-நமக்கு ஸ்வயனுகஸாவித்த க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்கள், (ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகக்கொண்டு நலியுமிடத்தில்), கண்ணனில் - அவன் தன்னிலும், கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது; இனி - இன்னமும், அதனில்உம்பர் - அதுக்குமேலே, மது - மதுவையும், மணம்-மணத்தையுமுடைத்தான, மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழியாத, கோவை - தொடையிலும், வண்பசுஞ்சாந்தினில் - விலக்ஷணமாய்க்குளிர்ந்த அங்கராகத்திலுங்காட்டில், பஞ்சமம்வைத்து - பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து, அதுமணந்து-பரிச்சேதிக்க அரிதாம்படியான தயாவிய ஸம்ஶ்லேஷத்தைப்பண்ணி, இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷயமான, ஆய்ச்சியர்க்கே -, ஊதும் - (ஸ்வஸம்வேத்யமாம்படி) ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சிபாலுண்டான இனிமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிற குழலோசைக்கே, நான்-, உய்யேன் - பிழைக்கமாட்டேன். "சாந்தினில்" என்றது-அஞ்சாம் வேற்றுமை: ஒப்பைச்சொல்லவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தனித்தனியும் திரளவும் பாதகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டு எறியுமாலோ பொங்கிளவாடை] - என்னைநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாடையானது மல்லிகையின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது. இவ்வாடைக்கு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணப்பண்ண நூறேபிராயமாய்ச் சொல்லுகிறபடி. [புன்செக்கராலோ] - செவ்வானமும் மறையாநிற்கிற ஸந்த்யையாய்த்து. ஸந்த்யைதான் பகலென்னும்படியிறே மேல்வருகிற மாலை. [அதுபுணர்ந்தகன்ற]-அப்படி ஸம்ஶ்லேஷித்துப்பிரிந்த.வாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்துபிரிந்தபடி. இப்படி அவகாஹித்த இவர் பாசுரமின்றிக்கே பாடாநிற்க, தூரஸ்தரான நாம் இதுக்கு என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது? "மோருள்ளதனையும் சோறேயோ?"

என்று எம்பெருமானர் அருளிச்செய்வர். [கன்னன்னான் [illegible]]- கலக்கிறபோது கடக்கு லீவர் [illegible] தங்காலத்திற் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிலுக்காட்டில் [illegible]. [illegible] கள் தோற்றப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக்காட்டில் அவன் [illegible]. [இனி யதனிலும்பர்] - பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவை] - மது வையும் மணத்தையு முடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தொடுத்த மாலை. [வண் பசுஞ்சாந்து]- அழகிய பசுஞ்சாந்து இவை [illegible]. [சாந்தினில்] - அதுக்குமேலே பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு இக்குழலோசை [illegible] தல்; இவற்றிலே பஞ்சமமாகிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை [illegible] நின்றது என்னுதல். [அது மணந்து] - அப்படியே கலந்து பரிமாறுகைக்காக [illegible] கிற குழலோசைக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன். அப்படி கலந்த இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே என்னவுமாம். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன்பக்கலுக்கு [illegible] இடைப்பெண்களுக்கே. [நீக்குழல்] - இனியகுழல். [illegible] மலனிறே. [உய்யேன் நான்] - [illegible] பிழைக்கமாட்டேன். குழலோசைதான் காத்துக்கிடக்கிறுளைத் தொடை [illegible], உறங்குகிற பெண்களையாய்த்தெழுப்புவது ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கீழ் [illegible] வ்யஸநங்களை ஒன் றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன வென்கிறள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோ போங்கிளவாடை] - செவ்விப்பரி மளத்தைமுகந்துகொண்டெறியாநின்றது, ஸ்த்ரீவதமென்றவாறே கிளர்ந்து [illegible] வாடையானது. [புன்செக்கராலோ] - செக்கர்வானமும்போய் மறையமளவாய்த்து; மேல் வருகிறகாலத்திலுடைய தண்மையைப் பார்த்தவாறே, பகலோபாதி ஸந்த்யையும் தேட்டமாய்வந்து விழுந்தது. [அதுமணந்து இத்யாதி] - வாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்தது. போகவிஷயமாகத் [illegible] ஸம்ஸ்லேஷவிஷய மாக வொன்றும் சொல்லிற்றிலனிறே, அவிஷயமாகவே வாக்குக்கு; "போகஸ்தோநகஸ்[illegible] ஸரமதஃ" (போகஸம்ஸ்லேஷத்வமாகத்) என்று போகவிஷயமாகவிறே சொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு—புதுமணம் இத்யாதி. "[illegible]" [illegible], "[illegible]" என்னுமாகெ [illegible] இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு [illegible] - [illegible]. [illegible] "[illegible] தினில் பஞ்சமம்வைத்து" என்றது.

ஆளவந்தார் [illegible] - செக்கர்வானமும் இத்யாதி. [illegible] வது - "செக்கர்" என்று - ஸந்த்யாராகமாய், "புன்மை" என்று - அல்பமாய், ஸந்த்யாராகம் மறைய மளவாய்த்தென்றும், ஸந்த்யையும் மறையுமளவாய்த்தென்றபடி. எம்பெருமானர் [illegible], புன்மை - தண்மையாய், க்ரூரமான செக்கராகாசத்தை [illegible]. [illegible] ஸந்த்யை போகிறது நல்லதன்றோவென்ன - மேல்வரக்கட இத்யாதி. தண்மை - க்ரௌர்யம். இன்னபடி கலந்தென்னுதே, "அது" என்றதுக்கு அபிப்ராயமாகத்து இத்யாதி. இப்படி வாக்குக்கு அவிஷய மோவென்ன - போகஸ் இத்யாதி "[illegible]" இத்யாதியாலே [illegible] சொல்லவில்லையோவென்ன - போகஸம்ஸ்லேஷத்வம் இத்யாதி. [illegible] - உபக்ரமப்ராகாங்கப் தாலே போகவிஷயமென்றபடி. "ஸரோகஷ்யெ [illegible]"

அப்படிகலந்தகன்ற நமக்குஹவ்யனனவனுடைய, கள்வம் - கலக்கிறபோதைத் தாழ்ந்த பேச்சுக்களும் பரிமாற்றங்களும். [கண்ணனிற்கொடிது] - கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தத்காலத்தில் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிற்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது. இச்செயல்களில் இன்னம் அவன்தானே நல்லன். [இனியதனிலும்பர்]-பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைஇத்யாதி]- மதுவையும் மணத்தையுமுடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தொடுத்தமாலை, அழகிய பசுஞ்சாந்து, இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே, பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்னுதல். [அதுமணந்து] - அப்படியே கலக்கைக்காக வென்னுதல், அப்படிகலந்த ஆய்ச்சியர்க்கென்னுதல். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன் ப்ரஸாதத்துக்குஇலக்கான இடைப்பெண்களுக்கே. [ஆய்ச்சியர்க்கேஊதும்] - அதாகிறது- காவல்காத்துக் கிடக்கிறவர்களைத் தொடைகுத்தியுறக்கி ஒருபருவத்திற் பெண்களை மயிரைப்பற்றியிழுக்குமாய்த்து இக்குழலோசை. இன்னார்க்குத்தொடுத்தஅம்பு என்னுமா போலே. அல்லாத வாயகபதார்த்தங்களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனேயாகிலும், இக்குழலோசைக்கு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அவையெல்லாம்ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாய்த்து நலிகிறபடி. (அ)

ஊ 1 ஸொநாவ்யாஹரணாஹ்ஷ்யஸ்ரோகஸ்ரோககர்ஶிமத:" இதி பாலகாண்டே (உ-சo). ஸப்தார்த்தம்-அப்படி இத்யாதி. கள்வமாகிறதென்னென்ன-கலக்கிறபோதை இத்யாதி. "நங்கண்ணன்கள்வம்" என்றத்தையுமநுவதித்துக்கொண்டு"கண்ணனில் கொடிது"என்றதுக்கர்த்தம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. இத்தால்ஹாவம் - இச்செயல்களில் இத்யாதி. இனி - பின்னையும், அதனிலும்பர் - அதுக்குமேலே. மந்தம் - செறிவு; நைபிட்யம். "கோவை" என்று - தொடையாய், மாலையென்றபடி. "மந்தக்கோவைசாந்து இவையும் நலியாநின்றன" என்றத்யாஹார்யம். "சாந்தினில்" என்று புநஸ்ச மேலும் கூட்டிக்கொண்டு, சாந்துக்குமேலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை பர்தகமாகாநின்றதென்னுதல்; சாந்தினில் - சாந்துக்குமேலே யென்றபடி.மந்தக்கோவை சாந்து இவற்றோடே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்று ஏகவாக்யமாதல். இப்போது, "சாந்தினில்" என்றது-சாந்திலேயென்றபடி. மணக்கைக்காக ஊதுமென்று-* ஊதுகிறதுக்கு விசேஷணமாதல்; மணந்து - மணக்கைககாக வென்றபடி. மணந்தவென்றது - * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாதல். † இப்போது "மணந்து" என்றது - மணந்தவென்றபடி. இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே - இனியவருளுக்கிலக்கான வாய்ச்சியர்க்கேயென்றபடி. "ஆய்ச்சியர்க்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - அதாகிறது இத்யாதி. "ஆய்ச்சியர்க்கு" என்ற சதுர்த்திக்கர்த்தம் - இன்னார்க்கு இத்யாதி. "நிங்குழற்கே" என்றவவதாரணார்த்தம் - அல்லாத இத்யாதி. அல்லாதவற்றைப்பற்ற இதுக்கேற்றமேதென்ன - அவையெல்லாம் இத்யாதி. "பஞ்சமம்வைத்து" என்றது - பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. 'போங்கிளவாடை - புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோ; புன்செக்க ராகாநின்றது; அது மணந்தகன்ற'என்று தொடங்கி, 'உய்யேன் நான்' இத்யர்வயம். (அ)

---

† இங்கே 'இப்போது மணந்த இன்னருள்' என்று பதவிஹாரம்' என்று இருக்கலாம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேனானதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத், தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள்கொண்டொன்றுநோக்கிப், பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்து பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை, யாதுமொன்றறிகிலமம்ம அம்ம மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான்.

ஆ—(ஊதுமத்தீங்குழற்கே.) - ஊதுகைக்கீடான குழலிசைக்கு உய்யமாட்டுகிறிலேன்; அதின்மேலே, அக்காலை நம்மை மறைத்து, தூதுசெய்யும் கண்களைக்கொண்டு பணி மொழிகளாலே வார்த்தையல்லாதபடி தூமொழியிசைகளைக்கொண்டு பேசுமவனாக நோக்கியும், பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்து நொந்தும், பாடுகைக்கீடாகக்கொண்டு நம் மோடு குரவை கோத்து, கேட்டார்நெஞ்சுகளெல்லாம் அழியும்படியாகப் பாட்டுக்களை நின்றாருகிறபடி ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதின்மேலே மாலையும் வந்தது, மாயன் வாரான் என்று அலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்களோடே இவன் திருக்குழலூதி அருளுகிறபோது நடுவேநடுவே தன்னுடைய முறைமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகின்றுகொண்டு பாடுகிறபாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறாள்.

[அதுமொழிந்தென்று தொடங்கி] - திருக்குழல் ஊதாநிற்க, நடுவேநடுவே, இடைப்பெண்களுடைய நோக்குக்களுக்கும் வடிவழகுக்கும் தோற்றுப் பேச நில்லாதபடியான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் குழலூதுகையிலே மிகவும் முயன்று வாயாலே வார்த்தைசொல்ல அவகாசமில்லாதபோது தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்களாலே வார்த்தைசொல்லியும் தன்திருமிடற்றில் அழகிய பேச்சோசைகளுடன இசைகளாலே அழகியகண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தியும் தன்மிடற்றில் ஓசை தன்செவிக்கினித்தாகையாலே தான் முற்றும் ஈடுபட்டு இடைப்பெண்களுடைய நெஞ்சில்லுடனே அறவறக்கும்படி பாடுகிறபாட்டை. அது மொழிந்தென்று- அது தவிர என்னவுமாம். [ஆதுமொன்று தொடங்கி] - ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுக்கு மேலே மிகவும் ஸாவதானமாய் ஸந்த்யையும் வந்தது. அவ்வளவிலும் கிருஷ்ணன் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைப் பிரிந்தார் வஞ்சிக்கும்படியான இடையாறும் மாத்தோற்றமுமுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸாபிப்ராயங்களான வீக்ஷணங்களையும் உக்திகளையும் உடையனாய்க்கொண்டு மநோஹரமான பாட்டைப் படைக்கும்படி ஊதுகிற குழலுக்கு நான் தரிக்கமாட்டேனென்கிறாள்.

இடையிடை - இடையிலே, அது - அவ்வவஸ்தைக்குத் தக்கபடி அவர்களிருப்புப்படியான தன் நைச்சபஸமிசகமான பாசுரங்களை, மொழிந்து - சொல்லி, ஊதும் - ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அந்த இனியகுழலோசைதனக்கே, நான் - நான், உய்யேன் -

தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் ; தன் - தனக்குத்தானே, செய் - செய்யப்பட்ட, கோலம் - கோலத்தையுடைத்தாய், (அந்த விஷயத்திலே முற்படச்சென்று), தூதுசெய் - தூத க்ருத்யத்தைப்பண்ணும், கண்கள்கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஒன்றுபேசி - ஸ்வாபிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி, தூமொழி-(தன்னுடைய தௌர்த்த்யதில்) பரிஹாஸத் தமான பாசுரங்களை யுடைத்தான, இசைகள்கொண்டு - இசைகளைக்கொண்டு, ஒன்று நோக்கி - ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைக் கடாக்ஷித்து, பேதுறுமுகம்செய்து - (இப்பாட்டின் இனிமையில் தனக்குஉண்டான) ஈடுபாடு தன் முகத்திலே தோன்றும்படியாய், நொந்து நொந்து-("இதுகேட்ட அபலைகளான பெண்கள் என்படுகிறாரோ?" என்று)மேன்மேலனநொந்து, பேதை - முக்தைகளான பெண்களுடைய, நெஞ்சறவு - நெஞ்சிலூடலால் வந்த விஸ்லேஷம், அற - மிகவும் அறும்படி, பாடும் பாட்டை - பாடுகிறபாட்டை, ஆதும்ஒன்று - ஏதேனுமொருப்ரகாரத்தாலும், அறிகிலம் - அளவிட்டறியமாட்டுகிறிலோம்; (இவ்வளவிலே), அம்மவம்ம - அம்மே அம்மே! மாலையும்வந்தது - ராத்ரி வந்தது; மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன், வாரான் - வருகிறிலன். 'அதுவொழிந்து' என்ற பாடத்துக்கு, குழலோசையு மொழியவென்று சொல்லுவர். தன்செய்கோலமென்று - தன் சிவந்தகோலமென்றுமாம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் குழலூதுகிற போது நடுவே தன்னுற்றாமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுநின்றுகொண்டு பாடும்பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறாள்.

[ஊதும் இத்யாதி] - "கீழிலவை மிகை" என்னும்படி குழலோசை வ்யாபகமாகிறபடி. [இடையிடை - அதுமொழிந்து] - குழல் ஊதும்போது "பிரிந்தேன் ஆற்றேன்" என்றாற்போலே நீசபாஷணங்களை வைத்தாய்த்துக் குழலூதுவது. அவற்றைத் தன்வாயாற் சொல்லவொண்ணாமையாலே 'அது' என்கிறாள். "அதுவொழிந்து" - தவிர்ந்தென்றுமாம். [தன்செய்கோலத் தூதுசெய்கண்கள்]-தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்த் தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச் சென்றுபிடியாநிற்கும் கண்கள் என்கை. "[illegible]" நம்பி மூத்தபிரான் செய்யுமத்தைச் செய்யாநிற்கும். [ஒன்றுபேசி] - கண்ணனது வாக்வ்ருத்தியை அபிகரித்தது. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடுகூடின இசைகளாலே கண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தி. இசையோடே கூடச்செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி [பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்து நொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி பணித்தாகையாலே, "நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்கள்?" என்று மிகவும் நொந்து; "வன்நெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால் அபலைகள் என்படுகிறார்களோ" என்று மிகவும் நோவுபட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும் பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சும் ஊடலையறமறந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. ஒருமிடற்றோசையிலே அழிகிறநெஞ்சு கொண்டிறே மறம்கொண்டாடுவது. [ஆதுமொன்று அறிகிலம்] - அது வ்யாபகமாகிறபடி எனக்கு ஒன்றும்தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம

மாலேயும் வந்தது] - மிகவும் [illegible] வந்தது. இனி இருந்து [illegible] க்கவேண்டாதபடி இது முடிந்தே விடும்போலேயிருக்கது. [மாயன் வாரான்] - தன்னைப்பிரிந்தார் ஜீவிக்கும்படி தானே [illegible] காண்கைக்கும் [illegible] ஹேதுவான் வருகிறிலன்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பண்டை [illegible] இவள் [illegible] லாதுகிறபோது நடுவே தன் [illegible] பண் [illegible] கொண்டு பாடும் பாட்டை [illegible] என்கிறாள்.

[௫துமத்தீங்குழற்கேட்பேன்யான்] - "[illegible]" என்னும்படி [illegible] லோசையே வாசகமானபடி. [இடையிடை [illegible]] - "[illegible]" என்றாற்போலே சொல்லுகிற [illegible] இடையிடையே சொல்லிப்பாடிப் பாடு வது. தாழ்ந்த செயலும் பேச்சும் தன் வாயால் [illegible] 'தூ' என்கி ருள். எம்பார், இவ்விடத்தே வந்தவாறு, "[illegible] கூடப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொட்டாதே 'தூ' என்றாரே [illegible] என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்வது!" என்று [illegible] "தூமொழிந்து" அது தவிர்ந்தென்னவுமாம்: [illegible] [தன் செய் இத்யாதி]-தனக்கு [illegible] திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே "[illegible]" என்கிற [illegible] ளுடைய காலைச்சென்று [illegible] யடையச் செய்யா நிற்குமாய்த்து. குழலூதுகையிலே [illegible]

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊதும் இத்யாதி. "இடையிடைதூமொழிந்து" என்றதொடக்கி "பாடும்பாட்டை ஊதமொன்றுநினைவும்" என்கிறதுக்கு [illegible] - பண்டை இத் யாதி. "பண்டை" என்றதுக்கர்த்தம் [illegible].

"ஊதுமென் நான்" என்றுமாவது [illegible] - [illegible] இத்யாதி [illegible] அதிகம். "தூ" என்கிறது [illegible] - [illegible] இத்யாதி. இடையிடையே சொல்லிப்பாடு என்றது - [illegible] இன்னதென்ன வொண்ணாதே. "தூ" என்கி - [illegible] இத்யாதி. [illegible] போகாதென்னுமதுக்கு [illegible] - எம்பார் இத்யாதி. "[illegible]" என்றதுக்கு கதை - * [illegible]. [illegible] - [illegible] இத்யாதி. "தூமொழிந்து" என்று [illegible]. "தூ" என்று - [illegible] சொல்லுகிறது; "இடையிடை" என்றது - [illegible]: இதுக்கு [illegible] - 'குழலூதுகையிலே [illegible]' இத்யாதிவாக்யம். "தூமொழிந்து" என்று [illegible]. "தூ" என்று - [illegible] டைச் சொல்லுகிறது. "இடையிடை" என்றது - [illegible]. "தன்-செங்கண்- செய்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தனக்குத்தானே இத்யாதி. "[illegible]" என்றதுக்கு [illegible] யருளிச்செய்கிறார் - தன்சாந்தை இத்யாதி. விவரணம் - நெஞ்சில் இத்யாதி. "[illegible]" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது - [illegible] இத்யாதி. இத்தால் - [illegible] என்று கூட்டு வது. அதாவது - "ஸம்ஶ்லேஷே[illegible]" என்கிறபடியே. [illegible] செய்யாநிற்குமென்றபடி. வாயாலே பேசவொண்ணுதோ? கண்கள்கொண்டு பேசுகைக்கடியே தென்ன - குழலூதுகையிலே இத்யாதி. கண்ணாலே பேசும்படியென்? என்ன - பேச்சால் இத்

வொண்ணுமையாலே வாக்வ்யாபாரத்தை†யேறட்டுக்கொள்ளாநிற்குமாய்த்து. பேச்சாற் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கி யீடுபடுத்து மாபோலே யீடுபடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறுடினபடி. [பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே, "நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களோ?" என்று மிகவும் நொந்து. "வன்னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ ?" என்று மிகவும்நோவு பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சு ஊடலை மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. [ஆதுமொன்றறிகிலம்]-அது பாதகமாகிற படி எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம] - பூசல்பூசல். [மாலையும்வந்தது]- மிகவும் பாதகமாம்படி ஸந்த்யையும் வந்தது. இனியிருந்து க்லேசிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. [மாயன்வாரான்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக் கும்படி தானேயிழவாளனாய்வந்து கால்பிடிக்கும் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதன் வருகிறிலன். (க)

யாதி. உசிதக்ருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தைச் சொல்லியென்று ஸப்தார்த்தம். வாயாலே நோக்குகையாவதேதென்ன - அழகிய இத்யாதி. * தூய்மைக்கு பாவம் - இசையோடே இத்யாதி. "பேசி, நோக்கி" என்றதுக்கு - ஸ்பஷ்டதை யிருக்குமென் றருளிச் செய்தபடியன்றிக்கே, ஸர்வஶக்தியாகையாலே "ஶ்ரவணஸ்ய ஶ்ருணோதி நயநஹீநோஹி ப்ருஶ்யஶ்ரவணேந ஜீவதி" என்கிறபடியே அயுக்தவாக மாறுடிற்றென்றர்த்தாந்தரம் - வாக்வ்யவஹாரமும் இத்யாதி. இதுக்கு பாவம்-கேட்கிறவர்களிலும் இத்யாதி. வீப்ஸைக்கர்த்தம் - மிகவும் நொந்து என்று. அதாவது,பேதத்தையுற்ற முகத்தையுடையனாயென்கையாலே - தான் ஈடுபட்டமையும், "நொந்துநொந்து" என்று பெண்களுக்காக மிகவும் நோவுபட்டமையும் சொல்லுகிறதென்றபடி. விவரணம் - வன்னெஞ்சரான இத்யாதி "பேதைநெஞ்சறவற" இத்யாதியால் ஸித்தார்த்தம் -பெண்களுடைய இத்யாதி. பேதைகளுடைய - பெண்களுடைய. நெஞ்சறவுண்டு-நெஞ்சற்றிருக்கை - ப்ரணயரோஷம்: அது அறும்படியாகப் பாடும்பாட்டை. 'ஆதுமொன்றறி கிலம் - எதுமொன்றும் தெரிகிறதில்லை' என்று ஸப்தார்த்தம். "பாடும் பாட்டை" என்றது - "பாடும்பாட்டு பாதகமாகிறபடி" என்று கூட்டிக்கொள்வது அந்தகானம் தன்னை நோவுபடுத்தினதுக்கு உளைந்துசொல்லுகிறவார்த்தை - பூசல் பூசல் என்று. "மாலையும்" என்ற சகாரம் - க்ரௌர்ய வாசி. "வந்தது" என்றதுக்கு பாவமாதல், ஸந்த்யையின் பாதகத்வத்திலெனல்லையாதல் - இனிஇருந்து இத்யாதி. ஆஶ்சர்யமேதென்ன - தன்னைப்பிரிந்தார் இத்யாதி. "மொழிந்த" என்ற பாடத்தில் அந்வயமாவது - இடையிடை - அதுமொழிந்து - ஊதுமத்திங்குழற்கே யுய்யேன் நான்: தன்செய்கோலமென்றுதொடங்கி, மேலிருந்தபடியே யந்வயம். "ஒழிந்து" என்றபாடத்தில்-ஊதுமத் தீங்குழற்கே யுய்யேன் நான் என்றது - அநுவாதமாய், இடையிடை - அதுவொழிந்து - தன்செய்கோலமென்று தொடங்கி, அடைவே யந்வயம். பேதுறுமுகம்செய்து - பேதத்தையுற்ற முகத்தைச்செய்து ; அதாவது - விக்ருதனாயென்றபடி. தனக்கு உண்டான ஈடுபாடு தன்முகத்திலே தோன்றும்படி செய்து என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். பேதைத்தனத்தையுற்ற முகத்தைச் செய்தென்னுமாம். ஆதுமொன்றறிகிலம் -ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலும் அறியமாட்டுகிறிலோம் அம்மவம்ம - "அம்மே அம்மே" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு. (க)

† ஏறிட்டுக் கொள்ளாநிற்கும் என்று—சிலர் ஓதுவர்.

பத்தாம் பாட்டு.

மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான் மாமணிபுலம்ப வல்லேறணைந்த கோலநன்னாகுகள் உகளுமாலோ கொடியன குழல்களுங் குழறுமாலோ வாலொளி வளர்முல்லைக் கருமுகைகள் மல்லிகையலம்பி வண்டாலுமாலோ வேலையும் விசும்பில் விண்டலறுமாலோ என்சொல்லி உய்வனிங் கவனைவிட்டே.

ஆ.—(மாலையும்)-மாலையும் வந்தது, மாயன் வருகிறிலன்; மாமணிகளம்ப வல்லேறணைந்த கோலநன்னாகுகள் களித்துக் கொண்டிராநின்றன; வண்துவரைப்பெருமாளுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை ஊதிக்கொண்டு வந்து புகுராநின்றார்; அதி தவளமான ஒளிவளர்கிற முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகைத்தொடக்கமான புஷ்பங்களின் மதுக்களைப் பருகி வண்டுகள் ஆலாநின்றன; கடலும் கிளர்த்திகோஷியாநின்றது; இத்தசையில் அவனைவிட்டு நான் எத்தைச்சொல்லி உய்வது? என்கிறாள்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ராத்ரியும் வந்து மதுவனத்தும் வர்த்தியாநிற்க அவனைவரக் காண்கிறிலேன்; இனி லோகங்களுடைய கர்ஷத்தில் அவனையொழியத் தரிப்பரிது என்கிறாள்.

[மாயன் வாரான்] - தன்னைக்காணாதே ப்ரதிகூலர்க்கெல்லாம் அநுகூலமாம்படி தோற்றும் ஆச்சர்யசக்தனானவனும் வருகிறிலன். [மாமணியென்று தொடக்கி] - கழுத்திற்பூண்ட பெரியமணிகள் ஓசைப்படும்படி வலியவான ஏறுகளையணைந்து பருத்துக் களித்த நாகுகள் களியாநின்றன. ஊரைமேய்க்க வந்த இடைப்பிள்ளைகளெல்லாருங்கூடக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாக ஊதுகிற குழல்களும் கூக்குரலியாநின்றன. [வாலொளியென்று தொடக்கி] — மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொண்டு வளர்கிற முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகை இவற்றினுள்ளே புக்குழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன. கடலும் ஆகாசத்திலே கிட்டிக் கூப்பிடாநின்றது: இவற்றின் நடுவே அவனையொழியப் பிழைக்கும்படி யெங்ஙனே?

ப.—அந்தரம், ஆச்சர்யபூதனானவன் வந்திலன்: லோகங்கள் ஈடுபடாநின்றன; இனி எங்ஙனே உஜ்ஜீவிப்பேன்? என்கிறாள்.

மாலையும்வந்தது - வருவதாக அவன் குறித்துப்போன மாலைக்காலமும் வந்தது; மாயன் - தன் ஸந்நிதியாலெல்லாம் அநுகூலிக்கும்படியான ஆச்சர்யத்தை யுடையவன், வாரான் - வருகிறிலன்; மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - த்வநிக்கும்படி, வல்- பெருமிடுக்குடைய, ஏறு - ஏறுகள், அணைந்த - அணைந்த, கோலம் - ஸௌந்தர்யமான வடிவையுடையவாய், நல் - ஏறுகளோடு கலந்த வுகப்பையுடைத்தான, நாகுகள் - நாகுகளானவை, உகளும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரம ஸஞ்சாரத்தைப்பண்ணுகின்றன; குழல்களும் —(பசுக்கள் குவிகைக்காகப் பலவிடத்திலும் ஊதின) குழல்களானவை, (அவன் குழலோசையை ஸ்மரிப்பித்து), கொடியன - அஸஹ்யமாம்படி, குழறும் - அநக்ஷரரஸமாக த்வநியாநின்றன; வால் - வெளுத்த, ஒளி - ஒளியையுடைத்தான, வளர் - கொடியானது மிகாநிற்கிற, முல்லை -, கருமுகை -, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை, அலம்பி - அவகாஹித்து, வண்டு-வண்டுகளானவை, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன; வேலை

யும் - ஸமுத்ரமும், விசும்பில் - ஆகாஶத்திலேகிட்டி, விண்டுஅலறும் - வாய்விட்டுக் கூப்பிடாநின்றது; இங்கு - இவ்வளவில், அவனைவிட்டு -, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்?

இ—பத்தாம்பாட்டில், வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க, அவன் வருகிறிலன்; பாதகங்களுடைய ஸந்நிதியில் அவனையொழிய தரிப்பரிது என்கிறாள்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் அவனையும் கூடப்பிணைத்து விட்டாள்போலே காணும். அவன்வருவானாகக் குறித்துப் போன காலம் வந்தது; தான் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அநுகூலமாம்படி தோற்றும் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதன் வரக்காண்கிறிலேன். [மாமணியித்யாதி] - பெரியமணி த்வநிக்கும்படி வலிய ஏறுஅணைகையாலே தர்ஶநீயமான வடிவையுடைத்தாய், "தாஶ்ரீலவபொவத்தாழ்" என்கிறபடியே ருஷபத்துக்கு ஸத்ருஶமான பருவத்தையுமுடைய நாகுகள் களியாநின்றன. [வல்லேறு] - நாகு பிடிகொடுத்ததில்லை என்று மீளாதே தொடங்கினதுமுடிய நடத்தவல்ல ருஷபம். உகளுகை - கலவிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகை. [கொடியன] - கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாமவை. [குழல்களும்] - தூரப்போன பசுக்களை மீட்கைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடையரெல்லாரும் திரண்டு ஊரைவந்து கிட்டி யூதுகிறகுழல்களும். [குழலும்] - எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழாநின்றது; நாகுகளால்வந்த நலிவுக்குமேலே குழல்களும் நலியாநின்றன. [வாலொளியித்யாதி]-மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொள்கொம்புமூட வளருகிற முல்லை, அப்படியிருந்துள்ள கருமுகை, அதுபோலேயிருந்துள்ள மல்லிகை, இவற்றினுள்ளே முழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன; கடலும் ஆகாஶத்திலே கிளர்ந்து கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஶ்லேஷ மத்யத்திலே தைர்யஸங்கம் பிறந்து கூப்பிடும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [இங்கு அவனை விட்டு என்சொல்லியுய்வன்] - பாதகபதார்த்தங்கள்நடுவு அவனையொழிய எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேல்விழுந்து நலியாநின்றன; அவனோ வந்திலன். நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்பது ஒன்றுண்டோ? முடிந்தேன்! என்றபடி.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. வருவதாகச்சொன்ன காலம் வந்திருக்க அவன் வருகிறிலன்; பாதகங்களுடைய ஸந்நிதியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே? என்கிறாள்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலே காணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்தான் வருகிறிலன். அவனைக்காணவே, ப்ரதிகூலமெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுமிறே. [மாமணிபுலம்ப] - பெருத்தமணி த்வநிக்க. [வல்லேறு இத்யாதி] - நாகு கைபுகுந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து. அபிமதம் கைபுகுந்தாலல்லது மீளாத ஏறுகளோடே கலந்த தர்ஶநீயமான ஸ்நேஹத்தை

பத்தாம்பாட்டு.— மாலையும் இத்யாதி. "மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான், மாமணிபுலம்ப" என்றுதொடங்கி, "இங்கவனைவிட்டு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வருவதாக இத்யாதி.

"மாலையும் - மாயன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ரஸோக்தியாக பாவம் - மாலையையும் இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - வருவதாகஇத்யாதி. அவன் வந்தால் பெறுகிறபேறென்ன - அவனைக் காணவே இத்யாதி. ருஷபத்துக்கு வலிமையேதென்ன - நாகு கைபுகுந்தால் இத்யாதி. உகத்தையநுவதித்துக்கொண்டு, "உகளுமாலோ" என்னுமளவுக்கும் ஶப்தார்த்தம் - அபிமதம் இத்

யுடைய நாகுகள், அந்த ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தி கள் பண்ணுகின்றன. நான் சோகத்தோடேயிருந்தேன், இவை ஹர்ஷத்தைக்குப் போக்கு விடாநின்றன. பின்னை, அவன்செய்த தென்னென்னில்? - அவன் இன்னும் வாராத்து க்ருஷிபண்ணுகின்றான். [கோடியனவித்யாதி] - தூரப்போன பசுக்களை கோட்டத்திலே திரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின நிரைகளைத் திரண்டு ஸஞ்சரிக்கக் குழல்களைவாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கள்வரவை அறிவிப்பதாகவும் பெண்கள் நெஞ்சில் மறமறம்படியாகவும் எழுத்தும் சொல்லும்போருளும் தெரியாதபடி ஒன்றாக விரவியெழும்படி ஊதுவதொருத்வோஸையுண்டு; அது க்ரூரமாகாநின்றதாய்த்து. [வாலொளி இத்யாதி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய்க் கண்டவிடமெங்கும் தானேயாம்படி படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமுகை, மல்லிகை, இவற்றிலேயுடைத்த மதுபானம்பண்ணி அலைகிற - ஆலிக்கிறவண்டுகளானவை ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணுகின்றன; திர்யக்குக்க ளானவை, ஸம்ச்லேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடுமவையும், ஸஸம் ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுமவையாகாநின்றன. [வேலையும்] - கடலும், தூரத்திலேநின்று கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஸோஷத்திலே ஸம்ரக்ஷிக்கப்பிறந்த கூப்பீடுபடிக்குஸ்மாரக மாய் நலியாநின்றது. [இங்கவனைவிட்டு-என்சொல்லியுய்வன்] - பாதகபதார்த்தங்களின் நடுவே, அவனையொழிய எத்தைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேன்மேலெனை நலியாநின்றன: அவனோ வந்திலன், நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்று ஒன்றுகண்டேனோ? முடிந்தே னென்றபடி. (கo)

பதினொராம் பாட்டு.

அவனைவிட்டகன்று யிராற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர் மாலைப் பூசல், அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கியணி குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்த ஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு, அவனியுளலற்றிநின்றுய்ம்மின் தொண்டீர்அச் சொன்னமாலை நண்ணித் தொழுதே.

ஈடு.—(அவனைவிட்டு) வந்தவரைப்பெருமாளைப்பிரிந்து தங்களைப்பிரிந்து தங்களைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமை * அந்திப்போது அணியிழையாய்ச்சியர் நிலை

யாதி. அணைந்த - ஸம்ச்லேஷித்த. இத்தால் ஸாகம்-நான் சோக இத்யாதி. மேதுக்கைதாரகை. பின்னை இத்யாதி. கோடியன - க்ரூரங்களான. "குழல்கள்" என்கிற பஹுவசனார்த்தம் - தூரப்போன இத்யாதி. விரவி - கூடி. "வாவொளிகள்" என்கிறது - அன்றைக்கும் விசேஷ ணம். வால் - மிகுதி. அலம்புகை - அலைகையாய், ஶப்திக்கிறவென்றபடி. ஆலுகை-ஸஸம்ப்ர ம்ருத்தம்பண்ணுகை. "அலம்பி - அலைகின்ற, ஆலும் - ஶப்தியாநின்றன" என்று உரைப் பரர்த்தம். "நாகுகளுகளும், வண்டாலும்" என்கிற இரண்டாலும் பலித்தவர்த்தம் - திர்யக்குகள இத்யாதி. களிப்பனவும் என்றது - நாகுகளை; ந்ருத்தம்பண்ணுவனவும் என்றது - வண்டுகளை. விண்டு - வாய்விட்டு. இது சொன்னதுக்கு ஸாரம் - ஸம்ஸோம இத்யாதி. பதார்த்தம் - பாதக இத்யாதி. இத்தால் ஸாரம்-இவை மேன்மேல் இத்யாதி. (கo)

நின்று கூப்பிட்டாற்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்ட லற்றின இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப் பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைபென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து ஆத்மதாரண க்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிற விலக்ஷணைகளான இடைப்பெண்கள் அவன்வரவுதாழ்த்த ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஆழ்வார் அவனுடைய பிரிவாலே நோவு பட்டு எல்லார்க்கும் எல்லாப்படிகளாலும் ரக்ஷகனானவன் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு. [அவனியென்று தொடங்கி] - அப்படி ரக்ஷகனைச்சொன்ன எம்பெருமானை அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் ஸ்ரீஅயிலே நிரந்தரமாக ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஸ்ரீமவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

அவனைவிட்டகன்று - அதிமபிதஶோக்யனை க்ருஷ்ணனைவிட்டகன்று, உயிர் ஆற்றகில்லா - ப்ராணதாரணம்பண்ணமாட்டாதேயிருப்பாராய், அணியிழை - அவன் வரவுக்கிடாக அணியப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையரான, ஆய்ச்சியர் - கோபிமார், மாலை - மாலைக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணமல் கூப்பிட்டபடியை, அவனை விட்டகல் வதற்கே — அவனை விட்டகன்றிருக்கைநிமித்தமாக, இரங்கி - நோவுபட்டு, அணிகுரு கூர் — அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வாரானவர், அவனி - பூமியை, உண்டு - ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்ந்தவன்மேல்-உமிழ்ந்த வன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்கொண்டு-ஆயி ரத்துள் இவைபத்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று - ப்ரீதியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டீர்-அநுஸ்ரீவசாபலத்தையுடைய வர்களே! அச்சொன்னமாலை - அங்குச்சொன்ன ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்யனைக்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கிட்டித்தொழுது, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்! இத்திருவாய் மொழியில் இப்பத்துப்பாட்டும்-கோபிமார் தனித்தனியே கூப்பிட்ட பாசுரமாதல், ஒரு கோபிகை திரளாடோகூடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசுரமாதலாயிருக்கிறது. இது எண ம.

இ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றகில்லா] - அவனை விஶ்லேஷித்து ப்ராண தாரணக்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். [அணியிழையாய்ச்சியர்] - ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆஸ்ரீரணங்களையுடைய இடைப்பெண்கள். "கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து" என்கிறபடியே, அவன் வரவுக்குடலாகத் தங்களை அலங்கரித்து வரும் காலத் தில் வரக் காணுமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீட்டை. [அவனையித்யாதி] - அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அவர்களெல்லாரும் பட்ட க்லேஶத்தை இவரொருவருமே பட்டாரென்கை.[அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த]- ஸர்வரையும் ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்து அழிந்தவற்றை யடங்க உண்டாக்கின ஸர்

ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலேபாய்க்கூக் கொல்லிற்று. [illegible] நம்மை விடுக்க வேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையைக்கூ. [illegible] தொழுது கொண்டு - அவனியுளலற்றிநின்றும்பின் [illegible] அவனைக்கிட்டித் தொழுது சாபலமுடையார் [illegible] உஜ்ஜீவியுங்கோள். இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கார்க்கு, [illegible] "என்சொல்லிப்புவன்?" என்று [illegible].

ஈடு.—நிகமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், [illegible] யைச் சொல்லி அவனைப்பெறுக்கோ [illegible].

[அவனிவிட்டகன்று [illegible] . அவனிவி[illegible] லேஷித்துத் தந்தாமுடைய ப்ராணன்களைக்கொண்டு [illegible], அவனு டைய வரவுக்கு உறுப்பாக [illegible]. "கோங்கைமேல்தங்கமத்தின் [illegible]" [illegible] உடலாகத் தங்களையலங்கரித்து [illegible] யில் பஞ்சலக்ஷம் குடிப்பெண்கள் [illegible] கூப்பீடாய்த்து. [அவனிவிட்டகல்வதற்கே [illegible] பட்டு) அவர்களெல்லாரும்பட்ட க்லேசத்தை [illegible]. [அவனி யுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்த] - [illegible] யடையவுண்டாக்கின ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று! தொண் டர் - அணிதருகூர்ச்சடகோபன்மாறன். அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்த [illegible] துள் - அவனிவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி - அவனிவிட்டகன்று [illegible] யாய்ச்சியர் மாலைப்பூசல் - சொன்ன - இப்பத்துங்கொண்டு - [illegible] - அவனியுளலற்றிநின்றும்பின்.' இப்போது இதுசொல்லிற்று விநியோகத்தில் [illegible] தம்மை யெடுக்கவேணுமென்கைக்காக. [அச்சொன்னமாலை [illegible] - அவனி யுளலற்றிநின்றும்பின் தொண்டீர்] - அப்படிப்பட்ட [illegible] வினைக்கிட்டி, அவனைத்தொழுது, அவன்பக்கல்சாபலமுடையார், [illegible] அடைய

[illegible].—அவனி [illegible]. "தொண்டீர் - [illegible]" என் றத்தைப்பற்ற [illegible] - அவனிடைக்கல் [illegible].

"விட்டகன்று" என்று - [illegible] அவனுடையவா வுக்கு இத்யாதி. அணியிழை - [illegible]. [illegible] அணிகை-பூண்கை. "அவன் வரவுக்கு உறுப்பாக" [illegible] "மாலைப்பூசல்" என்றதுக்கர்த்தம் கோஷ்டிகை இத்யாதி. "மாலை" என்று [illegible] கூப்பீடாய், [illegible] "விட்டகல்வதற்கு" என்று - [illegible] பிரிவுக்காகவென்றபடி. "அவனிவிட்டகன்று" என்றதொடக்கி "[illegible]" என்று [illegible] - அவர்களெல்லாரும் இத்யாதி. [illegible] "அவனிவிட்டகல் வதற்கேயிரங்கி" என்றது - *[illegible]: [illegible] தில் * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாகவும் [illegible]. [illegible] ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. இதுவென்றது - "அவனியுண்டுமிழ்ந்த" என்றத்தை. இத்தால் - [illegible]. "அச்சொன்ன" என்கிறவிடத்தில், அகாரம் ஸர்வ விசேஷணமாய், அம்மாலையென்றபடி. [illegible] -

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்

கேட்கப்பிட்டு உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோள். இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு என்னைப்போலே கூப்பிடவேண்டா; " என்சொல்லியுய்வன் " என்று ஆசைப்பட்டபேறு பெறுகையில் கண்ணழிவில்லை.

இப்பாசுரத்தை இத்யாதி. ஆசைப்பட்டபேறவது - உஜ்ஜீவநம். பதார்த்தங்கள் வ்யக்தங்களாகை யாலே அந்வயம் காட்டுகிறார் - தோண்டீர் இத்யாதி. " பூசல் - சொன்ன " என்றது - பூசலைச் சொன்னவென்றபடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸ்வப்ராப்திகாலவிளம்பநீதிரஹிதே க்ருஷ்ணே மஹாவைநயிகீம் ஷண்மாஸிகாநாம் । ஸாயம்ஸம்பவிஸ்லிஷ்டி நியோவஸாதிக்ருதஸ்தவாநவமேஷ்டிதஸ்ஸம்ப்ரவேச: ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(மல்லிகை.) ஷட்காக்ஷூரவிஸ்யா ஜலதவநதயா ஹ்ருத்யகந்த்யைக்யைஸ்ஸாரஸாரஹிதா தத்ராதநதயா ஸ்வாத்ருதாநாதஜாதை: । ஸ்ரீசோரா த்ருஷ்யவ்ராக்ஷத உதஸாரஸ ஸ்வாரவேஷ்க்ஷபந்த்ரா நஃகவிடவ்யா த்ருவிஸ்ய்ந்த்வஸபேதயாவ்ராவயாசோ ஸக்ருஷ்ண ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

மல்லடிமைசெய்யுநாள்மால்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லுமளவும்பற்றத்தொன்னலத்தால் - செல்கின்ற
வாற்றாமைபேசிபலமந்தமாநனருள்
மாற்றாகப்போகுமென்றன்மால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்

ஆ.—(மாலைநண்ணி.) - "என்சொல்லிப்பவன் இங்கு உபதேசிப்பேன்" என்று கிடந்து அலற்றுகிறத்தைச்செய்தே, அவனும் பெரிய திருவடியோடே கூட வந்து அவனோடே கலந்து பரிமாறினபோதைக்கு, தம்முடைய ஸ்வரூப ப்ராப்த திருக்கண்ணபுரத்திலே அவனைக்கண்டு அவனோடே கலந்துபரிமாறி, தம்முடைய ப்ராப்தியைத்தானே அநுகூல ஜநங்களைக்குறித்து,

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், ஆழ்வார்தம்மை நான் ஆச்ரித ஸ்வாபத்தில் அபிநிவேசித்துக் கொண்டு நின்றோம் என்று அநேகரிடையே சொல்லுகிறதால் விரைகமழ் தென்நகரிலே தன்னைக்காணப்பெறுகை நேராப்பட்ட அர்த்தம் இவர்பட்ட துக்கமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினமையைக் காட்டியருளி "நான் அங்கே உகந்து இருக்கிறேன்; இஸ்ஸரீராவஸாநத்திலே நீர் ப்ரார்த்திக்கிற படியே செய்கிறோம்" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்த அர்த்தத்திலே மிகவும் ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே "சரணமாம் பயனிலுமாக் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை உங்களுடைய துக்கமெல்லாம் தீருந்தனையாம்படி ஆச்ரயியுங்கோள்" என்று பரரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். வேதாந்தங்களில் ப்ராப்ய கர்மத்தினுடைய முடிவு - சரீரபாத ப்ராப்திகாலமாகச் சொல்லாதிருக்க, இஸ்ஸரீராவஸாநத்தைக் காலமாக எம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில்,- ஸ்வஸாமர்த்ய்யத்தாலே ஆச்ரயிக்குமவர்களுக்குத் தங்களுடைய உபாஸநங்கள் முற்றினல் கொண்டுபோகைக்காக ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தைக் காலமாகச் சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு - கேவல ஸ்வத ப்ரஸாதத்தாலே பெறுமவர்களுக்கு அக்காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே ஸரீராவஸாநம் காலமாகச்சொல்லுகை கூடும். அங்ஙனேயாகில், இவ்வதிகாரிகள் "எம்பெருமானே ரக்ஷகன்" என்னும் அறிவுபிறந்த அவன்பக்கலிலே தங்கள் ஸ்வத்தைப் பொகட்டவநந்தரத்திலே அவனைப் பெறுகொழிகிறதென்? என்னில், - அவனை ப்ரபந்நனானவன் ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலே இஸ்ஸரீரத்தைவிடில் மானுஷ்யத்தாலே அஞ்சி இஜ்ஜந்மத்துக்கு அநந்தரமாகவும் ஜந்மப்ராப்த்யர்த்தமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும் த்ருடமூலத்தை எம்பெருமான் தான் விரும்புகையாலும் ஸரீராவஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான்; அங்ஙனேயாகில் ப்ரபந்நனை இவன் நிர்ஹேதுகமாயிராதே, வ்யாதிபீடைகளாலே நலியப்படுவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே பழகிவந்த இவனுக்கு இங்கே நிர்வேதமாக ஸாதகங்களைக்காட்டில் இவற்றைப்பற்றித் தன்னை ஆசைப்படாதேபொழியுமென்றுபார்த்து நிர்வேதார்த்தமாக வைக்கிறான். அதுவும் இவர்கள்பக்கலுண்டான அநுக்ரஹாதிசயமான பின்பு இவ்விடத்தில் ஒரு ஸங்கடமில்லை.

ப.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யத்வராயாலே ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர்க்கு ஈஸ்வரன் அர்ச்சாவதாரஸௌலப்யத்தைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறநிலையைக்காட்டி இவருடைய ஆர்த்தியை ஶமிப்பித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்

திலே ஸந்துஷ்டராய்; வடதளஶாயித்வமஹோபகாரத்தையும், வஸ்தவ்யதேஶ வைலக்ஷண்யத்தையும், விலக்ஷணவிபூதி யோகத்தையும், அதிஶயிதபோக்யத்வத்தையும், பரமபதப்ரதத்வத்தையும், அநுகூல விரோதிநிரஸகத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபதையையும், ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வத்தையும், காரணத்வத்தையும், ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனைக்கொண்டு ஆஶ்ரயணஸ்தலத்திலே யடிமைகொள்வதாக நிற்கிற கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், "பக்திபரராயும் ப்ரபத்திபரராயும் உக்திபரராயுங்கொண்டு அவனை யாஶ்ரயித்தும் அநுபவித்தும் அவன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணியும், நிவ்ருத்தஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஶராய்க் கொண்டு வர்த்தியுங்கோள்" என்று, அவனுடைய கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தால்வந்த பலரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து நிகமிக்கிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையிலே "அவனைப் பெற வேணும்" என்றும் "பெறும் நாள் என்று?" என்றும் மநோரதித்தார். மநோரதித்த அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே மல்லிகைகமழ்தென்றலிலே மிகவும் நோவுபட்ட இவர்க்கு இவர் து:க்கமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளி "உம்மைப்பெறுகைக்கு மநோரதமும் இழவும் நம்மதன்றோ" என்று ஸமாதாநம் பண்ண, "என் அபேக்ஷிதம்ஸித்திக்கும் நாள் என்று?" என்று இவர்கேட்க, "ஶரீராவஸாநத்திலே பெறுகக் கடவது" என்றருளிச்செய்ய, "நமக்குஇனி பேற்றுக்குத் தட்டில்லை" என்று ஹ்ருஷ்டராய், "ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளி நின்றான். அவனை ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்"! என்று பரோபதேஶ ப்ரவ்ருத்தராகிறார். "ஆஶ்ரயிக்குமிடத்திலும் அவன் திருவடிகளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள்! அதுக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தி பண்ணுவது. அதுக்குத் தக்க வ்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுவது. அவ்வளவு உண்டாகவே அவன் விடான். ஆனபின்பு அவனையே ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!" என்கிறார். இவர் தாம்இழந்து நோவுபடுதல்,சிறிது ஆஶ்வாஸம் பெற்றாராகில் பரஹிதத்திலே ப்ரவ்ருத்தராதல் செய்புமித்தனை. வேதாந்தங்களில் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநம் பகவத்ப்ராப்திக்குக் காலமாகச் சொல்லாநிற்க இஶ்ஶரீராவஸாநத்தைக் காலமாக அருளிச்செய்த இது அவற்றோடு விரோதியாதோ? என்னில், உபாஸகரான பக்தியோகநிஷ்டர்க்கு ஸாதந ஸமாப்தியிலே பெறவேண்டுகையாலே கர்மாவஸாநமாகக் கடவது. ப்ரபந்நனுக்குக் கேவல பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பேறாய்க் காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே ஶரீராவஸாநமாகக் கடவது. இத்திருவாய்மொழி தன்னிலும் பக்தியைவிதித்து அதில் அஶக்தர்க்கு ப்ரபத்தியை விதித்ததிறே. "தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே" என்கிற வாக்யம் ந்யாயாபேக்ஷமாகையாலே, இந்ந்யாயம் அதிலும் ஸஞ்சரிக்கும். ப்ரபந்நனுக்கு அவன்பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே தன்பக்கல் விளம்பஹேதுவில்லை; அவன் ஸர்வஶக்தியாகையாலே அவன்பக்கல் விளம்பஹேதுவில்லை. ஆனபின்பு ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் பெறாதொழிகிறது என்? என்னில், - ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலே ஶரீரத்தைவிடில் மரணபயத்தாலே, இஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள் கிடையாதென்றும், ஜ்ஞாநப் ப்ரவர்த்தநார்த்தமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும், சரமதேஹத்தை ஈஶ்வரன் தான் விரும்புகையாலும் ஶரீராவஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான். "ஹ

வஞ்சமப்புவனாவா'' என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே [illegible] பாதகி ருகிரினுடைய திவ்ய [illegible] அருகம் [illegible]. ஆகில், இவன் [illegible] [illegible] இருக்கிறான் என்று [illegible] வ்யபதேசம் [illegible] —இதில் [illegible] ஆசைப்படுகைக்காக [illegible] இதுதன்னிலே [illegible] மரிக்குமென்று. ஆக இப்படியைக்கிறதுப் [illegible] ப்ரபந்நகாலத்தில் இவ்வதிகாரிகளுக்குத் தான் [illegible] பண்ணு தல் [illegible] பண்ணுதல் செய்யாதே [illegible] இவ வளவே இவனுக்கு [illegible]; ஆகையாலே, [illegible] விலே [illegible] என்னவுமாம்.

௩௫.—அறக்கும் வினையிலே - அவனைப் பெறவேணுமென்ற மனோரதமாய்ச் சென்றது; மனோரதவிஷயத்திலே [illegible] கிடையாமையாலே [illegible] மப்பட்டபடி சொல்லிற்று - * மல்லிகைகமழ்தென்றல்; [illegible] நோவுபட்டபடியிறே. இப்படி மனோரதித்துப் [illegible] அவஸாதத்தை ப்ரஸங்கித்து. [illegible] "[illegible] இப்படி [illegible] கிடையாமல் க்லேசப்படுகிறீர் உம்மைப்பெறவேணுமென்று [illegible] உம்மைக் கிடையாமையால் [illegible]
* கலங்காப்பெருநகரம் கலவிருக்கை [illegible] திலே நாம் வந்து ஸந்நிதிபண்ணிற்றும் உமக்காகவன்றோ [illegible] அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்'' என்று [illegible], இவரும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்; அவன் "ஒன்றுசெய்யக்கடவோம்" என்றால் அப்போதே பெற்றதாக நினைத்து ஹ்ருஷ்டராகலாம்படியிறே அவன்படியிருப்பது.

இப்படி ஹ்ருஷ்டராய், "அவன்-டியிதுவானபின் ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணியனைக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிதிபண்ணினான்; எல்லாரு மொக்க அவனையாஶ்ரயியுங்கோள்; [illegible] பக்தி யைப்பண்ணுங்கோள்; [illegible]

மாலைதண்ணி ப்ரமேயம். * அறக்கும்வினைதொடங்கி [illegible] - அறக் கும்வினை இத்யாதி. [illegible] - அதுதான் இத்யாதி. [illegible] த்ர்வாஹத்திலே. நோவுபட்டபடியிறே என்றது - [illegible] என்பட. [illegible] பெறவேணுமென்னும் மனோரதமும் இவரைக் கிடையாமையால் [illegible] [illegible] காட்டுகிறார் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி. "[illegible]" என்றதைப்பற்ற - ஸர்ராவஸாநத்திலே என்றது. அவன் சொன்னதைக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராகக் [illegible] அவன்ஒன்றுசெய்ய இத்யாதி.

இப்படி ஹ்ருஷ்டரானபின்பு எல்லாரும் [illegible] என்று தமு டைய பரமக்ருபையாலே அவர்களுக்கு [illegible] கிறார் - இப்படிஹ்ருஷ்டராய் இத்யாதி. அவன்-டியிதுவானபின்பு என்றது - [illegible] ஞனை பின்பு என்றபடி. "தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும்" என்றதைப்பற்ற - ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணியனைக்கொண்டு என்றது. "தொழுதெழுமின்தொண்டீர்" என்றதைப்பற்ற - எல்லாருமொக்க அவனையாஶ்ரயியுங்கோள் என்றது. [illegible] - பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. "சரணமாகும்" என்றுதொடங்கி [illegible]

அதுக்கீடான அத்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள்: அவ்வளவேகொண்டு அவன்தான் கைவிடான்; ஆனபின்பு, எல்லாருமொக்க அவனை யாஸ்ரயியுங்கோள் '' என்று பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஹித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனைபோக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ்சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

'''ஶரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்'என்று ஈஸ்வரன்சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ருஷ்டரானவிடமுங்கூடாது; 'ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது' என்றன்றோ வேதாந்தங்களில்வாஸனை '' என்னில்,— இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே, '' பக்தியைப்பண்ணுங்கோள் '' என்றும், ''அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்'' என்றும் சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனுகிற அதிகாரியைப்பற்றச்சொல்லுகிறது; இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறது; '' தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே '' (தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவிமோக்ஷ்யே) என்கிற வாக்யமன்றோ இவ்வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. '''இதுதான் ஶரீராவஸாநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதோ?' என்று விசாரித்து,கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்று ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ? அத்தோடு விரோதியாதோ? இது'' என்னில்,—ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்த ப்ரத்யாயகமாவது: உபாஸகனுக்குத் தான்பற்றினவுபாயம்முற்றி ஃபலிக்கவேண்டுகையாலே அவ்வளவும் ந்யாயம் நடக்கும். இவன், முதலடியிலே, '' என்னுடைய ஸர்வ

யைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. 'அத்யவஸாயமில்லாதார்' என்றவிடத்திலே, '' விஶ்வாஸாபாவஹேதுத்வாத் ந்யஸநஸ்ய ந்யாஸமஹிமா ஏவ கோவிஶேஷ:'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ''திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல'' என்றத்தைப்பற்ற - உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் என்றது. உக்திமாத்ரத்திலே ஃபலமுண்டோ ? என்ன-அவ்வளவேகொண்டு இத்யாதி. தம்முடையவநுபவத்தைவிட்டுப் பரோபதேஶம் பண்ணுவானென்னென்ன - மோஹித்து இத்யாதி. ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலேயன்றோ மோக்ஷம்? ஶரீராவஸாநத்திலே கூடுமோவென்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிப்பதாக பூர்வபக்ஷாநுவாதம் - ஶரீராவஸாநத்திலே இத்யாதி. '' போகேந த்விதரே க்ஷபயித்வா ஸம்பத்யதே '' என்கிற ஸூத்ரத்தைப்பற்ற - வேதாந்தங்களில் வாஸனை என்றது. வாஸனையென்றது - சொல்லப்பட்டதென்றபடி. இதரே - பூர்வோத்தராகவ்யதிரிக்தே-ப்ராரப்தே புண்யபாபே, போகேந - அநுபவேந க்ஷபயித்வா, அத-தத்பலபோக ஸமாப்த்யநந்தரம், ப்ரஹ்மஸம்பத்யதே.அஶப்த: பக்ஷவ்யாவ்ருத்யர்த்த: இதி ஸூத்ரார்த்த:.அதில்உபாஸகனுகிறஅதிகாரியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றது (அவ்விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு) வேதாந்தங்களிலே, ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றது உபாஸகனை அதிகாரியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறதென்றது - இத்திருவாய்மொழியில் ''ஶரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம்'' என்றது ப்ரபந்நனுக்குச்சொல்லுகிறதென்றபடி; ஆகையாலே விரோதமில்லையென்ற கருத்து. அதில்என்றது - வேதாந்தத்திலென்றபடி. இங்கு என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலென்றபடி. ''உபாயபக்தி: ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தாகநாஶிநீ। ஸாத்யபக்திஸ்து ஸா ஹந்த்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபி பூயஸீ'' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸாத்ய பக்தி: - ப்ரபத்திரித்யர்த்த:. ப்ரபந்நனுக்கு ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமேதென்ன - தஸ்ய இத்யாதி. ஶாந்தோக்யே. இதுதான் -இந்தஸ்ருதிதான். ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ, ஆகையாலே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தியோடுவிரோதியாதோவென்னிலென்றபடி.இது-ஶரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்கிறவிதி.ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்தப்ரத்யாயகமாவதென்றது-தர்க்கத்தோடேகூடினவிறே வாக்யம்அர்த்தநிஶ்சாயகமாவதென்றபடி.அந்தந்யாயத்தை யுபபாதிக்கிறார்-உபாஸகனுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முற்றி - பக்வமாய். அவ்வளவும் - கர்மாவஸாநதசை

பரங்களுக்கும் கடவாய்ரியே" என்றுகோண்டு [illegible] பண்ணினவனிறே; "இவன்தான் [illegible] வேணும்" என்னும் விளம்பஹேதுவில்லை! இவன்தான் [illegible] வரனுக்கு அசக்தியுண்டாய் அது விளம்பஹேதுவாகிறதன்று. [illegible] கள் காட்டினவாறே இவனுக்கு சரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் [illegible]. இனித்தான், "ஸம்வஸ்ஸரஸுவஸ்ஸா ஸம்வஸ்ஸவோவஸா" [illegible] பந்நாஸாபகவந்தமவாபஸா) என்று - மாதவி [illegible] சொல்லாநின்றதிறே. முக்தலோபாக்யாநத்திலே [illegible] "[illegible] வர்கள் ஸம்வத்நாமஸ்ரவணத்தாலே அந்தாம் முக்தாராநான்" என்றதிறே; "[illegible] தாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவன் இச்சரீராவஸாநத்திலே பேறுக்கடவன்" என்றே சொல்லாநின்றதிறே; "த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி" (த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்மநைதி) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. "ஆனால், [illegible] திலே ஸம்வத்ப்ராப்தியாக வேண்டாவோ? [illegible] கைத் தரவேணும்" என்றன்றோ இவன் அபேக்ஷிக்கிறது. பின்னையும், [illegible] சரீரத்தோடே யிருக்கிறவிருப்பு [illegible] ஈஸ்வரன் வைக்கவிருக்கிறானவதோ என்னில்? ஈஸ்வரன் வைக்கிறானாகில், அவனுக்குச் சிலதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; அவன்தான் நம்விரோதியை [illegible]

வும். இவன்தான் ஸரந்யாஸம் பண்ணினால் சரீராவஸாநத்திலே [illegible] கிறார் - இவன்தான் இத்யாதிவாக்யத்தாலே. [illegible] தொடங்கி, 'சரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லை' என்னுமளவும் [illegible] ஸகனுக்கு விளம்ப ஹேதுவுண்டாகையாலே [illegible] விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, இந்த சரீராவஸாநத்திலே [illegible]. இந்த ஸ்ருதி இந்த [illegible] கடவதாகையாலே [illegible] ஸாநத்திலே மோக்ஷம் என்னுமதுக்கு [illegible] ஸம்வந்தம் இத்யாதி. "[illegible]" [illegible] வஸாவஸாஸம்வஸவோவஸா" இதி [illegible]

ஸம்வந்நாமஸ்ரவணத்தாலே என்றது [illegible] ஈஸ்வரனுடையஜந்ம [illegible] இத்யாதி. "ஜந்ம [illegible]" இத்யாதி, [illegible] "[illegible]" [illegible] துக்கு, "த்யக்த்வா தேஹம்" இத்யாதிப்ரமாணம் [illegible] ஸர்வபாபேப்யஃ என்றும். "த்யக்த்வா தேஹம்" என்றது [illegible] னுக்கும் [illegible] சரீராவஸாநத்திலே [illegible] ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை. [illegible] - ஆனால் இத்யாதி. ஆனால் என்றது - [illegible] விளம்பஹேதுவில்லையாகிலென்றபடி. [illegible] கிற ஸங்கையை விவக்ஷித்து, [illegible] இத்யாதி. பரிஹாரம் - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. சில தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றது [illegible] பின்பும் இவன் துக்கத்தை [illegible] மென்றபடி. ஆகையாலே, ஈஸ்வரன் வைக்கிறானென்னப்போகாதென்றபடி. [illegible]

என்று சொன்னத்தோடும் விரோயிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்மவஶ்யரோபாதி ஸுகது:கோத்யநுபவம் இவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றே? இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டேன்? என்னில்,— அதுவேண்டா: அதிகாரிவிஶேஷத்தாலே. இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் முக்தனாகில் இதுதன்னை நச்சுப்போய்கையோபாதியாக நினைத்தஞ்சி ஆட்பற்றாத; இனிஇவனை இங்கே சிலநாளிருத்தவே, ஸ்ரீ பீஷ்மரையிட்டு நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, இவன் சிலர்க்கு உபதேசித்தும், இவனுடைய வ்ருத்தங்கண்டு திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கும் உடலாயிருக்கும்; இனித்தான் "இவன் தன்னைத்தந்த ஶரீரமன்றோ" என்று இச்சரமஶரீரத்தை ஈஶ்வரன் தானுகஉபேக்ஷிக்கவும்மாட்டான். இவன்தான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே " இப்போதே விரோதிபோய் உன்திருவடிகளைப்பெறவேணும்" என்னும் த்வரையும் இவனுக்குண்டாக ஸம்பாவனையில்லை; முகம் பழகினதாகையாலே "இத்தைவிட" என்றால் கடுக இசையான்; இனியொரு ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதொழியவேணுமென்னுமளவாய்த்து, இவனுக்குஉண்டாகிலுள்ளது; ஆகையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அப்படியே பேறாயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையும்பற்ற, "இவன்தான் இதிலே சாபலம்பண்ணியிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திடுவோனுக்கு" என்றிருக்கும் ஈஶ்வரன். "ஆனால், இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆதிவ்யாதிகளுக்கு இடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இவனை ஸுகோத்தரனாக வையாதொழிவானேன்? நாட்டாரோபாதி ஒன்றையிழந்தபோதாக ஶோகித்தும் ஒன்றினுடைய லாபமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டனானாற்போலேயிருந்தும் போருமபடிக்கடாகவைக்கிறதேன்?" என்னில்; இவன்தான் "இவ்விரோதியைப்போக்கி யுன்னைத்தரவேணும்" என்றே யபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணி

இனி, கர்மம் இத்யாதி. அவ்வளவும் - ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தளவும். பரிஹாரம் - அதுவேண்டா இத்யாதி. ஆர்த்தப்ரபந்நனென்றும் த்ருப்தப்ரபந்நனென்றும் இரண்டுவகையாக விவக்ஷித்து, ஆர்த்தனை வைக்கைக்கு மூன்றுஹேதுவும் த்ருப்தனைவைக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுமாய் நாலுஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இவன் ப்ரபத்திபண்ணின இத்யாதி. நச்சுப்போய்கை - விஷஹ்ரதம். 'சரமஶரீரத்தை ஈஶ்வரன் தானாக உபேக்ஷிக்கமாட்டான்' என்கிறவிடத்திலே, † "ஸம்யாம்யாமஹ ஸம்ஜ்ஞெய [illegible] [illegible]" என்கிற ஶ்ருதியை ப்ரமாணமாக ப்ரஸாதிப்பர். கீழ், ஆர்த்தவிஷயமாக ஹேதுத்ரயம் அருளிச்செய்து, த்ருப்த விஷயமாக ஒருஹேது - இவன்தான் ப்ரபத்தி இத்யாதி, நாலுநாளிருந்திடுவானுக்குஎன்றிருக்கும்ஈஶ்வரன் என்னுமளவும், ஸம்பாவனையில்லாமையைக் காட்டுகிறார் - முகம்பழகின இத்யாதி. ஆனவிவனெதுக்கிசையுமென்ன - இனியொரு இத்யாதி. கர்ப்பவாஸமின்றிக்கே ப்ருதுசக்ரவர்த்தி முதலானார்க்கு ஶரீரபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே இனியொரு ஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் என்று விகல்பித்தருளிச்செய்கிறார். தத்க்ரதுந்யாயமாவது - இவன் யாதொருபடி ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே பலிக்கை. கீழுக்தமான ஹேதுத்ரயத்தையும் ஸமுச்சித்ய வருளிச்செய்கிறார் - இவனுடைய இத்யாதி. 'நினைவையும்' என்ற சகாரம்-கீழில் ஹேதுத்ரயத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - "இவனுடையநினைவையும்பற்ற" என்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஹேதுக்களோடே நினைவுமொருஹேதுவென்றபடி. ஶங்காந்தரம் - ஆனால் இத்யாதி. இவனை இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிறநாள் ஸுகோத்தரமாக்கி வையாமைக்கு இரண்டுஹேது அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படி வைக்கிறது இவனுடைய ஹிதார்த்தமென்கிறார் - இவன்தான் இவ்விரோதியை இத்யாதி, 'இருந்தபடியிருக்கிறானென்றிருக்கும்' என்னுமள

† யஜுர், ஆருணம், 3,14,4.

தேன்றறியாநிற்கச்செய்தேயும் விடமாட்டாதிருக்கிறவன், இதிலே ஸாபேக்ஷமாக்கி வைக்குமன்று, "இதுதானே நன்றாயிருந்ததாகில் இன்னம் சிலநாள் இதுதானே நடத்தித் தீகே" என்றிருக்குமிறே; இவனுடைய இச்சைக்கீடாக வைக்குமன்று இன்னமும் இந்த ஶரீரத்திலே யிவனுக்கு ருசியுண்டாகவுங்கூடுமே; ஆகையாலே, இவனுடைய ருசியாலே "இவனிருந்தபடியிருக்கிறான்" என்றிருக்கும். ஆகையாலே, முதல்பத்தின இந்த ஶரீரம் தன்னடையேகழிந்த இனிபோருமாகில் இவனுக்கு ருசியிருப்பதற்கு முன்னே, ஈஶ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து நிலைக்கட்டவாயிருக்கும். முதல்பத்தினத்து தன்னடையே கழிந்துகொடுநிற்கும்; மேல்வரப்புகிற அபாயமாகையாலே அதில் ருசியில்லை. "இதுதான் போல்லாது" என்று போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே. இவன் முதலிலே "இத்தைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவைக்கையாலே, அவனுக்கு அனுஸந்தம் செய்தாலுகவும் வேண்டாவிறே. இனி ஸாமக்ரியாலே "காட்டாயோ" என்றிருக்குமிறே. ஆகையாலே முதற்சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டு, இவன் விலக்கமாட்டாதவளவிலே ஈஶ்வரன்காரியஞ்செய்து நிலைக்கட்டும். "அசித்தகல்பனாய்க்கிடக்கிறவன் தலையிலே ஒருதேவையிட்டேன், நானே நிலைக்கச்சடவேன்" என்று சொல்லியிருக்கிறானிறே. "இஸ்லோகத்வயமும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்" என்றுசொல்லக் கடவதிறே. "வ்ருதோ தந்வி" (ஸ்துதித்தேயவா)- "நின்றவாநில்லாநெஞ்சம் முடிக்கிலே நிற்பது. பட்டிதின்றதிரியும் பசுவுடையவனுக்கு ஒன்றில் ப்ரவர்த்திக்கவொண்ணாதிறே; நேஞ்சைக்கோண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிறே அநுஸந்தம்பெறும்போதும்; "தலைநா

வும். ஸாபேக்ஷமாகவைக்கில் இஶ்ஶரீரத்தோடே இவனிருக்கவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனைக்கு ஶரீராந்தரங்களையும் அபேக்ஷிக்குமென்கிறார் - இவனுடைய இச்சைக்கீடாக இத்யாதி. ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயத்தாலே ஸாபேக்ஷமாக வையாதே பரமாத்மகன் அருளிச்செய்து ஈஶ்வரனுக்குக் காரியம்செய்யவாயிருக்குமென்கிறார் - ஆகையாலே முதல்பத்தின இத்யாதி. ஆகையாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயத்தாலே ஸாபேக்ஷமாக வையாதே யென்றபடி. கழிந்து கொடு நிற்கும்படியையும் அருளிச்செய்கிறார் - முதல்பத்தின இத்யாதிகொண்டு நிற்கும்படி தாலே. ஹேத்வந்தரம் - இதுதான் இத்யாதி. போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே - இவ்விஷயத்தாலும் ஈஶ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து நிலைக்கட்டுமென்று கருத்து. இவன் முதலிலே ஶரீரவைகுத்திலே காரியஞ் செய்யும்போது அநுஸந்தம் செய்யவேண்டாவோ? என்ன - இவன் முதலிலே இத்யாதி. வாக்யம் நிலைபெறுத்தபோது "இத்தைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்" என்று முதலிலே சொன்னேயாகிலும், ஸாமக்ரியாலே "காட்டாய்" என்று நிலைக்கிறுத்தி காரியம் செய்யவேணுமென்ன; இனிஸாம இத்யாதி. "இவன் முதலிலே" இத்யாதியாலே நிகமிக்கிறார் - ஆகையாலே முதற் சொன்ன இத்யாதி. காட்டாயோ என்றிருக்கிற உபாயமே காரியம் செய்யுமோ? என்ன - அசித்கல்பனாய் இத்யாதி. அதுவா, ஆனால் அக்கிரமிக்குமோ வேண்டாதே? என்ன - அசித்கல்பனாய் இத்யாதி என்னவுமாம். ஶ்லோகத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இதின் மேலே யையருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானுடைய இத்யாதி. "வ்ருதோ - ஸ்துதித்தே" என்று தொடங்கி. நின்றவா நில்லா இத்யாதி. திருமொழி - நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன் - என்றும் ஒருக்ஷணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையேனென்றபடி. "நெஞ்சிலேகொண்டு" இத்யாதி பட்டி. நிற்கவேணு மென்றும் நிற்பதுவேதென்ன - பட்டிதின்று இத்யாதி. பட்டிதின்று திரியும் பசுவுடையவனுக்கு என்றது - ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிறபசுப்போலே, நிமிஷத்திலே அரைக்ஷணம் நில்லாத நெஞ்சையுடையவனுக்கென்றபடி. நெஞ்சுதான் வேணுமோவென்ன - நேஞ்சைக்கொண்டு இத்யாதி. நெஞ்சை நியமிக்கவருந்தவோ? என்ன - தஸ்யாஹம் இத்யாதி.

ஸுதுஷ்கரம்" தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்'' (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுதுஷ்கரம்)என்றானிறே.நாட்டார் ஊர்வஶீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணாநிற்க, அவள்தான்வந்து உபஸ்த்தாநம்பண்ணாநிற்க, "நீ என்தாயன்றோ?'' என்று நமஸ்கரித்துக் கடக்கநிற்கவல்ல விரக்தனிறே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். "ஸுஸ்வஸ்தே ஶரீரே'' (ஸுஸ்வஸ்த்தேஶரீரே) - பரிணமித்ரவ்யமான ஶரீரமும் ஒரு நிலையிலேநிற்பது. "தாதுஸாம்யே ஸ்திதே'' (தாதுஸாம்யேஸ்த்திதே) - அதுக்குஉறுப்பாக தாதுக்களும் ஒன்று முடங்கி ஒன்றுநிமிருகையன்றிக்கே இவையுமெல்லாம் ஸமமாய், ஶரீரத்திலே ஒருலாவவம்பிறந்து, ஸத்த்வம் தலையெடுத்தபோதாக நம்மை யாவனொருவன் ஸ்மரிக்கிறான்-"நாம் ஆர்? ஶரீரமாகிறஇது அசித்தாயிருந்தது: தேஹாதிரிக்தனாயிருப்பானோர் ஆத்மாவுளன்: அவன்தான் ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதன்; அவனைப்பெறுகை இவ்வாத்மாவுக்கு மோக்ஷமாகிறது'' என்று ஸ்மரித்து. "விஶ்வரூபஞ்ச மாம்'' (விஶ்வரூபஞ்சமாம்) - குடற்றுடக்காலே முட்பாய்ந்தால் வரும்வ்யஸநம் ஆத்மாவதாமாபோலே, இவற்றுக்குவந்ததொன்று தனக்குவந்ததாம்படி எல்லாவற்றையும் ஶரீரமாகவுடையனாயிருக்கிற என்னை. "அஜம்''(அஜம்)-இவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கையிறே. "ததஸ்தம்'' (ததஸ்தம்) இத்யாதி:—நடையாடித்திரியுமன்று இவனுக்கும் உண்டிறே இந்நினைவு; அசித்கல்பனாய்க் கிடந்தவன்றும் "இவன் நினைத்திலன்'' என்று தேவையிடாதே நான்அவனை யெப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன். "மத்பக்தம்''(மத்பக்தம்)-அடைகோடு பாழ்போகமேவனையோ அவன்பற்றிற்று? நெடுநாள் பச்சையிடுவித்துக்கொண்டு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே பச்சையிடாதநாளை எண்ணியகற்றுமவனையோபற்றிற்று? "நயாமி பரமாம் கதிம்'' (நயாமிபரமாம்கதிம்) - கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டியை அத்தவாளத்தலையையிட்டு மறைத்துக்கொடுபோனாற்போலே, தானே கையைப்பிடித்துக் கொடுபோ

ஸ்ரீகீதாயாம், "சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத்த்ருடம்'' இதி பூர்வார்த்தம். ஸ்ரீவராஹபுராணே, "ஸ்திதே மநஸி'' இத்யாதி. இவன்சொன்னால் ப்ரமாணமாமோவென்ன - நாட்டார் இத்யாதி. "புரூரவா என்கிற ராஜா உர்வஶீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிப் பெற்றான்'' என்கிற கதையையநுஸந்திப்பது. 'நீ என் தாயன்றோ' என்கிறவிடத்தில், "த்ருஷ்ட்வோர்வஶீம் ஶ்ருத்வா ஸஜாஸ்ய கவிரோவந: । வாக்ஷாஸிவந்தநம் க்ருத்வா மாதா வத்ஸராம் ப்ராதவாந்'' என்கிறது அநுஸந்தேயம். தாதுக்கள் - வாதபித்த ஶ்லேஷ்மங்கள். ஸ்மரணப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - நாம்ஆர் இத்யாதி. "விஶ்வரூபஞ்சமாமஜம்'' என்றது - நாராயணஶப்தார்த்தம். "விஶ்வரூபம் . மாம்'' என்று ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்களைச் சொன்னது, வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "அஜம்'' என்று ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமில்லாமையைச் சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பிறக்கை சுட்டியிறே சேதநனுக்கு ஜ்ஞாநாதிகள் ஒளி மழுங்குகிறது. "தத:'' என்றது - ஹேது பரம். "காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் - ம்ரியமாணம் - அஹம் ஸ்மராமி'' என்றதுக்கர்த்தம் - நடையாடி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இந்நினைவு - "ஸ்மராமி'' என்கிற நினைவு. "ஸ்மராமி'' என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - எப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன் என்றது. "மத்'' என்றதுக்கு ஭ாவம் - அடை இத்யாதி. அடைகோடுபாழ்போகடுகை - ரக்ஷிக்கிறோமென்று கைக்கொண்டு கைவிடுகை. விவரணம் - நெடுநாள் இத்யாதி. "நயாமி'' என்றதுக்கர்த்தம் - கள்வன் இத்யாதி. அத்தவாளத்தலை - முன்தானையிற்றலை.

மாய்த்து. ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டியாதல் பெரியதிருவடியை வரக்காட்டியாதல் கொடு போகையன்றிக்கே, ஆதிவாஹிகரில் ப்ரதாநனை தானே கொடுபோம்.

முதற் பாட்டு.

மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோவினைகெட
காலைமாலை கமலமலரிட்டுநீர்
வேலைமோதும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியிணைகளே.

ஆ.—ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனுய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானை ரக்ஷகனுகப்பற்றி அவன் திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர் வினைகெடத் தொழுதெழுமின்; இதுக்கொருகாலநியமமில்லையென்கிறுர்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'உங்களுடைய ஸகலதுக்கங்களும் போம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை ஆச்ரயியுங்கோள்!' என்று இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆச்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறுர்.

[மாலை நண்ணி] - ஸ்நேஹயுக்தராய். [காலைமாலை கமலமலர்] - ஸர்வகாலங்களுக்கும் ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [ஆலின் மேலென்று மேலுக்கு] - ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை தூர்வடங்களேயாகிலும் ஸம்பிக்கவல்லவன் திருவடிகளை.

ப.—முதற்பாட்டில், வடதளசாயியான மஹோபகாரகன் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் கைங்கர்யம்பண்ணுங்கோளென்று இத்திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்செய்கிறுர்.

வேலை - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தாலே, மோதும் - மோதப்பட்ட, மதிள் சூழ் - மதிள் சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்குமவனுய், ஆலின்மேலால்அமர்ந்தான் அடியிணைகள்-வடதளசாயியாய்க்கொண்டு ஜகத்தைரக்ஷித்த அவ்யாபாரதேவ ஸர்த்தனுனவன் திருவடிகளை பக்ஷேகித்து, மாலை - ப்ரேமபாரவச்யத்தை, நண்ணி - பெற்றுக்கொண்டு, காலைமாலை - அஹோராத்ரவிபாகமற, (ஆதராநுரூபமாக), கமலமலர் - விலக்ஷணமான தாமரைப்பூக்களை, இட்டு - பணிமாறி, நீர் - நீங்கள், வினை - உங்கள் அநுபவவிரோதிகளெல்லாம், கெட - நீரும்படி, தொழுது எழுமினோ - "வஹாஞ்ஜலிபுடாஃ" என்கிறபடியே ஸேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவியுங்கோள். மேலாலென்றது - ஆலின் மேலென்றபடி. ஆல் - அசையாய்க்கிடக்கிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆச்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறுர்.

ஏதத்வ்யாவர்த்யம்-ஆதிவாஹிகரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரில் ப்ரதாநனென்றது - "ஸோமாநவ: நாமாநவ: ஸீதஃ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. ஹார்த்தன் - ஸர்வேச்வரன்.

[மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றேன்னவுமாம்; ஹக்தியுக்தராய் என்றபடி. "தொழுதெழு" என்கிற தம்முடைய வாஸனையாலே, "தொழுதெழுமினோ" என்கிறார். [வினைகெட] - ஹகவத்ப்ராப்தி விரோதியான கர்மமென்னுதல்; மல்லிகை கமழ்தென்றலில் விரஹக்லேஶம் தீரும்படியாக என்னுதல். [காலைமாலை] - ஆஶ்ரயணத்துக்குக் காலநியதி இல்லையென்கிறது; "ஆதிநடுவந்திவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள் விரும்பின ப்ராக்ருத த்ரவ்யமே அமையுமென்கை. [நீர்] — அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களேயமையும். [வேலையித்யாதி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள்வந்து மோதாநின்றுள்ள மதிளாலேசூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே ஶ்ரமஹரமான தேஶமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்]-ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். உங்கள்விரோதி நிரஸநங்கள் ஊர்வடங்களேயாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லன் என்கை. அவன் அடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலைநண்ணித்தொழுதெழுமினோ]-ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி யாஶ்ரயித்து உஜ்ஜிவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றேன்னவுமாம்; ஹக்தியுக்தராயேன்றபடி. 'தொழுதெழுமினோ'என்கிறார், "தொழுதெழு" என்கிற தம்முடைய வாஸனையாலே. "அருளினன்" என்று ப்ரபத்தியைப்பற்றி இழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸனை தோற்றச்சொல்லுகிறார். [எழுமினோ] - ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் ஶேஷியாய் அவனைக் குறித்து ஶேஷத்வாகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். [வினைகெட] - ஹகவத்ப்ராப்தி விரோதிவர்க்க மேன்னுதல்; * மல்லிகைகமழ் தேன்றலில் விரஹக்லேசந் தீரும்

முதற்பாட்டு.—மாலை இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஶ்ரயணமாவது - உபாஸநமுகத்தாலும் ப்ரபத்திமுகத்தாலும் அவனையடைகை.

"ஆலின்மேலாலமர்ந்தானை - மாலினுடைய - அடியிணைகளை - நண்ணித் தொழுதெழுமினோ" என்றந்வயித்து, ப்ரபத்திபரமாக அர்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "மாலை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "மாலைநண்ணி" என்றதுக்கு ஹக்திபரமாக அர்த்தாந்தரம் - மாலேன்று இத்யாதி. ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹத்தை ஹக்தியென்கிறது, காரணே கார்யோபசாரம் பண்ணுகிறதென்றபடி. ஆயாஸ ஸாத்யஹக்தியை, "தொழுதெழுமினோ" என்று லகுவாகச் சொல்லுவானேன்? என்ன - தொழுதெழுமினோ இத்யாதி. விவரணம் - அருளினன் இத்யாதி. அதாவது - "அருளினன்" என்று நிர்ஹேதுக ஹகவத்க்ருபை யொன்றையே யவலம்பித்து ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்றின வாஸனை தோற்ற வென்றபடி. "எழுமினோ" என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஹக்திபரமானபோது, "வினை" என்றதுக்கர்த்தம் - ஹகவத்ப்ராப்தி இத்யாதி. ப்ரபத்திபரமானபோது அர்த்தாந்தரம் - மல்லிகை இத்யாதி. அதுவா, அர்த்தத்வயமும் ஹக்திபரயோஜனையிலேயாகவுமாம்; அப்போது, விரஹக்லேஶம் தீரும்படியென்றது ஹக்திமான்களுக்கு விரஹக்லேஶமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய வாஸனையாலே யருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஹக்திமானுக்கு, "ப்ராதர்நிசி ததா ஸந்த்யா மத்யாஹ்நாதிஷு ஸம்ஸ்மரந் । நாராயணமவாப்நோதி ஸத்ய: பாபக்ஷயாந்நர:" என்று - காலையும் மாலையும் ஆஶ்ரயிக்கவேணும். ப்ரபத்திபரமான

படி யென்னுதல். [காலைமாலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலநியதி யில்லையென்கை. "ஆதி நடுவந்திவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபாஸ்யனாய். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வ ப்ரபங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள் விரும்பின ப்ராப்யத்தைக் [illegible] ஸமர்த்தனென்கை. [நீர்] - அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களே யாம்படி. [வேலை மோதும்] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள் வந்து மோதாநின்றுள்ள மதிளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஸ்ரமஹரமான தேசமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவளமான ஆலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந்தவன். உங்கள் விரோதிநிரஸநங்கள் [illegible] அடிப்பிக்கவல்லவனென்கை. அவனடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின். [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஆல் நீரும், இடமும். நீரின்மேல் ஆலென்றுமாம்; ஆலின்மேலிடத்தென்றுமாம்; † ஆல் - செய்யுளின்பம். (௪)

போது "காலைமாலை" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்ன - ஆஸ்ரயணத்துக்கு என்றபடி. [illegible] பென்ன - அந்தி என்றபடி. முதலும் [illegible] ஆண்டாந்திருவந்தாதி எழுத்தறுணர்ப்பாரே. "ஆக்கியாப்புல" என்றபடி. [illegible] கிற நிப்பந்தமென்னென்ன - ஸாவபூர்வம் என்றபடி; "கமலமலரிட்டு" என்றபடியாலே [illegible]. இத்தால் பாவம் - நீங்கள் என்றபடி. வேலை - ஸமுத்ரம். [illegible] மோதவென்றபடி - [illegible] வித்தம். "வேலை மோதும்" என்று விசேஷிக்கைக்கு பாவம் - ஸ்ரமஹரமாய் என்றபடி. இத்தால் - ஆஸ்ரயணீயனாகைக்கு ஸௌகர்யம். பவளமான - சிவந்த - [illegible]; ஆலந்தளிரின் மேலே. இது சொல்லுகைக்கு பாவம் - உங்கள் விரோதி என்றபடி. [illegible] ஸகலத்துக்காக ப்ரதிகோபாஹாரம் - ஆலின்மேல் என்றபடி. ஆலின்மேல் - ஜலத்தின்மேலே, ஆல் அமர்ந்தான் - ஆலிலையிலே படுத்தானென்னுதல்; "ஆல்" என்று - இடமாய், ஆலிலையின்மேலிடத்தே அமர்ந்தானென்னுதல் என்றர்த்தமாம். இவ்விடத்தே [illegible] "ஆலென்று" ஜலத்தைச் சொல்லுகிறதோ?" என்ன [illegible] "ஆலக் கட்டி என்னக்கடவதே" என்ன, [illegible] 'ஆல்' என்று ஜலத்தைச் சொல்லுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஆல் செய்யுளின்பம் என்று. செய்யுளின்பம் - [illegible] பேச்சு: [illegible] நிலைச்சொல், வருத்துச்சொல், செய்யுட்சொல் என்று மூன்றுவகையாயிருக்குமிறே; அதில், நிலைச்சொல்லாவது - [illegible]; வருத்துச்சொல்லாவது - [illegible]; செய்யுட்சொல்லாவது - [illegible] என்று [illegible] சொல்லுகிறது. "மால்" என்று ஸர்வேஶ்வரனென்றபடியாகில், [illegible] என்று [illegible] - மாலின் அடியிணைகளை - கண்ணி - காலைமாலை கமலமலரிட்டு - வினைகெட - தொழுதெழுமினோ என்றுமாம்; "மாலை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் அசை. "மால்" என்று [illegible] போது, 'நீர் - காலைமாலை கமலமலரிட்டு - வினைகெட - [illegible] தொழுதெழுமின் - வேலை மோதும்' என்றதொடக்கி, 'அடியிணைகளை - கன்னிமாடம் மலரிட்டு [illegible]' என்றுமாம். (௪)

---

† ஆலின்மேல் என்பதே ஆலின்மேலிடத்து என்ற பொருளைக் காட்டுமாதலால், ஆலின்மேலால் என்று ' ஆல் ' என்பதைச் சேர்த்துச்சொன்னது செய்யுளின்பத்திற்காக என்றபடி: ஆல் - அசை என்றவாறு. இவ்விடத்தில் அரும்பதத்திலுருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தோன்றவில்லை. ப்ரக்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
நள்ளிசேரும்வயல்சூழ் கிடங்கின்புடை
வெள்ளியேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளுந்தொழுதெழுமினோ தொண்டரே !

ஆ.—(கள்ளவிழும்.) - அவன் திருவடிகளைக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமிடத்தில், அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக்கொண்டு நாளும் இறைஞ்சுமின் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'சாபலமுடையார் அவன் திருவடிகளை ஸமாஶ்ரயிக்குமிடத்தில் அவனுக்குளன் புகுருகிறதோ? என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி க்ஷேமமுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை அநுஸந்தித்து நிர்பயராய் நீங்கள் நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் ? என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் மலர்] - செவ்விப் பூ. [நள்ளியென்று தொடங்கி] - ஜல ஸம்ருத்தியாலே நள்ளிசேரும் வயல்சூழ்ந்த அகழின் அருகே நக்ஷத்ர பதத்தளவும் உயர்ந்திருக்கிற மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை. வெள்ளியாலே செய்யப்பட்டுத் தகுதியான மதிளென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை ஆராதித்து அதினுடைய க்ஷேமவத்தையை யநுஸந்தித்து ஸுகிகளாய் வர்த்திக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

தொண்டர் - அநுபவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கள் - மதுவை, அவிழும் - மலருகிற, மலர்இட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள்; (ஜலஸம்ருத்தியாலே), நள்ளி - (க்ஷுத்ரமான) பெண்நண்டுகள் அகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழினுடைய, புடை - பரிஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏய்ந்த - சமைந்த, மதிள் - மதிளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (ரக்ஷையுடையதேசமென்று), நாளும்உள்ளி - நித்யாநுஸந்தானம்பண்ணி, தொழுதுஎழுமினோ - அநுபவஜநிதப்ரீதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே அர்த்தியுங்கோள். 'இறைஞ்சுமின்' என்கிறவிடம், கீழில் * அடியிணைகளோடே யந்விதமாய், தேசபரமாகவுமாம். வெள்ளியேய்ந்தவென்று - சுக்ரபதத்தோடே சேர்ந்தவென்றுமாம். அன்றியே, வெள்ளி போன்ற நிறமுடைய மதிளென்றுமாம். நள்ளி - பெண்நண்டு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இவ்விஷயத்துக்கு என்வருகிறதோ ?" என்று அஞ்சும்படி சாபலமுடையார் ஸுரக்ஷிதமான தேஶமென்று, நிர்பயராய் நித்யமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் இத்யாதி] - செவ்விப்பூவைக் கொண்டுஆஶ்ரயியுங்கோள். இவன் ப்ரேமத்தாலே செவ்வியை யுடைத்தாய் விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் தேடக்கடவன்; "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும்" என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே அமையுமிறே, அவன்படியைப் பார்த்தால். [நள்ளியித்யாதி] - நள்ளியென்று, பெண்நண்டு. நீர்

மாறுத நிலங்களிலேயாய்த்து இவை வர்த்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட அகழின் அருகே. [கிடந்து] - அசைந்து. [வெள்ளியித்யாதி] - நக்ஷத்ர பதத்தளவும் ஓங்கின மதிளென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். வெள்ளியாலே செய்த மதிளென்னுமாய பக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும், ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவர்க்கு அது விலக்ஷணமாய்த் தோற்றுகைக்கடவதிறே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - ப்ரேமத்தாலே நிர்ப்பயமான தேசமென்று அநுஸந்தித்து இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார் நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். "அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதி இல்லை.

ஈடு. — இரண்டாம்பாட்டு. "இவ்விஷயத்துக்குத் தனிவருகிறதோ?" என்று அதிசபலமுடையார், ஸுரக்ஷிதமான தேசமென்று நிர்பயராய் நித்யமாக ஆச்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கள்ளவிழும் இத்யாதி] - செவ்விப் பூவைக்கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோள். ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார், செவ்விப்பூத் தேடுவர்களிறே; "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும்" என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே யமையுமிறே, அவன்படியைப் பார்த்தால். ஆக, த்ரவ்ய தாரதம்யம் பாரான், ஆச்ரயிக்குமவன் ப்ரேமத்தையே பார்க்குமத்தனை. ஸ்ரீபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்ரன் சாத்தின செண்பகப்பூ வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. [நள்ளி இத்யாதி] - நள்ளியென்று பெண்ஞண்டு. நீர்மாறுதவிடங்களிலேயாய்த்து சஞ்சரித்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட அகழினருகே. [கிடந்து] - அசைந்து. [வெள்ளியித்யாதி] - நக்ஷத்ரபதத்தளவும் ஓங்கின மதிளென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட † (தகுதியான) மதிளென்னுதல் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும் ப்ரேமாதிசயத்தாலே அத்விலக்ஷணமாய்த் தோற்றுமிறே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - ‡ ப்ரேமத்தாலே நிர்ஹயமான தேசமென்று அநுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார், நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். "அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது" என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதியில்லை. (உ)

இரண்டாம்பாட்டு. — கள்ளவிழும் இத்யாதி. "தொண்டீர் - வெள்ளியேய்ந்த" என்று தொடங்கி "எழுமினோ" என்னுமளவும் கூட்டத்தகுதாகக - இவ்வளவுமத்தாக்கு இத்யாதி.

"கள்ளவிழும்" என்றதுக்கு ஸ்வாபம் - செவ்வி இத்யாதி. கள்ளவிழும்மலர் - தேனொழுகிற மலர். கீழே "ப்ராக்ருதத்ரவ்யமமையும்" என்றதைக்கு, இங்கே "செவ்விப்பூ" என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதி. அதாவது - பரிசுத்தமிருக்குமென்பது. இதைக்குத்தக்க நிர்ப்பந்தமில்லையோவென்ன - கள்ளார் இத்யாதி. திருவாய்மொழி. கணவலர் - காக்கணம்பூ. த்ரவ்ய நிர்பந்தமொழித்தவர்த்தமேதென்ன - ஆக இத்யாதி. ப்ரேமத்தையே பார்க்குமென்றதுக்குதாஹரணம் ஸ்ரீபுருஷோத்தமம் இத்யாதி. *ஒழிவில்காலத்திலே த்ரவ்யத்தையும் பார்த்துக்கொள்வது, நிதிசொன்னதுக்கு ஸ்வாபம்- நீர்மாறுத இத்யாதி. "வெள்ளி" என்ற சப்தமும், அத்தாலே - நக்ஷத்ரபதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏய்கை - அடைகையும், பண்ணுகையும். அப்படி நக்ஷத்ர தோற்றவில்லையேயென்ன - ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோம் இத்யாதி. "வெள்ளியேய்ந்ததின்" என்றதைப்பற்ற ப்ரேமத்தாலே நிர்பயமான என்றது. "தொண்டீர் - காலந்தொழுதெழுமினோ" என்றதைச் சொல்லுகைக்கு - இவ்விஷயத்திலே இத்யாதி. "காலம்" என்ற விசேஷத்தைக்கு ஸ்வாபம் - அபர்வணி இத்யாதி. "அமாவாஸ்யாம் பௌர்ணமாஸ்யாம் ஸங்க்ரமேஷு சதுர்தசீம் ... வர்ஜயேத் ... " என்றதைப்பற்ற - அபர்வணி என்கிறது. 'கள்ளவிழுமலர்க்கீழ்ச்சி நீர்மையின்' என்றதுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே ப்ரஸங்கம். (உ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம். ‡ ப்ரேமத்தாலே என்று பாடாந்தரம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

தொண்டர்! நுந்தம் துயர்போக நீர்ஏகமாய்
விண்டுவாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்
வண்டுபாடும்பொழில்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர்பெருமானையே.

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த அவனுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.— மூன்றாம்பாட்டில், சாபலமுடைய நீங்கள் துக்கம்கெட உபயவிபூதியுக்தனாய் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவனை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வண்டுபாடும்பொழில்] - நிரதிஶயபோக்யமான திருச்சோலை. [அண்டவாணன்] - லீலாவிபூதியையுடையான். [அமரர்பெருமான்] - நித்யவிபூதியையுடையான்.

ப.— அநந்தரம், விலக்ஷணவிபூதியுக்தனாய்க்கொண்டு ஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரனை ஏககண்டராய் ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும் - களித்துப்பாடும், பொழில் -, சூழ் - சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதநிலயனாய், அமரர்பெருமானை - ஸூரிபோக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனை, தொண்டர் - ஸகலகைங்கர்யாபிநிவேஶயுக்தரானவர்களே! நுந்தம்துயர் - உங்களநுபவாலாபக்லேஶம், போக - தீரும்படி, நீர் - நீங்கள், ஏகம்ஆய் - ஏக ஹ்ருதயராய்க்கொண்டு, விண்டு - விகாஸோந்முகமாய், வாடா - செவ்வியழியாத, மலர்இட்டு - பூக்களையிட்டு, நீர்இறைஞ்சுமின் - உங்கள் ஶேஷத்வாநுரூபமாக ஆராதியுங்கோள்.

இ.— மூன்றாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உபயவிபூதியுக்தனாய்த்து; உங்கள் துக்கம் கெட அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஶாலேஶமுடைய நீங்களென்னுதல்; "ஸ[illegible]ஷ்யாதி" என்றிருக்கும் நீங்களென்னுதல். [நுந்தம் துயர்போக] - துயரும் வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது. விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த து:க்கமென்னுதல், இறைஞ்சப்பெறாத தன்னுடைய விரஹத்தால்வந்த து:க்கமென்னுதல். [நீர் ஏகமாய்] - நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநராய் என்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாய் என்னுதல். 'தொண்டர்' என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறாகலாமிறே. [விண்டு வாடாமலர்] - அலரத்தொடங்கினவளவாய்ச் சழியவலர்ந்து வாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கை. [வண்டுபாடும் இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்த தேஶம்; "வநகஸலாமோதயஞாஷ்ட" என்கிறபடியே நிரதிஶயபோக்யமான தேஶமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்து அண்டவாணன் அமரர்

பெருமானே] - திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலாவி [illegible] லைத்து. பரமபதநிலயனும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியானவன் என்றுதல், லீலா விபூதிக்கு நிர்வாஹகனாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன் என்றுதல். இங்கே ஆச்ரயித்தாலே போயிவைப் போக்கி [illegible] தேடிப் போகவேண்டா. நித்யஸூரிகளுக் இங்கேவந்த [illegible] யிருக்கு முண்டு - இங்கு; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாத [illegible] பரமபதத்தில்.

௩௫.—மூன்றாம்பாட்டு. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலாவி லைத்திநாயனுய்த்து; உங்கள் [illegible] கெட அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆச்ரயியுங் கோளென்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸ முடையாரான நீங்களென்றுதல், அஜ்ஞாநம் கரிஷ்யாமிக்கு இட்டுப் பிறந்த நீங்களென்றுதல். [நந்தம்துயர்போக] - நமக்கு [illegible] க்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது; விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த [illegible] மென்றுதல், இறைச் சப்பெறுதல் [illegible] மென்றுதல். [நீரேகமாய்] - நீங்கள் அநந்யப்ரயோஜநரா யென்றுதல், நீங்க ளெல்லாரும் ஒருமிடறாயென்றுதல். "தொண்டர்" என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறாகலாமிறே. [விண்டுவாடா மலர்] - அலர்த்தொடங்கினவாறாக் கதிர அலர்ந்தவாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆச்ரயியுங்கோ ளென்கை. [வண்டுபோம் தீர்த்தம்] - வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றுள்ள சோலைசூழ்ந்த தேசம்; "வாத காமமாயஸாகே" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்கிறபடியே நிரதிசய போக்யமான தேசமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தண்டலாளனமரர்பெருமானை] - திருக்கண்ண புரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலாவிலஷிதிநாயனும்; பரமபதநிலயனும், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியானவனென்றுதல்: லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாய்;

மூன்றாம்பாட்டு.—தொண்டர் இத்யாதி "திருக்கண்ணபுரத் தண்டலாளனமரர்பெரு மானை - நந்தம்துயர்போக நீரேகமாய் விண்டுவாடாமலரிட்டு நீர் [illegible]" என்றதைக் [illegible] தவதாரிகை - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி.

"தொண்டர்" என்ற - [illegible] வாசகமாகையாலே, [illegible] அஜ்ஞாநம் [illegible] தாலே. அஜ்ஞாநம் கரிஷ்யாமிக்க - [illegible] இத்த [illegible] "துயர்" [illegible] துபரம் இத்யாதி. இவர்களுக்கு [illegible] டுப் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிறது. ஆகிறதென்ன - [illegible] இத்யாதி. "தொண்டர்" என்றதின் அர்த்தத்வயாநுசாணமாக "துயர்" என்றதற்குத் [illegible] நீங்கள் அநந்யப்ரயோ ஜநரா யென்றுதலென்றது - அவன் [illegible] னுடு [illegible] "தொண்டர்" என்ற - [illegible] அண்மைவிளி - [illegible] தொண்டர்களென்கையாலே இத்யாதி. விண்டு - [illegible] செவ்வி இத்யாதி 'வண்டுபோம்' என்பதைத் த்ருஷ்டாந்தம் - ஏதத்ஸாம இத்யாதி. [illegible] இத்யாதி. "தண்டலாளன்" [illegible] லீலாவிபூதிநாதத்வமும், "அமரர்பெருமான்" என்கையாலே - நித்யவிபூதிநாதத்வமும் சொல்லுகிறது; இதனைக்காட்டுகிறார் - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி. "தண்டலாளன்" என்ற - லீலாவிபூதியாக கரு [illegible] வித்யவிபூதியாக [illegible] பரமபத இத்யாதி. [illegible] ப்ரதர்மஸமுமேவ விவரணம் - லீலாவிபூதிக்கு இத்யாதி. "திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்திருக்கிறவன

† அவர்களுக்கு என்று அடையவளைந்தானிற்பாடம்.

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமானவனென்னுதல். இங்கே ஆஶ்ரயித்து விரோதியைப் போக்கிப் பூர்ணாநுபவம்பண்ண ஒருதேஶவிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா: நித்யஸூரிகளும்இங்கேவந்துஅநுபவிக்கும்படிஶீலாதிகுணாதிக்யம்உண்டிறேஇங்கு. அந்தர்க்குவைத்த சாலையில் விழித்திருப்பார்க்கு உஜ்ஜீவநமில்லையே; அப்படியன்றிறே இங்குத்தை நிலை. "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - "அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயா நின்றால் தேசிகருக்குச் சொல்ல வேணுமோ?" என்று. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மானைநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனை
தேனைவாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வானையுந்தும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்நயந்தபெருமான் சரணாகுமே.

ஆ. —(மானைநோக்கி.) - எல்லார்க்கும் இனியனைக்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யவே, தன்திருவடிகளில் நித்யஸித்தமான கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே எம்பெருமானை நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மானைநோக்கியென்று தொடங்கி] - மான்கள் தோற்கும்படியான நோக்கையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயனைப் நிரதிஶயபோக்யனை வனைச் செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் தொழுங்கோள். [வானையுந்தும திளென்றுமேலுக்கு] - மிகவும் உயரிதான மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை ஆதரம்பண்ணின ஸர்வேஶ்வரனானவன் தான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும்.

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதபோக்யனை க்ருஷ்ணனை, நப்பின்னைப்பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

மான் - மானானது, நை - (தோற்று)நையும்படியான, நோக்கி - நோக்கை யுடையளாய், மடம் - ஆத்மகுணபூர்ணையான, பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு,

---

உபயவிபூதிநாயகன்" என்றத்தால் பாவம் - இங்கேயாஶ்ரயித்து இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காக நிற்கிறநிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லையேயென்ன - அந்தர்க்கு இத்யாதி. இத்தால் - ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனென்றபடி. ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனானால் "ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்" என்றது சேரும்படியென்? இந்தவசநத்திலே நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்தியில்லையென்று தோற்றுகின்றதேயென்ன - ப்ரதிமாஸ்வ இத்யாதி. அம்மேடென்றது - அப்ரபுத்தரை. அப்ரபுத்தாநாமபி என்று ஆளவந்தாருக்குக்கருத்து. "அக்நௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம் । ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிநாம்." 'வண்டுபாடும்' என்றுதொடங்கி, 'பெருமானை - தொண்டரென்று, இறைஞ்சுமின்' இத்யந்வயம். (௩)

கேள்வனை - வல்லபனைப், தேனை - ("ரஸோவைஸ:" என்கிறபடியே) தேன்போலே போக்யனாயிருக்குமவனை, வாடா-வாடாத, மலரிட்டு - புஷ்பங்களைக்கொண்டு, நீர்-நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள்; வானை - ஆகாசத்தை, உந்து - தள்ளும்படி யோங்கின, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, ("ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு யோக்யஸ்தலம்" என்று), தான் நயந்த - தானே விரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சரண் ஆகுமே - [illegible] னிலே யுங்களுடைய ஆராதனத்தை [illegible]. தேனை வாடாமலரென்று பூவோடே கூட்டவுமாம்.

இ —நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனென்கிறார்.

[மானேநோக்கி] - மானுடைய மையப்பமான நோக்கையுடையவள். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. [தேனை] - நிரதிசயபோக்யனானவனை. இதிலே நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலே காணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையுந்துமதிள்] - ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தள்ளுமாபோலே இருக்கிற மதிளாலே சூழப்பட்டவூர். தத்ப்ரக்ருதிகளைத் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊரென்கை. [தான்நயந்த பெருமான்] - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப் பாங்கான தேசம் என்று அத்தை விரும்பி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனானவன். [சரணாகுமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும். அம்மதிள் அவனுக்கு அரணானாப்போலே, உங்களுக்கு அவன் மதிளாம்.

ஈ௬.— நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்: அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மானேநோக்கி] - மானுடைய மையப்பமான நோக்கையுடையவள். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. [தேனை] - நிரதிசயபோக்யனானவனை. இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவிட்டு நீங்களாஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலேகாணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையுந்துமதிள்] - ஆகாசத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அத்தைத் தள்ளுமாபோலேயிருக்கிற மதிளாலே சூழப்பட்டவூரை. தத்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊரென்கை. [தான்நயந்தபெருமான்] - "ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப்

நாலாம்பாட்டு.—மானே இத்யாதி. "பின்னைதன்கேள்வனை - இறைஞ்சுமின்: பெருமான் சரணாகும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரயிக்குமி இத்யாதி.

மான் மையப்பமான நோக்காவதேதென்ன - மான்தோற்று இத்யாதி. "மை" என்று - கடைக்குறைத்தலாய், மையுமென்றபடி. வேப்பங்குடிநீர் - இவ்வேப்பங்குடி இத்யாதி. தேனை - நிரவதிகபோக்யனென்றபடி. "தேனைவாடாமலரிட்டு" என்று பதச்சேர்த்தியிக்கு பாவம் - தேனையும் இத்யாதி. உந்துதல் - தள்ளுதல். இத்தால்பாவம் - தத்ப்ராக்ருதிகளுக்கு இத்யாதி. நயந்த - விரும்

பாங்கான தேஶம்" என்று அத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனானவன். [சரணு குமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும், அம்மதிள் அவனுக்கு அரணானாற்போலே உங்களுக்கு அவன் மதிளாம். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சரணமாகும்தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால்வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்குஅன்பாகுமே.

ஆ.—(சரணமாகும்.) - இப்படி ஸக்தியோகத்தாலே அவனை ஆஶ்ரயிக்க க்ஷமரன்றியே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனாய், அப்போதே அவர்களை இப்ப்ரக்ருதியை விடுவித்துத் திருநாட்டிலேகொண்டுபோய்த் திவ்யப்ரக்ருதிகளாக்கி அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அவர்களுக்கு இப்ப்ராக்ருதிஸம்பந்தம் அநாதிவாஸனையாலே ஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, க்லுப்தகாலத்திலே இப்ப்ரக்ருதிதானேவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்தருளி, பின்னையும் அவர்கள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தினாலே தான் ஒன்றும் செய்யாதானாய், இவர்களுக்கு எத்தைச்செய்வேன் என்றிருக்குமென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஸக்தியோகத்தால் அவனை ஆஶ்ரயிக்க க்ஷமரன்றிக்கே தன்திருவடிகளே உபாயமாகப்பற்றினார்திறத்திற் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றாரேயாகிலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனாம். மேலும் "எல்லாம்" என்றவற்றுக்குப் பொருள் இப்படியே. [மரணமென்று தொடங்கி] - ப்ரபந்நரானபின்பு அவர்களைபொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் இசையக்கொண்டுபோய் ஶரீராவஸாநத்திலே மஹோபகாரத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரகன். பண்டுவாஸிதமான விஷயங்கள் இந்தஶரீரத்தோடேபோம்; இனி, ஒரு ஶரீரத்திலே ப்ரவேஶித்து விஷயங்களிலே நசைபண்ணுவதுக்கு முன்பில் ஊமையிலே மிகவும் போக்யமான தன்னழகைக்காட்டி இவனை இசைவித்து அப்போதே விஷயீகரிக்கும் என்றுகருத்து. [அரணமைந்த மதிளென்று மேலுக்கு] - அரணமாகப்போரும் மதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்க்கு மிகவுப்ஸ்நேஹியாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதர்க்குப் பரமபதப்ரதனானவன், ஸ்வவிஷயத்தில் கைங்கர்யாதி நிவிஷ்டரானார்க்கு, அபிநிவேஶந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம் என்கிறார்.

பிண. நயக்கை - விருப்பம். "மதிள்" என்ற விசேஷணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - அம்மதிள் இத்யாதி. (௫)

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன் திருவடிகளைக் குறித்து ப்ரபத்தியன்றி [illegible] ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சரணமாகும் - தானே உபாயமாகுமென்கிறான், [illegible] [illegible] - அவர்களுடைய [illegible], [illegible] - [illegible] மானத்தை, [illegible] - [illegible] - மஹோபகாரகனும். [illegible] - [illegible], மதிள் சூழ் - மதிள் சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, தரணியாளன் - [illegible] நித்தியவன், தனதன்பர்க்கு - தன் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார்க்கு, அன்பாகும் - ப்ராவண்யத்தால் [illegible] திருவடிகளைக் கொண்டாடப்போலேயாம். 'சரணமாகும் [illegible]' என்று - [illegible] திருவடிகளென்றுமாம். தரணியாளனென்று - ஸ்ரீ [illegible] என்றுமாம்.

ஐ. — அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஸக்தியோகத்தால் ஆச்ரயிக்க [illegible] நீக்கிக தன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினார் திறத்தில் செய்யும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் இத்யாதி] - [illegible] குறையநின்றாரேயாகிலும் தன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனும். கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன ஸக்தியோகம் அஸக்ருதாதிகாரம். இதில் சொன்ன ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது. [மரணமானால் இத்யாதி] - தன் பக்க விலே ஸம்பந்தமுடையனாவன்று தொடக்கி, இவனை [illegible] தனக்குச் செல்லாதிருக்கச் செய்தே இவனுடைய ருசியைவர்த்திப்பித்து [illegible] பரமபதத்தைக் கொடுத்த மஹோபகாரகன். தன்னழகைக்காட்டி அதனாலே இவனுக்கு ருசிபிறக்கும்படியாகவும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [மரணமானால் என்று] - தனக்கு அபேக்ஷையில்லை; இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை; இவன் ருசியைக் கடாக்ஷித்திருக்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றதைக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம். [அரணமைந்த மதிள்] - [illegible] பரிவிருக்கிறவன் இங்கே வர்த்திக்கின்றான் என்று [illegible]. [தரணியாளன்] - [illegible] நிர்வாஹகன். [illegible] ரக்ஷகனென்னை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு [illegible] அபிப்ராயமும். [அன்பாகும்] - [illegible] என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் [illegible] கொண்டாற்போலேயிருக்கை.

ஈடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி ஸக்தியோகத்தால் ஆச்ரயிக்க [illegible] நீக்கே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினார்திறத்தில் அவன் செய்தருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - [illegible] குறையநின்றாரேயாகிலும், தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம் ரக்ஷக னும். கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன ஸக்தியோகம் அஸக்ருதாதிகாரம், இதில் சொல்லுகிற

அஞ்சாம்பாட்டு — சரணமாகும் இத்யாதி. "[illegible]" என்றுமவ னும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை- இப்படி இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்கு [illegible] - [illegible] இத்யாதி. [illegible] - கீழ்மூன்று பாட்டாலும் இத்யாதி. முதற்பாட்டு [illegible] திருவாய்மொழிக்கான [illegible], அத்தை விட்டு மற்றைமூன்று பாட்டாலும்சொன்ன ஸக்தியோகமென்றபடி. இத [illegible]

ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது; "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு" (ஸமோஹம்ஸர்வ பூதேஷு) என்னக்கடவதிறே. பகவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்சவேதியாயிருக்குமிறே; கைசிகத்தில் பகவத்ஸம்பந்தமுடையானொருசண்டாளனோட்டைஸம்பாஷணம் ப்ராஹ்மணனுடைய ஆசாரவைகல்யத்துக்குப் பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலெல்லாம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவேயாய்த்து. [மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்] - இவன் தன் பக்கலிலே ந்யாஸம்பண்ணினவன்றுதொடங்கி இவனையொழியத் தனக்குச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இவனுடைய ருசியை யநுவர்த்தித்து, சரீரவிச்லேஷத்தளவும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நின்று, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கொடுக்கும் உபகாரகன். தன்திருவடிகளைப்பற்றினவன்றே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கொடுபோய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கச்செய்தேயும், நடுவுஇவனிருக்கும் நாலுநாளும் அவனுக்கு*ஒருபகலாயிரமூழியாயிருக்கையாலே 'மரணமானால்' என்கிறது. "மரணமானால்" என்கிறது - தனக்குஅசக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன்ருசியைக்கடாக்ஷித்து நிற்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம். [அரணமைந்த] - 'நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கேநின்றான்; என்வருகிறதோ?' என்றுஅஞ்சவேண்டாதிருக்கை. அரணமாம்படி சமைந்த: [தரணியாளன்] - பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளானார்பக்கல் அதிப்ரவணனும். [அன்பாகும்] - "அன்புடையவன்" என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (ரு)

உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் - ஸமோஹம் இத்யாதி. "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயிதே தேஷு சாப்யஹம்"

இதி கீதாயாம் நவமே. இந்தப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனான ஈச்வரன் தாரதம்யம்பாராதே விஷயீகரிக்குமென்கையாலே ப்ரபத்தியும் ஸர்வாதிகாரமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு பாவம். அசுத்தரும் பகவத்விஷயத்துக்கு அதிகாரிகளோவென்ன - பகவத்விஷயந்தான் இத்யாதி. அதாவது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்குமென்றபடி. அப்படி பகவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்சவேதிபோலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கினவிடமுண்டோவென்ன; ஸாக்ஷாத் ஸ்வஸம்பந்திகளையேயன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் சுத்தராக்குமென்கிறார் - கைசிகத்தில் இத்யாதி. "ஆனால்" என்றதின் பதார்த்தம் - இவன்தன்பக்கலிலே இத்யாதி. அது - சரீரவிச்லேஷம். இதுதன்னை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - தன்திருவடிகளை இத்யாதி. இவனுடைய ருசியாலே நடுவிருக்கும் நாலுநாளும் என்று கூட்டுவது. ஒருபகல் ஆயிரமூழியாயிருக்கிறது. அசக்தியாலே யானாலோ? என்ன - மரணமானாலென்கிறது இத்யாதி. ப்ரவேசத்திற்சொன்ன நிரூபணத்துக்கெல்லாம் சப்தநிர்வாஹம் இதுவென்கிறார் - இப்பாட்டில் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன - ப்ரவேசத்திலேசொன்ன. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அரணமாம்படிசமைந்த-ரக்ஷகமாம்படி சமைந்தவென்று பதார்த்தம். திருக்கண்ணபுரத்திலேயிருக்கிற தரணியாளனென்றபடி. "அன்பாகும்" என்றால் அதிப்ரவணனென்று தோற்றுமோ? என்ன—அன்புடையவனென்று இத்யாதி. 'அரணமைந்த' என்று தொடங்கி, 'தரணியாளனை - பிரான் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும் - தனதன்பர்க்கன்பாகும் - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்' என்றந்வயம். (ரு)

'அரணமாம்படி சமைந்த' என்பது ஸ்ரீகோசங்களிற் காணவிடினும், அரும்பதத்தை நோக்க, இருக்கவேணுமென்று தோன்றுகின்றது.

ஆறாம் பாட்டு.

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொனாகத்தவுணனுடல்கீண்டவன்
நன்பொனேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன்நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

ஆ.—(அன்பனாகும்.) - இப்படி தன்திருவடிகளில் அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்நேஹத்தையுடையரானவர்கள்பக்கல், தானும் அநந்யப்ரயோஜநமான ஸ்நேஹத்தையுடையனாய், ஸ்வாஸ்ரிதவிரோதிகளையும் தானே போக்குகின்றான்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளின ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாயிருக்கிறான்.

[செம்பொனாகத்தவுணன்] - ஹிரண்யன். [நன்பொனேய்ந்தமதிள்] [illegible] - "ஆஸ்ரிதவிரோதிகாரத்துக்கு உறுப்பான தேசம் என்று" நல்ல பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்துக்கு ஸ்நேஹியானவன் தன்திருவடிகளில் அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்குத் தானும் அநந்யப்ரயோஜநனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸ்வாஸ்ரிதவிரோதியான ஹிரண்யனைப்பிளந்தவன், தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரேமமுடையார்க்குப் பரமார்த்த ப்ரேமனாம் என்கிறார்.

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம், அன்பனாகும் - நிரவதிகவாத்ஸல்யயுக்தனாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்போலே யிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடையனான, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, கீண்டவன் - அநாயாஸேந கிழித்தவனாய், (இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுகைக்காக), நன்பொன் - நல்ல பொன்னாலே, ஏய்ந்த - சமைக்கப்பட்ட, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவர்த்திக்குமவன், தனமெய்யர்க்கு - தன்பக்கல் பாரமார்த்திகப்ரயோஜநபுத்தியுடையார்க்கு, நாளும் - என்றுமொக்க, மெய்யன் - (தானும் அவர்கள்பக்கலிலே) பாரமார்த்திக ப்ரயோஜநபுத்தியுடையனாயிருக்கும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாம் என்கிறார்.

[அன்பனாகும் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளை உபாயமென்று பற்றினார்க்கு, "ஸரணாகதவத்ஸல:" என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோன்றாதபடி வ்யாமுக்தனாயிருக்கும். "தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்". இவர்களுடைய விரோதியைச்செய்வது என்? என்னில்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி பட்டதுபடும். ஹிரண்யனுகிற அஸுரனுடைய ஸரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்தவன். [நன்பொன் ஏய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்: ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிள்சேர்க்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான தேசம் என்று அவன்விரும்பி வர்த்திக்கிறவர். [தனமெய்யர்க்கு - நாளும் மெய்யனே] - தன்பக்கல் அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்

பார்க்கு என்றுமொக்கத் தான் அநந்யப்ரயோஜநனாயிருக்கும். தன்பக்கல் மித்ரபாவமுடையார்க்கு "ந த்யஜேயம்" என்றிருக்கும் அவன்.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. தன்னை ஆஶ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாமென்கிறார்.

[அன்பன் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, "ஶரணாகதவத்ஸல꞉" (ஶரணாகதவத்ஸல꞉) என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோற்றாத படி வ்யாமுக்தனாயிருக்கும்; "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்). இவர்களுடைய விரோதி செய்வதென்னென்னில்?—ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி பட்டது படும். ஹிரண்யனென்கிற அஸுரனுடைய ஶரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்தவன். [நன்பொனேய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - "ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஶம்" என்று விரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [நாளும்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே] - தன் பக்கல் * அநந்யப்ரோஜநரா யிருப்பார்க்கு, தானும் அவர்கள்பக்கல் என்றுமொக்க அநந்ய ப்ரயோஜநரா யிருக்கும், தன்பக்கல் மித்ரபாவமுடையார்க்கு "ந த்யஜேயம்" (ந த்ய ஜேயம்) என்றிருக்கும் அவன். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம்
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில்வாளையுகளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன்ஆகத்தணைப்பார்கட்கு அணியனே.

ப்ர.—ஸுந்தரகாண்டே உக. ராவணம் ப்ரதி ஸீதா. விதித꞉ ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ꞉ ஶரணாகதவத்ஸல꞉ தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி । உ௦ - யுத்தகாண்டே கஅ. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்.

ஆறும்பாட்டு—அன்பனாகும் இத்யாதி. "செம்பொனாகத்தவுணனுடல் கீண்டவன் - தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

அப்படி வ்யாமுக்தனேனென்ன - தோஷோயத்யபி இத்யாதி. "விதித꞉ ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ꞉ ஶரணாகதவத்ஸல꞉ । தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி ஸீதா (உக-உ௦). "மித்ரபாவேந" இத்யாதி, "தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்" இதி யுத்தகாண்டே ராம꞉. (கஅ-ந) திருக்கண்ணபுரத்தன்பன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே அன்பையுடையவனென்று ஶப்தார்த்தம். தனமெய்யர்க்கு நாளும் மெய்யனென்றபடி. "மெய்" என்று - அநந்யப்ரயோஜநத்தையாக வருளிச்செய்து, மித்ரபாவமாக அர்த்தாந்தரம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அதாவது - மித்ரபாவமொழிய மெய்கூடாமையாலே, மெய் என்று - மித்ரபாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. 'செம்பொனாகத்து' என்று தொடங்கி, 'திருக்கண்ணபுரத்தன்பனானவன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அன்பனாகும் - தனமெய்யர்க்கு - நாளும் - மெய்யனும்' என்றந்வயம். (௬)

ஆ.—(மெய்யனாகும்.) - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராகத் தொழுவார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநராகத் தொழாதார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடி காட்டான். அநந்யப்ரயோஜநராக நமஸ்கரிக்கைக்கு ஸாதநத்தைப்பண்ண அவன் இப்படி ஸுலபனாகிறானென்றில்; தானே ப்ராப்யம் என்றிருப்பார்க்கு அவன் ஸுலபனாம், இவ்விடத்தில் ஒரு ஸந்தேஹமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தான் ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களையே கொடுத்துத் தன்னை அகற்றும் என்கிறார்.

[செப்பில்வாளைபென்று மேலுக்கு] - அநிலம்புக்கான திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பரமஸ்வாமியானவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாம். இதில் ஒருஸந்தேஹமுமில்லை.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாய்க்கொண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவ்வோ ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து அகலநிற்கு மென்கிறார்.

விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - தன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநபுத்தியன்னி விரும்பி யாச்ரயிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யன் ஆகும் - (தன்னுடைய) யதார்த்தமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு ப்ரகாசிப்பிக்கும்; புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - புறம்பே சிலப்ரயோஜநங்களைக் கணிசித்து தடஸ்தராக ஆச்ரயிப்பார்க்கு, பொய்யன் ஆகும் - அந்த ப்ரயோஜநத்தளவைக் கொடுத்துத் தன்னை மறைப்பிக்கும்; செப்பில் - தன்னிலமான செய்யிலே, வாளை - வாளையானது, உகளும் - உகளாநிற்கிற, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உபகாரகனாக நிருபாதிகஸ்வாமியாயிருக்கிறவன், ஆகத்தணைப்பார்கட்கு - தங்களாகவாயிலே தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்வீகரிப்பார்க்கு, அணியன் - (ஸாதாரணஸ்வாமியாயிருக்கச்செய்தே) அஸாதாரண ஸுலபனாம்.

இ—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவற்றைக் கொடுத்துத் தான் அகலும் என்கிறார்.

[மெய்யன் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆச்ரயித்தவர்க்கெல்லாரேனுமாகிலும் அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தையுடைய ஸ்வாத்மா; ப்ரயோஜநங்களைப் பற்ற ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸத்யமான அந்த ப்ரயோஜநங்களை அளித்துத் தானாய்த் தன்னைக்கொண்டகலும். "ஸூஹ்ருதம் பாண்டவாநாம்" என்றிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டுவந்த துர்யோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களை யடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காய் நின்று அத்தலையை அழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செப்பில் இத்யாதி] - செய்களிலே மத்ஸ்யமானது உகளித்துவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற பரமஸ்வாமி. திர்யக்குக்களும் களித்துவர்த்திக்கும்படி தேசஸம்ருத்தி என்கை. [ஆகத்து இத்யாதி] - தன்னை ஸ்வரூபத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும். அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு, "கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ" என்றிருக்கும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாய் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அத்தைக்கொடுத்துத் தான்அகலநிற்குமென்கிறார்.

[மெய்யனாகும் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு அவர்களாரேனுமாகிலும் அபேக்ஷிதத்தை முடிய நடத்தும்; புறம்பே ப்ரயோஜநங்களைப்பற்ற ஆச்ரயிப்பார்க்கு வ்யங்யகமான அப்புருஷார்த்தங்களை யாதரித்துக் கொடுத்தானாய்த் தன்னைக் கொண்டகலும். "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" (க்ருஷ்ணாச்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:) என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த துர்யோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களையடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காகநின்று அத்தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில் இத்யாதி] - செய்களிலே மத்ஸ்யமானது உகளித்துவர்த்தியாநிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரமஸம்பந்நு. திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படியான போக்யதையையுடைய தேசமென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும்; அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு "கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ" (கிங்கரௌஸமுபஸ்திதௌ) என்றிருக்கும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அணியனாகும்தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
பிணியுஞ்சாராபிறவிகெடுத்தாளும்
மணிபொனேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின்நாளும் பரமேட்டிதன்பாதமே.

ஆ.—(அணியன்.) - இப்படி தன் திருவடிகளையே ப்ராப்யம் என்று பற்றினாரெல்லாருடைய து:க்கங்களையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலபனாம்; ஆகலால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமா

ப்ர.—த்ரோணபர்வணி (ஷோ - கஅரு.) க்ருஷ்ணாச்ரயா: இத்யாதிக்கு உத்தரார்த்தம் - க்ருஷ்ண:பராயணம்சைஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவசந்த்ரமா: ॥உச॥

ஏழாம்பாட்டு.—மெய்யனாகும் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அநந்ய இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதைப்பற்ற - அவர்களாரேனுமாகிலும் என்றது. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - எத்தனையேனும் நிஹீநஜந்மாக்களேயாகிலு மென்றபடி. முடியநடத்துகையாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடத்துகை. அநுகூல கைங்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - தன்னைக் கொண்டகலும் என்கிறார். இப்படி யெங்கே கண்டோமென்ன - க்ருஷ்ணாச்ரயா: இத்யாதி. "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:" இத்யாதி, மஹாபாரதே. த்ரோண - (கஅரு-உ௪) இதுசொன்னதுக்கு பாவம் - திர்யக்குக்களும் இத்யாதி. "ஆகத்தணைப்பாருக்கு" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அநந்ய இத்யாதி. "இமௌஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ । ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்வை சாஸநம் கரவாவ கிம்" இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம்ப்ரதி ராம:. (ந௧-௪) 'செய்யில்' என்று தொடங்கி, 'ஐயன் - விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - மெய்யனாகும் - புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - பொய்யனாகும் - ஆகத்தணைப்பார்கட்கணியனே' இத்யந்வய: (எ)

போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு அவன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுங்கோள்; இதற்கொரு காலநியமமில்லை; வேண்டினபோது ஆச்ரயிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயியுங்கோள். உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளுமென்கிறார்.

[மணிபொனேய்ந்த என்று தொடங்கி] - ப்ரசுரமான மதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே திருவாட்டிறப்போடே நின்றருளினவன் திருவடிகளைப் பணியுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமென்றடைந்தார்க்கு அத்யந்த ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

தனதாள் - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. அடைந்தார்க்கெல்லாம் - கிட்டினார்க்கு, அணியனாகும் - (தான்) அத்யந்த ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனாயிருக்கும்; (அத்தாலே), பிணியும் - ப்ரயோஜநாந்தரரூபமான வ்யாதியானவை, சாரா - கிட்டாதிருக்கும்; பிறவி - (அதுக்கு ஹேதுவான) ஜந்மஸம்ஸாரம். கெடுத்து - நிரவசேஷமாகக் கழித்து, ஆளும் - அடிமைகொள்ளாநிற்கும்; (ஆகையால்). மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்ந்த - சேர்ந்த, மதிள்சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம் - பரமபதத்திலே இருக்குமாபோலே ஸந்நிஹிதனானவன் திருவடிகளை, நாளும் - நிரந்தரமாக, பணிமின் - வணங்கி அநுபவிக்கும்படி பாருங்கோள். கண்புரமென்று - ஏழாம்வேற்றுமை தொக்கிக்கிடக்கிறது.

இ—எட்டாம்பாட்டில், அவனை ஆச்ரயியுங்கோள். உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளை ஆச்ரயித்தார்பக்கல் வரையாதே ஸுலபனும். இன்று ஆச்ரயித்ததொரு நிர்பந்தத்தைக் குறித்து, "கிம்கார்யம் ஸீதயா33" என்றானிறே. [பிணியும் சாரா] - உங்களுடைய ஸகலது:க்கங்களும் போம். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த து:க்கஹேதுவான ஜந்மத்தைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொன் இத்யாதி] - மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிள்சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் என்று ஸம்பந்தியாவது. [பரமேட்டிதன் பாதமே நாளும் பணிமின்] — பரமபதத்திலிருக்கும்படியில் ஒன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது: அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள்; அந்த நித்யஸூரிகள் பணியவிருக்குமவன், இங்கேவந்தபின்பு நீங்களும் அவன் திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'அவனை யாச்ரயியுங்கோள்; உங்களுடைய து:க்கத்தையும் து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும்' என்கிறார்.

[அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - தன்திருவடிகளை யாச்ரயித்தாரை வரையாதே அவர்களுக்கு ஸுலபனாம். இன்று ஆச்ரயித்ததொரு திர்யக்கைக்

எட்டாம்பாட்டு.—அணியன் இத்யாதி. "பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிமின் - பிணியும் சாரா; பிறவிகெடுத்தாளும்" என்றன்வயத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. "பிறவி" என்றதைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தையும் என்றது.

"அடைந்தார்க்கெல்லாம்" என்றதைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. அப்படி ஸுலபனென்ன-இன்றாச்ரயித்தது இத்யாதி. "வ்யதிக்ஷோதரேணைவ கிம்கார்யம் ஸீதயா33.

குறித்து "கிம்கார்யம்ஸீதயாமம" (கிம்கார்யம்ஸீதயாமம) என்றாரிறே. [பிணியும் சாரா]- உங்களுடைய ஸகலதுஃக்கங்களும்போம். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த துஃகஹேதுவான ஜந்மத்தைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொனேய்ந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்]- மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று ஸப்தமியாக்கிக்கொள்ளுவது. [பரமேட்டி தன்பாதமே - பணிமின்நாளும்] - பரமபதத்தி லிருக்கும்படியி லொன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள். அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியவிருக்கு மவன் இங்கே வந்தபின்பு, நீங்களும் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாதம்நாளும் பணியத்தணியும்பிணி
ஏதம்சாரா எனக்கேல்இனியேன்குறை?
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆதியானை அடைந்தார்க்குஅல்லலில்லையே.

ஆ.—(பாதம்நாளும்.) - இப்படி அவன் திருவடிகளையாஶ்ரயிக்கவே, ஸம்ஸாரநுபவவிரோதியான உத்தர பூர்வாகங்களெல்லாம்போம், இதிலொரு ஸம்ஶயமில்லை யென்றுசொல்லி, 'அவன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற் றேன்; எனக்கினி என்னகுறையுண்டு?' என்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஶநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் எம்பெருமானை யாஶ்ரயித்து ஸுகியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதநாளுமென்றுதொடங்கி மேலுக்கு]-நாள்தோறும் அவனை ஆஶ்ரயித்து வரப் பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும். பண்ணினபாபம் ஶேஷியாது. எனக்கென்ன ஒருகுறை இல்லை. [வேதநாவரென்று மேலுக்கு] - வேதார்யவித்துக்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனை அடைந்தார்க்கு துஃக்கங்க ளில்லையே; இது நிஶ்சிதம்.

ப.—அநந்தரம், நான் அவனை ப்ராபித்து என் ஸகலதுஃக்கங்களும் தீரப் பெற்றேன்; காரணபூதனனவனைக் கிட்டினார்க்கு துஃகமுண்டோ? என்கிறார்.

பாதம் - அவன் திருவடிகளை, நாளும் - நாடோறும், பணிய - அநுஸவிக்க, பிணி - முன்புண்டான துஃக்கங்களெல்லாம், தணியும் - போம்; ஏதம் - மேலுமொரு

ஸாதெநஹிஸாவாஹோலக்ஷ்ணெநயவீபவஸா" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவம் ப்ரதிராமஃ. (௪௧-4,5). ஏய்ந்த-செய்த. "திருக்கண்ணபுரத்தில்-பரமேட்டி" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம்- பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவன் திருவடிகளிலே பணியவேண்டுவானென்னென்ன - அங்கு நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி; அன்றிக்கே, 'பரமபதத்தில்' இத்யாதிவாக்யத்தில், "திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருக்கிறவன் பரமேட்டி" என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராய், பரமபதஸ்த்தன்கிடீர் இங்கு வந்திருக் கிறான் என்றர்த்தாந்தரமாதல். 'மணிபொனேய்ந்த' என்று தொடங்கி, 'திருக்கண்ணபுரத்தில்- பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிமின்; தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அணியனாகும்; நாளும் - பிணி யும்சாரா: பிறவிகெடுத்தாளும்' இத்யந்வயஃ. பரமே ஸ்த்தாநே ஸ்த்தித இதி பரமேஷ்டீ. (அ)

துக்கங்களும், சாரா - வாராதுகள்; இனி - ஆகையால், எனக்கு என் குறை - எனக்கு என்ன குறையுண்டு? வேதநாவர் - வேதார்த்தங்களைக் காக்கும் நிஷ்டையுடையவர்கள், விரும்பும் - ("வேதவேத்ய" என்று வர்த்திக்கையாலே) விரும்பப்படுமான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆதியானை - வேதங்களுக்குப் ப்ரதிபாத்யனான பரமகாரணபூதனை, அடைந்தார்க்கு - ப்ராபித்தார்க்கு, அல்லல்-துக்கம், இல்லையே - இல்லையாகாதே. "பிணி, ஏதம்" என்று - பூர்வோத்தராகங்களுமாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேசாநுஷ்டாநமாக நான் முன்னம் அவனை ஆச்ரயித்து ஸுவியாகப்பெற்றேனென்கிறார்.

[பாதம்பணிய] - அவன் திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கவே அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாகம் நசிக்கும். இனிபத்தைச்செய்யவே விரோதியான பாபம் போமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராகமானது லேபியாது. அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போவதான பின்பு எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? வேதார்த்தவித்துக்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஜகத்காரணபூதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது, திருமங்கையாழ்வாரை. 'விரும்பப்' பாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேனோ" என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜகத்காரணமாயிருப்பது. "காரணந்து த்யேயஃ" என்று ஜகத்காரணவஸ்துவிறே ப்ரமேயம். 'ஆதியானை அடைந்தார்க்கல்லலில்லையே' - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேசமில்லையென்னும் ஸாதிக்கிறது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உபதேசாநுஷ்டாநமாக நான் முன்னம் அவனையாச்ரயித்து ஸுவியாகப் பெற்றேனென்கிறார்.

[பாதநாளும்பணியத்தணியும்பிணி] - அவன் திருவடிகளை யாச்ரயிக்கவே; அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாகம் நசிக்கும். இனிமேல், விரோதியானபாபம்போமென்கை. [ஏதஞ் சாரா] - உத்தராகமானது லேபியாது [எனக்கேலினியென்குறை] - அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என் ஸகலதுரிதங்களும் போவதானபின்பு, எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? [வேதநாவர் இத்யாதி] - வேதார்த்த வித்துக்கள் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஜகத்காரணபூதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பாதம் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை" என்றதற்கு [illegible] அவதாரிகை - உபதேச இத்யாதி.

"பாதம் - பணிய - நாளும் - பிணி - தணியும்" என்று அந்வயித்தால் - அவனாச்ரயிக்கவே இத்யாதி. "நாளும் பிணி" என்று - பூர்வாகம். [illegible] அநாதிகாலார்ஜிதமான பிணியென்றபடி. பூர்வாகமாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயணம் [illegible] இத்யாதி. இனியது - மேலுமுள்ளதும். இனியதுசெய்ய - இனிமேல்செய்யுமென்றபடி. "நாளும் - பிணி - தணியும் - ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு "ததயிகமஉத்தரபூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ தத்வ்யபதேசாத்" (ஶா-ஸூ-சு-௧௩.) [illegible]

ஏ. எனக்கேல் - எனக்கென்றபடி. ஏல் - அசையாய். வேதத்தை நாவிலேயுடையவரென்ற பர்யாயார்த்தமாய், வேதார்த்தவித்துக்களை ஸங்கிக்கிறது. வேதார்த்தவித்துக்களானவரென்ன - வேதநாவ ரென்கிறது இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு. "விடையேழன்றடர்த்து" இத்யாதி. 'கண்ணபுரமொன்றுடையான்' இத்யாதிக்கு - ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்து "வேதநாவர், ஆதியானை" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸித்தம் - ப்ரமாணம் இத்யாதி. [illegible]

திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்கு உரியேனோ" என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜகத்காரணமாயிறே யிருப்பது. "காரணந்து த்யேய:" (காரணம்துத்யேய:) என்று ஜகத்காரணவஸ்துவிறே த்யேயம். [அதியானை யடைந்தார்க்கல்லல் இல்லையே] - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேசமில்லையென்றுமிடம் ஸித்தம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லையல்லல் எனக்கேலினியென்குறை?
அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினன்
கல்லிலேய்ந்தமதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல நாளும்துயர் பாடுசாராவே.

ஆ. (இல்லையல்லல்) - அவன் திருவடிகளை யாச்ரயித்த [illegible] துக்கமில்லை; எனக்கு இனியென்ன குறையுண்டு?' என்று, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பின்னை [illegible] "அவனை [illegible]" என்று விச்வஸிக்கமாட்டாமல் திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுங்கோள்; சொல்லவே, ஒருநாளும் துக்கங்கள் வாராதென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மீளவும் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி [illegible] த்ருஷ்டாந்தர்களுக்கு [illegible], திருக்கண்ணபுரமென்று வாயாலேசொல்ல [illegible] போமென்கிறார்.

[அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினர்க்கு] - ஆச்ரயிப்பாருடைய ஆச்ரயணத்தில் [illegible] அவர்களைத்தானே விஷயீகரித்துப்புருஷகாரம் பண்ணும் ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணும் திருமார்வை உடையவனுடைய [illegible] திருக்கண்ணபுரத்தை.

ப.—அர்த்தம். ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்ணபுரத்தைச் சொன்னவளவிலே துக்கங்கள் வாராதபடியாயிருந்தது; எனக்கினி யென்னகுறை யுண்டென்கிறார்.

அல்லி - [illegible] விருப்பிடமாகவுடையளாய், மாதர் - * காரிகைமுத்தமையான [illegible], அமரும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்வை யுடையவனுடைய, கல்லிலேய்ந்த - கல்லாலேசெறித்த, மதிள் சூழ் - மதிள்சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவளவிலே, நாளும் - ஸர்வகாலமும், துயர் - துக்கங்கள், பாடு - அருகு, சாரா - வாராதனவாயிருந்தன. (ஆனபின்பு), எனக்கு, அல்லல் - அநுபவவிரோதி துக்கம், இல்லை - உண்டாகாதாயிருந்தது; இனி - இப்படியானபின்பு, என் குறை - என்ன குறையுண்டு? அநுபவம்அவிச்சின்னமன்றோ வென்று கருத்து.

[illegible] காரணத்து இத்யாதி. "காரணபூதனை யடைந்தார்க்கல்லலில்லை" [illegible], "இல்லையே" என்றவவதாரணார்த்தமாதல். தாய்மடியிலே இத்யாதி. 'மாதர் [illegible] -பிணி - தணியும்: ஏதம் சாரா: இனி-எனக்கேல் - என்குறை?' ஆகையாலே, 'வேதநாவர்' தொடங்கி, 'அல்லலில்லை' இத்யந்வய:. (கூ)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்வலாபத்தைச்சொல்லி பக்திப்ரபத்த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு ஸஹமல்லாதார்க்கும் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியாலே ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுக்கங்களும் போம். [இனி எனக்கு என்ன குறை] யுண்டு? ஸர்வதநுபவவிரோதி துக்கங்கள் போனபின்பு, எனக்கு அநுபவிக்கைக்கு ஒரு தேசவிசேஷம் தேடப்போகவேண்டியிருந்ததோ? என்றும் வருவது போயதான பின்பு, அவனால் வருவதுக்குறைதானுண்டோ? [அல்லிமாதரமரும்] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவன். ஆஸ்ரயணத்தில் குறைவுபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்பாரும் அருகே யுண்டு. திண்ணிதானமதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல. பக்தியிலே யிழிகைக்கு பரிகரமின்றிக்கே ப்ரபத்திக்கும் வ்யவஸாயமில்லாதார் "திருக்கண்ண புரம்" என்று வாயாலேசொல்லவே ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்வலாபத்தைச்சொல்லி, பக்தி ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநங்களுக்கு ஸஹமல்லாதார் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைச் சொல்லவே ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுக்கங்களும்போம். [எனக்கேலினியென்குறை] - இனியெனக்கென்ன குறையுண்டு? ஸர்வதநுபவவிரோதியான துக்கங்களும்போனபின்பு, எனக்குஅநுபவத்துக்குஒருதேசவிசேஷம் தேடப் போகவேண்டியிருந்ததோ? [அல்லியித்யாதி] - பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். ஆஸ்ரயணத்திற்குறைபார்த்து அவன்அநாதரியாதபடி "நகஸ்சிந்நாபராத்யதி" (நகச்சிந்நா பராத்யதி) என்பாரும்அருகேயுண்டு. திண்ணிதான மதிளையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல, பக்தியிலிழிகைக்குப்பரிகரமின்றிக்கே ப்ரபத்திக்கு வ்யவஸாயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள், "திருக்கண்ணபுரம்" என்று வாயாலேசொல்லவே, ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

பாடுசாராவினை பற்றவேண்டுவீர்!
மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
பாடலானதமிழ் ஆயிரத்துள்இப்பத்தும்
பாடியாடிப்பணிமின் அவன்†தாள்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லையல்லல் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை - திருக்கண்ண புரஞ்சொல்ல நாளும்துயர்பாடுசாரா" என்றவத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரீத்யதிசயத்தாலே இத்யாதி.

"இனி" என்றதுக்கு ஸ்வரஸம் ஸர்வதநுபவ இத்யாதி. இப்போது தேச சொன்னதுக்கு ஹேதும் - ஆஸ்ரயணத்தில் இத்யாதி. "கல்லிலேய்ந்த" என்றதை - திண்ணிதானமதிள் என்றது. "சொல்ல" என்றதுக்கு ஸ்வரஸம்-பக்தியில் இத்யாதி. நாளும்துயர் - நாள்தோறுமுண்டான துயர். பாடுசாரா - அருகில் கிட்டாது. அடையவே அர்த்தம். (க0)

† 'தாள்களையே' என்றும் பாடம்.

ஆ.—(பாடிராரா.) - ஸம்ஸ்ருபமான உபாயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டிவீர்! திருவாய்மொழியைப்பாடுங்கோள் என்கிறார்.

ஓ—நிகமத்தில், ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் பாடிராராது பற்றறவேண்டியிருக்குமேல் நீங்கள் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கக்கோள் என்கிறார்.

ப—அந்தமம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃலமாக ஸம்வாதநுஹவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வினை - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களும், பாடிராரா - உங்கள் பரிஸரத்திலே வந்தியே, பற்றறவேண்டிவீர்-ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்ததேயாகில்,மாடம்-மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், பாடலான - மாகரூபமான, தமிழ் - த்ராமிட மாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தை யும், பாடி - ப்ரீதிப்ரகாசகமாய்க்கொண்டேபாடி, ஆடி - ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணி, அவன் தாள்கள் - அந்த ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை, பணிமின் - வணங்கி ஆச்ரயிக்கும்படி பாருங்கோள். இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, ஸம்வ தநுஸவம்பண்ணவே ஸமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸநமாகப்போமென்று கருத்து. இது-கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்கில்,இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை ஆச்ரயிக்கக்கோள் என்கிறார்.

[பாடிராரா இருப்பதில்] - வினையானது உங்கள் பார்ச்வத்தில் வந்து கிட்டாத படி ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்ததேயாகில் நித்யமான மாடங்களையுடைத் தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆப்தோபதேசமாகையாலே திருவாய்மொழியில் ப்ரஸ்தவத்தில் அர்த்தவாதமில்லை. [பாடலிதயாதி] - அநாப்தர்சொல்லிடும் விடவொன்றாக ஸ்ர்வ மகத்வயுடைத்தானஇப்பத்து.புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே இசையோடே கூடப் பாடின தமிழ், ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி, இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாதே ஆடி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோள்; இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர்?

ஈடு.—நிகமத்தில், ப்ரதிபந்தகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை யாச்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

பதம் - பாடிராரா இருப்பதில். "பாடிராராவினை பற்றறவேண்டுவீர் - இப்பத்தும் பாடி. ஆடி - அவன்தாள்கள் - பணிமின்" என்ற வாக்யார்த்தமாகவடித்தவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இருப்பதில்.

[பாதுகா... வேண்டும்] - வினை உந்தன் பா... கத்திலே வந்து கிட்டாதபடி ஸுலாஸமாகப் போகவேண்டுமென்று நிர்த்தேசமாகும். [பாடீரே ... த்யாதீ] - நித்யமான ... [illegible] ... ஆகையாலே, திருவாய்மொழிப் ... [illegible] ... [பாடீ ... த்யாதீ] - ... [illegible] ... பரிகணத்தோடே ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... சொல்லுகிற வேப்பங்குழி ... [illegible] ... சொல்லுகிறது.

[illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

[illegible]
காலக்கணிச் செய்வதினைக் ... [illegible]
சீரார் ... [illegible]
... க்குத் தான்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
14	29	பிரதவருடைய	பிரத்தவருடைய
,,	37	[illegible]	[illegible]
48	7	குடிக்கிடந்தானே	குடிக்கிடந்தானே
49	4	[illegible]	[illegible]
71	8	[illegible]	[illegible]
,,	9	[illegible]	[illegible]
72	6	[illegible]	[illegible]
74	31	[illegible]	[illegible]
[illegible]	12	[illegible]	[illegible]
[illegible]	15	[illegible]	[illegible]
91	39	[illegible]	[illegible]
117	9	பண்ணுகைக்காக	பண்ணுகைக்காக
120	24	[illegible]	[illegible]
121	29	[illegible]	[illegible]
125	15	[illegible]	[illegible]
130	15	[illegible]	திருவாய்மொழியிலும்
138	21	[illegible]	[illegible]
,,	22	[illegible]	[illegible]
143	29	[illegible]	[illegible]
157	15	[illegible]	[illegible]
159	30	[illegible]	குத்தி
163	11	[illegible]	[illegible]
167	31	[illegible]	[illegible]
,,	32	[illegible]	[illegible]
171	38	[illegible]	[illegible]
175	15	[illegible]	[illegible]
213	7	[illegible]	[illegible]
,,	24	[illegible]	[illegible]
217	30	[illegible]	[illegible]
218	20	[illegible]	[illegible]
219	21	[illegible]	[illegible]
,,	24	[illegible]	[illegible]
[illegible]	19	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	16	[illegible]	[illegible]
[illegible]	35	[illegible]	[illegible]
[illegible]	4	[illegible]	[illegible]
,,	35	[illegible]	[illegible]
[illegible]	28	[illegible]	[illegible]
[illegible]	19	[illegible]	பூப்போலே
[illegible]	21	[illegible]	[illegible]
[illegible]	25	[illegible]	[illegible]
[illegible]	26	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
,,	21	[illegible]	[illegible]
[illegible]	4	[illegible]	தௌர்த்தியத்தில்

[illegible] பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.